

למבט פנינים נזהירי בזהר הרקיע

לימוד זוהר היומי

ספר הזוהר המחולק ל-354 ימות השנה

ובו: "ספר הזהר" - "זהר חדש" - "תקוני זהר"

❖ זוהר היומי לחודש אייר ❖

שבט תשס"ט - עיד"ק בית שמש תובב"א

הוצאת:

"חברה מזכיי הרבנים העולמי"

מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס

ב"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
MIFAL OILUMI L'HATZULAS HADAS

Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצווה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם את כל ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות – בבתי מדרשות – בשמחות – לכל החברים וידידים
ולכל אחד ואחד מישראל – לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

hazohar.com@gmail.com

לקבלת הספרים בחינם: הרב אברהם ווייס

בבית המדרש "עטרת ישעיה" האלמין

רחוב נחל לכיש 24/8 - רמת בית שמש ארץ ישראל

Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8

Ramat Beth Shemesh 99093, Israel

011-972-548-436-784

דרך הבעש"ט האמיתי

הבנל עם טוב זיע"א צוה לאנשי, שקודם כל תפילה [שחרית, מנחה, וערבית], ילמוד מאמר זוהר ותיקונים. [ליקוטי תורה משערוביל, הדרכה ו']

מציל ממיגפה

לימוד זוהר הקדוש מציל את האדם ומשפחתו ממיגפה ומשערורות. (אמרי פנחס שער ו אות עג)

מבטל כל מיני פורעניות

כבר ידוע לכבודם מעלת לימוד זוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פורעניות וגזרות קשות ורעות ומותאם וחרבא וביזה מעלמא. (רבני ירושלים תרפ"א)

מה שגורמים אלו שלא רוצים לעסוק בחכמת הקבלה

קול אומר קרא, "מה אקרא כל הנבר חציר", הכל הם כבהמות שאוכלות חציר.

"וכל חסדו כציון השדה", כל חסד שעושים לעצמם עושים.

ואפילו כל אלו שעוסקים בתורה, כל חסד שעושים לעצמם עושים.

באותו זמן ויזכור כי בשר המה רוח הולך ולא ישוב לעולם, זה הוא רוח המשיח.

אוי להם מי שגורמים שילך לו מן העולם ולא ישוב לעולם, שאלו הם שעושים את התורה יבשה, ולא רוצים לעסוק בחכמת הקבלה, שגורמים שמסתלקת נביעת החכמה שהיא י' ממנה, ונשאר ב' ביעשה.

אוי להם שגורמים עניות וחרב וביזה והר ואלו בעולם.

זהו הרוח שמסתלק, הוא רוח המשיח, כמו שנאמר, והוא רוח הקודש, והוא רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת ה'. (תיקוני זוהר, תיקון ל')

מכון "זוהר הקדוש השנתי" - ללימוד כל ספר "זוהר הקדוש" במעגל השנה - שעל ידי 'מפעל עולמי ללימוד ספר זוהר הקדוש' מטרת המפעל: כמו שכתוב בזוה"ק (רע"מ ח"ג קכד ג): ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר זוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי ויתקיים בהון ה' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר. **ע"ד ו'קדיש מ'ן ש'מ"א ו'חיה כ"י ל"א תשכ"ח מפי' זרע"ו**

עזרי מעם ה' עשה שמים וארץ

לחמם שכינים לזהרם לזהרם בזהר הרקיע

ספר הזוהר

השלם והמנוקד

על המושה המשי תורה

מהתנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א

***

על ידי באי בשערי זוהר הקדוש לבגם ולטיל בפרדם זוהר, ותקנים מה שאמר אליהו לבר יוחאי בספר הזוהר: "ותגליא לתתאי בסוף יומיא, ובגניניה וקראתם דרור בארץ לכל ישביה וגו', ושבתם איש אל אחותו" וגו'.

ספר הזוהר הקדוש הזה סדר מחדש ומחלק לקטעים. כדי ללמד את הזוהר מדי יום ביומו. וכל שנה ושנה ישלים את כל ספר הזוהר הקדוש.

כל נפש מישראל למגדול ועד קטן מחיב ללמוד ספר הזוהר דבר יום ביומו. ולסיום את כל ספר הזוהר הקדוש בכל שנה ושנה. חק ולא יעבר. לתקון הגאולה האמתית. ובשעה אחת יזכה להיות בן עולם הבא. (ת"ד רבני ירושלים תרפ"א - כסא מלך)

כל הזכויות של הזוהר הקדוש המנוקד השלם, שמורות להמחבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א, ומצוה גדולה לכל אחד מישראל להדפיסו ולהפיצו בהנם ולחלקם לכל אחד ואחד מישראל לזכות את הרבים, ועל ידי זה יזכה להיות "בן עולם הבא", ולהיות במחיצת הרשב"י זיע"א. וכל המזכה את הרבים אין קץ לשכרו, וזוכה לבגים צדיקים, ואין חטא בא על ידו.

נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות, ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות "בן עולם הבא" על ידי למוד "הזוהר הקדוש" בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

בונה עולמות

לימוד זוהר בניסא בעלמא בונה עולמות, וכל שכן אם יזכה ללמוד ולהבין פירוש מאמר אחד, יעשה בו תיקון למעלה בשעה אחת, מה שלא יעשה בלימוד הפשט שנה תמימה כו'. (כסא מלך לתיקוני, תיקון מג אות ט)

לימוד זוהר

שעה אחת יותר מלימוד פשט בשנה תמימה

לימודו כל השנה אינו כלום אם אינו מעטרו ביום אחד בלימוד הקבלה, כי שקול הוא כנגד כולם. (שם)

בן עולם הבא

אם קובע עת לה' שעה אחת בכל לילה, אז מובטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקיעא. (שם)

מרום על כל לימוד

לימוד ספר זוהר מרום על כל לימוד, בשגם לא ידע מאי קאמר, ואף שימעה בקריאתו. והוא תיקון גדול לנשמה. (מורה באצבע להחיד"א זיע"א, אות מד)

מביא השק לכל מיני לימודים

על ידי לימוד זוהר נעשה חשק לכל מיני לימודים של התורה הקדושה. (שיחות הר"ן אות קח)

אשרי הזוכה

אשרי הזוכה להיות עמלו בתורה, הן בגולה, הן בנסתר בספר זוהר הקדוש והתיקונים, וכדאי הוא רשב"י התנא האלקי זיע"א לפסוד את כל העולם כולו מן הדין ולקרב את גאולה. (נאום יצחק ירוחם בהגאון החסיד מוה"ר משה יהושע לייב זצ"ל דיסקין)

לוי עמי שומע לוי. בדור הרע הזה שהמינות גובר. היו לומדין עם תינוק בן תשעה שנים ספר הזוהר ותיקונים להגות בה. והיה יראת חטאו קודמת לחכמתו. ויתקיים. (נוצר חסד מס' אבות פ"ד)

בס"ד

הוד והדר פעלם וצדקתם עומדת לעד
כדאי רבי שמעון לסמוך עליו
כל הרוצה ליטול חלק במפעל הזוהר הקדוש היומי
נא להתקשר: +972-548-436-784
או באי-מעיל: hazohar.com@gmail.com

A partner of the worldwide Zohar Hakadosh -
Is, in essence, a partner of Rabbi Shimon Bar Yochai himself. As known

---

לזכות לזרע של קיימא זיווג הגון ברכה והצלחה מרובה לפרנסה טובה בשפע,
לעשירות, לבריאות, לגידול צאצאים
לתורה ולחופה ולמעשים טובים.

לעילוי נשמת אבי מורי.....ב"ר.....ז"ל
יום השנה.....לחודש.....שנת.....
לעילוי נשמת אמי מורתי.....ב"ר.....ז"ל
יום השנה.....
לעילוי נשמת זקני.....ב"ר.....ז"ל
יום השנה.....
לעילוי נשמת זקינתי.....ב"ר.....ז"ל
יום השנה.....לחודש.....שנת.....

על ידי שתעזור לפרסם את ספר הזוהר בכל מדינה ומדינה ובכל עיר ועיר מקום אשר דבר המלך ודתו מגיע,
נוכה לשמחה וששון ליהודים בביאת משיח בן דוד בב"א.

והוא ימליץ טוב בעדינו אדונינו בר יוחאי

הרשות נתונה לכל מי שברצונו להדפיס קטעים מספר זה או כל הספר בכל מדינה
ומדינה כדי להרבות תורה ויראת שמים בעולם

To merit much blessing and success, finding a shidduch, abundant
parnassah, wealth, children, good health, true torah study, the raising of our
offspring to torah chupah and maasim tovim with peace of mind, and success in
settling in eretz yisrael.

הספר נדפס לזכות הרבים ונחלק בחינם לכל דורש ומבקש

תפלה קודם למוד הזהר

(קבלה מהאר"ל)

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על פן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לביניך.

ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכונן לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למוידנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחות. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה:

מורי ורבותי! כבר היה מספיק

עד מתי? בואו נתעורר?

- ❖ מאנשים שהתפוצצו ממכוניות תופת רח"ץ.
- ❖ מאנשים שהתפוצצו בעקבות מתאבדים רח"ץ.
- ❖ מאנשים שקיבלו חול'י הידוע רח"ץ.
- ❖ מאנשים שנעלמו עקבותיהם תחת הריסות בנין רח"ץ.
- ❖ מאנשים שהשאירו יתומים ואלמנות רח"ץ.
- ❖ מאנשים שנפטרו לעולמם רח"ץ.
- ❖ מאנשים שאינם בריאים פיזית רח"ץ.
- ❖ מאנשים שאינם בריאים נפשית רח"ץ.
- ❖ מאנשים שאבדו פרנסתם רח"ץ.
- ❖ מאנשים שהסתככו במשפטים קשים רח"ץ.
- ❖ מאנשים שמתייגעים ואין להם ילדים רח"ץ.
- ❖ מאנשים שילדיהם אינם גדלים כפי רצון ההורים רח"ץ.
- ❖ מאנשים שמתייגעים בשידוכים רח"ץ.
- ❖ מאנשים שנסתובכים עם חובות לא לפים ורבבות רח"ץ.
- ❖ מאנשים שבתיהם נשברו רח"ץ.

העט לא יוכל לתאר את הכאב ואת הזעקה האילמת מלב כואב של כל אלו הנזכרו לעיל

אבל רבותי! בואו נחשוב, במה יכולים האנשים הסובלים לעזור לעצמם, ומה יכולים אחרים לעשות בעדם לפדותם ממצבם הקשה.

– יש לנו עצה קלה בשבילכם –

למדו כל יום ויום ספר "זוהר הקדוש" אנשים מעידים שהם רואים בחוש ישועות בכל העניינים ספר "זוהר הקדוש" מחולק בחנם

* * *

לימוד הזוהר הקדוש מציל את האדם ומשפחתו ממגפה ושערוורות.
 (אמרי פנחס שער ו אות עג)
 כבר ידוע לכבודם מעלת לימוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פורעניות וגזרות קשות ורעות ומתנא וחרבא וביזה מעלמא.
 (רבני ירושלים תרפ"א)

אלו שלא עוסקים בלימוד הזוהר, אוי להם שגורמים עניות וחרב וביזה והרג ואבדן בעולם רח"ל, וגורמים שמשתלק רוח המשיח. (תיקוני זוהר)
 על ידי זה שתעזור לפרסם את ספר הזוהר הזה בכל מדינה ומדינה ובכל עיר ועיר מקום אשר דבר המלך ודתו מגיע, יזכו לשמחה וששון ליהודים בביאת משיח בן דוד בב"א.

למדו והפיצו – גליוני "ספר זהר הקדוש" פרוק ומנסה לכל מיני סגילות רפואות וישועות

כ"י לא תשנ"ח מפ"י ורע"ז

ספר זוהר השלם והמנוקד
 יוצא לאור במנוחה שיתית על ידי:

מכון "זוהר הקדוש היומי"
 ק"קמור כל ספר "זוהר הקדוש" במעגל השנה שעל ידי:

מפעל הזוהר העולמי. תלמידים וחסידים של התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א. לפרסם בחנם תורת הנסתר. ועל ידי זה יתקיים מה שהבטיח הרשב"י: "בדא יפקון מן גלותא".

מטרת המפעל, כמו שכתוב בזוהר הקדוש (רע"ג ח"ג קכ"ז): ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי ויתקיים בהון ה' בדך יתנו ואין עמו אל נכר.

כל הזכויות של הזוהר הקדוש המנוקד השלם, שמורות להמחבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א, ומצוה גדולה לכל אחד ממשאל להדפיסו ולהפיצו בחנם ולהלקם לכל אחד ואחד ממשאל לזכות את הרבים, ועל ידי זה יזכה להיות "בן עולם הבא", ולהיות במחיצת הרשב"י זיע"א. וכל המזכה את הרבים יזכה לבנים צדיקים.

תפילה קודם לימוד הזוהר
 (קבלה מהאריז"ל)

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנו לך לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדוה ובהשתחויה, שקרבנתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנו מביאים לפניך תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מקבילים בינינו לבניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכונן לבנינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אוזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למועדנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך כריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינותינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, והמימותם, וקדושתם, יעמוד לנו לכל נפש בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים ומירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה:

הכנת את אלהי הנביא וכו' לטוב, לרבן שמעון בר יוחאי זיע"א
 ובמה בני נשא לתת ותרנוסון מהאי חמרא דילה. בד יתגלי לתתא בדרא בתראה בפה יומא, ובגנייה וקראתם דרוך בארץ וכו'. (תקוני זוהר כג)

ע"ר וקדיש מ'ן ש"מ"א נ'חית

זכור השאלה שישאלו אותך בבית היו של מעלה, "צפית לישועה?"
 מה עשית לקרב את הגאולה ולהביא את מלך המשיח? שעל זה אנו מתפללים בכל יום "כי לישועתך קנינו כל היום" !!!

הקב"ה מתרעם על האדם כשאינו מחכה למלכותו, כדאיתא בפסיקתא (כמאמר גילי) שאמר הקב"ה לצדיקים לא יפה עשיתם שחיבתם לתורתו ולא הכיתם למלכותו, הרי אפילו שמצדיקים המחבבים את התורה דורשים מהם על הצפייה לישועה. (צפית לישועה מהחפץ חיים ז"ל, פרק ג)

הנאי חבורא דאיהו ספר הזוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי

אחיותינו וכו' יתנו ואין עמו אל נכר

הקדמה לספרי ”הזוהר היומי”

ישמחו החסידים ויגילו ה'לומדים בעזרת השי"ת ובזכות התנא האלוקי רבן שמעון בר יוחאי זי"ע הרינו נותנים לפניכם היום ברכה הספר הקדוש ”זוהר היומי” החדש [בהוצאה שניה], עם הוספות של זוהר חדש ותיקוני זוהר. סידרנו אותם ללימוד יומי, זאת אומרת, שכל יום ויום קוראים 11 עמודים ובשנה אחת גומרים אי"ה כל ”ספר הזוהר על התורה”, ”זוהר חדש”, ו”תיקוני זוהר”. וסידרנו אותם ל-12 כרכים, מחולק ליי"ב חדשי השנה, כך שבכל חודש לומדים וגומרים כרך שלם.

עוד הוספנו ג' מפתחות, ואלו הן:

מפתח א': ”סדר הלימוד היומי”, שיכולים למצוא את הדף שבכל יום ויום, באיזה עמוד הוא נמצא, מאיפה מתחילים ואיפה גומרים.

מפתח ב': ”מפתח פרשיות הזוהר, ותיקונים של תיקוני זוהר”, דהיינו הסדרים והפרשיות של ספר הזוהר על חמישה חומשי תורה וזוהר חדש, ושבעין תיקונים של תיקוני זוהר.

מפתח ג': ”מפתח דפי הזוהר הישנים”, כדי שיוכלו למצוא כל הדפים לפי דפוס הזוהר מווילנא, ושנדפסו אחר כך.

בט"ו מנחם אב תשס"ח לפ"ק העבר עלינו לטובה השלמנו בס"ד את סדר לימוד היומי על הזוהר הקדוש ונדפסו בי"ב חלקים, ונתפרסם מחודש אלול תשס"ח עד היום בכל העולם.

ובשבעה חודשים הראשונים מאז שגמרנו את הלימוד היומי של הזוהר, הגענו בס"ד קרוב לחצי מיליון אנשים שלומדים ומעיינים בזוהר הקדוש מידי יום ביומו.

עוד הכנסנו במהדורה הקודמת של י"ב חלקי הזוהר היומי, הספר ”אור הזוהר” (הוצאה ב'), שבו מלוקט קרוב ל-500 ספרים שמדברים על גודל מעלת לימוד ואמירת הזוהר לכל אחד ואחד, מאמרים הרבה שנמצאים בספרים שונים המדברים בגודל מעלת לימוד ואמירת הזוהר, מסודר בסדר נאה כל עניין ועניין.

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותיקונים במעגל השנה

ובמהדורה המפוארת הנוכחית של י”ב חלקי הזוהר היומי אנו מוסיפים גם את ספר ”אור הזוהר החדש והשלם” (הוצאה ד’), שיצא לאור בשנה זו, דברים חדשים נוראים ונפלאים, גם הוא מחולק לי”ב חלקים, ושאלות ותשובות על אמירת ולימוד הזוהר הקדוש, שהוא קובץ גדול מתלמוד בבלי ירושלמי, מדרשים, זוהר הקדוש, תיקונים, ראשונים ואחרונים, ספרי בעל שם טוב הקדוש ותלמידיו, ספרי מוסר, ספרי קבלה, ”כללים יסודיים ועיקריים בעניין אמירת ולימוד הזוהר והתיקונים לכל אחד ואחד מישראל אפילו כשאין מבינים כלום, ובפרט לילדים קטנים”..

נודה את ה’ בכל לבב ובתוך רבים נהללנו אשר הגיענו עד הלום לברך על המוגמר שהחינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה להדפיס את י”ב חלקי ספרי הזוהר הקדוש, זוהר חדש, ותיקוני זוהר, ”אור הזוהר”, ”קרא לשמש ויזרח אור הזוהר” שיצא לאור לקראת ”ברכת החמה” דהאי שתא, וספר ”אמירת הזוהר כהלכתה”, כדי לעורר אודות לימוד תורת הסוד.

זכות רבינו הקדוש רבי שמעון בן יוחאי יגן בעדינו, שטרחנו לקבץ מאורותיו להפיצן בישראל, לחזק הלימוד בהן. צקון לחשינו, כשם שזכינו להוציא לאור ספרים הנ”ל, כן נזכה להוציא לאור שאר החלקים מספר זה, אמון כן יהי רצון.

וכאן אנו מעתיקים קצת התעוררות מגדולי ישראל הראשונים והאחרונים מדברים שכתבו על לימוד ואמירת ספר הזוהר הקדוש ותיקונים אפילו כשאין מבינים כלום.

מרגלית יקרה, אוצר קדוש ונעלה העניק השם יתברך ברוב חסדו לעמנו עם סגולה, והוא ספר הזוהר הקדוש, שנתחבר בקדושה עליונה על ידי התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זיע”א. ובזכות הקריאה והלימוד בספר הזוהר הקדוש מובטח לנו שנזכה ונגאל ברחמים ללא צרות וייסורים רחמנא ליצלן. דבר זה מבואר בספר הזוהר הקדוש עצמו, מפי קודשו של משה רבנו עליו השלום ”הרעיא מהימנא”, אשר היה נגלה לרבי שמעון בר יוחאי ולחבריו במעמד מלא הוד, ומגלה להם סתרי תורה.

וכך אומר משה רבנו ע”ה לרשב”י זיע”א בזה”ק פרשת נשא, ”בהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי”.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ביאור הדברים: בזכות החיבור שלך ספר הזוהר הקדוש יצאו בני ישראל מן הגלות ברחמים ללא צרות וייסורים וללא צער חבלי משיח!

ואף משמים הסכימו על כך! בספר תיקוני הזוהר מבואר שבשעה שאלהו הנביא זכור לטוב נגלה לרבי שמעון בר יוחאי ולחבריו קדישא שעמו ולמד עמהם סתרי תורה בעניין תיקוני נשמות, יצאה בת קול משמים ואמרה להם "כמה רב כוחו וקדושתו של רבי שמעון בר יוחאי בעולם", ואחר כך הוסיפה ואמרה נבואה בזו הלשון, "וכמה בני נשא לתתא יתפרנסון מהאי חיבורא דילך כד יתגלו לתתא בדרא בתראה בסוף יומיא, ובגינה, "וקראתם דרור בארץ".

ביאור הדברים: כמה בני אדם למטה יתפרנסון מזה החיבור שלך כאשר יתגלה למטה בדור האחרון בסוף הימים, ובזכותו יתקיים הפסוק "וקראתם דרור בארץ" - המרמז על הגאולה השלימה.

וכאור לעינים ביאורו של השל"ה הקדוש, שכתב על כך, "הנה מבואר מכאן שחיבור הזהר היה עתיד להיות גנוז וכו' עד שיבוא הדור האחרון בסוף הימים שאז יתגלה לתחתונים ובזכות העוסקים יבוא משיח כי אז תמלא הארץ דעה בסיבתו אשר זה תהיה סיבה קרובה לביאתו וזה שאמר ובגינה "ושבתם איש אל אחוזתו וכו' כדי שבזכות זה יגאלו ישראל, כשם שלא נגאלו ישראל ממצרים עד שהוצרך הקב"ה לקדשם בדם הפסח ובדם המילה כן הגאולה העתידה לא יהיה הגאולה עד שייזכו לתוספת הקדושה הזו, והוא רצון האל יתברך, ואשרי הזוכה בה" (עשרה מאמרות מאמר ראשון, שני לוחות הברית).

כמו כן, בנוסף למעלה הנפלאה של קירוב הגאולה ברחמים, מסוגל הלימוד והקריאה בספר הזוהר הקדוש לבטל כל גזירות קשות ולהיות כחומה בצורה מפני כל צרה רחמנא ליצלן.

רבינו הקדוש הרמח"ל, רבנו משה חיים לוצטו זצוק"ל זיע"א בעל ה"מסילת ישרים" ועוד, תיקן בישיבתו סדר לימוד מיוחד של גירסא בספר הזוהר הקדוש במשמרות ללא הפסק כלל מעת לעת, וקבע דבר זה כתקנה הראשונה בישיבתו, וכותב על מעלת הדבר באגרת לחכמי ישראל בזה הלשון, "זאת העצה היעוצה לכל קהילות קודש להנצל מרשת זו טמנו שונאיהם ובודאי היה להם לפקח על זאת ולא יחדלו כי רב הדבר ועצום מאוד..."

... ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גוים כי אני אלמלא נתיישר חיילי הייתי קובע דבר זה בכל מקום ומקום אבל כבוד תורתכם יקח את

"זוהר הַיּוֹמִי" - לְיִמּוּד כָּל סֵפֶר הַזוהַר וְתַקוּנִים בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה

העצה הזאת ויהיה לו לזכות כי אין כמוה לטובה לכל ישראל וכל אחד במקומו יכול לעשותו כי לא דבר קשה הוא כלל".

ומי לנו גדול כהרמח"ל זיע"א אשר היה בקי עצום בכל מכמני התורה ולא מצא עצה לבטל גזירות מעם ישראל אלא את העצה הזו, לימוד בספר הזוהר ברצף ללא הפסק, שבכוח הקדושה העליונה של ספר הזוהר הקדוש לבטל כל גזירות ולקרב הגאולה ברחמים.

עד כמה היה חביב לימוד תורת הסוד על תלמידי הבעל שם טוב וממשיכיו, יש ללמוד ממה שהרה"ק מוהרי"א מזידיטשוב זיע"א העיד בעצמו ואמר: שלמד ושנה הפרי עץ חיים מאה פעמים ואחד.

האמת היא, שדי בדברים שהבאנו עד עתה לעורר את הלבבות לקריאה ולימוד בספר הזוהר הקדוש, וכי ימצא חלילה יהודי אשר לא רוצה לפעול על מנת לקרב גאולת ישראל ברחמים ולבטל כל גזירות קשות רח"ל. אלא, שלצערינו הרב, כלל גדול ונורא הוא, שכפי קדושתו ומעלתו של הדבר כך יש יצר הרע שמנסה להתנגד לכך בכל כוחו. דבר זה בולט וזועק לשמים בפרט בנושא הקריאה והלימוד בספר הזוהר הקדוש. היצר הרע שיודע בוודאות שע"י הקריאה והלימוד בספר הזוהר הקדוש, הוא נדחה מן העולם ומתבטלת ממשלתו לעד וכל מציאות העולם משתנה ומתקרבת בצעדי ענק לקראת הגאולה השלימה ברחמים, משקיע מאמצים מיוחדים להחדיר דעות שטות והבל הפך האמת ממש, ואף לא בוחל כדרכו בשקרים ובהפחדות, והעיקר שמטרתו תושג ותאבד טובה מישראל חלילה וחס. כדרכו של היצר הוא פונה לכל אדם בשפתו שלו וכביכול מתוך דאגה עמוקה ואהבה:

לאחד - שאיננו מבין את לשון הזוהר, טוען כנגדו מה התועלת בקריאתך הרי אינך מבין כלום.

לשני - שעוסק כל יומו בלימוד ש"ס ופוסקים, טוען: הרי אינך מקובל, כשתסיים ללמוד את כל הש"ס והפוסקים אז תמצא זמן גם ללמוד בספר הזוהר, כעת זה ביטול תורה.

לשלישי - שעדין רחוק מקיום המצוות, טוען, מה לך ולספר הזוהר הקדוש הזה? זה, לא בשבילך כלל!

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לרביעי - המחפש כל טענה להתחמק מקיום חובותיו, טוען, אסור לקרוא בספר הזוהר! ומי שיעיז, ישתגע. השמר נפשך והתרחק מזה הספר.

בראשונה נבאר כי אף גירסא בעלמא - קריאה ללא הבנה כלל בספר הזוהר הקדוש מעלתה גדולה ונשגבה ופועלת רבות ונצורות.

ונביא משל למה הדבר דומה - לרופא הנותן תרופה לאדם הנזקק לה אף על פי שאדם זה אינו מבין כלום בחכמת הרפואה, מכיוון שלקח תרופה מרופא מומחה שבקי ויודע בחכמת הרפואה התרופה מועילה לו והוא בסייעתא דשמיא מתרפא וקם מחוליו, נכון גם הדבר לגבי הקריאה בספר הזוהר, אפילו שהקורא לא מבין כלל את אשר הוא מוציא מפיו, הקדושה העליונה הטמונה במילים של ספר הזוהר הקדוש פועלת בקורא אותם את פעולתה וזוכה לכל המעלות שנאמרו לגבי העוסק בספר הזוהר הקדוש. (גורי הארי ז"ל, החיד"א, פלא יועץ, דגל מחנה אפרים, רבי חיים פלאג'י, שו"ת ישכיל עבדי, שו"ת פרחי כהונה, ועוד.) כמו כן, גם תלמידי חכמים ובני ישיבות העוסקים כל זמנם בלימוד התורה, צריכים להקדיש בכל יום זמן לקריאת מס' דפים בספר הזוהר, שזכות הקריאה הזאת, מלבד כל מעלותיה לכלל ישראל, תועיל להם ביותר שיזכו להבין את לימודם ולזכרו, וכן להתעלות רוחנית גדולה, כנראה בחוש.

מרבנו יוסף חיים זיע"א בעל הבן איש חי מבאר את מאמר הגמרא "כל העוסק בתורה מבפנים תורתו מכרזת עליו מבחוץ" שכל העוסק בחלק הפנימי של התורה זוכה ומאירות עיניו בחלק הנגלה של התורה. ואף מרבן הגאון הגדול רבי בן ציון אבא שאול זצוק"ל זיע"א היה מורה לתלמידיו בעודם בחורים צעירים לקרא בכל יום מס' דפים בספר הזוהר, שזה יעזור לפתוח את הלב לתורה ולזכך הנפש. והוסיף עוד ואמר, כי ספר הזוהר הקדוש מלא וגדוש במוסר ומלהיב ביותר לעבודת השם יתברך וזהו ספר המוסר הטוב ביותר. אנחנו ראינו בעינינו מעשה רב מאחד מגדולי ישראל ממש, אשר היה מיקר את זמנו מכל יקר ודואג ומיצר על כל רגע של ביטול תורה חלילה, שהורה לתלמידיו בעודם צעירים לימים לקבוע זמן בכל יום לקריאה בזוהר הקדוש. ניתן להאריך על כך בעוד עובדות רבות, אך די בכך למבין.

ולאותו אח יקר שעדין לא זכה לקיים את כל מצוות ה' בכל דקדוקיהם, גם הוא צריך להשתדל ולקרוא בכל יום בספר הזוהר הקדוש, שעל ידי הקריאה תזדכך נפשו ותטהר מכל זוהמה ויימשך בעבותות אהבה לעבודת ה' יתברך

כְּנוּדַע בְּסַפְרֵי הַקְּדוּשִׁים וּמְגוּרֵי הָאֵר"י ז"ל. וּבִאֲשֶׁר לְטַעֲנָה הַרְבִּיעִית - הַמְשַׁמֶּשֶׁת מִפְּלֵט לְאוֹתָם שֶׁלֹּא בּוֹדְקִים כִּלְל בְּמָה מְדוּבָר, אִם אוֹזְנָם כְּרוּיָה לְשִׁמוּעַ, נִיתֵן לְהַסְבִּיר וּלְבַאֵר לָהֶם כִּי דַעָה זֶה הִיא הַהִיפֵךְ הַגְּמוּר לְאִמְתָּה, וּבִאֵה לְהַרְחִיקָם חֲלִילָה מִהַטּוֹבָה הַגְּדוּלָה שִׁיכּוּלִים לְזַכּוֹת בָּהּ! סֵפֶר הַזֹּהַר הַקְּדוּשׁ - הוּא הַמְרַפֵּא לְנֶפֶשׁ הַגְּדוּל בְּיוֹתֵר שְׂקִיִּים! בְּכַח הַקְּרִיאָה בּו לְטַהַר וּלְקַדֵּשׁ אֶת נֶפֶשׁ הָאָדָם וּלְרַפְּאֵה מְכַל חוּלֵי וּמְכַל מִידוֹת רַעוֹת וְתַאווֹת רַעוֹת רַח"ל עַד שֶׁהִיא מְאִירָה וּמְזַהֶרֶה בְּאוֹר קְדוּשׁ וְעֵלְיוֹן. וְכֹל הַאֲזַהֶרֶה אוֹדוֹת לְיִמּוּד הַקְּבֵלָה וְהַהֲגַבְלוֹת עַל כֵּךְ לֹא נֹאמְרוּ כִּלְל וְעִיקַר עַל לְיִמּוּד פֶּשֶׁט הַזֹּהַר וּמוֹסְרָיו וְעַל הַקְּרִיאָה בּו. אֵלֹא נֹאמְרוּ עַל לְיִמּוּד בְּכַתְבֵי הָאֵר"י ז"ל, בְּשַׁעַר הַכוּוֹנוֹת, שַׁעַר הַגְּלָגוּלִים, עֵץ חַיִּים וְכו', אֲשֶׁר לְלִימּוּדָם נֶצְרַךְ הַכְּנָה גְּדוּלָה וְאֲזַהֶרֶת גְּדוּלוֹת. וְלִכֵּן אֵין בְּכַךְ כֹּל חֶשֶׁשׁ, וְתוֹכֵל לְצַמּוּחַ מִכֵּךְ רַק טוֹבָה וּבְרַכָּה לְאָדָם עֲצֻמוֹ וּלְכֹלל יִשְׂרָאֵל.

מְמַעֲלוֹת הָעוֹסֵק בְּסֵפֶר הַזֹּהַר בְּקִצְרָה:

- ◆ מְקַרְבַּ גְּאוּלַּת יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים
- ◆ מְבַטֵּל גְּזִירוֹת קִשּׁוֹת
- ◆ זוֹכֵה לְטַהַר וּלְקַדֵּשׁ אֶת נִשְׁמַתּוֹ שֶׁתֹּאִיר וְתִזְהֵר בְּאוֹר נִפְלֵא וּמְזַכְכֵּה מְכַל סִיג וּפְגָם עַד שֶׁמְרַפְּאֵה לְגַמְרֵי.
- ◆ מְרַחֵק מִעֲצֻמוֹ כֹּל הַמְקַטְרָגִים וַיִּצַר הָרַע.
- ◆ יִשְׁמַר מִמְקָרִים רַעִים בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.
- ◆ יִנְצֵל מִתַּאווֹת רַעוֹת וּמִמִּידוֹת רַעוֹת.
- ◆ הָרִי הוּא כְּהוֹגָה וּמְפַרֵּשׁ אֶת הַשֵּׁם שִׁישׁ בְּכוּחוֹ לְעִשׂוֹת נִסִּים.
- ◆ יִזְכֶּה לְחִזּוֹת בְּנוֹעַם ה'.
- ◆ נִיֻּצֵל מִטְּמֻטּוֹם הַלֵּב וְהוֹפֵךְ לֵב הָאֲבֵן לְלֵב מְאִיר וּמְבִין.
- ◆ זוֹכֵה לְהַבִּין אֶת לְיִמּוּדוֹ וּמִתְקִיִּים בִּידוֹ.
- ◆ לְיִמּוּד בְּסֵפֶר הַזֹּהַר הַקְּדוּשׁ לְע"נ נְפֻטְרִים מְסוּגֵל בְּיוֹתֵר לְתַקֵּן נִשְׁמַתָּם וְלְהַעֲלוֹתָהּ לְמִקּוֹמָה הָעֵלְיוֹן וְלְהַצִּילָה מִכֹּל דֵּינִים.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

◆ ”כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק” שבזכות שלומדים בספרו של התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זיע”א, ניוושע בכל הנצרך לנו.

◆ תיבת ”ורפאתיו” עולה בגימ’ (703) כמנין שמעון בר יוחאי (703) כי בזכותו נמשכת רפואה לאדם

◆ ועל ידי זה יושפע שפע רב בכל העולמות, ראשי תיבות רשב”י שהעוסק בתורתו יזכה בסייעתא דשמיא לשפע רב רוחני וגשמי.

השנה הזו ”תשס”ט” בגימטריא ”רבי שמעון בן יוחאי” עם הד’ תיבות.

רבי שמעון בר יוחאי זיע”א ימליץ טוב בעד הלומדים מתורתו, כמו שכתוב בספר חסידים [סימן רכ”ד]: כל האומר דבר שמועה מפיהם הם מתפללים עליו שם וממליצים טוב עליו.

וזאת למודעי, שספרים האלו מותר ומצווה לכל אחד להדפיס כמה שרוצה באיזה שפה ולשון שרוצה, וכל המזכה את הרבים זכותו עומדת לעד וזוכה לבנים צדיקים. ובגודל כוח זכות הרבים של העוזרים והמסייעים למפעל הקדוש הזה, יזכו לראות מיוצאי חלציהם רב תענוג ונחת דקדושה, עד אשר נזכה בקרוב שיערה השם עלינו רוח טהרה, ונזכה לטהר לבבנו לעבוד ליוצרנו בכל כוחנו ובכל נפשנו ובכל מאודנו, ויקויים הבטחת הרעיא מהימנא ”בְּהַאי סְפֵר הַזֶּה־ר, יִפְקֹון בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי” בביאת גואל צדק במהרה בימינו אמן. המוציאים לאור

כֹּל נַפְשׁ מִיִּשְׂרָאֵל לְמַגְדֹּל וְעַד קֶטֶן מְחִיב לְלַמֵּד סֵפֶר הַזֶּה־ר דְּבַר יוֹם בְּיוֹמוֹ. וְלִסְיָם אֵת כָּל סֵפֶר הַזֶּה־ר הַקְדוֹשׁ בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה. חֵק וְלֹא יַעֲבֹר. לְתַקּוֹן הַגְּאוּלְיָה הָאֲמִתִּית. וּבְשָׂעָה אַחַת יִזְכֶּה לְהִיּוֹת בֶּן עוֹלָם הַבָּא. (רַבֵּנִי יְרוּשָׁלַיִם תַּרְפ”א)

כֹּל הַזְכִּיּוֹת שֶׁל הַזֶּה־ר הַקְדוֹשׁ הַמְנַקֵּד הַשָּׁלֵם

שְׁמוֹרוֹת לְהַמְחַבֵּר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע”א

וּמְצוּה גְדוּלָה לְכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל לְהַדְפִּיּוֹ וּלְהַפִּיצוֹ בְּחֵן וּלְחַלְקֵם לְכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל לְזִכּוֹת אֵת הַרְבִּיּוֹת, וְעַל יְדֵי זֶה יִזְכֶּה לְהִיּוֹת ”בֶּן עוֹלָם הַבָּא”, וְלִהְיוֹת בְּמַחִיצַת הַרְשָׁבִי זִיע”א. וְכָל הַמְזַכֶּה אֵת הַרְבִּיּוֹת אֵין קִיץ לְשַׁכְרוֹ, וְזוֹכֶה לְבָנִים צַדִּיקִים, וְאֵין חֲטָא בָּא עַל יָדוֹ.

וְנֹא לְפָרְסֵם בְּבִתֵּי כְּנָסִיּוֹת וּבְבִתֵּי מְדַרְשׁוֹת, וּבְשִׁמְחוֹת, וּלְכָל הַחֲבָרִים וַיְדִידִים,

לְזִכּוֹת אֵת הַרְבִּיּוֹת לְהִיּוֹת ”בֶּן עוֹלָם הַבָּא” עַל יְדֵי לְמוּד ”הַזֶּה־ר הַקְדוֹשׁ”

בְּכָל יוֹם, שֶׁהוּא ”תּוֹרָה לְשִׁמְחָה” !

כללים יסודיים ועיקריים בענין אמירת ולימוד הזוהר והתיקונים לכל אחד ואחד מישראל אפילו כשאין מבינים כלום, ובפרט לילדים קטנים מלוקט מתוך הספר "אור הזוהר החדש והשלם" שמופיע בסוף כל כרך

קלא. נפש חיים: לימוד הזוהר הקדוש נורא ונשגב מאד הגם דלא ידע מאי קאמר

כתבו ז"ל כי לימוד הזוהר הקדוש נורא ונשגב מאוד הגם דלא ידע מאי קאמר, ולזה מועיל מאוד לתקן הנפש. (נפש חיים מערכת הז' אות ד', משם הגדולים להחיד"א)

קלב. דגל מחנה אפרים: לשון הזוהר הקדוש הוא מסוגל לנשמה, אף שאינו מבין כלל מה שאומר

על דרך דאיתא שלשון הזוהר הקדוש הוא מסוגל לנשמה, אף שאינו מבין כלל מה שאומר, כמשל הנכנס לחנות של בושם, אף על פי שלא לקח כלום, מכל מקום ריח טוב קלט עמו.

(הרה"ק ר' משה חיים אפרים מסדילקוב בעל דגל מחנה אפרים בליקוטים דיבור המתחיל ישקני)

קלג. אמר הבעש"ט ז"ל: אמירת הזוהר מסוגל לנשמה

אמר הבעש"ט ז"ל, בג' דברים הכלל היפך ממה שאמרו אחד המרבה ואחד כו' ובלבד שיכוין, אלא אחד המכוין כו' ובלבד שירבה, אמירת הזוהר מסוגל לנשמה. (ספר נתיב רש"י, בשם "מורי", ה"ה הרה"צ ר' הלל מפאריש)

קלד. בשם אדמו"ר הזקן (בעל התניא) נשמתו בגני מרומים: ספר הזוהר הלשון מסוגל לנשמה אף על פי דלא ידע מאי קאמר

שמעתי ממנה"ם הלוי יפה שאמר בשם אדמו"ר הזקן (בעל התניא) נשמתו בגני מרומים סגולה למחשבות זרות בעת התפילה הוא ג' דרכים וכו', וכן ספר הזוהר הלשון מסוגל לנשמה אף על פי דלא ידע מאי קאמר, (ספר מגדל עז, מאמרי דא"ח מאדמו"ר יחב"ד, ע' תכ"ו)

קכו. פלא יועץ: לימוד הזוהר הקדוש מטהר ומקדש הנפש - לימוד זוהר הקדוש אפילו באין מבין כלל, חשוב ומקובל ומרוצה לפני ה'

לימוד ספר הזוהר נשגב מאוד לטהר ולקדש הנפש, ואפילו אי לא ידע מאי קאמר ושוגה בו שגיאות הרבה הוא חשוב לפני הקדוש ברוך הוא... בלימוד זוהר הקדוש אפילו באין מבין כלל, חשוב ומקובל ומרוצה לפני ה' וכו'. (פלא יועץ אות ז', זוהר)

קכה. סידור האריז"ל: אף אם אינו מבין בהם יאמר דברי הזוהר ותיקונים

לימוד בספרי קבלה, ואף אם אינו מבין בהם יאמר דברי הזוהר ותיקונים, כי הם מסוגלים לטהר הנשמה. (סידור כוונות האריז"ל מהמקובל האלוקי מוהר"ר יעקב קאפיל של רבי יעקב קאפיל איש ליפשיץ זצוק"ל אשר היה מגיד מישרים בבית המדרש מעזריטש, גדול לפני תקופת הבעש"ט - לפני 300 שנה. כולל ביאורים על כל חלקי התפילה. בסדר כוונת הלימוד)

קכט. אור צדיקים: לשון של הזוהר מזכך הנשמה

מי שלא זכה להבין הזוהר, אף על פי כן ילמוד, כי הלשון של הזוהר מזכך הנשמה. (אור צדיקים להר"מ פאפריש, סימן א' ס"ק ט"ז)

קל. החיד"א: לימוד ספר הזוהר מרומם על כל לימוד, בשגם לא ידע מאי קאמר ואף שיטעה בקריאתו, והוא תיקון גדול לנשמה

לימוד ספר הזוהר מרומם על כל לימוד, בשגם לא ידע מאי קאמר ואף שיטעה בקריאתו, והוא תיקון גדול לנשמה. (עבודת הקודש להחיד"א, מורה באצבע סי' מ"ד)

זוהר היומי" - לימוד כל ספר זוהר ותקונים במעגל השנה

קלט. הגה"ק מקאמארנא: מי שלא ראה אור הזוהר מתוקים מדבש, לא ראה מאורות מימיו ולא טעם טעם התורה - ועוד שהוא מטהר הנפש ומזככה - אפילו אמירה בעלמא מן השפתיים סגולה ותיקון הנפש מאוד - ובפרט ספר התיקונים שהם תיקוני הנפש ממש מכל פגם וסיג וחולאת

על כן בני ואחיי תרגילו עצמכם ללמוד בדברי הזוהר והתיקונים בשקידה, ומי שלא ראה אור הזוהר מתוקים מדבש, לא ראה מאורות מימיו ולא טעם טעם התורה, ועוד שהוא מטהר הנפש ומזככה, אפילו אמירה בעלמא מן השפתיים סגולה ותיקון הנפש מאוד, ובפרט ספר התיקונים שהם תיקוני הנפש ממש מכל פגם וסיג וחולאת. (הקדמת ספר עצי עדן מקאמארנא ז"ל)

קמ. הגה"ק מקאמארנא: אם דורי היה שומע בקולי, היה לומד כבר מגיל תשע ספר הזוהר

"אם דורי היה שומע בקולי, היה לומד כבר מגיל תשע ספר הזוהר, וכך היה רוכש יראת שמים במקום חכמה חיצונית". (הרה"ק רבי יצחק אייזיק מקומרנא, ספר "נוצר חסד")

קמא. הבעש"ט: קודם כל תפלה ילמדו מאמרי זוהר

הבעש"ט צוה לאנשיו שקודם כל תפלה ילמדו מאמרי זוהר. (ר' יצחק בר ישעיה עטיה, דורש טוב, ענין זוהר)

קמב. אור צדיקים: הלשון של הזוהר מזכך הנשמה

ומי שלא זכה להבין הזוהר אף על פי כן ילמוד כי הלשון של הזוהר מזכך הנשמה. (אור צדיקים ודרך סעודה, סימן א' סעיף ט"ז)

קלה. שמענו בפירוש מפי אדמו"ר הזקן (בעל התניא) בליאזני: מועיל קריאת דברי הזוהר הקדוש אף דלא ידע מאי קאמר

וכמו ששמענו בפירוש מפי אדמו"ר הזקן (בעל התניא) בליאזני, שיש בחינת טמטום המוח וכו', ולזה מועיל קריאת דברי הזוהר הקדוש אף דלא ידע מאי קאמר. (חנה אריאל, להר"א מהומיל, שמות ע' ס"ד)

קלו. הלשון של הזוהר מסוגל לשכינתא ולנשמתא לקרוא בו יותר מכל עסק התורה

יעסוק בספר הזוהר אף על גב דלא ידע ולא מבין מאי קאמר, מכל מקום הלשון של הזוהר מסוגל לשכינתא ולנשמתא לקרוא בו יותר מכל עסק התורה. (תיקון ליל הוש"ר)

קלז. בשם הקדוש ר' אהרן מזיטאמיר: שזוהר הקדוש צריך לאומרו בלא ביאור, כי התיבות והדיבור של זוהר הקדוש עצמן מקשרין את האדם לאין סוף יתברך

בענין לימוד זוהר הקדוש אמר בשם הקדוש ר' אהרן מזיטאמיר שזוהר הקדוש צריך לאומרו בלא ביאור, כי התיבות והדיבור של זוהר הקדוש עצמן מקשרין את האדם לאין סוף יתברך, רק מי שרוצה ללמוד עם ביאור יעיין מקודם בהביאור, והזוהר יאמר כסדר בלי ביאור. (שארית ישראל שער ההתקשרות שער הא' דרוש ה' מאמר ב')

קלה. מהרצ"א מדינוב: לשון הזוהר מסוגל לזכך הנשמה גם למי שלא יודע כלום

מקובל בידינו שגם מי שלא יודע כלום, לשון הזוהר מסוגל לזכך הנשמה. (מהרצ"א בהגותיו לספר סור מרע, דפוס מונקטש אות ט')

"זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

קמח. רבי חיים הכהן: הלשון מסוגלת לזכך הנשמה ולהאירה בזוהר נפלא

מי שלא זכה להבין, אפילו הכי, יקרא הלשון מפני כי הלשון מסוגלת לזכך הנשמה ולהאירה בזוהר נפלא. (רבי חיים הכהן, הנהגות טובות, אות מה')

קמט. מהרצ"א מדינוב: מקובל בידינו: שגם מי שלא ידע כלום אף על פי כן לשון זוהר מסוגל לזכך הנפש

אמת שמקובל בידינו שגם מי שלא ידע כלום אף על פי כן לשון זוהר מסוגל לזכך הנפש. (ר' צבי אלימלך שפירא מדינוב, מהרצ"א, הוספות מהרצ"א, אות ט')

קנ. הגה"ק מקאמארנא: כל אות ואות של ספר הזוהר וכתבי מר"ן של הרב חיים ויטאל... הם תיקונים גדולים לנשמה לתקן כל הגלגולים

כל אות ואות של ספר הזוהר וכתבי מר"ן של הרב חיים ויטאל... הם תיקונים גדולים לנשמה לתקן כל הגלגולים. (ר' יצחק איזיק יחיאל ספרין מקומרנה, נוצר חסד, פרק ד' משנה כ')

קנא. הגה"ק מקאמארנא: בדור הזה שהמינות גובר צריכין ללמוד עם תינוק בן תשעה שנים ספר הזוהר והתיקונים

ולו עמי שומע לי בדור הזה שהמינות גובר היו לומדין עם תינוק בן תשעה שנים ספר הזוהר והתיקונים להגות בהם והיה יראת חטאו קודמת לחכמתו ויתקיים. (ר' יצחק איזיק יחיאל ספרין מקומרנה, נוצר חסד, פרק ד' משנה כ')

קנב. החזון איש: לשון הזוהר הקדוש מעורר יותר מכל מאמרי חז"ל

לשון הזוהר הקדוש מעורר יותר מכל מאמרי חז"ל. (מעשה איש, למרן הגה"ק בעל החזון איש זצ"ל)

קנג. הגה"ק מאלעסק: לימוד הזוהר הוא שלימות גדול אל הנפש - הלשון של הזוהר לבד מסוגל מאוד

לימוד הזוהר הוא שלימות גדול אל הנפש ואף על פי שאינו מבין. הלשון של הזוהר לבד מסוגל מאוד. (רבי חנוך הניך מאלסק, סדר הלימוד, אות ב')

קנד. שארית ישראל: התיבות והדיבור של זוהר הקדוש עצמן מקשרין את האדם לאין סוף יתברך

התיבות והדיבור של זוהר הקדוש עצמן מקשרין את האדם לאין סוף יתברך. (הרב משה ישראל בר אליהו, שארית ישראל שער ההתקשרות, שער א' דרוש ה' מאמר ב')

קמה. רביה"ק רבי נחמן מברסלב: לימוד הזוהר מסוגל מאוד מאוד - על ידי לימוד הזוהר נעשה חשק לכל מיני לימודים של התורה הקדושה - הלשון הקדוש של הזוהר מעורר מאוד לעבודת השם יתברך

ידוע שלימוד הזוהר מסוגל מאוד מאוד ודע שעל ידי לימוד הזוהר נעשה חשק לכל מיני לימודים של התורה הקדושה, והלשון הקדוש של הזוהר מעורר מאוד לעבודת השם יתברך. (רבי נחמן מברסלב, שיחות הר"ן, ק"ח)

קמו. סידור קול יעקב: דברי הזוהר ותיקונים מסוגלים לטהר הנשמה

לימוד בספר קבלה ואף אם אינו מבין בהם יאמר דברי הזוהר ותיקונים כי הם מסוגלים לטהר הנשמה. (רבי יעקב קאפיל, סידור קול יעקב, בסדר כוונת הלימוד)

קמוז. האדמו"ר הזקן זיע"א פוסק: בעל עסק גדול יהיה רוב לימודו בזוהר

מי שהוא בעל עסק גדול יהיה רוב לימודו בזוהר אף שאינו מבין, כי מה איכפת ליה שאינו מבין אפילו הכי הוא סגולה. (רבי שניאור זלמן מלאדי, אדמו"ר הזקן (בעל התניא), מאמרי האדמו"ר הזקן הקצרים 1 דף תקע"א)

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

קנה. על ידי הזוהר הקדוש יצאו מן הגלות

ובגלל שעתידים ישראל לטעום מאילן החיים שהוא ספר הזוהר הקדוש, יצאו על ידו מן הגלות. (ר' שמעון בר יוחאי, זוהר, נשא אות צ')

קנט. הגר"א ז"ל והזוהר הקדוש: העוסקים ברמז וסוד אין יצר הרע יכול להתגבר בהם.

הגר"א ז"ל והזוהר הקדוש: העוסקים ברמז וסוד אין יצר הרע יכול להתגבר בהם. (פירוש הגר"א על משלי ה' י"ח)

קס. הגר"א ז"ל: פנימיות התורה הם חיים לנפש

פנימיות התורה הם חיים לפנימיות הגוף שהוא הנפש והחיצוניות לחיצוניות הגוף והעוסקים ברמז וסוד אין יצר הרע יכול להתגבר בהם. (אבן שלמה פרק ח' אות כ"ו)

קסא. הגר"א ז"ל: עיקר הגאולה בלימוד הקבלה

הגאולה לא תהיה רק על ידי לימוד התורה ועיקר הגאולה בלימוד הקבלה. (אבן שלמה פרק י"א אות ג')

קסב. הגר"א ז"ל: העוסקים ברמז וסוד אין יצר הרע יכול להתגבר בהם.

העוסקים ברמז וסוד אין יצר הרע יכול להתגבר בהם. (פירוש הגר"א על משלי ה' י"ח)

קסג. הגר"א ז"ל: ללמוד ספר הזוהר

והשיב ללמוד ספר הזוהר ושערי אורה כדי להבין קצת הכינים בזוהר הקדוש רק בלי הפירוש כי הוא מבלבל ומסיע לענין אחר. (אבן שלמה פרק י"א אות ג')

קסד. אדמו"ר הזקן: הזוהר סגולה אף שאינו מבין

ובנידון שאר הלימוד יהיה בזה האופן מי שהוא בעל עסק גדול יהיה רוב לימודו בזוהר הקדוש אף

קנג. הבן איש חי: קיימו וקבלו היהודים קהל עדת ישראל להחזיק בלימוד הקדוש של התיקונים והזוהר יחיד ורבים מנער ועד זקן

מזמן אשר הציץ זרח אור יקרות של שני מאורות הגדולים ספר התיקונים וספר הזוהר קיימו וקבלו היהודים קהל עדת ישראל להחזיק בלימוד הקדוש של התיקונים והזוהר יחיד ורבים מנער ועד זקן, והגם דאין לאל ידם להשיג ולהבין סוד אמרות טהורות שבספרים הקדושים האלה אף על פי כן שותים בצמא את דבריהם ומתלהבין בקריאתן מאוד מאוד. (רבנו יוסף חיים, הבן איש חי, בהקדמת התיקונים בניהו)

קנד. החפץ חיים זצ"ל פוסק: על לימוד ספר הזוהר אין שום הגבלה - ילמדו כל שבת את הזוהר של אותה פרשה ואפילו לבחורים

וכן אמר הגאון הצדיק רבי שלמה בלוך זצ"ל משם רבו החפץ חיים זצ"ל שעל לימוד ספר הזוהר אין שום הגבלה כי רובו מדרש והיה החפץ חיים מעורר לכולם שילמדו כל שבת את הזוהר של אותה פרשה ואפילו לבחורים. (ר' יוסף בן שלמה מפוז'ין, הוספות בנין יוסף)

קנה. הרב יצחק כדורי זצ"ל: אני קורא לכל אחד, להקדיש כל יום זמן ללימוד הקבלה

"אני קורא לכל אחד, להקדיש כל יום זמן ללימוד הקבלה, מפני שבזה תלוי ניקוי נשמתכם". (הרב יצחק כדורי)

קנו. כסא אליהו: בזכות לימוד הזוהר הקדוש יבוא הגואל

בזכות לימוד הזוהר הקדוש יבוא הגואל. (רבי אליהו בן סולימן מאני, כסא אליהו, שער ד')

קנז. רבני ירושלים תרפ"א לפ"ק: לימוד הזוהר הקדוש מבטל כל מיני פורעניות וגזירות קשות ורעות

כבר ידוע לכבודם מעלת לימוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פורעניות וגזירות קשות ורעות. (רבני ירושלים, שנת תרפ"א)

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

קעא. רבי יוסף זונדל מסלאנט: ללמוד בכל יום זוהר

ללמוד בכל יום זוהר ושערי אורה. (הנהגות צדיקים - הנהגות פרטיות מרבי יוסף זונדל מסלאנט על פי הגר"א)

קעב. רבי נחמן מטולטשין: ללמוד זוהר הקדוש

ללמוד ... זוהר הקדוש. (הנהגות צדיקים - סדר עבודת היום מרבי נחמן מטולטשין)

קעג. רבי אליהו מני: בי"ת ראשי תיבות: י'רבה ת'למודו ב'זוהר

בי"ת ראשי תיבות: י'רבה ת'למודו ב'זוהר. (הנהגות צדיקים - תקונים ואזהרות מרבי אליהו מני)

קעד. שומר אמונים: ספר התיקונים, כי הוא תיקון גדול לנפש

ללמוד כל אחד מחברתינו בהתמדה ספר התיקונים, כי הוא תיקון גדול לנפש (אגרות שומרי אמונים אגרת ה')

קעה. שומר אמונים: לומר תקוני זוהר בכל יום מסוגל מאוד לנפש - לא להתרשל מזה חלילה - אין לשער גודל ועוצם הטובה הנצמח מזה וימתקו הדינים

ואני מצווה לכל אחד מהאברכים לומר איזה דפים תקוני זוהר בכל יום המסוגל מאוד לנפש, ולא להתרשל מזה חלילה, כי אין לשער גודל ועוצם הטובה הנצמח מזה וימתקו הדינים. (שם אגרת ט"ו)

קעו. לומר בכל יום כמה דפים תיקוני זוהר וימתקו הדינים

ותראה לומר בכל יום אם אפשר קודם התפלה יותר טוב כמה דפים תיקוני זוהר וימתקו הדינים בעזרת ה'. (שם כ"ז)

שאינו מבין כי מה איכפת ליה שאינו מבין אפילו הכי הוא סגולה. (מאמרי אדמו"ר הזקן הקצרים דף תקע"א)

קסה. הגה"ק מקארלין: קודם התפלה ללמוד איזה ענין בזוהר

קודם התפלה למעט בדבור כל מה דאפשר וללמוד איזה ענין בזוהר או תיקונים או זוהר חדש. (הנהגות צדיקים - סדר היום מרבי אהרן מקארלין)

קסו. ערוגת הבושם: דף זוהר הקדוש אליבא ריקניא מונע כל מילי בישא

דף זוהר הקדוש אליבא ריקניא מונע כל מילי בישא והשמר פן ישיאך לבבך לחדול מזה (הנהגות צדיקים - הנהגות ישרות מרבי משה גרינוואלד מחוסט בעל ערוגת הבושם)

קסז. רבי מרדכי מטשערנאביל: ללמוד זוהר בכל יום

לקבוע עתים לתורה דהיינו ללמוד בכל יום ... זוהר, ושלחן ערוך ... וקריאת שמע של האריז"ל (כמבואר בשערי ציון) ולילך במקוה לטבול ט' פעמים בכדי לקבל עליו קדושה וטהרה מן המקוה העליונה והבן. (הנהגות צדיקים - הדרכות מרבי מרדכי מטשערנאביל)

קסת. רבי מרדכי מטשערנאביל: זוהר הוא חלק מהתיקון על חטאת נעורים

לשוב באמת על חטאת נעורים... להיות ניעור כל ליל ששי וללמוד באותו לילה... זוהר, תיקונים... ולקרות קריאת שמע של האר"י ז"ל בכל לילה הנדפס בשערי ציון ... (הנהגות צדיקים - הדרכות מרבי מרדכי מטשערנאביל)

קסט. רבי מרדכי מטשערנאביל: אחר התפלה ילמוד זוהר

אחר התפלה יקבע עתים לתורה דהיינו ... זוהר. (הנהגות צדיקים - הדרכות מרבי מרדכי מטשערנאביל)

קע. מהרצ"א מדינוב: קבלנו על עצמנו בלי נדר שלא לבטל לימוד הזוהר

קבלנו על עצמנו בלי נדר שלא לבטל שיעורין כסדרן בתורת ה', דהיינו ... זוהר או שאר קבלה, זה בכל יום עדכ"ש. (הנהגות צדיקים - הנהגות ואזהרות מרבי צבי אלימלך מדינאב)

“זוהר הַיּוֹמִי” - לְיִמּוּד כָּל סֵפֶר הַזוהַר וְתַקּוּנֵי בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה

וכפי הרשימות אשר קבלנו לא נגמר רק לערך שש מאות סיומים על כן אנחנו רבני וגאוני ארץ הקדושה מבקשים מכל בר ישראל אשר ידו משגת ללמוד עוד פעם בכדי לגמור האלף סיומים בכ"ה אלול הבעל"ט כפי שיעור הראשון יותר או פחות עם בני חברתו של אשתקד סיום זוהר אחד לעילוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה וישראל ישכון לבטח ונראה וקראתם דרוור בארץ.

קפא. כסא מלך: אם אינם לומדים קבלה גורם אורך גלותא ומעכבים הגאולה

ובתיקון ל' בספר כסא מלך וזה לשונו: כמה גדול חיוב על תלמיד חכם ללמוד קבלה ועונשם כמה גדול אם אינם לומדים קבלה וגורם אורך גלותא כי הם מעכבים הגאולה רח"ל כי יעשה בשעה אחת בלמוד הקבלה מה שלא נעשה כלמוד חודש ימים בפשטי התורה כי גדול כחה לקרב הגאולה.

קפב. כסא מלך: מובטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקיעא

ובתיקון מ"ג שם בכסא מלך כי לימוד הזוהר הקדוש בגירסא בעלמא בונה עולמות וכל שכן אם יזכה ללמוד ולהבין אפילו פירוש מאמר אחד יעשה בו תיקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלימוד הפשט שנה תמימה ומובטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקיעא.

קפג. כסא אליהו: עכשיו בעיקבא דמשיחא נשמות נמוכים וגם התגברות החיצונים רח"ל אי אפשר לטהר נשמתם רק בסמים יקרים, היינו בזוהר הקדוש, כי לשון הזוהר מסוגל לזה אפילו בפטפוט לחוד ואפילו בליגלוג - ובזה יהיה נשמר

קעז. ללמוד זוהר הקדוש כולו בכל השנה - מחלקים הדפים כפי הימים של כל השנה

גם דע כי יש נוהגים ללמוד זוהר הקדוש כולו בכל השנה שמחלקים הדפים כפי הימים של כל השנה ואשריהם ואשרי חלקם. (כסא אליהו שער ד')

קעה. לחלק הזוהר על פי דפים ולרשום כל חלק על פתקא אחד, ויחלקו הפתקאות לאנשי עירם החרדים על דבר ה', ללמוד כל אחד חלק הרשום בכל יום

גם אלה החכמים ראשי ומנהיגי כל עיר ועיר וכל פלך ופלך שיישמו לב לחלק דפי הזוהר הקדוש ג' חלקים לכמה חלקים ולרשום כל חלק על פתקא אחד ויחלקו הפתקאות לאנשי עירם החרדים על דבר ה' ללמוד כל אחד חלק הרשום בכל יום ובזה יוכלו לעשות שיגמרו בין כולם כל הזוהר הקדוש בכל יום ויום וכבר נודע כי בזכות לימוד הזוהר הקדוש יבא הגואל בב"א כ"ר. (כסא אליהו שער ד')

קעט. רבני ירושלים תרפ"א לפ"ק: תקון לגאולה האמתית - מטעם רבנים הגאונים מארי דארעא קדישא - לימוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פורעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא וביזה מעלמא - מבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים

לגמור האלף סיומים בכ"ה אלול הבעל"ט כפי שיעור הראשון יותר או פחות עם בני חברתו של אשתקד סיום זוהר אחד לעילוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים ויפר עצת אויבינו.

קפ. רבני ירושלים תרפ"א לפ"ק: לגמור הזוהר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים

כבר ידוע לכבודם מעלת לימוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פורעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא וביזה מעלמא. והשנה שעברה כבר עוררנו עם ישראל במודעות "תקון לגאולה האמתית" מטעם רבנים הגאונים מארי דארעא קדישא אשר היא נעתקה למטה לשקוד על לימוד הזוהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

**שעה אחד בכל לילה אז מובטח לו שהוא
בן עוה”ב מבני היכלא דמלכא ויהי מרואי
פני המלך היושבים ראשונה במלכותא
דרקיעא**

ומי שיכול לקנות לו רב שילמדהו קבלה או חבר
או מתוך הספרים ומתשל, גורם אורך גלותא כו',
כי לימוד הזהר בגירסא בעלמא בונה עולמות, וכל
שכן אם יזכה ללמוד ולהבין פי' מאמר אחד יעשה
בו תיקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה
בלימוד הפשט שנה תמימה כו'. ואין צורך להאריך
בראיות לזה המפורשים מפי גבורות הקדוש עליון
האריז”ל.

גם מאמר זה מורה באצבע כל דברי רב זלה”ה
למדקדק בו, כי קים לן תורה מגינה ומצלה אפילו
בעידנא דלא עסיק בה, ואיך אמר טב לי' דלא יוליף
כלל, אלא ודאי לימודו כל השנה אינו כלום אם אין
מעטרו ביום אחד בלימוד הקבלה, כי שקול הוא
כנגד כולם.

וז”ש וגרים דלא ישתדלון בהון, דוק מינה הא
אם ישתדלון בהון כל אחד כפי יכולתו אפילו יום
לשנה, תורתו כולה עושה פירות למעלה, וכל שכן
אם קובע עת לה' שעה אחד בכל לילה אז מובטח
לו שהוא בן עוה”ב מבני היכלא דמלכא ויהי מרואי
פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקיעא.
ודי בהערה זו למי שחננו ה' בינה והשכל. (כסא מלך
לתיקוני זוהר תיקון מ”ג אות ס')

**קפו. זכירה לחיים: רבי שמעון והחברים
יגיננו עליו**

על ידי לימוד בספר הזוהר זכות רבי שמעון
והחברים שלו יגיננו עליו. (זכירה לחיים דף יד ע”ד).

**קפו. אברהם במחזה: זכות רבי שמעון בן
יוחאי בפרטות יגן עליו גם לעולם הבא**

ועוד שזכות רבי שמעון בן יוחאי בפרטות יגן
עליו גם לעולם הבא. (ספר אברהם במחזה דרוש ט”ז)

**קפה. רבי משה בסולה: לימוד הזוהר
הקדוש סגולה ליראת שמים**

ולימוד הזוהר הקדוש סגולה ליראת שמים.
(הקדמת רבי משה בסולה לספר התקונים)

**מכל רע מיצר הרע וממקרים רעים בעולם
הזה ובעולם הבא**

ועכשיו בעיקבא דמשיחא נשמות נמוכים וגם
התגברות החיצונים רח”ל אי אפשר לטהר נשמתם רק
בסמים יקרים, היינו בזוהר הקדוש, כי לשון הזוהר
מסוגל לזה אפילו בפטפוט לחוד ואפילו בליגלוג ובה
יהיה נשמר מכל רע מיצר הרע וממקרים רעים בעולם
הזה החומרי וגם בעולם הבא הרוחני כנודע מזוהר
הקדוש פרשת פנחס (דף רי”ט) בוצינא קדישא דנהיר
חכמתיה בכל דרין דהוה אבתריה עד ביאת הגואל אור
תורה שיש זכות אם מחזיקים סתרי תורה בבית אף
אם לא מבינים אותם.

(כסא אליהו שער ד' אות י”ח)

**קפד. רבינו חיים וויטאל: כמה גדול החיוב
המוטל על הלומדים החרדים לדבר ה'
ללמוד קבלה, ועונשם כמה גדול אם אינם
לומדים, כי יעשה בשעה אחת בלימוד
הקבלה מה שלא יעשה בלימוד חודש ימים
בפשטי התורה**

זה המאמר הביאו מוה”ר חיים ויטאל ז”ל
בהקדמתו לספר עין חיים, להודיע כמה גדול החיוב
המוטל על הלומדים החרדים לדבר ה' ללמוד קבלה,
ועונשם כמה גדול אם אינם לומדים, כי יעשה בשעה
אחת בלימוד הקבלה מה שלא יעשה בלימוד חודש
ימים בפשטי התורה. (כסא מלך לתיקוני זוהר שם)

**קפה. כסא מלך: מי שיכול לקנות לו רב
שילמדהו קבלה או חבר או מתוך הספרים
ומתשל, גורם אורך גלותא כו', כי לימוד
הזוהר בגירסא בעלמא בונה עולמות -
לימודו כל השנה אינו כלום אם אין מעטרו
ביום אחד בלימוד הקבלה, כי שקול הוא
כנגד כולם - אם ישתדל בה כל אחד כפי
יכולתו אפילו יום לשנה, תורתו כולה עושה
פירות למעלה, וכל שכן אם קובע עת לה'**

"זוהר היומי" - לימוד כל ספר זוהר ותקונים במעגל השנה

קצו. הרה"ק רבי פנחס מקוריץ: מביא את האדם לאמונה

הלימוד בזוהר מביא את האדם לאמונה. (אמרי פנחס שער ט אות ג)

קצח. הרה"ק רבי פנחס מקוריץ: רפואה לרגלים

והוא רפואה לרגלים ולהוצאת קוץ. (אמרי פנחס שער ט אות ג)

קצט. הרה"ק רבי פנחס מקוריץ: מציל את האדם ומשפחתו ממגפה ושערורות

לימוד הזוהר הקדוש מציל את האדם ומשפחתו ממגפה ושערורות. (שם שער ו אות עג)

ר. אור החמה: והספר הזה עתיד להתפרסם בימי מלכא משיחא. והנה כל אותם שיזכו אליו יזכו לגאולה בעזרת השם, ובה' בטחנו שנהי' בכלל הזוכים

וזהו עצמו היתה עיקר כוונת רבי שמעון בן יוחאי בחיבור ספר הזוהר, להיות השכינה בגלות באפס שפע באין תומך ואין עוזר, ורצה לייחדה ... שזה גורם לייחוד קודשא בריך הוא ושכינתו על ידי הסוד שהוא ר"ז דהיינו או"ר, וגם על ידי חיבור זה הוא ביטול הקליפות וקלות הגלות והשבתת קטרוגם שהם לוחמות בכל עת ובכל שעה נגד ה' ונגד שכינתו ונגד בני' שהם ישראל הנתונים בגלות בין האומות הנקראים חיון, חיון בישין ודובין דאכלין ענא שהם ישראל, ועסק התורה נקרא הקלע והחרב והרומח, והם בחינת הסודות להצילם מרעתם בחיבור זה כו', והספר הזה עתיד להתפרסם בימי מלכא משיחא. והנה כל אותם שיזכו אליו יזכו לגאולה בעזרת השם, ובה' בטחנו שנהי' בכלל הזוכים, אכידה"ר. (הקדמה השניה לספר אור החמה)

קפט. האריז"ל: העסק בספר הזוהר סגולה להשגה

העסק בספר הזוהר סגולה להשגה. (האריז"ל בשער רוח הקודש דף יא ע"ב)

קצ. שארית ישראל: העסק בזוהר הקדוש בתדירות סגולה להביא את האדם להתקשרות לאין סוף ב"ה

העסק בזוהר הקדוש בתדירות סגולה להביא את האדם להתקשרות לאין סוף ב"ה. (שארית ישראל שער ההתקשרות שער א' דרוש ה מאמר ב)

קצא. שבחי האריז"ל: תיקון גדול לבעל תשובה

הלימוד בזוהר הוא תיקון גדול לבעל תשובה. (שבחי האריז"ל).

קצב. החיד"א: תיקון גדול לנשמה

הלימוד בזוהר הוא תיקון גדול לנשמה. (מורה באצבע אות מד).

קצג. בעל התניא: הזוהר מסיר טמטום הלב

לימוד בזוהר הקדוש מסיר טמטום הלב. (מאה שערים לבעל התניא)

קצד. זוה"ק ובעל התניא: לעתיד לבוא לא ישב בבושה

הלומד בספר זוהר הקדוש בעולם הזה, אז לעתיד לבוא לא ישב בבושה. (זוהר פרשת וישב דף קפה ע"א בכללות, ובפרטות בלקוטי תורה לבעל התניא פרשת צו).

קצה. רבי אברהם מסלונים: סיוע רב להבנת נגלות התורה

לימוד סתרי התורה הוא סיוע רב להבנת נגלות התורה. (רבי אברהם מסלונים בספר תורת אבות)

קצו. הרמ"ז: מביא את האדם לאהבת הבורא

הלימוד בזוהר מביא את האדם לאהבת הבורא. (הרמ"ז בהגהותיו לספר הכוונות)

מִצְוַת ”זֶהַר הַיּוֹמִי” לְהַזְדַּח אֵייר

- 2309 ..... סדר הלימוד ליום א אייר [יום 208 בשנה]
- 2319 ..... סדר הלימוד ליום ב אייר [יום 209 בשנה]
- 2329 ..... סדר הלימוד ליום ג אייר [יום 210 בשנה]
- 2339 ..... סדר הלימוד ליום ד אייר [יום 211 בשנה]
- 2349 ..... סדר הלימוד ליום ה אייר [יום 212 בשנה]
- 2359 ..... סדר הלימוד ליום ו אייר [יום 213 בשנה]
- 2369 ..... סדר הלימוד ליום ז אייר [יום 214 בשנה]
- 2380 ..... סדר הלימוד ליום ח אייר [יום 215 בשנה]
- 2390 ..... סדר הלימוד ליום ט אייר [יום 216 בשנה]
- 2400 ..... סדר הלימוד ליום י אייר [יום 217 בשנה]
- 2410 ..... סדר הלימוד ליום יא אייר [יום 218 בשנה]
- 2422 ..... סדר הלימוד ליום יב אייר [יום 219 בשנה]
- 2432 ..... סדר הלימוד ליום יג אייר [יום 220 בשנה]
- 2442 ..... סדר הלימוד ליום יד אייר [יום 221 בשנה]
- 2452 ..... סדר הלימוד ליום טו אייר [יום 222 בשנה]
- 2462 ..... סדר הלימוד ליום טז אייר [יום 223 בשנה]

2473	סדר הלימוד ליום יז אייר [יום 224 בשנה]
2483	סדר הלימוד ליום יח אייר [יום 225 בשנה]
2493	סדר הלימוד ליום יט אייר [יום 226 בשנה]
2503	סדר הלימוד ליום כ אייר [יום 227 בשנה]
2513	סדר הלימוד ליום כא אייר [יום 228 בשנה]
2524	סדר הלימוד ליום כב אייר [יום 229 בשנה]
2534	סדר הלימוד ליום כג אייר [יום 230 בשנה]
2544	סדר הלימוד ליום כד אייר [יום 231 בשנה]
2555	סדר הלימוד ליום כה אייר [יום 232 בשנה]
2565	סדר הלימוד ליום כו אייר [יום 233 בשנה]
2575	סדר הלימוד ליום כז אייר [יום 234 בשנה]
2585	סדר הלימוד ליום כח אייר [יום 235 בשנה]
2596	סדר הלימוד ליום כט אייר [יום 236 בשנה]

סדר הלימוד ליום א אייר [יום 208 בשנה]

[זהר חלק ג' - דף קס"ד ע"א]

זכאה חולקכון חברייא קדישין, דזכיתון לכל האי. הני תרי מערתי אחרנין דילכו, דלא תשכחו כל דא תמן, דאינון גו מתיבתא דמשה, יתבי מרחיק. ועל דא פתיב במשה, (במדבר יב) ענו מאד מפל (דף קס"ד ע"א) האדם. ונביאה עלאה, קביל לון למתיבתא דיליה, מיזמא דשאר ל מחמי כל דא, עד ההיא שעתא שבעה יומין. והא לא הוו מסתפלין בהאי עלמא כלום.

אמר לון רבי אילאי, זכאין קדישין, אימא לכו מלין דשמעתון. ומלה קדמאה פד תנדעון מדידו דמשחתא, בשמא גליפא מפרש, תנדעון (ואף על גב) דבצלאל רביעאה איהו, דנהורין עלאין. דכתיב, (שמות לא) ואמלא אותו רוח אלהים בחכמה ובתבונה ובדעת. מאן דלא אסתפל חמי ואתפתח.

מאן דלא אסתפל, באינון תלת מלין טמירין, מה לעילא, מה לתתא וכו'. זמין איהו לאתפתחא באורייתא, ולפקחא עיינין בה. אילנא דתמני סרי, שדרתו דבר נש, פד כפיה קמי מאריה, יזקוף ויתקיים לתחיית מתייא. אי לא כפיה במודים, אתעביד חויא, ולית ליה תקומה להווא זמנא. מאן דעאל בין תרין פרובים לגו.

מאן דעאל שיעור תרין פתחין, לגו בי פנשתא, אתדבק במאריה, ורעותיה אתעביד. מאן דמעין בצלותיה, ואסתפל בה, רחיק מרעותיה דשאל. קרבנא דרביא, פד קרב בר נש בריה לבי ספרא, או למילה, דא קרבנא שלים לאתקבלא. מכאן ולהלאה רחמיין, זילו. (חסר)

אלעזר ברי, שפיר קאמרת, כפום מה דאוליפת. אבל חס ושלום, דאף על גב דרחל הות עקרא בהווא זימנא, יעקב חפים הוה. ואלמלא לא ידע יעקב, דלאה אנתתיה, לא קביר לה במערותא, לאתחפרא בהדיה, בחבורא חדא, ויהא קביר לה לבר מארעא. אבל ללאה אעיל לה גו ארעא, ולרחל שוי לבר. מית יעקב, אתקבר בגווה, בחבורא חדא.

כמה דעבדו כל שאר אבהן, אוף הכי אדם. מתה חוה בקדמיתא, אתקברת תמן. ותמן ידע אדם, דהאי דוכתא אתחזי ליה. מית אדם, אתקבר בגווה בחבורא חדא. מתה שרה אתקברת תמן, וחווה חמאת, וחדאת לקבלה, וקמת וקבלה לה. שיעורא דחוה לגבי שרה, שיעורא דתרין אמין, ולא יתיר. מת אברהם, אתקבר לגבי שרה, בחבורא חדא. מתה רבקה, אתקברת תמן, ושרה חמאת, וקמת וקבלת לה. מת יצחק, אתקבר בהדה בחבורא חדא. מתה לאה, אתקברת תמן, ורבקה חמאת,

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וקמת, וקבלה לה. מת יעקב, אתחבר בהדה בחבורא חדא. וכלהו דכר ונוקבא
פחדא, בחבורא חדא.

סדורא דלהון היך שכני. נשין לגבי נשין, ודכורין לגבי דכורין. אדם ברישא,
חיה סמיך ליה. שרה לגבי חיה. אברהם סמיך לשרה. יצחק סמיך לאברהם. רבקה
סמיך ליצחק. לאה סמיך לרבקה. יעקב סמיך ללאה. אשתכח אדם בסטרא דא,
יעקב בסטרא דא, דא רישא, ודא סיפא.

בספרא דשלמה מלכא איהו פדקא יאות והכי הוא, אדם וחיה בקדמיתא. ושרה
ואברהם סמיך לון. יצחק ורבקה לזויה אחרא, בארח מישר בשורה חדא. יעקב
ולאה באמצעיתא. ואינון נשין לגבי נשין. ודכורין לגבי דכורין. ואדם וחיה, שרה
ואברהם, יעקב ולאה, רבקה ויצחק. אדם בסטרא דא, ויצחק בסטרא דא, ויעקב
באמצעיתא. יצחק לגבי אבוי לאו ארח עלמא. ועם כל דא יעקב אצטריך
באמצעיתא.

ובכל אינון זוגין, כמה דאתקברו, הכי יקומו, והכי ישתכחון. לאה תחדי בהדי
משיח, בריה דדוד, דנפיק מנה לגו. רחל תחדי בהדי משיח, בריה דיוסף, דנפיק
מנה לבר מירושלם. וכלא לדוכתייהו.

[זוהר חלק ג' - דף קס"ד ע"ב]

אלין הכא ואלין הכא. דאינון (ס"א מגדלין) מרגלאן דאבן טבא פלהו. בין פלהו
מגדלין אית חד מגדל דאבן טבא באמצעיתא. ודא סליק לרום רקיעא, ולא אתחזי
השתא, עד ההוא זמנא דיתגלי. רב מתיבתא חמא ליה, והוה רשים ביה לעילא האי
קרא, (משלי יח) מגדל עז שם יי בו ירוץ צדיק ונשגב. ופריש רב מתיבתא קרא דא,
מגדל עז: דא כנסת ישראל. (דף קס"ד ע"ב) בו ירוץ צדיק: ביה רעותיה דצדיק
תדיר. ועל דא, ונשגב ההוא מגדל, דלא ינפול לעלמין, כמה דהוה.

ורבי פרוספדאי חמיד לבא, פריש האי קרא עד לא אסתלק, ופריש שפיר. מגדל
עז: דא תיבה, וספר תורה דאיהו עז, לשואה ביה, ולאפקא ליה מגו היכל, דיוקנא
דחיל פנימאה, דמניה נפקא תורה, וההוא מגדל שם יי איהו, ודיוקנא דיליה
ואצטריך בשית דרגין.

בו ירוץ צדיק, במאן. במגדל, או בספר תורה. אלא קרא דריש בהאי ובהאי. כד
דרש במגדל, אצטריך צדיק דא דליהוי חזן הכנסת, זכאה דקשוט, ודיוקנא דצדיק
עלאה. כד דריש לספר תורה, מאן דסליק לספר תורה למקרי אורייתא, אצטריך
צדיק. וצדיק אקרי. מאן אקרי צדיק מפלהו. שתיתאה, דסליק מאינון שבעה. אמר
רבי שמעון, ודאי, דאיהו לא סליק כל יומי, אלא שתיתאה לאינון דסלקין. בו

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ירוץ צדיק, בספר תורה ירוץ דברי צדיק דא. ונשגב ממאן. מדחילו דמלאך המות, דהא אוריך יומין. ונשגב דלא יתנוק לעלמין.

בההוא מגדל דסלקא בין אינון מגדלין, קיימא נהירו חד, בדיוקנא דספר תורה, כד אתי ההוא ציפרא, נטלא ההוא מגדל מאתריה, וקאים גו אמצעייתא דעזרה, גו גדפי דכרובים הוה. (ס"א ומה דהוה). רומיה לרום שמיא מאיך ועאל תחות אינון כרובים, ושורוי בין רישי כרובים.

תלת מאה פתחין תמן, בפתחא דאמצעייתא, קיימא נהירא דא, דיוקנא דספר תורה, ביה זמין מלך ישראל למקרי בפרשת הקהל. ודא ליהוי מלכא משיחא, ולא אחרא.

ובההוא ספר תורה דההוא נהירו, אי חסידא קדישא, זכאה איהו דמפומיה ישמעו, קל נעומו דמלוי מאינון מלין סתימין דפריש באורייתא. בכל ריש ירחי, ושבתי ומועדייא וזמנייא, כד בעאן כל בני מתיבתי לסלקא לעילא לגו מתיבתא דרקייעא, כלהו מתכנפי לגבי מלכא משיחא, ואיהו פריש מלין, ומגו מתיקו דמלוי בתיאובתא, סלקין. כלהו עשר מלין, גניזין לך מאינון מלין דאיהו פריש, ליומא דשאלתין דילך.

כד קיימא ההוא מגדל באמצעו דעזרה, ופתחא דא פתח, פתחין אינון כרובין פומייהו, ופרשי גדפייהו, ונהיר נהירו עלאה על ההוא פתחא. וההוא ספר תורה פתיח, ואינון כרובים פתחי ואמרי (תהלים לא) מה רב טובך אשר צפנת ליראיך וגו'. סגירו פתחין, וספר תורה אתגליל.

מאן חמא, נהירו דנהרא דההוא ספר תורה, כוליה נהורא דנהיר, אתוון דיליה, שלהובי דאשא מד' גווי, דאינון דעלמא עלאה, כלהו בלטי ומנצצי, לית מאן דיכיל למיקם בהו, בר משיח. סגיר פתחא דא, כרובים משתככי. וההוא מגדל פרח, וקיימא באתריה בין שאר מגדלין.

בההוא פתחא דאמצעייתא, אית עטרה דפז עלאה ויקרא גניזא, דלא אתחוי השתא, גליפא ומחקקא בכל זיני אבני יקר, וזמינא למחוי על רישא דמלכא משיחא, כד סליק בההוא מגדל, ותרין נשרין, דא מסטרא דא, ודא מסטרא דא, נטלי ליה בידייהו.

כד סליק מלכא משיחא, מתתקנין נשרין, ונטלי עטרא דא, בשעתא דישרי למקרי, יתפתח פתחא אחרא, ומתמן תפוק ההיא יונה, דשדר נח בימי טופנא, דכתיב, (בראשית ח) וישלח את היונה, היונה: ההיא דאשתמודעא, ולא מלילו בה קדמאי, ולא ידעו מה היא, אלא מהכא נפקת, ועבדת שליחותא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ובשעתא דכתיב ולא יספה שוב אליו עוד, לא ידע בר נש לאן אזלת, והיא תבת לאתרה, ואתגניזת בפתחא דא ואיהי תטול עטרה בפומהא, ותשוי על רישיה דמלכא משיחא, מטי ולא מטי, וכדין כתיב, (תהלים כא) תשית לראשו עטרת פז.

וכיון דיקרי מלכא משיחא בספר תורה. יקומון תרין נשרין, דא מכאן ודא מכאן, ויונה מאיה, ומלכא משיחא נחית, ועטרה על רישיה, עד דרגא בתראה. ותרין נשרין פרחין לעילא על רישיה, ויונה תבאת (דף קס”ה ע”א) ועטרה בפומה, ויקבלון לה אלין תרין נשרין.

דוד מלכא, זית רענן אקרי קמיה קודשא בריך הוא, דכתיב, (תהלים נב) ואני כזית רענן בבית וגו’. עלה זית, דא מלכא משיחא בריה דדוד. ודא איהו דרמיז יונה דא ביומי דנח, דכתיב, (בראשית ח) והנה עלה זית טרף בפיה. ההוא עלה זית, טרף וחסף ליקרא דיליה. במה. בפיה. דקיימא על רישיה, ומקבלא יקר מהאי יונה והאי דכתיב טרף, ולא טרפה, (אלא) פדכורא דא, דעביד חילא ונצח. במתיבתא דרקיע, יונה דכר הוא, מגו דאקרי יונה, כתיב פנוקבא, וכתיב פדכורא, בזמנא דמקבלא יקר (חסר) דא.

מגדל דא כד תב לאתריה, נהיר פנהירו דעינא דשמשא, דכתיב, (תהלים פט) כסאו כשמש נגדי. ואף דכרסיא אחרא ליהוי ליה בנסין ואתין רברבין. בריש מגדל דא, אית עופין דנור (דרורא) דקא מצפצפאן, כד סליק צפרא, צפצופא דנעימו, דלית נעימו ונגונא כההוא נעימו.

לעילא מכלהו, זיבין אחרנין, ושפניבין אחרנין, דקא פרחין באורא, סלקי ונחתי, נחתי וסלקי, לא משתכבין לעלמין. אתוון רברבן, ואתוון זעירן, פרחין בינייהו.

אי חסידא קדישא, בשעתא דאתוון פרחין, חמי בר נש באתוון רברבן. כתיב באורא לפום שעתא, (בראשית א) בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ (והארץ היתה תהו ובהו וגו’, מהכא אהדרי אתוון רברבן כמלקדמין) בטשי אתוון זעירן בהו, ופרחין, ואתחזי מנייהו כתיב, ויאמר אלהים יהי אור וגו’, וירא אלהים את האור וגו’. לבתר מהדרי אתוון זעירן, ובטשי באתוון רברבן, ומתחזי מנייהו דכתיב, ויאמר אלהים יהי רקיע וגו’. וכן כל עובדא דבראשית, פליאן רברבן, וחדו לעינין עובדאן דאתוון אליו, זכאה עמא דכל דא מחכאן.

אי חסידא קדישא, מאן דנטיר ברית, שוי ליה אבתרוי, ואיהי לקמא. ואי תימא, מאן נטיר לאחורא. הא נטירו רב ועלאה מפלא, דנטיר ליה. ומאן איהו צדיק עלאה ברחימו סגי. עאל בין צדיק וצדק. ואשתכח נטיר מכל סטרין. זכאה מאן דנטיר ברית דא. ועל דא ישראל, אתחזון כל דכורין, דנטירין את קיימא דא, קמי

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מִלְפָּא קְדִישָׁא. מֵאן אִיהוּ דִּיכִיל לְנוֹקָא לְבָרָא, דְּאִיהוּ בְּאֲמִצְעוּ אָבוּהּ מְכָאן, וְאִמִּיהּ מְכָאן, וְאִיהוּ בִּינֵייהוּ. וְדָא כַּד אִיהוּ אַחֲרֵי יִי.

תָּא חֲזִי הֵהוּא רְקִיעַ כַּד סַחֲרָא בְּגִלְגוּלָא מְנַגְנָא בְּנַגּוּנָא, וּמְקַל נְהִימוּ דְּמִיין דְּנִבְעִין, לֹא יָדִיעַ הֵהוּא נַגּוּנָא. כָּל אֵינּוֹן אַגְנִין דִּי בְּאַרְבַּע סְטָרִין, מְלִיין מְנַבְיַעוּ דְּמִיין דְּנִבְעִין. מֵאן דְּאִיהוּ לְגוּ, בְּתָרִין סְטָרִין קִיַּמָּא תַּמּוּן. חַד בְּחַדוּהּ, דְּלִית חַדוּהּ כְּהֵיא חַדוּהּ בְּעֵלְמָא, לְקִיַּמָּא (תהלים ק) עֲבָדוּ אֶת יְיָ בְּשִׂמְחָה. וְחַד בִּירְאָה, דְּלִית דְּחִילוֹ כְּהֵיא דְּחִילוֹ בְּעֵלְמָא, לְקִיַּמָּא (תהלים ב) עֲבָדוּ אֶת יְיָ בִּירְאָה.

חַד מְעֵינָא דְּמִיַּא, דְּנִבְיַע מְסֵטֵר מְזֻרְחָא, דָּא הוּא דְּאָמַר יְחֻזְקָאֵל נְבִיאָהּ. מֵהֵיא מְעֵינָא, לֹא יְכַלִּין לְסִיַּמָּא שְׂבַחָא כָּל בְּנֵי עֵלְמָא. בְּאַתֵּר דְּאֲתִיילִיד תַּמּוּן לְסֵטֵר מְזֻרְחָא, לִית עוּמְקָא וְרוּמָא דִּילֵיהּ, אֶלָּא זֶרְתָּא וְלֹא יִתִּיר.

כַּד נִבְעִין מִיָּא וְסִלְקִין, סִלְקִין כָּל זֵינֵי מְרַגְלָאן דְּעֵלְמָא, וְלֹא נְפִלִין לְבַר, הַשְׁתָּא אֲתַחְזוּן בְּגוּוֹן חַד, לְפּוּם שְׁעֵתָא נְפִלִין אֵלִין, וְהֵא סִלְקִין, אַחֲרֵינִין, כְּגוּוֹן אַחֲרָא, בְּכָל זֵינֵי גּוּוֹנִין דְּעֵלְמָא. נְפִלֵי אֵינּוֹן מְרַגְלָאן, וְלֹא נְפִלֵי לְבַר.

סַחֲרֵינִין דְּהֵהוּא נִבְיַעוּ, חִיזוּר וְשׁוּשַׁן סַחֲרֵינִין. וְלֹא יְכַלִּין כָּל בְּנֵי עֵלְמָא לְמִיקָם עַל אֵינּוֹן גּוּוֹנִין, כְּלָהוּ שְׁלַהוּבִין מְלַהֲטָאן, וְלֹא יְכַלִּין לְאַסְתְּפֵלָא בְּהוּ. לֹא יָדִיעַ חֲשִׁיבוּ דְּעוּבָדָא. טְרַפִּין דְּלַהוּן מְנַצְצִין בְּכַמְהָ גּוּוֹנִין.

עוּבַד צִיּוּר, אֹמְנֵי דְּמֵאֵרֵי עֵלְמָא, חֲפִיין עַל תְּלַת מָאָה וְשִׁבְעִין וְחַמְשָׁה כְּרוּבִין דְּתַחֲוּתֵיהוּ, בְּתַר שְׂבַכִּין אַחֲרֵינִין לְגוּ. וְאֵינּוֹן שְׂבַכִּין סַחֲרֵינִין דְּעוּרָה לְגוּ.

[זוהר חלק ג' - דף קס"ה ע"ב]

וְלַעֲיָלָא מְנַהוּן, אֵינּוֹן (דף קס"ה ע"ב) גּוּפְנִין פְּרִישָׁאן, תַּחֲוֹת גּוּפְנִין אֵינּוֹן כְּרוּבִין, כְּלָהוּ גְדַפִּין פְּרִישָׁן, מְשַׁלְבֵן אֵלִין בְּאֵלִין. הֵכָא אָמַר רַב מְתִיבְתָּא, דְּכָל מֵאן דְּאַסְתְּכַל בְּאֵינּוֹן גּוּפְנִין, מְנַהֲרִין אֲנַפּוּי כְּנַהֲרֵי דְּשִׁמְשָׁא.

אֵינּוֹן שְׂבַכִּין דְּאֲתַחְמֵן סַחֲרֵינִין דְּעוּרָה, כְּלָהוּ מְרַקְמֵן, בְּחוּטִין דְּנַהֲרִין בְּגוּוֹנִין סְגִיָּאן, מְלַהֲטֵן בְּד' מֵינֵי זְהוּרִין דְּאֵשָׁא. שְׁלַהוּבִין סִלְקִין, וְגוּוֹנִין מְנַצְצִין, וְלִזְמִינִין שְׁלַהוּבִין מְשַׁתְּכֵי, וְנַהֲרִין וְגוּוֹנִין סִלְקִין, וּבְטָשֵׁי אֵלִין בְּאֵלִין.

שִׁית אֶלְפָּה אַגְנִין, לְגַבֵּי אֵינּוֹן שְׂבַכִּין, ד' גּוּוֹנִין, לְד' סְטָרִין דְּעוּרָה, אֵלִין אֵינּוֹן רְבִרְבִין, וְנִבְיַעוּ דְּמִיין חִיין בְּכָל סְטָרֵי. וְאֵינּוֹן נְפִלֵי בְּאֵינּוֹן אַגְנִין, וּבְלַעֲי בְּאַתְרֵיהוּ וְאֵלִין מִיין לֹא יָדִיעַ לָאן אֲזֵלִין.

בְּאֲמִצְעוּ דְּעוּרָה, יְקוּמוּן כְּלָהוּ יִשְׂרָאֵל, וְיִתְחַזּוּן קָמֵי מְלְפָא קְדִישָׁא. בְּסֵטֵר דְּרוּם בְּעוּרָה דָּא, אֲתִיילִיד חַד מְעֵינָא דְּמִיַּא, וְאַתְרֵימֵי (ס"א וְאַתְדֵּמֵי) (ס"א וְאַתְרֵיבֵי) דְּקָא

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

ישטפון מיא כל עלמא. מאן דייעול בהו, יהון עד ברפים, ייעול בהו גיבר רב ייעול בהו עד ברפים, אי תינוק בר יומא עד ברפים. מאן דשתי מנייהו יתחכם, ויתפקח בחכמתא.

מעיינא דא נפיק מגו מרגלא חדא זעירא, בכותלא דדרום. אינון מיין בלעי גו אתרא (ס"א גו אתר דא), ומתמן יפקון לבר ממקדשא, עד דייעלו לנחל שטים, ישטפון ההוא זמה, דאולדין מיא דשטים. ועל דא מיין אלין בעזרה, בגין אינון דאתחזון תמן דכורין. הו שותאן מן מיא, לא חיישי בנוקבי, במיתיהון לאתחזאה קמי מלכא קדישא. תו, דהא יתפקחון למנדע מלין סתימן דמלכא עלאה, גו מקדשא דא כל הרהורין ישתכחון, בר הרהורא דחדוה דמלכא קדישא.

ענפא חד נפיק, גו אמצעו דההוא מעיינא. אמר רב מתיבתא, פד קריבנא לההוא ענפא גו מעיינא, אסתלק ענפא לעילא לעילא, כל מה דקריבנא, הכי אסתלק, יסודא ושרשא דההוא ענפא לאו איהו אלא במיא. ההוא ענפא חפי עלמין. כל גוונין דעלמא באינון טרפין דיליה. איבא דיליה, לא ידיע מהו. ולא יכלין למנדע. ואמר, דקא שאיל למשיח על ההוא איבא, ואמר, איבא דא גניז, (זכריה ח) לאיש משענתו בידו מרוב ימים. מאן דזכי למנדע דא, לינדע.

רקיע חד אית על ההוא ענפא, פריש לעילא. מההוא רקיע, אזיל טלא על גבי מעיינא דא, ולא יתיר. פד אסתפל בר נש לההוא רקיע מרחיק, דמי תכלא. קריב יתיר, דמי סומקא. קריב יתיר, דמי ירוק קרוב יתיר, דמי חוור, דלית חוור בעלמא כגניניה. טלא דקא אזיל מניה, אשתאיב בההוא ענפא, ועביד איבא דא, ואתרבי. ההוא רקיעא, איהו אזיל בגלגולא יתיר, ממה דעיינין יכלין לאסתפלא.

כל אינון נטורי קיימא קדישא, (ס"א בעון) דבעון לאתחזאה קמי מלכא, דהא לא אתחזון, אלא בגין לאתחזאה דאינון בני גזירו קדישא. ועל דא, (שמות כג) יראה כל זכור, אינון בני קיימא קדישא. דייק רב מתיבתא, זכור, ולא זכר. דהא זכר כתיב, ולא זכור, מאי זכור. אלא כל אינון דנטרין קיימא קדישא, ולא חבאן ביה, אינון הוו בני מלכא, דבכל יומא משתבח בהו ודכיר לון תדיר. ועל דא זכור, ההוא דאית ביה קיימא קדישא, דדכיר לון מלכא בכל יומא, דלית שבחא קמי מלכא עלאה, (אלא) כמאן דנטיר קיימא דא.

ועל דא בעי דיתחזון תלת זמנין בשתא קמיה. תלת זמנין אמאי. אלא בגין אבהן קדמאי, דקבילו להאי ברית, קדמאה לכל פקודין דאורייתא, ובגין כף תלת זמנין אינון בשתא. אברהם קביל ברית. יצחק קביל ברית. יעקב הוה שלים מפלהו, ועל דא כתיב ביה, (בראשית כה) ויעקב איש תם, שלים מפלא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אברהם תמים אקרי, ולא הוה כל כף שלים, אבל תם: שלים מכלא. מה פתיב בנח, (בראשית ו) איש צדיק תמים היה בדורותיו. הוה רשים ברשימו קדישא בינייהו. ואמר רב מתיבתא, בכל אתר דכתיב תמים, דרשים ברשימו קדישא, באת קיימא דברית, ובגין (דף קס"ו ע"א) דנטר ברית, אקרי תמים בדורותיו. מה דלא הוה פלהו הכי, דאינון מחבלן ארחייהו.

ועל דא פתיב, את האלהים התהלך נח. וכי מאן יכיל למיהך עמיה. אלא כל מאן דנטר ברית קדישא, אנדווגת ביה שכינתא, ושריאת עליה. ובגין כף, (דברים יח) תמים תהיה עם יי אלהיך. תמים תהיה, ולבתר עם יי אלהיך. בזווגא חדא. דכיון דנטר ברית דא, עם יי להוי, ולא אתפרש מניה.

באברהם פתיב, (בראשית יז) התהלך לפני והיה תמים, גזירו דאת קיימא. התהלך לפני, מהכא, דלא יהך גבר בתר אתתא, אלא קמהא, ארח פשר איהו. והא פתיב, (שמות כג) הנה אנכי שולח מלאך לפניך. (שמות לג) ושלחתי לפניך מלאך. לאברהם דלא הוה גזיר, דחה ליה לקמה. ועל דא לא פתיב היה תמים, והתהלך לפני. אלא התהלך לפני, דלא יאות אנת, עד שתהא תמים. וכן בכלהו, כיון דבר נש תמים, ונטר ליה, מיד היא לקמיה, ואיהו אבתרה, פשר איהו לדא. לגרעונא מה פתיב, (שמואל א טו) פי שב מאחרי.

נח גזיר הוה, ותמים, פריעה לא הוה ביה, ובגין דלא הוה ביה פריעה מה פתיב, את האלהים, ולא אחר האלהים, לקמא לא הוה, בגין דהוה גזיר, לאחורא לא הוה, בגין דלא אתפרע. איך הוה. את האלהים, סמיך ליה, ולא יכיל לאסתכלא ביה, דלאו פשר כל כף.

בישראל פתיב, (שמות יג) ויי הולך לפניכם יומם בעמוד ענן ולילה בעמוד אש וגו'. כיון דאמרו ישראל, (שמות יד) המבלי אין קברים במצרים וגו'. פי טוב לנו עבוד את מצרים. כביכול, אתחלש דעתא. פתיב ויסע מלאך האלהים ההולך לפני מחנה ישראל וילך מאחריהם, ויסע למעבד בהו נוקמין. (חסר)

ועל דא חדי משיח, וחדו רב מתיבתא, דקא אתבשר בדא. ואמר רב מתיבתא, דהא דייק למשיח ואמר, מנא הוה לדניאל דקאמר, (דניאל ה) פריס פריסת מלכותך ויהיבת למדי ופרס. מאינון אתוון דופרסין אשתמע ליה. והכא מאי הוא. אמר ליה, הכי הוא ודאי, פריס פריסת מלכותך חייבא, על ידי דמשיח אחרא, ולבתר ישלוט מלך פרס, ויטול מלכוון סגיאי, והוא ישלט על ארעא קדישא תריסר ירחי, והוא ישלוט ויקטול סגיאי, וההוא משיחא, ולבתר יפול, ויקבלון מלכותא קדישי עלינון. ועל דא, ופרסין, מלכא דפרס, אשתמע הכא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אי חסידא קדישא, כמה חדות על חדות, בההוא מעיינא. בההוא מעיינא, מגדלא כל זיני אילנין, דנציב קודשא בריך הוא בגן עדן, וכלהו קיימי לאסוותא, טרפין ואיבין וענפין, ולחדו לבא תדיר. ולית בינייהו כפנא, ודאגה, ואנחה, לעלמין. זכאה עמא דכל דא מחפאן, וכל דא גניז לון.

אמר רבי שמעון, בקרקע דהאי מקדשא, אית מאלין ם פליאן, אמר ליה, אי רבי, אי רבי, זכאה חולקך דכל האי. בההוא. על גבי ההוא מעיינא רקימא, אבל לית מאן דיכיל לאסתכלא ביה, לזמנין נהירו דיליה נהורא. לזמנין חשוכא, לזמנין גוון ארגוונא. מנצצן דלא יכלין עיינין לאסתכלא לעילא. (ס"א ההיא) היא דשאלת חסידא קדישא, מההוא קרקע דמקדשא, רב מתיבתא לא פריש מניה, דהא גניז איהו גו ירדנא, והא אמינא לך מה דאמינא, אבל נשאל מלה דא, ותנדע מה דתנדע.

ירדן דא, עאל ואתמשך זמנא חדא בשתא, גו ההוא נהר דנפיק מעדן, לאו מאינן ארבע נהרין דאתמשכן מניה, אלא ביה ממש. כיון דמטי לגביה, איהו אתמשך ואתפשט ועאל גו ירדנא. וכיון דמטי גו קרקע דמקדשא, אשתכח תמן תלת יומין, ולא אתפשט ולא אתמשך לאתר אחרא. ואמר רב מתיבתא, דכד אהדר ההוא נהר לאתריה, שביק תמן, כל זיני ציורין, דקא עביד קודשא בריך הוא בגן עדן, דאינן ציורין גניזין, דתחות דוכתייהו. (חסר)

[זוהר חלק ג' - דף קס"ו ע"ב]

אלין הכא ואלין הכא, וסלקי ונחתי כדקדמייתא. בההוא סטר דרום, אית תלת מאה וחמשים עמודין, מפל זיני מרגלאן. ואלין אינן דנהרין תדיר, ונטפין בוסמין טמירין, דלא אתגלו לעלמין. ארבע אגנין בכל (דף קס"ו ע"ב) עמודא ועמודא נעיצין. וכד אינן בוסמין נטפין, מאינן עמודין, נפלי בהו, ואתמליין פלהו אגנות, ולא נפקין בוסמין לבר.

מאינן בוסמין, זמינין לזמנא דאתי, לאקטרא בכל יומא קטורתא, קמי מלכא קדישא. דלא יהוו מפתישו דבני נשא. אינן בוסמין לא ידיע עקרא דלהון, וממה הו, אלא מאינן עמודין נפלין תמן.

תרין נשרין בכל עמודא ועמודא, מתנצצן מתלהטין בכל גוונין. שבע מאה נשרין. אינן, פרחין, אלין הכא ואלין הכא, בגלגולא דעמודין. כד אסתחרן, לא יכלין עיינין לאסתכלא, דוכתא דבהו.

תלת אתוון בלטין ופרחין, מפומא דא לפומא דא. בגלגולא דעמודין ונשרין. כל אינן אתוון מרקמן באשא חוורא, ודהבא ירוקא. תרין אלפין ומאה מנרתין, תליין

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בין אינון עמודין. ותרין אלפין ומאה שרגין, בכל מנרתא ומנרתא. דלקין ביממא, ובליליא מתדעכי, על צערא דישראל. כד אתי צפרא, דלקין כלהו מגרמייהו.

אדהו יתבי, אמרי הא רמש ליליא. אמר ליה לרבי שמעון, אי חסידא קדישא, נהירו דעלמא, טול פנקסא דאחמתא דא, וטול שרגא, וכתוב מלין אלין, דהא מטא זמנא דילן, לפקדא פל חד וחד לגו קבריה, עד פלגו ליליא, דקודשא בריה הוא עאל גו גנתא לאשתעשעא בהדי צדיקיא וכדין פל חד וחד פרח לתמן. ולמחר נהוי גבך, הואיל ויהבו לן רשו, לאשלמא דורונא דקא משדרי לך. פרחי, בכה רבי שמעון וגעא.

פתח ואמר, (משלי ה) אילת אהבים ויעלת חן דדיה ירווף בכל עת באהבתה תשגה תמיד. אורייתא אורייתא, נהירו דכל עלמין, כמה ימין, ונחלין, ומקורין, ומבועין, מתפשטי מנף לכל סטרין. מנף כלא, עלך קיימי עלאין ותתאין, נהירו עלאה (ודא) מנף נפקא. אורייתא אורייתא, מה אימא לגבך, אילת אהבים אנת, ויעלת חן (גבי) עילא ותתא רחמינ דילך. מאן יזכי לינקא מנף כדקא יאות. אורייתא אורייתא שעשועים דמארך, מאן יכיל לגלאה, ולמימר סטרין וגניזין דילך. בכה, ואעיל רישיה בין ברכוי, ונשק לעפרא.

אדהכי חמא כמה דיוקנין דחברייא סחרניה. אמר ליה, לא תדחל בריה דיוחאי, לא תדחל בוצינא קדישא, כתוב וחדו גו חדוה דמארך. כתב כל אינון מלין דשמע בהווא ליליא, ולעא לון, ולהג לון, ולא אנשי מלה. והווא שרגא נהיר קמיה פל הווא ליליא, עד דאתא צפרא. כד אתא צפרא, זקף עינוי, וחמא חד נהירו דהוה נהיר ברקיעא, מאיך עינוי לתתא. אהדר פמלקדמין, וחמא נהירו בכל רקיע, דנהיר וסליק בהווא נהירו דיוקנא דביתא, בכמה ציורין. חדא רבי שמעון, ולפום רגעא, אגניז הווא נהורא.

אדהכי, הא אינון תרין שליחן אתיין. אשכחוהו רישיה בין ברכוי. אמרו ליה שלמא עליה דמר, שלמא למאן דעלאין ותתאין בעאן לאקדמא ליה שלם. קום. קם רבי שמעון וחדא בהו. אמרו ליה, ולא חמית גיחא דרוחא דעבד לך מארך, חמית נהירו דביתא ברקיעא. אמר לון חמינא, אמרו ליה ביה שעטא, אפיק תהומא בי מקדשא, ואעבריה קודשא בריה הוא בימא רבא, ומנהירו דיליה, הוה נהיר ברקיעא.

אמרו ליה, רב מתיבתא בעא בשלמך, והא ידע דאנן שליחן לגבך. וכמה מלין חדתין עתיקין, אתחדש באורייתא בהאי ליליא. אמר לון, במטו מנייכו, אמרו חד מלה מנייהו. אמרו, לא אתייהיב לן רשו למאי דאתינן לגבך, אבל מלה חדתא הוה לגבך השתא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

[זוהר חלק ג' - דף קס"ז ע"א]

פֶּתַח רַב מְתִיבֵתָא וְאָמַר (בראשית יב) וַיֹּאמֶר יי אֵל אַבְרָם לֵךְ לְךָ מֵאַרְצֶךָ וְגו', דָּא בְּגִין דְּאַתְנַהֲרָא בֵּיהּ נְהִירוּ פְּגוּוּנָא דָּא. מֵאֵן דְּלֹא זָכִי בְּאַתְרֵךְ דָּא, יְהֵךְ וַיִּנְטַל גְּרַמְיָה לְאַתְרֵךְ אַחְרָא, וַיִּזְכֵּי בֵּיהּ. אָעֵא דְדִלִיק, וְנַהֲוֵרָא לָא סְלִיק וְנַהֲוֵרָא בֵּיהּ, יִנְעַנְעוּן לֵיהּ, וַיִּסְלַק בֵּיהּ נַהֲוֵרָא, וְאִנְהִיר. וְהוּיִנֵן זְמִינֵין לְמִשְׁמַע, אֲבָל בְּגִין לְמִיתֵי גַבְרָא, (דף קס"ז ע"א) לָא בְּעִינֵן לְאַתְעַכְבָּא, חֲדֵי רַבֵּי שְׁמַעוֹן.

אָמְרוּ לֵיהּ, אִי חֲסִידָא קַדִּישָׁא, כָּל מְלִין דֵּי בְּגוּוֹן בְּאוֹרֵייתָא, מְלִין זְעִירִין אֵינּוּן, בְּכָל מְלָה וּמְלָה. וְאֵינּוּן מְלִין זְעִירִין, כְּמָה אֵינּוּן מְלִין רַבְרַבִּין וְעֲלָאִין, עַד דְּלִית לוֹן שְׂעִירָא. דְּהָא לִית בְּגוּוֹן סַפְקָא, אֲלֵא בְּרִירוּ דְּאוֹרֵייתָא עַל בּוֹרֵייהּ. וְהַשְׁתָּא רַב מְתִיבֵתָא פְּרִישׁ מְלִין סְתִימִין עַל דָּא, בְּגִין דְּעַקְרָא דְּנִשְׁמַתָּא, אֲמַאי לָא נַהֲוֵרָא בְּאַתְרֵךְ דָּא, וְזָכִי לְאַתְנַהֲרָא בְּאַתְרֵךְ אַחְרָא. וְעַד כְּעַן לָא זְכִינֵן בְּהוּ, בְּגִין לְמִיתֵי גַבְרָא.

וּמְלָה אַחְרָא זְכִינֵן לְמִשְׁמַע מְנִיָּה, רוּחָא דְּאֲזֵלָא בְּעַרְטוּרָא בְּהוּא עֲלָמָא בְּלֵא בְּנִין, אֲנַתְתִּיהּ יִתְעַבֵּיד לֵיהּ מְאֵנָא לְאַתְבְּנָאָה אִיהוּ. מַאי טַעְמָא. אֲנַתְתִּיהּ אִיהִי שְׂרָגָא, דְּאַתְדְּלִיקַת מְנִיָּה, וְתַרוּוִייהוּ שְׂרָגָא חֲדָא הוּו, נַהֲוֵרָא דָּא נֶפֶק מִנְהוֹרָא דָּא, אַתְדַּעֵךְ דָּא, אַתְדְּלִיק מְגוּ נַהֲוֵרִיָּה מִמֶּשׁ, בְּגִין דְּחֲדָא נַהֲוֵרָא הוּו.

הַשְׁתָּא רַבֵּי, נַהֲדַר לְמְלִין קַדְמָאִין, וְכַד נַהֲדַר לְאַתְרִין, נְטוּל רְשׁוּ מֵרַב מְתִיבֵתָא, בְּאֵינּוּן מְלִין דְּנִקְבַל מְנִיָּה, וְנִימָא קַמְךָ. וְזָכָאָה חוּלְקָךְ, דְּאַתְ זָכִי לְנַהֲוֵרִין סְתִימִין, מִכָּל סְטָרִין, מַעֲיֵלָא וּמַתְתָּא, מֵהַאי עֲלָמָא, וּמַעֲלָמָא אוֹחְרָא. אָמַר רַבֵּי שְׁמַעוֹן, מְלָה חֲדָא בְּעִינָא לְמַנְדַּע, אִי תִיכּוּל לְאוּדְעָא לִי. נִשִּׁין בְּהוּא עֲלָמָא, אִי זָכָאִין לְסַלְקָא לְעֵילָא, אוּ הֵךְ אֵינּוּן תַּמָּן. אָמַר לֵיהּ, אִי רַבֵּי אִי רַבֵּי, בְּדָא אִית לֶן רְזָא יִתִּירָא (ס"א יְקִירָא). בְּגִין דְּלֹא לְגַלְאָה סְטָרִין דְּתַמָּן, אֲבָל דָּא יְהֵךְ וַיִּטּוּל רְשׁוּ, וְנִימָא לֶךְ. אֲדַהֲכִי פֶּרַח חַד, וְאַתְכִּפְּסִי מְנִיָּהוּ, וְאֲזֵל לֵיהּ.

וּלְפּוּם שְׁעָתָא תָּב לְגַבִּיָּהוּ, אָמַר לוֹן, זְמִינָא הוּינָא לְמִיעָאֵל, וְהוּו כְּלָהוּ בְּעַטְוֵרָא חֲדָא, דְּדִינֵי דִינָא דְּחַד בַּר נֶשׁ, דְּקָאִים עַל פְּתַחא דְּגֵן עֲדוֹן, וְאֵינּוּן פְּרוּבִין אַחֲדוּ בֵּיהּ, וְלֹא שְׁבָקוּ לֵיהּ לְמִיעָאֵל תַּמָּן, וְהוּו בְּצַעְרָא בִּינִיָּהוּ, וְצוּחַ צוּחִין עַל גַּבֵּי פְּתַחא, וְשְׁמַעוּ כוּלְהוּ צְדִיקָאֵי דְּתַמָּן, וְהַשְׁתָּא הוּו מִתְכַּנְפִּי כָּל בְּנֵי מְתִיבֵתִי, לְמִיעָאֵל לְגַבֵּי מְלַכָּא מְשִׁיחָא, לְעֵינָא בְּדִינִיָּה. וְאַתִּינָא לְאוּדְעָא לְכוּ, וְדָא חֲבָרָאֵי אַצְטְרִיךְ לְמַהֲךְ תַּמָּן, דְּכְרוּזָא הוּו אַעְבַּר בְּכָל אֵינּוּן בְּנֵי מְתִיבֵתִי. דְּלִיהוּוֹן פְּנִישִׁין הַשְׁתָּא קָמִי מְשִׁיחָא. נְטַל פְּתַקָּא חֲדָא, וַיְהֵב לְרַבֵּי שְׁמַעוֹן. אָמַר, טוּל דָּא, וְעֵינִין בְּמָה דְּתַמָּן, עַד דְּנִיתִי גַבְרָא, פֶּרַחוּ תַּרוּוִיָּהוּ.

וְרַבֵּי שְׁמַעוֹן נְטַל פְּתַקָּא, וְחָמָא מַה דְּחָמָא, בְּרוּזִין דְּתַמָּן, כָּל הַהוּא יוּמָא. בְּלִילָא חָמָא שְׂרָגָא, וְנִפִּיל בֵּיהּ שִׁינְתָּא, וְדַמְךָ עַד צַפְרָא. כַּד נַהֲר יְמָמָא, קָם וּפְרַח הַהוּא

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

פתקא מניה, והא אינון תרווייהו אתיין, אמר ליה, קום רבי, זכאה חולקך, קום. בגינך חמינו וזכינן לכמה סתרין עלאין, כמה תדוה אחזיו לן, כד יתבו רשו לגלאה לך, כל מה דאת בעי. ריש מתיבתא עלאה נפק לגבן, ואמר, שאילו בשלמיה דבר יוחאי, אתריה דבר יוחאי, הא פנו ליה מכמה יומין. לית מאן דיקרב לגביה, זכאה איהו.

סדר הלימוד ליום ב אייר [יום 209 בשנה]

רבי רבי, כד פרחנא (בגינך) מגבך, עאלנא וחמינא כל בני מתיבתא, דהא מתכנפי לגו היכלא חדא, דמשיח תמן, ודיינו דינא דההוא בר נש, דקאים על פתחא, שמיה לית לן רשו לגלאה. אצטער רבי שמעון על דא, אמר ליה, לא תצטער רבי על דא, אנת תדע בדא ליליא בחלמך. אבל דינא דינו עליה, דגזר משיח, דלהוי ההוא בר נש לבר בההוא צערא ארבעין יומין. לסוף ארבעין יומין, יצערון ליה בדינא, בצערא דגיהנם, שעתא ופלגא.

[זוהר חלק ג' - דף קס"ז ע"ב]ש

וכל דא, בגין דיומא חדא, חד מן חברייהו הוה פריש מלין דאורייתא, כד מטא לחד מלה, ידע האי בר נש דיתכשל ביה, ואמר לחברייהו שתוקו, לא תימרון מדי. ובגין דשתיקו חברייהו אתכשל בההוא מלה, ואכסיף. וההוא כסופא. דגרים האי בר נש, דיינין ליה בהאי דינא (דף קס"ז ע"ב) קשיא, בגין דלא בעי קודשא בריך הוא לשבקא חובא דאורייתא, אפילו כמלא נימא.

דיינו דיניה, ונפקו כל בני מתיבתא. ואנא שאילנא רשו, דהא בריה דיוחאי, שאיל שאלתא דא. ועל דא אחזיו לי, מה דלא ידענא מקדמת דנא. אי רבי, שית היכלין אחזיו לי, בכמה ענוגין ועדונין, באתר דפרוכתא פרישא בגנתא. דהא מההוא פרוכתא ולהלאה, לא עאלין דכורין כלל.

בהיכלא חדא, אית בתיה בת פרעה, וכמה רבוא ואלפי נשין, זכייין בהדה, וכל חדא וחדא מנייהו, דוכתינ דנהורין ועדונין, בלא דחקא כלל אית לה. תלת זמנין בכל יומא, פרוזי אכריזו, הא דיוקנא דמשה נביאה מהימנא אתי, ובתיה נפקת, לאתר דפרגודא חדא דאית לה, וחמאת דיוקנא דמשה, וסגידת לגביה, ואמרה, זכאה חולקי דרביתי נהירו דא. ודא איהו ענוגין דילה, יתיר מפלהו.

אהדרת לגבי נשין, ואשתדלן בפקודי אורייתא. פלהו באינון דיוקנין דהוו בהאי עלמא, בלבושא דנהורא, (ס"א כלבושא) בלבושא דדכורין, בר דלא נהרי הכי, פקודין דאורייתא דלא זכו לקיימא לון בהאי עלמא, משתדלי בהו, ובטעמייהו,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בהוא עלמא. וכל הגי נשין, דיתבין בהדי בתיה בת פרה, אקרון נשים שאננות,
דלא אצטערו בצערא דגיהנם כלל.

בהיכלא אחרא, אית סרח בת אשר, וכמה נשין רבוא ואלפין בהדה. תלת זמנין
ביומא מכריזין קמה, הא דיוקנא דיוסף צדיקא אתא, ואיהי חדאת, ונפקת לגבי
פרגודא חדא דאית לה, וחמאת נהירו דדיוקנא דיוסף, וחדאת, וסגידת לגביה,
ואמרת, זכאה האי יומא, דאתערית בשורה דילך לגבי סבאי. לבתר אהדרת לגבי
שאר נשין, ומשתדלין בתושבחן דמארי עלמא, ולאודאה שמייה. וכמה דוכתין
וחידו, אית לכל חדא וחדא. ולבטר אהדרן לאשתדלא בפקודי אורייתא,
ובטעמייהו.

בהיכלא אחרא, אית יוכבד, אמיה דמשה נביאה מהימנא, וכמה אלפין ורבין
בהדה. בהיכלא דא, לא מכריזי כלל, אלא ג' זמנין בכל יומא ויומא, אודת ומשפחת
למארי עלמא, איהי וכל אינון נשין די בהדה. ושירתא דימא מזמרין בכל יומא,
ואיהי בלחודהא אמרת מהכא, (שמות טו) ותקח מרים הנביאה וגו', את התוף בידה
וגו'. וכל אינון צדיקייא די בגן עדן, צייתין לקל נעימו דילה. וכמה מלאכין
קדישין אודאן ומשבחן עמה לשמא קדישא.

בהיכלא אחרא, אית דבורה, אוף הכי וכל שאר נשין בהדה, אודן ומזמרין בההיא
שירתא דאיהי אמרת בהאי עלמא. אי רבי, אי רבי, מאן חמי חדוה דצדיקייא,
ודנשין זכיי דעבדין לגבי קודשא בריה הוא. לגו לגו דאינון היכלין, אית ארבע
היכלין טמירין, דאמהן קדישין דלא אתמסרן לאתגלאה, ולית מאן דחמי לון.
בכוליה יומא אינון בלחודיהון, כמה דאמינא לה, וגוברין אוף הכי.

ובכל ליליא אתפלילין פלהו פחדא, בגין דשעתא דזווגא איהו בפלגות ליליא,
בין בהאי עלמא, בין בההוא עלמא. זווגא דההוא עלמא, אתדבקוּתא דנשמתא
בנשמתא נהורא בנהורא. זווגא דהאי עלמא, גופא בגופא. וכלא כמה דאתחזי,
זינא בטר זיניה, זווגא בטר זווגא, גופא בטר גופא, זווגא דההוא עלמא, נהורא
בטר נהורא. היכלין דארבע אמהן, אקרון היכלין דבנות בוטחות. ולא זכינא בהו
למחמי. זכאה חולקיהון דצדיקייא, גוברין ונוקבי דאזלי בארח מישר בהאי עלמא,
וזכאין לכלהו ענוגין דההוא עלמא.

[זוהר חלק ג' - דף קס"ח ע"א]

אי רבי, אי רבי, אלמלא בר יוחאי אנת, לא אתמסר לגלאה. זווגא דההוא
עלמא, אתעביד איפא (דף קס"ח ע"א) יתיר, מאיבא דאתעביד בהאי עלמא. בזווגא
דלהון, בזווגא דההוא עלמא, בתיאובתא דלהון פחדא, פד מתדבקן נשמתין דא עם

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דא, עבדי איבין, ונפקי נהורין מנייהו, ואתעבדי שרגין. ואינון נשמתין, לגיורין דמתגיירין, וכל הגי עיילין להיכלא חדא.

וכד מתגיירא גיורא חדא, פרחא מההוא היכלא נשמתא, ועאלת תחות גדפתא דשכינתא, ונשקת לה, בגין דאיהו איבא דצדיקייא, ומשדרת לה לגו ההוא גיורא, ושראת ביה. ומההוא זמנא, אקרי גר צדק. והיינו רזא דכתיב, (משלי יא) פרי צדיק עץ חיים. מה אילנא דחיי אפיק נשמתין, אוף הכי צדיק, איבא דיליה עביד נשמתין.

רב מתיבתא אמר, כתיב (בראשית יא) ותהי שרי עקרה אין לה ולד. ממאי דאמר ותהי שרי עקרה, לית אנא יודע דלית לה ולד, מאי אין לה ולד. אלא הכי אמר רב מתיבתא, ולד לא הות מולדא, אבל נשמתין הות מולדא באתדבקותא דתיאובתא, דאינון תרין זכאין הוו מולידי נשמתין לגיורי כל ההוא זמנא דהוו בחרן. כמה דעבדין צדיקייא בגן עדן. כמה דכתיב, (בראשית יב) ואת הנפש אשר עשו בחרן, נפש עשו ודאי.

חדי רבי שמעון, אמר ליה ההוא גברא, אי רבי, מה אימא לך, בכל ריש ירחי ושפתי ומועדייא וזמנייא, אינון דכורין סלקין לאתחזאה קמי מלכא קדישא, דכורין ולא נוקבין, כמה דאת אמר (שמות כג) יראה כל זכורך. וכד אהדרן מהדרן בכמה מלי חדתין, ואהדרן מלין קמי רב מתיבתא.

יומא דא אהדרן מלין חדתין קמי רב מתיבתא, על רזין עתיקין, צדיק וטוב לו, צדיק ורע לו. דכלהו סלקין גו מתקלא דאילנא, עד לא ייתון לעלמא, וכפום טקלא דמתקלא, הכי אית לון בהאי עלמא. רב מתיבתא, נחית וגלי ממה דשמע לעילא, מלה חדא גלי ולא יתיר. אעא דלא סליק נהוריה, יבטשון ביה ואנהיר. גופא דלא סלקא ביה נהורא דנשמתא, יבטשון ביה, ויסלק נהירו דנשמתא, ויתאחדון דא בדא לאנהרא. (תרי נוסחי)

בגין דאית גופא דנהירו דנשמתא לא נהיר ביה, עד דיבטשון ביה, כדין נהיר נהירו דנשמתא, ואתאחדת בגופא, וגופא אתאחד בה. גופא כדין סליק נהירו מגו נשמתא, מהדר מרומם ומשבת, מצלי צלותיה ובעותיה, מברך למאריה, הא כדין פלא נהיר. בגין דאית גופא, דלא יכילת נשמתא לאנהרא ביה, עד דיבטשון ביה, וכדין נהיר ואתאחד דא בדא. אית אעא דלא אתאחד בנהורא, ולא סליק נהורא ביה, עד דיבטשון ביה, וכדין נהיר.

סטרא אחרא, בעי למעבד הכי, ובטש בחייביא, וכל מה דבטש, כדין (משלי יג) וגר רשעים ידעך. מחרף ומגדף לכל סטרין, ולא יכיל לאנהרא כלל, וכדין כתיב (קהלת ב) כי מה האדם שיבא אחרי המלך. ובעי לאתדמי ליה, ולא יכיל. ועל דא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

(תהלים יא) יי צדיק יבחק, ובטש ביה, וכדין נהיר ואתקף בנהירו. יבחק, כמה דאת אמר (ישעיה כח) אבן בחן. גחין רבי שמעון, ונשיק לעפרא. אמר, מלה מלה אבתרך רדיפנא, מיומא דהוינא, והשתא אשתמודעא לי מלה, מגו שרשא ועקרא דכלא.

אמר ליה, אי רבי, אי רבי, פד סלקין לעילא, כל אינון רוחין דכורין ונוקבין, בהווא זמנא, שמעין (ס"א כמה) מלין חדתין ועתיקין, נחתין ועאלין לגו מתיבתא, ואהדרן מלי קמי רב מתיבתא, ואיהו אולף לון מלה על קיומיה. פד סלקין מתפשטין מלבושיהון וסלקין. פד נחתין, מתלבשין בלבושיהון דהווא גופא.

[זוהר חלק ג' - דף קס"ח ע"ב]

אי רבי, אי רבי, כמה חדתין מלין מגו רב מתיבתא. זכאה איהו מאן דאזער גרמיה בהאי עלמא, כמה איהו רב ועלאה בהווא עלמא. והכי פתח רב מתיבתא, מאן דאיהו זעיר, איהו רב. ומאן דאיהו רב, איהו זעיר. דכתיב, (בראשית כג) ויהיו (דף קס"ח ע"ב) חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים. מאה דאיהו חשבון רב, פתיב ביה שנה, זעירו דשנין, חד אזעיר ליה. שבע, דאיהו חשבון זעיר, אסגי ליה, ורבי ליה דכתיב שבע שנים.

תא חזי, דלא רבי קודשא בריך הוא, אלא לדאזעיר. לא אזעיר אלא לדרבי. זכאה איהו מאן דאזעיר גרמיה בהאי עלמא, כמה איהו רב בעלויא בהווא עלמא.

אדהכי שמעו שירתא דימא, בקל נעימו דלא שמעו מיומא דאתבריאו, קל נעימו דשירתא, כההוא נעימו דהווא אמרי. וכד סיימו (שמות טו) יי ימלוך לעולם ועד. חמו ד' דיוקנין ברקיע. וחד מנייהו רב ועלאה מפלהו. והווא רב ועלאה מנייהו, אתער קלא ואמר, (ירמיה ב) כה אמר יי זכרתי לך חסד נעורייך אהבת כלולותיך וגו'. שאט ברקיעא ואגניו, קם אחרא אבתריה ואמר, (ישעיה מב) והולכתי עורים בדרך לא ידעו בנתיבות לא ידעו וגו'. סיים ושאט ברקיעא ואגניו.

פתח אידך ואמר, (ישעיה לה) ישושום מדבר וציה ותגל ערבה ותפרח כחבצלת. ושאט ברקיעא, ואגניו. פתח אידך ואמר, (ישעיה מג) כה אמר יי בוראך יעקב וגו', (ישעיה מג) כה אמר יי הנותן בים דרך ובמים עזים נתיבה וגו'. תכבדני חית השדה תנים ובנות יענה וגו'. סיים ושאט ברקיעא, ואגניו. כדין דחילו סגיא ואמתני נפל עלייהו.

פד הוה נהיר יממא, קלא אתער כמלקדמין, ואמר, עמא תקיפא כאריה, גברין כנמרין, הבו יקר למאריכון. דכתיב, (ישעיה כח) על פן יכבדוך עם עז וגו'. שמעו קל. חילין ומשריין דהווא אמרי, (דברי הימים א כט) לך יי הגדולה והגבורה והתפארת והנצח וההוד וגו', עד ומרומם על כל ברכה ותהלה. תוהו ואזלו. אדהכי נהר

"זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

יממא, אהדרו רישא, וחמו כל מדברא חפי בענני יקר, מנהרו, מנצצן, בגוונין סגיאין.

אמרו דא לדא, ודאי קודשא בריך הוא בעי לאשתבחה בתושבחה דדרא דמדברא, דלא הוה בעלמא, דרא עלאה, כדרא דא. ולא יהא עד דייתי מלכא משיחא ודאי כל מה דאחמי לן קודשא בריך הוא, לא הוה, אלא בגין לאודעא לן חביבו דמאריהון עלייהו. לאודעא דאית לון חולקא טבא, ואינון בני עלמא דאתי. ולזמנא דאתי פד יוקים קודשא בריך הוא מתיא, זמינן אלין לאחייא בקדמיתא. כמה דאת אמר (ישעיה כו) יחיו מתידי, ואלין אינון דרא דמדברא.

אמר ליה, אי מלה חדתא ידעת, דאנא ערטירא בת. אמר ליה אימא. אמר קלא דהדרא בעינא למנדע. בר נש יחיב קלא בחקלא, או באתר אחרא, והדרא קלא אחרא, ולא ידיע. אמר ליה, אי חסידא קדישא, על מלה דא, כמה קלין אתערו, וכמה דקדוקין הוו קמי רב מתיבתא, וכד נחת רב מתיבתא, אמר, הכי אוקמוה מלה במתיבתא דרקיעא, ורזא יקרא איהי.

תא חזי, תלת קלין אינון, דלא אתאבידו לעלמין, בר קלין דאורייתא וצלותא, דאלין סלקין לעילא, ובקעין רקיעין. אבל קלין אחרנין אינון דלא סלקין, ולא אתאבידו.

ואינון תלת: קול חיה בשעתא דאיהי על קלביטא, ההוא קלא משטטא ואזלא באוירא, מסייפי עלמא עד סייפי עלמא. קול דבר נש, בשעתא, דנפיק נשמתייה מגופיה, ההוא קלא משטטא ואזלא באוירא, מסייפי עלמא עד סייפי עלמא. קול נחש, בשעתא דפשיט משפיה, ההוא קלא משטטא באוירא, ואזלא מסייפי עלמא עד סייפי עלמא.

[זוהר חלק ג' - דף קס"ט ע"א]

אי חסידא קדישא, כמה מלה דא רבא ויקרא. אלין קלין, מה אתעביד מינייהו, ולאן אתר עאלין ושראן. אלין קלין דצערא אינון, ואזלין ומשטטי באוירא, ואזלי מסייפי עלמא, עד סייפי דעלמא, ועאלין גו נקיקין ומחילין דעפרא, ואתטמרן תמן. וכד (דף קס"ט ע"א) יחיב בר נש קלא, אינון מתערין לגבי ההוא קלא. קלא דנחש, לא אתער לגבי קלא דבר נש. היאך יתער. במחאה. פד מחי בר נש מחאה אתער קלא דנחש, דאתטמר לגביה ההוא קלא, ולא קלא אחרא. קלא אתער בתר קלא, זינא בתר זיניה.

ועל דא ביומא דראש השנה, קול שופר, אתער קול שופר אחרא, זינא בתר זיניה אזלא. ארחיה דנחש לביש איהו, לקטלא ולמחאה, בההוא קלא ממש, לא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אתער קלא דהאי נחש, אלא בטר זיניה. ודא איהו, כד בר נש מחי בחוטרא בארעא, וקרי ליה לזיניה, כדין אתער ההוא קלא דנחש, לאתבא לזיניה. ורזא דא איהו טמירו.

אמר רבי שמעון, ודאי מלה דא מלה סתימא היא. ותוהנא איך שלמה מלכא לא ידע מלה דא. אמר ליה, שלמה מלכא מנדע ידע, ולא כל כף. אבל מה דלא ידע, ההוא קלא מה תועלתא אית בה, והיך יתבא.

ורב מתיבתא הכי אמר, דקדוקא דא לא ידע שלמה מלכא, דהא ההוא קלא, איהי כלילא רוחא ונפשא, והבל גרמי מעצבונא דבשרא, ומשטטא באוירא, וכל חד מתפרש דא מן דא. וכד מטא לההוא אתר דעאל ביה, יתבא כמיתא. וכל אינון חרשין וקוסמין ידעין אתרין אלן בחרשייהו, וגחנין לארעא, ושמעין קלא דא, דמתחברון אינון רוחא ונפשא, והבל דגרמי, ואודעין מלה. ודא איהו (ישעיה כט) אוב מארץ. ועל דא רדיף שלמה, למנדע מה דאתעביד מההוא קלא, ולא ידע. זכאה חולקך רבי, דאתבריר לך מלה דקשוט.

כד בר נש אתער קלא, מיד (מתחברן) אתער ההוא קלא, ולית ליה רשו לארפא יתיר. אלא כעין ההוא קלא, דאתער בר נש, ולא יתיר. ואי אריך בר נש קליה, איהו לא אריך כל כף בהדיה, אלא לסופא דקלא, בגין דלא יכיל לארפא. מאי טעמא, בגין דכד נפקא בקדמיתא, אתאריך מסייפי עלמא עד סייפי עלמא, והשתא דעאל תמן, לא יכיל לארפא קלא, דהא לית ליה אתר לאתפשטא תמן כדבקדמיתא.

חדי רבי שמעון ואמר, אלמלי לא זכינא למשמע, אלא מלה דא, די לי, למחוי חדי, דזכינא למשמע מלין דקשוט, דההוא עלמא. אמר ליה, אי חסידא קדישא. אלמלי ידעת חדוה דמלין בההוא עלמא קמי רב מתיבתא, תהא חדי יתיר.

אמר ליה, מאי חדושא הוה השתא, כד אתית לגבני. אמר, רב מתיבתא פתח ואמר, (בראשית מו) ויוסף ישית ידו על עיניו. חדוה הוא. אמאי סתימו דעיניו למיתא. בגין דעיניו, גוונין דהאי עלמא אינון, וחיוו ודיוקנא דהאי עלמא בהו, איהו אסתים מניה האי עלמא, חיוו דהאי עלמא. אסתים עינוי, כל חיוו דהאי עלמא, הא אתחשך מניה. וחשכין מניה חיוו דעינוי, לית ליה חיוו בהאי עלמא, מתמן ולהלאה. אמר רבי שמעון, יאות תקוונא דקדמאי, וחכמתא דלהון יתיר ממלאכין קדישין.

אמר ליה, יוסף אמאי ישית ידו מכל בנוי. ואי תימא על בשורה דיליה, מבעי ליה ויוסף חי תראה. אמר ליה ישית ידו בגין דרחימו דיליה הוה, ובגין כף דא אסתים מיניה נהירו דהאי עלמא, ודא נטיל ליה. מאן דאסתים עינוי, רחימא דיליה

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אחזי הכי: חיזו דילך דהאי עלמא אתאביד, הא אנא חיזו דילך באתרך. מכאן וילהלאה יתתקנון לך חיזו אחרא, דההוא עלמא.

אמר רבי שמעון, מה אתהני האי למיתא, ומה תועלתא אית ליה בהאי. מאן דיבעי למשאל יומא מה דאצטרך לאפקחא עינוי, בגין לאחזאה דעדיין אודמן איהו, לאתבא לחיזו דהאי עלמא כדבבדמין.

[זוהר חלק ג' - דף קס"ט ע"ב]

אמר ליה אי חסידא קדישא, ודאי אי לא אסתים מניה כל חיזו דהאי עלמא, ולא אתאביד כלא מניה, לא להוי ליה חיזו וחולקא דההוא עלמא. עלמא דא, בהפוכא איהו מההוא עלמא דאנן ביה, דבזמנא דתחיית מתייא, אפילו פחוטא דשערא לא הוה מעובדא דהאי עלמא, דכלא אתאביד בקדמיתא, (טלא יבטיל ליה, וישוי ליה) בההוא (דף קס"ט ע"ב) טלא (בקדמיתא) ויתעבר מניה כל זוהמא, ולבתר יתעביד כחמירא דא, ומניה יתעביד גופא בריה חדתא, כך הכא.

אמר ליה רבי שמעון, ודאי ידענא דאתון מלובשין תמן, בלבוש יקר, דגופא דכיא קדישא. אי הוה בגוונא דא בהאי עלמא, בר נש דאתחזי בההוא גופא, כגוונא דאתון קיימין בההוא עלמא.

אמר ליה, מלה דא שאילו קמי רב מתיבתא, תרין עולימין דאתלבשו ביננא, בתר דסבלו צערא על חובא, דלא אתחזי לגלאה, ושאלו דא קמי רב מתיבתא. ואיהו אמר, דהא הוה בהאי עלמא הכי. מנלן. דכתיב, (אסתר ה) ויהי ביום השלישי ותלבש אסתר מלכות, אתלבשת בההוא דיוקנא דההוא עלמא. מלכות: דא רוחא דקודשא, דהא מלכות שמיא, נשיב רוחא, מההוא רוחא דאורא דההוא עלמא, ואתלבשא ביה אסתר.

וכד עאלת קמי מלכא אחשורוש, וחמא ההוא לבושא דנהורא, דיוקנאה אדמי למלאך אלהים. פרחא מניה נשמטא לפום שעטא. מרדכי אוף הכי, דכתיב (אסתר ח) ומרדכי יצא מלפני המלך בלבוש מלכות. לבוש מלכות, ודאי, דיוקנא דההוא עלמא. ועל דא כתיב, (אסתר ט) כי נפל פחד מרדכי עליהם. פחד מרדכי, ולא פחד אחשורוש. אמר רבי שמעון, כמה מתיקין אינון מלין, זכאה חולקי, והא ידענא דצדיקייא (ס"א בהאי) בההוא עלמא, מתלבשן בלבושא דאקרי לבוש מלכות, והכי הוא ודאי.

אמר ליה, אורא דגן עדן, נשיבו דרוח קודשא אינון, ומתלבשן ביה צדיקייא, כגוונא דהוה בהאי עלמא. ולבתר, רוח קודשא שראת, על רישא דכל חד וחד. ואתעטר ואתעבידא ליה עטרא. וכך הוה למרדכי, דכתיב בלבוש מלכות, דיוקנא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דהוא עלמא. ולבתר ועטרת זהב גדולה, דא עטרת, דשריאת על רישיהון דצדיקייא בהוא עלמא. כד קבילו ישראל אורייתא, כגוונא דא הוה להון. עד דחבו, דכתיב בהו, (שמות לג) ויתנצלו בני ישראל את עדים מהר חורב. אתפשטו מהוא לבושא.

וכן כתיב ביהושע כהנא רבא, (זכריה ג) הסירו הבגדים הצואים מעליו. וכתיב וילבישוהו בגדים, אלן לבושין דהוא עלמא. מהכא מלין קדמאין. ומהכא, דכל זמנא דגופא דהאי עלמא קיימא בקברא בקיומא, לא אתלבש רוחא בלבושא דהוא עלמא. דכתיב ויסירו הבגדים הצואים מעליו בקדמיתא. ולבתר וילבישוהו בגדים. ומלאך יי עומד, מהו עומד. אלא דא היא עטרא, דאקרי מלאך יי, דקיימא על רישיהון דצדיקייא ודא איהו עומד. עומד על רישא לעילא. לבתר דאתלבשן בהאי לבושא דיקר.

תרין גופין כחדא, לא יכלין למיקם, כל זמנא דהאי קיים, רוחא לא מקבלא אחרא. אתעבר דא, הא אחרא זמינא מיד, ודאי, דא נפיק, ודא עאל. כגוונא דיצר טוב ויצר רע. בהאי עלמא. לא בעי קודשא בריך הוא דתרווייהו יקומו כחדא.

אמר ליה, תוהנא על מה דכתיב, (זכריה ג) והשטן עומד על ימינו לשטנו. וכי יהושע בן יהוצדק כהן, שאר בני עלמא על אחת כמה וכמה. אמר ליה, חסידא קדישא, כמה טמירין סתימין מלין אלן, (אמר ליה) אף על גב דחברייה ידעין במלין דהוא עלמא, לא יכלין למנדע ברזין אלן.

אמר ליה, כיון דבר נש בהוא עלמא, מה תועלתא אית להוא שטן לאסטא ליה, ולא די ליה דאפיק נשמתייה מניה, וקטיל ליה. אמר ליה אי חסידא קדישא, זכאה חולקה. תא חזי תיאובתא דשטן לא הוה, אלא בגין דלא יתלבש ההוא זכאה בלבושא דכיא קדישא, דכיון דחזי ההוא שטן, דלבושא דיליה אתדחיא, ולא אתחשיב, על דא אסטי ליה. מאי טעמא. בגין דאי אתלבש בהוא לבוש יקר, מיד לבושא דזוהמא, ועבידתא דהוא שטן, יתבטל ויעבר מעלמא, ולא ניחא ליה לשטן.

[זוהר חלק ג' - דף ק"ע ע"א]

ותו, דבכל זמנא דלא אתלבש, פקדא רוחא להוא גופא דזוהמא דיליה, וניחא ליה לשטן. וכיון דאתלבש (דף ק"ע ע"א) בהוא לבוש יקר, הא אתבטל גוונא דיצרא בישא, וגופא דיליה, ולית ליה דוכרנא בהדיה לעלמין.

ואי תימא, דאנן פקדין לבי קברי בריש כל ליליא, לאו על גופא אלא על נפשא. (דאזלא ערטיראה) דהא כל זמנא דבשרא קיימא, רוחא פקדא עליה דנפשא,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ונפשא פקדא לגופא. אבל השתא, פקדונא דילן איהו לנפשא, דאיהי משתכחא. ואשתארת בשכוכי גו גרמי. ובגין כך, בריש כל ליליא, פקדונא דרוחא לנפשא, ולא על בשרא.

אי חסידא קדישא, תא ואגלי לך מלה סתימא. בניינא דגופא דבר נש הכי הוא, רוחא מעם רוחא דקודשא. (יתרו ע"ג, צ"ט ע"ב, רל"ו ע"ב) נשמתא מגו אילנא דחיי. פיון דרוחא קדישא, יתב חילא, מיד רתיכין דיליה. יתבין חילייהו. חילא דלהון, גרמי ושייפין. כלהו מסטרא דלהון, ותקונייהו דא על דא. סטרא אחרא יתבת בשרא, ומסטרא דילה, אתיא בשרא, ולא מלה אחרא. רתיכין דילה, יתבין כל אינון גידין וערקין, לאמשכא דמא לבשרא. בתר דאלין יתבי חילייהו, שמיא יתבי חילייהו, ומאן אינון. עור דאתמשך על כלא. פגוונא דלהון.

לבתר מתחברן שמיא וארעא פחדא, ויהבי ד' יסודי אלין: אשא, ומיא ואוירא, ועפרא. לאגנא על אלין, ולחפיא על כלא. לבתר, כל חד נטיל חולקיה דיהב, ואתבטל. רוחא דקודשא, ורתיכין דיליה, חולקיהו קיימא. רוחא דקודשא, רוחא דיליה קיימא ונשמתא סלקא. רתיכין דרוחא דקודשא, גרמין דלהון קיימין. ועל דא חשיבו דגופא, גרמין הוו. ובגין כך כתיב, (ישעיה נח) ועצמותיך יחליץ. ובשרא לא כתיב ביה הכי.

וכל זמנא דבשרא דסטרא אחרא קיימא בקיימא, ההוא שטן קיימא לאסטנא. אתאביד בשרא, לית ליה רשו לאסטנא, דהא לית ליה על מה דיסתמיה. ועל דא כתיב, (איוב לג) יכל בשרו מרואי ושפו עצמותיו לא ראו. מההוא חיוז דשטן דקיימא לאסטנא, דלא יכיל, פיון דיכל בשרו. ושפו עצמותיו לא ראו, לא אתחזון לקרבא לגביה, דלית ליה בהון חולקא, פיון דשף כל חד וחד מדוכתיה, לא תבע עלייהו, ולא קאים לאסטנא בגינייהו.

לבתר דבשרא מתעכלא, הא לא יתבע דינא, ולא קאים לאסטנא, דהא לית ליה על מה דיסתמיה, ולא אדכר לבר נש בשום מלה דעלמא. אמר רבי שמעון, השתא ידענא מלין על תקונייהו, ודאי יאות הוא ליה לאסטנא.

אמר ליה רבי (שמעון), חגור זינך, ותקין גרמך, אי תבעי למנדע מלין דשארית. או אי תשאל בהני מלין, אימא לי. אמר ליה ודאי, הא ידענא דביתאי שכבת, דלא ידענא מנה כלום. וחברייא ידעין. נשין מאי טעמא דעתיהו קלה.

אמר ליה דעתא אתיא בשית דרגין, וכל חד נטיל חולקיה, מה דאשתאר, קל איהו. אבל יקירא דא, אי לאו דאשת פסילות אשתתף בה. במלה דא לא תשאל, דהא ידענא דלאו על דביתך שאלת, אלא על מה דכתיב, (ישעיה יט) הנה יי רוכב על עב קל. וההוא עב קל אקרי דעת, מההיא כלה יראת יי, ואיהי קיימא

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בְּאִמְצֵיתָא כְּגוּנָא דְדַעַת עֲלָאָה, אָבֵל (ועל דא) אֶקְרִי קַל. וְהָא יְדַעְנָא שְׂאֵלְתָא
דִּילְךָ מַאי הִיא.

אָבֵל שְׂאֵרִי וְחַגוּר זִינָה, וְקָטִיר קְטָרָה, דְּהָא עֵידְנָא הוּא לְגַלְאָה, כְּמָה דְשְׂאֵרִית
עוּבְדָא. דְעַל אֲנָפִי רוּחַב בֵּיתָא, אוּלָם דְעוּרָה לְגוּ. בְּהַאי עוּרָה, אִית תְּרִיסָר פְּתַחֲיָן,
לְפּוּם חוּשְׁבָן שְׁבֻטָא דִישְׂרָאֵל. בְּפִתְחָא חֲדָא, כְּתִיב רְאוּבֵן. וּבְפִתְחָא אַחְרָא, כְּתִיב
שְׁמַעוֹן. וְכֵן כָּל שְׁבֻטָא דִישְׂרָאֵל, רְשִׁימִין עַל אֵינּוֹן פְּתַחֲיָן. בְּזִמְנָא דִיסְלָקוֹן
לְאַתְחַזָּאָה קָמִי מְאָרִיָּה דְעֲלָמָא. מֵאַן דְעֵייל בְּפִתְחָא דְרִשִׁים בֵּיה רְאוּבֵן, אִי מְשֻׁבְטָא
דְרְאוּבֵן אִיהוּ, מְקַבְּלִין לִיה פְּתַחֲיָן, וְאִי לֹא פְלִטִין לִיה לְבַר. וְכֵן בְּכֻלְהוּ, דְלֹא יִקְבְּלוֹן
פְּתַחֲיָן, אֲלֵא לְמֵאַן דְאִיהוּ מֵהַהוּא שְׁבֻטָא דְרִשִׁים בְּהוֹן. וּבְדָא יִתְחַקְקוֹן וַיִּשְׁתַּמּוּדְעוּן
כָּל חַד וְחַד.

[זוהר חלק ג' - דף ק"ע ע"ב]

תְּלַת מְאָה וְשִׁתִּין וְחַמֶּשׁ עֲמוּדִין דְנְהוּרָא מְלַהֲטָא, אִית בְּכָל סְטָרָא, מְאִינּוֹן אַרְבַּע
סְטָרִין. כָּל אֲלִין עֲמוּדִין, אֶקְרוּן עֲמוּדִים חַיִּים. בְּגִין דְלֹא קִיַּמָּא נְהוּרָא דְלַהוֹן (דף
ק"ע ע"ב) שְׁכִיךְ בְּאַתְרַּךְ חַד. וְכֻלְהוּ, אֲלִין סְלָקִין, וְאֲלִין נַחְתִּין. יְהִיב דּוּכְתָא דָּא לְדָא.
אֲלִין דְסְלָקִין בְּטִישִׁין דָּא בְּדָא, וּמְנַגְנִי נְגוּנָא. וְאֲלִין דְנַחְתִּי אוּף חַכִּי.

אֲלִין דְסְלָקִי דְנַגְנִי נְגוּנָא, מַאי נְגוּנָא מְנַגְנִי. שִׁיר יִתְמָא. (תהלים צח) מְזִמּוֹר שִׁירוֹ
לִי שִׁיר חֲדָשׁ כִּי נִפְלְאוֹת עָשָׂה וְגו'. שִׁיר חֲדָשׁ, וְכִי אִית שִׁיר עֲתִיק. אֲלֵא שִׁיר,
דְעַד כְּעַן מְלֵאכִין קְדִישִׁין לֹא שְׁבָחוּ לִיה, בְּגִין דְאִיהוּ חֲדָשׁ. מַאי טַעְמָא אִיהוּ חֲדָשׁ.
בְּגִין דְהַהוּא דְמַחְדָּשׁ עוֹלִימוֹי, מְשַׁבַּח לִיה, וְאָמַר לִיה. וְהַכִּי אָמַר רַב מְתִיבְתָא, דָּא
אֶקְרִי חֲדָשׁ וְאִיהוּ חֲדָשׁ. בְּגִין דְדְבִיק בְּשִׁמְשָׁא, וְלֹא אֲתַפְרֵשׁ מִנִּיה. לְאַפְקָא סְטָרָא
אַחְרָא, דְלִית בֵּיה חֲדוּשָׁא, דְכְּתִיב בֵּיה (קהלת א) וְאִין כָּל חֲדָשׁ. זְקַן הוּא וְאַתְבְּלִי,
וְלֹא אֲתַחְדָּשׁ. (ס"א ולא עביד תולדין דאלמלא עביד תולדין הוה מטשטש כולי עלמא)

תו פִּתַּח רַב מְתִיבְתָא. שְׂרָה אֲתַחְדָּשֶׁת בְּעַדְוֵנָא, דְרַגָּא דִילָה גָרִים, דְכְּתִיב,
(בראשית יח) אַחְרֵי בְלוֹתֵי הַיְתָה לִי עַדְנָה. מַאי עַדְנָה, מְשִׁיכוּ דְעַדְן עֲלָאָה. וּבְגִין
דְאַתְמַשְׁךְ עָלָה מְסִטֵר דְנוֹקְבָא, כְּתִיב עַדְנָה בְּה"א וּבְגִין כְּךָ כְּתִיב הַיְתָה, וְלֹא הָיָה.

וְאֲדַנִּי זְקַן. וְכִי אָף עַל גַּב דְאִיהוּ זְקַן, לֹא אֲתַחְזִי לְאוּלְדָא. אֲלֵא לָאו מְלֵתָא
זְעִירְתָא אֲמָרָה לְגַבִּיָּה, (דאברהם אלא) דְבְּגִין (לאזער גרמה דאתדבקת) תְּהוּא (מלך) זְקַן,
(ד"א דאתדבקה) (וכסיל) לֹא אֲתַחְדָּשׁ וְלֹא עָבִיד תּוּלְדִין, דְאַלְמְלֵא הוּא עָבִיד תּוּלְדִין
הוּא מְטִשְׁטִישָׁא עֲלָמָא. (אלא אמרה לגבי דאברהם, בגין דהוה זקן לא יתחדש ולא עביד
תולדין) וְעַל דָּא אֲהַדְרַּר מְלִין קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, לְמָה זֶה צַחֲקָה שְׂרָה וְגו'. וְאִי תִימָא
וְהָא כְּתִיב (בראשית כד) וְאַבְרָהָם זְקַן בָּא בְּיָמָיו. אֲלֵא בָּא בְּיָמָיו, בְּאֵינּוֹן יוּמִין

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

עלאין, דמחדשי עולמין כנשרא. ועל דא נגונא דא נגונא דההוא חדש איהו. הושיעה לו, למאן. לההוא חדש, הושיעה ימינא דמלכא עלאה, ודרועא דייליה.

אינון דנחתתי, אוף הכי מנגני, ואמרי שירה אחרא יתמא. ומאן איהו. (תהלים ק) מזמור לתודה, דאיהו יתמא, אוף הכי.

נהורא דלהון חד אתחזי. וכד מתגלגלי, אתחזון חמש גוונין דנהורין. בכל עמודא ועמודא. עמודין אלין כלהו חללין מלגא. וכד סלקי ונחתתי, נפקי מנייהו שלהובין דנורא, כגווי חוזר ושושן. לעילא מכל עמודא ועמודא, אית תלת תפוחין, דבטשי בהו תלת גוונין, סומק ירוק וחור. בכל גוון וגוון מלהטן אתוון בלטי, משלהובא ירוקא דאשא, ולא משתככי לעלמין. ולית מאן דיקום עלייהו.

סדר הלימוד ליום ג אייר [יום 210 בשנה]

ארבע גלגלין מתחמן עובד ציור, בכל עמודא ועמודא. באינון גלגלין, אית פליאן רברבן. כד מסתחרן מפקין מנייהו זגין דדהבא ואבני יקר. ומיד מתכנשי בגווייהו, ולא נפלי לארעא. כד נפקין אינון זגין דדהבא, ואינון אבני יקר גו אסתחרותא דגלגלין, אשתמע קלא דאמרי, (ישעיה נד) זאת נחלת עבדי יי וצדקתם מאתי נאם יי.

תרין אריין בכל גלגלא וגלגלא, אריא חדא מסטרא חדא, ואריא חדא מסטרא חדא, וכלהו מאשא ירוקא, ובגלגולא דקא מסתחרן גלגלין, מתחבקן אלין באלין. ואזלי כלהו, בגלגולא מתדבקן דא בדא. כד סלקין עמודין, מנהמן אריין אלין באלין, ותפוחין פרחין באורא, וסלקין לעילא, ובטשי אלין באלין באורא. ותבו לאתרייהו, ומתמן נפלי. ואריין פשטי ידיהו לנטלא לון, וסלקין אלין מגרמייהו. אי חסידא קדישא, מאן חמא חכמתא דאומנו, דצייר קודשא בריך הוא בעמודין אלין.

כפלגו יומא נפקי תרין נשרין בכל גלגלא וגלגלא, ולא ידיע אתר דנפקי מתמן, ושריין על רישיהון דאלין אריין. וכדין משתככי עמודין וגלגלין, וקיימי בקיומייהו. ותפוחין נפלי על פומייהו דנשרי, ומקבלי לון. ומיד פרחין מפומא לפומא, ואזלי ומשטטי בינייהו, ותבו לאתרייהו, ולא ידיע מאן היא. לבתר שעתא ופלגא, נשרין ארימין קלא, ומנגנין נגונא תאיבא, ואתטמרון, ולא ידיע בהי אתר.

[זוהר חלק ג' - דף קע"א ע"א]

סחרנייהו דאינון עמודין, אית שבכין עובד ציור. אשא סומקא, ונהורא חורא, וחוטין דדהבא, סחור סחור, סחרין לכל סטר. ומעיינא דמיא (דף קע"א ע"א) כמה

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דַּאת אָמַר וְהִיא בְּיוֹם הַהוּא יֵצְאוּ מִים חַיִּים מִירוּשָׁלַיִם חֲצִיִּים אֶל הַיָּם הַקְּדֻמוֹנִי וְחֲצִיִּים אֶל הַיָּם הָאֲחֵרוֹן.

הָכָא פְּרִישׁ רַב מְתִיבְתָא קְרָא דָּא לְגוּ, וְקָלִיָּה אֲשֶׁתְּמַע לְבַר. מִדְּתוּה פְּרִישׁ קְרָא דָּא. (אי קדישא אי קדישא) קל ינוקא אתער מלבר, ההוא ינוקא דהוה פריש תלמודיה, וגמיר קמי חד עמודא דעלמא, בריה דרבי יהודה, דרבית אנת. והו אחדי ביה לדינא, וקליה אתער מלבר, בהאי קרא, ואמר, מיא דאינון מלרע היך סלקין לעילא מניה, לאתר עלאה יתיר מניה, בכמה דרגין, ומה אצטרך לון לאינון מיין לעילא. ומה אתר דכל (תפוחי) מבויעין ונחלין נפקין מניה, ולית פסיקו למבויעי ונחלי, אתשקיא מאתר נגיב, מאן חמא חפירא דבירא, יהיב מיין למבויעא דנביע.

וכי ירושלם, יהיב מיין אל הים הקדמוני, אתר דכל מימין דעלמא נפקי מתמן, ונבעין מניה. אי חסידא קדישא, לקלא דא אשתככו, וציייתו כל קלין דבני מתיבתי דתמן, ובגין כך לא יכילו מארי דדינא למקרב גביה.

בכה רבי שמעון, אמר ליה לא תבפי בוצינא קדישא, זכאה חולקה, דאפילו ינוקי, מנף אמרי רזין סתימין דאורייתא. תא, ואימא לה, מה דעבדו בני מתיבתי על קליה דההוא ינוקא, כד עאל קליה דההוא ינוקא, כגירא לגו, וכלהו ציייתי ליה. בההיא שעתא אנדעזע רב מתיבתא, וכל אינון דהו קמיה, ואמר, מאן אינון דלא שבקין לההוא ברא דאלהא חייא, למיעל. קמו ואחידו ביה תלת עמודין דקיימי קמי רב מתיבתא, ועאל. וכל בני מתיבתי אתכנשו לגביה, אמר רב מתיבתא, אימא קראיך ברא קדישא.

אמר, עד כען דחילנא, דהא אנא ממתבתא אחרינא הוינא, והכי אמרו לי, כד מארי דדינא הוו אחדין ביה. אמר ליה, לא תדחל ברא קדישא, הכא תהא בינא שבועה יומין, ותתסחי בכל יומא מטלא קדישא. ולבתר יסלקון לה. לגו ההוא מתיבתא בשאר ינוקא דהכא.

פתח ההוא ינוקא ואמר, והיה ביום ההוא. ההוא, לא ידיע מאן הוא. אלא בכל אתר ביום ההוא, יומא בתראה הוא, אמאי אקרי יום ההוא. אלא דא הוא יומא דאחיד סופא בשירותא. שירותא אקרי הוא, כמה דאת אמר (במדבר יח) ועבד הלוי הוא פולחנא דלוי, לדרגא דאקרי הוא, טמיר וגניז. ואקרי תהוא (ה' הוא), לאחזאה סופא דכל דרגין, דאיהו שירותא, וכלא חד. ובגין דאיהו סופא, אתוסף ביה ה'. (ס"א ועבד הלוי הוא טמיר וגניז. ואקרי יום ההוא, לאחזאה סופא דכל דרגין, דאחיד שירותא וכלא חד)

זמינא ירושלם לאפקא מיין, ולנבעא נביעו, הכא אית לומר, סופא דכל דרגין, לאו איהו ירושלם, אלא ודאי ירושלם ויומא ההוא כלא חד. מה בין האי להאי.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אֶלָּא יְרוּשָׁלַם, כָּל דְּרָגִין קְדִישִׁין דִּילָהּ, כַּד אֶסְתַּחֲרוּ, אֶקְרוּן יְרוּשָׁלַם. וְהָכִי אֶתְחַמָּאן. וְאֵית דְּרָגִין דְּסַחֲרוּ, וְאֶקְרוּן עֲזוּרוֹת, אֵלִין פְּנִימָאִין, וְאֵלִין לְבַר. וְאֵית דְּרָגִין דְּאֶקְרוּן כַּד אֶסְתַּחֲרוּ, לְשָׁכוֹת. (ס”א כד אסתחרן אלין פנימאין, ואלין לבר. אקרון ירושלם. ואית דרגין דסחרן, ואקרון עזרות, ואית דרגין דאקרון לשכות) וְאֵית דְּרָגִין דְּאֶקְרוּן כַּד אֶסְתַּחֲרוּ. הֵיכַל וּדְבִיר. לְגוּ מְכַל אֵינּוֹן דְּרָגִין, אֵית חַד נְקוּדָה, (תהלים מה) כְּבוֹדָה בַּת מֶלֶךְ פְּנִימָה. נְקוּדָה דָּא, אֶקְרִי יוֹם הַהוּא, וְסִימְנִיךְ (דברים ג) הַהוּא יִקְרָא אֶרֶץ.

וְכַד יְקוּם יוֹמָא דָּא, מְגוּ שְׁבָכִין דְּעֲזוּרָה יְקוּם נְבִיעוּ דְּמִיָּא, וְהַהוּא נְבִיעוּ מִן הַיָּם הַקְּדָמוֹנִי לְהוּי. כְּגוֹוֹנָא דְּאִמָּא, דְּבָרָה בֵּין דְּרוּעָהָ, וּמִסְגִּיאָו חֲלָבָא דִּינִיקָא, אֶתְמַלִּי פּוּמִיָּה, וְאֶתְרַבִּי בֵּיהּ, אֶרִיק חֲלָבָא לְפּוּמָא דְּאִמִּיָּה. כַּךְ חֲצִים אֵל הַיָּם הַקְּדָמוֹנִי.

נְטִלְיָה רַב מְתִיבְתָא, וּנְשָׁקִיָּה. אָמַר חֲיִיךְ (ס”א חייך דעלמא דמלה דא הכי), אֶוֹקְמוּהָ בְּמִתִּיבְתָא דְּרָקִיעָא, וְהָכִי הוּא וְדָאִי. יָם הָאֲחֲרוֹן: דְּרָגִין בְּתַרְאִין דִּילָהּ. אִי חֲסִידָא קְדִישָׁא, כְּמַה חֲדוּהָ עַל חֲדוּהָ, אֶתּוֹסֶף בְּהַהוּא יְנוּקָא, גּוּ בְּנֵי מְתִיבְתִּי. כ”ז טַעְמֵי דְּאוּרִיָּתָא, אָמַר הַהוּא יְנוּקָא. וְשִׁבְעִין כְּתָרִין אֶעֱטְרוּהָ לְאַבוּהָ בְּהַהוּא יוֹמָא. זַכָּאָה חוּלְקִיָּה, מֵאֵן דְּזָכִי לְמִילָף לְבָרִיָּה. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, לָא זָכָה אָבוּהָ לְמִילָף לֵיהּ. אָמַר, אָבוּהָ שְׁבָק.

[זוהר חלק ג' - דף קע"א ע"ב]

וְרִזָּא סְתִימָא (דף קע"א ע"ב) הוּוּה בְּהַאי יְנוּקָא, עַל מַה דְּאֶסְתַּלַּק מְעַלְמָא, וְעַל דְּבָעוּ לְמִידָן דִּינִיָּה, (ס”א באתגלייא) וְאֶשְׁתַּזִּיב מְנִיָּה, דָּא הוּוּה בְּאַתְגַּלְיָא, דְּהוּוּה מְכַסִּיָּה לְרַבִּיָּה קָמִי כְּלָא, בְּשַׁאֲלָתִין וְקוּשְׁיִין דִּילָיָה, וְלֹא חֲיִישׁ לְמַתָּךְ לְאַחֲרָא, לְאַתְקַנָּא תְּלַמוּדוּי, וְחֲלִישׁ דְּעֵתָא דְּרַבִּיָּה. וְעַל דָּא בָּעוּ לְמִידָן לֵיהּ בְּדִינָא תְּקִיפָא. וּבְגִין כַּךְ, אָף עַל גַּב דְּאֶשְׁתַּזִּיב מִמְּאָרִיָּהוֹן דְּדִינָא, לָא אֶשְׁתַּזִּיב הָכָא. שְׁבַעַה יוֹמִין הוּי דְּלֹא אֶשְׁתַּלִּים דִּיּוֹקְנִיָּה. (ס”א דיניָה) וְכַד הוּוּה אֶסְתַּחֲחִי, בְּכַאֲבָא יִתִּירָא קָמִי כְּלָא כָּל אֵינּוֹן שְׁבַעַה יוֹמִין עַד דְּאֶשְׁתַּלִּים דִּיּוֹקְנִיָּה. וְעַל דְּאֶסְתַּלַּק מְעַלְמָא לָא תְּבַעִי לְמַנְדַּע. אִי רַבִּי, אִי רַבִּי, זַכָּאָה חוּלְקִיָּךְ.

תָּא חֲזִי, תַּחוּת עֲגוּלָא דְּאֵינּוֹן שְׁבָכִין, דְּתַמְן בְּאֵינּוֹן מִיִּין דְּהַהוּא נְבִיעוּ דְּמַעֲיָנָא, אֶתְרַשִׁים נְבִיעוּ חַד, וְאַתְפֹּשֵׁט וְנַפְיָק לְבַר, וְעָאֵל גּוּ יִמָּא רַבָּא. (דתמן) וְרַשִׁים בֵּיהּ אֶרְחָא בְּלָבָא דִּימָא, וּמִינִיָּה שְׁתֵּי לוּיָתָן, וְרוּי, וְחַדִּי, וְאַתְרַבִּי בְּרַבּוּיָא. וְכַד נַפְיָק נְבִיעוּ אֶחָרָא, הַהוּא נְבִיעוּ אֶתְפֹּשֵׁט וְאֶזִּיל בְּטַמִּירוּ, תַּחוּת תְּהוּמָא, לְגוּ יִמָּא בְּתַרְאָה. וְכַל אֵינּוֹן מִים זְדוּנִים, וּמִיִּין תְּקִיפִין, מְאִיךְ לוּן, וְכַפִּיָּף לוּן, דְּלֹא יִפְקוּן לְחַבְלָא בְּנֵי עֲלָמָא. וְסִימֵן (ישעיה מג) הַנּוֹתָן בַּיָּם דְּרַךְ וּבְמִים עֲזִים נְתִיבָה.

וּבְאַמְצַעִיתָא דְּהַהִיא עֲזוּרָה, אֵית תְּרִין פְּרוּבִים, עוּבְדָא דְּאוּמָנָא דְּמִלְכָא קְדִישָׁא. וְלֹא יְכַלִּין לְקִימָא בְּהוּ, עֲלָאִין וְתַתְּאִין. וְתַחוּתֵיהוּ זְמַנִּין כָּל יִשְׂרָאֵל לְקִימָא, דְּלֹא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

יפקון מתחות גדפיייהו לבר, זכאין ליהוון, כל דעאלין תחות גדפיייהו. תליסר אלפי מגדלין דשמשא, דנהיר מניצוצא דמרגלא בצעצועא (ס"א בניצוצא), כדקא יאות. רב מתיבתא בגין כך זכה ליהווא יקר.

מאן יכיל למימר, מאיבון מלין דקא מתחדשן בכל יומא, מקמי רב מתיבתא, אי רבי, בכל זמנא דרוחין דכורין סלקין לעילא. נשין בהווא זמנא נפקי פלהו, ומתכנשי לגו היכלא דבתיה תמן, וחדאין תמן, בכמה מלין עתיקין. ומתמן נפקין, ועאלין פלהו. והיא עמהון, לגו היכלא דסרח. וחדאן בכמה מלין חדתינ ועתיקין, ומתמן נפקין והיא עמהון, ועאלין לגו היכלא דיוכבד. וכן בכל איבון היכלין.

השתא רבי אימא לך רזא חדא. תא חזי, בכל שמטה ושמטה, פרוזא נפיק, אתכנישו גוברין ונשין, וכל איבון בני מהימנותא, וסליקו. כדין פלהו מתפשטין דכורין ונשין, וסלקין. וכל איבון ינוקי מחלב, עאלין לגו מתיבתא (ס"א אתכנישו בני מהימנותא גוברין ונשין וכל איבון ינוקי מחלב וסליקו. כדין כלהו מתפשטין דכורין ונשין, וסלקין. וכלהו עאלין לגו מתיבתא) דרקיעא, וחדאן חדוה, ועלויא דלהון, ותמן חדו על חדו. והווא נער דמפתחן דמאריה בידיה, קם ואמר לון כמה מלין חדתינ ועתיקין, וכלהו חמאן חדוה, דלית חדוה כההיא חדוה.

לבתר עאלין פלהו לגו כמה פרוכתין, וכמה היכלין גניזין תמן. דאיבון נהרין בנעם יי, בגו היכלא דאהבה דקודשא בריך הוא. ודא הוא דכתיב, (תהלים כז) לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו. (קכ"ז ע"ב, שמות קי"ג ע"ב) לבתר פרחין ינוקין לעילא, ואיבון פרחין לתתא, ומתדרין לדוכתייהו, ומתלבשן כדבקדמיתא. זכאה עמא דכל טובא דהווא עלמא מחכאן.

אמר רבי שמעון, כמה מתיקין מלין דשמענא. זכאה חולקא דידי, דזכינא לכל האי למשמע, זכאה יומא דנפיקנא הכא. אמרי ליה רבי, תלת יומין אית לן רשו למיתי גבר, ולבתר יומא חד (ס"א ניזיל ולא אית לן רשו למיתי, בהווא יומא אתוסף) ׀ חדוה דילך. ׀

איהו משיך משיכו מסטרא דיליה, ואתטמר ואתחפא תחות אתר דאקרי (מלכים א יד) תא הרצים, עד פלגו ליליא. מבתר פלגו ליליא, שלהובא דעמודא דיצחק נפיק, ובטש בהאי תרנגולא דאקרי גבר, כגוונא דגבר אחרא עלאה עליה. פיון דבטש ביה האי גבר, קרי ויהיב שית קלין, וכלהו בסכלתנו.

[זוהר חלק ג' - דף קע"ב ע"א]

בשעתא דאיהו קרי, כל תרנגולין דהאי עלמא קראן, ונפיק מניה שלהובא אחרא, ומטי לון תחות גדפיייהו, וקראן. איהו מה קרי. בשעתא קדמאה קרי ואמר,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

(תהלים כט) קול יי בפח קול יי בהדר. ובשעתא תניינא קרי ואמר, (מיכה ו) קול יי לעיר יקרא (תהלים כט) קול יי שובר ארזים. בשעתא תליתאה קרי ואמר, קול יי חוצב להבות אש. (דף קע”ב ע”א) בשעתא רביעאה קרי ואמר, (תהלים כט) קול יי יחיל מדבר וגו’. בשעתא חמישאה קרי ואמר, קול יי על המים וגו’. בשעתא שתיתאה קרי ואמר, קול יי יחולל אילות וגו’. לבתר קרי ואמר, (ישעיה מ) קול אומר קרא ואמר מה אקרא וגו’. ודא איהו תרנגולא דקרי, ולא שכיף ולבתר קרי כמלקדמין.

ומאי קרי. כל עובדין דבני עלמא, בגין דאיהו מאריה דאחמתא (ס”א דחכמתא) וקסת הסופר בחרצוי. וכל עובדין דבני עלמא פתיב בכל יומא. וביליא, בתר דקרי כל קריאן אליו, קרי כל מה דכתב ביומא.

ואלמלא רגלוי אצבעאן דיליה, דאינון תרין דרגין, חד ההוא דקיימא באמצעיתא. דאיהו רב. וההוא דקיימא מאחורא, דאיהו זעיר, דקא מעכבין ליה, יהא מוקיד עלמא בשלהובי. ומה עבדי. פיון דסליק צפרא, וחוטא דנהירו נפיק מסטר דרום, פדין מתחברין פלהו, ואתעבדין תרין רגלין תרין טלפין כעגלא, לקיימא דכתיב (יחזקאל א) וכף רגליהם ככף רגל עגל, והא ידעת רזא דא. שאלת ענפא דגורן.

לגו בעזרה דא, אית תלת מאה ושתין וחמשה היכלין, פחושבן יומי שתא. ובכל פתחא ופתחא פתיב, (תהלים קכב) יהי שלום בחילך שלוח בארמנותיך. לא ידע מאי הוא בהני היכלין, אלא פלהו, אתחמן עובד ציור. שבע סדרין דמרגלאן אתחמן אליו באליו, בכל חד וחד.

אי חסידא קדישא, כמה משבח רב מתיבתא היכלא חדא, דאיהו בריש סטר מזרח דעזרה דא, בגין דארבע אינון בד’ סטרין דעלמא, אבל היכלא דסטר מזרח, אסגין נהורין דיליה יתיר מפלהו.

יומא חד, בימא רבא, לויתן נפיק, וכל ימא אזדעזע, וכל נוני אזלין לכאן ולכאן, פד מטי לויתן בפתחא דפתחא דתהומא, שארי למחדי, ואשתכך תמן ם תהומי ם, אלא ההוא ם פחיזו דמעין, ואתחפיין נהורין, ולא אתחזון כל אינון נהורין, בר נהורא דהיכלא דבסטר מזרח דא.

ההוא מרגלא דקא אפיק לויתן, מגו ההוא תהומא דאקרי סגדו”ן, ממה אתעביד. אלא יומא דא דקא אפיק לויתן, דאזדעזע ימא, יומא דאתחרב פי מקדשא, ט’ באב איהו. וההוא מרגלא, דכד דכיר קודשא בריך הוא לבנוי, ואושיד (שמות ט’ ע”א) תרין דמעין לגו ימא רבא, חד נפיל לגו תהומא דא דאקרי סגדו”ן, וחד נפיל לגו תהומא אחרא דאקרי גילב”א.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בגין דחמש תהומי אחרנין אינון בימא רבא. אבל לא חשיבין כהני אחרנין, וכיון דנפלי אינון דמעין, קפאן גו תהומי חד. וחד אטבע גו תהומא, דאקרי גילב"א. ם

דתתא גו שמרים דחמרא, דורדיין בישין, נפיק חד ערעורא מקטרגא, מזיקא קדמאה, ואיהו ברוחא דיוקנא דאדם, ם כד קריב לגו קודשא. כיון דמתעבר מתמן, ובעי לנחתא לתתא, לאתלבשא בלבושא לנזקא עלמא, נחית הוא ורתיכוי. ולבושא קדמאה דקא נקיט תבנית שור, דייקנא דשור. וקדמאה לנזיקין מאינון ארבע, שור איהו. ואינון ארבע אבות לנזקא עלמא. וכלהו תלתא אבות נזיקין, בר שור, כלהו דייליה.

ועל דא פתיב, (תהלים קו) וימירו את כבודם בתבנית שור אוכל עשב. מהו אוכל עשב, הא דרשינון ביה. אבל עקרא דמלה, מתמצית הלחם, ולא שבעת זיני דגן, לית ליה בהו חולקא, ולא יאות ליה למהוי תמן. ם

מדוכתייהו, ואלין יתבין בדוכתייהו, עד לא נפקי אלין, זמינן אלין, נהירו ונציצו דלהון, לא יכלין עיינין למסבל. אזלין בסחרנין, לית להון שכיכו לעלמין.

[זוהר חלק ג' - דף קע"ב ע"ב]

כד אסתפל בר נש בהאי היכלא, מיד באסתפלותא קדמאה, אתחזי זעיר ולא זעיר, אסתפל יתיר, אתחזי רב. תו אסתפל, אתחזי יתיר רב, כל מה דאסתפל, הכי אתחזי באתפשטותא רב ועלאה, עד דדמי (דף קע"ב ע"ב) באסתפלותא כמלא נימא, דלית ליה שיעורא.

עובדין סגיאין לגו, דלא ידיע אומנו דלהון, מניה נהרא עזרה, וכל מה דאית בה, בר כרובים דנהורא דלהון סלקא עד רום רקיעא, בגוונין סגיאין, ונהורין מנצצן. אלה וחמש מאה וחמשה ושבעין גופנין, עבדין איבין בעזרה דא. ם

יתיר (קהלת ד) חובק את ידיו, במרירו ואנינו דייליה, ולבתר אוכל את בשרו בעל כרחיה, דלית ליה רשו לשלטאה על מלה אחרא. מה אתהני ליה בכל מה דאסטי ועביד ועמל, דלבתר לית ליה רשו, אלא על דייליה לבתר מרקיד וחד, כפסיל בלא דעתא כלל, ואזיל בלא תועלתא, ואכיל לבשרא. ובשאר לית ליה רשו. מרירו דעילא ותתא, כד ישראל בעאקו, ואכלי לון שנאיהון ולא יהבי חילא בעובדין טבין דלהון, לאפקא מניה.

ואפילו מבשריה דאיהו מהאי סטר, אבאיש קמי מלכא קדישא, דאיהו רחום ותנון. אבל על דייליה, רוחא קדישא ונשמתא קדישא, לית עלאין ותתאין יכלין לשלטא עלוי כלל. ועל דא כל תסקופין, וכל מה דאסטי ההוא רע, דחשיב למשלט

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

על רוחא קדישא, ולבתר לא יכיל, וישוב ואוכל את בשרו. מה תועלתא הוה ליה. ועוד דאינון חפאן כלהו כערטיראה תקיף, ולית שכיכו לעלאין ותתאין.

תא ואימא לה מלה. אי תימא, דחדו הוא למלאך המות, כד קטיל בני נשא. לאו. אלא בגין דחמי דרעותא דמאריה בכף, אחזי גרמיה בחדו, למעבד רעותיה דקודשא בריה הוא, דכתיב, (תהלים קמח) רוח סערה עושה דברו. אמר ליה רבי שמעון, והא איהו אזיל ומרקד בחדוה קמי נשין. אמר ליה אי חסידא קדישא, ודאי הכי הוא, לאחזאה קמי מלכא דניחא ליה ברעותיה דמלכא. אבל ניחא דיליה בהספדא דנשין, איהו רקיד ואודניה להספדא.

אמר ליה אי הכי, אמאי אזיל ואסטי על בר נש לעילא, ואדכר לחובוי. אמר ליה, בגין דאיהו זקן וכסיל, וחשיב למשלט על רוחא, וכל תאובתיה בגיני כף איהו, לסוף לא שליט אלא על דיליה. בשרא דיליה. ועל דא פתיב, (תהלים ז) ישוב עמלו בראשו.

אזיל ובעי לארגשא עלמא, ומיא סליקין מגו שאר תהומין, ובעאן לחפיא עלמא, אינון דמעין רתיחין יתיר מפל אשא דעלמא. ומגו תוקף דרתיחו דלהון, אקפו מיא, גו ימא דנקפא. ואלמלא דרמו קודשא בריה הוא חד נשיכו מסטרא דאברהם, מעמודא דיליה, ואחזי על עלמא, לא יכיל למיקם אפילו רגעא חדא.

אינון דמעין כד נפלין גו ימא, אשתמע קלא בין ימא, עד מערתא דכפלתא. מקל נהימו דלהון דקא אשתמע תמן, כד עאלין גו ימא, מתערין אבהן קדמאי, וקמו, וחשבו דקודשא בריה הוא בעי לאהפכא עלמא, עד דקלא נפיק ואמר לון, לא תדחלו רחימין קדישין, בגינכון דכיר קודשא בריה הוא לבניכון, ואיהו בעי דמפרק לון, ואתון תחמון.

אלפא ביתין כלהו, משלבן ומתצרפאן אלין באלין, ואתחברן בצרופא דשמא קדישא. פיון דאתחזון אתוון בצרופא דא, אלין גניזין, ונפקין אחרנין, וכן כלהו. אלין גניזין, ואלין נפקין, כלהו לגו בחלולא דאינון כפתורים.

תו פרחי תלת זמנין ביומא באוירא ונפקא לבר, וקיימא שמא בארבע אתוון, תליין באוירא שעטא ופלגא, לבתר גניז דא, מיד נפיק מגו אוירא מחלולא דיליה, שמא דתריסר אתוון, פרח ותליא באוירא, שעטא חדא, ולא יתיר. לבתר גניז דא, ונפקא מיד צרופא דאתוון אחרנין, שמא דכ' (דכ"ב) אתוון, ותליין באוירא שעטא אחרא, ואגניז. ומיד נפקי אתוון מחלולא אחרא, שמא דתמניא ועשרין אתוון, מתעטרין כלהו בכתרייהו, וקיימי שעטא ופלגא, ואגניז דא. ומיד נפקי תליא באוירא, שמא דעשרין וחמש אתוון בצרופייהו, וקיימא שעטא ותלת רגעי, נפקי אתוון דארבעין ותריין אתוון. לעלמא קיימא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

[זוהר חלק ג' - דף קע"ג ע"א]

שְׁמֶהוּ. אֵלָא אַתּוּן כּוֹלְהוּ, לָא (דף קע"ג ע"א) מְשַׁתְּכֵי לְעַלְמִין, בְּלִטִי וּמְנַצְצֵי לְבַר, וְסִלְקֵי וְנַחְתִּי, לִית מֵאן דִּיכִיל לְקַיִמָא בְּהוּ, בַּר מְשִׁיחַ בְּטוֹרַח סְגִי. דָּא גְּנִיז, לְבַתַּר דְּקַיִמָא תְּרִין שְׁעֵתִין וְעֶשְׂרִין וְתֵרִין רְגַעִין, וְהָאִי שְׁמָא גְּלִיפָא דְע"ב אַתּוּן קָא נְפִיק. וְקַיִמָא וְתִלְיָא בְּאוּרָא, שְׁעֵתָא וּפְלַגָּא. כָּל הַנִּי שְׁמֶהוּ לָא נְפִיק, וְלָא אַתְחַזֵּן, אֵלָא זְמַנָּא חֲדָא בְּיוֹמָא, אֲבָל אֵינּוֹן אֲלֻפָּא בֵּיתִין, אַתְחַזֵּן פְּרַחִין בְּאוּרָא, וּמְצַרְפִּין אֲלִין בְּאֲלִין, תְּלַת זְמַנִּין בְּיוֹמָא.

כַּד פְּרַחֵן אַתּוּן דְּאֲלֻפָּא בֵּיתִין, אֲלִין פְּרַחִין מְכָאן, וְאֲלִין מְכָאן, וּמְצַרְפֵּן כְּלָהוּ. כַּד נַחֲתִית תַּמָּן רַב מְתִיבְתָּא, שְׁאָרִי, מְשִׁיחַ חֲמָא בְּצַרוּפָּא דְּאֲלֻפָּא בֵּיתָא, אַתּוּן כְּמָה דְּחֲמָא דְּנִיאַל, דְּאֵינּוֹן מִמַּתּוֹס נְקַפִּי אַאֲלֵרֵן.

כָּל מַעְלֵי שַׁבְּתָא, כַּד מְקַדְּשִׁין יִשְׂרָאֵל יוֹמָא לְתַתָּא, פְּרוּזָא פְּרִיז לְאַרְבַּע סְטְרֵי עֲלֻמָּא, אַתְּכַנְשׁוּ מִשְׁרִיין קַדִּישִׁין, אַתְּקַנּוּ פְּרַסִּיין (קַדִּישִׁין). מֵאן חֲמֵי חֲדוּהַ, בְּתַלְתַּת מָאָה וְתִשְׁעִין רְקִיעִין, כְּמָה מְמַנָּן, כְּמָה שְׁלֻטוֹנִין, מִתְּכַנְשִׁין לְאַתְרֵיהוּ. כִּיּוֹן דִּישְׂרָאֵל לְתַתָּא מְקַדְּשִׁין (לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא), כַּדִּין אַתְּעַר אֵילָנָא דְּחַיִּיא, וְאֶקִּישׁ בְּאֵינּוֹן טְרַפִּין דִּילֵיהּ, רוּחַ נְשִׁיבּוּ חַד מְגוּ עֲלֻמָּא דְּאֵתִי, וְאֵינּוֹן עֲנַפִּין דְּאֵילָנָא מִתְּנַעֲנַעֵן, וְסִלְקִין רִיחִין דְּעֲלֻמָּא דְּאֵתִי.

הַהוּא אֵילָנָא דְּחַיִּי אַתְּעַר, וְאֶפִּיק נְשַׁמְתִּין קַדִּישִׁין, וּפְרִישׁ עַל עֲלֻמָּא. וְעַם כָּל דָּא, נְשַׁמְתִּין נְפִיקִין, וְנְשַׁמְתִּין עֲאֲלִין, אֲלִין מִתְּעַרִי אֲלִין, אֲלִין נְפִיקִין וְאֲלִין עֲאֲלִין, וְאֵילָנָא דְּחַיִּי בְּחֲדוּהַ.

וּכְדִין, יִשְׂרָאֵל כְּלָהוּ מִתְּעַטְרִין בְּעַטְרִין דְּאֵינּוֹן נְשַׁמְתִּין קַדִּישִׁין, כְּלָהוּ בְּחֲדוּהַ בְּנִיחָא. וְכָל הַשַּׁבָּת, אֵית לֹון הַהוּא חֲדוּהַ, וְהַהוּא נִיחָא, וְכָל צְדִיקָיָא דִּי בְּגִנְתָּא, כְּלָהוּ סִלְקִין וּמִתְּנַעֲנְגִין בְּעַנּוּגָא עֲלָהּ, דְּעֲלֻמָּא דְּאֵתִי. כִּיּוֹן דְּנְפִיק שַׁבְּתָא, כְּלָהוּ נְשַׁמְתִּין פְּרַחִין וְסִלְקִין.

תָּא חֲזִי, כַּד עֵייל שַׁבְּתָא נְשַׁמְתִּין נַחְתִּין לְשְׁרִיָּא עַל עֲמָא קַדִּישָׁא. וְנְשַׁמְתִּין דְּצְדִיקָיָא סִלְקִין לְעֵילָא. כַּד נְפִיק שַׁבְּתָא, נְשַׁמְתִּין סִלְקִין, אֵינּוֹן דְּשָׂארוּ עֲלֵיהוּ דִּישְׂרָאֵל. וְנְשַׁמְתִּין נַחְתִּין, אֵינּוֹן נְשַׁמְתִּין דְּצְדִיקָיָא.

כִּיּוֹן דְּסִלְקִין כְּלָהוּ נְשַׁמְתִּין דְּשָׂארוּ עֲלֵיהוּ דִּישְׂרָאֵל. סִלְקֵי וְקַיִמִין בְּדִיוֹקְנָא קַמֵּי מְלַכָּא קַדִּישָׁא, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא שְׂאִיל לְכֻלְהוּ, מֵאִי חֲדוּשָׁא הוּא לְכוּ בְּהַהוּא עֲלֻמָּא בְּאוּרֵיָּתָא. זְכָאָה אֵיהוּ מֵאן דְּחֲדוּשָׁא דְּאוּרֵיָּתָא אֲמַרְתָּ קַמֵּיהּ. כְּמָה חֲדוּהַ עֲבִיד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כְּנִישׁ לְפַמְלֵיָּא דִּילֵיהּ, וְאֲמַר, שְׁמַעוּ חֲדוּשָׁא דְּאוּרֵיָּתָא, דְּאֲמַרְתָּ

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

נשמתא דא דפלוני, וכלהו מוקמי תהיא מלה בתרי מתיבתי. אינון לתתא, וקודשא בריך הוא לעילא, חתים לההיא מלה.

תא חזי, כד מלה אתחדש באורייתא, ונשמתא דנחתא בשבתא אתעסקת באינון מלין חדתי, וסלקי לעילא. כל פמליא דלעילא, צייתין לההוא מלה, וחיות הקדש מתרבין בגדפין, ומתלבשן בגדפין. וכד שאיל לון קודשא בריך הוא, ולא תבין ושתקין, כדין חיות הקדש מה כתיב, (יחזקאל א) בעמדם תרפינה כנפייהו, כמה דאת אמר (איוב לב) כי עמדו לא ענו עוד. (נחמיה ח) וכפתחו עמדו כל העם.

ואי תימא, שתיקה אמאי קרו ליה עמידה. אלא, בדבורא אית ז' שייפין דמתנענען בהדיה, לבא. ריאה. קנה. לשון. שניים. שפון. בשר. ובשתיקה קיימו בקיומיהו, בלא נענועא. ועל דא קרי לשתיקה עמידה.

דהא רב המנונא סבא אמר, (נ"א רב מתיבתא) (תהלים כ) 'שלה עזרך מקדש וגו'. מקדש, דא קדוש ידים. ומציון יסעדה, דא המוציא, דאיהו סעיד לבא דבר נש. יזכור כל מנחותיך, כל לאסגאה מלה אחרא, דא נטילת ידים בתרייתא. ועולתך ידשנה סלה, דא ברכת המזון בומון. ואי את עביד פן, יתן לך כלבבך וכל עצתך ימלא. ובשבת מקדש, דא קדושא רבא. ועל מלה דא, אתעטרו צדיקיא בגן עדן, משבת לשבת אחרא.

[זוהר חלק ג' - דף קע"ג ע"ב]

תו פתח ואמר, (ישעיה מ) על הר (דף קע"ג ע"ב) גבוה עלי לך מבשרת ציון וגו'. על הר גבוה, האי ודאי הר העברים, אתר דמשה אתקבר. והא אוקמוה, דשכינתא תסלק לתמן, ותבשר עלמא. אבל כלא איהו, מבשרת ציון, דא איהי חפצי בה, אתתא דנתן בר דוד. אימא איהי דמשיחא, מנחם ב"ר עמיאל, ואיהי תיפוק ותבשר, ואיהי בכללא דמבשרת ציון.

קלא ישתמע בעלמא, ותרין מלכין יתערון בעלמא, לאגחא קרבא, ויפוק שמא קדישא על עלמא. מה תבשר ותימא. (ישעיה מ) הנה יי אלהים בחזק יבא וזרועו מושלה לו. הנה שכרו אתו ופעולתו לפניו. הנה שכרו אתו, דקודשא בריך הוא פריז בכל פמליא דלעילא, ויימא לון, אתכנשו ודאינו דינא. מאן דמסר נשמתיה על קדושת שמי, אגריה מאי הוא. ואינון יימרון כף וכף. מאן דסביל כמה חרופין וגדופין בכל יומא עלי, מהו אגריה. אינון אמרי כף. מאן דאתענש בכל יומא עלי, מהו אגריה. אינון אמרי כף. הדא הוא דכתיב, הנה שכרו אתו ופעולתו לפניו.

מהו ופעולתו. אלא כמה דכתיב, (תהלים לא) מה רב טובך וגו'. פעלת לחוסים כף. דא הוא פעולתו. נגד בני אדם מהו. אלא נגד עובדי כוכבים ומזלות. אשר צפנת

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ליראיך, מהו אשר צפנת. וכי מאן יגזול ויטול מן ידוי, מה דהוא בעי למיהב, דכתיב צפנת.

אלא פוק וחמי עובדין דרחמנו דעבד קודשא בריך הוא, במה דאיהו מחי, ביה יהיב אסוותא. במה מחי בשמאלא, בימינא קריב, ובשמאלא מחי. במה דמחי, ביה יהיב אסוותא לעולם, כתיב (ירמיה א) מצפון תפתח הרעה, ובצפון מחי. דמתמן נפקי כל דינין וכל גזירי קשיין. וביה שרי כל אגר טב, וכל טיבו, דזמין קודשא בריך הוא למיהב לישראל. לזמנא דאתי, קרי קודשא בריך הוא לצפון, ויימא ליה, כף יהיב כל טיבו, וכל אגר טוב לבני, דסבלו כמה בישין בהאי עלמא, על קדושת שמי. הב אגרין טבין דיהיבית כף.

הדא הוא דכתיב, (ישעיה מג) אומר לצפון תני ולתימן אל תכלאי וגו'. וכי ארחא הכי הוא דדרום, לממנע ברכאן, והא כל ברכאן מסטרא דדרום, וכל טבין דעלמא מדרום נפקי, ואיהו אמר לתימן אל תכלאי.

אלא בההיא שעתא, יתער קודשא בריך הוא לאברהם, ויימא ליה קום, דהא מטא זמנא דאנא פריק לבנה, למיהב לון אגר טב, על כל מה דסבלו בגלותא. ומגו דאברהם הוה בזבינו דלהון, דכתיב, (דברים לב) אם לא פי צורם מכם, דא אברהם. הוה ליה כמאן דלא טב בעיניו, ואחמי גרמיה, כמאן דבעי דילקון על חוביהון יתיר, ויימא גבו מחוביהון, גבו מחטאיהון. אמר ליה קודשא בריך הוא לאברהם, ידענא פלא איהו מה דאמרת לאנפין. אנא אוף הכי לאנפין. אל תכלאי, אנא בעי לפייסא לך על בנה. לא תמנע טיבו מנהון, לא תמנע אגר טב מנהון, כמה וכמה סבלו על חוביהון, ובגיני כף אומר לצפון תני. והיינו אשר צפנת, ודא הוא מלה (ס"א דתהא) דההיא מבשרת.

ותו תבשר זמנא תננינא, בשעתא דשכינתא תסלק על ההוא טורא עלאה, ותהך ותבשר לאבהון, מיד תהך לירושלם, ותחמי לה בחרבנא. תיעול לציון, ותמן תקרקר קירא כמלקדמין, על אתר בי מותבה, ועל יקרא דילה בההוא אתר. ותמן אומיא, דלא תיטול מתמן, ולא תפוק, עד דקודשא בריך הוא יפרוק לבנהא, ודא חפצי בה. תבשר כמלקדמין ואמרת, (ישעיה יב) צהלי ורני יושבת ציון כי גדול בקרבך וגו'. מאי גדול בקרבך. דא קודשא בריך הוא דאיהו אתי לגבה, לאקמא לה מעפרא, ויימא לה (ישעיה גב) התנערי מעפר קומי שבי ירושלם. ירושלם איהי, וירושלם שמה ודאי.

ובדא אוף הכי, כמה חדו על חדו הוי לצדיקניא בגן עדן. ובגין כף נפאה איהו, מאן דנשמתייה בשבת אסהידת קמי מלכא, על חדושא דאורייתא, דקודשא בריך

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

הוא, וכל פמליא דיליה, וכל אינון נשמתין דצדיקייא דהוּו בגו עֵדוּן, פֿלהו מתעטרין בההוא מלה.

[זוהר חלק ג' - דף קע"ד ע"א]

תו שִׁמְעֵנָא בּוֹצִינָא (דף קע"ד ע"א) קְדִישָׁא, דְּכֻמָּה יִקָּר עַל יִקָּר, וְעַטְרָה עַל עַטְרָה, מְעַטְרֵן לְאַבוּהָ דְּהַהוּא בַּר נֶשׁ תַּמּוֹן, בְּשַׁעְתָּא דְּאָמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֲתַכְנִשִׁי לְמִשְׁמַע חֲדוּשָׁא וּמְלִין חֲדַתִּין דְּאוּרִייתָא, מִשְׁמִיחַ דְּפִלוּנֵי בַּר פִּלוּנֵי, כְּמָה אֵינוֹן דְּנִשְׁקִין עַל רִישִׁיהָ. כְּמָה צְדִיקֵי אֵינוֹן מְעַטְרִין לִיהָ, כִּד נַחְתִּין. זַכָּא חוּלְקִיהוֹן דְּכָל אֵינוֹן דְּמִשְׁתַּדְּלִין בְּאוּרִייתָא, יוֹמָא דְּשַׁבְּתָא מִשְׁאַר יוֹמִין. (עד כאן)

רעיא מהימנא (במדבר ט"ו) ראשית עריסותיכם חלה תרימו וגו', פקודא דא להפריש חלה לפתח. חל"ה הכי חושבניה, מ"ג ביצים, וחומש ביצה, חד מחמש. ואית חומש חד מן חמשים, דאיהו ו'. ודא סימן מג"ן, דאיהו מיכאל גבריאל נוריא"ל. חלה, שכינתא. דבאתר דאלין מלאכין תמון, אבהן תמון. ובאתרא דאבהן תמון, שכינתא תמון. ובה ויחל, בה צלינא, הדא הוא דכתיב, (שמות לב) ויחל משה את פני יי אלהיו. (דברים ג) אדני ידוד אתה החלות להראות את עבדך. ובה חלה זכות אבות. ובה תמה זכות אבות לרשעים. דהוּו מקבלים אגרייהו בהאי עלמא. דמסטרא דימינא, דתמון י' דאיהו חכמה, שרותא דשמא דידוד, דאיהו אחזי זכותא על בנהא מימינא, דתמון רמ"ח פקודין דעשה. מסטרא דאת ה' בתרא, דאיהי לשמאלא דגבורה, דתמון לא תעשה, דאינון שס"ה, דתמון גדוּנִין רשעים גמורים, תמה לון זכות אבות, ואתהפך לון שם יהו"ה, הוה"י. ואוליפנא מהמן הרשע, (אסתר ה) וכל זה אינו שוה לי. (ע"כ רעיא מהימנא)

סדר הלימוד ליום ד אייר [יום 211 בשנה]

(במדבר ט"ו) ויאמר יי אל משה לאמר דבר אל בני ישראל וגו' ועשו להם ציצית על כנפיהם בגדיהם לדורותם וגו'. רבי חזקיה פתח, (זכריה ג) ויראני את יהושע הכהן הגדול וגו'. כמה זכאין אינון ישראל, דקודשא בריך הוא בעי ביקרהון על כל בני עלמא, ויהב לון אורייתא קדישא, ויהב לון נביאי מהימני, דמדברי להו באורייתא, בארץ קשוט.

תא חזי, כל נביאי ונביאי דאוקים קודשא בריך הוא לישראל, פלהו אתגלי קודשא בריך הוא עליהו, בדרגין עלאין קדישין, וחמו זיו יקרא קדישא דמלכא מאתר עלאה, אבל לא קריב כמשה, דהוה קריב למלכא יתיר מפלא, דהא זכא חולקיה יתיר מכל בני עלמא, דעליה כתיב, (במדבר יב) פה אל פה אדבר בו ומראה ולא בחידות. ושאר נביאי, הוּו חמאן מאתר רחיקא, כמה דאת אמר (ירמיה לא)

בהאי ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי - [דף 2339]

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מרחוק יי נראה לי. (שמות י"א ע"ב) אמר רבי חזקיה, הכי אוליפנא, פתיב (שמות ב) וילך איש מבית לוי ויקח את בת לוי. וילך איש: דא קודשא בריך הוא פמה דאת אמר (שמות טו) יי איש מלחמה. מבית לוי: דא קודשא בריך הוא, אתר דחכמה עלאה, ותהוא זוהר (ס"א נהר) מתחברן פחדא, דלא מתפרשן לעלמין. מבית לוי: דאשרי ליתן (ס"א כל חידו) בלחודוי בעלמא, הדא הוא דכתיב (תהלים קד) ליתן זה יצרת לשחק בו. ויקח את בת לוי, דא קודשא בריך הוא, אתר דנהירו דסיהרא נהיר.

ותהר האשה ותלד בן. האשה ודאי, פמה דאת אמר (בראשית ב) לזאת יקרא אשה. בקדמיתא בת לוי, הכי הוא ודאי. וכי בת לוי בקדמיתא, והשתא אשה. אלא הכי אוליפנא, אתתא עד לא אזדווגת, אתקריאת בת פלוני, בתר דאזדווגת. אתקרי אשה, והכא, בת ואשה, פלא בחד דרגא הוא.

ותצפנהו ג' ירחים, אלין תלת ירחין דדינא קשיא שריא בעלמא. ומאי נינהו. תמוז וא"ב וטב"ת. מאי קא משמע לן. דעד דלא נחת משה לעלמא, שכיח הוה הוא לעילא, ועל דא אזדווגת ביה שכינתא מן יומא דאתיליד. מפאן אמר רבי שמעון, ריחיהון דצדיקייא שכיחין אינון לעילא, עד לא יחתון לעלמא.

[זוהר חלק ג' - דף קע"ד ע"ב]

ולא יכלה עוד הצפינו ותקח לו וגו' מאי ותקח לו תיבת גמא. דחפת ליה בסמינאה, למהוי נטיר מאינון נוני ימא, דשאטין בימא רבא, פמה דכתיב, (תהלים קד) שם רמש ואין מספר. והיא חפת ליה למהוי נטיר מנייהו בחפו (ס"א דסטרא דיובלא יקרא) דבני ימא בלא יקרא בתרי גוונין, בחיור ואופם, ואנח ליה למשה למישט בינייהו, (דף קע"ד ע"ב) לאשתמודע ביניהון, בגין דומין הוא לסלקא בינייהו, זמנא אחרא, לקבלא אורייתא.

ותרד בת פרעה. דא היא, דאתיא מסטרא שמאלא דדינא קשיא, פמה דאתמר לרחוץ על היאור. על היאור דייקא, ולא על הים. ואי תימא, הא פתיב (שמות יז) ומטף אשר הפית בו את היאור. ומשה לא הפה אלא בים, וקרייה קרא יאור. אלא יאור הוה דמחא אהרן על ידא דמשה, ושוייה קרא דאיהו עבד.

פהאי גוונא (שמות ז) וימלא שבעת ימים אחרי הכות יי את היאור, ואהרן הפה, אלא (ס"א דעל דא) עד דאתא מסטרא דקודשא בריך הוא, קרייה קרא הכות יי, לבתר קרייה בשמא דמשה. ונערוותיה הולכות, אינון שאר משריין דאתיין מסטרא דא. (שמות ב) ותפתח ותראהו את הילד. ותראהו, ותרא מבעי ליה, מאי ותראהו. והא אמר רבי שמעון לית לך מלה באורייתא, או את חד באורייתא, דלא אית ביה ריזן יקירין ועלאין. אלא הכי אוליפנא, רשימא דמלכא ומטרוניתא אשתכחת ביה,

"זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

ואינון רשימא דוא"ו ה"א, מיד ותחמול עליו וגו'. עד כאן לעילא. מכאן ולהלאה לתתא, בר האי קרא, דכתיב ותתצב אחותו מרחוק. אחותו דמאן. אחותו דהאי איהו, דקרא לכנסת ישראל אחותי, כמה דאת אמר (שיר השירים ה) פתחי לי אחותי. מרחוק: כמה דאת אמר, (ירמיה לא) מרחוק יי נראה לי.

מאי משמע. משמע דאינון זכאין, עד דלא נחתו לעלמא, אשתמודען אינון לעילא לגבי כלא, וכל שפן משה. ומשמע דנשמתהון דצדיקייא, אתמשך מאתר עלאה, כמה דאוקימנא. ורזא דמלה אוליפנא, דמשמע דאב ואם אית לנשמתא, כמה דאית אב ואם לגופא, בארעא. ומשמע דבכל סטרין, בין לעילא, בין לתתא, מדכר ונוקבא כלא אתיא ואשתכת. והא אוקמוה רזא דכתיב, (בראשית א) תוצא הארץ נפש חיה. הארץ, דא כנסת ישראל. נפש חיה, נפש דאדם קדמאה עלאה, כמה דאתמר. אתא רבי אבא ונשקיה, אמר ודאי שפיר קא אמרת, והכא הוא כלא.

זכאה חולקיה דמשה נביאה מהימנא, על כל שאר נביאי עלמא. בגין כך, לא אשתדל ביה כד אסתלק מעלמא, בר קודשא בריך הוא, דאעליה לפרגודיה. ועל דא סליק משה בנבואה עלאה, ובדרגין יקירין, מכל נביאי עלמא, ושאר נביאי חמאן בתר כותלין סגיאין. (זכריה ג) ויראני את יהושע הכהן הגדול, מאי קא חמא, דהוה קאים קמי מלאכא, ומתלבש בלבושין מלכותין, עד דכרוזא נפיק, ואמר הסירו הבגדים הצואים מעליו. אמר רבי יצחק, כתיב הכא ועומד לפני המלאך, מאי לפני המלאך. דהוה דאין דינוי, ההוא

דכתיב ביה, (קהלת ה) ואל תאמר לפני המלאך כי שגגה היא. מאי קא משמע לן. דכל בר נש דלא זכי בהאי עלמא, לאתעטפא בעטופא דמצוה, ולא תלבש בלבושא דמצוה. כד עייל בההוא עלמא, קאים בלבושא טנופא, דלא אצטרף, וקאים בדינא עליה.

[זוהר חלק ג' - דף קע"ה ע"א]

תא חזי, כמה לבושין מזדמנין בההוא עלמא, וההוא בר נש דלא זכי בהאי עלמא בלבושין דמצוה, כד עייל ליההוא עלמא, מלבשין ליה בחד לבושא דאשתמודע לגבי מאריהון דגיהנם, וההוא לבושא, ווי למאן דאתלבש ביה. דהא כמה (דף קע"ה ע"א) גרדיני גמוסין, זמינין לאחדא ביה, ועיילי ליה לגיהנם. ושלמה מלכא צווח ואמר (קהלת ט) בכל עת יהיו בגדיך לבנים.

תאנא ברזא דספרא דצניעותא, ארבע מלכין נפקין לקדמות ארבע. בהו תליין בענבים באתכלא, צירין בהו ז' רהיטין, סהדין סהדותא. ולא קיימין בדוכתייהו.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רעיא מהימנא ציצית פקודא דא איהו לאדפרא כל פקודי אורייתא בגינה כמה דאת אמר וראיתם אתו וזכרתם את כל מצות יי ועשיתם אתם דא איהו סימנא דמלכא לאדפרא ולמעבדא.

כתיב (שמות כח) ועשית ציץ זהב, והא אוקימנא רזא דציץ לאתעטרא ביה כהנא רבא. ודא איהו ציץ, לאסתכלא ביה עיינין, דאיהו סימן דעלמא עלאה, דאתעטר ביה כהנא רבא.

ובגין כך אסתכלותא דיליה מכפרא על עזות פנים, דלא קיימא לקמיה, אלא פנים דקשוט, רזא דכל אינון פנים עלאין, דאינון פנים דקשוט, פנים דאמת. דכלילן באמת דיעקב.

ציצית איהו נוקבא, רזא דעלמא תתאה. אסתכלותא לאדפרא. ציץ דכר, ציצית נוקבא, ודא לכל בר נש. ציץ לכהנא.

ותנינו, אסור לאסתכלא בשכינתא, בגין כך אית תכלא, בגין דתכלת, איהו פרסייא לבית דוד, ותקונא דיליה. ודא איהו דחלא מן קדם יי לדחלא מההוא אתר. ועל דא וראיתם אותו וזכרתם את כל מצות יי, ודא פרסייא דדיינין בה דיני נפשות, כמה דאוקמוה, דכל גוונין טבין לחלמא, בר תכלא, דאיהו פרסייא דסליק בדינא דנפשות.

כתיב ונתנו על ציצית הפנף פתיל תכלת. ונתנו על הפנף לא כתיב, אלא ונתנו על ציצית. דדא איהו דחפי על שאר חוטיין. וראיתם אותו וזכרתם, וכתיב, (דברים כה) זכור את אשר עשה לך עמלק. מאי טעמא דא. אלא לברא דפריץ גדרא, ונשכיה כלבא. כל זמנא דאבוי בעי לאוכחא לבריה, הוה אמר הוי דכיר כד נשיף לך כלבא. אוף הכא וראיתם אותו וזכרתם, דדא איהו אתר דסלקין נשמתיין למידן.

כגוונא דא, (במדבר כא) והיה כל הנשוף וראה אתו וחי, אמאי. אלא כד סליק לעינוי, וחימי דיוקנא דההוא דנשיף ליה, הוה דחיל, וצלי קדם יי, והוה ידע דאיהו עונשא דחייביא. כל זמן דברא חמי רצועה דאבוי, דחיל מאבוי. אשתזיב מרצועה, אשתזיב מכלא. מאן גרים ליה לאשתזבא. ההוא דחמי בעינוי ההוא רצועה, ההוא רצועה גרים ליה לאשתזבא. ועל דא וראה אתו וחי, חמי רצועה דאלקי ליה, ואיהו עביד ליה לאשתזבא. אוף הכא וראיתם אותו וזכרתם, ועשיתם ודאי. ואי לאו, הא רצועה, דהאי גרום לכון, למהוי תבין לפולחנא דילי תדיר, וכדין ועשיתם.

ולא תתורו אחרי לבבכם, ימנע מנכון בישין ארחין אחרנין, ודאי, לא תתורו, ולא תעבדו בישין. ועל דא סלקא גוון תכלא. דא תכלת, דמיא לפסא הפבוד, מה פסא הפבוד, עביד לבר נש למהך לארחא דמישר, לדכאה ליה. אוף האי תכלת,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

עבד לבר נש למהך בארח מישר, ודאי דכלא אית לדחלא מהאי אתר, למיהך במישר.

כתיב (ישעיה כד) מכנף הארץ ומירות שמענו צבי לצדיק ואומר רזי לי וגו'. מכנף הארץ, דא כנף דציצית, דאיהו כנף הארץ. ומירות שמענו, אלן שאר חוטין, דנפקין ותליין מאתר עלאה, גו אינון שבילין עלאין, דנפקין מחכמה עלאה. צבי לצדיק, דא צדיק חי העולמים, דאינון חוטין אינון שפירו דיליה, דהא מניה נפקין, וכל חוטא כלילא בתרין סטרין. וכד אסתכלנא, אמינא רזי לי רזי לי, דהא מגו רזא עלאה דכל מהימנותא נפקין. וכד אסתכלנא בתכלת, וחמינא רצועה לאלקאה, אתר דחילו למדחל, אמינא אוי לי, דבני נשא לא ידעי לאשגחא ולאסתכלא על מה מתענשין לשקרא, בהאי בוגדים בגדו, דהא קורין קריאת שמע בלא ציצית, וסהדין סהדותא דשקרא, ואלין אינון בוגדים דבגדו, משקרי דגרמיהו. ובגד בוגדים בגדו, לבושא דלהון בלא ציצית, אקרי בגד בוגדים. לבושא דאינון בוגדים דבגדו, דמשקרי וסהדין סהדותא דשקרא בכל יומא. ווי לון, ווי לנפשיהון, דסלקי בהווא פרסייא דתכלא למידן. ועליהו כתיב, (תהלים קא) דובר שקרים לא יכון לנגד עיני, ההוא בגד דלהון אשתמודע לגבי כל מאריהון דדינין. ווי לון, דלית לון חולקא בעלמא דאתי. זכאין אינון צדיקייא, דמלבושיהון ותקוניהון אשתמודען לעילא, לאוטבא לון בהאי עלמא ובעלמא דאתי. (ע"כ) (שמות מ"ג ע"א והיה לאות וכו')

פקודא דא מצות ציצית, כליל תכלת ולבן, דינא ורחמי בנורא. אשא חוורא לא אכיל, תכלא אכיל ושצי. (דברי הימים ב ז) ותאכל העולה, חוור מימינא, תכלת משמאלא. עמודא דאמצעיתא יחוד בין תרוייהו, ירוק. ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין, מאימתי קורין את שמע בשחרית, משיכיר בין תכלת ללבן. ובגין דא תקינו פרשת ציצית למקרי לה ביחודא.

השלמה מההשמטות (סימן ד)

פתח רבי נהוראי בפרשת ציצית ודרש, (במדבר טו) ועשו להם ציצית על כנפי בגדיהם לדורותם. מאי שנא דהכא ובשבת לדרתם חסר, דכתיב, (שמות לא) לעשות את השבת לדרתם, חסר.

דתנינן. תקנו פרשת ציצית בקריאת שמע. ובדירתו של אדם, נמצא פרשת קריאת שמע, חוץ מפרשת ציצית, שחסר משם. במה נשלם. אלא כשאדם מתעטף בביתו בציצית, ויוצא בו לפתחו, הרי נשלם.

והקדוש ברוך הוא שמח בו, ומלאך המות זז משם והיינו לדרתם, שיהיה שלם. ויצא מפתח ביתו במצוה זו, ומלאך המשחית זז משם וניצול האדם מכל גזק. מנלן.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ממאי דכתיב מזוזות, מאותיותיו משמע, ז”ז מו”ת. שלא ניתן לו רשות לחבל, וזו מפתחו.

בשבת דכתיב לדרתם, מאי טעמא. מפני שבין שקידש היום, דירתם של ישראל צריכה להיות בנר דלוק, ושלחן ערוף, ומטה ממוצעת ודירתן מתוקנת כדירת חתן לקבל בו הפלה. ומאי ניהו. שבת היא פלה. ולעולם אין מכניסין אותה אלא בדירה מתוקנת לכבודה, כפי הראוי לה. ועל דא כתיב, לעשות את השבת. וכתיב, לדרתם, להכניס בה פלה קדושה לדירתה ולהיות בתוכה.

בשעה שקידש היום, וכלה זו באה, ואינה מוצאה דירה מתוקנת, ושלחן ערוף, ונר דלוק. פלה זו אומרת, אין דירה זו מישראל. ביני וביני בני ישראל כתיב, אין זה מישראל, אין דירתו לקדושה. על פן צריך היפר קדושה בבית. ועל דא כתיב לדרתם, בשבת ובציצית.

אמר רבי נהוראי, אסהדנא, על מאן דנפק מתרע ביתיה בעיטופא דמצוה, ותפילין בראשו, בשעה דנפיק בין תרין תרעין, אודמנא שכניה עליה. ותרין מלאכין דקיימין עליה, חד מימינא, וחד משמאלא, וכולהון מלוין ליה עד בי בנישתא, ומברכין ליה. וחד מקטרגא דאיהו קיימא קמי פתחי דבר נש אזיל מבתרייהו, ועל פרחיה אתיב ואמר אמן. (עד כאן מההשמטות)

השלמה מההשמטות (סימן ה)

ספר הבהיר מאי טעמא אנו מטילין תכלת בציצית, ומאי טעמא שלשים ושתים. משל למה הדבר דומה למלך שהיה לו גן נאה ולו שלשים ושתים נתיבות ושם שומר עליהן, והודיעו לבדו אותן הנתיבות. אמר לו, שומרם ולך בהם בכל יום וכל זמן שתדריכם שלום לך.

מה עשה השומר, אמר, אם אני אהיה לבדי באלה הנתיבות, אי אפשר לשומר אחד לקיים אלו הנתיבות. ועוד כי יאמרו העולם, פילי הוא מלך זה ושומר זה. לכך שם שומר זה, שומרים אחרים על הנתיבות אלה שהן שלשים ושתים נתיבות.

ומאי טעמא דתכלת אמר השומר שמא יאמרו השומרים, הגן שלי הוא. נתן להם סימן, ראו הסימן למלך שהוא שלו, שהגן הזה ואלה הנתיבות הוא תקנם, ואינם שלי והנה חותמו.

משל למה הדבר דומה למלך ובתו שהיו להם עבדים, בקשו לילך מרחוק, פחדו מן אימת המלך. נתן להם המלך סימנו. פחדו מן הבת ונתנה להם סימן. אמרו, מעתה בשני סימנין אלו (תהלים קכ”א) יי’ שמרך מכל רע, ישמר את נפשך. (עוד שם)

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ומאי ניהי, ארץ דנחצבה ממנה שמים והיא כסאו של הקדוש ברוך הוא. והיא אבן יקרה, והיא ים החכמה. וכנגדה תכלת בטלית ציצית.

[זוהר חלק ג' - דף קע"ה ע"ב]

דאמר רבי מאיר, מה נשתנה (דאמר) תכלת מפל מיני צבעונין, מפני שתכלת דומה לים. והים דומה לרקיע והרקיע דומה לכסא הכבוד. שנאמר (שמות כ"ד) ויראו את אלהי ישראל ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר וכעצם השמים לטהר וכתוב כמראה אבן ספיר דמות כסא. (ע"כ): (עד כאן מההשמטות)

(דף קע"ה ע"ב) אמר רבי יהודה, כמה סהדי עביד קודשא בריך הוא לאסהדא בהו בבני נשא, וכלהו בעיטא ובסהדותא קיימין לקבליה. קם בצפרא אושיט רגלוי למהן, סהדייא קיימין לקבליה, מכריזין ואמריין, (שמואל א ב) רגלי חסידיו ישמור וגו'. (קהלת ד) שמור רגלך כאשר תלך. (משלי ד) פלס מעגל רגלך. אפתח עינוי לאסתכלא בעלמא, סהדייא אמרי, (משלי ד) עיניך לנכח יביטו. קם למלא, סהדייא אמרי (תהלים לד) נצור לשונך מרע וגו'. אושיט ידוי במלי עלמא, סהדייא אמרי (תהלים לד) סור מרע ועשה טוב.

אי ציית להו, יאות. ואי לא, פתיב (זכריה ג) והשטן עומד על ימינו לשטנו. פלהו סהדין עליה בחובוי לעילא. אי בעי בר נש לאשתדלא בפולחנא דקודשא בריך הוא, פלהו סהדין סניגורין קמיה, וקיימין לאסהדא עליה טבאן, בשעתא דאצטרך ליה.

קם בצפרא, מברך כמה ברכאן. אנה תפילין ברישיה בין עינוי. בעי לזקפא רישיה, חמי שמא קדישא עלאה, אחיד ורשים על רישיה. ורצועין תליין מהאי גיסא ומהאי גיסא על לביה. הא אסתפל ביקרא דמאריה. אושיט ידוי, חמי ידא אחרא, מתקשרא בקשורא דשמא קדישא. אהדר ידיה ואסתפל ביקריה דמאריה. אתעטף בעטופא דמצוה, בארבע זויין דכסותיה, ארבע מלכין נפקין לקדמות ארבע. ארבע סהדי קשוט דמלכא, תלייא מארבע זויין, ותליין בהו פענבים באתפלא.

מה אתפלא, דאיהו חד, ותליין ביה כמה ענבים, מהאי סטר ומהאי סטר. כך האי מצוה חדא, ותליין ביה כמה ענבים, וזגין וזמורין צריין בהו, שבעה רהיטין אלין אינון שבעה צריין דתכלתא, דבעי לכרכא ביה בכל חד וחד, או לאסגאה עד תליסר, מאן דיוסיף, לא יוסיף עליהו על תליסר. מאן דימעט, לא ימעט משבעה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ותאנא, האי תכלת, הוא רזא דדוד מלכא. ודא חוטא דאברהם, דזכה ביה לבנוי בתרוי. מאי תכלת. תכלית דכלא. (ודאי) רבי יהודה אומר, פסא הכבוד אקרי.

רבי יצחק אומר, שבועה פריכין דאיהי שכינתא שביעתא דכלא ודאי. דהא היא מתברכא משיתא אחרנין, על ידא דצדיק. ואי תלת עשר, תלת עשר אינון, כמה דאוקמוה בתלת עשר מכילן. והאי היא פתחא דכלהו.

והיא חוטא חד, ורשימא בגוונהא, וגוונא דילה נפיק, מחד גוונא דאזיל בים כנרת. וכנרת על שמה אתקרי. ועל דא, כנור הוה תלוי לעילא מערסא דדוד, דהא (דדוד) ודאי איהו כנור דדוד מנגן מאליו, למלכא קדישא עלאה. ובגין כה, גוונוי עייל עד רקיעא, ומרקיעא עד פורסייא.

והכא פתיב מצוה, כמה דאת אמר (מלכים ב יח) מצות המלך היא. (אסתר ג) מדוע אתה עובר את מצות המלך. (נחמיה יא) כי מצות המלך. ותאנא, יסודא ושרשא במלכא מתעטרין כחדא. והאי הוא פתרא ופתחא לכל שאר פתרין. דכתיב, (תהלים קיח) פתחו לי שערי צדק. וכתיב, (תהלים קיח) זה השער לי. ועל דא כתיב, וראיתם אותו וזכרתם את כל מצות יי, לאכללא בהאי כל שאר פתרין. ועל דא אינון סהדי סהדותא, ולא קיימי בדוכתייהו בגין דאיהי מצות.

ותנינו, תשמשי מצוה, נזרקין. ואי תימא, הא לילב וערבה וכו', תשמשי קדושה אינון, אמאי נזרקין. אלא תשמשי קדושה, בגין דרשימין בפתיבה דשמא קדישא.

אמר רבי יצחק, אינון חוטין, לאחזאה היך תליין מכאן ומכאן, לד' סטרי עלמא, מהאי אתר. ואיהי שלטא על כלא. ברזא דלב, דאיהי לבא דכל האי עלמא, ולבא דעלאי, ותליא בלב עלאה. וכלא הוא בלב, דנפק מחכמה עלאה. אמר רבי יצחק, שעורא דהאי, (ס"א ואורכא) דהאי, אתמר באתוון גליפן דרבי אלעזר.

[זוהר חלק ג' - דף קע"ו ע"א]

אמר רבי יהודה, אמר קודשא בריך הוא, מאן דבעי למהך בתר דחלתי, יהך בתר לבא דא, ובתר עיינין דקיימין עלה. מאן אינון עיינין. כמה דאת אמר, (תהלים לא) עיני יי אל צדיקים אבל אתם לא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם. מאי טעמא (דף קע"ו ע"א) בגין דאתם זונים אחריהם.

אמר רבי חייא, מאי טעמא הכא יציאת מצרים, דכתיב אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים. אלא, בגין דכד נפקו ממצרים, בהאי חולקא עאל. ובהאי קטיל קודשא בריך הוא קטולא דמצרים. ועל דא באתריה אתדכר, ובאתריה אנדחר להו בדא. מאי באתריה. בגין דהאי מצוה, היא אתר דילה.

"זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

תאני רבי ייסא, פתיב (מיכה ז) כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות. כימי, כיום מבעי ליה, דהא בחד זמנא נפקו ולא אתעכבו. אלא כאינון יומין עלאין, דאתברכא בהו כנסת ישראל. כן זמין קודשא בריך הוא לאפקא להו לישראל מן גלותא, וכדין פתיב (ישעיה יב) ואמרתם ביום ההוא הודו ליי קראו וגו', זמרו יי כי גאות עשה מודעת זאת בכל הארץ. מאי מודעת זאת. בגין דהשתא אשתמודעא זאת בעטופא דמצוה. בההוא זמנא אשתמודעא זאת, בכמה נמוסין דילה, דיעביד קודשא בריך הוא אתין ונסין בעלמא, כדין פתיב (זכריה יד) ביום ההוא יהיה יי אחד ושמו אחד. ברוך יי לעולם אמן ואמן. ימלוך יי לעולם אמן ואמן.

זוהר פרשת קרח

ויקח קרח בן יצהר בן קהת בן לוי וגו'. רבי אבא פתח (תהלים יט) הנחמדים מזהב ומפז רב ומתוקים מדבש ונופת צופים. כמה עלאין פתגמי אורייתא, כמה יקירין אינון, תאיבין אינון לעילא, תאיבין אינון לכלא. בגין דאינון שמא קדישא. וכל מאן דאשתדל באורייתא, אשתדל בשמא קדישא, ואשתזיב מפלא, אשתזיב בעלמא דין, ואשתזיב בעלמא דאתי. תא חזי, כל מאן דאשתדל באורייתא, אחיד באילנא דחיי. כיון דאחיד ביה, בכלא אחיד, דכתיב, (משלי ג) עץ חיים היא למחזיקים בה וגו'.

רבי יצחק אמר, כל מאן דאשתדל באורייתא, חירו אית ליה מפלא, חירו ממיתה, כמה דאמרון. בגין דחירו עליה שריא, ואחיד ביה. אילו ישראל מתעטרין באורייתא, ישתזבו מפלא, ולא ישתכחו בגלותא, ודא הוא דכתיב (ס"א אילו ישראל מנטרין אורייתא, אשתזבו מפלא, ולא אשתכחו בגלותא כתיב) (שמות לב) חרות על הלחות, אל תקרי חרות אלא חירות. וחירות דא (אוקמוה) באורייתא אשתכח, אורייתא איהי חילא דימינא, כמה דאת אמר (דברים לג) מימינו אש דת למו, ושמאלא אתכליל בימינא, מאן דעביד ימינא שמאלא, ושמאלא ימינא, הא איהו כאילו חריב עלמא.

תא חזי, אהרן ימינא. ליואי שמאלא, קרח בעי למעבד חלופא דימינא לשמאלא, בגין כן אתענש. ולא עוד אלא דאשתכח ביה לישנא בישא, ואתענש בכלא. רבי יהודה אמר, שמאלא אתכליל תדיר בימינא, קרח בעא לאחלפא תקונא דלעילא ותתא, בגין כן אתאביד מעילא ותתא.

ויקח קרח, מאי ויקח. נסיב עיטא בישא לגרמיה, כל דרדף בתר דלאו דיליה, איהו עריק מקמיה. ולא עוד, אלא מה דאית ביה אתאביד מניה. קרח רדיף בתר דלאו דיליה, דיליה אביד, ואחרא לא רווח.

[זוהר חלק ג' - דף קע"ו ע"ב]

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

קָרַח אֶזֶל בְּמַחְלוּקַת. מֵאֵי מַחְלוּקַת. פְּלוּגָתָא. פְּלוּגָתָא דְלַעֲיָלָא וְתַתָּא. וּמֵאֵן דְּבַעֲי לְאַפְלָגָא תְּקוּנָא דְעַלְמָא, יְתַאבֵּיד מְכַלְהוּ עֲלֵמִין. מַחְלוּקַת, פְּלוּגָתָא דְשְׁלוּם. וּמֵאֵן דְּפִלִּיג עַל שְׁלוּם, פְּלִיג עַל שְׁמָא (דף קע"ו ע"ב) קַדִּישָׁא, בְּגִין דְשְׁמָא קַדִּישָׁא, שְׁלוּם אֶקְרִי.

תָּא חֲזִי, לִית עַלְמָא קָאִים אֶלָּא עַל שְׁלוּם, כִּד בְּרָא קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא עַלְמָא, לֹא יִכִּיל לְאַתְקִימָא, עַד דְאַתָּא וְשָׂרָא עֲלֵיהּוּ שְׁלוּם. וּמֵאֵי הוּא. שַׁבַּת, דְּאִיהוּ שְׁלָמָא דְעַלְאֵי וְתַתָּאֵי, וּכְדִין אֶתְקִיִּים עַלְמָא. וּמֵאֵן דְּפִלִּיג עֲלֵיהּ, יְתַאבֵּיד מְעַלְמָא.

צְלַפְחָד פְּלִיג עַל שַׁבַּת, דְּהוּה מְקוּשֵׁשׁ עֲצִים. וּמֵאֵן אֵינּוּן עֲצִים. אֵינּוּן אֵילָנִין אַחֲרָנִין (קנ"ז ע"א) כְּדָאמְרִין. וְאֵינּוּן מְלִין (ס"א אֵילָנִין) דְּחוּל, וְחוּל בְּקַדְשׁ לֹא שְׂרִיָּא, (מכאן והלאה מילי דחול בשבת אסיר ודאי) דְּפִלִּיג עַל שְׁלָמָא דְעַלְמָא.

רַבִּי יוֹסִי אָמַר, כְּתִיב (תהלים קיט) שְׁלוּם רַב לְאוֹהֲבֵי תוֹרָתְךָ וְגו'. אֲוִרִיתָא הוּא שְׁלוּם, דְּכְתִיב, (משלי ג) וְכֹל נְתִיבוֹתֶיהָ שְׁלוּם. וְקָרַח אֶתָּא לְאַפְגָּמָא שְׁלוּם דְלַעֲיָלָא וְתַתָּא, בְּגִין כִּד אֶתְעַנִּישׁ הוּא מְעִילָא וְתַתָּא.

וְיִקוּמוּ לְפָנֵי מֹשֶׁה וְגו'. הָאֵי קָרָא אוֹקְמוּהָ חֲבֵרִיָּא. רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, קָרִיאֵי מוֹעֵד קָרִיאֵי כְּתִיב, חֶסֶד יו"ד, אֲמַאי קָרִיאֵי. אֶלָּא הָכִי הוּא, מְלַכּוּתָא דְאַרְעָא כְּעִין מְלַכּוּתָא דְרַקִּיעָא. וְרָזָא דָא, כֹּל אֵינּוּן כְּתָרִין עֲלָאִין, דְשְׁמָא קַדִּישָׁא אֶתְאַחֵיד בְּהוּ, כְּלָהוּ זְמִינִין מֵאַתָּר דְאַקְרִי קַדְשׁ, הִדָּא הוּא דְכְתִיב, (ויקרא כג) מְקַרְאֵי קַדְשׁ. וְאֵימְתִי (צ"ח) בְּשַׁעֲתָא דְמוֹעֵד זְמִין בְּעַלְמָא, כְּגוּוּנָא דְאֵינּוּן כְּתָרִין עֲלָאִין, דְזְמִינִין מְקַדְשׁ עֲלָאָה, הָכִי נְמִי קַדְשׁ תַּתָּא זְמִין לְחִילוּי, לְאַעֲטָרָא וְלֹאֲעֲלָאָה לְהוּ.

קַדְשׁ עֲלָאָה יִדְעָא, קַדְשׁ תַּתָּאָה חֲכֻמַּת שְׁלֹמֹה, הָכִי נְמִי אִיהִי זְמִינַת לְכֹל חִילָהָא. וְאֵינּוּן חִיָּלִין כּוּלְהוּ, זְמִינִין לְאַתְעֲטָרָא בְּהָאֵי קַדְשׁ תַּתָּאָה, בְּזִמְנָא דְמוֹעֵד שְׂרִיָּא בְּעַלְמָא. וּכְגוּוּנָא דְחִילָהָא קִיָּימִין לְעִילָא, הָכִי נְמִי קִיָּימִי מְמַנֵּן דְעַמָּא, כְּדוּגְמָא דִּילָהָה לְתַתָּא, וְעַל דָּא אֶקְרוּן קָרִיאֵי מוֹעֵד. וּבְגִין דְאֵינּוּן לְתַתָּא, קָרִיאֵי מוֹעֵד חֶסֶד, (כגוונא דלעילא) אַבְל בְּשְׁלִימוּ יִתִּיר אֵינּוּן.

אֲנָשִׁי שֵׁם וְדָאֵי, וְלֹא אֲנָשִׁי יי. וְדָא הוּא רְזָא, בְּנִקְבוּ שֵׁם יוֹמַת, וְאוֹקִימְנָא. וְעַל דָּא אֶקְרִי הָכָא, אֲנָשִׁי שֵׁם וְדָאֵי, כִּיּוֹן דְמַסְטָרָא דְגְבוּרָה קָא אֶתִּיָּן, אֲנָשִׁי שֵׁם אֵינּוּן, הָא שַׁבַּחָא דְלַהוֹן יִתִּיר, אַבְל אֵינּוּן נְטִלוּ לְגִרְמִיָּהוּ. וְאַתְאַחֲדוּ בְּמַחְלוּקַת.

בְּקָר וְיִודַע יי אֶת אֲשֶׁר לוֹ. אֲמַאי בְּקָר, וְאֲמַאי קְדוּשׁ וְלֹא טְהוֹר. אֶלָּא אֵינּוּן מַסְטָרָא דְטְהוֹר קָא אֶתִּיָּן, וְקְדוּשׁ כְּהֵנָּא. אָמַר מֹשֶׁה, בְּקָר, דְּכַדִּין כְּתָרָא דְכְּהֵנָּא אֶתְעַר בְּעַלְמָא, אֵי אֶתוּן כְּהֵנִי, הָא בְּקָר, פְּלַחוּ עֲבוּדָה דְבְּקָר, וּכְדִין וְיִודַע יי אֶת אֲשֶׁר לוֹ וְאֶת הַקְּדוּשׁ. אֶת אֲשֶׁר לוֹ סֵתֵם, דָּא לְיוֹאֵי. וְאֶת הַקְּדוּשׁ, דָּא כְּהֵנָּא, כְּדִין

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

והקריב אליו. ולית מאן דאבחין מלה, אלא בקר, אי תתחזון לאשתארא בסטר דינא, בקר לא סביל לכו, דהא לאו זמניה הוא. ואי תתחזון לאשתארא בחסד, הא זמניה הוא, ותשתארון גביה, ויקבל לכו.

במה. בקטרת. דהא קטרת בעי לשובינא, לאתקטרא על ידיה בכלא, ולא תקשרא. מאן שובינא. דא פהנא. ובגין פה, והיה האיש אשר יבחר יי הוא הקדוש, ולא הטהור. תרין דרגין אינון: קדוש. וטהור. פהן, קדוש. לוי, טהור. ועל דא הקדוש כתיב.

ויפלו על פניהם ויאמרו אל אלהי הרוחות לכל בשר. תא חזי, משה ואהרן מסרו גרמייהו למיתה. במה, בגין דכתיב ויפלו על פניהם ויאמרו אל אלהי הרוחות, רוחת כתיב, חסר וא"ו. ובגין פה אילנא דמותא הוא, ובכל אתר נפילת אנפין לההוא אתר הוי. ועל דא אל אלהי, אל: הדא הוא דכתיב, (תהלים ז) ואל זועם בכל יום. אלהי הרוחות, דאיהו אתר צורא דנשמתין דעלמא, וכל נשמתין תמן סלקין, ומתמן אתיין. (נ"א תמן אתחזיין)

[זוהר חלק ג' - דף קע"ז ע"א]

סדר הלימוד ליום ה אייר [יום 212 בשנה]

רבי יהודה פתח, (איוב לד) שמעו חכמים מלי ויודעים האזינו לי. האי קרא אליהוא אמרו. תא חזי, מה כתיב (איוב לב) ובשלישת רעיו חרה אפו על אשר לא מצאו מענה וגו'. דהא אינון הוו אמרין מלין, ואיוב לא הוה אתנחם עלייהו. מהכא אוליפנא, מאן דעאל לנחמא לאבל, בעי ליסדא מלין בקדמיתא, (דף קע"ז ע"א) דהא חברייה דאיוב הוו אמרי מלי קשוט, אבל לנחמא ליה לאו, בגין דבעי מלין דאיהו יודי עלייהו, (באורח קשוט) וכדין יקבל עליה דינא, ויודי למלכא קדישא עליה. מה כתיב, (איוב לב) ואליהו חפה את איוב בדברים וגו'. דאודי לבתר לקודשא בריך הוא, וקביל עליה דינא דשמיא.

תא חזי, כתיב (איוב לד) לכן אנשי לבב שמעו לי חלילה לאל מרשע ושדי מעול. לכן אנשי לבב שמעו לי, שלימין בכלא, לאבחנא מלין. חלילה לאל מרשע, הדא הוא דכתיב, (תהלים ז) ואל זועם בכל יום. ושדי מעול, דא סמיך לקבלא דא, (והא אוקמוה) אל שדי. (איוב לד) כי פועל אדם ישלם לו, הא בר נש אזיל בהאי עלמא, ועביד עבידתוי וחטי קמי מאריה, ההוא עובדא תליא עליה, לשלמא ליה דינא, הדא הוא דכתיב כי פועל אדם ישלם לו, ההוא עובדא ישלם לו.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ועם כל דא, אם ישים אליו לבו, כיון דבר נש שוי לביה ורעותיה לאתבא קמי מאריה, כדין אל אלהי הרוחות רוחו ונשמתו אליו יאסוף לאתצרא בצרורא דחיי, ולא שביק לנפשיה לבר, לאתדנא בדינא אחרא.

רבי יוסי אמר, האי מלה רזא (אחרא) הוא, בדינין טמירין דקודשא בריה הוא. כי פועל אדם ישלם לו, לאתדנא בדיניה, ובאינון עובדין דבר נש עביד בהאי עלמא, וסליק ליה לאתדנא פעובדוי, ויתאביד מעלמא, מה פתיב בתריה, מי פקד עליו ארצה ומי שם תבל כלה. מי פקד עליו ארצה, דא הוא אחוה דפריק ליה. ומי שם תבל כלה, דבאני ביתא, ובני בניין עלמא, ותקונא וישובא. מה פתיב בתריה, אם ישים אליו לבו. האי בר נש, דפקיד עליה למבני בניינא, בעי לכונא לבא ורעותא לגביה דההוא מיתא. מכאן, בר נש דאתי על ההיא אתתא, בגין שפירו ותיאובתא דילה, הא בניין עלמא לא אתבני, דהא רעותא ולבא לא אתפוון לגבי מיתא.

ובגין כך פתיב, אם ישים אליו לבו, ברעותא דלבא דיכוין לגביה, כדין רוחו ונשמתו אליו יאסוף, ואתמשך גביה, לאתבנאה בהאי עלמא, מה פתיב בתריה, יגוע כל בשר יחד ואדם על עפר ישוב, יגוע כל בשר יחד, ההוא גופא יתבלי בעפרא, וכל ההוא בשרא. והשתא, אדם על עפר ישוב, הא חדתותין דבניינא כמלקדמין, ויתוב על עפרא דבניינא דגופא אחרא, כמה דהוה בקדמיתא. ועל דא, רוחא ונשמתא בידי דקודשא בריה הוא, וחייס עלייהו דבני נשא, דלא יתאבידו מהאי עלמא, ומעלמא אחרא, בגין כך אל אלהי הרוחות לכל בשר. (במדבר י"ז) ויאמר משה אל אהרן קח את המחטה וגו'. רבי חייא פתח (משלי טז) חמת מלך מלאכי מות ואיש חכם יכפרנה. כמה אית להו לבני נשא. לאסתמרא מחובביהו, ולנטרא עובדייהו, דהא בכמה זמנין עלמא אתדן, ובכל יומא ויומא עובדין במתקלא סלקין, ומשגיחין עלייהו לעילא, ואכתבו קמיה. וכד עובדייהו דבני נשא, לא מתפשין קמי מלכא, סליק רוגזא, ודינא אתער, הדא הוא דכתיב חמת מלך מלאכי מות, ועל דא בכל יומא ויומא בעי בר נש לאזדהרא מחובוי.

ואיש חכם יכפרנה, בשעתא דמאריהון דדינין קיימין על עלמא, ורוגזא תלי, אי אשתכח בדרא זכאה דרשים לעילא, קודשא בריה הוא אשגח ביה, ואשתכך רוגזא. למלכא דאתרגו על עבדוי, והוה תבע על סנטירא למעבד דינא, אדהכי עאל רחימא דמלכא, וקם קמיה, כיון דחמא ליה מלכא, אתנהירו אנפוי. שארי ההוא רחימא דמלכא לאשתעי בהדיה, ומלכא חדי. לבתר כד אתא סנטירא, חזא אנפוי דמלכא חדאן, אסתלק ואזיל ליה, ולא עביד דינא. וכדין, ההוא רחימא בעי למלכא על עבדוי, ומכפר להו. ובגין כך, ואיש חכם יכפרנה.

[זהר חלק ג' - דף קע"ז ע"ב]

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אוף הכא, פד חמא משה דרוגזא הוה (דף קע”ז ע”ב) תלי, מיד ויאמר משה אל אהרן, בגין דאיהו שושבינא דמטרוניתא, וקטרת לא סלקא אלא בידוי, דאיהו אסגי שלמא בעלמא, וקשיר קשרא דמהימנותא. קטרת, הא אוקמוה, חדוותא דעילא ותתא, קשורא דמהימנותא, סליקו דרוגזא, הדא הוא דכתיב, (משלי כז) שמן וקטרת ישמח לב, וכדין ואיש חכם יכפרנה, ינקי וידפי לההוא רוגזא, ורחמיין מתערין.

רבי אלעזר (נ”א רבי אבא) אמר, (במדבר ד) אל תכריתו את שבט משפחות הקהתי מתוך הלויים, בגין דאינון גזעא ושרשא דליואי. וזאת עשו להם וחייו ולא ימותו, דבעי כהנא לאתקנא להו, דאף על גב דקריבין אינון לקודשא, לא ייעלון אלא בתקונא דכהנא, דהוא ידע סימנא דימטון לגביה, ולא יתיר. וכד מכסיא למאני קודשא, פדין פסויא אחרא שרי, ואסיר לון לקרבא למחמי, דהא מלה בחשאי לא אית לגבייהו, אלא לכהנא, (ועל דא) דמלה דלהון ועובדא דלהון ברזא ובחשאי וליואי לארמא קלא.

בגין כך כהני בחשאי וברזא, ועל דא אסיר לון חמרא, דחמרא לארמא קלא, ולגלאה רזין איהו. בגין כך ליואי אתמסרו לארמא קלא, דהא בדינא אתאחד, דינא באתגלייא איהו, ולפרסמא מלה קמי פלא. אבל כהנא, כל מלוי ברזא ובחשאי, ולא באתגלייא (סימנא דכלא שמאל תהא דוחה, וימין מקרבת). בגין דאיהו ימינא (מקרב), פד דינין שריין בעלמא מסטרא דשמאלא, ימינא יתא מקרבא, ובמה. בקטרת, דאיהו בחשאי, ברזא דקיק, ופנימאה מכלא.

תא חזי, פד האי מדבחא אחרא, שארי לאתערא אתערוותא, פד לא ישתכחו זכאין, מדבחא פנימאה אתער לגביה, וקאים לקבליה, ודינין משתככי. ועל דא קיימא לקבל דא, וכדין דינא אסתלק.

רבי אלעזר אמר, (במדבר ד) זאת עבודת בני קהת באהל מועד קדש הקדשים, בשעתא דבני קהת נטלין קדש קדשים, פדין אתי כהנא, וחפי פלא, עד לא יקרבו לנטלא ליה, ולא הוו חמאן לעלמין מה דאינון נטלין, אלא פלא בכסוייא מנייהו. כמה דכתיב, (במדבר ד) ובא אהרן ובניו בנסוע המחנה והורידו את פרוכת המסך. ורוב פסוייא דמאני מקדשא, תכלת איהו, בגין דתכלת הא (קכ”ג ע”ב) אוקמוה ואתמר. בתר דאתפסוייא פלא, מקרבין בני קהת דנטלין, ולא מקרבין אלא באינון בדים דנפקין לבר. הדא הוא דכתיב, (במדבר ד) וכלה אהרן ובניו לכסת את הקדש וגו’, בנסוע המחנה ואחרי כן יבאו בני קהת לשאת וגו’.

בגין כך קטרת דאיהי פנימאה, וכל מה די ברזא, לכהנא אתמסר. ועל דא (במדבר ז) ויקח אהרן פאשר דבר משה וירץ אל תוך הקהל ויתן את הקטרת, דאיהי

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

פְּנִימָא, רְזָא דְכֹהֲנָא, כְּדִין וְיִכְפָּר עַל הָעַם וַיַּעֲמֹד בֵּין הַמֵּתִים וּבֵין הַחַיִּים, בֵּין אֵילָנָא דְחַיִּי, וּבֵין אֵילָנָא דְמוֹתָא, כְּדִין יְמִינָא קָרִיב דָּא בְּדָא, וְתַעֲצֵר הַמַּגְפָּה, וְזָפָא חוּלְקָא דְכֹהֲנָא, דְכֹהֲנָא אֵית לֵיה חֵילָא לְעֵילָא, וְאֵית לֵיה חֵילָא לְתַתָּא, וְהוּא גָרִים שְׁלָמָא לְעֵילָא וְתַתָּא, וּבְכָל זְמַנָּא, שְׁמַאלָא פְּלַח לְיְמִינָא, הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב וַיִּלּוּ עֲלֶיךָ וַיִּשְׁרְתוּךָ, וַיְמִינָא בְּשְׁמַאלָא מִשְׁתַּכְּחִי בְּמַקְדָּשׁ.

רַבִּי אֶלְעָזָר הוּוּה קָאִים קָמִיָּה דְרַבִּי שְׁמַעוֹן אַבּוּה, אָמַר לֵיה, כְּתִיב (קֹהֶלֶת ט) רְאֵה חַיִּים עִם אִשָּׁה אֲשֶׁר אָהַבְתָּ כָּל יְמֵי חַיֵּי הַבְּלָה. אָמַר לֵיה, תָּא חֲזִי, רְאֵה חַיִּים עִם אִשָּׁה אֲשֶׁר אָהַבְתָּ (ס"א) וְהוּוה אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן כְּתִיב (קֹהֶלֶת ט) רְאֵה חַיִּים עִם אִשָּׁה אֲשֶׁר אָהַבְתָּ דָּא הוּוה רְזָא, דְּבַעֵי בַר נָשׁ לְאַכְלָלָא חַיִּים בְּאַתָּר דָּא, דָּא בְּלָא דָּא לָא אֶזְלָא. וּבַעֵי בַר נָשׁ לְאַכְלָלָא מִדַּת יוֹם בְּלֵילָה, וּמִדַּת לַיְלָה בַּיּוֹם. וְדָא הוּוה רְאֵה חַיִּים עִם אִשָּׁה אֲשֶׁר אָהַבְתָּ מֵאֵי טַעֲמָא בְּגִין כִּי הֵיא חֲלָקָה בְּחַיִּים, דְּחַיִּים לָא שְׂרָאן אֱלָא עַל דָּא. וּבַעֲמֻלָּךְ אֲשֶׁר אַתָּה עֹמֵל תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ, כְּמָה דְאָמַר (מִשְׁלֵי ג) בְּכָל דְרָכֶיךָ דַּעְוָה וְהוּוה יִישַׁר אַרְחוּתֶיךָ.

[זוהר חלק ג' - דף קע"ח ע"א]

וְתָא חֲזִי כָּל מְלוּי דְשְׁלָמָה מְלָכָא, כְּלָהוּ סְתִימִין לְגוּ בְּחֻכְמָתָא, וְהֵנִי קָרָאִי אַתְחֻזֵּן דְּהוּוּתְרָה רְצוּעָה, כְּמָה דְכְּתִיב בְּתֵרִיָּה, (נ"א) אָמַר לֵיה רַבִּי אֶלְעָזָר כְּתִיב) כָּל אֲשֶׁר תִּמְצָא יְדָךְ לַעֲשׂוֹת בְּכַחַךְ עֲשֵׂה כִּי אֵין מַעֲשֵׂה וְחֻשְׁבוֹן וְגו'. הֵיא קָרָא אֵית לְאַסְתַּכְּלָא בֵּיה, (קֹהֶלֶת ט) כָּל אֲשֶׁר תִּמְצָא יְדָךְ לַעֲשׂוֹת בְּכַחַךְ עֲשֵׂה, וְכִי שְׁלָמָה (דף קע"ח ע"א) דְּחֻכְמָתָא עֲלָאָה בֵּיה, יִתִּיר עַל כָּל בְּנֵי עֲלָמָא, אָמַר הֵכִי.

אֱלָא (נ"א) אָמַר לֵיה) כָּל מְלוּי דְשְׁלָמָה מְלָכָא עַל רְזָא דְחֻכְמָתָא אַתְמָרוּ. תָּא חֲזִי, כָּל אֲשֶׁר תִּמְצָא יְדָךְ לַעֲשׂוֹת בְּכַחַךְ עֲשֵׂה, דָּא הוּוה דְּבַעֵי בַר נָשׁ לְאַכְלָלָא שְׁמַאלָא בִּימִינָא, וְכָל מַה דְּהוּוה עֵבִיד, מִבַּעֵי לֵיה דְּלָא יְהוֹן אֱלָא כְּלִילָן בִּימִינָא. כָּל אֲשֶׁר תִּמְצָא יְדָךְ, דָּא שְׁמַאלָא. לַעֲשׂוֹת בְּכַחַךְ: דָּא הוּוה יְמִינָא, כְּמָה דְאֵת אָמַר (שְׁמוֹת טו) יְמִינָה יִי נְאֻדְרֵי בְּכַח. וְכִיּוֹן דְּבַר נָשׁ יִזְדַּהֵר דְּכָל עוּבְדוּי יְהוֹן לְסִטְרָא דִּימִינָא, וְיִכְלִיל שְׁמַאלָא בִּימִינָא, כְּדִין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוה שְׂאֵרֵי בְּגוּוּיָה בְּהַאי עֲלָמָא, וְיִכְנִישׁ לֵיה לְגַבְיָה לְהַהוּוה עֲלָמָא דְאֵתֵי.

וְלָא יִימָא בַר נָשׁ בְּשַׁעֲתָא דְאֵתִינָא לְהַהוּוה עֲלָמָא, כְּדִין אַתְבַּע מִן מְלָכָא רַחֲמֵי, וְאִיתוּב קָמִיָּה, אֱלָא כִּי אֵין מַעֲשֵׂה וְחֻשְׁבוֹן וְדַעַת וְחֻכְמָה, בְּתַר דִּיִּסְתַּלַּק בַּר נָשׁ מֵהַאי עֲלָמָא, אֱלָא אֵי בַעֵי בַר נָשׁ, דְּמְלָכָא קְדִישָׁא יְנַהֵר לֵיה לְהַהוּוה עֲלָמָא, וַיִּתֵּן לֵיה חוּלְקָא לְעֲלָמָא דְאֵתֵי, יִשְׁתַּדַּל בְּהַאי עֲלָמָא, לְאַכְלָלָא עוּבְדוּי בִּימִינָא, וְכָל עוּבְדוּי יְהוֹן לְשְׁמָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוה, דְּהָא לְבַתֵּר כִּד יִתְכַנֵּישׁ מֵהַאי עֲלָמָא, לְאַתְדַּנָּא בְּדִינָא תְקִיפָא, בְּדִינָא דְגִיְהֵנָם, לִית תַּמָּן עֵיטָא וְחֻכְמָה וְסִכְלָתָנוּ לְאַשְׁתַּזְבָּא מִן דִּינָא.

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

דבר אחר כי אין מעשה וחשבון ודעת וחקמה בשאול. בגיהנם, אית ביה מדורין על מדורין. מדורא תתאה שאול. מדורא תתאה מניה, אבדון. ודא סמיה לדא. מאן דנחית לשאול, ידונן ליה ומתמן יצפצף ועולה. הדא הוא דכתיב, (שמואל א ב) מוריד שאול ויעל. ומאן דנחית לאבדון, תו לא סליק לעלמין.

מאן דאית ביה עובדא טבא, או דאיהו (ס"א אי טבא איהו) מארי דחושפנא, הא אוקמוה דבכל ליליא וליליא עד לא ישכב, ועד לא נאים, בעי בר נש למעבד חושפנא מעובדוי דעבד כל ההוא יומא, ויתוב מנייהו, ויבעי עלייהו רחמי. מאי טעמא בההיא שעתא. בגין דההיא שעתא אילנא דמותא שארי בעלמא, וכל בני עלמא טעמין טעמא דמותא, ובעי בההיא שעתא למעבד חושפנא מעובדוי, ויודי עלייהו, בגין דאיהי שעתא דמותא, ואלין אקרונ מארי דחושפנא.

וכן מאן דאשתדל בדעת ובחקמה למנדע למאריה, פד יעברון ליה לאסתכאה ולאסתפלא באינון חייבין דאתטרידו בגיהנם, ובדרגא דשאול, וכלהו צווחין מאינון דרגין, הוא לא ישתאר תמן, ולא ישתכח בינייהו, ועל דא אין מעשה וחשבון ודעת וחקמה בשאול, ולא ישתכח אלא לעילא לעילא, באתר דכמה נהורין ובוצינין, וכמה פסופין שארן ביה, וקודשא בריך הוא אתי (ביה) (ס"א ותאיב ליה) לאשתעשעא עם שאר צדיקייא די בגן עדן. זכאה חולקיהון דצדיקייא בהאי עלמא, ובעלמא דאתי, עלייהו פתיב (תהלים קמ) אך צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את פניך. (במדבר י"ח) ועבד הלוי הוא את עבודת אהל מועד וגו'. רבי אבא פתח, (ישעיה מ) הישב על חוג הארץ וגו'. תא חזי, פד בעא קודשא בריך הוא למברי עלמא, סליק ברעותא קמיה, וברא ליה באורייתא. (ס"א כד סליק ברעותא קמיה קודשא בריך הוא למברי עלמא אסתכל באורייתא וברא ליה) ובה אשתכלל. הדא הוא דכתיב, (משלי ח) בהכינו שמים שם אני. וכתיב (משלי ח) ואהיה אצלו אמון. והא אוקמוה, אל תקרי אמון, אלא אומן.

פד אתי למברי אדם, והא אתמר, אמרה תורה וכי למגנא אתקריאת ארך אפיים ורב חסד. בההיא שעתא דנפיק אדם לעלמא, הוה זיו פרצופא דיליה מעילא ומתתא, והוה דחלין מניה כל בריין, ואוקמוה. תא חזי, לא אתקיים עלמא, ולא אשתלים, עד ההיא שעתא דנפק אדם בשלימו דכלא, ואתקדש יומא, ואתתקן פרסייא קדישא למלכא, פדין אשתלימו עלאי ותתאי, ואשתכחו חדון בכלהו עלמין.

[זוהר חלק ג' - דף קע"ח ע"ב]

בההיא שעתא דבעא יומא לאתקדשא, הוו נפקי רוחיהון דשדין לאתברי גופא דלהון, ואתקדש יומא, ולא אתבריא, ואשתאר עלמא כמה דאתפגים מעבידתא

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

(דף קע"ח ע"ב) ואסתחר (ס"א ואתחסר), כיון דאתקדשו (עלמין) ישראל, ואשתלימו בדרגיהון, ואשתכחו ליואי בסטר שמאלא, כד (ס"א כדין) אשתלים ההוא פגימא דעלמא, דמסטר שמאלא.

ועל דא בעאן לאתדכאה ליואי, וכדין פלא אתפליל בימינא, ועלמא לא אתפגים, ובגין כך כתיב, ועבד הלוי הוא. הוא אשלים לסטר שמאלא. הוא אשלים לפגימו דעלמא. ואפילו ההוא סטרא דצפון, דאשתאר חסר בעלמא, כד ברא קודשא בריך הוא עלמא. ליואה בארונא אשלים לכלא. מאי בארונא. בההוא מטולא דהו נטלי במשכנא, אשתלים כל ההוא פגימו על ידיה.

הוא: לעילא לשמאלא. הוא: אתפליל בימינא, תו הוא: דא עתיקא. (ס"א תא חוי ול"ג מן תו) אלמלי דינא לא אשתכח בעלמא, לא הו ידעי בני נשא מהימנותא עלאה, ולא ישתדלון בני נשא באורייתא, ולא יתקיימו פקודי אורייתא, פולחנא שלימותא דישתכח בעלמא לגבי מלכא קדישא, מאן עביד ליה. הוי אומר דא ליואה.

ותו ועבד הלוי הוא, כמה דאת אמר (דברים ד) כי יי הוא האלהים. הוא אשלים שלימותא, למיהוי פלא חד. הוא: פשיטא לקבלא לפנסת ישראל, כמה דאת אמר, (שיר השירים ב) שמאלו תחת לראשי, בגין לחברא זווגא כחדא. מאן אתער רחמיותא. הוי אומר הוא. תו הוא כמה דאת אמר (ס"א תו הוא דא עתיקא כמה דאת אמר כי יי הוא האלהים) (תהלים ק) הוא עשנו ולא אנחנו עמו. בגין כך הוא: לתתא. הוא: לעילא. הוא: אתגלייא. הוא סתים. הוא אלהים.

רבי יצחק אמר, זמין קודשא בריך הוא לאנהרא לסיהרא, כנהורא דשמשא. ונהורא דשמשא יהא על חד שבע זמנין. הדיא הוא דכתיב, (ישעיה ל) והיה אור הלבנה כאור החמה וגו'. וכתיב (ישעיה ס) לא יבא עוד שמשך וירחך לא יאסף. וכתיב (ישעיה ס) לא יהיה לך עוד השמש וגו'.

רעיא מהימנא (במדבר יח) כל פטר רחם לכל בשר וגו', ואת בכור הבהמה הטמאה תפדה. פקודא דא לפדות פטר חמור, לפדות לעלמא דאתי. ואי קודם דאזיל להווא עלמא, לא יפדה נפשיה ורוחיה ונשמתיה באורייתא, עתיד לאחזרא להאי עלמא כדבקדמיתא. (איוב לג) ישוב לימי עלומיו, ולקבל נפשא ורוחא ונשמתא.

כתיב (איוב ל"ג) הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר. וישראל, בגין דפדיון דלהון הוה בלא תורה, דאיהו כסף כסופא דעלמא דאתי, אהדרו תלת זמנין אחרנין בגלותא, ובפורקנא בתרייתא דפורקנא דלהון יהא באורייתא, לא יהדרון

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לְעֵלֶם בְּגִלוּתָא. אַתּוּ רַבְנֵן וּבְרִיכוּ לֵיהּ, וְאָמְרוּ רַעִיא מְהִימְנָא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יַפְדָּה לָךְ, וְכֹל יִשְׂרָאֵל יַפְדּוּן עַל יְדֶךָ, וְתַתְּחַדֵּשׁ עִמָּהוּן, וְאִינּוּן עִמָּךְ.

פְּקוּדָא בְּתַר דָּא, לְדוּן בְּעַרְפֵי בֵּית. וּבְרִזָּא דְחַכְמָתָא, בֵּית דְּבַר נֶשׁ, דָּא אֲתַתָּא. אִי אִיהִי אֲתַתָּא דְטוֹב וְרַע, וּבְעֵי לְהַמִּיר רַעָה בְטוֹבָה, יַפְדָּה לָהּ מִהֵוּא רַע, וְיַהֲיִב לֵיהּ עֵרְךָ דִּילָהּ. אֲבָל אֲתַתָּא דְאִילְנָא דְחַיִּיא, אֲתַמַּר בָּהּ (אִיּוֹב כח) לֹא יַעֲרַכְנָה זֶהָב וְזַכּוּכִית וְתַמּוּרְתָהּ כְּלֵי פֶז, וְאִין לָהּ עֵרְךָ. כְּמָה דְאֲתַמַּר, (מְשֻׁלֵי יב) אֲשֶׁת חֵיל עֲטַרְת בְּעֵלָהּ. וְאֲתַמַּר (מְשֻׁלֵי לא) אֲשֶׁת חֵיל מִי יִמְצָא וְגו'. וְדָא שְׂכִינְתָא. מֵאן דְגָמִיל חֹסֵד עִמָּה, לִית עֵרְךָ לְאֲגָרָא דִּילֵיהּ. וּמֵאן דְחָאֵב לְגַבְהָ, לִית עֵרְךָ לְעֻנְשָׁא דִּילֵיהּ.

כְּמָה שְׂפַחוֹת אִית לָהּ דְמִשְׁמֻשִּׁין לָהּ, וְכֹל חֲדָא וְחֲדָא מְנַיְהוּ, אִית לָהּ עֵרְךָ. וְכֹל חַד וְחַד צְרִיךְ פְּדִיוֹן. אֲבָל מֵאן דִּירִית נִשְׁמַתָּא, אוֹ רוּחָא, אוֹ נַפְשָׁא מִשְׂכִּינְתָּא, לֹא צְרִיךְ פְּדִיוֹן, דְשְׂכִינְתָּא עָלָהּ אֲתַמַּר (יִשְׁעִיָּה מֵב) אֲנִי יְיָ הוּא שְׂמִי וְכַבּוּדִי לְאַחַר לֹא אֲתֵן. דְפְדִיוֹן דִּילָהּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא תְּלִיא. דְאֲמַשְׁכֵּן לָהּ (לְגַבְיָה) יִשְׂרָאֵל, בְּקִשּׁוּרָא דְתַפְּלִין, בְּאוֹת דְשַׁבַּת, בְּאוֹת דִּיּוּמִין טָבִין, בְּאוֹת דְבְרִית, וְתוֹרָה, בְּכַמָּה פְּקוּדִין. דְפְדִיוֹן דִּילָהּ תְּלִיא בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, (יִחֻזְקָאֵל כ) וְאַעֲשׂ לְמַעַן שְׂמִי, וּבְגִינָה (וִיקְרָא כ"ו) וְאִף גַּם זֹאת. הֲכִי כְּמָה פְּקוּדִין אִינּוּן דְעַבְדִּין בְּנֵי נֶשׂא עַל מְנַת לְקַבֵּל פְּרָס. וְכַמָּה חוּבִין. וְלְכֹל פְּקוּדָא אִית לֵיהּ עֵרְךָ בְּהֵוּא עֲלֵמָא. (ס"א אֲבָל עוֹנֵשָׁא) וְלְכֹל עוֹנֵשָׁא לְמֵאן דְאֵעֲבַר עָלֵיהּ, אִין לֵיהּ עֵרְךָ וְשִׁיעוּר.

[זוהר חלק ג' - דף קע"ט ע"א]

פְּקוּדָא בְּתַר דָּא, לְדוּן בְּמַחְרִים נְכֶסֶיו לְפַתְּחָן, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב כֹּל חֵרֶם בְּיִשְׂרָאֵל לָךְ יִהְיֶה. וְרִזָּא דָּא (בְּאֲדָם וּבְבַהֲמָה) כֹּל פֶּטֶר רְחֵם לְכֹל בֶּשֶׂר אֲשֶׁר יִקְרִיבוּ לִי בְּאֲדָם וּבְבַהֲמָה. רְחֵם: בְּהִיפּוּף אֲתוּוֹן פְּחוּשְׁבֵּן (דף קע"ט ע"א) רַמ"ח אֲבָרִים דְּבַר נֶשׁ, עָלֵיהּוּ אֲתַמַּר (חֲבֻקֻק ג) בְּרַגְזוֹ רְחֵם תִּזְכּוֹר. בְּתַר דְכַעֲסֵי בַר נֶשׁ, וּמַחְרִים הֵוּא בְּעִירָא לְגַבְיָהּ, הָא שְׂרִיא אֵל אַחַר נַחֲשׁ, דְאֲתַמַּר בֵּיהּ, (בְּרַאשִׁית ג) אֲרוּר אֲתָה מִכָּל הַבְּהֵמָה, וְאִיהּוּ לְשִׁמְאָלָא דְבַר נֶשׁ. בְּגִין דָּא מְנִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לְמִיּהִב לְכַהֲנָא, דְאִיהּוּ רְחֵמֵי בְּרַכָּה, לְאֲתַכְפִּיֵיא רַגְזוֹ, דְאֲתַעַר בְּהֵוּא בַר נֶשׁ מְרָה, חֲרַבָּא דְמִלְאָךְ הַמּוֹת, וְאֲתַעַר יְמִינָא לְגַבְיָהּ בְּרַחֲמֵי, וְאֲתַכְפִּיֵיא רֹגְזָא דְשִׁמְאָלָא, וְהָאִי אִיהּוּ בְּרַגְזוֹ רְחֵם תִּזְכּוֹר.

מֵאן דְכַעֲסֵי, דְאִית לֵיהּ בְּכַעֲסֵי סַם הַמּוֹת, דְעָלִיהּ אוּקְמוּהּ מְאָרִי מִתְנִיתִין, כֹּל הַכּוֹעֵס כְּאִילוֹ עוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה. בְּגִין דְסִטְרָא אַחְרָא אֲתוּקְדַת בְּבַר נֶשׁ. וּבְהֵוּא בְּעִירָא דִּיּהִיב לְכַהֲנָא אֲתַפְּרֵשׁ חֵרֶם מְנִיָּה, וְסִמְאָל אֵל אַחַר חֵרֶם, וְנוֹקְבָא דִּילֵיהּ קָלְלָהּ, כְּלוּלָהּ מִכָּל קָלְלוֹת שְׁבַמְשַׁנָּה תוֹרָה. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּרִיךְ בְּכֹל אוֹרִיִיתָא כְּלָא, וְכֹל בְּרַכָּאן מִיְמִינָא, דְאֲחִיד בָּהּ כַּתָּן. וּבְגִין דָּא כֹּל חֵרֶם צְרִיךְ לְמִיּהִב לֵיהּ

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לכהנא, דאיהו אכיל ליה בנורא, ושציי ליה מעלמא, ושכיך אשא משמאלא
בימינא, דאיהו מייא, וביה (אסתר ז) וחמת המלך שקכה.

פקודא בתר דא להפריש תרומה גדולה, ואוקמוה תרי ממאה, מאי תרומה. רבנן
דמתיבתא, האי תרומה דצריכין לאפרשא תרי ממאה, בסתרי תורה מאי ניהו. מאן
דבעי למטעם, אי הוא זר יומת והיינו אל זר סמא"ל. דקודשא בריך הוא אמר
(שמות כח) ויקחו לי תרומה, תרי ממאה, ליחדא ליה תרין זמנין ביומא, דהיינו תרי
ממאה, במ"ט אתון דשמע וברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד דערבית, ובמ"ט
אתון דשחרית, חסרין תרין ממאה, אינון שכינתא עלאה, ותתאה, בתרווייהו צריך
ליחדא לקודשא בריך הוא, אמה דתרווייהו. מדה דתרווייהו. מאה באמה. אמ"ה
באתווי מא"ה איהו ואיהו בהפך אתון, הא"ם.

ועוד (במדבר טו) והיה באכלכם מלחם הארץ תרימו תרומה ליי, תרימו, כגון
(חבקוק ג) רום ידיהו נשא, ואינון עשר אצבעון, דסליקו דלהון לעשר ספירן, דאינון
יו"ד ה"א וא"ו ה"א, דסליקו מ"ה. ובאתון דאלפא ביתא, מה סליק מא"ה, י"ם
ה"צ. והאי איהו דאוקמוה רבנן מארי מתניתין, (דברים י) ועתה ישראל מ"ה יי
אלהיך שואל מעמך, ואמרו, אל תקרי מה אלא מאה, לקבל מאה ברכאן דמחייב
בר גש לברכא למאריה בכל יומא, והאי איהו דצריך בר גש למטעם בכל יומא
למאריה, ובגין דא ויקחו לי תרומה.

וכמה תרומות אינון, אית תרומה מדאורייתא, תורה מ'. והאי איהו תרומה, תורה
דאתייהבת בארבעים יום. ואי תימרון דאכילנא מנה (נ"א מנא), הא כתיב (שמות לד)
ויהי משה בהר ארבעים יום וארבעים לילה לחם לא אכל ומים לא שתה. נטירת
הוה עד השתא האי תרומה לקודשא בריך הוא. וכיון דמלפא לא אכל, איך אכלין
עבדי, דהא לבתר דאמר (שיר השירים ה) אריתי מורי עם בשמי, לבתר אכלו רעים,
ייכלון עבדי.

פקודא בתר דא להפריש (נ"י לוי תרומת מעשר ואיהי) (נ"א תרומות) מעשר ללוי,
ואיהי שכינתא מסטר דימינא דאיהו חסד, תרומה גדולה לפהן. מסטרא דשמאלא,
דאיהו גבורה, תרומת מעשר ללוי, דאיהי שכינתא.

יו"ד ה"י וא"ו ה"י, שלשת עשרונים לפר, מסטרא דההוא דאתמר ביה, (יחזקאל
א) ופני שור מהשמאל, ודא גבורה. ועשרון לפבש, ודא יו"ד ה"א וא"ו ה"א (נ"א
יו"ד ה"י וא"ו ה"י), דסליק לעשר אתון, האי עשרון. ועשר למ"ה ומ"ה למאה.

אבל שלשה עשרונים י' י', (נ"א דא יו"ד ה"י וא"ו ה"י) וסלקין (ס"א ל' ל' ו' י')
לל', וי' ספירן בהון, סלקין מ"ג ביצים וכלא יו"ד, חומש ביצה, תוספת מצד ה',
והכי מעשר, דאיהו פקודא להפריש ישראל מעשר, מסטרא דאת י', מעשר מן

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

המעשר, חד מחמש מסטרא דאָת ה'. כל עשורין דאָת י', ואיהי שכּינתא חד מעשר ספירן. א' מחמש, איהו מסטרא דתפארת, דאיהו חמשה מפתר. וכד תחשוב ממלכות עד תפארת, תשכח תפארת חמש מתתא לעילא. ושכּינתא חמשאה לגביה.

ומסטרא אחרא איהי שני עשורנים לאיל, וכלילת י' י' הפך בשקל הקדש, עשרה עשרה י' ה"ה, לאיל דא ו', דאיהו שקל הקדש, והאי איהו עשרה עשרה הפך בשקל הקדש. ועוד, שני עשורנים, י' מן וייצר. לאיל ו' מן וייצר. וכלא א', י' לעילא, י' לתתא, ו' באמצעיתא. ועוד שלשה עשורנים אינון י' י' י'.

פקודא בתר דא, להפריש תודה. ורבנן מארי מתניתין אוקמוה, דתודה עשרים עשורנים, ומתפלגין י' עשורנין לחמין, וי' למצה. ומי' של מצה, עושים ל' מצות. ומעשרה של חמין, עושים י' חלות. ודא איהו סלת חלות מצות בלולות בשמן. מי' עשורנים, דאינון יו"ד ה"י וא"ו ה"י, הוו עבדין ל' מצות, דאינון י' י' י'. האי שמא, זמנין איהו לימינא, וזמנין איהו לשמאלא, וזמנין באמצעיתא. רחמי מכל סטרא, לימיניה ולשמאליה.

[זהר חלק ג' - דף קע"ט ע"ב]

וזמנין י' לימינא, ואין פוחתין ביה מעשרה מלכיות. ולזמנין יו"ד לשמאלא, ואין פוחתין ביה מעשרה שופרות. ולזמנין יו"ד (דף קע"ט ע"ב) באמצעיתא, ואין פוחתין ביה מי' זכרונות. (במדבר ט) על פי י' יחנו ועל פי י' יסעו את משמרת י' שמרו. דכל י' אית לה ד' אנפין, ג' חיוון אינון, לקבל תלת יודין, וד' אנפין לכל חיה, לקבל ד' אנפין (ס"א אתוון) דיהו"ה, על פי י' יחנו ויסעו.

שמרו, דא שכּינתא, דנטרא לאינון דשמרי שבתות וימים טובים, דבגין כך לא זזה שכּינה מישראל בכל שבתות ויום טוב, ואפילו בשבתות (ס"א ביומוי) דחול, אלא דאיהו סוגרת ומסוגרת בהון.

ובכל צלותא, איהו עולה לידו"ד, עד דמטאת למרפבתא דאבהן עלאין, דאינון: גדול"ה, גבור"ה, תפארת, דאית להון תריסר אנפין, לקבל תריסר שבטין. וכפום דאיהי אוליפת זכות, על אלין מארי צלותין, ומארי זכוון, בכל פקודא ופקודא דאורייתא, הכי יחנו על זכוון דלהון וכן יסעו לגבייהו. והכי נחתא שמירה לגבייהו.

אינון דעבדין זכוון על מנת לקבל פרס, נחית קודשא בריך הוא במרפבתייה דעבד, ובד' שומרין דיליה, ומאן דעביד זכוון שלא על מנת לקבל פרס, נחית עלייהו במרפבתא דיליה. ולרשיעיא נחית עלייהו בעובדייהו, באינון שדין ומזיקין ומלאכי חבלה במרפבתא דלהון, לאתפרעא מנהון. (ס"א זכוון שלא על מנת לקבל פרס קודשא בריך הוא נחית עלייהו במרכבתא דיליה ובד' חיוון דיליה. ומאן דעביד זכוון על מנת לקבל פרס נחית עלייהו במרכבתא דעבד מטרו"ן ובד' שומרין דיליה. ולרשיעיא נחית עלייהו

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

בעובדיהו, באינון שדין ומזיקין ומלאכי חבלה עון ומשחית אף וחימה במרכבתא דלהון, לאתפרעא מנהון) פתחו מארי מתניתין ואמרו. ודאי הכי הוא, זכאה חולקך רעיא מהימנא. (ע"כ רעיא מהימנא) ברוך יי לעולם אמן ואמן ימלוך יי לעולם אמן ואמן (תצא ער"ה ע"ב וענשו אותו וכו')

זוהר פרשת חקת

וידבר יי אל משה ואל אהרן לאמר (במדבר י"ט) זאת חקת התורה אשר צוה יי לאמר וגו'. רבי יוסי פתח, (דברים ד) וזאת התורה אשר שם משה לפני בני ישראל. תא חזי, מלין דאורייתא קדישין אינון, עלאין אינון, מתיקין אינון. כמה דכתיב, (תהלים יט) הנחמדים מזהב ומפז רב ומתוקים מדבש וגו'. מאן דאשתדל באורייתא, כאלו קאים כל יומא על טורא דסיני וקביל אורייתא. הדיא הוא דכתיב, (דברים כז) היום הנה נהיית לעם. והא אוקמוה חברייא.

כתיב הכא זאת חקת התורה, וכתיב וזאת התורה, מה בין האי להאי. אלא רוא עלאה הוא, והכי אוליפנא, וזאת התורה: לאחזאה כלא ביחודא חד, ולאכללא כנסת ישראל בקודשא בריך הוא, לאשתכחא כלא חד. בגיני כך וזאת התורה. אמאי תוספת וא"ו. אלא הא אתמר, לאחזאה דכלא חד, בלא פרודא. וזאת: כלל ופרט כחדא, דכר ונוקבא. ובגין כך וזאת התורה ודאי. אבל זאת בלא תוספת וא"ו, חקת התורה ודאי, ולא התורה, דינא דאורייתא, גזרה דאורייתא.

תא חזי, (במדבר ח) זאת אשר ללוים, ולא וזאת. דהא מסטרא דדינא (קשיא) קא אתיין, ולא מסטרא דרחמי. אמר רבי יהודה, והא כתיב (במדבר ד) וזאת עשו להם וחייו. ודא בליזאי אתמר, ואת אמרת זאת ולא וזאת. אמר ליה, ודאי הכי הוא, וקרא מוכח, מאן דאחיד סמא דמותא, אי לא יערב ביה סמא דחיי, הא ודאי ימות. ועל דא, וזאת עשו להם וחייו, ולא ימותו, בגין דסמא דחיי מערב בהדיה, וזאת עשו וחייו ולא ימותו, ודאי וזאת אצטריך להו, ולא זאת. בגיני כך וזאת התורה ממש, ביחודא חד, ביחודא שלים, כללא דדכר ונוקבא. ו"ה. זאת: ה' בלחודוי, ועל דא זאת חוקת התורה.

[זוהר חלק ג' - דף ק"פ ע"א]

רבי שמעון ורבי אבא ורבי אלעזר ורבי יצחק, הוו שכחיי בבי רבי פנחס בן יאיר, אמר רבי פנחס לרבי שמעון, במטותא מנף אנת דאוקמי עלך לעילא, ומילך באתגלייא, מה דלא אתיהיב רשותא לבר נש אחרא. בפרשתא דא אימא מלה חדתא, אמר ליה ומאי היא. אמר ליה זאת חקת התורה. אמר ליה הא שאר חברייא

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

יאמרו. (דף ק"פ ע"א) אמר רבי אלעזר בריה, אלעזר קום בקיומך, ואימא מלה חד בפרשתא דא, וחברייא יימרון אבתרך.

קם רבי אלעזר ואמר, (רות ד) וזאת לפנים בישראל על הגאולה ועל התמורה לקיים וגו'. האי קרא אית לאסתכלא ביה, ואי אינון קדמאי עבדי הספמה דא בדינא דאורייתא, ואתו בתראי ובטלוה, אמאי בטלוה. והא מאן דבטיל מלה דאורייתא. פאילו חריב עלמא שלים. ואי לאו איהו בדינא דאורייתא, אלא הספמה בעלמא, אמאי נעל הכא.

אלא ודאי בדינא דאורייתא הוה, וברזא עלאה אתעבידת מלה, ובגין דהו קדמאי חסידי זכאי, מלה דא אתגלייא בינייהו, ומדאסגיא חייבי בעלמא, אתעבידת (אעברו) האי מלה בגוונא אחרא, בגין לאתפסאה מלין דאינון ברזא עלאה. (והא אוקמוה)

תא חזי, (שמות ג) ויאמר אל תקרב הלום של נעליך מעל רגליך וגו'. וכי אמאי נעל הכא. אלא אתמר, דפקיד ליה על אתתא, לאתפרשא מנה, ולאודווגא (ס"א באתר) באתתא אחרא, דנהירו קדישא עלאה, ואיהי שכינתא.

וההוא נעל אוקים ליה באתר אחרא, (ס"א ואיהי שכינתא) אעבר ליה מהאי עלמא, ואוקים ליה בעלמא אחרא. ועל דא, כל מה דיהיב מיתא לבר נש בחלמא טב. נטיל מאניה מן ביתא ביש, כגון סנדליה. מאי טעמא. בגין דאעבר רגליה, דאינון קיומא דבר נש, מהאי עלמא, וכניש לון לעלמא אחרא, אתר דמותא שארי ביה, דכתיב, (שיר השירים ז) מה יפו פעמיך בנעלים בת נדיב. (מאי היא בת נדיב דא בת אברהם דכתיב, (תהלים מ"ז) נדיבי עמים נאספו עם אלהי אברהם ולא אלהי יצחק) ורזא דמלה בין חברייא איהו.

ודא פד מיתא נטיל לון, אבל בזמנא דחייא שליף מסאניה, ויהיב לבר נש אחרא, בגין לקיימא קיים, קא עביד בגזרה דלעילא. נעל דחליצה, כגוונא דלעילא נעל אחרא, וכלא אתר חד (ס"א כלא אתיחד) (נ"א רזא חדא).

סדר הלימוד ליום ו אייר [יום 213 בשנה]

תא חזי, ההוא מיתא דאסתלק מעלמא בלא בנין, האי בת נדיב לא פנישת ליה לההוא בר נש לגבה, ואזיל לאתטרדא בעלמא, דלא אשכח אתר, וקודשא בריך הוא חיים עליה ופקיד לאחיהי למפרק ליה, לאתבא ולאיתקנא בעפרא אחרא. כמה דכתיב, (איוב לד) ואדם על עפר ישוב (קע"ז ע"א) ואוקמוה.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואי ההוא פרוקא לא בעי לקיימא לאחויי בהאי עלמא, בעי למקטר חד נעל ברגליה, וההוא אתתא דתשרי ליה ומקבלא לההוא נעל לגבה. אמאי נעל. אלא בגין דההוא נעל בגין מיתא הוא (ס"א בגין דההוא נעל קיומא דמיתא הוא בהאי עלמא), ואתיהיב ברגליה דחייא אחויי, ואתתא מקבלא לההוא נעל לגבה, לאחזאה דהא ההוא מיתא בין חייא אהדר בעובדא דא.

והוא בהפוכא מההוא נעל דנטיל מיתא מחייא, והשתא האי נעל נטיל חייא ממיתא, ובההוא נעל ההוא מיתא אזיל בין חייא, (נ"א ובעי נעל דההוא מיתא דא אזיל ביה בחייה) ואתתא נטלא ליה לגבה, לאחזאה דההיא אתתא עטרת בעלה, נטלא ליה ומקבלא ליה לגבה.

ובעי לבטשא ליה לההוא נעל בארעא, לאחזאה דשכיך גופיה דההוא מיתא. וקודשא בריך הוא לזמנא דא, או לבתר זמנא, חייס עליה, ויקבל ליה לעלמא אחרא. תו בטשותא דההוא נעל בינדא (ס"א מידא) דאתתא לארעא לאחזאה, דהא יתבני ההוא מיתא בעפרא אחרא דהאי עלמא, והשתא יתוב לעפריה דהוה מתמן בקדמיתא, (אכדין יתוב לעפריה) וכדין ההיא אתתא תשתרי למעבד זרעא אחרא, ואוקמוה.

תא חזי, על דא מאן דבעי לקיימא קיים, נטיל נעליה, ויהב לחבריה, לקיימא עליה קיימא. (דבת נדיב) הדא הוא דכתיב, וזאת לפנים בישראל על הגאולה. מאי וזאת. קיימא שלים בכלא. לפנים בישראל, כד הוה צנועין קדישין. לקיים כל דבר, כל דבר ממש, דהא דא הוא קיומא. וכדין וזאת התעודה בישראל, ודאי. דלא תימא דהספמה בעלמא היא, ומדעתיהו עבדי לה, אלא קיומא עלאה הוה, למחוי עובדיהון ברזא דלעילא.

[זוהר חלק ג' - דף ק"פ ע"ב]

פיון דאסגיא חייבין בעלמא, פסיאו מלה בגוונא אחרא, בכנפא דמלבושא, והאי מלבושא היא תקונא עלאה, ורזא דמלה, (דברים כג) ולא יגלה פנה אביו כתיב. (דף ק"פ ע"ב) (במדבר י"ט) זאת חקת התורה. זאת: דא את קיימא, דלא אתפרש דא מן דא (וכד אתפרע דא כלא) דאקרי זה. ומנוקבא עייל לדכר. ועל דא, שמו"ר וזכו"ר פחדא מתחפרן. חקת התורה, חק התורה מבעי ליה, מאי חקת.

אלא חקת ודאי, (נ"ח, ס"א) ואוקימנא, ה' ד' תות (נ"א חק) והא אתמר. אבל ת', הוא ד' ונ' מחבר פחדא. ונו"ן הא אתמר, נו"ן אמאי אקרי הכי בנו"ן. אלא, כמה דאת אמר (ויקרא כה) ולא תונו איש את עמיתו. דהשתא היא באנפאה נהירין ועבדא אונאה לבני נשא, לבתר מחיא פחויא, ושציי וקטיל (משלי ל) ואמרה לא פעלתי און. ועל דא הכי אקרי בנו"ן, דאתמר עליה. ת' פלא פחדא דל'ת נו"ן. ד'

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

נו"ן דל"ת רי"ש (ה"א ה"א) (נו"ן רי"ש), רי"ש ודל"ת חד מלה הוא. ובאתו"ן גליפין אינון תא חזי חק ות (ס"א אינון חק ות) וכלא חד מלה.

דבר אל בני ישראל ויקחו אליה פרה, האי פרה לדכיותא קא אתיאי. לדכאח למסאבי. פרה דקבילת מן שמאלא. ומאן הוא לשמאלא. שור. כמה דאת אמר, (יחזקאל א) ופני שור מהשמאל. אדומה, סומקא פוורדא. דכתיב, (שיר השירים ב) כשושנה בין החוחים. אדומה: גזרת דינא.

תמימה, מאי תמימה. כמה דתנינן, שור תם ושור מועד. (קס"ג ע"ב) שור תם דינא רפיאי. שור מועד דינא קשיא. אוף הכא תמימה דינא רפיאי, גבורה תתאה, דא היא תמימה. גבורה עלאה, דא היא דינא קשיא, והיא יד החזקה תקיפא.

אשר אין בה מום, כמה דאת אמר (שיר השירים ד) כלך יפה רעיתי ומום אין בה. אשר לא עלה עליה עול. על כתיב, כמה דאת אמר (שמואל ב כג) ונאם הגבר הוקם על. מאי טעמא. בגין דהיא שלומי אמוני ישראל, ועליה לאו היא אלא עמה. אשר לא עלה עליה על, היינו דכתיב, (עמוס ה) בתולת ישראל, (בראשית כד) בתולה ואיש לא ידעה.

ונתתם אותה אל אלעזר, מצוותה בסגן, ואוקמוה. מאי טעמא ליה ולא לאהרן. אלא אהרן שושבינא דמטרוניתא. ועוד דאהרן לא אתי מסטרא דטהור, אלא (קע"ז ע"ב) מסטרא דקדוש, ובגין דדא אתיאי לטהרה, לא אתייהיב ליה.

כל מלה דהאי פרה, היא בשבע, ז' כפוסים וכו', והא (ע"ז ע"ב) אתמר, מאי טעמא. בגין דהיא שבע שני שמטה, ובת שבע אתקרי, ועל דא כל עובדוי בשבע. תא חזי, כל מאי דאתעביד מהאי פרה, בגין לדכאה, ולא לקדשא, ואף על גב דאתייהיב לסגן, הוא לא שחיט ולא שריף, בגין דלא ישתכח דינא בסטרוי, וכל שכן אהרן דאיהו בדרגא שלים יתיר, דלא בעי לאשתכחא תמן, ולאודמנא תמן.

האי פרה, כיון דאתעביד אפר, בעי למשדי ביה עץ ארוז, ואזוב, ושני תולעת, והא אלין אתמרו. ואסף איש טהור, ולא קדוש. והניח מחוץ למחנה במקום טהור, דהא טהור לא אקרי, אלא מן סטרא דמסאב בקדמיתא.

[זוהר חלק ג' - דף קפ"א ע"א]

רזא דכלא, האי דכתיב למי נדה חטאת היא, בגין דכל דינין תתאין, וכל אינון דאתו מסטרא דמסאבא, כד איהו ינקא מסטרא אחרא, ויתיבת בדינא, כמה דאת אמר (ישעיה לד) מלאה דם הודשנה מחלב. כדן פלהו מתערי ומסתלקי ושראן בעלמא. כיון דעבדי האי עובדא דלתתא, וכל האי דינא באתר דא דהאי פרה, ורמאן עלה עץ (דף קפ"א ע"א) ארוז וגו'. כדן אתחלש חילא דלהון, ובכל אתר

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דְּשָׂרָאן אֲתַבְרוּ וְאֲתַחַלְשׁוּ וְעַרְקִין מְנִיה, דְּהַאי חִילָא דְלֵהוּן אֲתַחַזִּי כְּגוּוּנָא דָּא
לְגַבְיֵיהוּ, כְּדִין לָא שְׂרָאן בְּבַר נֶשׁ, וְאֲתַדְכִּי.

וְעַל דָּא אֲתַקְרִי מִי גְדָה, מִיָּא לְדַכָּאָה. כַּד עֲלָמָא שְׂאֲרֵי בְּדִנָּא, וְסִטְרָא מְסֻבָּא
אֲתַפְשֵׁט בְּעֲלָמָא, הֵכָא אֲתַכְּלִילֵן כָּל זִינִין מְסֻבָּא, וְכָל זִינֵי דְכִיּוּ, וּבְגִין כְּךָ טוּמְאָה
וְטַהֲרָה, כְּלָלָא עֲלָאָה דְאֹרִייתָא, וְאוּקְמוּהָ חֲבַרְיָא. אֲמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֲלַעְזֹר, עַבְדְּתָא
דְּלָא יִימְרוּן חֲבַרְיָא מְלָה אֲבַתְרָךְ.

רעיא מהימנא פרה אדומה תמימה אשר אין בה מום וגו', אסור לחרוש
בְּשֶׁבֶת חֲרִישָׁה דְשׁוּר, דְּאֲתַמַּר (תהלים קכט) עַל גְּבֵי חֲרָשׁוּ חוֹרְשִׁים. וְשִׁכְנִיתָא תַּתְּאָה,
אִיהִי פְּרָה אֲדוּמָה, מְסֻטְרָא דְגְבוּרָה. תְּמִימָה מְסֻטְרָא דְחֶסֶד, דְּאִיהוּ דְרָגָא דְאֲבְרָהָם,
דְּאֲתַמַּר בֵּיה (בראשית יז) הִתְחַלֵּךְ לִפְנֵי וְהָיָה תְּמִים. אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוּם, מְסֻטְרָא
דְּעַמּוּדָא דְאֲמַצְעִיתָא. אֲשֶׁר לֹא עָלָה עָלֶיהָ עוֹל, מְסֻטְרָא דְשִׁכְנִיתָא עֲלָאָה, דְּאִיהִי
חִירוּ. בְּאֲתַר דְּאִיהִי שְׁלֵטָא, וְהוּר הַקָּרֵב לִית רָשׁוּ לְסִטְרָא אַחְרָא לְשִׁלְטָאָה. לָא שְׁטָן,
וְלֹא מִשְׁחִית, וְלֹא מְלֵאךְ הַמּוֹת, דְּאִינּוּן מְסֻטְרָא דְגִיְהֵנָם. (ע"כ רעיא מהימנא).

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (תהלים קד) הַמְּשַׁלַּח מְעֵינִים בְּנַחְלִים וְגו'. יִשְׁקוּ כָּל חֵיתוֹ
שְׂדֵי וְגו'. הֵנִי קְרָאִי דּוּד מְלֵכָא בְּרוּחָא קְדִישָׁא אֲמַרְן, וְאִית לְאֲסַתְפְּלָא בְּהוּ. תָּא חֲזִי,
בְּשַׁעְתָּא דְחֻכְמָתָא עֲלָאָה בְּטַשׁ בְּגַלְיָפוּי, אַף עַל גַּב דְּהִיא טְמִירָא בְּכָל סְטְרִין, פְּתַח
וְאֲתַנְגִּיד מְנִיה חַד נְהָרָא, מְלִיא (נ"א ומלייא לתרעין) בְּתַרְעִין עֲלָאִין.

כְּמַבּוּעָא וּמְקוּרָא דְמִיא דְמְלִי קוּזְפָּא רַבָּא מְנִיה, וּמִתְמַן אֲתַמְשַׁכְּן מְבוּעִין דְנַחְלִין
וְנַחְרִין בְּכָל סְטֵר, כְּךָ הָאִי, בְּחַד שְׁבִיל דְקִיק דְלָא אֲתִידַע, מְשִׁיךְ וְנַגִּיד הַהוּא נְהָר
דְנַגִּיד וְנַפִּיק, וּמְמִלִי לְהַהוּא נַחְלָא עֲמִיקָא, וּמִתְמַן אֲתַמְשַׁכְּאן מְבוּעִין וְנַחְלִין,
וְאֲתַמְלִין מְנִיה. הַדָּא הוּא דְכַתִּיב, הַמְּשַׁלַּח מְעֵינִים בְּנַחְלִים וְגו'. אֲלִין נְהָרֵי עֲלָאִי
קְדִישָׁא דְאֲפְרָסְמוּנָא דְכִיָּא, וְכַלְהוּ אֲתַשְׁקִין כְּחַד מֵהַהוּא נְבִיעָא דְנַחְלָא עֲלָאָה
קְדִישָׁא דְנַפִּיק וְנַגִּיד.

לְבַתָּר, יִשְׁקוּ כָּל חֵיתוֹ שְׂדֵי, הֵינּוּ דְכַתִּיב, (בראשית ב) וּמִשָּׁם יִפְרֹד וְהָיָה לְאַרְבַּעָה
רָאשִׁים. הֵנִי ד' רָאשִׁין, אֲלִין אֵינּוּן חֵיתוֹ שְׂדֵי, כְּלָלָא דְכָל אֵינּוּן מְשִׁרִין, וְכָל אֵינּוּן
חֵילִין, דְאֲחִידֵן בְּהוּ שְׂדֵי, אֵל תְּקַרִי שְׂדֵי, אֲלָא שְׂדֵי. דְהוּא נְטִיל, וְאֲשִׁלִּים שְׂמָא
מִסּוּדָא דְעֲלָמָא.

יִשְׁבְּרוּ פְּרָאִים צְמָאָם, אֲלִין אֵינּוּן דְכַתִּיב בְּהוּ, (יחזקאל א) וְהָאוּפָנִים יִנְשְׂאוּ
לְעַמְתָּם כִּי רוּחַ הַחַיָּה בְּאוּפָנִים, מֵאֵן חֵיה. אֲלָא אֲלִין חֵיתוֹ שְׂדֵי, אַרְבַּע אֵינּוּן, וְכָל
חַד וְחַד לְחַד סְטְרָא דְעֲלָמָא. וְהַהוּא אֲקַרִי חֵיה, וְאוּפָנִים לְקַבִּיל כָּל חַד וְחַד. וְלָא
אֲזִלִין אֲלָא מְרוּחַ דְהַהִיא חֵיה דְאֲזִיל עֲלֵיהוּ וְכַד אֲלִין מִתְשַׁקִּין מֵהַהוּא שְׁקִיו עֲלָאָה,

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כל שאר חיילין אחרנין אשתקין, ואתרוון, ומשתרשן בשרשיהו, ואתאחדן אלין באלין, בדרגין ידיעו. הדיא הוא דכתיב, עליהם עוף השמים ישכון וגו'. משקה הרים מעליותיו וגו'. אלין שאר דרגין עלאין.

לבתר כל דא, מפרי מעשיך תשבוע הארץ, (ס"א לתתא וכל עלמין וכו') ארעא עלאה קדישא. וכד איהי מתברכא, כל עלמין פלהו חדאן, ומתברכאן. דא בשעתא דברכאן משתכחי, משקיו דנחלא (בראשית רכ"א ע"א) עמיקא דכלא.

ובשעתא דעלמא יתיב בדינא דברכאן לא משתכחי לנחתא בעלמא, כדין אסתאב מקדש (ס"א ובשעתא דברכאן לא משתכחי לנחתא בעלמא, כדין עלמא יתיב בדינא, ומסטרא דשמאלא רוחא אתער ואתפשט בעלמא) וכמה חבילי טריקין משתכחי בעלמא, ושראן (בכמה אתרי) על בני נשא, ומסאב ההוא רוחא להו, כבר נש דגוע (ס"א כבר האי רוח) ורוח מסאבא שריא עליה. הכי נמי שריא, למען דיקרב בהדיה.

הדיא הוא דכתיב, תסתיר פניך יבהלון וגו'. האי קרא מאי קא מיירי. אלא תסתיר פניך יבהלון, דהא לא אתשקין לאשתכחא ברכאן לעלמין. תוסף רוחם יגועון, (נ"א לאתערא) ואתער רוחא אחרא מסטרא שמאלא, ורוח מסאבא שריא על בני נשא, על אינון דמיתין, ומאן דקאים בהדיהו, ועל שאר בני נשא, מאי אסוותא דלהון. הא דכתיב ואל עפרם ישובון. דא עפר שריפת החטאת, (ס"א דא עפר מקדשא דלעילא) בגין לאתדכאה ביה. והיינו רזא (קהלת ג) הכל היה מן העפר, ואפילו גלגל חמה.

[זוהר חלק ג' - דף קפ"א ע"ב]

לבתר דמהדרין להאי עפר, בגין לאתדכאה ביה, מתעבר רוחא מסאבא, ואתער רוחא אחרא קדישא, ושאר בעלמא. הדיא הוא דכתיב, תשלח רוחך יבראון, יבראון, ויתסון באסוותא עלאה, דרוחא אחרא. ותחדש פני אדמה, דהא אתדכיא, (אתתא לבעלה) וחדותתי דסיהרא אשתכח, ועלמין פלהו מתברכאן. זכאה חולקיהון דישראל, דקודשא בריך הוא יהיב לון עיטא, דכלא אסוותא, בגין דיזכון לחיי עלמא דאתי, וישתכחו דכין בהאי עלמא, קדישין לעלמא דאתי, עלייהו כתיב (יחזקאל לו) וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם. (דף קפ"א ע"ב) (במדבר כ') ויבאו בני ישראל כל העדה מדבר צין וגו'. רבי יהודה אמר, אמאי פרשתא דפרה, סמיכה למיתת מרים. הא אוקמוה. אלא כיון (ס"א כמה) דאתעביד דינא בהאי פרה, לדכאה למסאבי, אתעביד דינא במרים, לדכאה עלמא, ואסתלקת מן עלמא. כיון דאסתלקת מרים, אסתלק ההוא באר, דהוה אזיל עמהון דישראל במדברא ואסתלק בירא בכלא.

אמר רבי אבא, כתיב ואתה בן אדם שא קינא על בתולת ישראל, וכי עלה בלחודהא, לא. אלא בגין דכלא אתבר בגינה. בגינה אתבר ימינא אבתרה, דהוה

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מִקְרָב לָהּ גַּבִּי גּוֹפָא. וְגוֹפָא דְאִיהוּ שְׁמֵשׁא, אֲתַחְשָׁךְ בְּגִינָה. וְדָא הוּא רְזָא דְכְּתִיב, (תהלים ס) הוֹשִׁיעָה יְמִינֶךָ וְעֲנֵנִי. גּוֹפָא (ס"א בגינה דכתיב, (ישעיה יג) חֹשֶׁךְ הַשֶּׁמֶשׁ בְּצִאתוֹ וְכִתִּיב) דְכְּתִיב, (ישעיה נ) אֲלֹבִישׁ שָׁמַיִם קִדְרוֹת, דְּהָא שְׁמֵשׁא אֲתַחְשָׁךְ בְּגִינָה. כְּגוּוֹנָא דָא וְתַמַּת שָׁם מְרִים וְגו'. (במדבר כ') וְלֹא הָיָה מַיִם לְעֵדָה, דְּהָא אֲסַתְלַק בִּירָא דְעִילָא וְתַתָּא לְבַתַּר אֲתַבַּר יְמִינָא, דְכְּתִיב יֹאסֵף אֶהְרֵן אֶל עַמּוּי. וְלְבַתַּר אֲתַחְשָׁךְ שְׁמֵשׁא, דְכְּתִיב, (דברים לב) וּמַת בְּהַר וְגו'. וְהָאֲסֵף אֶל עַמּוּךָ וְגו'. הָא (תצוה קפ"א ע"א) דְרוּעָא יְמִינָא אֲתַבַּר, וְגוֹפָא דְאִיהוּ שְׁמֵשׁא אֲתַחְשָׁךְ.

וְתָא חֲזִי, לָא אֲשַׁתְכַּח דְרָא בְּעֵלְמָא, כְּדָרָא דְמֹשֶׁה קִיִּמָא בְּעֵלְמָא, וְאֶהְרֵן וּמְרִים. וְאִי תִימָא בְּיוֹמוֹי דְשְׁלָמָה הָכִי נְמִי, לָאוּ. דְּהָא בְּיוֹמוֹי דְשְׁלָמָה שְׁלִיט סִיְהָרָא, וְשְׁמֵשׁא אֲתַכְנִישׁ. וּבְיוֹמוֹי דְמֹשֶׁה, אֲתַכְנִישׁ סִיְהָרָא, וְשְׁמֵשׁא שְׁלֵטָא.

תַּלְתָּ אַחֲזִין הוּוּ: מֹשֶׁה, אֶהְרֵן, וּמְרִים. כְּמָה דְאֵת אֲמַר (מיכה ו) וְאֲשַׁלַּח לְפָנֶיךָ אֶת מֹשֶׁה אֶהְרֵן וּמְרִים. מְרִים, סִיְהָרָא. מֹשֶׁה, שְׁמֵשׁא. אֶהְרֵן, דְרוּעָא יְמִינָא. (שמות ס"ו ע"א) חוּר, דְרוּעָא שְׁמֵאֲלָא. וְאֲמַרִי לָהּ, נַחֲשׁוּן בֶּן עַמִּינַדָב. בְּקִדְמִיתָא מִיתַת מְרִים, אֲסַתְלַקְתָּ סִיְהָרָא, אֲסַתְלַק בְּאֵר. לְבַתַּר אֲתַבַּר דְרוּעָא יְמִינָא, דְמִקְרָב תְּדִיר סִיְהָרָא, בְּאַחוּא, בְּחִידוֹ. וְעַל דָּא כְּתִיב, (שמות טו) וַתִּקַּח מְרִים הַנְּבִיאָה אַחוּת אֶהְרֵן. אַחוּת אֶהְרֵן וְדָאִי, דְאִיהוּ דְרוּעָא, דְמִקְרָב לָהּ בְּאַחֲדוּתָא, בְּאַחוּהָ עִם גּוֹפָא.

לְבַתַּר אֲתַכְנִישׁ שְׁמֵשׁא וְאֲתַחְשָׁךְ, כְּמָה דְאוּקִימָנָא דְכְּתִיב וְהָאֲסֵף אֶל עַמּוּךָ גַּם אַתָּה וְגו'. זְכָאָה חוּלְקִיָּהוֹן דְמֹשֶׁה אֶהְרֵן וּמְרִים, דְאֲשַׁתְכַּחוּ בְּעֵלְמָא. בְּיוֹמוֹי דְשְׁלָמָה, שְׁלֵטָא סִיְהָרָא, בְּתַקוּנָהָא, וְאֲתַחְזִי בְּעֵלְמָא. וְאֲתַקִּיִּים שְׁלָמָה בְּחַכְמָתָא דְנַהֲירוֹ דִּילָהּ, וְשְׁלִיט בְּעֵלְמָא. פִּיּוֹן דְסִיְהָרָא נַחְתָּא בְּחוּבוֹי, אֲתַפְּגִים יוֹמָא בְּתַר יוֹמָא, עַד דְאֲשַׁתְכַּח בְּקֶרֶן מְעַרְבִית, וְלֹא יִתִּיר, וְאֲתִיָּהִב שְׁבֻטָא חַד לְבְרִיָּה. זְכָאָה חוּלְקָא דְמֹשֶׁה נְבִיאָה מְהִימָנָא.

כְּתִיב (קהלת א) וְזָרַח הַשֶּׁמֶשׁ וּבָא הַשֶּׁמֶשׁ וְגו'. הָאִי קָרָא אוּקִימָנָא. אֲבָל וְזָרַח הַשֶּׁמֶשׁ, כִּד נַפְקוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, דְנַהֲיִר שְׁמֵשׁא וְלֹא סִיְהָרָא. וְאֶל מְקוֹמוֹ שׁוּאָף וְגו', הָא כְּתִיב וּבָא הַשֶּׁמֶשׁ, בְּמִדְבָּרָא, עִם שְׂאֵר מֵתֵי מִדְבָּרָא. פִּיּוֹן דְעָאֵל שְׁמֵשׁא, לָאֵן אֲתַר אֲתַכְנִישׁ. אֶל מְקוֹמוֹ, בְּגִין לְאַנְהָרָא לְסִיְהָרָא. הָדָא הוּא דְכְּתִיב שׁוּאָף זָרַח הוּא שֵׁם. דְאָף עַל גַּב דְאֲתַכְנִישׁ, זָרַח הוּא שֵׁם וְדָאִי. דְהָא לָא אֲנַהֲיִר סִיְהָרָא, אֶלָּא מְנַהֲרָא דְשְׁמֵשׁא. וְדָא הוּא רְזָא דְכְּתִיב, (דברים לא) הִנֵּךְ שׁוֹכֵב עִם אֲבוֹתֶיךָ וְקָם. אָף עַל גַּב דְתַתְּכַנֵּשׁ, הִנֵּךְ קָיִים לְאַנְהָרָא לְסִיְהָרָא. דָּא הוּא יְהוֹשֻׁעַ.

וְעִלְיָה כְּפָּךְ הוּא מֹשֶׁה וְעִלְיָה כְּתִיב הָאִי קָרָא, (קהלת א) מֶה יִתְרוֹן לְאָדָם בְּכָל עֲמָלוֹ וְגו'. מֶה יִתְרוֹן לְאָדָם בְּכָל עֲמָלוֹ, דָּא יְהוֹשֻׁעַ, דְאֲשַׁתְדַּל לְאַחְסָנָא אַרְעָא דְיִשְׂרָאֵל, וְלֹא זָכָה לְאַשְׁלָמָא לְסִיְהָרָא כְּדָקָא יְאוּת, דְהָא אִיהוּ אֲעֵמַל בְּהוּ בְּיִשְׂרָאֵל, תַּחַת

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

השמש תחותיה דמשה. תא חזי, ווי להווא פסופא, ווי להווא פלימה, בגין דפלת, ולא נטל אתריה ממש, אלא תחות שמשא, ולא הוה ליה נהירו מדיליה, אלא נהירו דנהיר ליה. ואי הכי, מאי תושבחתא הוה ליה, הואיל ולא אשלים להכא ולהכא.

[זוהר חלק ג' - דף קפ"ב ע"א]

ובכל אתר דאמר שלמה תחת השמש, על דרגא דיליה קאמר. (קהלת ה) ראיתי תחת השמש. (קהלת ג) ועוד ראיתי תחת השמש. (קהלת ט) שבתי וראה (דף קפ"ב ע"א) תחת השמש. וכן פלהו. ובגין דרגא דיליה קאמר. ודא הוא רזא דמלה ודאי.

רבי שמעון אמר, ודאי מאן דנטיל סמא דמותא בלחודוי, עליה כתיב בכל עמלו שיעמול תחת השמש ודאי. ומאן הוא תחת השמש. הוי אימא דא סיהרא. ומאן דאחיד סיהרא בלא שמשא, עמלו תחת השמש ודאי. ודא הוא חובא קדמאה דעלמא. ועל דא מה יתרון לאדם בכל עמלו, לאדם קדמאה, וכן לכלהו דאתיין בתריה, דחבו באתר דא.

הולך אל דרום וסובב אל צפון, היינו דכתיב, (דברים לג) מימינו אש דת למו. מינו, זה דרום. אש דת, דא צפון. ודא פליל בדא.

סובב סובב הולך הרוח, האי קרא קשיא, סובב סובב הולך השמש מבעי ליה, מאי הולך הרוח. מאן רוחא דא, דא הוא תחת השמש, דאקרי רוח הקדש. ודא (הוא) רוח הולך וסובב לאלין תרין סטרין לאתחברא בגופא. ועל דא כתיב הרוח, הווא דאשתמודע השמש סתם, דאשתמודע (ס"א) לאתחברא בגופא דאיהו שמשא הווא דאשתמודע) חולקא דישראל.

ועל סביבותיו שב הרוח, מאן סביבותיו. אלין אבהן, דאינון רתיכא קדישא, ואינון תלת, ודוד וד' רוחי דאתחברן בהו (ס"י ודא רוחא דאתחברא בהו) (ס"א ודוד דא הוא רוחא רביעאה, דאתחבר בהו) הא אינון רתיכא קדישא שלימתא, ועל דא כתיב, (תהלים קיח) אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה.

בגין דכל מלוי דשלמה מלכא סתימין פלהו בחכמתא, וכלהו לגו בגו דהיכלא קדישא, ובני נשא לא מסתפלי בהו, וחמאן מלוי כמלין דבר נש אחרא. אי הכי, מה שבחא הוא לשלמה מלכא בחכמתיה, משאר בני נשא. אלא ודאי כל מלה ומלה דשלמה מלכא סתים בחכמתא.

פתח ואמר, (קהלת ז) טובה חכמה עם נחלה ויותר לרואי השמש, אי לאו דהא אתגלייא מלה דא, לא (שמענא ולא) ידענא מאי קאמר. טובה חכמה, דא היא חכמה, דהיא תחת השמש, (ס"א לכורסייא) פורסייא מתתקנא ליה. טובה חכמה עם

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

נחלה, יאה ושפירא פד איהי שרייא עמהון דישראל, דאינון נחלה ועדבא דילה, לאתקשרא בה.

אבל תושבחתא יתיר לרואי השמש, לאינון דזכו לאתחברא בשמשא, ולא תקשרא ביה, דהא אחיד באילנא דחיי, ומאן דאחיד ביה, בכלא אחיד, בחיין דהאי עלמא, ובחיי דעלמא דאתי, ודא הוא דכתיב, (קהלת ז) ויתרון דעת החכמה תחיה בעליה. מאי ויתרון דעת. דא אילנא דחיי. יתרון דיליה מהו, החכמה ודאי, דהא תורה, (שמות ס"ב ע"א) מחכמה עלאה נפקא.

תו טובה חכמה עם נחלה, טובה חכמה, ודאי עם נחלה, דא צדיקא דעלמא, דאיהו נהורא דשמשא, דהא תרין דרגין אלין פחדא יתבי, ודא הוא שפירו דלהון, אבל ויותר לרואי השמש, לאינון דמתאחדין בשמשא, תוקפא דכלא, שבחא דכלא.

ודא הוא דעת, אילנא דחייא, והא אוקמוה (משלי יט) גם בלא דעת נפש לא טוב. מאן נפש. דא נפש טוב דדוד מלכא. ודא חכמה דקאמרן. ובגיני כך יתרון דעת החכמה, דמתמן אשתרשא אילנא ואתנטע לכל סטרין, וכן לכל אינון דאחידין ביה בהאי אילנא, ועל דא שלמה מלכא לא אשתכח אלא בההוא דרגא דיליה, ומתמן ידע כלא, והוה אמר עוד ראיתי תחת השמש, ושבתי וראיתי וגו'. וכן פלהו. ופאין אינון צדיקיא, דמשתדלי באורייתא, וידעין אורחוי דמלכא קדישא, וסתימין עלאין דגניזין באורייתא, דכתיב, (הושע יד) פי ישרים דרכי יי וגו'. (חסר) (במדבר כ) יאסף אהרן אל עמיו וגו'. רבי חייא פתח, (קהלת ד) ושבח אני את המתים שפבר מתו וגו'. האי קרא אתמר ואוקמוה. תא חזי, כל עובדוי דקודשא בריך הוא, בדינא וקשוט, ולית מאן דאקשי לקבליה, ומחי בידיה, ויימר ליה מה עבדת, וכרעותיה עבד בכלא.

[זוהר חלק ג' - דף קפ"ב ע"ב]

ושבח אני (דף קפ"ב ע"ב) את המתים. וכי שלמה מלכא משבח למתייא יתיר מן חייא, והא לא אקרי חי אלא מאן דאיהו בארע קשוט בהאי עלמא, כמה דאת אמר (שמואל ב כג) ובניהו בן יהוידע בן איש חי, והא (בראשית ו' ע"א, קס"ד ע"א, ר"ז ע"ב) אוקמוה חברייא, ורשע דלא אזיל בארע קשוט אקרי מת, ואיהו משבח למתים מן החיים.

אלא, ודאי כל מלוי דשלמה מלכא, בחכמתא אתמרו, והא אתמר, ושבח אני את המתים, אילו לא פתיב יתיר, הוה אמינא הכי, אבל פיון דכתיב שפבר מתו, אשתכח מלה אחרא בחכמתא. שפבר מתו: זמנא אחרא אסתלקו מן עלמא, ואתתקן בעפרא, (דאודמנא די ממנא עליה ומית בחיי עלמא דבגין דיתתקן) (ס"א דאודמנא עליה ותב בהאי עלמא בגין דיתתקן) (ס"א דממנא עליה ומית בהאי עלמא ואתתקן בעפרא בגין דיתתקן

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

באתר דישתלים זמניה מת הא ודאי דא הוא שבחא משאר מתי עלמא אי תימא אתדן זמנא אחרא בהווא עלמא הא כתיב לא תקום וגו') בתר דאשתלים זמניה מית ודאי הוא שבחא משאר מתי עלמא. אי תימא לא אתדן זמנא אחרא בהווא עלמא, דכתיב לא תקום פעמים צרה) כל שפן דהא קביל עונשא זמנא ותרין, ודא ודאי, אתריה אתתקן בשבחא יתיר מאינן חיי, דעד לא קבילו עונשא.

ועל דא כתיב ושבח אני את המתים שכבר מתו, דייקא, אלן אינן חיי, ואקרין מתים. מאי טעמא אקרין מתים, בגין דהא טעמו טעמא דמותא, ואף על גב דקיימי בהאי עלמא, מתים אינן, ומבין מתייא אהדרו. ועוד על עובדין קדמאין קיימין לאתקנא, ואקרין מתים. מן החיים אשר המה חיים, דעד לא טעמו טעמא דמותא, ולא קבילו עונשייהו, ולא ידעי אי זכאן בהווא עלמא ואי לאו.

תא חזי, זכאין דזכאן לאתקשרא בצרורא דחיי, אינן זכאין למחמי ביקרא דמלכא עלאה קדישא, כמה דאת אמר, (תהלים כז) לחזות בנעם יי ולבקר בהיכלו. ואינן מדורהו, יתיר ועלאה מכל אינן מלאכין קדישין, וכל דרגין דלהו. דהא ההוא אתרא (ס"א חדוה) עלאה, לא זכאין עלאין ותתאין למחמי ליה, הדא הוא דכתיב, (ישעיה סד) עין לא ראתה אלהים וזולתך וגו'.

ואינן דלא זכאן לסלקא כל כך כאינן, (ס"א דוכתא, אית וכו') דוכתייא אית לון לתתא כפום אורחיהו, ואלין לא זכאן להווא אתר, ולמחמי כמה דחמאן אינן דלעילא, ואלין קיימי בקיימא דעדן תתאה ולא יתיר. ואי תימא מאן עדן תתאה. אלא דא עדן דאקרי חכמה תתאה, ודא קיימא על גן דבארעא, ואשגחיתא דהאי עדן עליה (ולא יתיר), ואלין קיימי בהאי גן, ואתהנון מעדן דא.

מאי בין עדן תתאה לעלאה. פיתרון האור מן החשך, עדן תתאה, אקרי עדנא נוקבא. עדן עלאה, אקרי עדן דכר, עליה כתיב עין לא ראתה אלהים וזולתך. האי עדן תתאה, אקרי גן לעדן דלעילא, והאי גן אקרי עדן, לגן דלתתא. ואלין דמשתכחי בגן תתאה, אתהנון מהאי עדן דעלייהו, בכל שבת ושבת, ובכל ירחא וירחא, הדא הוא דכתיב, (ישעיה סו) והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו.

[זוהר חלק ג' - דף קפ"ג ע"א]

ועל אלן אמר שלמה, מן החיים אשר המה חיים עדנה, דהא אלן בדרגא עלאה יתיר מנייהו. מאן אינן. אינן שכבר מתו, וקבילו עונשא תרי זמני, ואלין אקרין כסף מזוקק, דעאל לנורא זמנין ותרין, ונפיק מנייה זוהמא, ואתברר ואתננקי. (קהלת ד) וטוב משניהם את אשר עדן לא היה. ההוא רוחא דקאים לעילא, ואתעכב לנחתא לתתא, דהאי קאים בקיימיה, ולית ליה לקבלא עונשא, ואית ליה מזונא מהווא מזונא (דף קפ"ג ע"א) עלאה דלעילא לעילא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

טב מכלהו, מאן דלא אתפרש, ולא אתגלייא, וכל מלוי בסתימא אינון. דא הוא זכאה חסידא, דנטר פקודי אורייתא, וקיים לון, ואשתדל באורייתא יממא ולילי. דא אתאחיד ואתהני בדרגא עלאה על כל שאר בני נשא, וכלהו אתאחדן (ס”א אתוקדן) מחופה דהאי.

תא חזי, בשעתא דאמר קודשא בריך הוא למשה יאסף אהרן אל עמיו, אתחלש חילא דיליה, וידע דהא אתבר (תצוה קפ”א ע”א) דרועא ימינא דיליה, ואודעזעא כל גופיה, כיון דאמר קח את אהרן ואת אלעזר בנו, אמר ליה קודשא בריך הוא, משה, הא דרועא אחרא אוזיפנא לך (זמינית לך), והפשט את אהרן וגו’, ואהרן יאסף, הא אלעזר יהא לגבך, זמנא (נ”א ימינא) דא תחות אבוי. ועם כל דא לא אשלים אתר בההוא זמנא כאבוי, דהא ענני יקר אסתלקו, ולא אהדרו אלא בזכותא דמשה, ולא בזכותא דאלעזר. (במדבר כ) ויעש משה כאשר צוה וגו’. אמאי לעיני כל העדה. אלא, בגין דאהרן הוה רחימא דעמא, יתיר מכלא, ולא יימרון דהא אתנגיד על ידא דמשה. ומשה משיך לאהרן במלין, עד דסליקו לטורא, וכל ישראל הוו חמאן, בשעתא דאפשיט משה לבושי דאהרן, ואלביש לון לאלעזר.

מאי טעמא משה (נ”א ולאהרן). אלא משה אלבשינון לאהרן כד סליק לכהנא, הדא הוא דכתיב וילבש משה את אהרן את בגדיו, וכתיב (ויקרא ח) וילבש אותו את המעיל. השתא. משה אעדי מניה, מה דיהב ליה. וקודשא בריך הוא אעדי מניה, מה דיהב ליה. ותרווייהו אפשיטו ליה לאהרן מכלא, ומשה אעדי לבר, וקודשא בריך הוא לגו. ועד דאעדי משה, קודשא בריך הוא לא אעדי, זכאה חולקא דמשה.

זכאה חולקיהון דצדיקייא, דקודשא בריך הוא בעי ביקריהון. אתקין קודשא בריך הוא לאהרן, ערסא ומנרתא דדהבא דנהרא. ומדידיה נטיל, מההוא מנרתא דהוה דליק בכל יומא תרי זמני ואסתים פום מערתא ונחתו.

רבי יהודה אמר, פום מערתא הוה פתיחא, דכל ישראל הוו חמאן לאהרן שכיב, ובוצינא דמנרתא דליק קמיה, וערסיה נפיק ועייל, ועננא חד קאים עליה. וכדין ידעו ישראל דהא אהרן מית. וחמו דהא אסתלקו ענני כבוד, הדא הוא דכתיב ויראו כל העדה פי גוע אהרן וגו’, והא אוקמוה. ועל דא בכו לאהרן כל בית ישראל, גוברין ונשין וטף, דהא רחימא מכלהו הוה.

רבי שמעון אמר, הני תלתא אחין עלאין קדישין, אמאי לא אתקברו באתר חד, ושׂיפין אתבדרו, חד הכא, וחד הכא, וחד באתר אחרא. אלא אית דאמרי, באתר דבעאן ישראל לאסתכנא ביה, מית כל חד וחד, בגין לאגנא עליהו, ואשתובון, אבל כל חד וחד מית כדקא חזי עליהו. מרים בקדש, בין צפון לדרום. אהרן לסטר

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

ימינא. משה פדקא חזי ליה. אחיד ההוא טורא לטורא דאהרן, וכניש לקבורתא דמרים לגבי ההוא טורא, אחיד לתרי סטרי. ועל דא אתקרי הר העברים, דתרי סטרי טורא דמעברי, ואחיד לסטרא דא ולסטרא דא.

זכאה חולקיהון דצדיקייא בעלמא דין ובעלמא דאתי. ואף על גב דאינון באתר אחרא, בעלמא אחרא עלאה, זכותהון קיימא בעלמא דא, לדרי דרין. ובשעתא דישראל תייבין בתיבתא קמי קודשא בריך הוא, וגזירה אתגזר עלייהו, פדין קארי קודשא בריך הוא לצדיקייא דקיימי קמיה לעילא, ואודע לון, ואינון מבטלי ההיא גזרה, וחייס קודשא בריך הוא עלייהו דישראל. זכאין אינון צדיקייא, דעלייהו פתיב (ישעיה נח) ונחף יי תמיד וגו'. (במדבר כ"א) וידבר העם באלהים ובמשה וגו'. פרשתא דא, באתר אחרא אסתליק, עם אינון מי מריבה דמשה ואהרן.

[זוהר חלק ג' - דף קפ"ג ע"ב]

רבי יצחק פתח, (אסתר ה) ויהי ביום השלישי (דף קפ"ג ע"ב) ותלבש אסתר מלכות וגו'. מגלת אסתר ברוח הקדש נאמרה, ובגין כך כתובה בין הכתובים. ויהי ביום השלישי, דאתחלש חילא דגופא, והא קיימא ברוחא בלא גופא, פדין ותלבש אסתר מלכות. מאי (קפ"ט ע"ב) מלכות. אי תימא בלבושי יקר וארגוונא, הא לאו הכי אקרי. אלא ותלבש אסתר מלכות, דאתלבשת במלכות עלאה קדישא, ודאי לבשה רוח הקדש.

מאי טעמא זכתה להאי אתר. בגין דנטרא פומה דלא לתוואה מדי. הדא הוא דכתיב, (אסתר ב) אין אסתר מגדת מולדתה. ואוליפנא כל מאן דנטיר פומיה ולישניה, זכי לאתלבשא ברוח דקודשא. וכל מאן דסטי פומיה למלה בישא, הא ודאי ההוא מלה בישא עליה. (ס"א ואי לאו), ואי תימא הא נגעים, או צרעת, דמוקדן כחויא עליה, והא אוקמוה.

וידבר העם באלהים ובמשה. דאמרו מלה בישא בקודשא בריך הוא, וכתרגומו. ועם משה נצו. למה העליתונו, שווי כל אפיא שוויין בגין כך אזדמן לגבייהו חוויין, דמוקדן לון כאשא, ועייל אשא למעיהו ונפלין מתין, כמה דאת אמר וישלח יי בעם את הנחשים השרפים.

סדר הלימוד ליום ז אייר [יום 214 בשנה]

רבי חייא אמר, חוויין הוו אתיין, מלחשן בפומייהו, ונשכין ומתין. מאי מלחשן. כמה דאת אמר (קהלת י) אם ישוך הנחש בלא לחש. אשא הוו מלהטן בפומייהו, ונשכו, ושריין אשא בהו, ואתוקדאן מעייהו ומתין והא מלין אלין אסתלקו לאתר אחרא. (במדבר כ"א) ומשם בארה הוא הבאר. מאי שנא דהכא בארה, ולבתר באר.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אֵלָא בְּאַרְה, לְבַתֵּר דְּמִתְכַּנְשֵׁי מִיַּיָּא לְגוּ יִמָּא, וְנַחְתֵּי לְתַתָּא. בְּאַר, בְּשַׁעְתָּא דִּי צִחְקָא מְלִיָּא לִיה. הִיא הַבְּאָר, הוּא פְתִיב וְרוּזָא דָּא, כְּמָה דְכְתִיב, (במדבר יח) וְעַבַד הַלְוִי הוּא.

רַבִּי אָבָא אָמַר, בְּכָל אֲתֵר הוּא, וְקָרִינָן הִיא, דְּכֵר וְנוֹקְבָא כְּחַדָּא. וְכָלְלָא עֲלָאָה, ה' נֹקְבָא, ו' (רפ"ה ע"ב, פקודי רל"ה ע"ב) דְּכֵר, א' כְּלָלָא דְכָלְלָא. דְּהָא א' בְּשַׁלְיָמוֹ שְׂרָיָא. זְכָאִין אֵינּוֹן יִשְׂרָאֵל, אָף עַל גַּב דְּאֵינּוֹן לְתַתָּא, אֵינּוֹן אֲחִידָן בְּכָלְלָא עֲלָאָה דְכָלְלָא, וּבְגִין כֶּף כְּתִיב (תהלים ק) הוּא עָשָׂנוּ וְלֹא אֲנַחְנוּ, בְּאַלְף כְּתִיב. כְּלָלָא דְו' ה' וְא' דְכָלִיל כְּלָא.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, רוּחַ דְּמִיָּא, דָּא הוּא רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, דְּנִשְׁבַּב בְּקַדְמִיתָא. כְּמָה דְאֵת אָמַר (שיר השירים ד) הַפִּיחֵי גְנִי, לְבַתֵּר נְזֻלִין מִיַּיָּא לְמִלְיָא לָהּ, (כלא) הָדָא הוּא דְכְתִיב, (תהלים קמז) יֵשֶׁב רוּחוֹ יִזְלוּ מִיָּם. יֵשֶׁב רוּחוֹ בְּקַדְמִיתָא, וְלְבַתֵּר יִזְלוּ מִיָּם. וְעַד לָא נָשִׁיב הָאֵי רוּחָא, לָא נְזֻלִין מִיַּיָּא. מֵאֵי קָא מִשְׁמַע לָן, מִשְׁמַע דְּבַעֵי בְּכָלְלָא לְאֲתַעְרָא מְלָה, בְּעוּבְדָא אוֹ בְּמַלְהָ, אוֹ לְאֲתַחְזָאָה כְּחִינוּ דְּעוּבְדָא. וְהִכָּא, עַד דְּרוּחָא לָא נָשִׁיב, לָא נְזֻלִין מִיַּיָּא לְגַבִּיהָ דְּהָהוּא רוּחַ.

הוּא הַבְּאָר, הִיא הַבְּאָר קָרִינָן, מֵאֵי שְׁנָא בְּקַדְמִיתָא בְּאַרְה, וְהַשְׁתָּא בְּאַר, אֵלָא בְּקַדְמִיתָא נֹקְבָא בְּלַחוּדְהָא, וְהַשְׁתָּא דְקָאמַר הוּא, כְּלָלָא דְדְכֵר וְנוֹקְבָא, אֲקָרִי בְּאַר. וּבְאַתֵּר דְאֲשַׁתְּכַח דְכֵר, אֲפִילוּ מָאָה נֹקְבָא, דְכֵר קָרִינָן לְכָלְלָא.

אֲשֶׁר אָמַר יי לְמִשָּׁה אֲסוּף אֶת הָעַם, בְּגִין דְּהָאֵי בְּאַר לָא אַעֲדִי (באר) מְנִיְהוּ. וְאֵי תִימָא, הִיךְ יְכַלִּין לְשִׁאבָא מְנִיָּה כְּלָא, אֵלָא אִיהוּ נְפִיק לְתַלְיִסָר נַחְלִין, וְנַבִּיעַ אֲתַמְלִי וְנַפִּיק לְכָל סְטָרִין, וְכַדִּין הוּוּ יִשְׂרָאֵל בְּשַׁעְתָּא דְשִׁאֲרָן וּבַעֲיִין מִיַּיָּא, קָיִמִין עֲלֵיהָ, וְאֲמָרִי שִׁירְתָּא. וְמָה אֲמָרִי, עֲלֵי בְּאַר. סְלָקִי מִימִיךָ, לְאַנְפָּקָא מִיַּיָּן לְכָלְלָא, וְלְאֲתַשְׁקָאָה מְנַךְ. וְכֵן אֲמָרִי תוֹשַׁבְחָתָא דְהָאֵי בְּאַר, בְּאַר חֲפְרוּהָ שְׂרִים וְגו'. מְלָה קְשׁוּט הוּוּ אֲמָרִי, וְכַךְ הוּא.

מִהִכָּא אוֹלִיפְנָא (נ"א תא חז"י), כָּל מָאן דְּבַעֵי לְאֲתַעְרָא מְלִין דְלַעֲיָלָא, בֵּין בְּעוּבְדָא בֵּין בְּמַלְה. אֵי הָהוּא עוּבְדָא, אוֹ הָהוּא מְלָה, לָא אֲתַעְבִּיד כְּדָקָא יָאוּת, לָא אֲתַעֵר מְדִי. כָּל בְּנֵי עֲלָמָא אֲזֻלִין לְבֵי כְּנִישְׁתָּא לְאֲתַעְרָא מְלָה דְלַעֲיָלָא, אֲבַל זַעֲרִין אֵינּוֹן דִּידְעִין לְאֲתַעְרָא, וְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא קָרִיב לְכָלְלָא דִּידְעֵי לְמַקְרִי לִיה וְלְאֲתַעְרָא מְלָה כְּדָקָא יָאוּת, אֲבַל אֵי לָא יְדַעֵי לְמַקְרִי לִיה, לָאוּ אִיהוּ קָרִיב, דְכְתִיב (תהלים קמה) קָרוֹב יי לְכָל קוֹרְאִיו וְגו'. מֵאֵי בְּאַמֶּת. דִּידְעֵי לְאֲתַעְרָא מְלָה דְקְשׁוּט כְּדָקָא יָאוּת, וְכֵן בְּכָלְלָא.

[זוהר חלק ג' - דף קפ"ד ע"א]

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אוף הכא, הוו אמרי ישראל הני מלין, מלין דקשוט, בגין לאתערא (דף קפ”ד ע”א) להאי בירא, ולא שקאה לון לישראל, ועד דאמרי הני מלי לא אתער. וכן אפילו באינון חרשי עלמא, דמשתמשי בזינין בישין, עד דעבדי עובדוי דקשוט לגבייהו, אי לא אמרו מלי דקשוט, בגין לאמשכא לון בהני גוונא דבעיין, לא מתערין לגבייהו, ואפילו דצווחי כל יומא במלין אחרנין, או בעובדא אחרא, לא משכין לון לגבייהו לעלמין, ולא מתערין לקבלייהו.

תא חזי, כתיב, (מלכים א יח) ויקראו בשם הבעל וגו’. מאי טעמא. חד דלאו רשו בההוא בעל בהאי. ועוד דמלין לא מתכשרין בינייהו, ואנשי לון קודשא בריך הוא מנהון. הדיא הוא דכתיב, (מלכים א יח) ואתה תסבות את לבם אחרנית. זכאין אינון צדיקייא, דידיעי למקרי למאריהון פדקא יאות.

אמר רבי שמעון, הכא בעינא לגלאה מלה. תא חזי, כל מאן דידיע לסדרא עובדא פדקא יאות, ולסדרא מלין פדקא יאות, הא ודאי מתערי לקודשא בריך הוא, לאמשכא מלין עלאין דמתכשרין. (ס”א ואי לא, לא אתכשר לגבייהו). ולא אכשר לגבייהו אי הכי כל עלמא ידעי לסדרא עובדא, ולסדרא מלין, מאי חשיבו דלהון דצדיקייא, דידיעי עקרא דמלה ועובדא, וידיעי לכוונא לבא ורעותא, יתיר מאלין אחרנין, דלא ידעי כל כד.

אלא אלין דלא ידעי עקרא דעובדא פולי האי, אלא סדורא בעלמא ולא יתיר, משכין עלייהו משיכו דבתר פתפוי דקודשא בריך הוא, דלא טס באורא דשגיהו אקרי.

ואלין דידיעי ומכווני לבא ורעותא, מפקי ברכאן מאתר דמחשבה, ונפקי בכל גזעין ושרשין בארח מישר פדקא יאות, עד דמתברכן עלאין ותתאין, ושמא קדישא עלאה מתברך על ידיהון. זכאה חולקיהון. דהא קודשא בריך הוא קריב לגביהון, וזמין לקבליהון, בשעתא דקארון ליה, הוא זמין לון. בשעתא דאינון בעאקו, הוא לגבייהו, הוא אוקיר לון בעלמא דין ובעלמא דאתי, הדיא הוא דכתיב, (תהלים צא) כי בי חשק ואפליטהו אשגבהו כי ידע שמי. (במדבר כא) ויאמר יי אל משה אל תירא אותו וגו’. רבי יהודה פתח, (משלי לא) לא תירא לביתה משלג כי כל ביתה לבוש שנים. תא חזי, כנסת ישראל ינקא מתרי סטרי, השתא ברחמי, השתא בדינא. כד בעיא לינקא ברחמי, אשתכח אתר לאתישבא ביה. כד בעי לינקא בדינא, אתר אשתכח לאתישבא ביה, ולמשרי עלוהי, דהכי הוא בכל אתר, לא שארי מלה דלעילא, עד דאשתכח אתר למשרי עלוי. ועל דא, כנסת ישראל לא תירא לביתה משלג, מאי טעמא, בגין דכל ביתא לבוש שנים. לא שריא האי, אלא בהאי חוור בסומק, וסומק בחוור. והא אוקמוה.

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

ויאמר יי אל משה אל תירא אותי, תרין אותו אינון שלימין באורייתא בתרין ווי”ן, חד דא, וחד, (דברים כב) עד דרוש אחיק אותי. מאי טעמא. בגין דאינון אות ממש. עד דרוש אחיק (אחיק ממש) אותו, דבעי לפרשא ההוא אות, דההוא אבידה.

אוף הכא דין אותו, דא עוג, דאתדבק באברהם, ומאנשי ביתיה הוה, וכד אתגזר אברהם מה פתיב, וכל אנשי ביתו וגו’. דא עוג דאתגזר עמיה, וקביל האי את קדישא, פיון דחמא עוג דישראל מקרבין גביה, אמר הא ודאי אנא אקדימנא זכותא דקאים לון, ודא שוי לקבליה.

ביה שעטא דחיל משה, היך יכיל לאעקרא רשימא דרשים אברהם. אמר, ודאי הא ימינא דילי מית, דהא ימינא בעיא להאי. אי נימא הא אלעזר, ימינא דסיהרא הוא, ולא דילי. והאי את לימינא הוא, דאברהם לימינא הוא.

[זוהר חלק ג' - דף קפ”ד ע”ב]

מיד אמר קודשא בריך הוא, אל תירא אותי, לא תדחל לההוא את דיליה, ואפילו לימינא לא אצטריך. כי בידך נתתי. שמאלא דילך יעקר ליה מעלמא, דהא הוא פגים רשימא דיליה, ומאן דפגים להאי את, אתחזי לאתעקרא מעלמא, כל שכן שמאלא דילך, דאיהו ידך, יעקר ליה מעלמא, בגין כף (דף קפ”ד ע”ב) אתעקור מעלמא, ואפילו דאיהו תקיפא מבני גברייא, ובעא לשיצאה להו לישראל, נפל בידיה דמשה ואשתצי.

בגין כף כלא שציאו ישראל בנוי וכל עמיה, וכל דיליה. כמה דכתיב, ויכו אותו ואת בניו ואת כל עמו וכתיב, (דברים ב) ונף אותו ואת בנו. בנו פתיב חסר יו”ד, וקרין בניו, והא אוקמוה חברייא.

זכאין אינון ישראל, דמשה נביאה הוה בינייהו, דבגיניה עביד לון קודשא בריך הוא כל הני אתוון, ואוקמוה. וקודשא בריך הוא לא גזר קיימיה עם שאר עמין לאתקשרא ביה, אלא עם ישראל, דאינון בנוי דאברהם, דכתיב בו (בראשית יז) ובין זרעך אחריך לדרתם ברית עולם. וכתיב (ישעיה נט) ואני זאת בריתי אותם אמר יי רוחי אשר עליך וגו’. לא ימוש מפיה וגו’.

ברוך יי לעולם אמן ואמן

זוהר פרשת בלק

(במדבר כ”ב) וירא בלק בן צפור וגו’. רבי שמעון אמר, וירא, מאי ראייה חמא. ראייה ודאי ממש חמא במשקופא דחכמתא, וחמא בעינוי. חמא במשקופא דחכמתא,

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כמה דכתיב, (בראשית כו) (ק"מ ע"ב) וישקף אבימלך מלך פלשתים בעד החלון. מאי בעד החלון. כמה דאת אמר (שופטים ה) בעד החלון נשקפה ותיבב אם סיסרא (אלא (ס"א ודאי) חלון דחכמתא דזנבי שוליהון דככביא, ואינון חלוני דחכמתא. וחד חלון אית דכל חכמתא ביה שריא, ובה חמי מאן דחמי בעקרא דחכמתא. אוף הכא וירא בלק, בחכמתא דיליה.

בן צפור, כמה דאמרו. אבל בן צפור ממש, דהא חרשוי הוּו בכמה זיגין דההוא צפור, נטיל צפור, מכשפש בעשבא, מפרח באוירא. עביד עובדין ולחיש לחישי, וההוא צפור הוּו אתי, וההוא עשבא בפומיה, (ס"א מפרח באוירא) מצפצפא קמיה. ואעיל ליה בכלוב חד. מקטר קטרתינ קמיה, ואיהו אודע ליה כמה מלין. עביד חרשוי, ומצפצפא עופא, ופרח וטס לגבי גלוי עינים, ואודע ליה. ואיהו אתי. וכל מלוי בההוא צפור הוּו.

יומא חד עבד עובדוי, ונטיל ההוא צפור, ופרח ואזיל ואתעכב, ולא אתא. הוּו מצטער בנפשיה. עד דאתא, חמא חד שלהובא דאשא דטס אבתריה, ואוקיד גדפוי. כדין חמא מה דחמא, ודחיל מקמזיהו דישראל. מה שמייה דההוא צפור. ידו"ע. וכל אינון דמשמשי וידעי לשמשא בההוא צפור, לא ידעין חרשוי, כמה דהוּו ידע בלק.

וכל חכמתא דהוּו ידע, בההוא צפור הוּו ידע. והכי הוּו עביד. גחין קמיה, וקטר קטרתינ חפי רישיה, וגחין ואמר. איהו אמר העם, וצפרא אתיב ישראל, איהו אמר מאד, וצפרא אתיב רב. על שום רב עלאה דאזיל בהו. שבועין זמנין צפצפו דא ודא. איהו אמר דל, וצפרא אמר רב. כדין דחיל, דכתיב ויגר מואב מפני העם מאד פי רב הוא, רב הוא ודאי.

ובזיני חרשין (ס"א דקסריא"ל) דקסדיא"ל (נ"א דכשדיא"ל) קדמאה, אשכחן, דצפרא דא הוּו עבדין ליה בזמנין ידיען, מכסף מערב דדהבא, רישא דדהבא. פומא דכסף. גדפוי מנחשת קלל מערב בכספא. גופא דדהבא, נקודין דנוצי בכסף. רגלין דדהבא. ושוין בפומא לישן דההוא צפור ידו"ע.

[זוהר חלק ג' - דף קפ"ה ע"א]

ושוין לההוא צפרא בחלון חד. ופתחין פוין לקבל שמשא. ובליליא פתחין פוין לסיהרא. מקטרין קטרתינ, ועבדין חרשין, ואומאן לשמשא. ובליליא אומאן לסיהרא, (דף קפ"ה ע"א) ודא עבדין שבועה יומין. מכאן ולהלאה, ההוא לישנא מכשפשא בפומא דההוא צפרא, נקדין לההוא לישנא במחטא דדהבא, והיא ממללא רברבן מגרמה, וכלא הוּו ידע בלק בצפור דא (ודאי). על דא בן צפור, ובגין כך חמא, מה דבר נש אחרא לא יכיל למנדע, ולא יכיל למחמי. ם

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כְּתִיב (תהלים סח) אָמַר יי מִבֶּשֶׁן אָשִׁיב אָשִׁיב מִמְצוּלוֹת יָם. אֵיךְ לֵן לְשׁוֹאֵה לְבָא לְמַהִימְנוּתָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּכָל מְלוֹי מְלֵי קְשׁוּט, וּמַהִימְנוּתָא סְגִיָּא. דְּכִיּוֹן דְּמִלְהָ אָמַר, כִּלְאֵ אֲתַעְבִּיד, וְדָא בַר נֶשׁ דְּחִיק לְבָא, וְאָמַר לְכֻמָּה שְׁנִין, וּלְכֻמָּה זְמַנִּין יִשְׁתַּלֵּם דָּא, דְּאִיהוּ כֶּךָ. כִּפּוּם רַבְרַבְנּוּ דִּילֵיהּ, דְּכָל עֲלָמִין מְלֵיא יְקָרִיָּה, הֲכִי הוּא. מְלוֹי בַר נֶשׁ זְעִיר, וְכָל מְלוֹי אֵינּוֹן לְפּוּם שְׁעָתָא, הֲכִי הוּא לְפּוּם שְׁעָתָא. אֲבָל בְּתִיבְתָא, וּבְעוּתָא, וּבְעוּבְדִין טְבִין, וּבְדַמְעִין סְגִיָּאִין, אִיהוּ קְדִישָׁא רַב וְעֲלָהּ עַל כָּל עֲלָמָא, אֲזַהִיר נְהוּרִיָּה, וְקָמִיט קְדוּשְׁתִּיהּ, לְגַבִּיָּה דְּבַר נֶשׁ, לְמַעְבַּד רְעוּתִיהּ.

אָמַר יי, לְזַמְנָא דְּאִתִּי, זְמַיִן קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַתְעָרָא וּלְאַתְבָּא מִבֶּשֶׁן, כָּל אֵינּוֹן דְּקִטְלוּ לֹון חֵיוֹת בְּרָא וְאֲכָלוּ לֹון. בְּגִין דְּאִתְּ בְּעֲלָמָא (ס"א אוּף הַכָּא מֶלֶךְ הַבְּשׁוֹן) אֲתַר מוֹתְבָא, דְּכָל חֵיוֹן רַבְרַבְנּוּ, וְטוּרִין רְמָאִין וְסְגִיָּאִין, וְטְמִירִין אֵלִין בְּאֵלִין. וְעָרוּד מְדַבְּרָא תְּקִיפָא תַמּוּן, אִיהוּ עוּג (בִּין) עָרוּדִי דְּמְדַבְּרָא הוּוּ, וְשְׂכִיחַ תַמּוּן תּוּקְפָא דִּילֵיהּ, בְּגִין דְּהוּוּ מֶלֶךְ הַבְּשׁוֹן, דְּכָל מְלָכִי עֲלָמָא, לֹא יְכַלִּין לְאַגָּחָא קְרַבָּא בֵּיהּ, בְּגִין תּוּקְפָא דְּבֶשֶׁן. וְאַתָּא מֹשֶׁה, וְאַגָּח בֵּיהּ קְרַבָּא.

סִיחּוֹן: סִיחּוֹן דְּמְדַבְּרָא הוּוּ סִיחּוֹן. וְרַחֲצֵנוּ דְּמוּאֵב עֲלֵיהּ הוּוּ. כִּי אֲרַנּוֹן גְּבוּל מוּאֵב בֵּין מוּאֵב וּבֵין הָאֲמוּרִי. תָּא חֲזִי, בְּשַׁעְתָּא דְּחָרִיבוּ יִשְׂרָאֵל קְרַתָּא דְּסִיחּוֹן, כְּרוּזָא אֲתַעְבַּר בְּמַלְכוּ דְּשְׁמִיא, אֲתַכְּנָשׁוּ גְבַרִין שְׁלֹטְנִין עַל שְׂאָר עַמִּין, וְתַחֲמוּן מְלָכוּ דְּאֲמוּרָאָה הִיךְ אֲתַתְּרַב בְּמַלְכוּ.

בְּהֵיא שְׁעָתָא, כָּל אֵינּוֹן שְׁלֹטְנִין דְּהוּוּ מְמַנִּין עַל שְׁבַע עַמִּין אֲתַכְּנָשׁוּ, וּבְעוּ לְאַהֲדָרָא מְלָכוּ לְיוֹשְׁנָה. כִּיּוֹן דְּחָמוּ תְּקִיפָא דְּמֹשֶׁה, אֲתַהֲדְרוּ לְאַחֲוָרָא. הֲדָא הוּא דְּכְתִיב, (בְּמִדְבָר כ"א) עַל כֵּן יֹאמְרוּ הַמּוֹשְׁלִים בְּאוֹ חֲשֹׁבוֹן, אֵינּוֹן שְׁלֹטְנִין מְמַנִּין עֲלֵיהּוּ דְּאַתְכְּנָשׁוּ, וְהוּוּ אֲמָרִי בְּאוֹ חֲשֹׁבוֹן, מֵאֵן הוּא דִּין דְּחָרִיב לָהּ. תַּבְּנָה וְתַכְּוֹנֵן כְּדְבַקְדָּמִיתָא, וְתַהֲדַר מְלָכוּ לְיוֹשְׁנָה.

כְּד חָמוּ גְבוּרְתָא דְּמֹשֶׁה, וְשִׁלְהוּבָא דְּמַלְכוּ, אֲמָרוּ כִּי אֵשׁ יִצְאָה מִחֲשֹׁבוֹן לְהַבָּה מְקַרִּית סִיחּוֹן. כִּיּוֹן דְּכְתִיב מִחֲשֹׁבוֹן, אֲמָרִי מְקַרִּית סִיחּוֹן. דְּהָא קְרִית סִיחּוֹן חֲשֹׁבוֹן הוּוּ, דְּכְתִיב כִּי חֲשֹׁבוֹן עִיר סִיחּוֹן מֶלֶךְ הָאֲמוּרִי.

אֵלָא, שִׁלְהוּבָא דְּמַלְכָּא שְׁמִיא נֶפֶק, וְחָרִיב כִּלְאֵ. בְּשַׁעְתָּא דְּאֵינּוֹן אֲמָרִין תַּבְּנָה וְתַכְּוֹנֵן עִיר סִיחּוֹן סְתָם, וְלֹא אֲמָרוּ חֲשֹׁבוֹן, דְּחָשִׁיבוּ דְּבְגִין כֶּךָ יִתְבַּנִּי לְמוֹתְבָא דְּאֲמוּרָאָה, כְּדִין אֲתִיבוּ וְאֲמָרוּ, לֹא יְכִילְנָא. מֵאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּכָל אֲרַחֲסִין וְשְׁבִילִין אֲסִתְתָּמוּ בְּתַקְפָּא דְּרַב עֲלָהּ דְּלָהוֹן. אִי נְהַדְר וְנִימָא וְנִדְכַר חֲשֹׁבוֹן דְּתַבְּנָה, הָא אֵשׁ יִצְאָה מִחֲשֹׁבוֹן. אִי נְהַדְר וְנִימָא (סְתָם) קְרִית סִיחּוֹן, הָא לְהַבָּה יִצְאָה מְקַרִּית סִיחּוֹן וְדָאִי. כִּיּוֹן דְּהֵיא שִׁלְהוּבָא דְּאֵשׁא שְׂרִיא תַמּוּן עֲלָהּ, לִית מֵאֵן דִּיכִיל לָהּ לְאַהֲדָרָא לָהּ לְיוֹשְׁנָה, דְּהָא מְכָל סְטְרִין לִית לֹון רֶשׁוּ.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מפאן ולהלאה אוי לך מואב, דהא תהוא דהיה מגן עלך, אתבר. ובגין כך מואב פיון דחמו דמגן דלהון אתבר, כדיון ויגר מואב מפני העם מאד. מאי מאד, יתיר ממותא.

פי רב הוא. דהא כדיון איהו הוה רב, ורב הוה זעיר, דכתיב (עובדיה א) הנה קטן נתתיך בגוים. וישראל הוה רב באתר עשו, דכתיב ביה ורב. מאי טעמא. בגין דחמו דשלטו ישראל, עילא ותתא. דכתיב את כל אשר עשה ישראל לאמורי. אשר עשה ישראל מבעי ליה, מאי את כל. לאסגאה עילא ותתא, עילא, דאפילו משלטניהון רברבין ושלטנין דלעילא. ואפילו משלטניהון רברבין ושלטנין דלתתא. ועל דא את כל אשר עשה. ועל דא פי רב הוא, באתר דרב בוכרא קדישא, דכתיב, (שמות ד) בני בכורי ישראל.

[זוהר חלק ג' - דף קפ"ה ע"ב]

ואי תימא דקודשא בריך הוא בעא הכי, ולאו מן דינא. תא חזי, עשו קליפה הוה, וסטרא אחרא הוה. פיון (דף קפ"ה ע"ב) דנפק קליפה ואתעבר, הא מוחא שכיחא (שפחה), ערלה קדמאה קאי לבר. ברית איהו (ס"א רב ועלאה) יקרא מפלא, ואיהו אתגלי לבתר. (במדבר כ"ב) ויאמר מואב אל זקני מדין עתה ילחכו וגו'. רבי חייא פתח, (זכריה ג) ויראני את יהושע הכהן הגדול עומד לפני מלאך יי וגו'. כמה אית ליה לבר נש, לאסתמרא אורחוי בהאי עלמא, ולמהך בארח קשוט. בגין דכל עובדוי דבר נש כתיבין קמי מלכא, ורשימין קמיה, וכלהו במניינא. גטורי תרעי קיימין וסתדין, קיימי ותבעי דינא תריסין. ודיינא קיימא לקבלא סהדותא, ואינן דטענו טענתא מרחשון, ולא ידיע אי יהכון מימינא, ואם ישמאלון משמאלא.

דהא כד רוחי בני נשא נפקי מהאי עלמא, כמה אינן מקטרגין דקיימין קמיהו, וכרוזין נפקין הן לטב הן לביש, כפום מה דנפיק מן דינא. דתניא, בכמה דינן אתדן בר נש בהאי עלמא, בין בחייו, בין לבתר. דהא כל מלוי בדינא אינן. וקודשא בריך הוא תדיר ברחמנו, ורחמוי על כלא, ולא בעי לדינא בני נשא כפום עובדיהון, דהכי אמר דוד, (תהלים קל) אם עונות תשמר יה יי מי יעמוד. הכא אית לאסתכלא, פיון דאמר אם עונות תשמר יי, אמאי יי (ד"א אדני).

אלא, תלת דרגין דרחמי אדכר דוד הכא. אם עונות תשמר יה, אם חובין סגיא, עד דסקין לעילא לגבי אבא ואמא, הא יי (ד"א אדני) דאיהו רחמי. ואי שמא דא, אף על גב דאיהו רחמי, יתער בדינא וכל דרגין אסתימו בדינא, דרגא חדא אית דנהדר לגביה, דכל אסוותין מינה נפקין, איהו יחוס עלן, ומאן איהו, מי מ"י יעמוד ודאי. מ"י ירפא לך. (כמה דאת אמר (איכה ב') כי גדול כים שברך מי ירפא לך)

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ועל דא יה יי (ד"א אדני) אי אלין שמעהן יסתמון מנון, מ"י יעמוד, דכל ארחין דתיבתא פתיחן מניה.

תא חזי, יהושע בן יהוצדק צדיק גמור הוה, גברא דהוה עאל לפני לפנים, דעיילוהו למתיבתא דרקייעא. אתכנשו כל בני מתיבתא תמן, לעינא בדיניה. וכך ארחוי דהווא מתיבתא דרקייעא, כד עיילי ליה לדינא, פרוזא נפיק ואכריו, כל בני מתיבתא עולו לאדרא טמירא, ובי דינא מתכנשי.

והווא רוחא דבר נש סלקא על ידי דתרי ממנון, פיון דעאל, קריב לגבי חד עמודא דשלהובא מלהטא דקיימא תמן, ם ואגלים ברוחא דאורא דנשיב בהווא עמודא, וכמה אינון דסלקין לון תמן. ם. בגין דכל אינון דמשתדלי באורייתא, ומחדשי בה חדושינון, מיד אכתוב לגבי בני ם מתיבתא אינון מלין, פדין כל אינון בני מתיבתא אתאן למחמי ליה. אינון תרין ממנון נפקין, וסלקין ליה להווא מתיבתא דרקייעא, מיד קריב לגבי הווא עמודא, דאגלים תמן.

עאל למתיבתא, וחמאן ליה. אי מלה פדקא יאות זכאה איהו, כמה עטרין מנצצן, מעטרין ליה כל בני מתיבתא. ואי מלה אחרא הוה, ווי ליה להווא פסופא, דחיין ליה לבר, וקאים גו עמודא, עד דעיילי ליה לדינא, רחמנא לשיזבן.

ואית אחרנין דסלקין לון תמן, כד קודשא בריה הוא בפלוגתא בבני מתיבתא, ואמרי מאן מוכח, הא פלוני דאוכח מלה. פדין סלקין ליה תמן, ואוכח הווא מלה בין קודשא בריה הוא ובין בני מתיבתא. ואית אחרנין דסלקין לון תמן לדינא, ודיינין ליה תמן, לבררא לון, וללבנא לון.

אמר ליה רבי יוסי, אי הכי בלא דינא אתפטור בר נש ואסתלק מהאי עלמא. ואי בדינא אסתלק, אמאי אתדן זמנא אחרינא. אמר ליה, הכי אוליפנא, והכי שמענא, דהא ודאי בדינא אסתלק בר נש מהאי עלמא, אבל עד לא ייעול למחיצתהון דצדיקיא, סלקי ליה לדינא, ותמן אתדן בהווא מתיבתא דרקייעא.

[זוהר חלק ג' - דף קפ"ו ע"א]

ותמן קיימא הווא ממנא דגיהנם לאסטאה. זכאה איהו מאן דזכי מן דינא, ואי לא הווא ממנא דגיהנם נטיל ליה, בשעתא דמסרין ליה בידוי, ומקלע ליה מתמן לתתא, כמאן דמקלע אבנא (דף קפ"ו ע"א) בקרטיפא (ס"א בקוספיתא) דכתביב, (שמואל א כה) ואת נפש אויביה יקלענה בתוך פה הקלע וגו'. ושדי ליה לגיהנם, וקביל עונשיה כפום מה דאתדן.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, (זכריה ג) ויראני את יהושע הכהן הגדול עומד לפני מלאך וגו', דסליקו ליה לדינא, גו ההוא מתיבתא דרקייעא, בשעתא דאתפטור מהאי עלמא. עומד לפני מלאך יי, דא הוא ההוא נער, ריש מתיבתא, דאיהו חתיך דינא על כלא.

והשטן, מאן והשטן. ההוא דממנא, על נפשתיא בגיהנם, דתיאובתיה למיסב ליה, ותדיר קיימא ואמר הב הב, הבו חייבין לגיהנם. לשטנו, לאדפרא חובי. כדין ויאמר יי אל השטן יגער בך השטן ויגער ה' בך, תרין גערות אמאי. אלא חד לדומה. וחד, לההוא דנפקא מגיהנם, דקיימא תדיר לאסטאה.

תא חזי, ההוא שטן עלאה נחית כמה דאוקמוה, דאגלים בדיוקנא דשור, וכל אינון רוחין בישינ, דאתדנו לאעלא בגיהנם, לחיך לון ברגעא חדא, וחטף לון, ונחית ויהב לון לדומה, לבתר דבלע לון. ודא הוא דכתיב, ויאמר מואב אל זקני מדין עתה ילחכו הקהל את כל סביבותינו כלחוד השור, דאשתמודע, השור דקיימא לביש על כל בני עלמא. את ירק השדה, אינון רוחין דבני נשא, דאינון ירק השדה. השדה, ההוא שדה דאשתמודע.

אמר רבי יוסי, אי הכי, חכים הוה בלק. אמר ליה ודאי, והכי אצטריך ליה למנדע כל ארחוי דההוא שור, ואי לא ידעי להו, לא יכיל למעבד חרשוי וקסמוי. אמר רבי יוסי ודאי הכי הוא, ויאות אמרת. ותוקפיה דההוא שור, מפי מכריזו על התבואה. (כאן חסר) כל אינון יומין דמכריזין וכל יומין דמכריזי על רוחיהון דבני נשא. ואינון (קצ"ו ע"ב, ר' אלעזר וכו' שייך כאן) יומי ניסן, ויומי תשרי, והא אתמר. (כאן מתחיל זהר אלה הדברים כי שם שייך ינוקא דפרשת בלק)

רבי יצחק ורבי יהודה הוו אזלי באורחא, מטו לההוא אתר דכפר סכנין, דהוה תמן רב המנונא סבא, אתארחו באתתא דיליה, דהוה לה ברא חדא זעירא, וכל יומא הוה בבי ספרא, ההוא יומא סליק מבי ספרא, ואתא לביתא, חמא לון לאלין חכימין. אמר ליה אמיה, קריב לגבי אלין גוברין עלאין ותרווח מנייהו ברכאן. קריב לגבייהו, עד לא קריב, אהדר לאחורא. אמר ליה לאמיה, לא בעינא לקרבא לגבייהו. דהא יומא דא לא קרו קריאת שמע, והכי אולפי לי, כל מאן דלא קרי קריאת שמע בעונתיה, בנדי הוא כל ההוא יומא.

שמעו אינון, ותוהו, ארימו ידיהו ובריכו ליה. אמרו ודאי הכי הוא. ויומא דא אשתדלנא בהדי חתן וכלה, דלא הוה לון צרכייהו, והוו מתאחרן לאזדווגא, ולא הוה בר נש לאשתדלא עליהו, ואנן אשתדלנא בהו, ולא קרינן קריאת שמע בעונתיה, ומאן דאתעסק במצוה, פטור מן המצוה. אמרו ליה, ברי, במה ידעת. אמר ליה, בריחא דלבושייכו ידענא, כד קריבנא לגבייכו. תוהו. יתבו, בטלו ידיהו וכריכו רפתא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רבי יהודה הווי ידוי מלוכלכן, ונטיל ידוי, ובריק עד לא נטיל. אמר ליה, אי תלמידי דרב שמעיה חסידא אתון, לא הוה לכו לברכא בידיים מזוהמות, ומאן דבריק בידיים מזוהמות, חייב מיתה.

פתח ההוא ינוקא ואמר, (שמות ל) בבאם אל אהל מועד ירחצו מים ולא ימותו וגו'. ילפינן מהאי קרא, דמאן דלא חייש להאי, ויתחזי קמי מלכא בידין מזוהמן, חייב מיתה. מאי טעמא. בגין דידי דבר נש יתבין ברומו של עולם. אצבעא חדא אית בידי דבר נש, ואיהו אצבעא דארמא משה.

[זוהר חלק ג' - דף קפ"ו ע"ב]

כתיב (שם כו) ועשית בריחים עצי שטים חמשה לקרשי צלע המשכן האחד וחמשה בריחים לקרשי צלע המשכן השנית. וכתיב והבריח התיכון בתוך הקרשים מבריח מן הקצה אל הקצה. ואי תימא, דההוא בריח התיכון אחרא הוא, דלא הוה בכללא דאינון חמשה. לאו הכי. אלא ההוא בריח התיכון, מאינון חמשה הוה. תרין מכאן, ותרין מכאן, וחד באמצעיתא. הא הוה בריח התיכון, עמודא דיעקב, רזא דמשה, (דף קפ"ו ע"ב) לקבל דא, חמש אצבעאן בידי דבר נש. והבריח התיכון באמצעיתא, רב ועלאה מפלא, ביה קיימין שאר אחרנין.

ואינון חמש בריחין, דאקרון חמש מאה שנין, דאילנא דחיי אזיל בהו. וברית קדישא אתער (ס"א אתגזר), בחמש אצבען דידיא. ומלה (נ"א סתימא) תימא הוא על מה דאמרת. ועל דא כל ברכאן דכהנא, באצבען תליין. פרישו דידיא דמשה על דא הוה.

אי כל דא אית בהו, לית דינא למהוי בנקיו, פד מברכין בהו לקודשא בריך הוא. בגין דבהו, ובדוגמא דלהון, מתברך שמה קדישא. ועל דא אתון דחכמיתו טובא, היך לא אשגחתון להאי. ולא שמשותון לרבי שמעיה חסידא, ואיהו אמר, כל טנופא, וכל לכלוכא, סליקו ליה לסטרא אחרא, דהא סטרא אחרא מהאי טנופא ולכלוכא אתון. (תרומה קנ"ד ע"ב) ועל דא מים אחרונים חובה, וחובה אינון.

תוהו ולא יכילו למלא. אמר רבי יהודה, ברי, שמה דאבוך מאן הוא. שתיק ינוקא רגעא חדא, קם לגביה אמה ונשק לה, אמר ליה אמי, על אבא שאילו לי אלין חכימין, אימא לון. אמר ליה אימיה, ברי, בדקת להו. אמר הא בדקית, ולא אשכחית פדקא יאות. לחישא ליה אמה, ואהדר לגביהו, אמר ליה אתון שאלתון על אבא, והא אסתלק מעלמא, ובכל יומא דחסידי קדישין אזלין בארמא, איהו טייעא אבתריהו. ואי אתון קדישי עליונין, היך לא אשכחתון ליה, אזיל טייעא אבתריכו.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אבל בקדמיתא חמינא בכו, והשתא חמינא בכו, דאבא לא חמא חמרא דלא (ס"א דלהוי) טעין אבתריה חמרא, למסבל עולא דאורייתא. פיון דלא זכיתון דאבא יטעון אבתריכו, לא אימא מאן הוא אבא. אמר רבי יהודה לרבי יצחק, כדדמי לן, האי ינוקא לאו בר נש הוא. אכלו. וההוא ינוקא הוה אמר מלי דאורייתא, וחדושי אורייתא. אמרו, הב ונברך. אמר להו, יאות אמרתון. בגין דשמא קדישא לא מתברך בברכה דא, אלא בהזמנה.

פתח ואמר, (תהלים לד) אברכה את יי בכל עת וגו'. וכי מה חמא דוד לומר אברכה את יי. אלא, חמא דוד דבעי הזמנה, ואמר אברכה. בגין דבשעתא דבר נש יתיב על פתורא, שכינתא קיימא תמן, וסטרא אחרא קיימא תמן. כד אומין בר נש לברכא לקודשא בריך הוא, שכינתא אתתקנת (נ"א בהזמנה דא) לגבי עילא, לקבלא ברכאן, וסטרא אחרא אתכפייא. (נ"א ואי אתתקנת בברכתא לגבי עילא, וסטרא אחרא לאו איהו בכללא) ואי לא אומין בר נש לברכא לקודשא בריך הוא, סטרא אחרא שמע ומכשפשא למהוי ליה חולקא בההיא ברכה.

ואי תימא, בשאר ברכאן אמאי לא אית הזמנה. אלא ההוא מלה דברכה, דקא מברכין עליה, איהו הזמנה. ותא חזי דהכי הוא, דהאי דמברך על פרי, ההוא פרי איהו הזמנה, ומברכין עליה. ולית ליה חולקא לסטרא אחרא. וקודם דא, דהוה ההוא פרי ברשות דסטרא אחרא, לא מברכין עליה. וכתיב (ויקרא יט) לא יאכל, בגין דלא יברכון על ההוא פרי, ולא יתברך סטרא אחרא. פיון דנפק מרשותיה, יאכל, ומברכין עליה. ואיהו הזמנה לברכתא. וכן כל מילין דעלמא דקא מברכין עלייהו. פלהו הזמנה לברכתא. ולית בהו חולקא לסטרא אחרא.

ואי תימא, אוף הכי לברפת זמון פסא דברכתא הוה הזמנה, אמאי הב ונברך. אלא, הואיל ובקדמיתא כד הוה שתי, אמר בורא פרי הגפן. הא הזמנה הוי. והשתא לברפת מזונא, בעינן שנוי, להזמנה אחרא, דהא פסא דא לקודשא בריך הוא הוי, ולא למזונא, ובגין כך בעי הזמנה דפומא.

[זוהר חלק ג' - דף קפ"ז ע"א]

ואי תימא, נברך שאכלנו משלו, דא הוא הזמנה, ברוך שאכלנו דא הוא ברכה. הכי הוא ודאי. אבל נברך, הזמנה אחרא איהו, הזמנה דבורא פרי הגפן. (ס"א דפומא) דקדמיתא איהי הזמנה לכוס דברכה סתם. והאי כוס, פיון דאנטיל איהו הזמנה אחרא במלה דנברך לגבי עלמא עלאה דכל מזונין וברכאן מתמן נפקין, ובגין כך איהו בארז סתים, דעלמא עלאה סתים איהו, ולית לגביה הזמנה. אלא בדרגא דא כוס דברכה. (במלה דנברך) אמר רבי יהודה, זכאה חולקנא, דמן (דף קפ"ז ע"א) יומא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דַּעֲלֵמָא עַד הַשְּׁתָּא, לָא שְׂמַעְנָא מְלִין אֲלִין, וְדַאי הָא אַמִּינָא דְדָא לָאו בַּר נֶשׁ אִיהוּ.

סדר הלימוד ליום ח אייר [יום 215 בשנה]

אָמַר לֵיהּ, בְּרָא, מְלֵאכָא דִּי, רְחִימָא דִּילֵיהּ, הָאִי דְאִמְרַת וְעֵשִׂית בְּרִיחִים עֲצִי שְׁטִים חֲמִשָּׁה לְקִרְשֵׁי צֹלַע הַמִּשְׁכָּן וְגו', וְחֲמִשָּׁה בְּרִיחִים וְגו', וְחֲמִשָּׁה בְּרִיחִים לִירְכַתִּים יָמָה. הָא בְּרִיחִים טוֹבָא אִיכָא הֵכָא, וְיָדִים אֵינּוּן תְּרִין. אָמַר לֵיהּ, דָּא הוּא דְאִמְרִין, מְפּוּמִּיהַּ דְּבַר נֶשׁ אֲשַׁתְּמַע מֵאֵן אִיהוּ. אֲבַל הוּאִיל וְלֹא אֲשַׁחְתּוּן אֲנָא אִימָא.

פְּתַח וְאָמַר, (קהלת ב) הַחֲכָם עֵינָיו בְּרֵאשׁוֹ וְגו'. וְכִי בָּאֵן אֲתֵר עֵינָיו דְּבַר נֶשׁ, אֲלָא בְּרֵאשׁוֹ, דִּילְמָא בְּגוּפּוֹ אוּ בְּדְרוּעֵיהּ, דְּאִפִּיק לְחֲכָם יִתִּיר מְכַל בְּנֵי עֲלָמָא. אֲלָא קְרָא הֵכִי הוּא וְדַאי, דְּתַנּוּן, לָא יִתֵּךְ בַּר נֶשׁ בְּגִלּוֹי דְרִישָׁא ד' אַמּוּת. מֵאִי טַעְמָא. דְּשְׂכִינְתָּא שְׂרִיא עַל רִישֵׁיהּ, וְכָל חֲכָם, עֵינָיו וּמְלּוֹי בְּרֵאשׁוֹ אֵינּוּן, בְּתַהוּא דְשְׂרִיא וְקִימָא עַל רִישֵׁיהּ.

וְכַד עֵינָיו תַּמּוּן, לִינְדַע דְּתַהוּא נְהוּרָא דְאֲדִלִיק עַל רִישֵׁיהּ, אֲצַטְרִיךְ לְמִשְׁחָא, בְּגִין דְּגוּפָא דְּבַר נֶשׁ אִיהוּ פְּתִילָה, וְנְהוּרָא אֲדִלִיק לְעִילָא, וְשְׁלֵמָה מְלַכָּא צְוּוּחַ וְאָמַר, (קהלת ט) וְשִׁמְן עַל רֵאשֶׁךְ אַל יַחְסֵר, דְּהָא נְהוּרָא דְּבְרֵאשׁוֹ, אֲצַטְרִיךְ לְמִשְׁחָא וְאֵינּוּן עוֹבְדִין טְבָאֵן. וְעַל דָּא הַחֲכָם עֵינָיו בְּרֵאשׁוֹ, וְלֹא בְּאֲתֵר אַחְרָא.

אֲתוּן חֲכָמִין, וְדַאי שְׂכִינְתָּא שְׂרִיא עַל רִישֵׁיכּוֹ, הֵיךְ לָא אֲשַׁחְתּוּן לְהָאִי, דְּכִתִּיב וְעֵשִׂית בְּרִיחִים וְגו', לְקִרְשֵׁי צֹלַע הַמִּשְׁכָּן הָאֶחָד. וְחֲמִשָּׁה בְּרִיחִים לְקִרְשֵׁי צֹלַע הַמִּשְׁכָּן הַשֵּׁנִית. הָאֶחָד וְהַשֵּׁנִית אָמַר קְרָא, שְׁלִישִׁית וְרִבִיעִית לָא אָמַר קְרָא. דְּהָא אֶחָד וְשֵׁנִית, דָּא חֲשִׁיבּוּ דְתִרִין סְטֵרִין, וּבְגִין כֶּךָ עֲבִיד חוּשְׁבָנָא בְּתִרִין אֲלִין.

אֲתוּ אֵינּוּן וְנִשְׁקוּוּהוּ, (כמלקדמין) בְּכַה רַבִּי יְהוּדָה, וְאָמַר, רַבִּי שְׂמַעוֹן זַכָּאָה חוּלְקָךְ, זַכָּאָה דְרָא, דְּהָא בְּזַכּוּתְךָ אֲפִילוּ יְנוּקֵי דְבִי רַב, אֵינּוּן טְנָרִין רַמְאִין תְּקִיפִין. אֲתַתָּא אַמִּיהַּ, אָמַרְהָ לּוֹן רַבּוּתִי, בְּמִטּוֹ מְנַיִיכוֹ, לָא תִשְׁחַחֵן עַל בְּרִי, אֲלָא בְּעֵינָא טְבָא. אָמַרוּ לָהּ, זַכָּאָה חוּלְקָךְ אֲתַתָּא כְּשֵׁרָה, אֲתַתָּא בְּרִירָא מְכַל שְׂאֵר נְשִׁין, דְּהָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּרִיר חוּלְקָךְ, וְאָרִים דְּגִלְךָ עַל כָּל שְׂאֵר נְשִׁין דְּעֲלָמָא.

אָמַר יְנוּקָא, אֲנָא לָא מְסַתְפִּינָא מְעֵינָא בִישָׁא, דְּבַר נוּנָא רַבָּא וְיִקְרָא אֲנָא, וְנוּנָא לָא דְחִיל מְעֵינָא בִישָׁא, דְּכִתִּיב, (בראשית מח) וַיִּדְגּוּ לָרוֹב בְּקֶרֶב הָאָרֶץ, מֵאִי לָרוֹב, לְאִסְגָּאָה עַל עֵינָא. וְתַנּוּן, מַה דְּגִים דִּימָא, מֵאִי חֲפִי עֲלֵיהוּן, וְלִית עֵינָא בִישָׁא וְכו'. לָרוֹב וְדַאי, בְּקֶרֶב הָאָרֶץ, בְּגוּ בְּנֵי אֲנָשָׁא עַל אַרְעָא. אָמַרוּ, בְּרָא,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מלאכא דיי, לית בנא עינא בישא, ולא מסטרא דעינא בישא אתינן. וקודשא בריך הוא חפי עלך בגדפוי.

פתח ואמר (בראשית מח) המלאך הגואל אותי מכל רע יברך וגו'. האי קרא אמר יעקב ברוח קודשא, אי ברוח קודשא אמר ליה, רנא דחכמתא אית ביה. המלאך, קרי ליה מלאך. וקרי ליה שמהן אחרנין. הכא, אמאי אקרי מלאך. אלא פד איהו שליחא מלעילא, וקבילת זהרא מגו אספקלריא דלעילא, (ס"א דכד) דכדין מברכין אבא ואמא להאי, אמרי לה ברתי, זילי נטורי ביתיך, פקידי לביתיך. הכי עבידי לביתיך. זילי וזוני לון. זילי, דההוא עלמא דלתתא מחכא לך, בני ביתך מחכאן מזונא מנך, הא לך כל מה דתצטרכי למיהב לון, כדין איהי מלאך.

ואי תימא, והא בכמה דוכתי אקרי מלאך, ולא אתי למיזן עלמינן. ועוד, דבשמא דא לא זן עלמינן, אלא בשמא דיי. הכי הוא ודאי, פד שליח מגו אבא ואמא, אקרי מלאך, וכיזן דשארי על דוכתינן, על תריז כרובין אדני שמייה.

למשה פד אתחזי ליה בקדמיתא, אקרי (בראשית קי"ג ע"ב) (שמות ג) מלאך. ליעקב לא אתחזי הכי, אלא בדוגמא, דכתיב (בראשית כט) ורחל באה, דא דיוקנא דרחל אחרא, דכתיב (ירמיה לא) כה אמר יי קול ברמה נשמע וגו'. רחל מבכה על בניה. ורחל באה סתם, עם הצאן דרגין דילה. אשר לאביה ודאי. וכלהו אתמנון ואתפקדון בידהא. כי רועה היא, איהי מנהיגא לון, ואתפקדא עליהו.

[זוהר חלק ג' - דף קפ"ז ע"ב]

והכי (דף קפ"ז ע"ב) במשה כתיב, (שמות ג) וירא מלאך יי אליו בלבת אש. ואי תימא יתיר הוא שבחא דאברהם, דלא כתיב ביה מלאך, אלא (בראשית יח) וירא אליו יי באלוני ממרא וגו'. התם באברהם, אתחזי ליה אדני, באלף דלת, בגין דבההוא זמנא קביל ברית, ומה דהוה אתכפסי עד כען מגייה, אתחזי ליה רבון ושלטי, והכי אתחזי, דהא כדין בההוא דרגא אתקשר, ולא יתיר. ובגין כך, בשמא דאדון רבון עליה.

אבל משה דלא הוה ביה פרודא, דכתיב (שמות ג) משה משה דלא פסקא טעמא. כמה דכתיב (בראשית כב) אברהם אברהם, דפסקא טעמא. בגין דהשתא שלימ, מה דלא הוה מקדמת דנא. פרישו אית בין אברהם דהשתא, לאברהם דקדמיתא. אבל משה, מיד דאתייליד, אספקלריאה דנהרא הות עמיה, דכתיב (שמות ב) ותרא אותו כי טוב הוא. וכתיב (בראשית א) וירא אלהים את האור כי טוב. משה מיד אתקשר בדרגא דיליה ובגין כך משה משה, ולא אפסיק טעמא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ועל דא לגבי דמשה, אזעיר גרמיה, דכתיב מלאך יי. יעקב קרא ליה, בשעתא דהוה סליק מעלמא, מלאך. מאי טעמא. בגין דבההיא שעתא הוה ירית לה, לשלטאה. משה בחייו. יעקב, לבתר דסליק מעלמא. משה בגופא. יעקב ברוחא. זכאה חולקא דמשה.

הגואל אותי מפל רע, דלא אתקריב לעלמין לגבי סטרא דרע, ולא יכיל רע לשלטאה ביה. יברך את הנערים, כדין יעקב הוה מתקן לביתיה, כבר נש דאזיל לביתא חדתא, ומתקן לה בתקונו, ומקשט לה בקשוטוי. יברך את הנערים, אינון דאשתמודען, אינון דאתפקדן על עלמא, לאתמשכא מנייהו ברכאן, תרין פרובין אינון. ויקרא בהם שמי, השתא אתקין ביתיה, ואיהו אסתלק בדרגיה, בגין דחבורא בייעקב הוי. גופא, אתדבק באתר דאצטריף, ותרין דרועין בהדיה.

לבתר דאינון נערים מתברכן פדקא יאות, כדין וידגו לרוב בקרב הארץ. ארחא דנוגין לאסגאה גו מיין, ואי נפקן מגו מיא ליבשתא, מיד מתין. אלין לאו הכי, אלא אינון מן ימא רבא, וסגיאו דלהון לאפשא ולאסגי בקרב הארץ איהו. מה דלית הכי לכל נוגין דעלמא.

מה פתיב לעילא, ויברך את יוסף ויאמר, ולא אשפחן ליה הכא ברכאן, דהא לבתר בריך ליה, דכתיב, (בראשית מט) בן פורת יוסף. אלא, כיון דבריק לאלין נערים, ליוסף בריך. דהא לא יכלי לאתברכא, אלא מגו יוסף, ומגו דאיהו בטמירו, ולא אתחזי לאתגלאה, פתיב בטמירו, ויקרא בהם שמי ושם אבותי, (לכסאה עליה) מן האבות מתברכן, ולא מאתר אחרא. בקרב הארץ, דא הוא פסויא לחפאה מה דאצטריף.

אתו ונשקוה כמלקדמין, אמרו, הבו ונבריק. אמר איהו, אני אברך, דכל מה דשמעתון עד הכא מנאי הוה, ואקיים בי (משלי כב) טוב עין הוא יבורך, קרי ביה יברך. מאי טעמא. בגין דנתן מלחמו לדל. מלחמא ומיכלא דאורייתא דילי אכלתון. אמר רבי יהודה. ברא רחימא דקודשא בריך הוא, הא תנינן בעל הבית בוצע ואורח מברך. אמר ליה, לאו אנא בעל הבית, ולא אתון אורחין. אבל קרא אשפחנא, ואקיים ליה. דהא אנא טוב עין ודאי, בלא שאילו דלכון אמינא עד השתא, ולחמא ומיכלא דילי אכלתון.

נטל פסא דברכתא ובריק, וידוי לא יכלי למסבל פסא, והווי מרתתני. כד מטא לעל הארץ ועל המזון, אמר, (תהלים קטז) כוס ישועות אשא ובשם יי אקרא. קיימא פסא על תקוניה, ואתישב בימיניה, ובריק. לסוף אמר, יהא רעוא דלחד מאלין, יתמשכון ליה חיינ, מגו (נ"א מלכא) אילנא דחיי, דכל חיינ ביה תליין. וקודשא בריך הוא יערב ליה, וישפח ערב לתתא, דיסתפם בערבותיה, בהדי מלכא קדישא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

[זוהר חלק ג' - דף קפ"ח ע"א]

פִּיּוֹן דְּבֵרִיךָ, אִסְתִּים עֵינְוֵי רַגְעָא חֲדָא, לְבַתֵּר פִּתַּח לִוְן, אָמַר חֲבֵרֵיִיא, שְׁלוֹם לְכוּן מַרְבוֹן טַב, דְּכָל עֲלָמָא דִּילֵיהּ הוּא. תְּוֹוהוּ, וּבְכוּ, וּבְרִיכוּ לֵיהּ. בְּתוּ הָהוּא לִילֵיא. בְּצַפְרָא (דף קפ"ח ע"א) אֶקְדִּימוּ וְאֶזְלוּ. כַּד מָטוּ לְגַבֵּי רַבֵּי שְׁמַעוֹן, סַחוּ לֵיהּ עוּבְדָא. תְּוֹה רַבֵּי שְׁמַעוֹן, אָמַר בַּר טַנְרָא תְּקִיפָא אִיהוּ, וְיָאוּת הוּא לְכוּן, וְיִתִּיר מִמָּה דְלָא חָשִׁיב בַּר נָשׁ, בְּרִיָּה דְרַב הַמְּנוּנָא סְבָא הוּא, אֶזְדַּעְזַע רַבֵּי אֶלְעָזָר, אָמַר, עָלִי לְמִיתְהָךְ לְמַחְזִי לְהָהוּא בּוֹצִינָא דְדִלִיק. אָמַר רַבֵּי שְׁמַעוֹן, דָּא לָא סְלִיק בְּשִׂמְאָא בְּעֲלָמָא, דְהָא מְלָה עֲלָאָה אִיתַּת בֵּיהּ. וְרָזָא אִיהוּ, דְהָא נְהִירוּ מְשִׁיחוּ (משיכו) דְאָבוּי מְנַהֲרָא עָלֵיהּ, וְרָזָא דָּא לָא מִתְפַּשְׁטָא בֵּין חֲבֵרֵיִיא.

יֹמָא חֲדָא, הוּוּ חֲבֵרֵיִיא יִתְבִּין וּמִתְנַגְחִין אֵלִין בְּאֵלִין, וְהוּוּ תַמְן רַבֵּי אֶלְעָזָר, וְרַבֵּי אָבָא, וְרַבֵּי חֵיִיא, וְרַבֵּי יוֹסִי, וְשָׂאֵר חֲבֵרֵיִיא. אָמְרוּ הָא פְּתִיב (דברים ב) אַל תִּצַּר אֶת מוֹאֵב וְאֵל תִּתְגַּר בָּם מִלְחָמָה וְגו'. בְּגִין רוּת וְנַעֲמָה, דְהוּוּ זְמִינִין לְנַפְקָא מִנֵּיהוּ. צְפוּרָה אִתַּת מִשֶּׁה דְהוּוּ מִמְדִּין, וְיִתְרוּ וּבְנוֵי דְנַפְקוּ מִמְדִּין, דְהוּוּ כְּלָהוּ זְכָאֵי קְשׁוּט עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה. וְתוּ מִשֶּׁה דְרַבִּיאָו לֵיהּ בְּמִדִּין, וְאָמַר לֵיהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, (במדבר לא) נָקוּם נִקְמַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֵת הַמְּדִינִים אִי הֲכִי מִשׁוּא פָּנִים אִיתַּת בְּמִלָּה, דִּיתִיר אִתְחַזּוּ בְּנֵי מְדִין לְשׁוּבָא מִן מוֹאֵב.

אָמַר רַבֵּי שְׁמַעוֹן, לָא דְמֵי מָאן דְּזְמִין לְמִלְקֻט תְּאֲנִי, לְמָאן דְּכִבֵּר לְקִיט לִוְן. אָמַר לֵיהּ רַבֵּי אֶלְעָזָר, אַף עַל גַּב דְּכִבֵּר לְקִיט לִוְן, שְׁבַחָא אִיהוּ. אָמַר לֵיהּ, מָאן דְּלָא לְקִיט תְּאֲנִי, נָטִיר תְּאֲנָה תְּדִיר, דְּלָא יְהָא בְּהַ פָּגָם, בְּגִין תְּאֲנִי דְּזְמִינַת לְאִיתְתָּאָה. פִּיּוֹן דְּלְקִיט תְּאֲנִי, שְׂבִיק לָהּ לְתְּאֲנָה, וְתוּ לָא נָטִיר לָהּ.

כְּף מוֹאֵב, דְּזְמִינָא לְאִיתְתָּאָה אֵינּוֹן תְּאֲנִי, נָטִיר לֵיהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּכִתִּיב אַל תִּצַּר אֶת מוֹאֵב. מְדִין דְּקָא יְהִיבַת תְּאֲנִי, וְאֶלְקִיטוּ לִוְן, פְּתִיב (במדבר כה) צְרוּר אֶת הַמְּדִינִים. דְּהָא מְכָאן וְלְהִלָּאָה, תְּאֲנָה דָּא לָא זְמִינַת לְאִיתְתָּאָה פִּירִין, וּבְגִין כְּף אִתְחַזִּית לִיקִידַת אִשָּׁא. פִּתַּח וְאָמַר, (במדבר כב) וַיֹּאמֶר מוֹאֵב אַל זְקִנֵי מְדִין וְגו', מוֹאֵב אֵינּוֹן שָׂאֲרֵי, וּבְגִין אֵינּוֹן תְּאֲנִי, דְּזְמִין מוֹאֵב לְאֶפְקָא לְעֲלָמָא, אִשְׁתַּזְיְבוּ מַעוֹנְשָׁא.

רַבֵּי אֶלְעָזָר בְּעָא לְמִיחְמֵי לְרַבֵּי יוֹסִי בְּרַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּן לְקוּנְיָא חֲמוּי. וְהוּוּ אֶזְלֵי רַבֵּי אָבָא וְרַבֵּי יוֹסִי (ד"א לא גרסינן ורבי חייא) בְּהַדִּיָּה, אֶזְלוּ בְּאַרְחָא, וְהוּוּ אִמְרֵי מְלִי דְאֹרִיִּיתָא כָּל הָהוּא אַרְחָא.

אָמַר רַבֵּי אָבָא, מָאֵי דְכִתִּיב, וַיֹּאמֶר יי אֵלֵי אַל תִּצַּר אֶת מוֹאֵב וְאֵל תִּתְגַּר בָּם מִלְחָמָה וְגו', וְכִתִּיב (דברים ב) וְקָרַבְתָּ מוֹל בְּנֵי עַמּוֹן וְגו', מְלָה דָּא כְּמִלָּה דָּא, מַה הִפְרֵשׁ בֵּין דָּא לְדָא, אֶלָּא אִתְחַזִּי דְשְׁקוּלֵי הוּוּ. וְתַנְיֵנּוּ, כַּד הוּוּ מְקַרְבֵי לְגַבֵּי בְּנֵי

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מוֹאֵב, הוּוּ יִשְׂרָאֵל אֶתְחַזֵּיין לְגַבְיֵיהוּ בְּכָל מְאֵנֵי קֶרְבָּא, (ולא ס"א ל"ג) כְּדַבְּעוּ אֶתְגַּרְיִין בְּהוּ. וְלַגְבֵי בְנֵי עַמּוֹן, הוּוּ יִשְׂרָאֵל מִתְעַטְפֵי בְּעַטּוּפֵייהוּ, וְלֹא אֶתְחַזֵּי מְאֵנֵי קֶרְבָּא כָּלְל. וְקֶרְאן מוֹכַחַן בְּשִׁקּוּלָא דָּא כְּדָא.

אָמַר רַבִּי אֱלֶעָזֶר, וְדַאי הָכֵי הוּא. וְתַנְיֵנּוּ, דְּדָא דְהוּת חֲצִיפָא, וְאִמְרַת מוֹאֵב, דְּכַתִּיב, (בראשית יט) וְתִקְרָא אֶת שְׁמוֹ מוֹאֵב. אֶתְחַזֵּיין יִשְׂרָאֵל חֲצִיפּוֹ לְגַבְיֵיהוּ, כְּמָה דְאִיְהִי הוּת חֲצִיפָא, דְאִמְרַת מוֹאֵב, מְאֵב הוּוּ בְרָא דָּא. אֲבָל זְעֵרְתָא, דְאִמְרַת בֶּן עַמִּי, וְכִסְיַת אֶרְחָתָא, יִשְׂרָאֵל הוּוּ מְכַסְיִין אֶרְחֵייהוּ לְגַבְיֵיהוּ, מְעַטְפֵי עַטּוּפָא בְּטִלִית, וְאֶתְחַזֵּיין קַמֵּייהוּ כְּאֶחִין מִמֶּשׁ. וְהָא אִוְקַמּוּהָ.

עַד דְּהוּוּ אֲזֵלִי, אֲדַכְּרֵי רַבִּי אֱלֶעָזֶר מֵהָאֵי יְנוּקָא, סְטוּ מְאֶרְחָא ג' פְּרָסֵי, וְיָמְטוּ לְהֵתָם. אֶתְאֶרְחוּ בְּהֵהוּא בֵּיתָא, עָאלוּ וְאֶשְׁפַּחוּ לְהֵהוּא יְנוּקָא, דְּהוּוּ יְתִיב, וּמִתְקַנֵּיין פְּתוּרָא קַמֵּיהָ. פִּיּוֹן דְּחֵמָא לֹוֹן, קָרִיב גַּבְיֵיהוּ, אָמַר לֵיהּ, עוּלוּ חֲסִידֵי קַדִּישִׁין, עוּלוּ שְׁתִּילִין דְּעֵלְמָא, אֵינּוֹן דְּעִילָא וְתַתָּא מְשַׁבְּחִין לֹוֹן. אֵינּוֹן דְּאֶפִּילוּ נּוּגֵי יְמָא רַבָּא, נְפָקִין בִּיבְשֵׁתָא לְגַבְיֵיהוּ. אֶתָּא רַבִּי אֱלֶעָזֶר וּנְשִׁקִּיהָ בְּרִישֵׁיהָ. הֵדֵר כְּמִלְקַדְמִין, וּנְשִׁקִּיהָ בְּפּוּמֵיהָ. אָמַר רַבִּי אֱלֶעָזֶר נְשִׁיקָה קַדְמָאָה עַל נּוּגֵין דְּשַׁבְּקִין מֵיָא, וְאֲזֵלִין בִּיבְשֵׁתָא. וּנְשִׁיקָה תַּנְיִינָא עַל בֵּיעִין דְּנוּנָא, דְּעַבְדוּ אֵיבָא טְבָא בְּעֵלְמָא.

[זוהר חלק ג' - דף קפ"ח ע"ב]

אָמַר הֵהוּא יְנוּקָא, בְּרִיחָא דְלְבוּשֵׁיכוּ חֲמִינָא, דְּעַמּוֹן וּמוֹאֵב מִתְגַּרְיִין בְּכוּ, הֵיךְ אֶשְׁתַּוְּבַתוּן מִנְיֵיהוּ. מְאֵנֵי קֶרְבָּא לָא הוּוּ בִּידֵיכוּ. וְאֵי לָאוּ, לְרַחֲצֵנוּ תַּהֲכוּן, בְּלָא דְחִילּוֹ. (דף קפ"ח ע"ב) תּוּוּהוּ רַבִּי אֱלֶעָזֶר וְרַבִּי אַבָּא וְחֲבֵרֵיָא. אָמַר רַבִּי אַבָּא, זַכָּאָה אֶרְחָא דָּא, וְזַכָּאָה חוּלְקָנָא דְזַכִּינָא לְמִיחְמֵי דָּא, אֶתְקִינּוּ פְתוּרָא כְּמִלְקַדְמִין.

אָמַר, חֲפִימִין קַדִּישִׁין. תְּבַעוּ נְהֵמָא דְתַפְנוּקֵי בְּלָא קֶרְבָּא, (ס"א או נהמא דקרבא ופתורא דמאני קרבא). או פְתוּרָא דְמְאֵנֵי קֶרְבָּא. או נְהֵמָא דְקֶרְבָּא. או תְּבַעוֹן לְבָרְכָא לְמַלְכָּא בְּכָל מְאֵנֵי קֶרְבָּא דְהָא פְתוּרָא לָא אֶסְתַּלִּיק בְּלָא קֶרְבָּא. אָמַר רַבִּי אֱלֶעָזֶר, בְּרָא רַחֲמָא חֲבִיבָא קַדִּישָׁא, הָכֵי בְּעֵינּוּ, בְּכָל הַנִּי זֵינֵי קֶרְבָּא אֶשְׁתַּדְלֵנָא בְּהוּ, וִידְעִינּוּ לְאַגְחָא בְּחֶרְבָּא, וּבְקִשְׁתָּא, וּבְרוּמְחָא, וּבְאֲבַנֵּין דְקִירְטָא. וְאַנְתְּ רַבִּיא, עַד לָא חֲמִית, הֵיךְ מְגִיחִין קֶרְבָּא, גּוּבְרִין תְּקִיפִין דְּעֵלְמָא.

חֲדֵי הֵהוּא יְנוּקָא, אָמַר וְדַאי לָא חֲמִינָא, אֲבָל כְּתִיב (מלכים א כ) אֵל יִתְהַלֵּל חוּגְר כְּמַפְתַּח. אֶתְקִינּוּ פְתוּרָא בְּנְהֵמָא, וּבְכָל מַה דְאֶצְטְרִיךְ. אָמַר רַבִּי אֱלֶעָזֶר, כְּמָה חֲדוּ אֵית בְּלָבָאֵי בְּרַבִּיא דָּא, וְכְמָה חֲדוּשִׁין יִתְחַדְשׁוּן עַל פְתוּרָא דָּא, וְעַל דָּא אִמְרִית, דִּידְעֵנָא דְזָגֵי פְעַמוּנֵי רוּחָא קַדִּישָׁא, הוּוּ אֲזֵלִין בֵּיתָא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר ההוא ינוקא, מאן דבעי לנהמא, על פום חרבא ייכול. חדי רבי אלעזר, אהדר וקריב ינוקא לגביה, אמר ליה, בגין דשבחת גרמך, אית לך למיגח קרבא בקדמיתא, ואנא אמרית בקדמיתא, דקרבא ליהוי בתר אכילה. אבל השתא, מאן דבעי סולתא, תולה (נ"א ייתי) מאני קרבא בידוי. אמר רבי אלעזר, לך יאות לאחזאה מאינון מאני קרבא דילך.

פתח ההוא ינוקא ואמר, (במדבר טו) והיה באכלכם מלחם הארץ תרימו תרומה ליי. קרא דא על עומר התנופה אתמר, מאי תנופה, אי בגין דאניף ליה כהנא לעילא איחי תנופה. מאי אכפת לן, אי אניף אי מאיף.

אלא ודאי אצטריך לארמא לה לעילא, והיינו תרומה. ואף על גב דדרשינן תרי ממאה, והכי הוא, אבל תנופה מאי (ס"א דא) הוא ארמותא. ורזא דחכמתא הכא. אי חסידי קדישין, מארי דרומחין, לא שמשותון לרבי שמעיה חסידא, דאי לאו תנדעון תנופה מאי היא. חטה מאי היא. שעורה מאי היא.

תנופה דקאמרינן, היינו תנ"ו פ"ה. ורזא דיליה (ירמיה י"ג) תנו כבוד ליי אלהיכם. דהא פה (עלאה) היינו כבוד, דבעינן למיהב ליה לקודשא בריך הוא. ועל דא אבעי לן לארמא לעילא, לאחזאה (ס"א דלית אינון יהבין אלא להאי פה) דליה אנן יהבין להאי פה. דלית שבחא למלכא עלאה, אלא כד ישראל מתקני ליה להאי כבוד, ויהבי ליה למלכא כבוד. ודא הוא תנו פה, תנו כבוד, וארמא איהו ודאי.

קרא דשרינן ביה, והיה באכלכם מלחם הארץ. וכי לכם הארץ שעורה איהו, לאו הכי. ואנן שעורה מקרבינו, בגין דשעורה קדמאה לשאר נהמא דעלמא. שעורה איהו (ס"א שיעור ה"א, דהא אתר) שעורה דה"א ידיע הוא, בשיעורא דה"א. (ס"א חטה בה"א נקודה וכו') חטה נקודה באמצעיתא, דלית חולקא לסטרא אחרא דחובא תמן. (אלא) חטה בריתא דמתחטאה לקמי אבוה, ועביד לה רעותא, ומה חטה. כללא דכ"ב אתוון.

אמר רבי אלעזר, אף על גב דהוה לן למשמע. הכא אית לן למימר, ולדרכא קשתא. אמר ההוא ינוקא, הא מגנא לקבל גירא. אמר רבי אלעזר, ודאי חטה הכי קרינן לה. אבל חמינן בשבטים כלהו דלית בהו ח"ט, ובה אית ח"ט, וקרינן חטה. אמר ההוא ינוקא, ודאי הכי הוא, דהא ח"ט שריא סמיד לה. בהו בשבטין, לא הוו אתוון אלין, דקא אתו מסטרא דקדושה דלעילא, אבל לגבה שריא.

ואי בעית לאפקא חרבא, ותימא אמאי נקטת אתוון אלין הוה בריתא, אלא אי תנדע חובא דאדם הראשון, דאמרו חט"ה הוה, תנדע הא. ואילנא דא כד נצח, כלא סטרא דטוב, נקיט לכל סטרא אחרא, וכפייא ליה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

חברייא קדמאי פרישו מלה דא, ושרו לה מרחיק, חטה סתם. אתו בתראי ואמרו, חטה ממש. אתא ישעיה ופריש לה, דכתיב, (ישעיה נד) וממחיתה כי לא תקרב אליך, ועל פן נקודה באמצעיתא, דלא יהא חטאה, דאלו נקודה לא הוי, חטאה להוי. וחלופא בין ט' לת', תבירו לסטרא אחרא, ברירו (ס"א דילה) דמילה.

[זוהר חלק ג' - דף קפ"ט ע"א]

אתון חברייא, דלא שמשותון לרבי (דף קפ"ט ע"א) שמעיה חסידא, אמרין דבחמשת זיני דגן, לא אית חולקא לסטר אחרא. ולא הכי, דהא כל מה דאתבלי בארעא, לסטר אחרא אית ביה חולקא. ומאן חולקא אית ליה. מוץ דתדפנו רוח, דכתיב, (תהלים א) לא כן הרשעים כי אם כמוץ אשר תדפנו רוח. ודא הוא רוחא דקדושא, וכתיב (תהלים קג) כי רוח עברה בו ואיננו וגו'. בגין דרוח קדשא מפור ליה בכל סטרין דעלמא, דלא ישתכח. דא בנוקבא. דכורא מאי הוא. תבן.

ומוץ ותבן כחדא אזלין, ועל דא פטור ממעשר. דלית בהו חולקא בקדושה. ה', דגן בנקיו (דדגן) בלא תבן ומוץ. ח"ט דכר ונוקבא, מוץ ותבן, ה: בנקיו דדגן. ועל דא שלימו דאילנא חטה איהו ואילנא דחטא ביה אדם הראשון חטה הוה. דכלא איהו ברוא, ובמלה דחטה. (ס"א בקדושה ה' נקיו דדגן בלא תבן ומוץ ועל דא שלימו דאילנא חטה איהו וכלא איהו ברוא דחטה) תווה רבי אלעזר, ותווהו חברייא, אמר רבי אלעזר, ודאי הכי הוא.

אמר ההוא ינוקא, הכי הוא ודאי, קרא דשרינן ביה, דהא שעורה אקדים למיתי לעלמא. ואיהו מתתקן למיכלא דבעירא סתם, איהו רזא דאלף הרים, דמגדלין בכל יומא, והיא אכלה לון. ואקרי לחם תרומה, מיכלא דההוא תרומה, (ס"א ואתקצר) ואתקריב בליליא, דהא פתיב (ויקרא כב) ובא השמש וטהר ואחר יאכל מן הקדשים כי לחמו הוא. מן הקדשים דא תרומה. מן הקדשים, ולא קדשים, דהא קדש סתם לא אקרי תרומה, דחומר בקדש מבתרומה תבן.

ארעא קדישא ברשו דקודשא בריך הוא הוה, ורשו אחרא לא עאל תמן. היך אבדיקת ארעא, אי קיימת במהימנותא, ולא אתחברת ברשו אחרא, בקריבו דתרומה דא דשעורים, פגוונא דרזא דסוטה. אמר רבי אבא, ודאי שננא דחרבא לגבך, אמר ההוא ינוקא, ודאי אתקפנא במגן וצינא לאגנא מניה. אמר רבי אבא, ארעא קדישא לית בה רשו אחרא, ולא עאל תמן. מוץ ותבן ממאן הוה.

פתח ההוא ינוקא ואמר, (בראשית א) ויברא אלהים את האדם בצלמו וגו'. וכתיב ויאמר להם אלהים פרו ורבו. וכי אי לאו דאתא נחש על חוה לא יעביד (נח ס"א ע"א) תולדין לעלמא, או אי לא האבו ישראל בעובדא דעגלא, לא יעבדון תולדין. אלא ודאי, אי לא ייתי נחש על חוה, תולדין יעביד אדם מיד ודאי, דהא גזרה

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אתגזר מיד דאתברי, דכתיב פרו ורבו ומלאו את הארץ. ואינון תולדין יהון פלהון
בנקיו בלא זוהמא כלל. אוף הכי ארעא קדישא, דהא לא עאל בה רשו אחרא,
אית בה מוץ ותבן, דלאו מההוא סטר. ולבר מארעא, ההוא מוץ ותבן דסטר אחרא
הוי, דאזלא בתר קדושה, פקוף בתר בני נשא.

אתו רבי אלעזר וחברייא ונשקוהו, אמר ליה, דאמי לי, דרווחנא במאני קרבא,
נהמא דפתורא. אמר רבי אלעזר ודאי הכי הוא, דהא כל זיני קרבא בידך אינון,
ומצלחן בידך, אתו ונשקוהו כמלקדמין.

פתח איהו ואמר, (בראשית מ) ובגפן שלשה שריגים וגו'. עד הכא חזיונא דמלה,
דהא מפאן ולהלאה חזיונא דיליה הוה, דכתיב וכוס פרעה בידי. אבל חזיונא דמלה,
בגיניה דיוסף הוה ולבשרא ליה, דישמע יוסף וינדע.

תנינו, שבעה רקיעין אינון, ואינון (שבעה) היכלין. ושית אינון, וחמש אינון,
וכלהו נפקי מגו יין עתיקא עלאה. ההוא יין משיך ליה יעקב מרחיק, וסחיט ליה
מענבים דההוא גפן. כדין, יעקב אמשיך ליה ההוא יין דקא אתחזי ליה, וחדוי
ושתה. (בראשית קמ"ב ע"ב) הדא הוא דכתיב, (בראשית כז) ויבא לו יין וישת. הכא
אתפליל עילא ותתא. ועל דא ארחיק מלה, ומשיך לה במשיכו דתרי תנועי, והיינו
לו. ליה לתתא, ליה לעילא. (בתרין סטרין אחיד)

[זוהר חלק ג' - דף קפ"ט ע"ב]

חנוך מטטרון אמר, ויבא לו יין, דארמי מיא בההוא יין, ואי לאו דארמי ביה
מים, לא יכיל למסבל, ושפיר אמר חנוך מטטרון. ובגין כך אמשיך לו בתרי טעמי,
דהא בתרין סטרין אחיד, וההוא יין אזיל מדרגא לדרגא, וכלהו טעמין ביה, עד
דיוסף צדיקא טעים ליה, דאיהו דוד נאמן, הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ז) כנין
הטוב הולך לדודי למישרים. (דף קפ"ט ע"ב) מהו כנין הטוב. דאתא יעקב וארמי ביה
מיא, דא הוא יין הטוב והכי הוא, כמה דאמר חנוך מטטרון. תווה רבי אלעזר,
ותווה רבי אבא, אמרו הא חמרא (ס"י מלאך) דילך, הוא נצחת מלאכא קדישא,
אפומא (נ"א פומא) דרוח קודשא.

אמר ליה, עד כען ההוא גפן מחכא למעבד פירין. ובגפן: דא איהו גפן
דאשתמודעא בקודשא. בגין דאית גפן אחרא, דאיהו אקרי גפן נכריה. וענבים
דילה לא אינון ענבים, אלא קשין, אחידין לבא, נשכין ככלבא. אינון ענבים
אקרון, (ירמיה ב) סורי הגפן נכריה. אבל גפן דא, עלה פתיב ובגפן, ההיא
דאשתמודעא. ההיא דכל קדישין טעמו חמרא עתיקא, חמרא טבא, חמרא דיעקב
יהיב ביה מיא, עד דכל אינון דידעין לטעמא חמרא, טעמו ליה, והוה טב לחכא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

והיה גפן, כד מטא לגבה, אושיטת תלתא שריגין, ואינון תלת דייקנא דאבהן, דאתקדשת בהו. ולית קדושה אלא ביין, ולית ברכתא אלא ביין. באתר דחדוה שארי. והיא כפורחת, ככלה דאתקשטת ועאלת ברחימו, בחדוה דהווא יין דאתערב במיא. כדין עלתה נצה, סליקת רחימו דילה לגבי דודה, ושריאת לנגנא ולאעלא ברחימו. וכדין, אתמליין ואתבשלן אינון ענבין, רכיכין, ומליין מהווא חמרא טבא עתיקא חמרא דיעקב ארמי ביה מיא.

ועל דא מאן דמברך על היין, ומטי על הארץ, אצטריך למרמי ביה מיא, בגין דלית ליה לברכא רחם ה' על ישראל עמך, בר במיא גו חמרא. ואי לאו, מאן יכיל למסבל. דא הוה לבשרא ליוסף, בגין דביה הוה תליא מלתא.

חנוך מטטרוין אמר, שלשה שריגים, ודאי. לקבל תלת אבהן, והא ארבע אינון דילה. אלא דא הוא דכתיב, והיא כפורחת. בזמנא דאיהי סליקת ופרחת בכנפתא לסלקא, כדין עלתה נצה, דא הוא הווא רביעאה דאשתאר, דסליק בהדה, ולא אתפרש מנה. הדא הוא דכתיב, (שמואל ב כב) וירכב על פרוב ויעף. כד יעוף. כפורחת, בזמנא דפורחת. ושפיר אמר חנוך מטטרוין, והכא הוא.

תווה רבי אלעזר, ותווה רבי אבא, אמרו, מלאכא קדישא, שליחא מלעילא, הא חמרא דילך, הוא, נצחת ברוזא דרוח קדשא. אתו כלהו חברייא ונשקוהו. אמר רבי אלעזר, בריך רחמנא דשדרני הכא.

אמר ההוא ינוקא, חברייא. נהמא וחמרא עיקרא דפתורא אינון, כל שאר מיכלא אבתרייהו אתמשך. והא אורייתא רווחת לון, ודילה אינון. אורייתא בעאת מנייכו, בבועו, ברחימו, ואמרה (משלי ט) לכו לחמו בלחמי ושתו ביין מסכתי. והואיל ואורייתא זמינת לכו, והיא בעאת מנייכו מלה דא, אית לכו למעבד רעותא דילה. (נ"א הוא) במטו מנייכו, הואיל ואיהי זמינא לכו, דתעבדון רעותה. אמרו הכי הוא ודאי. יתבו ואכלו וחדו בהדיה. כיון דאכלו אתעכבו על פתורא.

פתח איהו ואמר. (במדבר כ"ב) ויאמר מואב אל זקני מדין וגו'. ויאמרו זקני מואב ואל זקני מדין לא פתיב, אלא ויאמר מואב. עולמין נטלו עיטא מסביא, וסביא אתמשכו אבתרייהו, ואינון יהבו לון עיטא. מאי עיטא יהבו לון. עיטא בישא נטלו לגרמייהו. אמרו לון למואב, גדולא בישא גדלנא ביננא. ומנו. משה רביהון. על חד פומרא דהוה ביננא, דרבי ליה וגדיל ליה בביתיה, ויהב ליה ברתייה לאנתו. ולא עוד, אלא יהב ליה ממונא, ושדר ליה למצרים, לשיצאה כל ארעא. ואיהו, וכל ביתיה, אתמשכו אבתריה. אי להווא רביהון, ניכול לאעקרא מן עלמא, כל עמא דיליה יתעקרון מיד מעלמא. וכל עיטא בישא מהווא מלה דפעור, ממדין הוה.

[זוהר חלק ג' - דף ק"צ ע"א]

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ותא חזי, דכלא הוה ממדין. וכל עיטא דלהון על משה הוה. ובעיטא דלהון, שכרו לבלעם. פיון דחמו דבלעם לא יכיל, נטלו עיטא אחרא בישא לגרמייהו, ואפקירו נשייהו ובנתייהו יתיר ממואב, דהא על נשי מדין כתיב, (במדבר לא) הן הנה היו לבני ישראל וגו'. וכלא ממדין הוה. נטלו (דף ק"ז ע"א) עיטא בהדי נשיאה דלהון, דיפקיר ברתייהו. דחשיבו לנטלא למשה ברשתייהו, בכמה זיני חרשין אעטרו לה, דיתפס רישא דלהון. וקודשא בריך הוא (ישעיה מד) משיב חכמים אחר.

אינון חמן דרישא יתפס ברשתא דלהון, ולא ידעו, חמו ולא חמו. חמו רישא דעמא דנפיל בהדה, וכמה אלפין אוחרנין, וחשיבו דמשה הוה, אפקירו לה, ופקידו לה על משה, דלא תזדווגי לאחרא, אלא ביה. אמרה לון, במה אנדע. אמרו ההוא דתחמי דכלא קיימי קמיה, ביה תזדווגי, ולא באחרא. פיון דאתא זמרי בן סלוא, קמו קמיה ארבעה ועשרים (נ"א תשעה וחמשים) אלף, משבטא דשמעון, בגין דהוה נשיאה דלהון, והיא חשיבת דהוא משה, ואזדווגת ביה. פיון דחמו כל אינון שאר לדא, עבדו מה דעבדו, והוה מה דהוה.

וכלא הוה ממדין, בכמה זינין, ובגין כך אתענשו מדין. וקודשא בריך הוא אמר למשה, (במדבר לא) נקום נקמת בני ישראל מאת המדינים. לך אתחזי, ולך יאות. למואב אנא שביק לון לבתר דיפקון תרין מרגלאן מנייהו, הא דוד בריה דישי, דאיהו ינקום נוקמין דמואב, ויסחי קדירה דמליא טנופא דפעור, הדא הוא דכתיב, (תהלים ס) מואב סיר רחצי ודאי, ועד דאינון תרין מרגלאן לא נפקו, לא אתענשו, פיון דנפקו, אתא דוד ואסחי קדירה מטנופא דלהון. וכלהו אתענשו. מדין בימי משה. מואב בימי דוד.

תא חזי, חייביא דמדין, עם כל דא לא שכיכו מפל בישין דלהון. לבתר דרין דחמו דמית יהושע, וכל אינון זקנים דאתחזו למעבד גס על ידייהו, אמרו, השתא שעתיא קיימא לן. מה עבדו אתו לגבי עמלק, אמרו אית לכון לאדכרא, מה עבדו לכון בני ישראל, ומשה רביהון, ויהושע תלמידא דיליה, דשיצי לכון מעלמא, השתא הוא עדנא דלית בהו מאן דאגין עלייהו, ואנון בהדייכו, דכתיב (שופטים ו) מדין ועמלק ובני קדם וגו', (שופטים ו) מפני מדין עשו להם בני ישראל את המנהרות וגו'. לא הוה בעלמא, מאן דיעביד בישא בכלא, כמדין. ואי תימא עמלק. בגין קנאת ברית דקריבו לגבי ברית. ועל דא קני קודשא בריך הוא קנאה עלמין, דלא יתנשי. אמרו ודאי הכי הוא, ולית הכא ספקא בעלמא.

פתח ואמר, (דברים ב) ויאמר יי אלי אל תצר את מואב וגו'. ויאמר יי אלי, וכי עד השתא לא ידענא דעם משה הוה ממלל קודשא בריך הוא, ולא עם אחרא, דכתיב ויאמר יי אלי. אלי למה. אלא למשה פקיד קודשא בריך הוא, דלא

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

לֹא־בִּשְׂאֵל לְמוֹאֵב. אֲבָל לְאַחֲרָא לֹא, לְדוֹד לֹא פִּקִּיד דָּא, וּבְגִין כֶּף אֵלֵי אֵל תִּצַּר אֶת מוֹאֵב, אֲפִילוּ לְתַחֵם זַעֲיָרָא דְלֵהוֹן. דְּהָא מְנַיְיָהוּ יְפוּק מֵאֵן דִּיתֵן נוֹקְמִין לְיִשְׂרָאֵל, וַיִּנְקוּם נוֹקְמַיְיָהוּ, וְאִיהוּ דְדוֹד דְּאֶתָא מְרוּת הַמוֹאֲבִיָּה.

וְאֵל תִּתְגַּר בֶּם מְלַחְמָה, כֹּל דָּא אֲתַפְקֵד לְמַשָּׁה, הָא לְאַחֲרָא שְׂרִי. וְאִי תִימָא, לְיַהוּשֻׁעַ וּלְאִינּוֹן זְקֵנִים דְּהוּוּ דְאַרְיִכוּ יוֹמִין בְּתַרְיָה שְׂרִי. לָאוּ הֲכִי. בְּגִין דְכִלְהוּ מִבֵּי דִינָא דְמַשָּׁה הוּוּ, וּמָה דְאַתְסַר לְמַשָּׁה, אֲתַסַּר לְהוּ וְעוֹד דְלֹא נִפְקוּ עַדִּיין אִינּוֹן מְרַגְלָאן טְבָאן, דְּהָא בְיוֹמֵיהוֹן דְשׁוֹפְטִים נִפְקָא רוּת. וּבְרַתִּיָּה דְעַגְלוֹן מְלָכָא דְמוֹאֵב הוּת. מִית עַגְלוֹן, דְקָטִיל לִיָּה אַהוּד. וּמְנוּ מֶלֶךְ אַחֲרָא, וְדָא בְרַתִּיָּה אֲשַׁתְּאַרְת, וְהוּת בְּבִי אֹמְנָא, וּבְשַׁדִּי מוֹאֵב. כִּיּוֹן דְּאֶתָא תַּמָּן אֲלִימְלָךְ, נִסְבָּה לְבְרִיָּה.

סדר הלימוד ליום ט אייר [יום 216 בשנה]

וְאִי תִימָא דְגִיּוּרָה אֲלִימְלָךְ תַּמָּן. לֹא. אֶלָּא כֹּל אֹרְחֵי בֵּיתָא, וּמִיכְלָא וּמִשְׁתֵּיָּא אֹלִיפְת. אִימְתִי אֲתַגִּיּוּרְת. לְבַתַּר כַּד אֲזֵלַת בְּנַעְמִי, כַּדִּין אֲמַרְת, (רוּת א) עַמְדָּךְ עַמִּי וְאַלְהֵיךְ אֱלֹהֵי. נַעֲמָה בְּבִנֵי עַמּוֹן בְּיוֹמֵי דְדוֹד נִפְקָא.

כַּדִּין שְׂרָאת רוּחַ קוֹדֶשָׁא עַל דְדוֹד. אָמַר לִיָּה, דְדוֹד, כַּד כֹּל עֲלָמָא מְדִידְנָא, וְאַפִּילְנָא עַדְבִּין, יִשְׂרָאֵל חֶבֶל נַחֲלָתוֹ הוּוּ, דְכִירְנָא מַה דְעַבְדוּ מוֹאֵב בְּחֶבֶל נַחֲלָתוֹ. מַה כְּתִיב, (שְׁמוּאֵל ב ח) וַיִּמְדְּדֵם בְּחֶבֶל. בְּתַהוּא חֶבֶל נַחֲלָת יִי. כֹּל אִינּוֹן דְּהוּוּ מִתַּהוּא זְרַעָא, הֵהוּא חֶבֶל אַחִיד בְּהוּ.

כְּתִיב (שְׁמוּאֵל ב ח) מֶלֶא הַחֶבֶל. מַהוּ מֶלֶא הַחֶבֶל. אֶלָּא הֵהוּא דְכְּתִיב, (ס"א ביה) (ישעיה ו) מֶלֶא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ. וְהוּוּ אָמַר, דָּא הוּא לְאַחֲיָא, וְדָא הוּא לְקַטְלָא. וְהֵהוּא חֶבֶל אַחִיד בְּאִינּוֹן דְּאַתְחַזוֹן לְקַטְלָא. בְּגִין כֶּף אַחִיד בְּחֶבֶל, וּפְשִׁיט חֶבֶל, עַל מַה דְעַבְדוּ בְּתַהוּא חֶבֶל נַחֲלָת יִי.

[זוהר חלק ג' - דף ק"צ ע"ב]

וּמְדִין, גְּדַעוֹן שְׁצִי כֹּל הֵהוּא זְרַעָא, דְלֹא אֲשַׁאִיר מְנַיְיָהוּ, מְכַל אִינּוֹן דְּאַבְאִישׁוּ לְיִשְׂרָאֵל בְּעֵיטָא, אוּ בְּמִלְּה אַחֲרָא. וּלְכִלְהוּ דְאַבְאִישׁוּ לְיִשְׂרָאֵל, קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא נְטִיר לֹון דְּבָבוּ, וְנִטְל מְנַיְיָהוּ נוֹקְמִין. אֲבָל אִי זְמִינִין לְמִיתִי מְנַיְיָהוּ טַב לְעֲלָמָא, (דף ק"צ ע"ב) אַרְיִךְ רוּגְזִיָּה וְאַפִּיָּה עַמְהוֹן, עַד דְּיַפְיֵק הֵהוּא טַב לְעֲלָמָא, וּבַתַּר כֵּן נְטִיל נוֹקְמָא וְדִינָא מְנַיְיָהוּ. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, הֲכִי הוּא וְדָאִי, וְדָא הוּא בְּרִירוֹ דְּמִלְּה. אָמַר הֵהוּא יְנוֹקָא, מְכָאן וּלְהִלָּאָה, חֲבַרְיָא, אֲתַקִּינוּ מָאנִי קְרָבָא בִּידֵיכֹן, וְאַגְחוּ קְרָבָא.

פְּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, (תהלים קג) בָּרַכּוּ יִי (בראשית צ"ח) מְלָאכְיוּ גְבוּרֵי כַח וְגו'.

דוֹד מְלָכָא זְמִין לְבְּרַכָּא לְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא, זְמִין לְחִילֵי שְׁמִיָּא, דְּאִינּוֹן כְּכַבִּיא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ומזלי, ושאר חיילין, ושתף לנשמתא דיליה בהדייהו, לברכא לקודשא בריה הוא. הדיא הוא דכתיב, ברכו יי כל מעשיו בכל מקומות ממשלתו ברכי נפשי את יי. חתים בנפשיה כל ברכאן.

זמין למלאכי מרומא לברכא ליה, דכתיב ברכו יי מלאכיו וגו', ועד לא אתו ישראל, מלאכי מרומא הוו עבדי ושלמי עשיה. פיון דאתו ישראל, וקיימו על טורא דסיני, ואמרו (שמות כד) נעשה ונשמע, נטלי עשייה ממלאכי השרת, אתפלילו בדברו. ומכדין, עשיה הות בארעא דישראל בלחודייהו, ומלאכין קדישין בלחודייהו. ישראל גמרין ושלמין עשייה. ועל דא גבורי כח עושי דברו בקדמיתא, ולבתר לשמוע. זכאין אינון ישראל, דנטלו עשייה מנייהו, ואתקיים בהו.

אמר ההוא ינוקא, נטר גרמך ואצלח במאנך. וכי שבחא דא בלחודוי נטלו ישראל, ולא אחרא. אמר שבחא דא אשבחנא, ולא אחרא. אמר ההוא ינוקא, פיון דחרבא דילך לא אצלח. או אנת לא מנענעא ליה כדקא חזי, שבק חרבא למאן דאגח קרבא.

שבחא עלאה דלא אתמסר למלאכי עלאי בלחודייהו, אלא בהדי ישראל, מאן איהו. קדוש. ברכה אתמסר לון בלחודייהו, כמה דאתמסר לישראל. אבל קדוש, לא אתמסר לון בלחודייהו, אלא בהדי ישראל. דלא מקדשי קדושה, אלא בהדי ישראל. ואי תימא, והא כתיב (ישעיה ו) וקרא זה אל זה ואמר, אימתי בזמנא דישראל מקדשי לתתא. ועד דישראל לא מקדשי לתתא, אינון לא אמרי קדושה.

בגין דקדושה מתלת עלמין סלקא, ולא מתרין, והיינו, וקרא זה, הא חד. אל זה, הא תרין. ואמר, הא תלתא. תלת עלמין, אינון לקבלייהו תלת קדושות. ובגין כד שבחא דישראל דנטלין קדושא לתתא בלחודייהו.

אמר רבי אלעזר, הכי הוא ודאי, ומלין אלין אוקימנא לון. ותו אוקימנא, דהא תלת קדושות אתמסרו לישראל לתתא. מן האי קרא, והתקדשתם והייתם קדושים, כי קדוש אני יי. והתקדשתם חד. והייתם קדושים תרין. כי קדוש אני יי, הא תלתא. הכא אתמסר לון קדושה. אמר ליה יאות. והא לא אדפרת מרומחא, עד דנטלת ליה אנא מבתר כתפך, ושוי לך בידך. מכאן ולהלאה תדכר לרומחא, דאיהו בידך. תוב לאתר דשבקת.

אמר רבי אלעזר, מלין דאנן בהו, בברכה אינון. ברכו, מאי ברכו. משיכו ברכאן, מאתר דכל ברכאן נפקין, עד דיתעבדון ברכה. בסגיא משיכו דאתמשיך, ומגו סגיא דמיין בהתיא ברכה, מיד פשוון מיין נוני סגיאין, לכמה זינין. וההוא משיכו מאי הוא. ה' משיכו דנהורא דנהיר, מגו ההוא אספקלריאה דנהרא, דאתמשך מעילא לתתא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

האי למלאכי עלאי, דאינון בבי מרומא דאדרא עלאה, אתמר ברכו יי. אנן דיתבי לתתא, אמאי ברכו את יי. בגין דאנן צריכין לאמשכא עלן, להאי את, ובה ניעול לגבי מלכא, לאחזאה אנפוי. ועל דא אמר דוד, (תהלים יז) אני בצדק אחזה פניך, אני בצדק ודאי. ובגין כך, שירותא דצלותא, ברכו את יי, לאמשכא על רישן האי את. וכיון דאנן משכן להאי את עלנא, אית לן למימר צלותא, ולשבחא.

ובגין כך אסור לברכא לבר נש, עד לא יצלי בר נש צלותיה, וימשיך על רישיה להאי את. ואי יקדים ויברך לבר נש בקדמיתא, הא אמשיך לההוא בר נש במה על רישיה, באתר דהאי את.

[זהר חלק ג' - דף קצ"א ע"א]

ובגין כך, למלאכי עלאי פתיב ברכו יי. ואנן את יי לתוספת אמר ההוא ינוקא, ודאי הא ידענא דמאני קרבא דילך טבין אינון, (ס"א אי תדכר) אתדכר מנהון ולא תנשי לון, ודאי גבורה דבר נש דאגח קרבא (דף קצ"א ע"א) ברומחא וחרבא איהו. אבל מהו גבורי כח עושי דברו לשמוע בקול דברו. אמר רבי אלעזר הא אמרית. אמר ההוא ינוקא, הא ידענא דחילא דדרועא דילך אתחלש. השתא איהו עדנא, דלא לאמתנא, אלא לאלקאה בקירטא, אבנא בתר אבנא. כמה דאת אמר (שמואל א יז) בקלע ואבן. בבהילו דא בתר דא. חדי רבי אלעזר. וחדו רבי אבא וחרביא.

פתח ההוא ינוקא ואמר, (שיר השירים א) שחורה אני ונאווה בנות ירושלם וגו'. אל תראוני שאני שחרחרת וגו'. מלין אלין הא אוקמוה. אבל בשעתא דאיהי גו רחימו סגי לגבי רחימהא, מגו דחיקו רחימו, דלא יכלה למסבל, אזעירת (ר"ג ע"ב) גרמה בזעירו סגי, עד דלא אתחזיאת (את) מנה, אלא זעירו דנקודה חדא, (ומאי איהי י'). כדין אתפסיא מפל חילין ומשריין דילה. ואיהי אמרת שחורה אני, דלית באת דא חורא בגויה, כשאר אתוון. ודא שחורה אני, ולית לי אתר לאעלא לכוון תחות גדפאי. פאהלי קדר, תנינו, דא י', דלית בה חורו לגו. פיריעות שלמה, דא ו'.

ובגין כך אל תראוני. לא תחמון בי כלל, דאנא נקודה זעירא. מה עבדין גברין תקיפיין, חיילין דילה. שאגין כאריין תקיפיין, כמה דאת אמר, (תהלים קד) הפפירים שואגים לטרף. ומגו קלין ושאגין תקיפיין, דקא משאגין כאריין גוברין תקיפיין דחילא, שמע רחימא לעילא, וידע דרחימתיה היא ברחימו פוותיה, מגו רחימוי עד דלא אתחזיאת מדיוקנא ושפירו דילה כלל.

וכדין, מגו קלין ושאגין דאינון גברי חילא דילה, נפיק דודה רחימאה מגו היכליה, בכמה מתנון, בכמה נבובנון, בריחין ובוסמין ואתי לגבה, ואשבח לה שחורה זעירא, בלא דיוקנא ושפירו כלל, קריב לגבה, מחבק לה, ומנשיק לה, עד

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דַּאתְעֵרַת זְעִיר זְעִיר מְגוּ רִיחִין וּבּוֹסְמִין. וּבְחֻדּוּהּ דְרַחֲמֵהָא דְעֵמָה, וְאַתְבְּנִיאת,
וְאַתְעֵבִידַת בְּתִקּוּנָהָא, בְּדִיּוּקְנָהָא, בְּשִׁפְירוּ דִילָהּ, ה' כְּמַלְקַדְמִין.

וְדָא גְבוּרֵי כַח, עָשׂוּ לָהּ, וְאַהֲדָרוּ לָהּ לְדִיּוּקְנָהָא וּשְׁפִירוּ דִילָהּ, דְתוּקְפָא וּגְבוּרָתָא
דְלַהוֹן גְרִימוּ דָא. וְעַל דָּא כְּתִיב, גְבוּרֵי כַח עוֹשֵׂי דְבָרוּ. עוֹשֵׂי דְבָרוּ וְדָא, דְמַתְקַנִּין
לִיהּ לְהָאֵי דְבַר, וּמַהֲדָרִין לִיהּ לְדִיּוּקְנָא קְדָמָא. (ומכאן ולהלאה) פִּיּוֹן דְאַתְקַנַּת
וְאַתְעֵבִידַת בְּדִיּוּקְנָהָא שְׁפִירָא כְּמַלְקַדְמִין, כְּדִין אֵינוֹן, וְכַל שְׂאָר חִילִין, קִיִּימִין
לְשִׁמוּעַ, מַה דְאֵיחֵי אִמְרַת, וְאֵיחֵי קִיִּימָא כְּמַלְכָּא גּוּ חִילִיָּהּ, וְדָא הוּא עוֹשֵׂי דְבָרוּ
וְדָא.

כְּגוּוּנָא דָּא לְתַתָּא, בְּזִמְנָא דְחִיִּיבִין בְּדָרָא, אֵיחֵי אֲתַפְסִיא וְאַזְעִירַת גְרָמָה, עַד
דְלֹא אֲתַחְזִיאת מְכַל דִּיּוּקְנָהָא, בַּר נְקוּדָא חֲדָא. וְכַד אֲתַאן גְבוּרֵי כַח, וּזְכָאֵי קְשׁוּט,
כְּפִיכּוּל, עוֹשִׂים לְהָאֵי דְבַר. וְאַנְהִירַת זְעִיר זְעִיר, וְאַתְעֵבִידַת בְּדִיּוּקְנָהָא בְּשִׁפְירוּ
דִילָהּ ה' כְּמַלְקַדְמִין.

אָתוּ חֲבֵרִיאַ וּנְשָׁקוּהּ, אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, אֲלַמְלֵא יְחֻזְקָאֵל נְבִיאָהּ אָמַר דָּא, תּוּוּהָא
הוּי בְּעַלְמָא, נְטִלְיָהּ רַבִּי אֶלְעָזָר, וּנְשָׁקִיָּה כְּמַלְקַדְמִין, אָמַר הָהוּא יְנוּקָא אֲנָא אֲבָרְךָ.
אָמְרוּ, אֵת בְּרִיךְ, וְלָךְ יָאוּת לְבָרְכָא. אָמַר כְּמַה אֲתוֹן קְדִישִׁין, כְּמַה בְּרָכוּת זְמִינִין
לְכוּ, מֵאִימָא קְדִישָׁא, בְּגִין דְלֹא מְנַעְתוֹן לִי לְבָרְכָא.

פְּתַח וְאָמַר, (משלי יא) מוֹנֵעַ בַּר יִקְבְּהוּ לְאוּם וּבְרָכָה לְרֵאשׁ מְשֻׁבֵּיר. הָאֵי קָרָא
כְּמִשְׁמַעוּ. אֲבַל תְּנִינִן, כָּל בַּר נֶשׁ חִיִּיב בְּבָרְכַת הַמְּזוּן. וְאֵי לָא יָדַע, אֲתַתִּיָּהּ, אוּ
בְנוֹי, מְבָרְכִין לִיהּ וְתַבָּא מְאָרְהּ לְהָהוּא גְבָרָא, דְלֹא יָדַע לְבָרְכָא, עַד דִּיצְטְרִיךְ
לְאַתְתִּיָּהּ וּלְבְנוֹי דִּיבְרַכוּן לִיהּ.

וְאֵי הוּא יָדַע, אֲצִטְרִיךְ לְחֻנְכָּא לְבְרִיָּהּ, וְלִמְהַב לִיהּ כְּפִסָּא לְבָרְכָא. וּמֵאֵן דְמְנַע לִיהּ,
דְלֹא יִתְחַנְךָ, יִקְבוּהוּ לְאוּם. מוֹנֵעַ בַּר דְלֹא לְבָרְכָא לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, וְלֹא יִתְחַנְךָ
בְּמִצּוֹת. יִקְבוּהוּ לְאוּם, יִקְבוּהוּ מִבְּעֵי לִיהּ, אוּ יִקְבוּהוּ לְאוּמִים, דְהָא לֹאֵם חַד הוּא,
כְּמַה דָּאֵת אָמַר (בראשית כה) וְלֹאֵם מְלֵאֵם יֵאֱמִין, מֵאֵי יִקְבוּהוּ לְאוּם. אֲלֵא לְאוּם כְּתִיב,
לְאִימָא קְדִישָׁא. יִקְבוּהוּ לְהָאֵי בַר נֶשׁ, דְמְנַע לְהָהוּא בַר מְלְבָרְכָא לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ
הוּא.

[זוהר חלק ג' - דף קצ"א ע"ב]

אֲנָא בְרָא יְחִידָא הוּינָא לְאִמִּי, הָבוּ לִי כְּפִסָּא וְאַבְרָךְ לְמַלְכָּא קְדִישָׁא, דִּיֵּהֵב בְּבֵיתָא
דְאִמִּי, גּוּבְרִין דְחִילָא, דְמְלִילְנָא קְמִיָּהּ מְלִין תְּקִיפִין, וּזְכִינָא לוֹן. וּבְגִין כְּךָ אֲנָא
אֲבָרְךָ. וְקוּדְם דָּא אֲתִישֵׁב קָרָא עַל תְּקוּנֵיהּ, הָא (דף קצ"א ע"ב) דְשִׁרְיָנִין בֵּיהּ.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מונע בר יקבוהו לאם, מאן דאמנע בר כמה דאתמר, יקבוהו לאם. כמה דאת אמר, (ויקרא כד) ויקוב בן האשה הישראלית את השם. אוף הכא יקבוהו, ויפרשון ליה לאם, יפרשו חטאי לאמא קדישא. וברכה לראש משביר, להווא בר נש דיחנף בריה לברכא לקודשא בריך הוא, ולחנכא ליה בפקודי אורייתא.

ורוא דמלה, כתיב ברוא דלעילא, (משלי ל) מה שמו ומה שם בנו פי תדע. ההוא שם ידיעא, יי צבאות שמו. שם בנו. ישראל שמו. דכתיב (שמות ד) בני בכרי ישראל. והא ישראל, כל מפתחן דמהימנותא ביה תליין. ואיהו משתבח ואמר, (תהלים ב) יי אמר אלי בני אתה. והכי הוא ודאי, דהא אבא ואמא עטרו ליה, ובריכו ליה בכמה ברכאן, ואמרו ופקידו לכלא, (תהלים ב) נשקו בר, נשקו ידא להאי בר. כביכול, שלטנו יהב ליה על פלא, דכלא יפלחון ליה. פן יאנף בגין דאעטרו ליה בדינא ורחמי. מאן דזכי לדינא, לדינא. מאן דזכי לרחמי, לרחמי.

כל ברכאן דלעילא, ותתא להאי בר סלקין ומתעטרין. ומאן דמנע ברכאן מהאי בר, יפרשון חטאי קמי מלכא (ס"א אימא) קדישא, לאם ממש. וברכה לראש משביר, מאן דמברך (קפ"ו ע"ב) ואומין בכסא דברכה למאן דאצטריך ליה, בהאי אתבר סטרא אחרא ואתכפיא בתבירו. ואסתלק סטר קדושה. ודא הוא דכתיב, וברכה לראש משביר. כמה דאיהו מסלק ומברך לקודשא בריך הוא, ועביד לסטר אחרא דיתבר, הכי קודשא בריך הוא משיך עליה ברכאן מלעילא, וההוא דאקרי ברכה, שריא על רישיה.

מפאן ולהלאה חברייא, הבו ונברייך. יהבו ליה פסא דברכה, וברייך. וחברייא פלהו הוי בחדוה, דהא מיומא דהלולא דרבי אלעזר, לא חדו חברייא, כההוא יומא דיתבו תמן. אקדימו ובריכו ליה בחדוה ברעו דלבא. אמר ההוא ינוקא, לית לכו לאתפרשא, אלא מגו מלי אורייתא, והכי תנינן.

פתח ואמר (שמות יג) ויי הולך לפניהם יומם בעמוד ענן וגו'. ויי, זקיה טעמא לעילא, אמאי. אלא, בההוא שעתא כמה יאות ושפירו הות להאי פלה, דאתכפיא עד השתא בגלותא, והשתא אזלת בזקיפו דרישא באכלוסהא בחדוה.

בווי זקיה טעמא לעילא, הולך לפניהם יומם. עד הכא לא ידע, אי האי פלה אזלה לקמייהו, אי לא, דהא טעמא אפסיק בויהו"ה, אלא איהי הות תמן, אבל מאן דאזיל קמייהו, סבא עלאה, מאריה דביתא, ההוא דאומי (נ"א דאומין) ליה קודשא בריך הוא. ומנו. אברהם. דכתיב, (תהלים מב) יומם יצוה יי חסדו. וכתיב (ירמיה לג) אם לא בריתי יומם ולילה. יומא דכל יומין פלילין ביה. יומא דשאר יומין, איהו שאר כל יומין ודאי. ועל דא אקרי יומם, ולא יום. ובגין כך הולך לפניהם יומם, הוא אזיל ביממא, וכלה אזלת בליליא, דכתיב ולילה בעמוד אש להאיר

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

להם, דא פלה, כל חד פדקתוי ליה. ואתון חברייא, יומם ולילה יהא קמייכו, בכל שעתא. נשקוהו, וברכוהו כמלקדמין, ואזלו.

אתו לגבי רבי שמעון, וסחו ליה עובדא. תוה, אמר כמה יאות הוא. אבל לא סליק בשמא. אעא דקיק, פד סליק נהוריה, סליק לפום שעתא, ומיד פבה ואשתקע. ותו הא אמינא נהורא דא ממה הוי.

פתח ואמר, (תהלים קיב) גבור בארץ יהיה זרעו דור ישרים יבורך. פד בר נש איהו גבור בארץ, גבור באורייתא, גבור ביצריה, גבור בארץ ודאי. סליק נהוריה, ואתמשך ביה משיכו סגי, פדין דור ישרים יבורך, יברך פתיב.

[זוהר חלק ג' - דף קצ"ב ע"א]

אמר רבי אבא, והא תמינן ינוקי דאמרין מלין עלאין, וקיימין לבתר רישין דעלמא. אמר ליה, ינוקא דאמר מלה חדא, או תרין, לפום שעתא, בלא פוונה דלהון, מובטח בר נש בדא, דיזפי למילף אורייתא בישראל. אבל דא, דנהורא דיליה קיימא על קיימיה בדעתא שלים, לאו הכי. ותו, דהא קודשא בריך הוא ותיאובתיה דיליה, לארחא בתפוחא דא, (דף קצ"ב ע"א) זכאה חולקיה.

זכאין אתון צדיקייא, דכתיב בכו, (מלכים ב יט) ויספה פליטת בית יהודה הנשארה שרש למטה ועשה פרי למעלה. שרש למטה, כגון אבוי, דאסתלק מעלמא, ואיהו שרש למטה, במתיבתא דרקיעא. ועשה פרי למעלה, במתיבתא עלאה. כמה טבא שרשא ואיבא. ואי לאו דלא אהא מקטרגא לקודשא בריך הוא, הואיל ותיאובתיה לארחא ביה, לא הוה מאן דייכול לשלטאה ביה. אבל יהא רעוא, דאמיה לא תחמי צערא עליה, וכן הוה. (במדבר כ"ב) וישלח מלאכים אל בלעם בן בעור וגו'. הנה עם יצא ממצרים וגו'. הכא אית עשרין ותמניא תיבין, לקבל כ"ח דרגין דחרשי קוסמין דצפור. ואית לאסתפלגא, מאן דבעא למללא ביה בבלעם, ולא תחברא בהדיה, אמאי שדר ליה מיד, עד לא ייתי לגביה, מלין בפירושא, דקאמר הנה עם יצא ממצרים ועתה לכה ארה לי, הוה ליה לאתחברא בהדיה בקדמיתא, ולפייסא ולשוחדא ליה, ולבתר לאודעא ליה מלוי.

אלא אמר רבי יוסי, מהכא אשתמודע דהא ידע בלק רעותיה דההוא רשע, דבעא לאתיקרא תדיר במלין רברבין, ולית ליה תיאובתא, אלא פד עביד בישין.

בלק קסם קסמין ועביד חרשין ואתקין צפרא. וידע דדרגין דמשה עלאין ויקירין, וחרש בחרשוי וקסם בקסמוי, וידע דדרגין דבלעם הוו לקבליהו, מיד וישלח מלאכים אל בלעם בן בעור.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

פתורה: שמא דאתרא הוה. כמה דאת אמר, (דברים כג) מפתור ארם גהרים לקללך. אמאי אקרי הכי. בגין דכתיב, (ישעיה סה) הערכים לגד שלחן. ופתורא הוה מסדר תמן כל יומא. דהכי הוא תקונא דסטרין בישין, מסדרין קמייהו פתורא במיכלא ובמשתייא, ועבדין חרשין, ומקטרין לקמי פתורא, ומתפנשין תמן כל רוחין מסאבין, ואודעין לון מה דאינון בעאן. וכל חרשין וקוסמין דעלמא על ההוא פתורא הוה, ובגין כך אקרי שמא דאתרא ההוא פתורא. דהכי קורין בארם גהרים לשלחן פתורא.

פתח ואמר (שמות כה) ועשית שלחן עצי שטים וגו'. וכתיב (שמות כה) ונתת על השלחן לחם פנים וגו'. כל אינון מאני קודשא, בעא קודשא בריך הוא למעבד קמיה, לאמשכא רוחא קדישא מעילא לתתא. ההוא רשע דבלעם, הוה מסדר הכי לסטרא אחרא. והוה מסדר שלחן, ונהמא דאקרי לחם מגואל, כמה דאתמר. דהכי אזיל סטר אחרא בתר קדושה, כקוף בתר בני נשא. ושלמה מלכא צווח ואמר, (קהלת ב) כי מה האדם שיבוא אחרי המלך את אשר כבר עשוהו. והא (קס"ה) אתמר קרא דא.

תא חזי, כתיב (שופטים ה) יי בצאתך משעיר בצעדה משדה אדום ארץ רעשה וגו'. בשעתא דבעא קודשא בריך הוא למיהב אורייתא לישראל, אזל וזמין להו לבני עשו, ולא קבלוה. כמה דאת אמר (דברים לג) יי מסיני בא וזרח משעיר למו, ולא בעו לקבלה. אזל לבני ישמעאל, ולא בעו לקבלה, דכתיב הופיע מהר פארן. כיון דלא בעו, אהדר לון לישראל, הכי תנינן.

השתא אית לשאלא, והא תנינן דלית חטאה כד בר נש מדקדק דיוקין דאורייתא, וישאל שאלתוי לאנהרא מלוי. האי קרא לא אתיישבא, ואית לשאלא. קודשא בריך הוא כד אזל לשעיר, למאן נביאה דלהון אתגלי. וכד אזל לפארן, למאן נביאה דלהון אתגלי. אי תימא דאתגלי לכלהו, לא אשכחן דא לעלמין. בר לישראל בלחודדיהו, ועל ידי דמשה. והא אתמר דהכי מבעי קרא למימר, יי לסיני בא, וזרח לשעיר למו, הופיע להר פארן, מהו משעיר למו, ומהו מהר פארן. כלא אית למנדע ולאסתכלא, והא שאילנא, ולא שמענא, ולא ידענא.

[זוהר חלק ג' - דף קצ"ב ע"ב]

כד אתא רבי שמעון, אתא ושאל מלה כמלקדמין, אמר ליה הא שאלתא דא אתאמרת. יי מסיני בא: כמה דאת אמר (שמות יט) הנה אנכי בא אליך בעב הענן, ומסיני בא ואתגלי עלייהו. וזרח (דף קצ"ב ע"ב) משעיר למו, ממה דאמרו בני שעיר, דלא בעאן לקבלא, מהאי, אנהר לון לישראל, ואוסיף עלייהו גהורא וחביבו סגיא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אוף הכי, הופיע וְאָנְהַר לְיִשְׂרָאֵל מֵהַר פָּאָרֶן, מִמָּה דְאָמְרוּ בְּנֵי פָאָרֶן, דְּלֹא בְּעוּ לְקַבְּלָא, מֵהָאִי. אוֹסִיפוּ יִשְׂרָאֵל חֲבִיבוֹ וְנִהְיִרוּ יְתִיר בְּדָקָא יָאוּת.

וּמָה דְשָׁאֲלַת עַל יְדָא דְמָאן אֲתַגְלִי עֲלֵייהוּ. (תא חזי) (רי"ח ע"ב, ר"ע, רי"ט ע"א) רְזָא עֲלָאָה אִיהוּ, וְאֲתַגְלִי מְלָה עַל יְדָךְ. אוֹרֵייתָא נִפְקַת מֵרְזָא עֲלָאָה, דְרִישָׁא (ס"א קדישא) דְמִלְכָא סְתִימָא, בְּד מְטָא לְגַבֵּי דְרוּעָא שְׂמַאלָא, (ס"א ימינא) חֲמָא קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא בְּהֵוּא דְרוּעָא, דְמָא בִישָׁא דְהוּוּ מִתְרַבֵּי מִתְמֵן. אָמַר, אֲצַטְרִיךְ לִי לְבָרְרָא וְלִלְבָנָא דְרוּעָא דָא. וְאִי לָא יִמְאִיךְ הֵוּא דְמָא בִישָׁא, יִפְגִּים כְּלָא. אָבַל אֲצַטְרִיךְ לְבָרְרָא מֵהֲכָא כָּל פְּגִימוּ.

מָה עֵבֵד. קְרָא לְסַמְאֵל, וְאֲתָא קַמִּיהָ, וְאָמַר לִיהָ תְבַעֵי אוֹרֵייתָא דִילִי. אָמַר, מָה כְּתִיב בָּהּ. אָמַר לִיהָ, לֹא תִרְצַח. דְלִיג קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְאֲתֵר דְאֲצַטְרִיךְ. אָמַר חֶס וְשְׁלוֹם, אוֹרֵייתָא דָא דִילְךָ הִיא, וְדִילְךָ יְהֵא, לֹא בְעֵינָא אוֹרֵייתָא דָא. אֲתִיב וְאֲתַחֲנֵן קַמִּיהָ, אָמַר מְאָרִיָּה דְעֵלְמָא, אִי אַתְּ יְהַבָּה לִי, כָּל שְׁלֹטְנֵי דִילִי אֲתַעֲבֵר, דְהָא שְׁלֹטְנֵי דִילִי עַל קְטוּלָא אִיהוּ, וְקַרְבִּין לֹא יְהוֹן וְשְׁלֹטְנֵי דִילִי עַל כְּכָבָא דְמַאֲדִים, אִי הֲכִי כְּלָא אֲתַבְּטַל מְעֵלְמָא.

מְאָרִיָּה דְעֵלְמָא, טוֹל אוֹרֵייתָךְ, וְלֹא יְהֵא חוּלְקָא וְאֲחֻסְנָא לִי בָּהּ. אָבַל אִי נִיחָא קַמְךָ, הָא עֲמָא בְנוֹי דִיעֵקֵב, לוֹן אֲתַחֲזִי. וְאִיהוּ חֲשִׁיב דְהָא דְלְטוּרָא אָמַר עֲלֵייהוּ. וְדָא הוּא וּזְרַח מְשַׁעִיר לְמוֹ, מְשַׁעִיר מִמֶּשׁ נִפְקַת נְהוּרָא לוֹן לְיִשְׂרָאֵל. אָמַר סְמַא' לְוֵדָא, אִי בְנוֹי דִיעֵקֵב יִקְבְּלוֹן דָא, יִתַּעֲבְרוֹן מְעֵלְמָא, וְלֹא יִשְׁלֹטוֹן לְעֵלְמִין. אֲתִיב לִיהָ כְּמָה זְמִינִן, וְאָמַר דָא, וְאָמַר לִיהָ אֲנִת בּוּכְרָא, וְלָךְ אֲתַחֲזִי. אָמַר לִיהָ, הָא לִיהָ בְּכִירוּתָא דִילִי, וְהָא אֲזַדְבֵן לִיהָ, וְאֲנָא אוֹדִיתִי.

אָמַר לִיהָ הוּאִיל וְלֹא בְעִית לְמַהוּי לָךְ בָּהּ חוּלְקָא, אֲתַעֲבֵר מִנָּה בְּכָלָא. אָמַר יָאוּת. אָמַר לִיהָ, הוּאִיל וְכָךְ, הֵב לִי עֵיטָא, אִיךְ אֲעֵבִיד דִיקְבְּלוֹן לָהּ בְנוֹי דִיעֵקֵב דְאֲתָא אָמַר. אָמַר לִיהָ מְאָרִיָּה דְעֵלְמָא, אֲצַטְרִיךְ לְשַׁחַדָא לוֹן, טוֹל נְהוּרָא מִנְהִירוּ דְחִילִי שְׂמִיָּא, וְהֵב עֲלֵייהוּ, וּבְדָא יִקְבְּלוֹן לָהּ, וְהָא דִילִי יְהֵא בְקַדְמִיתָא. אֲפֻשִׁיט מִנִּיהָ נְהִירוּ דְחִפִּיא עֲלֶיהָ, וְיְהֵב לִיהָ, לְמִיָּהב לוֹן לְיִשְׂרָאֵל, הֵדָא הוּא דְכְתִיב וּזְרַח מְשַׁעִיר לְמוֹ. מְשַׁעִיר מִמֶּשׁ, דָא סְמַא' ל. דְכְתִיב (ויקרא טז) וְנִשָּׂא הַשָּׁעִיר עֲלָיו. לְמוֹ לְיִשְׂרָאֵל.

כִּיּוֹן דְבִיעֵר דָא, וְאֲעֵבֵר דְמָא בִישָׁא מִדְרוּעָא שְׂמַאלָא, אֲהַדֵּר לְדְרוּעָא יְמִינָא (ס"א שְׂמַאלָא) חֲמָא בִיָּה אוֹף הֲכִי, אָמַר הֲכִי נְמִי אֲצַטְרִיךְ לְנִקְיָא, מִדְמָא בִישָׁא, דְרוּעָא דָא. קְרָא לְרַח"ב אָמַר לִיהָ, תְבַעֵי אֲתָ אוֹרֵייתָא דִילִי. אָמַר לִיהָ, מָה כְּתִיב בָּהּ. דְלִיג לִיהָ, וְאָמַר לֹא תִנְאַף. אָמַר וּוי אִי יְרוּתָא דָא יַחֲסִין לִי קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, יְרוּתָא בִישָׁא, דִיתַעֲבֵר בָּהּ כָּל שְׁלֹטְנֵי, דְהָא בְרַכְתָּא דְמִיָּא נְטִילְנָא, בְרַכְתָּא דְנוּגֵי יְמָא,

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דְּכַתִּיב (בראשית א) פָּרוּ וּרְבוּ וּגּו'. וְכַתִּיב (בראשית יז) וְהִפְרִיתִי אוֹתוֹ וְהִרְבִּיתִי אוֹתוֹ וּגּו' וְכַתִּיב (בראשית טז) וְהוּא יִהְיֶה פָּרָא אָדָם.

שְׂאֵרֵי לְאַתְחַנְנָא קָמִי מְאָרִיָּה, אָמַר לִיָּהּ, מְאָרִי דְעֵלְמָא, תְּרִין בְּנִין נִפְקָנָא מְאִבְרָהֶם, הָא בְּנוֹי דִּי צַחֲקָה, הֵב לוֹן, וְלוֹן אֶתְחַזִּי. אָמַר לִיָּהּ, לֹא יְכִילְנָא, דְאַנְתְּ בּוֹכְרָא, וְלָךְ אֶתְחַזִּי, שְׂאֵרֵי לְאַתְחַנְנָא קָמִיָּה, וְאָמַר מְאָרִיָּה דְעֵלְמָא, בְּכִירוּתָא דִּילִי יִהְיֶה דִּילִיָּהּ, וְהָאִי נְהוּרָא דְאַנָּא יִרִיתְנָא עַל דָּא, טוֹל וְהֵב לוֹן, וְכַךְ עֵבֵד, הִדָּא הוּא דְכַתִּיב, (דברים לג) הוֹפִיעַ מֵהָר פֶּאֶרְזָן.

מֵאִי שְׂנָא בְּסַמְא' ל פְּתִיב וְזָרַח, וּבְרַח' ב פְּתִיב הוֹפִיעַ. אֶלָּא נָטַל בְּהוּא נְהִירוֹ דְאַפְשֵׁיט מִנִּיהַ סַמְא' ל, חָרַב וְקָטוּלָא, לְקָטְלָא בְּדִינָא, וְלְקָטְלָא כְּדָקָא יָאוּת. הִדָּא הוּא דְכַתִּיב, (דברים לג) וְאֲשֶׁר חָרַב גְּאוּתָךְ. אָף עַל גַּב דְלָא הוּוּ דִּילָךְ. וְנָטַל בְּהוּא בְּרַכְתָּא דְאַפְשֵׁיט מִנִּיהַ רַח' ב, זְעִיר, כְּמָאן דְאוֹפֵעַ זְעִיר מִבְּרַכְתָּא דְלָהוֹן, לְמַעַבְד פְּרִיָּה וּרְבִיָּה. בְּגִין כַּךְ הוֹפִיעַ מֵהָר פֶּאֶרְזָן, וְלֹא פְּתִיב וְזָרַח.

[זוהר חלק ג' - דף קצ"ג ע"א]

כִּיּוֹן דְנָטַל מִתְנַן אֵלִין לְיִשְׂרָאֵל, מְאִינּוֹן רַבְרַבְנִין שְׁלֹטְנִין, אֶתָּא וְקָרָא לְהוּ לְכָל (דף קצ"ג ע"א) רַבְבוֹת קִדְשֵׁי, דְמִמְנָן עַל שְׂאָר עַמִּין, וְאֶתִּיבּוּ לִיָּהּ אוֹף חָכִי. וּמִפְּלָהוּ קַבִּיל וְנָטַל מִתְנַן, לְמִיָּהּ לּוֹן לְיִשְׂרָאֵל. לְאַסִּיא, דְהוּוּ לִיָּהּ חַד מְאַנָּא מְלִיא מְסַמָּא דְחִיִּי, וְנָטַר לִיָּהּ לְבָרִיָּה. בְּעָא לְמִיָּהּ לִיָּהּ לְבָרִיָּה, הֵהוּא פְּלִיטוֹן דְסַמָּא דְחִיִּי. אֶסִּיא הוּוּ חָכִים, אָמַר עֵבֵדִין בִּישִׁין אֵית בְּבִיתִי, אִי יִנְדַעוֹן דְאַנָּא יְהִיב לְבָרִי נְבִזְבּוּזָא דָּא, יְבֵאִישׁ בְּעֵינֵיָּהּ, וְיִבְעוֹן לְקָטְלָא לִיָּהּ.

מֵה עֵבֵד. נָטַל זְעִיר מְסַמָּא דְמוֹתָא, וְשׁוּי אֶפְתַּחָא דְמְאַנָּא, קָרָא לְעֵבֵדוּי, אָמַר לוֹן, אֶתְנּוֹן מְהִימְנָן קְדָמִי, תִּבְעוֹן לְהוּוּ סַמָּא. אָמְרוּ נְחִמִי מֵאִי הוּא. נָטַלוּ לְמַטְעָם, עַד לָא אֶרְחוּ, בְּעוּ לְמִימַת, אָמְרוּ בְּלַבִּיָּהּ, אִי הָאִי סַמָּא יְהִיב לְבָרִיָּה, וְדָאִי יָמוּת וְאַנְן גִּירַת לְרַבּוֹנָנָא. אָמְרוּ קָמִיָּה, מְרַנָּא, סַמָּא דָּא לֹא אֶתְחַזִּי אֶלָּא לְבָרַךְ, וְהָא אֲגָרָא דְפּוֹלְחָנָא שְׂבַקְנָא גַּבְךָ, זִיל וְהֵב לִיָּהּ לְשׁוֹחַדָּא, דִּיקְבַּל סַמָּא דָּא.

כַּךְ קוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, הוּא אֶסִּיא חָכִים, יָדַע דָּאִי יְהִיב אוֹרִיָּתָא לְיִשְׂרָאֵל, עַד לֹא אוֹדַע לוֹן, בְּכָל יוֹמָא הוּוּ רַדְפִּין לוֹן לְיִשְׂרָאֵל עָלָהּ, וְקָטְלִין לוֹן. אֲבַל עֵבֵד דָּא, וְאִינּוֹן יְהִיבוּ לִיָּהּ מִתְנַן וְנְבִזְבּוֹן, בְּגִין דִּיקְבַּלוֹן לָהּ. וְכִלְהוּ קַבִּיל לוֹן מְשָׁה, לְמִיָּהּ לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל, הִדָּא הוּא דְכַתִּיב, (תהלים סח) עָלִיתָ לְמָרוֹם שְׁבִיתָ שְׁבִי וּגּו'. וּבְגִין כַּךְ יִרְתּוּ יִשְׂרָאֵל אוֹרִיָּתָא, בְּלֹא עֶרְעוּרָא, וּבְלֹא קְטְרוּגָא פְּלָל. בְּרִיךְ הוּא, בְּרִיךְ שְׁמִיָּהּ, לְעֵלָם וְלְעֵלְמֵי עֵלְמֵיָּא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, עדים דבני ישראל, אלין מתנן ונבזבזון דקבילו. ובגין כך, לא הוה שליט עליהו מותא, ולא סטרא אחרא, ולא די לון די נטלו אורייתא בלא ערעורא כלל, אלא דקבילו נבזבזון ומתנן מפלהו. פיון דחטו מה פתיב, (שמות לג) ויתנצלו בני ישראל את עדים. אינון (תהלים סח) מתנות באדם. מה אשתאר מנהון. ההוא שבי, דכתיב עלית למרום שבית שבי וגו'.

אוספו וחטו, מה פתיב (במדבר כא) וישמע הפנעני מלך ערד. וכתיב, וילחם בישראל וישב ממנו שבי (ועם כל דא) וכל זמנא דישראל תבין לאבוהון דבשמיא, אינון נבזבזון (וכלא) יתהדר לגבייהו, ואתחפיין ביה. ולזמנא דאתי, פלא יתהדר דכתיב, (דברים ל) ושב ה' אלהיך את שבותך וגו'. מכאן ולהלאה אימא מילך.

אמר רבי יוסי, (שופטים ה) יי בצאתך משעיר בצעדה משדה אדום ארץ רעשה. בשעתא דקודשא בריך הוא תב משעיר, דלא קבילו אורייתא, ארץ רעשה וגו'. מאי טעמא רעשה. בגין דבעאת לאהדרא לתוהו ובוהו, דהכי אתני קודשא בריך הוא בעלמא, אי יקבלון בני ישראל אורייתא, מוטב. ואם לאו, אהדר עלמא לתוהו ובוהו. פיון דחמאת ארעא, דהא אזמין קודשא בריך הוא לכל עממיא דיקבלו אורייתא, ולא קבילו. ומפל עממיא לא אשתארו אלא ישראל בלחודייהו, חשיבת ארעא, דישראל לא יקבלון פוותייהו, ובגין כך ארץ רעשה. פיון דאמרו נעשה ונשמע, מיד שקטה, הדא הוא דכתיב (תהלים עו) ארץ יראה ושקטה. יראה בקדמיתא, ולבסוף ושקטה.

ותא חזי, בגין דישראל אמרו נעשה, לא דחלין מן כל עשייה, דיכלון כל חרשי דעלמא למעבד, ולא מפל קסמין וחרשין דעלמא. מאי טעמא. חד, בגין דא. וחד, בגין דכד אפיק לון קודשא בריך הוא ממצרים, תבר קמיייהו כל זיני חרשי וקסמין, דלא יכלין לשלטאה עלייהו, וההיא שעתא דאתא בלק, הוה ידע דא. מיד וישלח מלאכים אל בלעם בן בעור פתורה אשר על הנהר וגו'. מאי פתורה. אלא דיתקין פתורא, ויבעי מתמן עיטא, מה יעביד. אשר על הנהר, על הנהרים מבעי ליה, מאי על הנהר. ודאי הכי הוא, דעל חד נהרא קיימא תדיר.

[זוהר חלק ג' - דף קצ"ג ע"ב]

רבי אלעזר ורבי אבא, הוו אזלי למיחמי לרבי יוסי ברבי שמעון בן לקוניא, חמוי דרבי אלעזר, קמו בפלגות ליליא למלעי באורייתא, יתבו. אמר רבי אלעזר, השתא הוא עדנא, דקודשא בריך הוא עאל בגנתא דעדן, לאשתעשע בצדיקיא דתמן. אמר רבי אבא, שעשועא דא מאי הוא, והיך ישתעשע בהו. אמר רבי אלעזר, מלה דא רזא סתימא איהו, (דף קצ"ג ע"ב) טמירא לגבי, דלא ידיע. אמר ליה, וכי

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בְּרִיקָנָא הוּוּ סַמְכִין רַבְרַבִּין דְּמַקְדַּמַת דְּנָא בְּהַאי עֲלָמָא, דְּלֹא יַדְעוּ, וְלֹא רַדְפוּ
אֲבַתְרָה לְמַנְדַּע עַל מַה קְיַיְמִין בְּהַאי עֲלָמָא, וּמַה הוּוּ מַחְפָּאן בְּהַהוּא עֲלָמָא.

פְּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, (ישעיה כה) יי אֱלֹהֵי אַתְּהָ אַרְוּמָמְךָ אוֹדָה שְׁמַךְ פִּי עֲשִׂיתָ
וְגו'. הַאי קָרָא רְזָא דְּמַהִימְנוּתָא אִיהוּ. יי, רְזָא עֲלָאָה, שִׁירוּתָא דְּנִקּוּדָה עֲלָאָה
סְתִימָא דְּלֹא יַדְיַע. אֱלֹהֵי, רְזָא (מלכים א יט) קוֹל דְּמַמְהָ דְּקָה, וְאִיהוּ שִׁירוּתָא דְּקִיַּימָא
לְשַׁאֲלָא, וְאִסְתִּים וְלֹא יַדְיַע, וְלִית מֵאן דְּאֲתִיב עֲלֵיהָ, בְּגִין דְּאִיהוּ סְתִים וְטַמִּיר וְגַנְיִו.

אַתְּהָ, דָּא יְמִינָא, שִׁירוּתָא דְּקִיַּימָא לְשַׁאֲלָא, וְלֹאֲתַבָּא בֵּיהָ, וְהוּא כְּהֵן עֲלָאָה. כְּמַה
דְּאֲתָ אָמַר (תהלים קי) אַתְּהָ כְּהֵן לְעוֹלָם עַל דְּבִרְתֵי מְלָפִי צְדָק. מֵאן עַל דְּבִרְתֵי מְלָפִי
צְדָק. אֶלָּא כְּהֵן עֲלָאָה דָּא, אִיהוּ דְּקִיַּימָא עַל דְּבֵר, בְּגִין דְּהַהוּא דְּבֵר לֹא קִיַּימָא,
אֶלָּא בִּימִינָא. וְהַהוּא דְּבֵר מֵאן אִיהוּ. מְלָפִי צְדָק, כְּךָ שְׁמִיָּה. וּמֵאִי דְּאָמַר דְּבִרְתֵי,
בְּגִין דְּאֲתַקְשֵׁר בֵּיהָ בְּדוּד. וְכָל מְלִי שְׁבַחָא דִּילֵיהָ, בְּהַהוּא דְּבֵר אֲתִיַּין. וְעַל דָּא
דְּבִרְתֵי. וּבְגִין כְּךָ, אַתְּהָ דָּא כְּהֵן. וְהָא אוֹקִימְנָא, דְּתַלְת דּוּכְתֵי אִינּוּן, דְּאֲקָרִי כָּל חַד
אַתְּהָ.

סדר הלימוד ליום י אייר [יום 217 בשנה]

אַרְוּמָמְךָ פְּלֹא כְּחַדָּא. אוֹדָה שְׁמַךְ כְּדָקָא יָאוּת, וְהַאי שֵׁם יַדְיַע. פִּי עֲשִׂיתָ פְּלֹא,
כְּסוּיָא וְלְבוּשָׂא, לְאַתְלַבְשָׂא נְהוּרָא סְתִימָא עֲתִיקָא, רֵאשִׁיתָא דְּרָגָא עֲלָאָה, אָדָם
קְדָמָאָה, טַמִּירָא בְּכְסוּיָא דְּנְהוּרָא אַחְרָא.

דְּבֵר אַחַר פִּי עֲשִׂיתָ פְּלֹא, פִּי עֲשִׂיתָ אֶלְיָי. וּמַהוּ אֶלְיָי. הָא תְּנִינּוּן, אֶלְיָי בִּי"ת,
אֶלְיָי בִּינָה. אֲבָל דִּיקָנָא דָּא, אִיהוּ תַלְת סְטְרִין. רֵאשִׁית דְּרִזָּא עֲלָאָה דְּאָדָם קְדָמָאָה.
בְּגִין, דְּבִדְיוֹקָנָא דָּא, אִית תְּרִין דְּרוּעִין, חַד מְכָאן, וְחַד מְכָאן, וְגוּפָא בְּאַמְצַעִיתָא,
וְכָלָא רְזָא חַדָּא. וְאִיהוּ רְזָא דִּיחֻדָּא, א'. וּבְגִין כְּךָ אֶלְיָי לְחוּשְׁבָנָא אַחַד, וְהִינּוּ פִי
עֲשִׂיתָ פְּלֹא. וְרַב הַמְנוּנָא סְבָא אָמַר חֲכִי, פִּי עֲשִׂיתָ פְּלֹא, פְּלֹא דָּא הוּא חַד דְּרָגָא
מֵאִינּוּן פְּלֹאָת חֲכָמָה. וּמֵאן אִיהוּ. דָּא (איוב כח) נָתִיב לֹא יַדְעוּ עֵיט. וְאִיהוּ פְּלֹא.

עֲצוֹת מְרַחֵק קָרָא לְהַאי בְּקַדְמִיתָא פְּלֹא, וְהֲכָא אָמַר פְּלֹא עֲצוֹת מְרַחֵק. אֶלָּא
הֲתָם אֲצַטְרִיךְ לְמַמְנִי שִׁית סְטְרִין לְדְרָגִין עֲלָאִין, (ישעיה ו) פְּלֹא יוֹעֵץ אֶל גְּבוּר אָבִי
עַד שֶׁר שְׁלוֹם. וְהֲכָא, לֹא אַתָּא לְמַמְנִי חוּשְׁבָנָא. אֲבָל עֲצוֹת מְרַחֵק מֵאִי נִינְהוּ. תְּרִי
בְּדֵי עֲרָבוֹת. דְּכָל עֵיטָא דְּנִבְיָאִי מִתְמָן אֲתִיָּא. אִינּוּן אֲקָרוּן עֲצוֹת מְרַחֵק. אֲמוּנָה
אוּמוֹן, תְּרִין דְּאִינּוּן חַד, נְהָר וְגִין. דָּא נְפִיק מְעַדְדוֹן, וְדָא אֲשַׁתְּקִי מִינְיָה. הָא חֲכָא, כָּל
רְזָא סְתִימָא דְּמַהִימְנוּתָא.

השלמה מההשמטות (סימן י)

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דאינון חד נהר וגו. נהר דנפיק מעדן וגו דאשתקי מניה. הכא כל רזא סתימא דמהימנותא. ואוליפנא, האי מאן דאתער בליליא, בההיא שעתא דעאל קודשא בריך הוא בהדי צדיקייא בגנתא. איצטריך לומר קרא דא, ברעותא דלבא. ולכוונא דעתיה ביה. ובתר (תהלים קל"ט) אודך על פי נוראות נפלאתי נפלאים מעשיך ונפשי יודעת מאד. (ולבתר ונהר יוצא מעדן וגו') והיינו שבחא דחסידי קדמאי פד מתערי בפלגות ליליא. ובתר מסדרי שבחיהו ולעאן באורייתא.

שעשועא דקודשא בריך הוא מאי הוא. אלא, כל צדיקייא דקימין בדיוקניהו מתלבשן בגנתא בכל יומא ויומא. פיון דאתסחאן בטלא דזמין קודשא בריך הוא לאחייא ביה מתייא, עאלין כולהון לגבי משיח ושאלין מה דשאלין, והא אתערו חברייא.

לבתר מתפנשין ומשתדלין כולהו בדעתא עילאה דכולהו מתיבתי דתמן ועלייהו כמה ממנן. ומתחדשי תמן כמה חדושין באורייתא. לבתר נפקי כולהו וחמאן פד אתי אליהו לגבי אבהן. איהו נפיק ואינהו עאלין וקיימן קמי אבהן וחדו בהו בכמה בנין קדישין דבסחרנייהו וחדאן כולהו.

פד עייל קודשא בריך הוא בפלגות ליליא כולהו קיימי מתקנן פדקא יאות. וכל אשתדלותא דאשתדלי כל ההוא יומא בחדושי דאורייתא, קודשא בריך הוא, תיאובתיה באינון צדיקייא דחדושו בה מילין ואשתעשע בהו ובאינון מילין.

לבתר כולהו מתקנן דכר ונוקבא. וקודשא בריך הוא בתר דארח ואשתעשע בהו בכל אינון מילין רזין דחכמתא דילהון, אתגלי עליהו ואינון חמאן בההוא נועם יי. פדין כלהו חדאן בחדוה סגי, עד דמתפשטי זיוא ונהורא דילהון. ומתהוא משיכו זיוא ונהורא דחדוה דילהון, עבדין פירין ואיבין לעלמא דא. וההוא פרי ואיבא עאל תחות גדפוי דשכינתא, עד זמנא דאיצטריך.

וכן משתעשע בכל צדיק וצדיק (ואמר) ואמרין, זכאה איהו מלכא דבנין אלין אתברירו לחולקיה ועדביה.

קלא אתער מאמצעיתא דרקייעא וקרא בקל תקיף ואמר, (תהלים קל"ז) זכור יי לבני אדם את יום ירושלים האומרים ערו ערו עד היסוד בה. פדין ערטירו דיליה וקרקורא דיליה ומכל צדיקייא דתמן אשתמע בתלת מאה ותשעין רקיעין. בגין דלא אית חדוה ושעשועא לקודשא בריך הוא, אלא בשעתא דקיימי בהו (דקאים בהדי) צדיקייא דתמן. ובגין דא אומי ואמר, (תהלים קל"ז) אם אשפחך ירושלים תשפח מיני תדבק לשוני לחפי אם לא אזכרכי אם לא אעלה את ירושלים על ראש שמחתי. בכל אתר דאית חדוה לקודשא בריך הוא, קלא דא נפיק וקארי.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כדין נפיק מתמן וסליק ובטש רקיעין ושאיג שאיגין, עד דכל חילי שמיא פוּלהו בערטורא. כדין נשבא רוחא ובטש בטריפין דההוא אילנא רברבא וכל ענפין דיליה בטשין דא בדא. וקלא אתער מגו נופא דאילנא וקרי ואמר. (תהלים ק"ה) זכר לעולם בריתו דבר צוה לאלף דור (דברי הימים א ט"ז) אשר פרת את אברהם ושבועתו ליצחק. פיון דקלא דא אתער שמע אברהם סבא ואתער (כדין) כד איהו רעוא למלכא ואתנחם בהדיה.

בההיא שעתא אתערת רוחא חדא מסטרא דדרום וכל רעו וחדוה ואסוותא אתער על עלמא. וכדין סליק צפרא ורעוא אשתכח ונייחא לכל אסירי מלכא דאינון בבי מרעיייהו. זכאה עמא דיכלין למנדע מרזין טמירין סתימין דמלכא קדישא.

אמר רבי אבא יומא (ש"ג ע"ב) חד הוינא אנא ורבי יהודה דמן עכו (אזלי) במדברא ועאלנא במערתא חדא ואשכחנא תמן ספרא חדא עתיקא דמן יומין קדמאין. פתחנא ליה ואשכחנא דהוה פתיב ביה בריש מלוי (ישעיה מ"ב) הראשונות הנה באו וחדשות אני מגיד. ואוקים קרא בנשמתהון דצדיקייא. מן יומא דסליק במחשבה למברי עלמא.

ועד לא אתברי עלמא כל רוחין דצדיקייא הוו גניזין במחשבה קמיה כל חד וחד בדיוקניה. פיון דצייר עלמא אתגליין כלהו וקיימו בדיוקנייהו קמיה ברומי מרומים. לבתר יתב לון באוצר חד בגנתא דעדן לעילא. וההוא אוצר לא מליא לעלמין, ותדיר קרי הראשונות הנה באו וחדשות אני מגיד. מאן אינון אני מגיד פוּלהו בשמהן ולית תיאובתא וכיסופא להאי אוצר אלא לארקא ביה נשמתין תדיר.

כמה דגיהנם לית תיאובתא וכיסופא אלא לקבלא נשמתין לאתדכאה תמן וכל יומא קארי הב הב. מאי הב הב (אלא) אוקיד אוקיד. וההוא אוצר נטיל כל (אינון) נשמתין אינון עד זמנא דאלביש לון ונחתי להאי עלמא. ומגו חובה דאדם קדמאה דאמשיך סטרא בישא לעלמא אצטריכו לאלבשא אינון נשמתין בלבושא דא. דהא לבושא אחרא בעא קודשא בריך הוא לאלבשא לאינון נשמתין. (ס"א ואמר בההוא ספרא) וההוא (והוה) אמר ההוא ספרא עד הכא שתיקו (שתוקו). ועוד חמינא מפאן ולהלאה אתוון מחיקן דלא אשתמודען.

ובתר חמינא לון בחלמא ואמרו לי שתוק ולא תגלי אלא לטינרא תקיפא, וכך עבידנא. ואשכחנא ביה מאנין דלבושא אחרא זמין (דזמין) קודשא בריך הוא לאלבשא לאינון נשמתין לזימנין (לזמנא) דאתי. (אם כן) מתים דחיו על ידא דיחזקאל, מאי טעמא לא עבד לון ההוא לבושא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אֵלָא בְּגִין דְּלֹא מָטָא זְמַנָּא לְאַעְבְּרָא בְּעֵלְמָא הֵהוּא אֹוִירָא דְכִיָּא דְעֵבִיד לְבוּשִׁין.
וּבְגִין כִּךְ אֲלֵבִישׁ לֹון אֵלָא כְּמָה דְהוּו, וְכִךְ יֵהָא לְתַחֲיִית הַמְתִּים, בְּר דֵּהֵהוּא זֹוהֵמָא
דְקִדְמִיתָא לָא אֲשַׁתְּכַח תְּמֹון.

כִּד נִפְק בְּר נֶשׁ מֵהָאֵי עֵלְמָא, כְּלָהוּ בִין צְדִיקֵי בִין חֲסִידֵי וּתְמִימֵי וְחַיִּיבֵי וְרִשְׁעֵי.
כְּלָהוּ עֲבָרֵי בְּאֹוִירָא, לְמַחְמֵי אָדָם קִדְמָאָה לְבָנֵי עֵלְמָא. וּמְתַמְן נְטִיל אֹוִרְחָא הֵן
לְגַנְתָּא דְעֵדֹן הֵן לְגִיהֶנָם.

כָּל אֵינֹון דְאֹוִרְחִיָּהוּ לְגַנְתָּא דְעֵדֹן, מִתְקַרְבִּין לְגַבֵּי חוּמָה דְלִבְר מְאֵינֹון תְּלַת
חוּמוֹת דְתַמְן. וְכִדִּין נְפִיק חַד מִמֵּנָא וְאַתְעַר קִמְיָהוּ וְקֹאֲרֵי וְאָמַר, זְכָאִין אַתּוֹן
צְדִיקֵיָּא (בְּעֵלְמִין כּוֹלָהוּ) בְּעֵלְמָא. וְהֵהוּא מִמֵּנָא יַעֲזֹרֵי־אֵל שְׁמִיָּה, אֹוִלִיָּה לֹון אֹוִרְחָא
וְאֹוִלִין קִמְיָה עַד תְּרַעָא חַדָּא דְגִיָּהֶנָם. הֵהוּא מְמוּנָה קֹאֲרֵי בְּחִילִיָּה וְאָמַר, צְנוּן תְּנֹנָא
(תְּנֹנָה) צְנוּן יְקִידְתָּא. בְּתֵהִיא שְׁעֵתָא, בְּבַהִילוֹ מְצַנְנִין לָהּ וְעֹאֲלִין כּוֹלָהוּ וְטַבְּלִין
וְעֲבָרִין. וְכָל אֵינֹון חַיִּיבִין אַתְמַסְרִין בִּידָא דְדוּמָ״ה וְעֹאֲלִין בְּגִיָּהֶנָם. וְכָל אֵינֹון זְכָאִין,
לָא אַתְמַסְרִין בִּידוּי. אֵלָא (בִּידָא) דֵּהָא מְמוּנָה.

וּבְתַר דְטַבְּלִין וְעֲבָרִין, הֵהוּא מְמוּנָה אֹוִיל קִמְיָהוּ עַד דְמָטָאן לְשׁוּר דְגַנְתָּא דְעֵדֹן
וְהֵהוּא מְמוּנָה קֹאֲרֵי לְפַתְחָא וְאָמַר, (יִשְׁעִיָּה כ״ו) פַּתְחוּ שְׁעָרִים וַיָּבֵא גּוֹי צְדִיק שׁוֹמֵר
אֲמוּנָתִים. כִּדִּין פַּתְחִין פַּתְחָא וְאֵעִיל לֹון, וְכֵן בְּכָל פַּתְחָא וּפַתְחָא.

כִּיּוֹן דְעֹאֲלִין לְגֹו אַתְר דְצְדִיקֵיָּא, צְדִיקֵיָּא אֹוִחְרֵנִין קִיָּמִין וְכְמָה חַדוּהָ עַל חַדוּהָ
עַל צְדִיקֵיָּא וְכָל בְּנֵי מְתִיבְתָּא חַדָּאן. לְסוּף תְּלַתָּא יוּמִין דְאַתְטַמְרִין בְּהִיכְלִין יְדִיעֵן
נְפִקֵי וְאֹוִירָא נְשֻׁבֵי וּמְתַצִּיִּרִין כּוֹלָהוּ בְּדִיּוֹקְנֵיָּהוּ. מִכָּאֵן וְלַהֲלָאָה יִרְתִּין אַחְסָנַת יְרוּתָא
כְּדָקָא חַזִּי לְכָל חַד.

חַזוּתָא דְאַתְחַזִּי בְּגַנְתָּא דְעֵדֹן מַחֲזוּי יְקִרָא דִיּוֹקְנָא דְכָל דִּיּוֹקְנִין וְגוּוֹן דְכָל גּוּוֹנִין.
דְמַלְכָּא קִדְיָשָׁא לָא אַתְגְּלִי בְּהִיכְלָא וְלָא בְּאַתְר חַד. אֵלָא (אַתְפַּתַּח) אַתְפֹּשַׁח רְקִיעָא
מְרַקְמָא עַל גַּבֵּי גַנְתָּא לְאַרְבַּע סְטֵרִין וְאַתְמַלְיָא מְזִיּוּא יְקִרָא קִדְיָשָׁא וְאַתְחַזִּי תְּמֹון,
וְאַתְהֵנן כּוֹלָהוּ צְדִיקֵיָּא. מֵאֵן חָמָא חַדוּהָ וְכִסּוּפָא דֵּהֵהוּא נוּעֵם יִי.

עַד כָּאֵן הוּוּה לִי רִשׁוֹ לְמַחְמֵי בְּתֵהוּא סְפָרָא. אַדְמַקִּיפְנָא לְמַחְמֵי יְתִיר בֵּיָה, פֶּרַח מִן
יְדֵי וְלָא חֲמִינָא לִיָּה. אֲשַׁתְּאַרְנָא עֲצִיב וּבְכִינָא. דְמִיכְנָא תְּמֹון בְּתֵהוּא מְעַרְתָּא וְחֲמִינָא
לִיָּה (לַהֲהוּא) דֵּהוּוָה לְבִישׁ מְנָא (מִצָּא). אָמַר לִי ר' לְמָה לָךְ לְמַבְכִּי וְלָא תַתְעַצֵּב (ס״א
מִמָּאן) מְמָה דֵּהוּוָה בְּתֵהוּא סְפָרָא. פֶּרַח לְגַבִּיָּה וְנִטְלִיָּה וְעַד לָא יַפּוֹק מֵהָאֵי עֵלְמָא גְּנִיז
לִיָּה בְּתֵהוּא מְעַרְתָּא דְמַדְבְּרָא דָא, וְהִשְׁתָּא דֵּהוּוָה מְתַגְּלִי לְחַיִּיא הַכָּא, פֶּרַח בְּאֹוִירָא
לְנִטְלִיָּה.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מכאן ולהלאה זיל לך לאורחך, ומההוא יומא ועד השתא לא אתגלי לי ולא זכינא למשמע ממאן הוה. ובכל זמנא דאנא דכירנא, אשתארנא עציב. אמר רבי אלעזר, דילמא קודשא בריך הוא בעי ביקריה דלא בעי דיתגלי בעלמא.

עד דהוו יתבי ולעאן במלין אחרנין עלאין ויקירין גהר יממא קמו ואזלו. אמר רבי אלעזר השתא עידן רעוא מקמי מלכא קדישא, נימא מילי דאורייתא ונתעסק בה ונשתתף בשכינתא. פתח ואמר, (תהלים ה) יהוה בקר תשמע קולי בקר אערוך לך ואצפה. (ע"כ). אמר רבי אלעזר, בלעם חייבא, מאן קטיל ליה, והיה אקטיל. אמר רבי יצחק וכו'. (עד כאן מההשמטות)

מזוהר חדש דף מ"ג ע"ב שורה ז"ך (עד כאן מההשמטות) (ד"ש ע"א) סימן י' (כ"כ בזהר הרשב"ב וצ"ל) י"א דף קצ"ט א' שורה כ"ד ודף ר"ב ע"ב שורה כ"ח דף ר"ג ע"ב ור"ו ע"ב (עד כאן מההשמטות)

לאמר הנה עם יצא ממצרים. אי תימא דהא צריך לנטלא פיפוסין ויוחסין דילהון, לא איצטריך אלא אורח כלל דכתיב הנה עם יצא. מאי טעמא, משום דהכי קרי לון פטרונא דילהון כמה זמנין. ועל דא לא תטעי דכתיב (שמות ה) שלח את עמי בכל זמן.

ועוד כד נטלת עיטא עליהו עם פרעה בלישנא דא יכלת להו. דכתיב, (שמות א) הנה עם בני ישראל רב ועצום ממנו. אוף השתא דכתיב, הנה עם יצא ממצרים ולא אפיק לון אחרא, אלא איהו מגרמיה נפק. ובגין כף תיכול לאבאשא לון.

הנה כסה את עין הארץ, אית דאמרי סיחון ועוג דקטלי (דקטלו) לון ישראל, דהוו עינא דארעא. אלא כד אייתי קודשא בריך הוא ארבה על ארעא דמצרים. כתיב, (שמות י) ויכס את עין כל הארץ ותחשך הארץ. אמאי, בגין דכל חרשין וקסמין דעלמא לא יכלין למעבד חרשין אלא מלה חדא בדרגא חדא, בזמנא חדא. ועמא דא אייתי ערוב מבולבל מכמה זינן מבולבלין אלין באלין, עד דלא יכלו כל חרשין וקסמין למיקם. ודא הוא ויכס את עין כל הארץ. והכא כתיב, ויכס את עין הארץ והכי הוא ודאי.

אמר ר' אבא בלק ובלעם לא הוה בעלמא חרשין וקסמין כוותיהו (בלעם) חיליה ותוקפיה הוה בפומיה ועיניה. בלק חיליה ותוקפיה הוה בעובדא דידין. ודא איצטריך לדא, דהא כל זיני חרשין דעלמא בפומא ועובדא הוא, ובהו תליין. בלעם הוה ליה לישן ולא ידין, בלק הוה ליה ידין ולא לישן.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אָזְלוּ חֲבֵרֵיִיא עַד דְּמָטוּ חַד בֵּי חֻקְל וְשִׁמְשָׁא הוּוּ תְקִיף לְחַדָּא. חֲמוּ הֵהוּא בֵּי חֻקְל בְּשִׁפְרוֹ דְּעִשְׁבִּין וּמִיִּין נִפְקִין לְכָל סֶטֶר וְאִילָנֵי חֻקְלָא סְגִיאִין, יִתְבוּ תַּמָּן. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, כַּמָּה יָאוֹת אֶתֶר דָּא לְנִיחָא בֵּיהּ.

אֲדַהּוּ יִתְבִּי, הָא חוּיָא רַבְרָבָא אֶתָּא בְּתוּקְפָא דְשִׁמְשָׁא וְאֶעְבֵּר קַמִּיָּהוּ. אָמַר לִיהּ רַבִּי אֶלְעָזָר, חוּיָא חוּיָא, סְטִי לָךְ מְאֹרְחָךְ, דְּהָא תֵּב הֵהוּא גְבֵרָא וְאֲתַנְחֵם עַל מָה דְּעֵבַד, וְלֹא יוֹסִיף לְמַעְבַּד הֵהוּא מְלָה. תּוּוּהוּ חֲבֵרֵיִיא. אָמַר ר' אַבָּא מֵאֵי הוּא. אָמַר לֹון שְׂתוּקוּ.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, חוּיָא חוּיָא, לְבַתֵּר דְּלַחֲשׂוֹ לָךְ מִן שְׁמִיָּא, אֲתַנְחֵם הֵהוּא גְבֵרָא וְשׁוּי בְּרַעוּתִיהּ דְּלֹא יִתִּיב בֵּיהּ לְעֵלְמִין סְטִי לָךְ מְאֹרְחָךְ. קָם חוּיָא בְּקִיּוּמִיהּ וְלֹא נְטִיל הֶכָּא וְהֶכָּא. תֵּב כַּמְלֻקְדָּמִין. אָמַר לִיהּ, חוּיָא חוּיָא, יִדְעָנָא מָה דְּאֵת בְּעִי, תּוּב מְאֹרְחָךְ. דְּהָא גּוֹי חֲיִיבָא אֶתִּי, דְּעֵבִיד בִּישׁ לְחַד יוּדָאֵי. וְהָא הוּא נְאִים שְׂכִיב בְּמַעְרְתָא דִּילָךְ, זִיל וְקַטְלִיהּ. מִיַּד אֶהְדֵּר הֵהוּא חוּיָא וְדִלְג דְּלוּגִין קַמִּיָּהוּ.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, אֵי לָא הוּיָנָא הֶכָּא, כַּמָּה בִּישִׁין הוּוּ עֵבִיד הָאֵי חוּיָא. דְּהָא כַּד בַּר נֶשׁ יוּדָאֵי עֵבִד עוּבְדָא דְּחוּבָא, וְעַד לָא תֵּב בְּתִיּוּבְתָא, לְחִישׁוֹ לִיהּ לְהָאֵי חוּיָא לְקַטְלָא לִיהּ. וְאִימְלָךְ הֵהוּא בַּר נֶשׁ בִּין כַּד וּבִין כַּד, וְאֲתַנְחֵם מְחוּבִּיהּ. וְאָמַר דְּלֹא יִתּוּב לְעֵלְמִין לְהָאֵי חֲטָאָה וְעַל דָּא אֲשַׁתְּזִיב מִן דִּינָא.

אָמְרוּ חֲבֵרֵיִיא לְרַבִּי אֶלְעָזָר, בַּמָּה יִדְעַת. אָמַר לְהוּ, סִימְנָא יִהֵב לִי אַבָּא, וְאַנָּא אֲשַׁתְּמוּדְעָנָא בֵּיהּ. אָמְרוּ לִיהּ, תִּינַח חוּיָא דְּאֲשַׁתְּמוּדְעַת בֵּיהּ. הֵהוּא דְּאֲתַנְחֵם וְתֵּב מְחוּבִּיהּ בַּמָּה יִדְעַת. אָמַר לְהוּ, כַּד הוּוּ אֲזִיל הֵהוּא חוּיָא, קִשְׁקִשׁוּי הוּוּ סְלָקִין וּנְבֹוִי זְקִיף וְאִיהוּ דְּאֲזִיל (אֲזִיל) בְּבַהִילוֹ. רוּחָא חַדָּא הוּוּ אֲזִיל לְקַבְלִיהּ וְהוּוּ קָאֲרִי קַמִּיהּ, תּוּב מְאֹרְחָךְ. דְּהָא תֵּב מְחוּבִּיהּ וְאֲתַנְחֵם הֵהוּא בַּר נֶשׁ.

וְהֵהוּא חוּיָא בִּישָׂא לָא הוּוּ צִיִּית עַד דִּיתְנֹון לִיהּ כּוּפֵר בְּהַדְיָה בְּאַתְרִיהּ דְּהֵהוּא בַּר נֶשׁ דְּאֲתַחֲיִיב קְטוּלָא וְתֵּב. דְּכַךְ אֹרְחוּי דְּחוּיָא עֵילָא וְתַתָּא, כִּיּוֹן דְּאֲתִיְיָהִיב לִיהּ רִשׁוֹ, לָא תֵּב עַד דְּאֲשְׁלִים הֵהוּא דִּינָא בִּישָׂא דְּאֲתִיְיָהִיב לִיהּ רִשׁוֹ לְמַעְבַּד, אוּ דִּיתְנֹון לִיהּ בְּאַתְרִיהּ חֲיִיבָא אַחְרָא בְּכוּפְרָא. דְּהָא בְּרִיקְנֵיִיא לָא יְפוּק. כִּיּוֹן דְּאֲתִיְיָהִיב לִיהּ רִשׁוֹ.

אָמְרוּ לִיהּ, תִּינַח כָּל דָּא. הֵהוּא גּוֹי דְּאֲמַרְתָּ דִּיהֶבְתָּ לִיהּ כּוּפְרָא, כַּמָּה יִדְעַת. אָמַר לֹון, כִּיּוֹן דְּמַלְלִית לְחוּיָא, הֵהוּא רוּחָא דְּהוּוּ אֲזִיל לְקַבְלִיהּ וְלַחֲשִׁשׁ לִיהּ דִּיתּוּב לְאוּרְחִיהּ דְּהָא אֲתַנְחֵם הֵהוּא בַּר נֶשׁ. דְּלִיג הֵהוּא רוּחָא עַל אוּדְנִיהּ. (אוּדְנִי וְאֵמַר לִי).

תּוּוּהוּ חֲבֵרֵיִיא. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, גִּיהַךְ וּנְחָמִי, דְּהָא חוּיָא עֵבִד מָה דְּעֵבַד. קַמּוּ וְקָרִיבוּ גַּבִּי חַד טִינְרָא בְּהֵהוּא בֵּי חֻקְל, אֲשַׁכְּחוּ לְהֵהוּא גּוֹי דְּמִית וְהֵהוּא נְחָשׁ כְּרִיף

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

על עקביה ולא הוה אבדיל מניה, ובתר אתפרש מעקביה וסליק על גרוניה ואכריף תמן. ומתמן נחית על עקביה, דלא הוה מתפרש מניה.

אשכחו ליה ארנקי חד מליא דינרין דגזיל לחד יודאי בארחא ומחא ליה. נטל רבי אלעזר ית ארנקי. אמר, בריך רחמנא דבכולא עביד שליחותא. תבו להווא אתר דהו (א ז ל י).

פתח רבי אלעזר ואמר, (י ש ע י ה מ " ג) מאשר יקרת בעיני נכבדת ואני אהבתיך ואתן אדם תחתיהך ולאמים תחת נפשך. מאשר יקרת, יקר מבעי ליה, והכי איצטריך. מאשר אתה יקר בעיני, מהו יקרת. מכלל דאיהו מגרמיה אתייקר. אלא הכי הוא ודאי, דכל בר נש דאיהו בחיובא (ד " ש ע " ב) קמי קודשא בריך הוא בקדמיתא, הוא מזוללא ותועבה (תו ע ב ת א) קמי קודשא בריך הוא. ובתר דאימלק ותב מחוביה, השתא איהו אתייקר מגרמיה. וקודשא בריך הוא קארי עליה ואמר, מאשר יקרת בעיני נכבדת, את מגרמך יקרת.

בעיני נכבדת ואני אהבתיך. דהא לית רחימו לקודשא בריך הוא בהדי בר נש בהאי עלמא, אלא במאן דתב מחוביה. ועל דא אני אהבתיך. אבל מה אעביד דהא יהבית רשו לחויא לנזקא. דא הוא עיטא, ואתן אדם תחתיהך. מאי איהו אדם דיהב קודשא בריך הוא תחותיה, ההוא אדם דאתי מעמא אחרא, דהווא חויא מדיליה ייכול, דכתיב ואתן אדם. אל תקרי אדם, אלא אדום. ולאמים דא הוא, לאום מלאום יאמן, ודא זרעא דעשו דיהיב תחות נפשיה.

אדהו יתבי, הא האי יודאי דגול ההוא גוי דקטל חויא, אתא באורחא לאי ועיף. ומגו תקיפו דשמשא עאל בהווא חקל ויתיב תחות אילנא חד, והוה מתרעם לקודשא בריך הוא, ומצדיק עליה דינא, ואמר. מאריה דעלמא, גלוי וידוע קמך דאנא לא חיישנא עלי ועל גופי ועל ממוני כלום, דהא בדינא אתעביד כל (מה) דאתעביד. אבל אבא ואימא סבין אית לי דלית לי במה אפרנס לון, ועל דא חיישנא.

ותו על כל דא, צרורא חדא דדינרין דהוה בהווא ארנקי דחד מספנא למעבד חופה לברתיה ענייא. מה אעביד מארי דעלמא, על דא פאיבנא בלבאי יתיר.

בכה ואמר (תהלים קי"ט) משפטי ה' אמת צדקו יחדיו. דינן דמארי עלמא, קשוט אינון. אמאי אינון קשוט, בגין דצדקו יחדיו. דהא בשעתא דדינא דקודשא בריך הוא בעי למעבד (דינא), כמה מארי תריסין קיימין מהאי סטר ומחאי סטר ומצדיקין אלין באלין ומגיחין אלין באלין. כיון דצדקו אלין באלין ואסתכמן כחדא, כדן משפטי ה' אמת. אימתי צדקו יחדיו. כד מצדיקי כל בני דינא לעילא. ועל דא מארי דעלמא, על דא בכינא ולא על דידי.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

שמע ר' אלעזר וחברייא וקמו לגביה. חמו יתיה דהוה יתיב תחות ההוא אילנא ואתקיפו ביה ונטלו יתיה לגביהון. אמר רבי אלעזר, (לא תדחל) זכאה קשוט, דאי לאו זכאה אנת, לא ירחיש לך קודשא בריך הוא ניסא רברבא כמה דעבד. בקדמיתא טול ארנקי דילך ותיזיל ותחמי מה דעביד קודשא בריך הוא בגינך.

אזל בהדיהו וחמא ההוא גוי מית וחויא הוה עביד ביה נוקמין והוה פריך על קדליה. אשתטח ההוא יודאי בעפרא ואודי ושבח למארי עלמא. וקם ונשיק ידוי דרבי אלעזר וחברייא. אמר לון השתא ידענא דקודשא בריך הוא ארחיש ניסא דא בגיניכו.

אבל רבנו, על אבא ואימא סבין דאית לי בכינא ועל מסכנא דיהיב לי צרורא. פתח הארנקי ואחמי לון צרורא וכן אחמי לון מחא דעבד ליה ההוא גוי. צלי רבי אלעזר עליה ואתסי.

קריבו לגביה דההוא גוי כמלקדמין, וחמו ההוא חויא דהוה עביד כדבקדמיתא. אמר רבי אלעזר, חויא כל מה דעבדת יאות עבדת. ותו דאחמית חילך וגבורתך ביה, ועבדת ביה נוקמין סגיאין. והא חמינן תלת זמנין ואחמית כל מה דעבדת. מכאן ולהלאה זיל ואתטמר במערתך, וגזרנא עלך דלא תנזיק לברייתא דעלמא. אתפרש ההוא חויא וכפף רישיה ואזל ליה.

אמר רבי אלעזר לההוא יודאי, טול עדאה דשנאך. דהא פיסא דדהבא אית ליה לגביה דשבק ליה בריה דההוא גוי לאבוי, ולא תיטול מדיליה כלום. וזיל לגביה גברא דדוך פלן, ותשבח דמיתא אתתיה. זיל לגביה והב ליה פיסא דדינרין דא, בגין דההוא גברא אית ליה ברא חד ושמעון שמייה והוא אזיל בסחורתא על ימא. ואינון בארפא, בריה דהאי גוי גנב ליה האי פיסא, ויהב ליה לההוא רשע. ואימא לההוא יודאי דיסליק פיסא דא לבריה, דלעגל ייתי לגביה, ויודי לקודשא בריך הוא דאחזר אבידתא למאריה. וכך עביד, נטל פיסא וסגיד קמיה דרבי אלעזר ונשיק ידוי, תוהו חברייא.

אמר רבי אבא, בכל אורחא דא איהו תוהא בכל מה דחמינן בך. והשתא איהו תוהא על תוהא, מהו דין. אמר להו, מלה דא, לאו בסימנא איהי, ולאו בחכמתא. אלא רוחא דילי אסתכל ואנא חמינא כאילו בעינא חמינא. תוהו פולחו חברייא, אזלו פולחו חברייא וההוא יודאי בהדיהו. עד דמטו לגביה חמוי. פיון דמטו לתמן, אשכחיהו לחמוי דהוה יתיב על גבי ערסוי ולעי באורייתא. בריך ברכתא רבי אלעזר, ובריכו חברייא ואיהו חדי בהדיהו:

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

פֶּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, (ירמיה י"ז) רַפְאֲנִי ה' וְאַרְפֵּא הוֹשִׁיעֲנִי וְאוֹשַׁעַה. פִּיּוֹן דְּאָמַר רַפְאֲנִי ה', מָהוּ וְאַרְפֵּא. פִּיּוֹן דְּאָמַר הוֹשִׁיעֲנִי, מָהוּ וְאוֹשַׁעַה. פִּיּוֹן דְּאָסִיא מְסִי, מֵאֵן הוּא דְּמַחֵי.

אָלֵא (נ"א אמר רבי יוסי חמוי), כָּל אַסּוּתָא דְּעֵלְמָא בִּידָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אָבֵל אֵית מְנַהוֹן עַל יְדָא דְּשְׁלִיחָא וְאֵית מְנַהוֹן דְּלֵא אַתְמַסְרוּ בִּידָא דְּשְׁלִיחָא. וְאֵינוֹן דְּאַתְמַסְרוּ בִּידָא (ש"ה ע"א) דְּשְׁלִיחָא אַסּוּתָא אֵינוֹן, אָבֵל לְזַמְנִין מִתְהַדְּרִין. אָבֵל אֵינוֹן דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְסִי, לֹא מִתְהַדְּרִין לְעֵלְמִין, וְעַל דָּא אַסּוּתָא דִּילִיהּ אֵיהִי אַסּוּתָא דְּלִית בַּהּ מְרַעָא כָּלֵל. וּבְגִין כֵּן, רַפְאֲנִי ה' וְאַרְפֵּא, וְדָא בְּלֵא קְטְרוּגָא כָּלֵל. וְהִשְׁתָּא חֲבַרְיָא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהֵב לִי אַסּוּתָא וְעֵשֶׂק לִי וְעַרְב לִי.

סָחוּ לִיהּ כָּל הַהוּא עוֹבְדָא תְּווּה וּבְכַה וְחַדֵּי. אָמַר, חֲבַרְיָא נְדַרְנָא דְּאֵיהֶךָ לְגַבִּיהּ וְאַתְחַבֵּר בְּהַדִּיחָה, וְנוֹדֵי וְנִשְׁבַּח לְמַאֲרֵי עֵלְמָא. חַדֵּי בְּהַדִּיחָהוּ.

אָמְרוּ לִיהּ, בְּמַאי הוּיְתָא מִתְעַסֵּק. אָמַר לֹון בְּפַרְשֵׁת בְּלַק הוּיְנָא מִתְעַסֵּק וְחַמִּינָא דְּחַכְמָתָא דִּילִיהּ, הוּהּ תְּקִיפָה וְיִתִּיר מְחַכְמָתָא דְּבַלְעָם. חַכְמָתָא דְּבַלְעָם רְגַעָא חֲדָא, חַכְמָתָא דְּבַלְק בְּכָל זְמַנָּא. אָבֵל מִפְתַּחְתָּן כְּלָהוּ בִּידוּי דְּבַלְעָם הוּי, דְּאֵיהוּ הוּהּ שְׁלִים בְּפוּמָא. בְּלַק הוּהּ יָדַע לְמַעַבְד חֲרָשׁוּי, וְלֹא הוּהּ יָדַע לְאַשְׁלֵמָא בְּפוּמָא.

פֶּתַח וְאָמַר, (ירמיה ל) וְאַתָּה אַל תִּירָא עַבְדֵי יַעֲקֹב וְגו'. הַאי קָרָא (אֵית לַאסְתַּכְלָא בִּיהּ) אוּקְמוּהּ. אָבֵל אַל תִּירָא עַבְדֵי יַעֲקֹב מִחֲרָשׁוּי דְּבַלְעָם וְאַל תַּחַת מְקַסְמוּי דְּבַלְק.

תָּא חֲזוּי, הֵיךְ הוּוּ תְּרוּוּיָהוּ דָּא בְּדָא בְּעֵיטָא בִּישָׂא לְקַבֵּל יִשְׂרָאֵל. אָמַר בְּלַעַם, יַעֲקֹב בְּבִיתָא דְּלָבָן אָבָא הוּוּ, וְנַחֲשׁ נַחֲשִׁין לְקַבְּלִיהּ, וְיַכִּיל לִיהּ. אָנָּא אַסְדֵּר נַחֲשִׁין לְקַבְּלִיהּ. אָמַר בְּלַק, וְאַנָּא אַסְדֵּר קַסְמִין לְשִׂמָּא דְּאַקְרִי יִשְׂרָאֵל.

בְּהֵיא שְׁעָתָא נִפְק רֹוחָא חֲדָא מִסְטְרָא דִּיוֹסְפָה מְגוּ עַנְפֵי אֵילָנָא וְנָשִׁיב בְּאֵינוֹן נַחֲשִׁים וּבְטִיל לֹון. וְהֵינּוּ דְּאָמַר יוֹסֵפֵה (בְּרַאשִׁית מ"ד) כִּי נַחֲשׁ יִנַּחֵשׁ אִישׁ אֲשֶׁר כְּמוֹנִי. מַאי אִישׁ אֲשֶׁר כְּמוֹנִי, בְּגִינֵי אֵית אִישׁ דְּנַחֲשִׁים יִבְטֵל לְבַנְיָיִכוֹ, בְּגִינֵי אֵיהוּ לְעֵילָא. וְהֵינּוּ אִישׁ אֲשֶׁר כְּמוֹנִי. אֵית אִישׁ לְעֵילָא דְּנִפְק רֹוחָא אַחְרָא מְגוּ אֵילָנָא דְּלִתְתָּא וְנָשִׁיב בְּהוּא קַסְם וּבְטִיל לֹון.

וְהֵינּוּ קַסְם עַל שְׁפִתֵי מְלָךְ. מֵאֵן מְלָךְ דָּא, אֵילָנָא דְּלִתְתָּא. כְּדִין אֲתִיב בְּלַעַם וְאָמַר, כִּי לֹא נַחֲשׁ בִּיעַקֵּב וְלֹא קַסְם בִּישְׂרָאֵל, וְתְרוּוּיָהוּ הוּוּ בְּתַרִּין סְטְרִין אֵלִין.

כִּי אַתָּךְ אָנִי, לֹא הוּוּ יוֹמִין מִן יוֹמָא דְּאַתְבְּרִיהּ עֵלְמָא דְּאֵיצְטְרִיךְ הָכִי לְמַהוּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּהַדִּיחָהוּ דִּישְׂרָאֵל, כְּהוּוּ זְמַנָּא דְּבַעָא בְּלַעַם לְשִׁנְאַתָּה לְשִׁנְאַתָּהוֹן דִּישְׂרָאֵל מְעֵלְמָא. וְעַל דָּא אָמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּלַעַם בַּעָא לְשִׁנְאַתָּה לְכוּ

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מעלמא, אבל אנא לא אעביד הכי. (ירמיה ל) פי אעשה פלה בכל הגוים אשר הדחתיה שמה ואותה לא אעשה כלה.

דאילו ייתון כל בני עלמא, לא ייכלון לשיצאה לכון מעלמא. אתא לבן בקדמיתא ובעא לאעקרא ליה ליעקב בלחודוי מעלמא, אתא קודשא בריה הוא ואגין עליה. דכתיב (בראשית ל"ג) השמר לך פן תדבר עם יעקב משוב עד רע. אתא פרעה ובעא לשיצאה לון מעלמא, אתא קודשא בריה הוא ואגין עליהו דכתיב, (שמות א) וכאשר יענו אותו בן ירבה וכן יפרוץ. אתא המן ובעא לשיצאה לון, אתא קודשא בריה הוא ואגין עליהו ואתיב פלא על רישיה. וכן בכל דרא ודרא קודשא בריה הוא אגין עליהו דישראל תדיר.

וישראל אמרי (איכה ג) חסדי יי פי לא תמנו פי לא כלו רחמיו. פי לא תמו מבעי ליה, אלא חסדי יי בכל דרא ודרא הוו בסעדן, פי לא תמנו ולא אשתצינא. מאי טעמא, דלא אתמנעו רחמיו מינן, דכתיב פי לא כלו רחמיו.

תא חזי, מה כתיב בקדמיתא, וישלח מלאכים אל בלעם בן בעור. ולבתר כתיב, וילכו זקני מואב וזקני מדין. הוה ליה למימר ויבאו המלאכים, מאי טעמא דקא שני מלה ממאי דקאמר בקדמיתא.

אלא תהוא רשע דבלק חכים הוה בכל דרגין דלעילא אינון דקשרין קשרין למעבד בהו חרשין וקסמין, וכל אינון דרגין עילאין (מנייהו) מלייהו, דבהו כפין לדרגין תתאין.

אמר ליה, בכל זמנא דאנן חרשין וקסמין ונחשין אית לן דרגין ידיעאן ומלאכין ידיעאן דאשתמודען לגבי חרשין וקסמין. אבל מפאן ולהלאה אית לך לעינא באתר אחרא עילאה.

כתב ליה שמהן אחרנין באינון דרגין קדישין, והכי אורחיהו דקסמין וחרשין, ידעי אינון דרגין דהווא קסם שרייא עלייהו. ועבדין חרשייהו ואומאן לון בדרגין אחרנין עילאין מנייהו, ועבדין מה דעבדין.

שלח ליה הכי, עמא דא, לאו קשרא דילהון כשאר עמין דעלמא, אבל קשרא דילהון באתר אחרא עילאה מתקשרן לעילא מפל דרגין.

כתב ושלח ליה פיפוסא ופטרונא דתריסר נשיבין (נשיאן) דסחרן גלגלי רתיכא דכורסייא קדישא. אמר ליה, אי תסתפל, בהני תסתפל. בגין דהני תריסר דמתקשרן בי"ב שבטין. ואי בהני תעביד חרשין, בדיוקנא דילהון לתתא דאינון י"ב שבטין וי"ב דגלין פרישין, ניכול להו ונגיח בהו קרבא ונעקר להו מעלמא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

והיינו וישלח מלאכים. ודאי הָדָא הוא דכתיב, וקסמים בידם. פיפוסין דמלאכין קדישין הוו אתיין בידייהו. ואיהו לא ידע דכל דרגין עלאין בינדא דקודשא בריך הוא אינון. מה חשיב בלק, חשיב דעמא דישראל אתמסרו למלאכין כשאָר עמין דעלמא. ועל דא פתב שמָהן דאלין מלאכין תריסר, ושלח ליה. והיינו וישלח מלאכים.

אמר ליה, תא חזי, כל דרגין דאינון מתקשרן קשרין (ש"ה ע"ב) לתברא עמא דא, מסטרא דצפון אינון. ומסטרא דצפון זמינין למנפל ושולטנו דחרשין דילן בסטרא דצפון אינון. השתא ניכול לאגחא בהון קרבא דהא תריסר אלין (דאינון) מתקשרן בהו, ומסטרא דצפון שריין לממני.

והואיל ומשמאלא שריין תוקפא דילהון, אתחלש ואתבר. בגין דכל תוקפא דילהון לההוא סטר איהו. מהו דקאמר דכתיב (דברי הימים ב ד) עומד על שנים עשר בקר שלשה פונים צפונה, מצפון שארי לממני. אמר הא תוקפא דילן מצפון איהו ואינון ארבעים חסר חד, דרגין תקיפין מפרזלא ונחשא ותחותייהו לית לון חושבנא. ועל דא ניכול לאגחא קרבא ולאגראה בהו.

וקודשא בריך הוא לא עביד הכי, דלא שביק לון למלאכים ולא לחילי שמיא. אלא לקודשא בריך הוא בלחודוי. וכל מלאכין רברבין ושלטונין, פלג על כל שאר עמין. וכד אתו ישראל, נטיל לון איהו בלחודוי ואחסין לון בתוקפא בגופא דאילנא ולא שבק לון בינדא דמלאכין, ולא בינדא דממנן ורברבין דעלמא. דכתיב (דברים ל"ב) בהנחל עליון גוים וגו'. ואלין י"ב תחומין מתחמן בד' סטרי עלמא. לבתר דבדר ענפין וטרפין, נטל לישראל ואחסין לון בתוקפא דגופא דאילנא. דכתיב, (דברים ל"ב) כי חלק יי עמו יעקב חבל נחלתו.

אמר רבי אלעזר, כמה יאות ושפיר האי. זכאה אורחא דילן. וכמה מילין עלאין קדישין רוחנא לון וחמינא. ההוא יודאי הוה תמן לקמיהו. אמר לון, רבנן, כל מילין אלין, כמה טבאן. ומילין עלאין קדישין גינהו. מאי דכתיב בתריה, ימצאהו בארץ מדבר ובתוהו ילל ישימון וגו'.

סדר הלימוד ליום יא אייר [יום 218 בשנה]

אמר ליה, אי ידעת ביה מלה, אימא. דהא אוקמוה באברהם, דאשכח ליה קודשא בריך הוא בארעא דפלחי עבודה זרה ולא הוה ידעי במהימנותא דקודשא בריך הוא. אלא כולהו הוו טעאן בתר עבודה זרה, וקם אברהם ופרח בינייהו ענפא חדא שלים, קדם מארי דעלמא. ואשכח ליה תמן.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מה עבד קודשא בריך הוא, נטל ליה לההוא ענפא, ואעקר ליה מתמן ואשרי ליה, ואשתדל. ושתל ליה בארעא אחרא. דכתיב (בראשית י"ב) לך לך מארצך וגו'. ועביד מניה עמא קדישא. ודא היא מציאה דאשכח קודשא בריך הוא בעלמא בארעא, דלא מהימני ביה בקודשא בריך הוא ולא ידעי מאן איהו.

אמר ההוא יודאי שפיר הוא, ויאות מלה דא. אבל אית לשאלא, אי אברהם הוה דיוקנא דאיצטריך. ותו דהא קרא, לא אוכח על אברהם כלל ולא אדכר לאברהם כלל, ולא ליצחק, אלא ליעקב בלחודוי. דכתיב פי חלק ה' עמו יעקב וגו', ובתריה כתיב, ימצאהו וגו'.

אמר רבי אלעזר, עם כל זה לא קשיא הכא. דהא אברהם אשכחן דנפק מגו פלחי עבודה זרה. והכא אף על גב דיעקב אדכר, הוא על אברהם. ולית פירוכא כלל במלה דא. אבל אי ידעת מלה או חדושה אימא: (עד כאן מההשמטות)

השלמה מההשמטות (סימן יא)

פתח ואמר ההוא יודאי (בראשית א) והארץ היתה תהו ובהו וגו'. מאן ארץ, התיא דאשתמודע עילאה ותתאה. היתה תהו, מאי תהו. דא קו ירוק דאקיף כל עלמא ואיקרי קו תהו. דכתיב (ישעיה ל"א) ונטה עליה קו תהו ואבני בהו. בהו, כמה דתנינן, אבנין מפולמות דמשתקען גו תהומי ומנהון נפקי מיין.

השתא אית למנדע. תהו דאיהו קו ירוק, מאן הוה (הוא) קו ירוק, אלא אשכחן בספרא דאסיא דקרטינאה ויודאן דקסרי שמייה, וקראן שמייה אסיא קרטינאה. בגין דהוא רב על כל אסיין ויקירא בחכמתא. והכי אמר (אמרי) בלשון פרסי לבר נש יקירא. והוא אמר, והארץ היתה תהו, מאי תהו, איהי קו ירוק דאסחר עלמא. ומאן איהו קליפא דאגוזא ודא איהו קליפה דלבר דאיהו ירוק.

לגו מניה בהו, ואינון אבנין מפולמות דמנהון נפקי מיין. מן תהו אתמשכאן עור ובשר. מן בהו אתמשכו גרמי לגו מניה. וחשף, דא משיכו דאתמשף מניה עמא דעשו. ואי תימא מאן תהו. הרי (הכי) הוא ודאי, דהא חשף מניה תלייא. אלא אינון אבנין מפולמות, עאלו באמצעיתא דמניה אתמשכאן גרמי כמה דאתמר. וחשף משיכו דקיף, דמניה אתמשף עשו.

ורוח אלהים דא מוחא דאגוזא, דמתמן אתמשף יעקב שלימא, כגוונא דאגוזא דא. רזא דכתיב (יחזקאל א) והנה רוח סערה באה מן הצפון, לקבליה דתהו. לגו מניה, ענן גדול, לקבליה דבהו. לגו מניה, ואש מתלקחת, לקבליה דחשף. לגו מניה, ונגה לו סביב, לקבליה דרוח אלהים.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ומתוכה כעין החשמל, לגו מכלא. לקבליה מרחפת על פני המים. דא רוחא דאימא עילאה, דקא מרחפת על כלא. ויעקב שלימא איהו, ודא מוחא דאגוזא וקודשא בריך הוא ימצאהו בארץ מדבר, ודאי. לבתר עבד קודשא בריך הוא דכל אינון קליפין יהון פולהון משתעבדן ליה.

עד הכא הוה פתיב בהווא ספרא (דאסיא) דקרטינאה אסיא. לבתר הוה רשים בהאי קרא, כל גטורא דאיצטריך אסיא, חכים למעבד למרע דשכיב בבי מרעיה אסירי דמלכא, למפלח למארי עלמא. דכד אזיל אסיא חכים לגביה, ימצאהו בארץ מדבר ובתהו ילל ישימון. מרעין דשריין עליה אשכח ליה (ש"ו ע"א) באסירי דמלכא.

אי תימא הואיל וקודשא בריך הוא יפקוד לתפשא ליה דלא ישתדל בר נש אבתריה, לאו הכי. דהא דוד אמר (תהלים מ"א) אשרי משכיל אל דל וגו' ודל הוא דשכיב בבי מרעיה. ואי אסיא חכים הוא, קודשא בריך הוא ירב ליה ברכאן להווא דישתדל ביה. והווא אסיא ימצאהו בארץ מדבר, בבי מרעיה שכיב.

ובתהו ילל ישימון, דאינון מרעין דחקין ליה. מאי איצטריך ליה למעבד יסובבנהו, יסובב סיבוב וייתי עילות בגין דימנע מניה אינון מלין דנזקין ליה, יקיו ליה, ויפוק מניה דמא בישא.

יבוננהו, יסתכל ויבין, תהווא מרעא ממה הוי. ויסתכל בגין דלא יתריב עלוי וימאך ליה. לבתר יצרנהו כאישון עינו, בגין דיהא נטיר כדקא יאות באינון משקין, באינון אסוותא דאצטריכו ליה. ולא יטעי מנייהו, דאלמלי יטעי אפילו במלה חדא, קודשא בריך הוא חשיב על אסיא כאילו שפיך דמא וקטליה.

בגין דקודשא בריך הוא בעי דאף על גב דתהווא בר נש איהו בי אסירי דמלכא, דישתדל בר נש עליה ויסייע ליה לאפקא ליה מבי אסירי.

והוה אמר הכי, קודשא בריך הוא דן דיני בני עלמא לעילא, הן למות, הן לשרושי, הן לעקור, הן לענוש נכסין. מאן דאתחזי לענוש נכסין, נפיל בבי מרעיה ולא יתסי, עד דעבר כל מה דאתגזר עליה. פין דאתענש בממוניה, ויהיב ליה כל מה דאתגזר עליה, איתסי ונפק מבי אסירי. ועל דא איצטריך לאשתדלא עליה, דיתן עונשא ויפוק.

מאן דאתחזי לשרושי, יתפסון ליה, ויהבי ליה בבי אסירי. עד דישתרש מכלא. ולזמנין דישתרש משייפוי, או מחד מנייהו, ולבתר יפקון ליה מבי אסירי.

מאן דאתחזי למות, הכי הוא, דאילו יתן כל כופרא וכל ממונא דעלמא לא ישתזיב. ועל דא איצטריך לאסיא חכים לאשתדלא עליה, אי יכיל למיהב ליה אסוותא מן גופא, יאות. ואי לאו, יתן ליה אסוותא לנשמתייה וישתדל על אסוותא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דְּנִשְׁמַתָּא. וְדָא הוּא אֲסִיָּא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא יִשְׁתַּדַּל עֲלֵיהּ בְּהַאי עֲלָמָא וּבְעֲלָמָא דְאַתִּי.

אָמַר רַבִּי אֲלֻעֶזֶר, עַד הַשְּׁתָּא לָא שְׁמַעְנָא מֵאֲסִיָּא דָּא וּמִסְפָּרָא דָּא, בְּרַ מְזֻמְנָא חֲדָא. דְּאָמַר לִי טִייעָא חֲדָא דְשָׁמַע לְאַבּוּי, דְּאֲסִיָּא חַד הוּא בְיוֹמוּי. דְּכַד הוּא מְסַתְּכַל בְּבַר גִּשׁ כַּד אִיהוּ בְּבִי מְרַעִיהּ, הוּא אָמַר, דָּא חֵי וְדָא מִית. וְהוּוּ אֲמַרִין עֲלֵיהּ, (דהוא הוה זכאה), דְּחִיל

חֲטָאָה. וְכַל מָאן דְּלָא יְכִיל לְמַדְבַּק גֵּאצִּיל לְמֻזְבֵּן מֶה דְּאִיצְטְרִיךְ, אִיהוּ הוּוּ קִנְיִ לֵיהּ וְיִהִיב מְדִילֵיהּ. וְהוּוּ אֲמַרִין, דְּלִית חֲפִים בְּעֲלָמָא פְּגִינִיהּ. וּבְצִלּוֹתֵיהּ הוּוּ עֵבִיד יִתִּיר מִמֶּה דְּהוּוּ עֵבִיד בִּידוּי, וְכַדּוּמָה לֶן, דָּא הוּוּ הַהוּא אֲסִיָּא. אָמַר הַהוּא טִייעָא, וְדָאִי סְפָרָא דִּילֵיהּ בִּידֵי אִיהוּ, דְּקָא יִרְתֵּנָא מֵאֲבִי אֲבָא. וְכַל מְלוּי דְּהַהוּא סְפָרָא, כְּלָהוּ אֲתִיִּסְדֵּן עַל רִזִין דְּאוּרִייתָא וְרִזִין סְתִימִין אֲשַׁכְּחָנָא בֵּיהּ.

וּמִילִין דְּאֲסוּתָא דְּאִיהוּ אָמַר דְּלָא יָאוּת לְמַפְעֵל לֶן, בְּרַ מָאן דְּאִיהוּ דְּחִיל חֲטָאָה. וְאִינוּן מִמֶּה דְּהוּוּ עֵבִיד בְּלַעַם דְּהוּוּ לְחִישׁ עַל מְרַע, וְהוּוּ אָמַר בְּפּוּמִיָּהּ, וְאַתְסִי מִיד. וְכִלְהוּ בְּרִיר לֶן בְּהַהוּא סְפָרָא.

וְאָמַר, דָּא אָסוּר וְדָא מוּתָר לְמָאן דְּדְּחִיל חֲטָאָה, בְּגִין דְּמְרַעִין סְגִיָּאִין אָמַר, דְּתִלְיָא אֲסוּתָא דִּילְהוּן בְּלַחִישׁוֹ דְּפּוּמָא, וְאִינוּן מְסַטְרָא דְּנַחֲשׁ, וּמְנַהוּן מְסַטְרָא דְּקָסִם. וְכַל אִינוּן דְּאָסוּר לֹמַר בְּפּוּמָא וְאָסוּר לְמַעַבַּד בְּעוּבְדָא, הוּוּ אָמַר. עַד דְּאֲשַׁכְּחָנָא עַל מְרַעִין יִדִיעָאן דְּאִיצְטְרִיךְ לֹמַר כֶּה, וּלְנִדּוּיִי בְּנִדּוּיִי וּבְשַׁמְתָּא עַל הַהוּא מְרַע, וְאִיהוּ תּוּוּהָא סְגִי לְגַבְּן. חֲדֵי רַבִּי אֲלֻעֶזֶר וְחֲדוּ חֲבֵרִיָּא.

אָמַר רַבִּי אֲלֻעֶזֶר אִי הָאִי סְפָרָא הוּוּ לְגַבְּן, נְחִמִי מֵאִי אִיהוּ. אָמַר, אֲנָא אָמַסְר בְּמִסְרִיהּ עַל מְנַת לְאַחֻוּאָה (לאחזאה) לְבוּצִינָא קְדִישָׁא. וְתַנִּינֵן, אָמַר רַבִּי אֲלֻעֶזֶר, הַהוּא סְפָרָא הוּוּ בִּידֵי תְרִיסַר יְרַחִי, וְאֲשַׁכְּחָנָא בֵּיהּ נְהוּרִין עֲלָאִין. כַּד מְטִינָא לְאִינוּן רִזִין דְּהוּוּ מְבַלְעִם תּוּוּהָנָא.

יּוּמָא חַד לְחִישְׁנָא בְּאַתֵּר חַד, וְהוּוּ אֲתוּוּן סְלֶקֶן וּנְחַתֵּן. עַד דְּחִמִּינֵן בְּחֲלָמָא וְאָמַר לִי, מֶה לֶךְ לְמִיעֵל בְּתַחוּמָא דְּלָאוּ דִּילְךָ. אֲתַעֲרְנָא וְאַבְאִישׁ קַמָּאִי עַל רִזִין סְתִימִין דְּהוּוּ תַמָּן, שְׁדַרְנָא לְהַהוּא יוּדָאִי וְיִהִיבָנָא לֵיהּ סְפָרָא. וּבְרִזִין דְּבַלְעִם אֲשַׁכְּחָנָא מֵאִינוּן שְׁמַהֵן דְּמִלְאָכִים דְּשָׁדַר לֵיהּ בְּלַק, וְלָא הוּוּ מִתְסַדְּרִין עַל תִּיקוּנֵיהוּ.

אָבַל כְּמָה זִינִי אֲסוּתָא אֲשַׁכְּחָנָא בֵּיהּ דְּקָא מִתְתַּקְנִי עַל תִּיקוּנֵי אוּרִייתָא וְרִזִין סְתִימִין דִּילֵיהּ. וְחִמִּינָא דְּאִינוּן בְּחִסְדוּתָא וְצִלּוֹתִין לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּוּ.

וְאִי תִימָא דְּהוּוּ עֵבִיד אֲסוּתָא בְּפִסּוּקֵי דְּאוּרִייתָא, חֵס וְשְׁלוֹם. אֲלָא הוּוּ אָמַר רִזִין דְּאוּרִייתָא, וְעַל הַהוּא רְזָא אֲפִיק רִזִין דְּאֲסוּתָא, דְּלָא חִמִּינָא כְּהַהוּא גּוּוּנָא לְעֲלָמִין.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמינא, בריך רחמנא דאחפיים לבני נשא בחכמתא דלעילא. ומאינון מלין דבלעם נסיבנא. ורחמנא בהו, דלא הוה בעלמא חפיים בחרשין כגיניה. אמינא, בריך רחמנא דבטיל מעלמא חרשין דלא יטעון בני נשא מבתר דחלתא דקודשא בריך הוא. ע"כ:
(עד כאן מההשמטות)

אמר רבי אלעזר, בלעם חייבא מאן קטיל ליה, והיך אקטיל. אמר רבי יצחק, פנחס וסיעתיה קטלוהו. דכתיב, (במדבר לא) הרגו על חלליהם. ותנינו, בקרתא דמדין הוה עביד בחכמתא דחרשוי, דטאסין באוריא הוא ומלכי מדין. ואלמלא ציץ דקדושא, וצלותא דפינחס, דאפילו להון על קטילייה, הוה דכתיב על חלליהם. וכתיב (יהושע יג) ואת בלעם בן בעור הקוסם הרגו בחרב. אמר ליה רבי אלעזר, כל דא ידענא.

אמר רבי שמעון, אלעזר, כל מלוי דבלעם חייבא, תקיפין אינון, והא אוקמוהו חברייה, דכתיב (דברים לד) ולא קם נביא עוד בישראל כמשה, ואמרו, בישראל לא קם אבל באומות העולם קם, ומנו. בלעם, והא אוקימנא מלה, משה לית דכוותיה, בכתרין עלאין. בלעם לית דכוותיה, בכתרין תתאין. דא בסטרא דקדושה, ודא בסטרא דשמאלא. ואי כל דא הוה בידיה, וכל כף תקיף בחכמתא, גבר דישבח גרמיה בחילא תקיף, דכתיב ואנכי אקרה כה, אעקר לכה מהאי. היאך יכילו לקטלא ליה.

אלא בספרא דחכמתא דשלמה מלכא הכי אמר, תלת סימנין אינון. סימן לעברה, ירקון. סימן לשטות, מלין. סימן דלא ידע כלום, שבוחי. ודא אכרע לשאר, שוטה בכל עבירות, פלא אית ביה.

והא פתיב (משלי כו) יהלך זר ולא פיה, ואם לא זר. פיה. לאו הכי. אלא אי לא הוי מאן דאשתמודע לך, אפתח פומך למללא באורייתא, ולאודעא מלי קשוט באורייתא. וכדין פתיחו דפומך באורייתא, ישבחון מילך, וינדעון מאן אנת, דלית מלה בעלמא דישתמודעון ליה לבר נש, אלא בזמנא דאפתח פומיה. פומיה הודע לבני נשא מאן הוא.

[זוהר חלק ג' - דף קצ"ד ע"א]

ההוא רשע דבלעם, שבוחי משבח גרמיה בכלא. ועם כל דא, גניבו דדעתא קא גניב, ואסתלק במלוי. במלין זעירין, הוה עביד רברבין. מה דאמר על אינון דרגין מלין מסאבין הוה אמר, וקשוט אמר. אבל ההוא רשע הוה אמר ומשבח גרמיה בארס סתים, ואסתלק במלוי, דכל מאן דהוה שמע, חשיב דאסתלק על כל נביאי עלמא, דכתיב שומע אמרי אל ויודע (דף קצ"ד ע"א) דעת עליון. מאן גבר בעלמא, דהוה שמע מפומיה מלין אליו, דלא חשיב דלית בעלמא נביאה מהימנא כגיניה.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וְקָשׁוּט הָיָה, וְהָכִי הָיָה. נֶאֱמַר שׁוֹמֵעַ אֲמַרִי אֵל, הָכִי הָיָה. וַיִּוֹדַע דַּעַת עֲלִיּוֹן הָכִי הָיָה. וְהָיָה רָשָׁע הָיָה אָמַר עַל דְּרָגִין דְּאִתְדַבֵּק בְּהוּ, שׁוֹמֵעַ אֲמַרִי אֵל, מְלָה דְאִיְהוּ בְּסֻלְיָקוֹ עֲלָאָה.

וְהָכִי אָמַר, שׁוֹמֵעַ אֲמַרִי אֵל, הָאֵל לָא כְּתִיב, דְּהָא (תהלים יח) הָאֵל תַּמִּים דְּרַכּוּ. אֲבַל סְתָם אֵל, אֵל אַחַר אִיְהוּ. (שמות לד) כִּי לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל אַחַר שׁוֹמֵעַ אֲמַרִי אֵל, מְלָה זַעֲרָא אִיְהִי. וְדַמִּי לְמֵאנָא דְלֹא יָדַע, דְּאִיְהוּ רַב וְעֲלָאָה. שׁוֹמֵעַ אֲמַרִי אֵל, הָהוּא דְאֲקָרִי אֵל אַחַר, דְּכְתִיב כִּי לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל אַחַר.

וַיִּוֹדַע דַּעַת עֲלִיּוֹן, עַל כָּל דְּרָגִין דְּמִסְאָבוּ, אֵינּוֹן דְּמִנְהֻגֵי אַרְבָּא דִּימָא וְסַעֲרָא. אַרְבַּעִין חֲסַר חַד אֵינּוֹן. וְהָהוּא רַב הַחֻבְל, דְּכֻלְהוּ מִתְנַהֲגֵי עַל יְדוּי, אִיְהוּ עֲלִיּוֹן עַל כְּלָהוּ. בְּדָא הָיָה מִתְדַבֵּק הָהוּא רָשָׁע, וְאָמַר דְּהָיָה יָדַע דַּעַת עֲלִיּוֹן, דְּרָגָא דְאִיְהוּ עֲלִיּוֹן עַל כְּלָהוּ מִנְהֻגֵי אַרְבָּא. מֵאֵן שְׁמַע הָכִי דְלֹא אִתְבְּהִיל בְּדַעַתִּיה, וַיִּימָא דְלֹא הָיָה כְּגִינְיָה בְּעֲלָמָא. אֵלָא הָהוּא רָשָׁע מְשַׁבַּח גְּרַמְיָה בְּאַרְחַ סְתָם וְאָמַר מְלִי קָשׁוּט, וְגַנְיָב דַּעַתָּא דְבְנֵי עֲלָמָא.

אֲשֶׁר מִחֻזָּה שְׂדֵי יְחֻזָּה, מֵאֵן דְּשָׁמַע דָּא, חָשִׁיב דְּהָיָה חָמִי מַה דְלֹא חָמִי אַחְרָא בְּעֲלָמָא. מִחֻזָּה שְׂדֵי, דָּא עֲנַפָּא חֲדָא, מֵאֵינּוֹן עֲנַפִּין דְּהוּוּ נְפֻקִין מִשְׂדֵי. וְלָמָּה. דְּבַחְכְּמָתָא דָּא, אַחְזֵי תִלְתָּהּ, לְקַבֵּל שׁ' דְשְׂדֵי, לְקַבֵּל תִּלְתָּהּ עֲנַפִּין דְּבִיָּה, וְאַחְזֵי תְרִין נְבִיאִין, בְּדֵי עֲרֻבוֹת, דְּתַמְכִּין בֵּיה. לְקַבֵּל ע' תְרִין עֲנַפִּין דְּעֵינָא בִישָׂא, לְסַתְמָא לֹוֹן. כַּד אַתָּא בְּלָק, אָמַר אֲנָא אֵיכּוֹל לֹוֹן. עֲמֻלְק בְּהַדִּי חֲכְמָתָא דָּא אַתָּא לְגַבִּיְהוּ, וַיְכִיל לֹוֹן.

וְשָׁדֵר לְבַלְעָם, וְאָמַר לֵיה, אֲנָא תְרֵי אַתְוּוֹן דְּעֲמֻלְק אֵית בִּי, דְּאֵינּוֹן ל"ק, דְּאֵינּוֹן סִימָא דְּעֲמֻלְק. אֲנָא לִי ל"ק, וְעֲמֻלְק ל"ק, לִי סִימָא, וּבְךָ שִׁירוּתָא ב"ל. אָמַר לֵיה רַבִּי שְׁמַעוֹן, הָכִי אֵימָא שִׁירוּתָא דְּבִלְק ב"ל, וְשִׁירוּתָא דְּבַלְעָם ב"ל, שִׁירוּתָא דְּבִלְק הָיָה בֵּיה בְּבַלְעָם. וְסִימָא דְּעֲמֻלְק, הָיָה בֵּיה בְּבִלְק, וְסִימָא דְּבַלְעָם, הָיָה שִׁירוּתָא דְּעֲמֻלְק.

וְאֵי תִימָא דְלֹא נִיכּוֹל לְהוֹן, בְּגִין דְּחַרְשֵׁיא דְּרַבְהוֹן מִשָּׁה, דְּהָיָה פְּשִׁיט יְדֵיה, הָאֵי יָדָא אֵית בְּאֵלִין רַבְרַבִּין, דִּיכְלִי בְּחַרְשִׁין לְאַתְתַּקְפָּא יְתִיר. וְהֵינּוּ דְּכְתִיב וְקִסְמִים בְּיָדָם, בִּיּוֹדֵיהֶם לֹא כְּתִיב, אֵלָא בְּיָדָם, יָדָא לְקַבֵּל יָדָא, הָכִי שָׁדֵר לֵיה בְּלָק לְבַלְעָם.

וְלֵהֲכִי מִחֻזָּה שְׂדֵי כְּדָאמְרוּן, וְלֵהֲכִי אַתְעַנְשׁוּ, וְאַתְעַנְשׁוּ לְעֵילָא, וְאַקְרוּן מִחֻזָּה, כְּמָה דָּאֵת אָמַר (מלכים א ז) וּמוֹל מִחֻזָּה אֵל מִחֻזָּה. עֲנַפָּא דְּנִפְק מִתְמָן. וּמֵאֵן הָהוּא מִחֻזָּה עֲזָא וְעֲזָאֵל, דְּאֵינּוֹן נוֹפֵל וְגַלּוּי עֵינַיִם, וְאִיְהוּ מִחֻזָּה שְׂדֵי, דְּהָיָה חָמָא נוֹפֵל וְגַלּוּי עֵינַיִם.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אן הוה בלעם בההיא שעתא. אי תימא במדין, הא פתיב ועתה הנני הולך לעמי. אי אזל ליה, מאן יהביה במדין. אלא ההוא רשע, פיון דחמא דנפלו מישראל כ"ד אלה על עיטוי, אתעכב תמן והוה בעי מנייהו אגרוי. ובעוד דאתעכב תמן, אתא פנחס ורברבני חילא לתמן.

פיון דחמא לפנחס, פרח באורא, ותרין בנוהי עמיה, ינוס ויומברוס. ואי תימא, הא מיתו בעובדא דעגל, דהא אינון עבדו. אלא הכי הוה ודאי, ודא הוא דכתיב, (שמות לב) ויפול מן העם ביום ההוא כשלושת אלפי איש. וכי לא הוו ידעי חושבנא זעירא דא, והרי כמה חושבנין אחרנין, רמאין עלאין ורברבנין, ידע קרא לממני, והכא כשלושת אלפי איש. אלא אינון בנוי דבלעם, ינו"ס ויומברו"ס, דהוו שקלי כשלושת אלפי איש.

אלא ההוא רשע, כל חרשין דעלמא הוה ידע, ונטל אוף הכי חרשין דבנוי, דהוו רגילין בהו, ובהו טאס ואסתלק. פנחס חמא ליה, דהוה בר נש חד טס באורא, והוה מסתלק באורא מעינא, רמא קלא לבני חילא, אמר אית מאן דיידע למפרח אבתריה דההוא רשע, דהא בלעם איהו, חמו ליה דהוה טאס.

[זוהר חלק ג' - דף קצ"ד ע"ב]

צליה בריה דשבטא דדן, קם ונטל שלטנו דשליט על חרשין, ופרח בתריה. פיון דחמא ליה ההוא רשע, עבד ארחא אוחרא באורא, ובקע חמש אוירין בההוא ארח, (דף קצ"ד ע"ב) ואסתלק ואתכסי מעינא, כדין אסתכן צליה בההיא שעתא, והוה בצערא דלא הוה ידע מה יעביד. רמא ליה קלא פנחס ואמר, טולא דתנינייא דרבעין על כל חויין, הפוך במזיין. מיד ידע וגלי ההוא אחרא, ועאל לגביה. מיד אתגלי, ונחתו תרוייהו קמיה דפנחס.

תא חזי, ההוא רשע פתיב ביה וילך שפי, דא הוא עליון דדרגין דיליה, חויא דכורא. צליה נטל תרין, דכר ונוקבא. ובההוא שליט עליה, בגין דשלטנו דשליט עלייהו נטל, ואתפפין קמיה. ודא הוה (בראשית מט) שפיפון עלי ארח. על ההוא ארח, דעבד ההוא רשע, דכתיב (בראשית מט) יהי דן נחש עלי דרף, דא שמשון. שפיפון עלי ארח, דא צליה.

הנושף עקבי סוס, דא עירה, דהוה בהדיה דדוד, דהוה אתי מדן, ובגיניה, תליא גבורתיה בדוד, דכתיב (שמואל ב ח) ויעקר דוד את כל הרכב. ויפול רוכבו אחור, דא שריה, דזמין למיתי בהדי משיחא דאפרים, ואיהו הוי משבטא דדן, וזמין איהו למעבד נוקמין וקרבין בשאר עמין. וכד דא יקום, כדין מחכא לפורקנא דישראל, דכתיב (בראשית מט) לישועתך קייתי יי. ואף על גב דאוקמוה להאי קרא, אבל ברירו דמלה כמה דאתמר, וכמה דאוקמוה. ועל דא אתא קרא ואוכח.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כיון דנחת ההוא רשע לקמי פנחס, אמר ליה, רשע, כמה גלגולין בישין עבדת, על עמא קדישא. אמר ליה לצליה, תא וקטליה, ולא בשמא, דלא אתחזי האי, לאדפרא עליה קדושה עלאה, בגין דלא תיפוק נשמתייה, ותתכליל במלין דדרגין קדישין, ותתקיים ביה מה דאמר תמות נפשי מות ישרים.

בההוא שעתא עבד ביה כמה זיני מותא, ולא מית, עד דנטל חרבא דהוה תקין (ס"א חקיק) עלוי חויא מהאי סטרא, וחויא מהאי סטרא. אמר ליה פנחס, בדיליה טול (נ"א קטול ליה), ובדיליה ימות. כדין קטל ליה, וכיל ליה. דכך ארחוי דההוא סטרא, מאן דאזל אבתראה, בה ימות, ובה תפוק נשמתייה, ובה תתכליל. והכי מית בלעם, ודייני ליה בדינין בההוא עלמא, ולא אתקביר לעלמין. וגרמוי כלהו אתרקבו, ואתעבידו כמה חויין מזוהמין, מנזקי שאר בריין, ואפילו תולעתין דהוו אכלי בשריה, אתהדרו חויין.

אשכחנא בספרא דאשמודאי, דיהב ליה לשלמה מלכא, דכל מאן דהוה בעי למעבד חרשין תקיפין סתימין דעינא. אי ידע טנרא דנפל תמן בלעם, ישכח מאינן חויין דהוו מגרמוי דההוא רשע, אי יקטיל חד מנזייהו, רישא דיליה ביה יעביד חרשין עלאין, בגופא דיליה חרשין אחרנין, בזנבא דיליה חרשין אחרנין. תלת זיני חרשין, אית בכל חד וחד.

מלכת שבא כד אתת לגבי שלמה, מאינן מלין דשאלת לשלמה, אמרת, גרמא דחויא דתלת חרשין במה נתפס. מיד (מלכים א י) לא היה דבר נעלם מן המלך אשר לא הגיד לה, איהי שאילת על דא, והות אצטריכת לאינן חויין. ולא יכילת לנטלא חד מנזייהו. מה אתיב לה מלין דהוו בלבה. כך אודע לה, דכתיב ויגד לה שלמה את כל דבריה. אינן חויין, לא יכלין לון כל בני עלמא, בר ממלה דרזא חדא, ומאי איהו. שכבת זרע רותחת.

ואי תימא מאן יכיל. אלא, בשעתא דההוא שכבת זרע אפיק בר נש, כד איהו בתיאובתא, אפיק לה לשמא דההוא חויא, ברעותא דתיאובתא. כד נפיק ברתיחו, נטלי ליה מיד בלבושא חדא, וההוא לבושא זרקין לגבי חויא, מיד כפיף רישיה, ותפסן ליה, כמה דתפיס תרנגולא דביתא. ואי בכל מאני קרבין דעלמא, יגחון בחד מנזייהו, לא יכלין ליה. ובהאי, לא אצטריך בר נש בעלמא מאני קרבא, ולא מלה אחרא ולא אצטריך לאסתמרא מנזייהו דהא כלהו אתכפיין לגביה. כדין אתדבקו אינן מלין בלבבה, ותאיבת להאי.

[זוהר חלק ג' - דף קצ"ה ע"א]

מכאן ולהלאה אלעזר ברי, קודשא בריך הוא עבד מה דעבד בההוא חייבא, ורזין סתימין אליו, לא אצטריכו לגלאה, אבל בגין דחבריא דהכא ינדעון ארחין

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

סְתִימִין דְּעֵלְמָא, גְּלִינָא לְכוּ. דְּהָא כְּמָה נְמוּסִין סְתִימִין אֵינּוֹן בְּעֵלְמָא, וּבְגֵי נִשְׂא לָא יַדְעִין, וְאֵינּוֹן פְּלִיאָן סְתִימִין, רַבְרַבּוֹן וְעֵלְאִין. עֲלִיָּה, וְעַל דְּדָמֵי לֵיהּ, קְרָאן (משלי י') וְשֵׁם (דף קצ"ה ע"א) רְשָׁעִים יִרְקֹב. זַכָּאִין אֵינּוֹן זַכָּאֵי קְשׁוּט, עֲלִיָּהּ כְּתִיב, (תהלים קמ) אִךְ צְדִיקִים יִדְוּ לְשִׁמְךָ וְגו'. (במדבר כ"ב) וְעַתָּה לָכֵה נָא אֶרֶץ לִי אֵת הָעָם הַזֶּה וְגו'. רַבִּי אַבְא פְּתַח, (תהלים קב) תְּפִלָּה לְעַנִּי כִּי יַעֲטוּף וְגו', תִּלְתּוּ אֵינּוֹן דְּכְתִיב בְּהוּ תְּפִלָּה. וְאוּקְמוּהָ מְלָה דָא, (אבל מלה דא) חַד הוּהּ מִשָּׁה, וְחַד הוּהּ דְּוֹד, וְחַד עַנִּי, דְּאֵתְפִלִּיל בְּהוּ, וְאֵתְחַבֵּר בְּהוּ. וְאֵי תִימָא, הָא כְּתִיב (חבקוק ג) תְּפִלָּה לְחַבְקוּק הַנְּבִיא, הָא אַרְבַּע אֵינּוֹן. אֶלְא חַבְקוּק לָאוּ בְּגִין תְּפִלָּה הוּהּ, וְאֵף עַל גַּב דְּכְתִיב בֵּיהּ תְּפִלָּה, תּוֹשְׁבַחְתָּא וְהוֹדָאָה אִיהוּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, עַל דְּאֲחִיא לֵיהּ, וְעַבְד עֲמִיה נְסִיוֹן וּגְבוּרָן, דְּהָא בְּרִיה דְּשׁוֹנְמִית הוּהּ.

אַבְל ג' אֵינּוֹן דְּאֶקְרוּן תְּפִלָּה. (תהלים צ) תְּפִלָּה לְמִשָּׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים, תְּפִלָּה דָא דְּלִית כְּגִינְיָה בְּבַר נִשְׂ אַחְרָא. (תהלים פו) תְּפִלָּה לְדוֹד, תְּפִלָּה דָא אִיהִי תְּפִלָּה, דְּלִית כְּגִינְיָה בְּמִלְכָא אַחְרָא. תְּפִלָּה לְעַנִּי, תְּפִלָּה אִיהִי מֵאֵינּוֹן ג'. מֵאֵן חֲשִׁיבָא מְכֻלְהוּ. הוּי אִימָא תְּפִלָּה דְּעַנִּי. תְּפִלָּה דָא, קָדִים לְתְּפִלָּה דְּמִשָּׁה. וְקָדִים לְתְּפִלָּה דְּדוֹד, וְקָדִים לְכָל שְׂאָר צְלוֹתִין דְּעֵלְמָא.

מֵאֵי טַעְמָא. בְּגִין דְּעַנִּי אִיהוּ תְּבִיר לְבָא. וְכְתִיב, (תהלים לד) קְרוֹב יִי לְנִשְׁבְּרֵי לֵב וְגו'. וּמְסַכְנָא עֲבִיד תְּדִיר קְטִטָּה בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲצִית וְשִׁמְע מְלוֹי. כִּיֹּן דְּצִלֵי צְלוֹתֵיהּ, פְּתַח כָּל כּוּי רְקִיעִין, וְכָל שְׂאָר צְלוֹתִין דְּקָא סְלָקִין לְעֵילָא, דְּחִי לֹון הֵהוּא מְסַכְנָא תְּבִיר לְבָא, דְּכְתִיב תְּפִלָּה לְעַנִּי כִּי יַעֲטוּף. כִּי יַתְעַטֵּף מְבַעֵי לֵיהּ, מֵאֵי כִּי יַעֲטוּף. אֶלְא אִיהוּ עֲבִיד עֲטוּפָא לְכָל צְלוֹתִין דְּעֵלְמָא, וְלֹא עֲאֲלִין עַד דְּצְלוֹתָא דִּילֵיהּ עֲאֲלִת.

וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אָמַר, יַתְעַטְפוּן כָּל צְלוֹתִין, וְצְלוֹתָא דָא תִיעוּל לְגַבְאֵי. לָא בְּעֵינָא הָכָא בִּי דֵינָא דִּידוּגְוֹן בִּינְנָא, קָמֵאֵי לִיְהוּ תְּרַעוּמִין דִּילֵיהּ, וְאֵנָא וְהוּא בְּלַחוּדְנָא. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתִיחַד בְּלַחוּדוּי, בְּאֵינּוֹן תּוֹרְעָמִין, בְּהֵהוּא צְלוֹתָא, דְּכְתִיב וּלְפָנַי יִי יִשְׁפּוֹךְ שִׁיחוֹ. לְפָנַי יִי וְדֵאֵי.

כָּל חִילֵי שְׁמִיא שְׂאֲלִין אֶלְיָן לְאֶלְיָן, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּמֵאֵי אֲתַעְסֵק, בְּמֵאֵי אֲשַׁתְּדֵל. אֲמַרִין, אֲתִיחַדָּא בְּתִיאוּבְתָא בְּמֵאֵינִין דִּילֵיהּ, כְּלָהוּ לָא יַדְעוּ מָה אֲתַעְבִּיד מֵהֵהוּא צְלוֹתָא דְּמְסַכְנָא, וּמְכָל אֵינּוֹן תּוֹרְעָמִין דִּילֵיהּ. דְּלִית תִּיאוּבְתָא לְמְסַכְנָא, אֶלְא כַּד שְׁפִיד דְּמַעוּי בְּתוֹרְעָמוּ, קָמֵי מְלָכָא קְדִישָׁא. וְלִית תִּיאוּבְתָא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֶלְא כַּד מְקַבֵּל לֹון, וְאוּשְׁדוּ קָמִיה וְדָא אִיהִי צְלוֹתָא, דְּעֲבִיד עֲטוּפָא לְכָל צְלוֹתִין דְּעֵלְמָא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

משה צלי צלותיה, ואתעכב כמה יומין בהאי תפלה. דוד חמא, דכל כוין, וכל תרעי שמיא, כלהו זמינן לאפתחא למסכנא, ולית בכל צלותין דעלמא, דקודשא בריך הוא אצית מיד, כצלותא דמסכנא, כיון דחמי האי, עבד גרמיה עניא ומסכנא, פשט לבושא דמלכותא, ויתיב בארעא כמסכנא, אמר תפלה. דכתיב, תפלה לדוד הטה יי אזנך עני. ואי תימא אמאי. בגין פי עני ואביון אני. אמר ליה קודשא בריך הוא, דוד, ולא מלכא אנת, ושליטא על מלכין תקיפין, ואת עביד גרמך עני ואביון. מיד אהדר צלותיה בגוונא אחרא, ושבק מלה דאביון ועני, ואמר שמרה נפשי כי חסיד אני. ועם כל דא כלא הוה ביה בדוד.

אמר ליה רבי אלעזר, שפיר קאמרת. ועם כל דא (ס"א ועל דא) אצטריך ליה לבר נש דצלי צלותיה, (למהוי תמן עני ואביון) למעבד גרמיה עני, בגין דתיעול צלותיה בכללא דכל עניים. דהא כל גטורי תרעין, לא שבקין הכי למיעאל, כמה דשבקין למסכנין, דהא בלא רשותא עאלין. ואי עביד בר נש גרמיה, ושוי רעותיה תדיר כמסכנא, צלותיה סלקא, ואערעת באינון צלותין דמסכנין, ואתחברת בהו, וסלקת בהדיהו, ובכללא דלהון עאלת, ואתקבלת ברעותא קמי מלכא קדישא. (בהו)

דוד מלכא, שוי גרמיה בארבעה ארחין, שוי גרמיה בהדי מסכני. שוי גרמיה בהדי חסידים. שוי גרמיה בהדי עבדים. שוי גרמיה בהדי אינון דמסרי גרמייהו ונפשייהו על קדושת שמיה. שוי גרמיה בהדי מסכנא. דכתיב פי עני ואביון אני. שוי גרמיה בהדי חסידים, דכתיב שמרה נפשי כי חסיד אני. בגין דאצטריך ליה לבר נש, דלא לשואה גרמיה רשע. ואי תימא אי הכי לא יפרט חטאי לעלמין. לאו הכי. אלא כד יפרט חטאי, כדין איהו חסיד, דאתי לקבלא תשובה, אפיק גרמיה מסטרא בישא, דהוה בטנופא דילה עד השתא, והשתא אתדבק בימינא עלאה, דאיהי פשוטה לקבלא ליה.

[זוהר חלק ג' - דף קצ"ה ע"ב]

ולא תימא, דלא מקבל ליה קודשא בריך הוא, עד דיפרט חטאי מיזמא דהוה בעלמא. (ס"א אי הכי) אן (או) אינון (דף קצ"ה ע"ב) דאתכסון מניה, דלא יכיל לאדבקה. אלא לא אצטריך לפרשא, בר אינון דידיכר מנייהו. ואי שוי רעותיה בהו, כל אחרנין אתמשכן אבתרייהו. דהא תנינו, אין בודקין חורי ביתא עלאין לעילא, ולא אינון תתאין לתתא בביעור חמין. אלא כיון דבדיק פפום חיזו דעינוי מה דיכיל לאדבקה, כלא אתמשך בתר דא, ואתבטיל בהדיה.

והכי גרסינן בנגעים, כ"ד ראשי אברים אינון דלא מטמאין משום מחיה. וכנהנא לא הוה אטרח אבתרייהו, והיינו דכתיב, (ויקרא יג) לכל מראה עיני הפתח. אתר דיכיל כנהנא למחזי מכתשא באסתכלותא חדא, ולא אצטריך למאכא גרמיה,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וּלְאַרְמָא עֵינְוֵי הֶכָּא וְהֶכָּא. אוּף הֶכִּי. לָא אֲצִטְרִיךְ לְפִרְטָא חֻטְאֵי (למבעי) מִן יוֹמָא דְהוּה, דְּאֵינּוֹן חוּרֵי בֵּיתָא תְּתַאֲרִין, וְלָא אֵינּוֹן דְּאֲתַכְּסוּ, דְּלָא יְכִיל לְאֲדַבְּקָא, דְּאֵינּוֹן חוּרֵי בֵּיתָא עֲלָאִין לְעֵילָא. (ס”א אלא) תָּא חוּזֵי לְכָל מְרָאָה עֵינֵי הֶכֶּהֱן, וְכִלְהוּ אֲתַמְשְׁכֹן אֲבַתְרֵיהוּ. וְעַל דָּא שׁוּי דְּוֹד גְּרַמְיָה גּוֹ חֲסִידִים.

שׁוּי גְּרַמְיָה בְּהַדֵּי עֲבָדִים, דְּכְתִיב, (תהלים קכג) הִנֵּה כְּעֵינֵי עֲבָדִים אֵל יַד אֲדוֹנֵיהֶם. וְכְתִיב, (תהלים פו) הוֹשַׁע עַבְדְּךָ אֶתְּהָ אֱלֹהֵי. שׁוּי גְּרַמְיָה בְּהַדֵּי אֵינּוֹן דְּמִסְרֵי נַפְשֵׁיהוּ עַל קְדוּשַׁת שְׁמִיָּה. דְּכְתִיב, (תהלים פו) שְׁמַח נַפְשׁ עַבְדְּךָ כִּי אֵלֶיךָ יִי נַפְשִׁי אֲשָׂא. בְּכָל הַיָּמִים אַרְבַּע, עֲבַד גְּרַמְיָה דְּוֹד מְלַכָּא קָמֵי מְאָרִיָּה.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, אֲרִימִית יְדֵי בְּצִלוֹ לְקָמֵי מְלַכָּא קְדִישָׁא. דְּהָא תַּנְיִנָן, אָסוּר לִיָּה לְבַר נֶשׁ לְאַרְמָא יְדוּי לְעֵילָא, בְּרַ בְּצִלוֹ, וּבְבִרְכָאן וְתַחְנוּנִים לְמָרִיָּה. דְּכְתִיב, (בראשית יד) הֲרִימוֹתַי יְדֵי אֵל יִי אֵל עֲלִיוֹן, וּמִתְרַגְּמִינוּן, אֲרִימִית יְדֵי בְּצִלוֹ, דְּהָא אֲצַבְּעָאן דִּידֵין מְלִין עֲלָאִין אֵית בְּהוּ. וְהִשְׁתָּא אָנָּא הֶכִּי עֲבִידְנָא. וְאֵמִינָא דְּכָל מָאן דְּאֵלִין אַרְבַּע יְסַדֵּר קָמֵי מְאָרִיָּה, וְעֲבִיד גְּרַמְיָה בְּרַעוּתָא, בְּתַקוּנָא דָּא כְּדָקָא יָאוּת, בְּתַקוּנָא דָּא לָא תַּהֲדַר צְלוּתִיָּה בְּרִיקוּנָא.

בְּקַדְמִיתָא עֲבַד, לְסַדְרָא שְׁבַחָא קָמֵי מְאָרִיָּה, וְלִזְמַרָא קָמִיָּה. וְדָא בְּתוֹשְׁבַחֹן דְּקָמֵי צְלוּתָא. וְלְבַתֵּר עֲבַד, לְבַתֵּר דְּצִלֵי צְלוּתָא דְּעַמִּידָה, אֵיהוּ עֲבָדָא דְּסַדְרָא צְלוּתָא דְּמְאָרִיָּה. וְלְבַתֵּר עֲבַד, לְבַתֵּר דְּצִלֵי כָּל צְלוּתִיָּה, וְאֵזִיל לִיָּה, וְעַל דָּא דְּוֹד תְּלַת זְמַנִּין עֲבַד גְּרַמְיָה בְּצְלוּתָא דָּא עֲבַד. דְּכְתִיב הוֹשַׁע עַבְדְּךָ אֶתְּהָ אֱלֹהֵי. שְׁמַח נַפְשׁ עַבְדְּךָ. וְכְתִיב (תהלים פו) תִּנְהַ עֲזָרָה לְעַבְדְּךָ. הָא תְּלַת זְמַנִּין, אֲצִטְרִיךְ לְשׁוּאָה גְּרַמְיָה עֲבַד.

לְבַתֵּר לְשׁוּאָה גְּרַמְיָה גּוֹ אֵינּוֹן דְּמִסְרֵי נַפְשֵׁיהוּ עַל קְדוּשַׁת שְׁמִיָּה, וְהֵינּוּ בִּיחּוּדָא דְּשְׁמַע יִשְׂרָאֵל, דְּכָל מָאן דְּשׁוּי הֶכִּי רַעוּתִיָּה בְּהַאי קָרָא, אֲתַחֲשִׁיב לִיָּה כְּאֵלוֹ מִסֵּר נַפְשִׁיָּה עַל קְדוּשַׁת שְׁמִיָּה.

לְבַתֵּר לְשׁוּאָה גְּרַמְיָה עֵנִי, בְּזַמְנָא דְּעָאֵל וְדַפִּיק דְּשִׁין דְּרוּמֵי מְרוּמִים, כַּד אָמַר יָאֵמֶת וַיְצִיב, (וסמך) גְּאוּלָּה לְתַפְלָה. לְמַהוּי בְּצְלוּתָא דְּעַמִּידָה, תְּבִיר לְבָא, עֲנִיא וּמִסְכְּנָא. וְלְשׁוּאָה רַעוּתִיָּה, לְאֲתַפְלְלָא גּוֹ מִסְכְּנֵי, בְּתַבִּירוֹ דְּלְבָא, בְּמֵאִיכוֹ דְּנַפְשָׁא.

לְבַתֵּר לְשׁוּאָה גְּרַמְיָה גּוֹ חֲסִידִים, בְּשׁוּמַע תְּפִלָּה, לְפָרְשָׁא חֻטְאֵי. דְּהֶכִּי אֲצִטְרִיךְ יַחֲדַ בְּשׁוּמַע תְּפִלָּה, בְּגִין לְאֲתַדְּבַקָא בִּימִינָא, דְּפִשׁוּטָה לְקַבְּלָא לְאֵינּוֹן דְּתַבִּין, וְכַדִּין אֲקָרֵי חֲסִיד, הָא אַרְבַּע אֵלִין כְּדָקָא יָאוּת.

מָאן כְּלִיל לְכָל הַיָּמִים, הֵהוּא דְּקָא אֲצִטְרִיךְ לְכָלְלָא לֹוֹן, וְהַאי אֵיהוּ עֲבַד, דְּאֲכַלִּיל לְכָל שָׂאָר. תְּלַת עֲבָדִין אֵינּוֹן בְּתַלַּת דְּוִכְתִּין, וְכִלְהוּ חַד. וְעַלִּיָּהוּ כְּתִיב, הִנֵּה כְּעֵינֵי עֲבָדִים אֵל יַד אֲדוֹנֵיהֶם וְגוֹ'. בֵּין עֲבַד לְעֲבַד אֵינּוֹן אַחְרַנִּין. בֵּין עֲבַד קְדַמָּא, לְעֲבַד

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תננינא, אית ליה לממסר נפשיה על יחודא דקדושת שמייה, ולשוואה גרמיה עני ומסכנא בצלותא דעמידה, ולשוואה גרמיה גו חסידים בשומע תפלה. עבד תליתאה בתר דסיים וסדר כלא.

[זוהר חלק ג' - דף קצ"ו ע"א]

תנן, בההיא שעתא דסדר בר נש כל הני סדורין ארבע, ברעו דלבא, קודשא בריך הוא ניחא קמיה, ופריש ימיניה עליה, בההוא עבד תליתאה, וקרא עליה ואמר ליה, עבדי אתה, דכתיב, (ישעיה מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר. ודאי צלותא (דף קצ"ו ע"א) דהאי בר נש, לא תהדר בריקניא לעלמין. אתא רבי אבא ונשקיה.

אמר רבי אלעזר, תא חזי, תרי עבד מאינן תלתא, אינן דכללי כל הני, דהא תליתאה קיימא לחתמא ביה חותמא לעילא, לשוואה ביה ידא מימינא דמלכא, ולאשתבחא ביה. אבל הני תרין, קדמאה ותניינא, אינן כללא דכלא. ודוד שבח גרמיה בהו, דכתיב, (תהלים קטז) אנה יי פי אני עבדך אני עבדך וגו', דאלין כללי דכל שאר. תליתאה בך קיימא למפרק לי, דכתיב הושע עבדך אתה אלהי. מאן דמסדר דא, ידיע ליהוי ליה דקודשא בריך הוא משתבח ביה, וקרא עליה עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר. אתא רבי אבא ונשקיה.

אמר רבי אבא, על דא קרינן, (תהלים יט) הנחמדים מזהב ומפז רב וגו', כמה מתיקין מלין עתיקין דסדרו קדמאי, ואנן פד טעמין לון, לא יכלין למיכל. ודאי הכי הוא, והא קרא אוכח על תלתא עבדין, ואינן חד, ובאתר חד. ותרין כדקאמרת, וחד דאיהו לאתעטרא ביה קודשא בריך הוא, דכתיב, (ויקרא כה) פי לי בני ישראל עבדים עבדי הם וגו'. (בראשית קל"א ע"ב) לא ימכרו ממכרת עבד. בגין דקודשא בריך הוא אצטריך לאתעטרא בהאי תליתאה. ועל דא לא ימכרו לשמא דעבד, דהא דקודשא בריך הוא הוי.

פתח רבי אלעזר ואמר, (ישעיה ג) מי בכם ירא יי וגו'. מאי שומע בקול עבדו. האי קרא אוקמוה חברייא ח בצלותא, והכי הוא. מאן דרגיל למיתי לבי פנשתא לצלאה, ויומא חדא לא אתי, קודשא בריך הוא שאיל עליה ואמר, מי בכם ירא יי שומע בקול עבדו אשר הלך חשכים ואין נגה לו. מאי שומע בקול עבדו. במאן אי תימא בנביאה, או גבר אחרא, מאן ירב נביאה, או גבר אחרא לצלותא. דבגין דצלי צלותיה שומע בקול נביאה, או דגבר בעלמא.

סדר הלימוד ליום יב אייר [יום 219 בשנה]

אָלָא הָהוּא דְצִלֵי צְלוּתִין בְּכָל יוֹמָא, אִיהוּ שׁוּמַע בְּהוּא קוּל, דְקָרִי לִיה קוּדְשָא בְרִיךְ הוּא, וּמִשְׁתַּבַּח בֵּיה, וְאָמַר דְאִיהוּ עֲבָדוּ וְדָאֵי. שׁוּמַע בְּקוּל, בְּמַאי קוּל. בְּהוּא דְאָקְרִי עֲבָדוּ. שְׁבַחָא עֲלָאָה אִיהוּ דְנִפְיָק עָלֵיה קוּל דְאִיהוּ עֲבָדוּ. וְתוּ, דְקָלָא אֲשַׁתְּמַע בְּכָל אֵינּוֹן רְקִיעִין, דְאִיהוּ עֲבָדָא דְמִלְכָא קְדִישָא, וְדָא הוּא שׁוּמַע בְּקוּל עֲבָדוּ.

אֲשֶׁר הֵלֶךְ חֲשָׁכִים וְאֵין נִגָה לוֹ, וְכִי בִגִין דְלָא אָתָא לְצִלוּיֵי הֵלֶךְ חֲשָׁכִים. אָלָא אוּקְמוּהָ. אָבֵל עַד לָא יִתְכַנְשׁוּן יִשְׂרָאֵל לְבִתֵי כְּנִסְיוֹת לְצִלָּאָה, סְטָרָא אַחְרָא קְיִימָא וְסָגִיר כָּל נְהוּרִין עֲלָאִין, דְלָא יִתְפַּשְׁטוּן וַיִּפְקוּן עַל עֲלָמִין. וְתִלַּת זְמָנִין בְּיוֹמָא אֲזִלֵי סְטָר אַחְרָא, דְכַר וְנוֹקְבָא, וּמִשְׁטָטִין בְּעֲלָמָא, וְהוּא עֵידֵן אֲתַקֵּן לְצִלוּתָא, בִּגִין דְלָא הוּי תַּמָּן קְטְרוּגָא כָּלֵל.

וְכִדִּין אִיהוּ עֵידֵן לְצִלוּתָא, בִּגִין (כִּי תִשָּׂא קִצְ"א ע"א) דְאֵינּוֹן אֲזִלֵי לְמִשְׁטָטָא, בְּטוּרֵי חֲשׁוּדָא, וְהָר נִשְׁפָּה, כְּדִין פְּתִיחִין כּוּי נְהוּרִין עֲלָאִין, וְנִפְקִי וְשָׂרִיאַן עַל בִּתֵי כְּנִסְיוֹת, בְּרִישֵׁיהוּן דְאֵינּוֹן דְצִלָּאֵן צְלוּתִין, וּמִתְפַּלְגֵן נְהוּרִין עַל רִישֵׁיהוּן. וְקוּדְשָא בְרִיךְ הוּא שְׂאִיל, עַל הָהוּא דְלָא אֲשַׁתְּכַח תַּמָּן, וְאָמַר חֲבֵל עַל פְּלַנְיָא, דְהוּא רְגִיל הַכָּא, וְהִשְׁתָּא דְהֵלֶךְ חֲשָׁכִים וְאֲתַעְבֵּר מִקְמֵי נְהוּרִין, וְהֵלֶךְ לְשִׁטְטָא בְּטוּרֵיָא בְּעֲלָמָא, וְנִפְק מִהוּא נִגָה נְהוּרָא דְנְהִיר, וְלִית (לִיה) בֵּיה חוּלְקָא, אֵין נִגָה לוֹ, כְּמָה דְאֲתַפְּלִיג וְשָׂרִיא עַל אַחְרָנִין דְתַמָּן, כְּמָה טְבִין אֲתַאֲבִידוּ מִנִּיהָ. (אֵין נִגָה לוֹ הִשְׁתָּא דְהֵלֶךְ חֲשָׁכִים) וְאֵלוּ הוּוּ תַּמָּן, יְבַטַּח בְּשֵׁם יי, בְּכִלְלָא דְעֲבָד קְדָמָאָה. וַיִּשְׁעֵן בְּאַלְהֵיו בְּרוּא דְעֲבָד תְּבִיבָא.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֲלַעְזָר בְּרִי, וְדָאֵי רוּחַ נְבוּאָה שְׂרִיאַ עֲלֶךְ. אָמַר רַבִּי אַבָּא, אַרְיָא בַר אַרְיָא, מֵאֵן יְקוּם קְמִייהוּ, כִּד שְׂאֵגִי לְמִטְרָף טְרַפָּא. כָּל אַרְיִין דְעֲלָמָא תְּקִיפִין, וְאֵלִין יִתִיר מְכֻלָּהוּ. כָּל אַרְיִין דְעֲלָמָא, קְשִׁיין לְאַפְקָא טְרַפָּא מְפּוּמִייהוּ, וְאֵלִין נוֹחִין לְאַפְקָא מְפּוּמִייהוּ טְרַפָּא. אֵינּוֹן טְרַפֵי טְרַפָּא, וַיְהִיבֵי לְכֻלָּא.

[זוהר חלק ג' - דף קצ"ו ע"ב]

אֲשֶׁר הֵלֶךְ חֲשָׁכִים, אֲשֶׁר הִלְכוּ מִבְּעֵי לִיהָ. אָמַר רַבִּי אֲלַעְזָר, (שְׁמוֹת קפ"ח, קמ"ח ע"ב, צ"ה ע"א) בִּגִין דְאֵינּוֹן שְׂרִיין בְּחַבּוּרָא, וּמִיָּד מִתְפַּרְשֵׁן. הֵלֶךְ חַבּוּרָא, חֲשָׁכִים אֲתַפְּרִשֵׁן. שְׂרָאן בְּחַבּוּרָא, וְאֲתַפְּרִשֵׁן מִיָּד. כְּגוּוּנָא דָּא, (יְחֻזְקָא א) רוּחַ סְעָרָה בָּאָה, כָּלֵל דְכַר וְנוֹקְבָא. בָּאָה (דף קצ"ו ע"ב) וְהִיא שְׁבַקַת לִיהָ, מִיָּד מִתְפַּרְשֵׁן. (לְעִיל קפ"ז ע"א) (ע"כ מִצְאֵתִי וּלְפִי דַעֲתִי חָסַר בְּהַעֲתֵק) (בְּמַדְבַּר כ"ב) וַיִּרָא בְּלֶק וְגו'. רַבִּי אֲלַעְזָר אָמַר, וְדָאֵי מַה (קפ"ו) דְאָמַר רַבִּי חֵיִיא, מְלָה סְתִימָא הוּוּ. אָבֵל פְּתִיב, (תְּהִלִּים פד) גַּם

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

צפור מצאה בית ודרור קן לה וגו'. וכי דוד מלכא, על צפרא בעלמא, הוה אמר מלה דא.

אלא, כמה דתנינן, כמה חביבין נשמתין קמי קודשא בריך הוא. אי תימא כל נשמתין דעלמא. לאו הכי. אלא אינון נשמתהון דצדיקייא, דתמן מדוריהון בהדיה, מדוריהון לעילא, ומדוריהון לתתא. והכי אתמר. גם צפור מצאה בית, אלין רוחיהון דצדיקייא.

תנינן, תלת שורין אינון לגן עדן, ובין כל חד וחד, כמה רוחין ונשמתין מטיילין תמן, ואתהון מריחא דענוגין דצדיקייא דלגו, אף על גב דלא זכו למיעאל. אבל ענוגא דרוחיהון דצדיקייא דלגו, (ישעיה סד) עין לא ראתה אלהים וגו'.

יומין רשימין אית בשתא, ואינון יומי ניסן, ויומי תשרי, דאינון רוחין משטטן ופקדן לאתר דאצטריך. ואף על גב דזמנין סגיאין משטטן, אבל יומין אלין רשימין אינון, ואתחזון על גבי שורין דגנתא, כל חד וחד כחיוו דצפרין מצפצפן, בכל צפרא וצפרא.

וההוא צפצופא שבחא דקודשא בריך הוא, וצלותא על חיי בני נשא דהאי עלמא. בגין דאלין יומין, ישראל כלהו מתעסקין במצות, ובפקודין דמארי עלמא. וכדין בחדו אתחזון צפרין מצפצפן, ועל גבי שורין דגן עדן מצפצפן משבחן ואודן ומצלן על חיי דהאי עלמא.

אמר רבי שמעון, אלעזר ודאי שפיר קאמרת, דודאי אינון רוחין תמן. אבל מה תימא ודרור קן לה. אמר, הכי אוליפנא, דא היא נשמתא קדישא, דסלקא לעילא, וסלקא לאתר טמיר וגניז, דעין לא ראתה אלהים וולתך וגו'.

אמר רבי שמעון, אלעזר ודאי שפיר קאמרת, ושפיר איהו. אבל כל דא בגן עדן דלתתא היא, וכמה דאמרת הוא, והכי הוא ודאי, גם צפור מצאה בית, אלין רוחין קדישין, דזכו למיעאל ולמיפק לבתר, בגין דמשטטן (קס"ב ע"א) ואתחזון כחיוו דצפורין, ואלין רוחין מצאה בית. ודאי כל חדא וחדא אית לון מדורין ידיעאן לגו.

ועם כל דא, כלהו נכוין מחופה דחברייהו. אינון דאית לון דרור, וחירו מכלא. וקודשא בריך הוא אחזי לון היכלא טמירו חדא גניז, דעין לא ראתה אלהים וולתך, וההוא היכלא אקרי קן צפור. ומתמן מתעטרין עטרין למשיח בזמנא דאתי, וביומין רשימין, תלת זמנין בשתא, קודשא בריך הוא בעי לאשתעשעא באינון צדיקייא, ואחזי לון ההוא היכלא טמירא גניז, דלא ידעין ולא אשתמודען ביה, כל צדיקייא דתמן.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אשר שְׁתֵּה אֶפְרוּחֶיהָ אֶת מְזֻבְחוֹתֶיהָ, אֵלֶּיךָ אֵינּוֹן צְדִיקֵי־יִשְׂרָאֵל, דְּאִשְׁתְּכֻלְלוּ בְּבִנְיָן קְדִישִׁין, דְּזָכוּ לְתוֹרָה שְׂבֻכְתָּב, וְלְתוֹרָה שְׂבַעַל פִּה בְּהַאי עֲלָמָא. וְאֵלֶּיךָ אֶקְרוּן תְּרִין מִדְּבַחֲן. מִתְעַטְרִין לְקַמֵּי מַלְכָּא קְדִישָׁא, דְּהָא זְכוּתָא דְּבִנְיֵיהוּ בְּהַאי עֲלָמָא, אֲגִין עֲלֵיִיהוּ, וּמְעַטְרִין לְהוּ תַמְן. מֵאֵן רוּחָא זָכָא לְכָל הַאי. הָאֵי דְשִׁתָּה אֶפְרוּחֶיהָ, לְאוּלְפָּא לְמְזֻבְחוֹתֶיהָ וְגו'. מִכָּאֵן וְלַחֲלָאָה אֵימָא מִיִּלְךָ, דְּהָא בְּלֹא פְסוּפָא אֶתְחַזִּינָא תַמְן.

פְּתַח כְּמִלְקַדְמִין רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, גַּם צְפוּר מְצָאָה בֵּיתָא, דָּא יִתְרוּ. וְדָרוּר קָן לָהּ, דָּא בְּנוֹי, דְּהוּוּ בְּלִשְׁכַת הַגְּזִיתָא, אוּלְפֵי אוּרֵיִיתָא, וְחִתְכִּין מְלִין דְּאוּרֵיִיתָא בְּפוּמֵיִיהוּ. מְצָאָה בֵּיתָא מְהוּ. אֶלָּא בְּקַדְמִיתָא נְטִלוּ וְשָׂאוּ בְּמִדְּבָרָא, נְטִלוּ מְעַנּוּגָא דְּמִדְּיָן, וּמִמְתִּיקוּ דְּתַמְן, וְשָׂרוּ בְּמִדְּבָרָא. כִּיּוֹן דְּחָמָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּעַל אוּרֵיִיתָא הוּוּ פְסוּפָא דְּלַהוֹן, מְשִׁיךְ לֹון מִתַּמְן, וְאֶעִיל לֹון לְלִשְׁכַת הַגְּזִיתָא. וְדָרוּר קָן לָהּ, כְּלֹא חַד. צְפוּר דָּרוּר כְּלֹא אֵיהוּ חַד. (שׁוּפְטִים ד) חֶבֶר הַקְּנִי. (שְׁמוּאֵל א טו) וְיִאמֹר שָׂאוּל אֶל הַקְּנִי וְגו'.

[זוהר חלק ג' - דף קצ"ז ע"א]

תָּא חֲזוּי, מַה כְּתִיב, וַיֵּרָא בְּלֶק בֶּן צְפוּר. וְכִי מַאי שְׁנָא דְּאֲדַכִּיר שְׁמָא דְּאָבוּי מְשָׂאָר מְלַכִּין. אֶלָּא יִתְרוּ אֶתְמַשְׁךְ וְאֶתְעַבְר מְעַבּוּדָה זָרָה, וְאֶתָּא לְאֶתְדַבְּקָא בְּיִשְׂרָאֵל, הוּא וּבְנוֹי, וְכָל עֲלָמָא נְדוּהוּ (דף קצ"ז ע"א) וְרַדְפוּ אֶבְתְּרִיהָ.

בְּלֶק מְבַנֵּי בְּנוֹי הוּוּ, וְאֶתְעַבְר מְאָרְחָא דְּאָבוּי, כִּיּוֹן דְּחָמוּ סְבִי מוֹאָב וְסְבִי מְדִין, דְּהוּוּ בְּהַדִּי הַדְּדִי בְּאֶחָוָה דְּלַהוֹן בְּעַבּוּדָה זָרָה, בְּחוּלְקָא דְּלַהוֹן, דְּיִתְרוּ וּבְנוֹי אֶתְדַבְּקוּ בְּשְׂכִינְתָּא, וְדָא אֶתְמַשְׁךְ מְנַהוֹן. אֶתּוּ וְאֶמְלֻכוּהוּ עֲלֵיִיהוּ בְּהַאי שְׁעָתָא, דְּכְתִיב וּבְלֶק בֶּן צְפוּר מְלֶךְ לְמוֹאָב בְּעַת הַהִיא. בְּעַת הַהִיא הוּוּ מְלֶךְ, מַה דְּלָא הוּוּ מְקַדְמַת דְּנָא. וְעַל דָּא כְּתִיב בֶּן צְפוּר, מַה דְּלָא אֶתְחַזִּי לְמַעַבְדַּד חִי. וַיֵּרָא בְּלֶק, וַיִּשְׁמַע מִבְּעֵי לֵיהּ, מְהוּ וַיֵּרָא. רַאֲיִיהָ חָמָא, וַיִּדַע דְּזַמִּין הוּא לְמַנְפַּל בֵּידָא דְּיִשְׂרָאֵל, וַיִּשְׂרָאֵל לְמַנְפַּל בֵּידוּי בְּקַדְמִיתָא, וּלְבַתֵּר אֵיהוּ בֵּידָא דְּיִשְׂרָאֵל, וַיֵּרָא בְּלֶק בֶּן צְפוּר.

רַבִּי אַבְא פְּתַח, (שִׁיר הַשִּׁירִים א) אִם לֹא תִדְעֵי לָךְ הִיפָּה בְּנָשִׁים צְאִי לָךְ בְּעַקְבֵי הַצֹּאן. כְּנִישְׁתָּא דְּיִשְׂרָאֵל אֶמְרַת לְגַבִּי מַלְכָּא עֲלָאָה. כְּנִישְׁתָּא דְּיִשְׂרָאֵל, מְהוּ כְּנִישְׁתָּא. דָּא אֵיהוּ עֲצָרַת, כְּנִישׁוּ. כְּמָה דָּאֶתְ אָמַר, (בְּמִדְּבָר י) מְאֶסְףָּ לְכָל הַמַּחֲנוֹת. מֵאֵן דְּכְנִישׁ לְכָל מְשָׁרְיִין עֲלָאִין לְגַבִּיָּהּ.

וּמַגּוּ דְּלִזְמַנִּין נוֹקְבָא אֶקְרִי כְּנִישְׁתָּא, וְאֶתְמַר עֲצָרַת, כְּמָה דָּאֶתְ אָמַר (בְּרַאשִׁית כ) כִּי עָצוּר עָצָר יִי, דְּנִקִּיט וְלֹא יְחִיב. חֵכִי הוּא וְדָאֵי, דְּהָא מַגּוּ מְהִימְנוּ סְגִיא דִּילָהּ, דְּלֹא אֶשְׁכַּחַן בְּהָ מוּמָא, (ס"א מוּחָא) יְחָבוּ לָהּ בְּלֹא עֲכוּבָא כְּלָל. וְאֵיָּהִי כַּד מְטָא לְגַבְיָהּ, כָּל מֵאֵן דְּכְנִישְׁתָּא, עָצָר וּמְעָצָר וּמְעַכְבַּת, דְּלֹא נַחִית וְנַהִיר, אֶלָּא כְּפּוּם טְלָא, טְפִין

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

טפין, זעיר זעיר. מאי טעמא. בגין דלא אשתכח לתתא מהימנותא, אלא כמה דאת אמר, (ישעיה כח) זעיר שם זעיר שם, זעיר זכותא, וזעיר אנהרותא דטלא, מדה לקבל מדה.

דאלמלא תשכח מהימנותא, כמה דאשתכחו בה, אריקת בכל סטרא וסטרא, בלא עכובא כלל, ואיהי חדאת. וכדין יהבין לה מתנן ונבובנן סגיאין דא על דא, ולא יהון מעכבין לה כלל. אבל תתאין אינון מעכבין לון, ומעכבין לה, וכדין איהי עצרת. עצור עצר יי ודאי, כביכול, יהיב תמצית, ולא יתיר.

ועם כל דא פאימא יתבת לבנין בטמירו, דלא ידעין בה, הכי עבידת לון לבנהא ישראל. ואוליפנא מגו בוצינא קדישא, דבשעתא דאיהי סליקת למנקט ענוגין וכסופין, ומומא אשתכח בהו בישראל לתתא, פדין מטי לגבה טפה דחרדל ומיד אעדיאת, ויתיבת עלה יומין במנין. וכדין ידעין לעילא, דמומא בהו בישראל.

ואתער שמאלא מיד, ומשיך חוטא לתתא. (בראשית כז) ותכהין עיניו מראות, מה דהוה מסתכל בעין שפירו, בכללא דאברהם, בלא דינא כלל, פדין ותכהין עיניו מראות, מראות ודאי, מלאסתכלא בכללא דרחמנו. פדין אתערו דסמאל בקל תקיף, לאתערא על עלמא. כמה דאת אמר ויקרא את עשו בנו הגדול וגו'. גדול איהו לגבי משריין דסטרא אחרא, איהו גדול, ונהיג לכל ארבין דימא, דערעורן ברוחא בישא, לאטבעא לון בעומקא דימא, באינון מצולות ים דיליה.

וכד קודשא בריך הוא הוא ברחמנו, פדין כל חטאין וכל חובין דישראל, יהיב ליה, ואיהו אטיל לון למצולות ים. כל משריין דיליה מצולות ים אקרון, ואינון נטלי לון, ומשטטי בהון לכל שאר עמין. וכי חטאין דישראל, וחובין דלהון, זרקין ומתפלגין לעמא דלהון. אלא, אינון מחכאן ומצפאן למתנן דלעילא, ככלבי לקמי פתורא. וכד קודשא בריך הוא הוא נטיל כל חובייהו דישראל, וזריק עלייהו, פלהו חשבי דמתנן ונבובנן דאיהו בעא למיהב לישראל, דאעבר מנייהו, ויהב לון. ומיד פלהו פחדא זרקין (ס"א וחיוו וזרקין) לון על שאר עמין.

תא חזי, כנישתא דישראל, איהי אמרת בקדמיתא, (ס"א בגלותא) (שיר השירים א) שחורה אני ונאווה, אזעירת גרמה לקמי מלכא עלאה. וכדין שאילת מניה ואמרת, (שיר השירים א) הגידה לי שאהבה נפשי איכה תרעה איכה תרביץ בצחרים. תרין זמנין איכה איכה אמאי. אלא איהי רמיזא על תרין חרבנין, דתרין מקדשין. דקראן פלא איכה איכה. איכה תרעה, בחרבן בית ראשון. איכה תרביץ, בחרבן בית שני. ועל דא תרין זמנין איכה איכה.

תרעה תרביץ, לאו דא פדא. גלותא דבבל, דאיהי זמן זעיר, קארי ביה תרעה. ועל גלותא דאדום, דאיהו זמן סגי, קארי ביה תרביץ. ועל דא תרין זמנין איכה

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

איכה. ותו תרעה תרביץ, ירעה מפעי ליה, ירביץ מפעי ליה אוף הכי, דהא על ישראל אמרת. אלא איהי אמרת על נפשה איכה תרעה פלתך לבנהא בגלותא, דיהון בין שאר עמין. איכה תרביץ בצחרים, היך תטיף איהי עליהו טלין ומיין, גו חמימו דצחרים.

[זהר חלק ג' - דף קצ"ז ע"ב]

שלמה אהיה פעוטיה, בשעתא דישאל קראן מגו עאקו, דחיקו דלהון, ושאר עמין (דף קצ"ז ע"ב) מחרפין ומגדפין לון, אימתי תפקון מן גלותא. אלהכון היך לא עביד לכון נסין. (ואינון משכחן גרמייהו ואמרי כה תרעי לון ביומין קדמאין. כה תרביץ במיין קדישין לצננא חמימו דרשפין ושלחובין דילהון. ואינון משבחא כל דא) (נ"א ואינון משבחן לקודשא בריך הוא ואודן ליה עם כל צערא וארכו דגלותא ואמרי כה תרעי לן ביומין קדמאין כה תרביץ עמנא בגלותא ופרוק לנא לזמנא בתראה כל דא שבחא ומיהמנותא תאיבין לון לישראל.) ואנא יתיב פעוטיה, ולא יכילת למעבד לון נסין, ולמיהב לון נוקמין. איהו אתיב לגבה, אם לא תדעי לך היפה בנשים. האי קרא הכי מפעי ליה, אם לא תדעי היפה בנשים. לך אמאי. אלא אם לא תדעי לך: לאתקפא גרמך בגלותא, ולאתקפא חילא, לאגנא על בנה. צאי לך, צאי לך לאתקפא בעקבי הצאן. אינון תינוקות דבי רבן, דאולפי תורה.

ורעי את גדיותך, אלין עתיקי משדים, דקא מסתלקי מעלמא ואתמשכון לבי מתיבתא עלאה, דאיהי על משכנות הרועים, על דייקא, במשכנות הרועים לא כתיב, אלא על משכנות הרועים, דא מתיבתא דמטטרוין, דתמן כל תקיפין וינוקין דעלמא, ומנהיגי אורייתא בהאי עלמא באיסור והיתר, בכל מה דאצטריכו בני עלמא, דהא עקבי הצאן אינון תינוקות כדאמרן.

אמר רבי אלעזר, עקבי הצאן, אינון תלמידי דבי רב, דקא אתיין לבתר בעלמא, ואשכחן אורייתא בארץ מישר, ואורחא פתיחא, ועל דא אינון מחדשן מלין עתיקין בכל יומא, ושכינתא שרייא עליהו, וציינתא למליהון, כמה דאת אמר (מלאכי ג) ויקשב יי וישמע. אמר רבי אבא, הכי הוא ודאי, וכלא חד מלה.

דבר אחר אם לא תדעי לך. לך למה. אלא בכל אתר דישאל בגלותא, איהי עמהון בגלותא. ועל דא כתיב לך, וכתיב (ישעיה סג) בכל צרתם לו צר. ודא הוא לך. היפה בנשים, היפה, איהי אמרת דאיהי אוכמתא, כמה דאת אמר (שיר השירים א) שחורה אני. ואיהו אמר לגבה, יפה את, שפירתא, היפה בנשים, שפירתא איהי על כל דרגין, וכתיב (שיר השירים א) יפה את רעיתי.

דבר אחר היפה בנשים, טבתא בטיבו. דעבידת טיבו לבנהא, בטמירו בגניזו. וקודשא בריך הוא סגי טב עליה, כל מה דעבידת לבנהא בטמירו בגניזו, אף על

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

גב דלא מכשרן עובדין. מכאן דאתחזי לאבא פד אמא רחמא על בנין ותאיב עליה כל מה דעבדת לבנהא רחמין בטמירו אף על גב דלא מכשרן עובדוי.

אמר רבי אבא, תוהנא על תוהנא על תוהנא, (דברים כא) פי יהיה לאיש בן סורר ומורה וגו', ותפשו בו אביו ואמו וגו', ותנינן, דבההיא שעתא אמר קודשא בריך הוא למשה כתוב. אמר ליה משה, מאריה דעלמא, שביק דא, אית אבא דעביד פדין לבריה. ומשה מרחיק הוה חמי בחכמתא, כל מה דזמין קודשא בריך הוא לבני ישראל. אמר, מאריה דעלמא, שבוק מלה דא. אמר ליה קודשא בריך הוא למשה, חמינא מה דאת אמר, כתוב וקבל אגרא. את ידעת ואנא ידע יתיר. מה דאת חמי עלי תוהנא עובדא. דרוש קרא ותשכח.

בההוא שעתא רמו ליה ליופיא"ל, רבנא דאורייתא, אמר למשה, אנא דרישנא להאי קרא. פתיב פי יהיה לאיש, דא קודשא בריך הוא, דכתיב, (שמות טו) "איש מלחמה. בן, דא ישראל. סורר ומורה, דכתיב, (הושע ד) פי כפרה סוררה סרר ישראל. איננו שומע בקול אביו ובקול אמו, דא קודשא בריך הוא וכנסת ישראל. ויסרו אותו, דכתיב, (מלכים ב יז) ויעד "בישראל וביהודה ביד כל נביאי כל חוזה וגו'. ולא שמע אליהם, דכתיב ולא ישמעו אל "וגו'. ותפשו בו אביו ואמו, בדעתא חדא. בהסכמה חדא.

והוציאו אותו אל זקני עירו ואל שער מקומו. אל זקני עירו, אל זקני עירם, ואל שער מקומם, מבעי ליה, מאי אל זקני עירו, ואל שער מקומו. אלא, אל זקני עירו, דא קודשא בריך הוא, ואל שער מקומו, דא כנסת ישראל. זקני עירו, אלין יומין קדמאין, יומין עתיקין (ס"א סבין) דכלא. שער מקומו, דא מוסף שבת.

[זוהר חלק ג' - דף קצ"ח ע"א]

ועם כל דא, אף על גב דכלא ידעין, דינא לעילא איהו, בגין דבי דינא דאמא קריבין אינון לישראל, ואחדין בהו, וכל קריב לא דאין דינא לקריבים (לקריביה), ופסול איהו לדינא. בקדמיתא מה פתיב, אל זקני עירו ואל שער מקומו, פיון דחמא קודשא בריך הוא דאינון קריבין, מיד סליק דינא משער מקומו, מה פתיב בתריה, ואמרו אל זקני עירו (דף קצ"ח ע"א) לחוד. ואל שער מקומו לא פתיב, אלא אל זקני עירו.

בנינו זה ודאי, ולא דשאר עמין. סורר ומורה אינון שומע בקולנו. מאי שנא, דהא בקדמיתא לא פתיב זולל וסובא, ולבתר פתיב זולל וסובא. אלא מאן גרים להו לישראל, למהוי סורר ומורה לגבי אבוהון דבשמיא, בגין דאיהו זולל וסובא, בשאר עמין דכתיב, (תהלים קו) ויתערבו בגוים וילמדו ממעשיהם וכתוב ויאכל העם

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וישתחו, דעקרא ויסודא אכילה ושתיה, כד עבדין בשאר עמין. דא גרים לון, למהוי בן סורר ומורה, לגבי אבוהון דבשמיא.

ועל דא ורגמוהו כל אנשי עירו באבנים. אלין כל שאר עמין, דהוו מקלעין להו באבנים, וסתרין שורין, ומנתצין מגדלין, ולא מהני לון כלום. פיון דשמע משה כדין, כתב פרשתא דא.

ועם כל דא היפה בנשים, טבא ויקרא בנשים דעלמא. צאי לך בעקבי הצאן, הא אוקימנא, אלין בתי פנסיות ובתי מדרשות. ורעי את גדיותיך, אלין ינוקי דבי רב, דלא טעמו טעם חובא בעלמא. על משפנות הרועים, אלין מלמדי תינוקות ורישי ישיבות.

דבר אחר על משפנות הרועים, חסר ו'. אינון בישין, אלין מלכי האמורי, דנטלו ישראל ארעא דלהון, לרעיא מקניהון, ולבי מרעה יחב ישראל ארעא דא. כדין שמע בלק, דארעא דהות חשיבא כל כן, עבדו ישראל קרבא דא, וסתרין לה, עד דשוו לה בי מרעה. כדין אשתדל בכל מה דאשתדל, ושתף בהדיה לבלעם.

וירא בלק, רבי חזקיה פתח, (ישעיה נו) כה אמר יי שמרו משפט ועשו צדקה פי קרובה ישועתי וגו'. כמה חביבין ישראל קמי קודשא בריך הוא, דאף על גב דאינון חאבו קמיה, וחבין קמיה בכל זמנא וזמנא, איהו עביד לון לישראל, ודונות כשגגות.

והכי אמר רב המנונא סבא, תלת דינין בבי דינא, תקינו (ס"א רבנן) בסדרי מתניתא. חדא, קדמיתא, בארבע אבות נזיקין השור וכו'. תניינא, טלית דאשתכח. תליתאה, שותפין ורזא דאבידה. מאי טעמא. אלא, קודשא בריך הוא בכל זמנא, עביד לון לישראל ודונות כשגגות. ואינון דסדרו מתניתין דתלתא בבי, הכי סדרו, ארץ דקרא נקטו, דכתיב, (שמות כב) על כל דבר פשע, והאי פשע איהו דלאו בזדון, ומאן איהו. על שור, על חמור, על שן, דא בבא קמא, דהכא הוא באינון מלין. על שלמה, דא בבא מציעא, על כל אבדה, דא בבא תליתאה.

דארץ קרא נקטו. דכד מטא לבבא מציעא, הוה אמר, שירותא דקא נקטו בטלית דא, אמאי. פיון דאשתכח קרא, אמר, ודאי דא הלכה למשה מסיני, וביארו כל מלי דרבנן.

כה אמר יי, מאי שנא בכל דוכתא דנביאי, דכתיב כה אמר יי, ובמשה לא כתיב הכי. אלא, משה דהות נביאותיה מגו אספקלריאה דנהרא דלעילא, לא כתיב ביה כה. אבל שאר נביאים, דהוו מנבאין מגו אספקלריאה דלא נהרא, נביאו מגו כה. (נ"א לאחזאה דכלא איהו חד בלא פירודא דאף על גב דאמרו וכו', לא אמרו אלא מגו כ"ה)

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

(במדבר כ"ב) ועתה לכה נא ארה לי את העם הזה וגו'. ועתה, רבי אלעזר אמר, אמר
ההוא רשע, ודאי שעתא קיימא לי למעבד מה דאנא בעי. חמא, ולא חמא יאות.
חמא כמה אלפין נפלין מישראל על ידי לזמן זעיר, אמר ודאי השתא שעתא
קיימי לי. ובגין כך ועתה, ולא בזמנא אחרא.

לכה, לך מבעי ליה, מאי לכה. אמר, נודרו גרמן לההוא דרחיף בגדפוי עליהו,
לההוא דשמייה כ"ה. ועתה לכה, נגח קרבא בההוא כ"ה. (ועתה לכה כמה דאת אמר
(מלכים ב' ג') ועתה לשלל מואב)

אמר, עד השתא לא הוה בעלמא מאן דייכול להו, בגין ההוא פטרונא דקיימא
עליהו, השתא דשעתא קיימא לן, לכה נעביד קרבא. וכל עיטא דההוא רשע
לכ"ה הוה, דכתיב ואנכי אקרה כה אעקר לההוא כה מאתריה. ותרווייהו בעיטא
בישא להאי כה הוה, כמה דאת אמר (תהלים ב) על יי ועל משיחו, לא ידעו דהא
לבתר, האי כ"ה אעקר לון מעלמא.

[זוהר חלק ג' - דף קצ"ח ע"ב]

כי עצום הוא ממני. וכי עד ההוא שעתא אן אגחו ביה קרבא ונצחו ליה. באן
אתר אערעו בחרבא דלהון, והוה גברין (דף קצ"ח ע"ב) כגברין לאחזאה גבורתא
דלהון. מאי כי עצום הוא ממני. אלא ההוא רשע חפים הוה, וחמי למרחיק, חמא
לדוד מלכא, דאתי מרות המואביה, גיבר תקיף פאריה, ועביד קרבין תקיפין, ונצח
למואב, ושוי לון תחות רגלוי. אמר עצום הוא. ההוא דירתא ההוא גבורתא, חד
מלכא דלהון, מינן יפוק לשיצאה למואב.

אולי אוכל נכה בו. האי קרא הכי הוה ליה למימר, אולי אוכל אכה בו. או אולי
נוכל נכה בו. אלא ההוא רשע הוה חפים, אמר, חמינא ידא חדא, דחד אריא
תקיפא, פריש (קע"ב) רגלא (ידא), אי איכול עמך, דנתחבר (ס"א תרוונא) תרווייהו
(ונתחבר) ונגרע מההוא אריה ידא דא, עד לא ייתי ההוא מלכא לעלמא, ולא יתרך
ית מואב מאתריה.

ארה לי, מאי ארה לי. אמר רבי אבא, ההוא רשע בתרי לישני קאמר לבלעם.
חד אמר ארה לי, וחד אמר קבה לי. מה בין האי להאי. אלא אמר ליה, ארה לי
עשבין וחרשין דרישי דחויין, ושוי לון בקדרה דחרשיא, פיון דחמא דחיליה יתיר
בפומא, תב ואמר, ולכה נא קבה לי.

ואפילו הכי, ההוא רשע דבלק, לא שבק חרשוי, אלא לקיט כל זיני עשבין,
חרשי דרישי דחויין, ונטיל קדרה דחרשין, ונעיץ לה תחות ארעא אלה וחמש מאה
אמין, וגניו לה לסוף יומין. פיון דאתא דוד, פרא בתהומא, אלה וחמש מאה אמין

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

(על אלף וחמשה מאה אמין), ואפיק מֵיָא מִן תְּהוּמָא, וְנָסִיךְ עַל מַדְבַּחָא. בְּהוּא שְׁעָתָא, אָמַר, אָנָא אֶסְחִי הֵיִיא קְנֻדָּה, (תהלים ס) מוֹאֵב סִיר רַחְצִי. סִיר רַחְצִי וְדָאִי. עַל אָדוּם אֶשְׁלִיךְ נְעֻלִי, מָאִי אֶשְׁלִיךְ נְעֻלִי. אֶלָּא דָּא אוּף הָכִי לְמַרְחִיק הָוָה, דְּכַתִּיב, (בראשית כה) וַיֹּאמֶר עֲשׂוּ אֶל יַעֲקֹב הַלְעִיטְנִי נָא מִן הָאָדוּם הָאָדוּם הָוָה כִּי עַיְף אָנֹכִי. הַלְעִיטְנִי: הַלְעֻטָּה מִמֶּשׁ, פְּתִיחוּ דְפּוּמָא וְגִרּוּנָא לְמַבְלַע. אָמַר דּוּד לְהוּא בְּלַעַן, מְלַעַט הַלְעֻטִּין, אָנָא אַרְמֵי עֲלֵיהּ נְעֻלִי, לְמַסְתֵּם גְּרוּבִיָּה. עֲלֵי פְלִשְׁתָּא אֲתָרוּעַע, אוּף הָכִי דָּא לְמַרְחִיק אֶסְתְּכִי דּוּד, אָמַר, כְּנַעַן סְטָרָא בִישָׂא דְסְטָרָא אַחְרָא אִיהוּ, וּפְלִשְׁתִּים מִתְּמַן אִינּוּן, לְסְטָרָא אַחְרָא מַה אַצְטְרִיךְ. תְּרוּעָה. דְּכַתִּיב, (במדבר י) וְכִי תָבֹאוּ מִלְחָמָה בְּאַרְצְכֶם וְהִרְעוּתֶם וְגו', לְתַבְרָא חִילִיָּה וְתוֹקְפִיָּה, וּבְגִין כֶּף עֲלֵי פְלִשְׁתָּא אֲתָרוּעַע, וְהָכִי אֲתַחֲזִי לוּן.

וְעָתָה לְכֹה נָא אָרְה לִי אֶת הָעַם הָוָה כִּי עֲצוּם הוּא מִמֶּנִּי. רַבִּי חֻזְקִיָּה פְתַח, (ישעיה יא) וְהָיָה צְדָק אֲזוּר מִתְּנִי וְהָאֱמוּנָה אֲזוּר חֲלָצִי. הָאִי קָרָא כְּלָא אִיהוּ חַד. מָאִי חֲדוּשָׂא אַתָּא לְאַשְׁמוּעִינָן, דְּהָא צְדָק הֵיִינוּ אֱמוּנָה, וְאֱמוּנָה הֵיִינוּ צְדָק. אֲזוּר מִתְּנִי, הֵיִינוּ אֲזוּר חֲלָצִי, לָא אֶשְׁכַּחַן קָרָא כְּהָאִי גּוּוּנָא.

אֶלָּא לָאו צְדָק כְּאֱמוּנָה, וְאִף עַל גַּב דְּכֻלָּא חַד, וְחַד דְּרָגָא אִיהוּ. אֲבַל בּוּזְמָנָא דְקִיָּמָא בְּדִינָא קְשִׂיא, וּמְקַבְלָא מִסְטֵר שְׁמָאֵלָא, כְּדִין אַקְרִי צְדָק, דִּינָא מִמֶּשׁ. וְהֵיִינוּ (ישעיה כו) כִּי כַּאֲשֶׁר מִשְׁפָּטִיךְ לְאַרְץ צְדָק לְמַדּוּ יוֹשְׁבֵי תִבְל. דְּהָאִי דְרָגָא דְמִשְׁפָּט, רַחֲמֵי אִיהוּ. וְכַד אֲתַקְרִיב מִשְׁפָּט בְּצְדָק, כְּדִין אֲתַבְּסֵם (כלא), וְיִכְלִין בְּנֵי עֲלָמָא, לְמַסְבֵּל דִּינָא דְצְדָק. (ועל דא צדק לאו איהו כאמונה) אֱמוּנָה, בְּשַׁעְתָּא דְאֲתַחְפֵּר בָּהּ (כדין איהו) אֲמַת, לְחַדּוּת. וְכָל אֲנַפִּין נְהִירִין, כְּדִין אַקְרִי אֱמוּנָה. וְאִית וּוְתִרְנוּתָא לְכֻלָּא, וְכָל נְשַׁמְתִּין סְלָקִין, מִתְּחִיבֵי בְכֻמָּה חִיּוּבִין דְחִיּוּבִין בִּישִׁין, וְכִיּוֹן דְּבִפְקֻדוֹן סְלָקִין (אקדים), אֲהַדְרָ לוֹן בְּרַחֲמֵי, וְחַס עֲלֵיָּהוּ. וְכְדִין אַקְרִי אֱמוּנָה, וְלִית אֱמוּנָה בְּלָא אֲמַת.

הַשְׁתָּא אֲזוּר מִתְּנִי, וְאֲזוּר חֲלָצִי. מַהוּ תְרִין אֲזוּרִין הָכָא. וּמִתְנִים וְחֲלָצִין אִף עַל גַּב דְּחַד אִינּוּן, תְרִין דְרָגִין אִינּוּן, חַד לְעִילָא, וְחַד לְתַתָּא. לְעִילָא בְּשִׁירוּתָא, אַקְרִי מִתְנִים. לְתַתָּא בְּסוּפָא, אַקְרִי חֲלָצִין, כְּמַה דָּאֲתָ אָמַר (ישעיה לב) וְחַגּוּרָה עַל חֲלָצִים, בְּסוּפָא, עַל רִישׁ יְרֻכִים. כַּד אֲתַתָּא בְּצַעְרָא, מְנַתְקִין אִינּוּן חֲלָצִים, מְרִישׁ יְרֻכִין, וְשׁוּיָאֲת יְדָהָא בְּכַאֲיָבָא עֲלֵיָּהוּ.

[זוהר חלק ג' - דף קצ"ט ע"א]

וּבְגִין כֶּף לְגַבּוּרָה וְלְקָרְבָא, צְדָק אֲזוּר מִתְּנִי. וְהָכִי אַצְטְרִיךְ. לְרַחֲמֵנוּ וְלְטַב, אֱמוּנָה אֲזוּר חֲלָצִי, בְּחַד דְרָגָא יְדִין עֲלָמָא, וְשַׁלְטָא לְתִרִין סְטִרִין, חַד רַחֲמֵי (דף קצ"ט ע"א) לְיִשְׂרָאֵל. וְחַד דִּינָא לְשָׂאֵר עַמִּין.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואי תימא, צדק דינא תקיף איהו, והא פתיב (ויקרא ט) בצדק תשפוט עמיתך. (דברים טז) צדק צדק תרדוף. וכמה אינון. ודאי הכי הוא. דהא צדק לית ביה וותרנותא כלל. אוף הכי מאן דדאין לחבריה, לא אצטריך למעבד ליה וותרנותא מן דינא כלל, אלא בצדק, דלא ישגח לרחימו. מאזני צדק, בלא וותרנו להאי סטרא ולהאי סטרא, למאן דיהיב ולמאן דמקבל. ובגין כך חד דרגא איהו, ואתפלג לתרין סטרין. והני תרין סטרין, ב' אזורין, קיימן, חד לשאר עמין, וחד לישראל. ובשעתא דנפקו ישראל ממצרים, אתאזרו באזורין אלין, חד דקרבא. וחד הוה דשלמא. (חסר כאן) (וכלא הוה בצדק) כד אתיעט בלק, אמר ואגרשנו מן הארץ. אמר ההוא דרגא דקא (ס"א אתאחדת ביה הארץ ודא וכו') אתאחדן ביה, מן הארץ ודאי. ודא הוא פי עצום הוא ממני ודאי, מאן ייכול לאגחא ולקיימא בהו בישראל דרגא דלהון תקיף הוא מדילי. ובגין כך, ואגרשנו מן הארץ. ואי מהאי ארץ אגרשנו, ואתרף יתיה מיניה, איכול למעבד פל רעותי, חילא דלהון במאי איהו. בפומא, ובעובדא. הא פומא דילך, ועובדא דילי.

פי ידעתי את אשר תברך מבורך וגו'. וכי מאן הוה ידע. הא אוקמוה, דהא בקדמיתא פתיב, (במדבר כא) והוא נלחם במלך מואב הראשון ויקח את כל ארצו מיידו, דאגר ליה לבלעם וכו'. אבל פי ידעתי, ידיעה ודאי ידע, בחכמתא דיליה. את אשר תברך מבורך, מאי אצטריך הכא ברכה, דהא בגין קללה הוה אזיל. ואי ההוא מלה דהוה ידע מן בלעם בקדמיתא, קללה הוה, מאי את אשר תברך מבורך.

אלא מלה הכא, ולא ידענא בה, ולא זכינא בה, עד דאתא רבי אלעזר ודרש, (תהלים לד) אברכה את יי בכל עת תמיד תהלתו בפני. וכתיב (תהלים טז) אברך את יי אשר יעצני. מאן (ס"א אצטריך) דאצטריך ברכתא מן תתאי. את, דהא אתאחד בהו פשלהובא בפתילה. ודוד דהוה ידע דא, אמר אברכה את. אמר ההוא רשע, ההוא דרגא דלהון, אחיד בהו, בגין ברכאן דלהון, דקא מברכין ליה בכל יומא. חילא אית לך לברכא לשהוא דרגא, ותעקר לה מנייהו ודא הוא פי ידעתי את אשר תברך מבורך וגו'. ובדא ניכול בהו. תברך לשהוא דרגא ותילוט לפתילה. ועל דא אמר, ואנכי אקרה כה, אעקר לה מנייהו, דלא יתאחד בהו.

ותו אקרה כה, אנגיד ואמשיך לשהוא דרגא, בחובין ומסאבי ובקרי ובטומאה דעבדו בנוי, והיא תעביד עמהון גמירא. מיד וילכו זקני מואב וזקני מדין וקסמים בידם, דלא יימא ההוא רשע דלאו המניה אינון זינן חרשין דאצטריך בידו להתעכב עלייהו (ויתעכב עלייהו). (מה שחסר כאן תמצא בסוף הספר סי' י"א (סי' יו"ד))

פתח ואמר, (ירמיה ל) ואתה אל תירא עבדי יעקב ואל תחת ישראל פי אתך אני וגו'. האי קרא אתמר ואתערו ביה, אבל עד כען אית לאתערא יתיר. אתה, מאי

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

איהו. רזא ארון הברית. דדא איהו דרגא דאזלא בגלותא בהדי בנהא עמא קדישא. משה בשעתא דבעא רחמין עליהו דישראל, מה פתיב (במדבר יא) ואם ככה את עושה לי הרגני נא הרוג, ואוקמוה.

אבל הכי אמר משה, דרגא חד דיהבית לי אקרי אתה, בגין דלית ליה פרישו ממך. ה' דילה אתאחד בהו בישראל. אי את (ס"א תשיצי לון מעלמא) אשתצי לון בעלמא, הא ה' דשמא דא דאתאחד בהו אתעבר מניה, אי הכי את עושה לי, דה' עקרא דשמא דא אתעקר.

סדר הלימוד ליום יג אייר [יום 220 בשנה]

ועל דא אמר יהושע לבתר, (יהושע ז) ומה תעשה לשמך הגדול, דהא ודאי שמא דא עקרא ויסודא דכלא, אתה הוא יי. ומשה אף על גב דקודשא בריך הוא לא אמר ליה, הכי ידע, דהא בהא תלייא, וחובה גרים. ואתה אל תירא עבדי יעקב וגו', פלא חד. כי אתך אני, הא אוקימנא כי אתי אתה לא פתיב, אלא כי אתך אני. כי אעשה כלה בכל הגוים וגו', בכל הגוים אעשה כלה.

[זוהר חלק ג' - דף קצ"ט ע"ב]

רב המנונא קדמאה אמר, דחיקו ועאקו דישראל, כמה טב וכמה תועלתא גרים לון. רפיון דשאר עמין, כמה בישין גרים לון. דחיקו ועאקו דישראל, גרים לון דטב ליהוי ותועלתא. ומאי ניהו. (דף קצ"ט ע"ב) פלה. כלא דחיק. רפיון דשאר עמין, גרים לון רפיון וביש, והאי איהו כלה. והכי אתחזי לון, דהא כל רפיון בלא דחיקו דהוה לון בהאי עלמא, גרים לון רפיון לבתר בלא דחיקו, כלה. (ישעיה כח) כי כלה ונחרצה שמעתי. כי אעשה כלה. כלה ברפיון. לישראל דהוה לון דחיקו ועאקו, פלה, (ישעיה סא) וכפלה תעדה כליה.

מאן כליה. אלין ישראל, דאינון פלים דהאי פלה, ישראל דהוה לון דחיקו ועאקו, (עמוס ט) אקים את ספת דוד הנופלת, ספת שלום. לשאר עמין דהוה לון רפיון צרה וצוקה, (צוקה) כלה ברפיון, כמה דהוה לון בקדמיתא. ועל דא כי אעשה כלה בכל הגוים וגו', ואותך לא אעשה כלה, דהא לא אתחזי לך. דהא דחיק הוית בקדמיתא זמנין סגיאי, בדחיקו, דגלותא תדיר, ודחיק תהיה פלה. (ס"א תרית כליה)

ויסרתיה למשפט, האי קרא הכי מבעי ליה ויסרתיה במשפט, דהא אימתי יסורי בשעתא דדינא. (והכא לאו הכי אלא) מאי ויסרתיה למשפט. אלא פתיב (ישעיה ג) יי במשפט יבא עם זקני עמו. וההוא יומא, אקדים קודשא בריך הוא אסוותא לישראל, עד לא ייעלון לדינא, בגין דייכלון לקיימא ביה. ומאי אסוותא, היא דבכל שעתא ושעתא קודשא בריך הוא יהיב יסורין לישראל זעיר, זעיר בכל זמנא

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וזמנא, ובכל דרא ודרא בגין דכד ייעלון וליומא דדינא רבא, דייחון מתייא, לא ישלוט עלייהו דינא.

ונקה לא אנקה, מהו. אלא, כד ישראל בלחודייהו, ולא עאלין בדינא עם שאר עמין עובדי פוכבים ומזלות, קודשא בריך הוא עביד לון לגו משורת הדין, והוא מכפר עלייהו. ובזמנא דעאלין בדינא בשאר עמין, מה עביד. ידע קודשא בריך הוא דהא סמאל אפטרופסא דעשו, ייתי לאדפרא חוביהון דישראל, וכניש פלהו לגביה ליומא דדינא, והא קודשא בריך הוא אקדים להו אסוותא, ועל כל חובא וחובא לקי ונקה להו ביסורין זעיר זעיר. ודא הוא ונקה, ביסורין. ובגין כך בדינא דקשוט, לא אנקה מעלמא בדינא בתר דסבלת יסורין זעיר זעיר.

ותו לא אנקה, אף על גב דאתון בני, לא אשבוק חוביכון, אלא אתפרע מנכון זעיר זעיר, בגין דתהוון זכאין ליומא דדינא רבא. כך אתאן לדינא, אתא סמאל, בכמה פתקין עלייהו. וקודשא בריך הוא אפיק פתקין דיסורין, דסבלו ישראל על כל חובא וחובא, ונמוחו כל חובין, ולא עביד לון וותרנותא כלל. כדין תשש פחיה וחיליה דסמאל, ולא יכיל לון. ויתעבר מעלמא, הוא, וכל סטרוי, וכל עמין. הדא הוא דכתיב, ואתה אל תירא עבדי יעקב וגו', בגין כך ויסרתיה למשפט ונקה לא אנקה.

ודוד מלכא אמר, (תהלים יא) כי הנה הרשעים ידרכון קשת כוננו וגו'. ואף על גב דהאי קרא הא אוקמוה, על שבנא ויואח ממנן דחזקיה אתמר, אבל האי קרא על סמאל וסיעתיה אוף הכי אתמר, דכל עובדוי ועיטוי על ישראל נינהו. בלק ובלעם ההוא ארח ממש נקטו, והא אתמר דחבורא בישא עבדו. אמרו, עמל"ק: ע"ם ל"ק, עמא דלקא לון, פחויא דמחי בזנבא דיליה, הא אנן יתיר. בל"ק: ב"א ל"ק. אתא מאן דלקי לון פרעותיה. בלע"ם: ב"ל ע"ם, לית עמא, ולית רעיא. שמא דילן גרים לשיצאה לון ולא עקרא להו מעלמא.

וקודשא בריך הוא חשיב בגוונא אחרא שמיחון, בבלק ב"ל, בבלעם ב"ל, הא בל"ל. מה אתון אשתארו עמ"ק, בלבב עמקא דמחשבה דלהון, דלא ישלטון בעלמא, ולא ישתארון בעלמא.

אמר רבי שמעון, אלעזר, יאות אמרת, אבל בלק, תפח רוחיה בגיהנם. ובלעם ישתחקון תמן גרמוי ורוחיה. והכי הוא עיטא בישא נטלו על פטרונא. על האי כה, דחשיבו לאעקרא להאי כה, וחשיבו לסטרא בישא לסלקא ליה בפומא ובעובדא.

[זוהר חלק ג' - דף ר' ע"א]

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר ההוא רשע, קדמאי אשתדלו ולא יכילו. דור הפלגה אשתדלו, ולא יכילו. עבדו עובדא, ופומא חסר מנייהו, דלישנהון אתבלבל, ולא יכיל. אבל אנת, הא פומך שגן, ולישנה מתתקן בתרין סטרין אלין, את אשר תברך מבורך, ואשר תאור יואר, ההוא סטרא דאת בעי לסלקא לעילא בפומך ולישנה, אסתליק. וההוא סטרא דאת בעי למילט, בחילא דפומך תילוט (וסטרא קמד) וכלא בך תלייא (דף ר' ע"א) דהא עובדא אתתקן. אבל במלה תלייא כלא, ועל דא (ס"א בעובדא) פעובדא דנחש אנה אתקין. ואנת תשלים כלא בפומך, ההוא סטרא דתברך מבורך, וההוא סטרא דתאור יואר.

והוא לא ידע דקודשא בריך הוא (איוב יב) מסיר שפה לנאמנים וטעם זקנים יקח, וכלא ברשותיה קיימא. מסיר שפה לנאמנים, אלו דור הפלגה, דבלבל לישנהון, דלא ישלטון במלה כלל. דכתיב, (בראשית יא) אשר לא ישמעו איש שפת רעהו. וטעם זקנים יקח, אלו בלעם ובלק דתרווייהו הוו בעיטא חדא, דכתיב ויעל בלק ובלעם פר ואיל במזבח.

תא חזי, ההוא רשע דבלעם, כל עובדוי לביש, ברום לבא. תרווייהו הוו סלקין קרבנא, דכתיב ויעל בלק ובלעם. וכל מדבחין בלק הוה מסדר, ואיהו רשע, הוה משבח גרמיה ואמר, את שבע המזבחות ערכתי ואעל פר ואיל במזבח. ואלו לבלק לא שתף בהדיה. אמר קודשא בריך הוא, רשע, כלא ידענא, אלא שוב אל בלק, ואת לא צריך למללא אלא וכה תדבר. הדיא הוא דכתיב, וטעם זקנים יקח.

דבר אחר וטעם זקנים יקח, דכתיב וילכו זקני מואב וזקני מדין וקסמים בידם. טעמא דאינון זקנים נטל מנייהו, ולא יכילו למשלט בחרשייהו כלל. וידברו אליו דברי בלק. מלין באתגליא, ולא בלחישו. פגים אודנא הוה, ופגים עינא, ופגים רגלא. מתלת דוכתין הוה פגים. מתוקן הוה לסטרא אחרא, והכי אצטריך לההוא סטרא אחרא, אתר דשריא פגים, זינא לזיניה. (במדבר כ"ב) ויאמר אליהם לינו פה הלילה והשיבותי, אינון כתיב, וידברו אליו. ואיהו כתיב, ויאמר אליהם. לינו פה הלילה, בגין דליליא איהו שעתא דסטרא אחרא הוי, לחרשיא, בשעתא דמשתכחי ושלטי סטרי בישין ומתפשטן בעלמא. כאשר ידבר יי אלי. שבוחי קא משבח גרמיה בשמא די.

וישבו שרי מואב, ושרי מדין אתפרשו מנייהו, ולא בעו למיתב תמן. וסבי מואב אשתארו, דכתיב וישבו שרי מואב, בלחודייהו. יאות עבדי מדין, דאתפרשו מכל וכל מנייהו. ואלמלא לא הוו מחאן בסופא דהוו בעיטא דבלעם, לשלחא נשיהון לישראל בשטים למטעי לון. וקרא אוכח חובא דלהון, דכתיב, (במדבר כה) פי צוררים הם לכם בנכליהם אשר נפלו לכם על דבר פעור ועל דבר כזבי בת נשיא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מדין אחותם וגו'. בתרין אלין חאבו. והוה חובא דלהון סגי. מחו בזנבא לבתר. ובגין כך אלין אשתארו בהדיה, ואלין אזלו בלחודייהו.

דבר אחר וישבו שרי מואב עם בלעם, כמה יאות הוה לון לבני מדין דאזלי, אי רעותא דלהון הכי. אבל ישיבה דיתבו אינון דמואב, גרמא לון טב, בגין דאשתארו תמן. ומאן דאזלו אינון דמדין, גרמי לון ביש. מאי טעמא. אלין חששו ליקרא דמלה דקודשא בריך הוא, ויתבו. ואלין לא חששו לה כלום. ואזלו לארחייהו.

בשעתא דאמר ההוא רשע, והשיבותי אתכם דבר כאשר ידבר יי. מיד אנדעזעו אינון דמואב למלה דא, ויתבו תמן. ואינון דמדין לא חששו לדא כלום, ואזלו לון, ואתענשו לבתר. ועל דא וישבו שרי מואב עם בלעם. בהווא ליליא, ההוא רשע לחיש לחישין, ועביד בלטין, ואמשיך עליה רוחא מלעילא, מיד ויבא אלהים אל בלעם, אלהים סתם, דרגא דיליה מסטרא אחרא דשמאלא. (במדבר כ"ב) ויאמר מי האנשים האלה עמך. דרגא דיליה, מסטרא אחרא דשמאלא הוה, דקא אצטריך למשאל. ואף על גב דחברייא אתערו בדא, בגוונא אחרא, ואינון אמרי דקודשא בריך הוא (עבד ביה) נסיונא עבד ליה במלוי. תלתא הוו, חד חזקיה. וחד יחזקאל. וחד בלעם. תרין לא קיימו כדקא יאות, וחד קאים. ומנו. יחזקאל. דכתיב, (יחזקאל לז) התחיינה העצמות האלה, ואיהו תב ואמר, ויאמר יי אלהים אתה ידעת. חזקיהו אמר, (מלכים ב כ) מארץ רחוקה באו אלי מבבל. בלעם אמר בלק בן צפור מלך מואב שלח אלי, חשיב אנא בעיני מלכין ושלטיין. וקודשא בריך הוא שאיל ליה למטעי ליה, דכתיב, (איוב יב) משגיא לגוים ויאבדם ואוקמוה.

[זהר חלק ג' - דף ר' ע"ב]

חד כותי שאיל לרבי אלעזר, אמר ליה, חילא תקיפא חמינא ביה בבלעם, יתיר ממשה. דאילו במשה כתיב ויקרא אל משה. ובבלעם (דף ר' ע"ב) כתיב, ויקר אלהים אל בלעם, וכתיב ויבא אלהים אל בלעם.

אמר ליה, למלכא דיתב בהיכליה על פרסייא, חד סגיר קרא לתרעא. אמר, מאן הוא דבטש לתרעא. אמרו, סגיר פלן. אמר לא ייעול הכא, ולא יטנף היכלא, ידענא דאי בשליחא אימא ליה, לא חייש. וייזיל ברי ויסתאב ויקרב בהדיה. אבל אנא איזיל, ואגזים ביה, דירחק ארחיה ממותבא דברי, ולא יסאב ליה. אקדים מלכא, ואתא לגביה, ואגזים. ואמר ליה, סגיר סגיר, מנע רגלך מארחא דברי שארי תמן, ואי לאו, אומינא, דחתיכין יעבדון גופך בני שפחותי.

רחימא דמלכא קרי לדשא. אמר מלכא, מאן הוא. אמרו, רחימך פלניא. אמר, רחימא חביבא דנפשאי, לא יקרי ליה קלא אחרא, אלא אנא. צווח מלכא ואמר, פלניא פלניא עול, חביבא דנפשאי, רחימא דילי, אתקיננו היכלין למללא עמיה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כך בלעם איהו סגיר, רחיקא מבני נשא, קרא לתרעא דמלפא, שמע מלפא, אמר סגיר מסאבא לא ייעול, ולא יטנף היכלא דילי. אנא אצטרך למיזל לאגזמא ליה, דלא יקרב לגבי תרעא דברי, ולא יסאב ליה, ועל דא ויבא אלהים אל בלעם וגו'. אמר ליה, סגיר סגיר לא תלך עמהם, לא תאור את העם פי ברוך הוא. לא תקרב לגבי דברי, הן לטב הן לביש, מסאב אנת בכלא. אבל במשה פתיב, ויקרא אל משה, קלא דמלפא, ולא על ידי שליחא אחרא. מאהל מועד מהיכלא קדישא, מהיכלא מתקנא, מהיכלא יקירא דעלאין ותתאין תאיבין לגביה, ולא יכלין למקרב לגביה.

ויאמר בלעם אל האלהים בלק בן צפור. והוא אמר מלך מואב, מלפא חשיבא שלח אלי. מלך מואב. חמו גאותא דההוא רשע, (דאפילו ליה לבלק לא חשיב כלום) דכתיב מלך מואב, ולא אמר למואב, מכלל גברא דלא אתחזי למלפא, והא אתעביד מלפא למואב. קדמאה מה פתיב ביה. (במדבר כא) והוא נלחם במלך מואב הראשון, מלפא בר מלפא. חשיבא בר חשיבא. אבל דא מלך למואב פתיב. קרא אסהיד מלך למואב. והא אתערנא, דאתכוון הוא לגאותא לבא רב. כל מלכין דעלמא, שלחין לגבאי שלוחיהון. (ס"א ויאמר בלעם אל האלהים בלק בן צפור מלך מואב שלח אלי. חמו גאותא דההוא רשע, דאמר מלך מואב, ולא אמר למואב, במלכא דמואב. קדמאה מה כתיב ביה. (במדבר כא) והוא נלחם במלך מואב הראשון, מלכא בר מלכא. חשיבא בר חשיבא. אבל דא מלך למואב כתיב. וקרא אסהיד עליה מלך למואב בעת ההיא גברא דלא אתחזי למלכא והא אתעביד מלכא. והא אתערנא, דמתכוון לגאותא דלבא רב. דכל מלכין דעלמא, שלח לגבאי שלוחיה.) (וחשיבנא לגבי)

רבי פנחס הוה אוזיל למחמי ברתיא, אנתו דרבי שמעון, דהות במרעא. והוה אוזיל עמיה חבריאי, והוה הוה רכיב בחמריה. עד דהוה אוזיל בארחא, פגע בתרין ערבאי, אמר לון, בחקל דא אתער קלא מיזמין דעלמא. אמרו ליה, מיזמין דעלמא לית אנן ידעין. מיזמין דילן, אנן ידעין. דהא יומא חד, הוה אינון לסטין מקפחי ארחין דגוברין בההוא חקלא, ופגעו באינון יודאי, ואתו לקפחא לון. ואשתמע מרחיק בהאי חקל, קל דחמרא דא, דנהק תרי זמני, ואתא שלהובא דאשא בההוא קלא (נ"א בההוא חקלא) ואוקיד לון. ואשתזבו אינון יודאי. אמר ליה. ערבאי, ערבאי, במלה דא דקא אמרתון לי, תשתזבון יומא דא מלסטין אחרנין, דקא מחפן לכו בארחא.

בכה רבי פנחס, אמר, מאריה דעלמא רחשא דניסא דא עבדת בגיני, ואשתזבון אינון יודאי, ולא ידענא. פתח ואמר, (תהלים קלו) לעושה נפלאות גדולות לבדו פי לעולם חסדו. כמה טיבו עביד קודשא בריך הוא עם בני נשא, וכמה נסין ארחיש לון בכל יומא, ולא ידע אלא איהו בלחודוי. בר נש קם בצפרא, וחויא אתי לקטלא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ליה, ובר נש שוי רגליה על רישיה, וקטיל ליה, ולא ידע ביה בר קודשא בריך הוא בלחודוי, הוי, לעושה נפלאות גדולות לבדו. בר נש אזיל בארחא, ולסטין מחכאן למקטליה, אתא אחרא ואתייב כופרא תחותיה, והוא אשתויב. לא ידע טיבו דעבד ליה קודשא בריך הוא, ונסא דארחיש ליה, בר איהו בלחודוי, הוי, לעושה נפלאות גדולות לבדו. לבדו עביד וידע. ואחרא לא ידע.

[זוהר חלק ג' - דף ר"א ע"א]

אמר לחברייא, חברייא (דף ר"א ע"א) מה דשאלנא להני ערבאי, דמשתכחי תדיר בחקלי, אי קלא דחברייא, דאינון משתדלי באורייתא שמעו. דהא רבי שמעון ורבי אלעזר בריה, ושאר חברייא, אזלין לקמו, ולא ידעין מנן, ושאלנא להני ערבאי עלייהו. דידענא דקליה דרבי שמעון ירגיז חקלין וטורין, ואינון גלו לי מה דלא ידענא.

עד דהוו אזלין, אינון ערבאי אהדרו לגביה. אמרו ליה, סבא סבא אנת שאילתא לן מן יומין דעלמא, ולא שאילתא על יומא דא, דחמינא תוהא על תוהא, חמינא חמשא בני נשא יתבין, וחד סבא בהדייהו, וחמינא עופי מתכנפי וקא פרשין גדפין על רישייהו, אלין אזלין, ואלין תבין, וטולא לא אתעבר מעל רישייהו. וההוא סבא ארים קליה עלייהו, ואינון שמעין.

אמר על דא שאילנא. ערבאי ערבאי תהכון, וארחא דא תהא מתקנא קמייכו, בכל מה דתבעון. תרין מלין אמרתון לי, דחדינא בהו. אזלו. אמרו לו חברייא, ההוא אתר דרבי שמעון שארי ביה, היך אנן ידעין. אמר לון שבוקו למארי פסיען דבעירי, דהוא ידריך פסיעוי לתמן. לא הוי טעין חמריה, וחמריה סאטי מארחה תרין מלין, ואזל לתמן.

שארי נהיק תלת זמנין, נחת רבי פנחס, אמר לחברייא, נתתקן לקבלא סבר אפי יומין, דהשתא יפקון לגבן אנפי רברבי ואנפי זוטרי. שמע רבי שמעון נהיקו דחמרא, אמר לחברייא, ניקום דהא קלא (דחדוה) דחמרא דסבא חסידא אתער לגבן. קם רבי שמעון וקמו חברייא.

פתח רבי שמעון ואמר, (תהלים צח) מזמור שירו ליי שיר חדש פי נפלאות עשה וגו'. מזמור זקיה טעמא לעילא. (שירה יתמא קרינן להאי) אמאי. אלא רשים טעמא רבא, דהא אתי ההוא מזמור, מתעטרא בעטרא עלאה לעילא על רישיה ואתי זקיה. מאן הוה אמר שירה דא. אינון פרות, באינון גועין דהוו געאן. (תהלים צח) שירו ליי שיר חדש. למאן הוו אמרין שירו. לכמה רתיכין, לכמה ממנן, לכמה דרגין, דהוו אתאן תמן ונפקו לקבלא ליה לארונא (סתם), ולהון הוו אמרי.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

שירו ליי שיר חדש, דבר. מאי טעמא הכא שיר, ומשה אמר שירה, נוקבא. אלא התם במשה ארונא חדא (נ"א לחודא), זאת, נפקת מן גלותא, היא ואוכלוסהא, ולא יתיר. ובגין כך (שמות טו) את השירה הזאת, נוקבא. אבל הכא ארונא, ומה דהוה גניז בגויה נפיק. ובגין ההוא דהוה גניז בגויה, אתמר שיר חדש, דבר.

פי נפלאות עשה, מה דעבד בפלשתים, ומה דעבד בטעוותהון. הושיעה לו ימינו, למאן. לעצמו. מאן עצמו. ההוא מזמור עצמו, ורוחא עלאה קדישא גניז ביה. ימינו, ההוא דירית סבא. ודא ימינו, אתקיה בההוא מזמור, ולא שביק ליה בידא דאחרא.

הכא אית לגלאה מלה חדא, כל זמנא דההוא ימינא, הוה לארחשא ניסא, הוה אתקיה בהאי מזמור, ושוי ליה לקמיה, לאתקפא ביה, כאבא דאתקיה ימיניה בחדוי דבריה לקמיה, ואמר מאן הוא דיקרב לגבי ברי. פיון דסרח לגבי אבוי, שוי אבוי ידוי על כתפוי לאחורא, ושדייה בידא דשנאוי.

כפיכול, בקדמיתא פתיב, (שמות ט"ו) ימינך יי נאדרי בפת. בכח מאן. ההוא דאשתמודעא. בערביא קורין לחדוי דבר נש כח. ההוא ימינא נאדרי ואתקיה בכת. מאן הוא דיקרב לגבי ברי. לבתר מה פתיב, (איכה ב) השיב אחר ימינו מפני אויב, שוי ימיניה על כתפיה, ודחי ליה בידא דשנאוי. בקדמיתא ימיניה לקמיה בחדוי, לאתקפא ביה. ולבתר לאחורא על כתפוי, לדחייא ליה. והכא הושיעה לו ימינו וזרוע קדשו, תרין דרועין לאתקפא ביה.

[זוהר חלק ג' - דף ר"א ע"ב]

דאי אינון פרות דלא אתרגילו בנסין, אלא ההיא שענתא בגועא דלהון אמרו שירתא. דא נהיקו דחמרא דסבא חסידא דרגיל בנסין, על אחת כמה וכמה דאמר שירה. חברייא, אי תימרון דחמרא לא הוה ארחיה בכך מיזמא דאברי עלמא, פוקו וחמו אתון דבלעם חייבא, דנצחת לרבונה בכלא. חמריה דרבי (דף ר"א ע"ב) פנחס בן יאיר על אחת כמה וכמה. ותו אתון דבלעם כד מלילת, מלאכא עלאה הוה עלה מלעילא.

השתא אית לגלאה, חברייא שמעו. פי האתון דאברי ערב שבת בין השמשות, סלקא בדעתייכו דפומא הוה פתיחא מההוא זמנא. או תנאי דאתני קודשא בריך הוא מההוא זמנא. לאו הכי. ורזא הכא דאתמסר לחכימי, דלא משגחן לטפשו דלבא. פי האתון, דרגא דאתני, ההוא עלאה דסטר נוקבי. ההוא הוה דשריא על ההוא אתון, ומליל עלה. וכד ברא קודשא בריך הוא להאי דרגא, דאקרי פי האתון, סתם ליה בגו (האתון) נוקבא דתהומא רבא, ואסתים עליה עד ההוא זמנא. כד מטא ההוא זמנא, פתח ההוא נוקבא, ונפק ושרא עלה, ומלילת.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כְּגוֹנוֹא דָּא, (במדבר טז) וּתְפַתַּח הָאָרֶץ אֶת פִּיהָ. אֵת, לְאַסְגָּאָה דוּמָ״ה דְּאִיהוּ פִּי הָאָרֶץ. אֵת פִּי הָאֶתוֹן (במדבר כ״ב), לְאַסְגָּאָה קַמְרִיא״ל, דְּאֶקְרִי פִּי הָאֶתוֹן. פִּי הַבְּאָר כְּגוֹנוֹא דָּא. מֵאֵן פִּי הַבְּאָר. הָהוּא דְרָגָא דְהוּוּ מְמַנָּא עֲלֵיהּ לְתַתָּא, וְאִיהוּ תַּחֲוֹת פִּי יִי, וּמֵאֵן אִיהוּ. יְהִדְרִיא״ל שְׁמִיהּ. תְּלַת פּוּמִין אֲלִין, אֶתְבְּרִיאוּ עֲרַב שֶׁבֶת בֵּין הַשְּׁמֵשׁוֹת. בְּשַׁעֲתָא דְקֻדְשׁ יוֹמָא סְלֵקָא פֶּה דְמְמַנָּא עַל כָּל שְׂאָר פּוּמִין, וּמֵאֵן אִיהוּ. הָהוּא יוֹמָא דְאַסְתְּלֵק וְאַתְקַדְשׁ בְּכֻלָּא, הָהוּא דְאֶקְרִי פִּי יִי. עֲרַב שֶׁבֶת בֵּין הַשְּׁמֵשׁוֹת, אֲבֵרוּן שְׂאָר פּוּמִין. אֶתְקַדְשׁ יוֹמָא סְלִיק פּוּמָא דְשְׁלִיט עַל כְּלָא פִּי יִי.

אֲדַהֲכִי, חָמוּ לְרַבֵּי פְנַחַס דְהוּוּ אֲתִי, מְטוּ לְגַבְיָהּ, אֲתָא רַבֵּי פְנַחַס וּנְשָׁקִיה לְרַבֵּי שְׁמַעוֹן. אָמַר, נְשָׁקְנָא פִּי יִי, אֲתַבְּסָם בְּבוֹסְמִין דְגִנְתָּא דִּילֵיהּ. חָדוּ כַּחֲדָא, וְיִתְבוּ. פִּיּוֹן דִּיתְבוּ פְּרַחוּ כָּל אֵינּוֹן עוֹפִין דְהוּוּ עֲבַדֵּי טוּלָא, וְאַתְבְּדְרוּ. אֶהְדֵּר רִישֵׁיהּ רַבֵּי שְׁמַעוֹן, וְרַמָּא לֹוֹן קָלִין וְאָמַר, עוֹפִי שְׁמִיא לִית אֶתוֹן מְשַׁגְיַחִין בִּיקְרָא דְמַרְיִכּוֹן דְקָאִים הָכָא. קִימוּ, וְלֹא נְטִלוּ מְדוּכְתִייהוּ, וְלֹא קָרִיבוּ לְגַבְיָיהוּ. אָמַר רַבֵּי פְנַחַס אֵימָא לֹוֹן דִּיהֲכּוֹן לְאַרְחִייהוּ, דְהָא לֹא יְהִיבִין לֹוֹן רְשׁוּ לְאַהֲדָרָא.

אָמַר רַבֵּי שְׁמַעוֹן, יְדַעְנָא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא בְּעֵי לְמַרְחֵשׁ לֹן נִיסָא. עוֹפִין עוֹפִין זִילוּ לְאַרְחִיכּוֹ, וְאָמְרוּ לְהָהוּא דְמְמַנָּא עֲלֵיכּוֹ, דְהָא בְּקַדְמִיתָא הוּוּ בְּרִשׁוּתֵיהּ, וְהַשְׁתָּא לָאוּ בְּרִשׁוּתֵיהּ קִימָא. אֲבַל סְלִיקְנָא לִיהּ לְיוֹמָא דְטַנְרָא, כַּד סְלִיק עֵיבָא בֵּין שִׁנְיַי תְּקִיפִין, וְלֹא מִתְחַבְּרָאן. אֶתְבְּדְרוּ אֵינּוֹן עוֹפִי וְאִזְלוּ.

אֲדַהֲכִי, הָא תְּלַת אֵילָנִין, מִתְפַּשְׁטֵן בְּעַנְפִין לְתַלַּת סְטְרִין עֲלֵייהוּ, וּמַעֲיִנָּא דְמִיא נִבְעִין קַמְיֵיהוּ. חָדוּ כְּלָהוּ חֲבַרְיָא, וְחָדוּ רַבֵּי פְנַחַס וְרַבֵּי שְׁמַעוֹן. אָמַר רַבֵּי פְנַחַס טוּרַח סְגִי הוּוּ לְאֵינּוֹן עוֹפִי בְּקַדְמִיתָא, וְטוּרַח בְּעֲלֵי חַיִּים לֹא בְּעִינָן. דְהָא (תהלים קמה) וְרַחֲמֵי עַל כָּל מַעֲשָׂיו כְּתִיב. אָמַר רַבֵּי שְׁמַעוֹן, אֲנָא לֹא אֶטְרַחְנָא לֹוֹן. אֲבַל אֵי קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא חָס עַלְן לִית אֲנִן יְכַלִּין לְדַחֲיָא מִתְנָן דִּילֵיהּ. יְתְבוּ תַּחֲוֹת הָהוּא אֵילָנָא, וְשְׁתוּ מִן מִיָּא, וְאַתְהֵנוּ תְּמָן.

פְּתַח רַבֵּי פְנַחַס וְאָמַר, (שיר השירים ד) מַעֲיִן גְּנִים בְּאֵר מִים חַיִּים וְנוֹזְלִים מִן לְבַנוֹן. מַעֲיִן גְּנִים, וְכִי לִית מַעֲיִן אֲלָא הָהוּא מִן גְּנִים, וְהָא כְּמָה מַעֲיִנִין טְבִין וְיִקְרִין אֵית בְּעֵלְמָא. אֲלָא לִית כָּל הַנְּאוֹת שׁוּין. אֵית מַעֲיִן דְנַפִּיק בְּמַדְבְּרָא, בְּאַתְרַי יְבִישָׁא, הַנְּאוֹת אֵית לְמֵאֵן דִּיתִיב וְשְׁתִי. אֲבַל מַעֲיִן גְּנִים, כְּמָה אִיהוּ טֵב וְיִקְרָא, הָהוּא מַעֲיִן עֲבִיד טִיבוּ לְעֲשָׁבִין וְאֵיבִין, מֵאֵן דְקָרִיב עֲלֵיהּ אֶתְהַנִּי בְּכֻלָּא. אֶתְהַנִּי בְּמִיא, אֶתְהַנִּי בְּעֲשָׁבִין, אֶתְהַנִּי בְּאֵיבִין. הָהוּא מַעֲיִן מִתְעַטְרָא בְּכֻלָּא. כְּמָה וּוְרַדִּין, כְּמָה עֲשָׁבִין דְרִיחָא סַחְרָנִיהּ, כְּמָה יָאוֹת הָהוּא מַעֲיִן, מִשְׁאָר מַעֲיִנִין, בְּאֵר מִים חַיִּים.

וְהִכִּי אוֹקִימָנָא כְּלָא בְּכַנְסַת יִשְׂרָאֵל קָאמַר, אִיהִי מַעֲיִן גְּנִים. מֵאֵן גְּנִים. חָמֵשׁ גְּנִים אֵית לִיהּ לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, דְקָא מְשַׁתְּעֵשְׂעָא בְּהוּ. וּמַעֲיִנָּא חָדָא עֲלוּוִייהוּ,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דָּקָא אֲשָׁקִי לֹון, וְרוּי לֹון, טְמִיר וְגִנִּיז, וְכִלְהוּ עֲבָדִין פִּירִין וְאִיבִין. גִּנְתָּא חֲדָא אִית
לְתַתָּא מְנִייהו, וְהָהוּא גִנְתָּא נְטִיר סְחָרָא מְכָל סְטָרִין דְּעֵלְמָא. תַּחֲתָא הָאִי גִנְתָּא, אִית
גְּנִים אַחֲרָנִין, עֲבָדִין אִיבִין לְזַנְיָהוּ.

[זוהר חלק ג' - דף ר"ב ע"א]

וְהָאִי גִנְתָּא, אַתְּהַפֵּךְ וְהוּי מְעִיין דְּאֲשָׁקִי לֹון, בְּאֵר מִים חַיִּים, כַּד אֲצַטְרִיךְ הוּי
מְעִיין, וְכַד אֲצַטְרִיךְ הוּי בְּאֵר, מַה בֵּין הָאִי לְהָאִי. לֹא דְאִמִּי, כַּד אַתְּמִשְׁכוּן (דף ר"ב
ע"א) מִיָּא מְאֻלְיָהוּ, לְכַד שְׁאֲבִין מִיָּא לְאֲשָׁקָהּ. וְנוֹזְלִים מִן לְבָנוֹן, מֵאִי נוֹזְלִים. אֲלִין
נוֹזְלִים אַתְּהִירוּ לְמְעִיין, (ס"א דכלהו) כַּד נִבְעִין מִיין וְנוֹזְלִים טַפִּין לְעֵילָא (ס"א מלעילא)
אֲלִין בְּתַר אֲלִין, מִיין מְתִיקוֹ, דְּנִפְשָׁא אֲזֵלָא אֲבַתְרִייהו. כַּךְ אִינּוֹן חֲמִשׁ מְקוֹרִין,
דְּנִפְקוּ מִן לְבָנוֹן, אַתְּעֲבִידוּ נוֹזְלִים בְּהָאִי מְעִיין. כַּךְ קוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא רְחִישׁ לָן נִיסָא
בְּאַתְרֵךְ דָּא, קְרִינָא עַל מְעִינָא דָּא קְרָא דָּא. (ס"א מאי נוזלים. אלין חמש מקורין דנפקו
מן לבנון לעילא, אתעבידו נוזלים דכד אהדרו למעין, נבעין מיין ונוזלים טפין אלין בתר
אלין מיין מתיקו, דנפשא אזלא אבתרייהו. כך קודשא בריך הוא רחיש לן ניסא באתר דא,
בהאי מעין ועל מעינא דא קרינא קרא דא.)

תו פְּתַח וְאָמַר, (דברים כ) כִּי תִצּוֹר אֶל עֵיר יָמִים רַבִּים לְהִלָּחֵם עָלֶיהָ לְתַפְשָׁהּ וְגו',
כַּמָּה טְבִין אִינּוֹן אַרְחִין וְשִׁבְלִין דְּאוֹרִייתָא, דְּהָא בְּכָל מְלָה וּמְלָה, אִית כַּמָּה עֵיטִין,
כַּמָּה טְבִין לְבַנֵּי נְשָׂא, כַּמָּה מְרַגְלָאן דְּקָא מְנַהֲרָן לְכָל סְטָר, וְלִית לָךְ מְלָה
בְּאוֹרִייתָא, דְּלִית בָּהּ כַּמָּה בּוֹצִינִין מְנַהֲרָן לְכָל סְטָר. הָאִי קְרָא אִיהוּ כַּפּוּם פְּשֻׁטִיָּה.
וְאִית בֵּיהּ כַּפּוּם מְדַרְשִׁיָּה. וְאִית בֵּיהּ חֲכָמְתָא עֲלָאָה, לְאַזְדַּהֲרָא לְמָאן דְּאֲצַטְרִיךְ.
זְכָאָה חוֹלְקִיָּה מָאן דְּאֲשַׁתְּדַל בְּאוֹרִייתָא תְּדִיר.

מָאן דְּאֲשַׁתְּדַל בָּהּ, מַה כְּתִיב בֵּיהּ, (תהלים א) כִּי אִם בְּתוֹרַת יְיָ חִפְצוֹ וּבְתוֹרָתוֹ יִהְיֶה
יוֹמָם וְלַיְלָה, וְהָיָה כְּעֵץ. אֲמַאי דָּא סְמִיךְ לְדָא. אֲלָא מָאן דְּאֲשַׁתְּדַל בְּאוֹרִייתָא יוֹמָם
וְלַיְלָה, לֹא לִיְהוּי כְּאֵעָא יְבִישָׁא, אֲלָא כְּעֵץ שְׁתוּל עַל פְּלָגֵי מַיִם. מַה אֲלִין אִית בֵּיהּ
שְׂרָשִׁין, וְאִית בֵּיהּ קְלִיפִין, וְאִית בֵּיהּ מוּחָא, וְאִית בֵּיהּ עֲנַפִּין, וְאִית בֵּיהּ טְרַפִּין,
וְאִית בֵּיהּ פְּרָחִין, וְאִית בֵּיהּ אִיבָא. שְׁבַעַת זִינִין אֲלִין, סְלָקִין לְשַׁבְעָה עָשָׂר, לְשַׁבְעִין.
אוּף מְלִין דְּאוֹרִייתָא אִית בְּהוּ פְּשֻׁטָא דְּקְרָא. דְּרִשָׁא. רְמוֹ, דְּקָא רְמִיז חֲכָמְתָא.
גִּימְטְרִיָּאוֹת. רְזִין טְמִירִין. רְזִין סְתִימִין אֲלִין עַל אֲלִין. פְּסוּל וְכֶשֶׁר. טְמָא וְטָהוֹר.
אִיסוּר וְהִיתָר. מְכָאן וְלִהְלָאָה, מְתַפְשֻׁטָאן עֲנַפִּין לְכָל סְטָר. וְהָיָה כְּעֵץ וְדָאִי, וְאִי
לָאו, לָאו אִיהוּ חֲכָם בְּחֲכָמְתָא.

תָּא חֲזִי, כַּמָּה חֲבִיבִין אִינּוֹן דְּמִשְׁתַּדְּלִי בְּאוֹרִייתָא קָמִי קוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּאֲפִילוּ
בּוֹמְנָא דְּדִינָא תְּלִיא בְּעֵלְמָא, וְאֲתִייהִיב רְשׁוֹ לְמַחְבְּלָא לְחַבְּלָא, קוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

פקיד ליה עלווייהו, על אינון דקא משתדלי באורייתא. והכי אמר ליה קודשא בריך הוא, פי תצור אל עיר, בגין חוביהון סגיאין דחטאן לקמאי, ואתחייבו בדינא.

ימים רבים, מאי רבים. (תלתא יומא, דא בתר דא, אקרי ימים רבים, אוף הכא כי תצור על עיר, ימים רבים) תלתא יומין, דא בתר דא, דאשתמודעא דבר במתא. מנלן דימים רבים תלתא יומין אינון, דכתיב, (ויקרא טו) ואשה פי יזוב זוב דמה ימים רבים. וכי ימים רבים אינון. אלא תלתא יומין דא בתר דא, אקרי ימים רבים. אוף הכי פי תצור אל עיר ימים רבים, תלתא יומין דא בתר דא, דאשתמודעא דבר במתא. תא ואפקיד לך על (כל) בני ביתי. לא תשחית את עצה, דא תלמיד חכם דאיהו במתא, דאיהו אילנא דחיי, אילנא דיהיב איבין.

דבר אחר את עצה, ההוא דיהיב עיטא למתא, לאשתזבא מן דינא, ואוליף לון ארחא דיהכון בה, ועל דא לא תשחית את עצה לנדוח עליו גרון, לנדחא עליה דינא, ולא לאושטא עליה חרבא מלהטא, חרבא משננא, ההיא דקטלא לשאר אינשי דעלמא. פי ממנו תאכל. וכי ההוא מחבלא אכיל מניה, לא. אלא פי ממנו תאכל, ההיא טנרא תקיפא, ההיא דכל רוחין תקיפין וקדישין נפקין מנה, דלית הנאה ותיאובתא לרוח קודשא בהאי עלמא, אלא אורייתא דההוא זכאה, פביכול איהו מפרנס לה, ויהיב לה מזונא בהאי עלמא, יתיר מפל קרבנין דעלמא.

בקרבן מה כתיב. (שיר השירים ה) אכלתי יערי עם דבשי אכלו רעים. ומיזומא דאתחרב בי מקדשא, ובטלו קרבנין, לית ליה לקודשא בריך הוא, אלא אינון מלין דאורייתא, ואורייתא דאתחדשא בפומיה, בגין כך פי ממנו תאכל, ולית לה מזונא בהאי עלמא, אלא ממנו, ומאינון דכוותיה. וכיון דממנו תאכל, ואיהו זן לה, אותו לא תכרות, הוי (טמיר) זהיר ביה, דלא תקרב ביה.

[זוהר חלק ג' - דף ר"ב ע"ב]

פי האדם (דף ר"ב ע"ב) עץ השדה, דא אקרי אדם דאשתמודע עילא ותתא. עץ השדה, אילנא רברבא ותקיף דההוא (בראשית כז) שדה אשר ברכו יי. (דא) סמיך עליה, אילן דאשתמודע לההוא שדה תדיר. לבא מפניך במצור, מלה דא אהדר לרישא דקרא, דכתיב לא תשחית את עצה, ההוא דיהיב לון עיטא, ואתקין למתא, לבא מפניך במצור, איהו יהיב לון עיטא, לאתקנא ולאהדרא בתיובתא, ואתקין ליה מאני זיינין, בוקינס ושופרין. לבא מפניך, מאי לבא מפניך. לבא לקמאי, ולאעלא מפניך. מקמי דחילו דילך. במצור, באתר דעלאין ותתאין לא יכלין לאעלא תמן. ומאן איהו. דרגא דבעלי תשובה עאלין תמן, ומאן איהו. תשובה. דא איהו מצור, אתר תקיף, וטנרא תקיפא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וכיון דעיטא דא נטלין, אנא מכפר לחובייהו ואתקבלן ברעוא לקמאי. וכל דא פקיד קודשא בריך הוא, על אינון דמשתדלי באורייתא. בגין כך זכאין אינון דקא משתדלי באורייתא, אינון דמשתדלי באורייתא אינון אילנין רברבין בהאי עלמא.

חמו, מה עבד קודשא בריך הוא דנטע אילין אילנין, זכאה ארחא דא, ולא די אילנא חדא, אלא תלתא אילנין רברבין, פריסן ענפין לכל סטר, עבד לן קודשא בריך הוא. יהא רעוא קמי שמיא, דלא יתעדון לעלמא אילנין אלין, ודא מעיינא, מאתר דא ועד יומא קיימין תמן, וטהוא מעיינא דמיא. וקראן לון בני נשא, נציבו דרבי פנחס בן יאיר. (ע”כ) (חסר וזהו)

פתח רבי שמעון ואמר, (בראשית לג) וישא את עיניו וירא את הנשים ואת הילדים ויאמר מי אלה לך ויאמר הילדים אשר חנן אלהים את עבדך. תא חזי, ההוא רשע דעשו, יהיב עינוי לעיינא על נשין, ובגיניה אתקין תיקונוי. יעקב, שוי שפחות בקדמיתא, ובניהון לבתר, דחשיבו יתיר. לאה אבתרייהו, ובנהא לבתר. לבתר יוסף, ובתרה רחל, והוא עבר לפניהם.

סדר הלימוד ליום יד אייר [יום 221 בשנה]

כד סגידו בלהון, מה כתיב. (בראשית לג) ותגשנה השפחות הנה וילדיהן ותשתחוין. ולבתר כתיב, ותגש גם לאה וילדיה וישתחויו ואחר נגש יוסף ורחל וגו'. והא יוסף לבתרייתא הוה, ורחל לקמיה. אלא ברא טבא, ברא רחימא, צדיקא דעלמא, יוסף, כיון דחמא עיניה דההוא רשע מסתכל בנשין, דחיל על אמיה, נפיק מאבתרה, ופריש דרועוי וגופיה, וכסי עלה, בגין דלא יתן ההוא רשע עינוי באמיה. כמה אתסגי, שית אמין לכל סטר, וחפא עלה, ולא יכיל עיניה דההוא רשע לשלטאה עלה.

כגוונא דא, וישא בלעם את עינוי, עינו כתיב, ההוא עינא בישא (תרין עיינין הוי זקיף, אלא בשעתא) דבעא לאסתכלא עלייהו. וירא את ישראל שוכן לשבטיו. מהו שוכן לשבטיו. אלא שבטא דיוסף הוה תמן, ושבטא דבנימין. שבטא דיוסף, דלא שלטא בהו עינא בישא, דכתיב, (בראשית מט) בן פורת יוסף. מאן בן פורת. דאתסגי לכסאה על אמיה. בן פורת עלי עין, דלא שלטא ביה עינא בישא. שבטא דבנימין, דכתיב ביה (דברים לג) ובין כתפיו שכן. וכתיב (דברים לג) ישכון לבטח. מאי לבטח. דלא דחיל מעינא בישא, ולא דחיל מפגעין בישין.

אמר ההוא רשע, אנא אעבר שורה דא, דלא אתקיים, ואנא אסתכל פדקא יאות. רחל הות תמן, תמאת דעינא דההוא רשע משננא לאבאשא, מה עבדת. נפקת ופרישת גדפהא עלייהו, וחפאת על ברהא. הדא הוא דכתיב וישא בלעם את

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

עיניו וירא את ישראל. כיון דחמא רוח דקודשא, עינא משננא, מיד ותהי עליו רוח אלהים. על מאן. על ישראל. דפריש גדפוי, וחפא עליהון. ומיד תב תהוא רשע לאחורא.

בקדמיתא ברא חפא על אמיה. והשתא אימא חפאת על ברא. אמר קודשא בריך הוא, בההיא שעתא דחפא איהו על רחל אמיה, דלא ישלוט עינא דההוא רשע עליה, חייך, בשעתא דיייתי עינא בישא אחרא לאסתכלא על בנך ועל בני, אמך תחפי עליהו. את חפית על אמך, אמך תחפי עליהו. את חפית על אמך, אמך תחפי עליהו.

וישא את עיניו וירא את הנשים. האי קרא, ברנא דחכמתא אתמר, ביומא דכפורי, דבני עלמא קיימי בדינא, וישראל תייבין בתיובתא קמי קודשא בריך הוא, לכפרא על חוביהו. וההוא מקטרגא קיימא עליהו, דחשיב לאובדא לון על חוביהו, שלחי ליה תהוא דורונא, וכדין כתיב, (בראשית לג) כי אמר אכפרה פניו במנחה תהולכת לפני. לבתר דמקבל תהוא מקטרגא לההוא דורונא, אתהפך להו סניגורא.

[זוהר חלק ג' - דף ר"ג ע"א]

זקיף וחמי לון לישראל, כלהו מתענן בתעניתא, יחפי רגלין. חמי נשין, חמי ינוקין, כלהו בתעניתא, כלהו (דף ר"ג ע"א) נקיים בנקיו. ויאמר מי אלה לך. שמא קדישא לך. מי אלה לך. שאיל על ינוקי, ואמר הילדים אשר חנן אלהים את עבדך. וכי אמאי אצטריך לאתבא ליה כלום. אלא כיון דמקבל תהוא שוחד, אתהפך להו סניגור. זקיף עינוי, וחמי לון לישראל כגוונא דא, חשיב דבגין דחילו דיליה אינון קיימין כך.

שאיל על ינוקי, ואמר מי אלה לך. (ואמר באורח סתים הילדים) מהו מי אלה לך. אלא אמר, תינח אתון דחבתון קמי מלכא. אבל אלין ינוקי, אמאי קיימין הכי, מי אלה לך. ויאמר הילדים, רוח קדשא אמר, ועל דא זקיף טעמא. ויאמר הילדים. באורח סתים אשר חנן אלהים את עבדך, וכי רוח הקדש אמר את עבדך. אלא רוח קדשא אמר, אלין אינון ינוקי דלא חאבו, ולא טעימו טעמא דחטאה, ומסר לון קודשא בריך הוא, בינא דההוא ממנא דילך, וקטיל לון בלא חובא, כמה דאת אמר (קהלת ד) ומיד עושקיהם כח. ודא הוא את עבדך.

כיון דשמע מאינון ינוקי, מיד סליק לגבי קודשא בריך הוא, ואמר, מאריה דעלמא, כל ארחך בדינא דקשוט, ואי דינא שריא על ישראל בגין חוביהון איהו, ינוקין דלהון דלא חאבו לקמך, אמאי מסרת לון לקטלא לון בלא חובא. וקודשא בריך הוא נטיל מלוי בכך, וחס עליהו. וההיא שעתא, לא הוי אספרא בתינוקות.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

והוא מקטרגא נטיל קנאה מההוא ממנא דתחות ידיה. אמר, וכי לי יהיב קודשא בריך הוא אינון דמתלבשן בחטאין וחובין, ולההוא ממנא דיילי מסר ינוקין בלא חובא, דלא טעמון טעמא דחובה. מיד אזל לאפקא לון מתחות ידיה, ולא ישלוט בהו. ועל דא אקדים ליה ואמר ליה, הילדים אשר חנן אלהים את עבדך. לההוא עבדך, בלא חובא ובלא חטאה. ובגין דלא יהא שבחא לממנא דייליה יתיר מניה, בעא לאפקא לון מן ידוי.

כד סלקין צלותין דישראל ביומא דא קמי קודשא בריך הוא, מה כתיב (בראשית לג) והוא עבר לפניהם. הא רוח קודשא אעבר לקמיהו, (כמה דאת אמר (מיכה ב) ויעבור מלכם לפניהם) והוא ודאי עבר לפניהם. וישתחו ארצה שבע פעמים, רוח קודשא, אזער גרמיה לגבי עילא ז' זמנין, לגבי ז' דרגין עלאין דעליה, ואקטין גרמיה, לאכללא לון עמיה כל חד וחד. עד גשתו עד אחיו, לההוא דרגא דרחמי, דהא בן ובת אינון. בן, (שמות ד) בני בכורי ישראל. בת, כנסת ישראל. רוח קודשא עביד אזעירו דגרמיה, עד גשתו.

כיון דמטא לגביה, תבע מיניה, ואודע ליה צערא דבנייהו לתתא. ותרווייהו עאלין להיכלא טמירא גניזא דיום הכפורים, אימא דלהון, ותבעין על ישראל לכפרא לון, כדן כתיב (ויקרא טז) כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם וגו'. אכפר עליכם לא פתיב, אלא יכפר עליכם.

והשתא הילדים, אלין חכימין דהכא, קודשא בריך הוא יחב לון רזין דאורייתא, לאתעטרא בהו, ולאשתכללא (נ"א ולאשתדלא) בהו. עינא בישא לא שלטא עלייהו, בגין עינא טבא, רוח קודשא דרבי פנחס, דשריא עלייהו. אתא רבי פנחס ונשקיה. אמר, אלמלא לא אתינא ארחא דא, אלא למשמע מלין אלין, די לי. זכאה ארחא דא דאתינא לגבך.

וקודשא בריך הוא הכא, דאסתפם עמנא. ולא די אילנא חד, אלא תלת. אבל מעיינא דא, דיוקנא עלאה הוא, לגבי ההוא מעיינא דטמיר וגניז. תלת אילנין אלין, תלת ארזין אינון, דאקרון ארזי לבנון. ואינון דיוקנא דתלת אילנין רברבין, רזא דאבהן. (ס"א דאסתכם עמנא. מעיינא דא, דיוקנא דההוא מעיינא עינא עלאה דטמיר וגניז. תלת אילנין אלין אינון דיוקנא דתלת אילנין רברבין, רזא דאבהן.) זכאה חולקנא בההיא שעתא.

[זוהר חלק ג' - דף ר"ג ע"ב]

ארפינו אילנין, חד על רישיה דרבי שמעון, וחד על רישיה דרבי פנחס, וחד על רישיה דרבי אלעזר. אתפשטו ענפין, לכל סטר, על רישיהון דחברייא, בכה (נ"א חדי) רבי פנחס ואמר, זכאה חולקי וזכאין עיני דחמאן כך. ולא על דיך ועל דידי

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

חדינא בלחודדיהו, אלא על רבי אלעזר ברנא קא חדינא, דחשיב איהו קמי מלפא קדישא פחד מינן. קם ונשקיה. אמר רבי שמעון, אלעזר קום בקיומך, ואימא לקמי מארן מלין דיליה. קם רבי אלעזר. (דף ר"ג ע"ב)

פתח ואמר (מיכה ו) עמי זכר נא מה יעץ בלק מלך מואב וגו'. עמי, כמה קודשא בריך הוא אבא רחמן על בנוי, אף על גב דחאבו גביה, כל מלוי ברחימו לגבייהו, כאבא לגבי בריה. חטי בריה לגבי אבוי, אלקי ליה, כל כף דאלקי ליה לא תב מארחיה, נזיף ביה במלין ולא קביל. אמר אבוי, לא בעינא למעבד לברי כמה דעבדנא עד יומא. אלו אלקיה יהא חשיש ברישיה, הא כאיבא דיליה גבאי, אהא נזיף ביה, הא דיוקניה משתניא, מה אעביד, אלא איזיל ואתחנן לגביה, ואימא ליה מלין רכיכין, בגין דלא יתעצב.

כן בכל זינין, אזיל קודשא בריך הוא בישראל. שארי עמהון אלקאה ולא קבילו. נזיף בהו, ולא קבילו. אמר קודשא בריך הוא, חמינא בברי, דבגין מלקיותא דלקינא לון, אינון חששו ברישיהון. ווי, דהא מגו כאיבא דלהון, חשישנא אנא. דכתיב, (ישעיה סג) בכל צרתם לו צר. נזיפנא בהו, אשתנא דיוקנא דלהון, דכתיב, (איכה ד) חשך משחור תארם לא נפרו בחצות. ווי כד אסתפלית בהו, ולא אשתמודעו. השתא, אהא מתחננא לגבייהו גו תחנונים. עמי מה עשיתי לך ומה הלאיתך. ברי יחידאה דילי, חביבא דנפשאי, חמי מה עבדית לך, שליטית לך על כל בני היכלי, שליטית לך על כל מלכין דעלמא, ואי עבדית לך עובדין אחרנין, ענה בי, אנת הוי סהיד בי.

עמי זכר נא מה יעץ בלק מלך מואב ומה ענה אותו בלעם בן בעור. זכר נא, הוי דכיר במטו מינך. מה יעץ השתא אית לאסתפלא, מה הוה עיטא דבלק על עמא קדישא (חסר כאן) ואורייתא לא חשיבת ליה לבלק כלום, כמה דהוה ללבן, דכתיב, (דברים כו) ארמי אויב אבי. (שייך פרשת שלח לך דף קס"א ע"ב מ' המתחיל דא עם דא)

אשורנו וגו', ציורא ודיוקנא דאבוי, אתרשים ביה ממש. ומתהוא זמנא דהוה במעהא דאמיה, מסטרא דילה, אתמתח ואושיט פסיעה לבר יתיר. פי מראש צורים אראנו, דא דיוקנא וציורא דאבוי (ממש). פיון דהוה במעהא דאמיה, אשורנו, אושיט פסיעה לבר, כגוונא דא ת' (נ"א ו').

ודא הוא ומגבעות אשורנו, במתיבתא עלאה, גבעת חסר ו'. (רמאה דכלא ההיא עלאה דכלא) במתיבתא דרקינא, ומגבעות באת ו'. ואשלים לתרין סטרין. חד, דהא האי גבעת לא אתפרשא מן ברה לעלמין, ולא שבקת ליה. ועל דא אתפליל ו' בהדה לעלם. וחד, דהא גבעה דלתתא ברה דאתפליל בה, אצטריך לזמנא דאתי כד

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ייתי מלפא משיחא, לנטלא ליה גבעת עלאה, ולאעלא ליה גו גדפהא, בגין לאתקפא ליה, ולאוקמא ליה בחיין עלאין, ומנה יפוק בההוא יומא משיחא דדוד.

ורוא דא, (תהלים ב) אספרה אל חק יי אמר אלי בני אתה אני היום ילדתיך. זמין אנא לומר לההוא אתר דאקרי חק, ולבשרא ליה, (ה' אמר אלי בני אתה אני היום ילדתיך). בההוא יומא ממש, יפיק ליה ההוא חק מתחות גדפהא, בכמה חיין, בכמה עטרין, בכמה ברכאן, כדקא יאות.

וההוא חק לא ישתאר בלחודוי, יתכליל ביה משיחא אחרא בריה דיוסף, ותמן יתתקף, ולא באתר אחרא. ובגין דאיהו גבעה תתאה, דלית בה חיין, ימות משיח דא, ויתקטל, ויהא מית עד דתלקוט חיין גבעה דא, מההיא גבעה עלאה, ויקום.

ובגין כך, במתיבתא דרקייעא ומגבעות שלים באות ו', על תרין סטרין אלין (כתיב). אבל במתיבתא עלאה, חסר, בלא ו', לאחזאה מלה דלית בה קושיא וספק. הן עם לבדד ישכון, ביחודא, בלא ערבוביא אחרא.

כל יחודא שלים, הכא איהו. יי אלהינו יי. דהא רוא דיליה, מראש צורים איהו, ואתייחד ברישא, בגזעא ושבילא. יי דא רישא עלאה, אוריא דסלקא. אלהינו: דא גזעא, דאתמר (ישעיה יא) גזע ישי. יי דא שבילא דלתתא. ועל רוא דא אתייחד ביה כדקא יאות. ובגין דאתמתח ביה שבילא אצטריך (כאן חסר). רוא דאתגזר בתרי מתיבתי.

[זהר חלק ג' - דף ר"ד ע"א]

זכאה חולקף רבי שמעון, דזכית למלין עלאין דמאריך, ומאריך אתרעי בך, כמה שיעורא דמתיחן דשבילא דא בשיעורא עלאה, דרישא (דף ר"ד ע"א) וגזעא ושבילא, ואתלבשן במתיחו דא. (נ"א ועל דא מתיחו דאחד, שיעורא דשית סטרין. וכלא אתיחד בהאי את ד' אח ד'), ועל דא מתיחו דא' (נ"א ה') שיעורא דשית סטרין. וכלא אתיחד בהאי את (נ"א אח) ובגין כך, לבדד ישכון כדקא יאות.

ובגוים לא יתחשב, ישראל אית לון כתב ולשון. ובכל את, יכלין לאסתפלא בדיוקנא וציורא כדקא יאות. אבל בגוים עובדי כוכבים ומזלות, לא יתחשב. רוא דנא, בגין דלית לון כתב ולשון, ולית לון לאסתפלא ולמנדע כלום, דהא (ירמיה י) הבל המה מעשה תעתועים. ולא יתחשב רוא דנא במחשבה ובאסתפלותא דלהון, הואיל ולית לון כתב. זכאין אינון ישראל.

מי מנה עפר יעקב ומספר את רובע ישראל. (מי) ההוא נקודה עלאה, רישא וגזעא ושבילא, בטמירו איהו, ולא קיימא לשאלא לבר. אבל משעתא דשאר

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לְאַתְבְּנָא, וּלְמַעַבְדַּי הִיכְלָא בְּרַעוּתִיהּ, וְאַקְרִי מִי, שְׂאֲרֵי לְאַתְבְּנָא, דִּיקְנָא, דִּילִיהּ מְמַשׁ. אֲפִיק נּוֹקְבָא דִּילִיהּ, בְּדִיקְנָא דְאַמִּיהּ.

מֵאִי מִי. דָּא רִישָׁא וְגֻזְעָא וְשְׁבִילָא. (י) וְאַתְפְּשֵׁט לְאַתְבְּנָא בְּפְשִׁטוּ דְחַד הִיכְלָא, לְתַרְיִן סְטְרִין בְּאַנִי. וְאַף עַל גַּב דְאַפִּיק לְיִשְׂרָאֵל. דְּאִיהוּ ו', אֹנְף הָכִי אֲפִיק לְנוֹקְבָא דִּילִיהּ כְּחַדָּא, וְאַזְמַנָּה לְגַבִּיהּ. מְנָה, כְּמָה דָּאֵת אֲמַר (דְּנִיאֵל א) וְיִמְן לְהֵם הַמְלִיךְ (אֶסְתֵּר ט) וּמְשַׁלּוּחַ מְנוּת. יְהֵב לִיהּ נְבוּזַאֲדַן רַב וְיִקְרָא, וְאַפִּיק לָהּ כְּחַדָּא מְנִיהּ. בְּהַהוּא פְּשִׁטוּ דְאַתְפְּשֵׁט אֲפִיק תְּרוּוֹיִיהּ כְּחַדָּא, (כְּגֻוּנָא דָּא פְּשׁוּט לְהַכָּא וְלְהַכָּא, אֲפִיק בְּרָא וּבְרַתָּא בְּרַגְעָא חַדָּא, וְעַל דָּא שְׁמִים וְאַרְץ בְּרַגְעָא חַדָּא אֶתְבְּרִיאֻ כְּחַדָּא) בְּשַׁעְתָּא חַדָּא.

וּמְסַפֵּר אֵת רוּבַע יִשְׂרָאֵל, רוּבַע יִשְׂרָאֵל רֻזָּא דָּא בְּגִינְךָ ר' אֶתְמַסֵּר, זְכָאָה חוּלְקָךָ. רוּבַע יִשְׂרָאֵל, רְבִיעִית, מִן מְדִידוּ דְיִשְׂרָאֵל, אִיהוּ בְּרִית. אֲמֵאִי אֲקָרִי רוּבַע. אֲלָא שִׁיעוּרָא דְגּוּפָא אַרְבַּע בְּרִיתוֹת הוּי בְּשִׁיעוּרָא דִּילִיהּ. וּבְרִית רוּבַע אִיהוּ בְּשִׁיעוּרָא דְמְדִידוּ דְגּוּפָא. כֻּלָּא אֲפִיק מִי. (ע"כ)

רַבִּי אֶלְעָזָר הוּוּ אָזִיל לְמַחְמֵי לְרַבִּי יוֹסִי חֲמוּנִי, רַבִּי אָבָא וְחַבְרׁוּי אָזִלוּ עִמֵּיהּ. פְּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, (תְּהִלִּים ה) "בְּקָר תִּשְׁמַע קוֹלִי וְגו'." "בְּקָר מֵאִי בְּקָר. אֲלָא דָּא בְּקָר דְאַבְרָהָם, דְּאַתְעַר בְּעֵלְמָא. דְּכַתִּיב, (בְּרַאשִׁית כב) וַיִּשְׁפֹּם אַבְרָהָם בְּבְקָר. דְּהָא כַּד אָתִי צְפָרָא, הָהוּא בְּקָר אֶתְעַר בְּעֵלְמָא, וְהוּא עֵידֵן רַעוּא לְכֻלָּא, וְלְמַעַבְדַּי טִיבוּ לְכֻלָּא עֵלְמָא, לְזַכָּאִין וְלְחַיִּיבִין. וְכַדִּין עֵידֵן צְלוּתָא הוּא, לְמַצְלֵי קַמִּי מְלַכָּא קְדִישָׁא.

וְעַל דָּא, בְּשַׁעְתָּא דְאַתִּי צְפָרָא, כָּל אֵינּוֹן אֲסִירֵי מְלַכָּא, אֲשַׁכְּחוּ נְיִיחָא, עֵידֵן צְלוּתָא אִיהוּ עֲלֵייהּ. וְכָל שְׁפָן אֵינּוֹן דְּתִיבִין בְּתִיבְתָא, וּבְעָאן בְּעוּתְהוֹן לְקַמִּי מְלַכָּא קְדִישָׁא. בְּגִין, דְּהָאִי שַׁעְתָּא, חַד מְמַנָּא נְפִיק לְסִטְר דְּרוּם, וְרַפְּאֵל שְׁמִיהּ, וְכָל זִינֵי אֲסוּוֹתָא בִּידוּי. וּמְסִטְר דְּרוּם, נְפַק חַד רוּחָא, וּמְטִי לְגַבִּי הָהוּא מְמַנָּא, דְּמְמַנָּא עַל אֲסוּוֹתָא. וְכַד מְטִי צְלוּתָא לְקַמִּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, פְּקִיד לְבִי דִּינָא דִּילִיהּ, דְּלָא יִפְתַּחוּן בְּדִינָא, בְּגִין דְּחַיִּים בִּידָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלָא בִּידִיהוֹן.

וּמַגּוּ דְּאִיהוּ עֵידֵן רַעוּא, בְּעָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא זְכוּתָא דְּהָהוּא בְּרַ נֶשׁ, אִי יִשְׁתַּכַּח בְּצְלוּתָא, (יְאוּת, וְאִי לָא חָשִׁיב לִיהּ בְּשׁוּגָא) אִו דְּאִיהוּ מְאַרְיָה דְּתִיבְתָא, חָס עֲלֵיהּ. (קצ"ז ע"ב) בְּהִיא שַׁעְתָּא קַל צְפָרִין דְּמְקַנְנֵן אֲשַׁתְּמַעוּ, דְּכַתִּיב, (תְּהִלִּים קד) אֲשֶׁר שָׁם צְפָרִים יִקְנְנוּ. וְאֵינּוֹן צְפָרִין אֹדְאֵן וּמְשַׁבְּחוּן לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְהָהוּא אֵילַת הַשַּׁחַר אֶתְעַר בְּעֵלְמָא וְאָמַר, (תְּהִלִּים לא) מַה רַב טוֹבְךָ אֲשֶׁר צִפְנַת לִירְאִיךָ וְגו'.

כְּדִין הָהוּא מְמַנָּא נְפִיק, וְעַבִּיד כָּל מַה דְּאַתְפַּקְד.

וְאִי תִימָא דְּזִינֵי אֲסוּוֹתָא בִּידוּי כְּמָה דְּאַמְרֵן. לָאוּ הָכִי. דְּהָא אֲסוּוֹתָא לָא הוּי, אֲלָא בִּידוּי דְּמְלַכָּא קְדִישָׁא. אֲבָל בְּשַׁעְתָּא דְּפְקִיד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲסוּוֹתָא לְהָהוּא בְּרַ נֶשׁ, אִיהוּ נְפִיק, וְכָל אֵינּוֹן מְקַטְרְגִין דְּמְמַנֵּן עַל מְרַעִין בִּישׁוּן, דְּחַלִּין מְנִיהּ. כְּדִין

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ההוא רוחא דקא נסע מסטרא דדרום, אושיט ליה לההוא בר נש, והא אסוותא אשתכת, וכלא בידוי דקודשא בריך הוא.

[זוהר חלק ג' - דף ר"ד ע"ב]

ועל דא פתיב, יי בקר תשמע קולי. ולא פתיב יי בבקר תשמע קולי. אלא לגבי בקר דאברהם קאמר. (תהלים ה) בקר אערך לך ואצפה. תרי בקר אמאי. אלא חד בקר דאברהם. וחד בקר דיוסף. דכתיב, (בראשית מד) הבקר אור, ומתרגמינן צפרא (דף ר"ד ע"ב) נהיר, נהיר ודאי. אערך לך ואצפה, אערך לך מהו. אלא אסדר לך בוצינא דילך לאדלקא. כמה דאת אמר (תהלים קלב) ערכתי נר למשיחי. ולגבי בקר דיוסף קאמר, דההוא סדורא דבוצינא דיליה הוא.

ואצפה, מהו ואצפה. הא כל בני עלמא מצפאן ומחפאן לטיבו דקודשא בריך הוא, ואפילו בעירי דחקלא, ומה שבחא דדוד יתיר מכל בני עלמא, אלא, מלה דא שאילנא, והכי אמרו לי, ואיהי מלה קשוט דאתי מרחיק. נהורא קדמאה דברא קודשא בריך הוא, הוה נהיר עד דלא הוו יכלין עלמין למסבליה. מה עבד קודשא בריך הוא, עבד נהורא לנהוריה, לאתלבשא דא בדא. וכן כל שאר נהורין, עד דעלמין פלהו אתקיימו בקיימייחו, ויכלין למסבל.

ובגין כך אתפשטו דרגין, ואתלבשו נהורין, ואינן אקרון כנפים עלאין, עד דמטו להאי בקר דיוסף, ואיהו נטיל כל נהורין עלאין, ומגו דכל נהורין עלאין ביה תליין, זיויה סליק מסייפי עלמא עד סייפי עלמא דלעילא, עד דעלמין דלתתא לא יכלין למסבל. אתא דוד ואתקן האי בוצינא, חופאה להאי בקר דיוסף, לאתחפאה ביה, ולקיימא עלמין דלתתא, בסדורא דבוצינא דא ועל דא פתיב, בקר אערך לך ואצפה. כמה דאת אמר, (שמות לו) ויצפהו זהב טהור. (נ"א ובגין דההוא בוצינא דוד ביה תלייא וכו') בגין דההוא בוצינא דדוד איהי, ובה תלייא, אמר דאיהו ליהוי חופאה להאי בקר. אתא רבי אבא ונשקיה, אמר אלמלא לא נפקנא בארחא, אלא למשמע מלה דא דיי.

עד דהו אזלי, הא יונה חד מטא לגבי רבי אלעזר. שריאת, וקא מצפצפא קמיה. אמר רבי אלעזר, יונה פשרה מהימנת הוית תדיר בשליחותיך, זילי ואימא ליה, הא חברייא אתאן לגבך, ואנא עמהון. ונסא יתרחיש ליה לתלתא יומין, ולא ינפול עליה דחילו, דהא בחדוה אנן אזלין לגביה. אתיב זמנא אחרא ואמר, לא חדינא סגיא, ובאיש בעיני סגי, על חד רמונא מליא דאתיהיב תחותיה, ויוסי שמיה. אזלת ההיא יונא מקמיה, ואינן חברייא אזלו.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי אבא לרבי אלעזר, מאי האי, תוהנא סגי, ממה דחמינא. אמר ליה, יונה דא אתאת לגבאי בשליחותיה דרבי יוסי חמי, דאיהו בבי מרעיה, וידענא מהאי יונה דאשתזיב, וחלופא אתייהיב עליה ואתסי.

עד דהו אזלו, הא עורבא חד קאים לקמייהו, קרא בחילא, ומצפצפא צפצופא סגי. אמר רבי אלעזר, להכי את קיימא, ולהכי אנת מתקן, זיל לארחה, דהא ידענא. אמר רבי אלעזר, חברייה גיזיל ונגמול חסד לרמונא, דהו מליא מפלא, ורבי יוסי דפקיעין שמיה איהו, דהא אסתלק מעלמא דין, ולית מאן דחוי לאשתדלא ביה, ואיהו קרב לגבן.

סטו מארחא, ואזלו לתמן. כיון דחמו לון כל בני מאתא, נפקו לגבייהו. ועאלו תמן בבי רבי יוסי דפקיעין, אינון חברייה אלין. ברא זעירא הוה ליה לרבי יוסי, ולא שביק לבר נש דימטי לערסא דאבוי, בתר דמית. אלא הוא בלחודוי הוה סמיך ליה, ובכי עליה, פומיה בפומיה מתדבקא.

פתח ההוא ינוקא ואמר, מאריה דעלמא, כתיב באורייתא, (דברים כב) כי יקרא קן צפור לפניך וגו', שלח תשלח את האם וגו'. הוה געי ההוא ינוקא ובכי, אמר, מאריה דעלמא, קיים מלה דא דאורייתא, תרין בנין הוינא מאבא ואמי, אנא ואחתי זעירתא מנאי. הוה לך למיסב לן, ולקיימא מלה דאורייתא. ואי תימא מאריה דעלמא, אם כתיב, ולא אב, הא הכא כולא הוא, אבא ואמא. אימא מיתת, ונסיבת לה מעל בנין. השתא אבא דהוי חפי עלן, אנסיב מעל בנין, אן דינא דאורייתא. בכו רבי אלעזר וחבריה, לקבל בכיה וגעו דההוא ינוקא.

פתח רבי אלעזר ואמר, (משלי כה) שמים לרום וארץ לעומק וגו'. עד דהו אמר רבי אלעזר קרא דא, הוה עמודא דאשא פסיק בינייהו, וההוא ינוקא הוה דביק בפומיה דאבוי, ולא הו מתפרשאן. אמר רבי אלעזר, או בעי קודשא בריך הוא למרחש ניסא, או בעי דלא ישתדל בר נש אחרא עליה, אבל על מלין דההוא ינוקא ודמעוי, לא יכילנא למסבל.

[זוהר חלק ג' - דף ר"ה ע"א]

עד דהו יתבין, שמעו חד קלא, דהו (דף ר"ה ע"א) אמר, זכאה אנת רבי יוסי, דמלין דהאי גדיא זעירא, ודמעוי, סליקו לגבי פרסייה דמלכא קדישא, ודנו דינא, ותליסר בני נשא אזמין קודשא בריך הוא למלאך המות בגינך, והא עשרין ותרין שנין אוסיפו לך, עד דתוליף אורייתא, להאי גדיא שלימא, חביבא קמי קודשא בריך הוא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

קמו רבי אלעזר וחברייא, ולא שבקו לבר נש למיקם בביתא, מיד חמו ההוא עמודא דאשא דסליק, ורבי יוסי פתח עינוי. וזהו ינוקא דביק פומיה בפומיה. אמר רבי אלעזר, זכאה חולקנא דחמינא תחיית המתים, עינא בעינא. קריבו לגביה, וזהו ההוא ינוקא נאים, כמה דגוע מהאי עלמא, אמרו זכאה חולקנא רבי יוסי, ובריה רחמנא דארחיש לך ניסא, על געיא ובכייא דבנה, ובמלוי, דהכי דחיק במלין שפירין לתרע שמיא, במלוי ובדמעוי אוסיפו לך חיון.

נטלוהו לההוא ינוקא, ונשקוהו ובכו עמיה מחדוה סגיא. ואפקוהו לביתא אחרא, ואתערו עליה, ולא אודעו ליה מיד, אלא לבתר הכי. חדו תמן תלתא יומין, וחדישו בהדי ההוא רבי יוסי, כמה חדושין באורייתא.

אמר לון רבי יוסי, חברייא, לא אתיהיבת לי רשו לגלאה מההוא דחמינא בההוא עלמא, אלא לבתר תריסר שנין. אבל תלת מאה ושתין וחמש דמעין, דאושיד ברי, עאלו בחושבנא קמי מלכא קדישא, ואומינא לכו חברייא, דבשעתא דפתח בההוא פסוקא, וגעא באינון מלין, אזדעזעו תלת מאה אלפי ספסלי דהו במתיבתא דרקייעא, וכלהו קיימי קמיה דמלכא קדישא, ובעו רחמי עלי, וערבו לי. וקודשא בריך הוא אתמלי רחמין עלי.

ושפיר קמיה, אינון מלין, ותיך מסר נפשיה עלי. וחד אפטרופסא הוה קמיה, וקאמר, מארי דעלמא, הא כתיב (תהלים ח) מפי עוללים ויונקים יסדת עוז למען צורריך להשבית אויב ומתנקם. יהא רעוא קמך, זכו דאורייתא, וזכו דההוא רביא, דקא מסר נפשיה על אבוה דתחוס עליה, וישתזיב.

ותליסר בני נשא אזמין ליה תחותי, וערבונא יהב ליה, מדינא תקיפא דא. כדין קרא קודשא בריך הוא למלאך המות, ופקיד ליה עלי, דליתב לבתר עשרין ותרין שנין, דהא לאו ערבונא קמיה, אלא ליתוב לידוי, משכנן דהו בידוי, השתא חברייא, בגין דחמא קודשא בריך הוא דאתון זכאי קשוט, אתרחיש ניסא לעיניכו.

פתח רבי יוסי ואמר, (שמואל א ב) ”ממית ומתיה מוריד שאול ויעל. האי קרא אית לאסתכלא ביה, וכי ”ממית, והא שמא דא סמא דחיון איהו לכלא. ומלה דא דמותא, לא שריא ביה, ובכל אתר שמא דא יהיב חיון לכל עלמא, מהו ”ממית, חשבין בני נשא דאיהו קטיל לכל בני נשא. אלא ”ממית ודאי דאיהו עליה, לא יכלין כל מקטרגין דעלמא לנזקא ליה, בשעתא דאסתליק מניה, מיד כל מקטרגין יכלין ליה, ומית בר נש. לאו הכי.

אלא ”ממית, למאן ממית. לההוא משיכו דסטר אחרא בישא. פיון דמשיכו דסטר בישא, חמי ליה לזיו יקריה דקודשא בריך הוא, מיד מית. ולית ליה קיומא אפילו רגעא חדא. פיון דההוא משיכו דסטר אחרא מית ואתעבר מן עלמא, מיד

זֶהָר הַיּוֹמִי" - לְיִמּוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר וְתַקּוּנָיִם בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה

מַחֲיָה. לְמֵאן מַחֲיָה. לְהֵהוּא מְשִׁיכוּ דְרוּחַ קֹדֶשׁא, דְּאֵתִי מְסַטְרָא דְקְדוּשָׁה, מַחֲיָה לִיה, וְאוֹקִיָּם לִיה בְּקִיּוּמָא שְׁלִיָּם. כִּלְא עֵבִיד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בּוֹמְנָא חֲדָא. וְמָה דְאָמַר מוֹרִיד שְׁאוּל וְיַעַל. מוֹרִיד לְהֵהוּא רוּחַ קֹדֶשׁא לְשְׁאוּל, וְעֵבִיד לִיה תַּמְן טְבִילָה, לְאַתְדַּכְּפָא, וּמִיד סְלִיק לִיה, (לְשְׁאוּל, לְאַתְדַּנָּא תַּמְן, וּמִיד סְלִיק לִיה וְעֵבִיד לִיה תַּמְן טְבִילָה) וְעָאֵל לְאַתְר דְּאַצְטְרִיךְ בְּגֵן עֵדֵן.

וְאַנָּא, חֲבַרְיָא, בְּהֵהוּא שְׁעָתָא דְאַסְתְּלִקְנָא מְעֵלְמָא, רוּחָא דִּילִי אֲסְתְּלִק וְדַמְךָ מִיד, עַד שְׁעָתָא זְעִירָא דְאַחֲיָא לִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְגוּפָא הוּהּ מִית. בְּשְׁעָתָא דְפִתַח בְּרִי בְּאַיְנוֹן מְלִין, כְּדִין פְּרַחָה נְשֻׁמְתִּיה (נ"א נְשֻׁמְתִּי), וְאַעֲרַעַת בְּנְשֻׁמְתָא דִּילִי, דְהוּהּ סְלִקָא מְגוּ דְכִיּוּ וּמְגוּ טְבִילָה, וְעָאֵלָת בְּאַתְר דְּעָאֵלָת, וְתַמְן אֲתַדְּן דִּינְהָא, וְאַתְיִיְהִיבוּ לִי עֲשָׂרִין וְתַרִּין שְׁנִין דְחִיָּין, בְּגֵין דְמַעֲיָן (דָּף ר"ה ע"ב) וּמְלִין דְבְּרִי, מְכָאן וְלַהֲלָאָה, אִית לִי לְאַשְׁתְּדִלָּא בְּמָה דְחַמִּינָא, דְהָא לִית לִי לְאַשְׁתְּדִלָּא בְּמְלִין דְהָאִי עֲלָמָא. כִּיּוֹן דְחַמִּינָא מָה דְחַמִּינָא, וּבְעֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְלָא יִתְאַבִּיד וְיִתְנַשֵּׂי מִנְאִי כְלוּם.

פִּתַח וְאָמַר, (תְּהֵלִים קִיח) יִסּוּר יִסְרַנִּי יְהִ וְגוֹ, דְדוּד מְלַכָּא אָמַר דָּא, עַל כָּל מָה (ס"א דְאֵעֵבַר) דְעֵבִיד בְּהָאִי עֲלָמָא, וְאָמַר עַל אֲבַטְחוּתָא דְהוּהּ לִיה בְּהֵהוּא עֲלָמָא. עַל כָּל מָה דְאַעֲבַר בְּהָאִי עֲלָמָא, דְרַדִּיפוּ לִיה, וְהוּהּ (לִיה) עָרִיק בְּאַרְעָא נּוֹכְרָאָה, בְּאַרְעָא דְמוֹאֵב, וּבְאַרְעָא דְפִלְשֶׁתַי, וּמְכַלְהוּ שׁוֹיֵב לִיה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלָא שְׁבִיק לִיה לְמוּתָא, וְאָמַר עַל אֲבַטְחוּתָא דְהֵהוּא עֲלָמָא.

אָמַר דְדוּד, אִי הֲכָא חֲבַנָּא לְגַבִּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, הֲכָא אֲלִקִּינָא, וְקַבִּילָנָא עוֹנְשָׁא דִּילִי, וְאַדְכִּי לִי מְכַל מָה דְחַבַּנָּא, וְלָא שְׁבִיק עוֹנְשָׁא דִּילִי לְהֵהוּא עֲלָמָא, בְּתַר מִיתָה. וְדָאִי יִסּוּר יִסְרַנִּי יְהִ, בְּהָאִי עֲלָמָא, בְּגֵין לְנִקְאָה לִי. וְלְמוּת לָא נְתַנְנִי, בְּהֵהוּא עֲלָמָא, לְנִטְלָא נְקַמְתָּא מִנְאִי, וְאַנָּא, הָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֲנִקִּי לִי זְמַנָּא חֲדָא בְּהָאִי עֲלָמָא, מְכָאן וְהֵלָאָה אֲצְטְרִיכְנָא דְלָא אָהָא בְּכַסּוּפָא בְּעֲלָמָא דְאֵתִי.

פִּתַח הֵהוּא יְנוּקָא בְּרִיָּה וְאָמַר, (בְּמַדְבָּר כ"ז) אֲבִינוּ מֵת בְּמַדְבָּר וְהוּא לָא הִיָּה בְּתוֹךְ הָעֵדָה וְגוֹ. אֲבִינוּ, הָא טַעְמָא לְעִילָא, אָרִיךְ מְלָה וּמְשִׁיךְ לָה, אִי חֲסִידִין קְדִישִׁין, כְּמָה מְשִׁיכוּ דְצַעֲרָא בְּמַקְרִי אֲבִינוּ. לִית צַעֲרָא, וְלִית כְּאָבָא דְרוּחָא וּנְפִשָׁא, אֲלָא כַּד קָרְאֵן הֲכִי, אֲבִינוּ, בְּכַאָבָא מְלָבָא. מֵת בְּמַדְבָּר, וְכִי אֲחַרְגִין לָא מִיתוּ בְּמַדְבָּרָא, דְהֲכָא רְשִׁים לִיה, וְאָמַר דְאִיהוּ מֵת בְּמַדְבָּר, וְהָא אֶלְף וּרְבֵבָן מִיתוּ בְּמַדְבָּרָא.

אֲלָא כְּמָה בְּנִי נָשָׂא עֲרִטִילָאִין עַל דָּא, מְנַהוֹן אֲמַרִי דְהוּא מְקוּשֵׁשׁ עֲצִים הוּה, דְכַתִּיב כִּי בַחֲטָאוּ מֵת. וּמְנַהוֹן אֲמַרִי הֲכִי, וּמְנַהוֹן אֲמַרִי הֲכִי, וְאַנָּא הֲכִי אוּלִיפְנָא, יוֹמָא דְאַבָּא נָפַל בְּבִי מְרַעִיָה, אוּלְפִי לִי דָּא. וְאַנָּא חַמִּינָא מָה דְחַמִּינָא, דְפַקִּיד לִי אָבָא דְלָא לְגַלְאָה. אֲלָא כְּמָה וְכְמָה הוּוּ דְמִיתוּ בְּמַדְבָּרָא, וְלָא עַל חוּבָא דְקַרְחָה, וְלָא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

על חובא דמרגלים, כד אתגזר גזרה, (ס”א ולא על חובא דעגלא דעבדו וכו’) אלא קודם (ס”א דמיתו על חובא דקרת, על חובא דמרגלים, כד אתגזר גזרה, וקודם) מתן תורה, ובתר עגלא דעבדו, אינון מטעי עלמא, ואינון דאתמשכו אבתרייהו.

אבל טענה דטעינו אינון בנתין, דמית במדבר, איהו, ותוה צלפחד רב לבי יוסף, ומגו דלא ידע ארחוי דאורייתא פדקא יאות, לא הוה נשיא. והוא הוה דלא נטר פומיה ומלוי לקבליה דמשה, ועליה פתיב, (במדבר כא) וימת עם רב מישראל. גבר דלא ידע אורייתא, (ס”א לאו רב באורייתא) ואיהו רב משפחה. רב דזרעא דיוסף, מבניו דמנשה. ובגין דחב במדבר במלולא לגבי משה, חשיבו דמשה אנטר דבבו. ובגין כד קריבו לקמיה דמשה, ואלעזר, וכל הנשיאין, וכל רישי אבהן, ולא מלילו עם משה אלא לקמיהו, בגין דקניאו קנאה מניה.

מכאן, מאן דחייש מן דינא, יקרב אחרנין, ויסגי בגוברין בהדי ההוא דינא, בגין דישמעון דינא מניה, וידחל מניהו, ולא יהא דן אלא פדקא יאות, ואי לא, ידחי ליה מן דינא. ואינון לא ידעו דהא (במדבר יב) משה ענו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה. ולא ידעו דמשה לאו הכי.

פיון דחמא משה כד, אמר חמינא דכל כנופיא דגוברין רברבין מישראל, וכל רישי אבהן וכל נשיאי כנשתא, עלי קריבו. מיד אתפרש משה מן דינא, הדא הוא דכתיב, (במדבר כז) ויקרב משה את משפטן לפני יי. (אמר משה דא לא אתחוי לדינא) ענותנותא דמשה, אקריב את משפטן לפני יי. דייגין אחרנין, ארחא דא לא נטלי, דאף על גב דכנופיא סגי עליהון. אינון דייגי אקרון עזי פנים, לית בהו מענותנותא דמשה כלל. זכאה חולקיה דמשה. חדו רבי אלעזר וחברייא.

סדר הלימוד ליום טו אייר [יום 222 בשנה]

[זוהר חלק ג' - דף ר”ו ע”א]

אמר ההוא ינוקא, אהדרנא למלין קדמאין. אבינו מת במדבר אבינו האי טעמא דאמי, לנחש תלייא על קדליה, ומשיך זנביה בפומיה, בטעמא, דההוא דאתמשך עליה לעילא. מת במדבר, במלולא דפומיה. אתבהיל ההוא ינוקא בבהילו, ואתקיף בקודלא דאבוי, ובכה ואמר, צלפחד דא במלולא מית, ואנת אבא במלולא אהדרת לעלמא דא. אהדר אבוי ונשיק (דף ר”ו ע”א) ליה, וגפיף ליה. פכו רבי אלעזר, וחברייא פלהו, ואבוי בכה בהדייהו, נטלוהו פלהו ונשקוהו בפומוי, על רישיה, ועל עינוי, ואבוה הוה בכי בהדיה.

אמר ליה רבי אלעזר, ברי, הואיל ואמרת מלה דא, מהו פי בחטאו מת. אמר ההוא ינוקא, אבא, אבא, בחד מלה סגי לון, בחטאו דההוא (ס”א כיון דההוא) נחש

בהאי ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי - [דף 2452]

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דְּכָרִיךְ בּוֹנֵבִיָּה לְעִילָא, מְשִׁיךְ טַעְמָא בַּחֲטָאוֹ, מְאִי בַּחֲטָאוֹ. בַּחֲטָאוֹ דְּהָהוּא נַחֲשׁ. (ולא בחטא אחרא) וּמְאִי אִיהוּ. מְלוּלָא דְּפּוּמִיָּה, כִּי בַּחֲטָאוֹ מֵת, טַעְמָא דְּהָהוּא מְשִׁיכוֹ דְּהָהוּא נַחֲשׁ דְּכָרוּךְ בּוֹנֵבִיָּה, בַּחֲטָאוֹ וּדְאִי.

נְטִילִיה רַבִּי אֲלַעְזָר בְּתוֹקְפִיה, בֵּין דְּרוּעוּי, וּבְכוּ פְלִהוּ חֲבַרְיָא. אָמַר לוֹן, רַבָּנָן, שְׂבוּקוֹ לִי בְּהַדִּי אָבָא, דְּעַד כְּעַן לֹא אֲתִישְׁבָא רוּחִי (ס"א רוחיה). אָמַר רַבִּי אֲלַעְזָר לְרַבִּי יוֹסִי, אֵימָא כְּמָה יוֹמִין וְשָׁנִין לְהָאֵי יְנוּקָא. אָמַר לוֹן, חֲבַרְיָא, בְּמָטוֹ מְנַיִכוּ לֹא תִבְעוּן דָּא, דְּהָא עַד לֹא מָטוּ עֲלוּי חֲמֵשׁ שָׁנִין.

אָמַר לִיה רַבִּי אֲלַעְזָר, חֵס וְשְׁלוֹם, דְּהָא בְּעִינָא טָבָא אֲשַׁגְחָנָא בֵּיהּ. וּמָה דְּאֲמַרְתָּ חֲמֵשׁ שָׁנִין, אֵינּוֹן חֲמֵשׁ שָׁנִין (בראשית מה) אֲשֶׁר אֵין חָרִישׁ וְקִצִּיר. דְּלֹא תִקְצוֹר לִיה לְעַלְמִין. אָמַר רַבִּי אֲלַעְזָר לְרַבִּי אָבָא, נִיתִיב הֵכָא עַד ז' יוֹמִין, בְּגִין דְּאֲתִישְׁבָא בֵּיתָא. דְּהָא כָּל שְׁבַעָה יוֹמִין דְּנִשְׁמַתָּא נִפְקַת מִן גּוּפָא, אֲזִלַּת עֲרִטִילָאָה. וְהִשְׁתָּא דְּאֲהַדְרַת, עַד כְּעַן לֹא אֲתִישְׁבַת בְּדוּכְתָהָא, עַד שְׁבַעָה יוֹמִין.

אָמַר רַבִּי אָבָא, כְּתִיב (דברים טו) פֶּתוּחַ תִּפְתַּח אֶת יָדְךָ לְאַחִיךָ לְעִנְיָךָ וּלְאֲבִיוֹנְךָ, קָרָא דָּא, הָא תְּנִינָן לִיה, דְּלֹא יִשְׂבּוּק בְּרֵשׁ עִנְיָא דִּילִיה, וְיֵהֵב לְאַחֲרָא. הָא רַבִּי יוֹסִי חֲמוּךְ בְּבֵי מַרְעִיָּה, נִיזִיל וְנִגְמוּל חֲסֵד עֲמִיָּה. וּבַתֵּר דְּנִהְדַּר, נִיעוּל בְּהָאֵי. וְהָא כָּל זְמַנָּא דְּנִהְךָ וְנִהְדַּר בְּאַרְחָא דָּא, נַחְמִי תַחֲיִית הַמֵּתִים. אָמַר רַבִּי אֲלַעְזָר וּדְאִי הֵכִי הוּא, נְשַׁקוּהוּ לְהָהוּא יְנוּקָא, בְּרַכּוּהוּ וְאֲזִלוּ.

אָמַר רַבִּי אָבָא, תּוֹוֹהֵנָא עַל דְּרִדְקֵי דְּדָרָא דָּא, כְּמָה תְּקִיפָא חִילִיָּהוּ, וְאֵינּוֹן טְנָרִין רַבְרַבִּין רָאמִין. אָמַר רַבִּי אֲלַעְזָר, זַפְּאָה חוּלְקִיָּה דְּאָבָא, מְאֲרִיָּה דְּדָרָא דָּא. דְּהָא בְּיוֹמוּי, בְּעֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַתְקָנָא, תְּרִין מִתִּיבְתִין דִּילִיה, וְלִמְעַבַּד לוֹן יִשׁוּבָא רַבְרַבָּא וְעִלָּאָה כְּדָקָא יָאוּת. דְּהָא לֹא יְהָא כְּדָרָא דָּא, עַד דְּיִיתִי מְלַפָּא מְשִׁיחָא. אֲזִלוּ.

עַד דְּהוּוּ אֲזִלִּי, אָמַר רַבִּי אָבָא, הָא תְּנִינָן, עַל חַד סְרִי מְלִין נִגְעִין אֲתִיין עַל בְּנֵי נְשָׂא. וְאֵלִין אֵינּוֹן: עַל עֲבוּדָה זְרָה. וְעַל קְלָלַת הַשֵּׁם. וְעַל גְּלוּי עֲרִיוֹת. וְעַל גְּנִיבָה. וְעַל לְשׁוֹן הָרַע. וְעַל עֲדוּת שְׁקֵר. וְעַל דְּיִינָא דְּמִקְלָקֵל יַת דִּינָא. וְעַל שְׂבוּעַת שְׂוָא. וְעַל דְּעָאֵל בְּתַחוּמָא דְּחֲבַרְיָה. וְעַל דְּמַחְשָׁב מַחְשְׁבִין בִּישׁוּן. וְעַל דְּמִשְׁלַח מְדַנִּים בֵּין אַחִים. וְאִית דְּאֲמַרִּי, אַף עַל עִינָא בִישָׂא. וְכִלְהוּ תְּנִינָן בְּמַתְנִיתָא.

עֲבוּדָה זְרָה מְנִין. דְּכְתִיב, (שמות לב) וַיֵּרָא מֹשֶׁה אֶת הָעָם כִּי פְרוּעַ הוּא כִּי פָרַעַה אַהֲרֹן. מְאִי כִּי פְרוּעַ הוּא. דְּאֲלָקוּ בְּצַרְעַת. כְּתִיב הֵכָא כִּי פְרוּעַ הוּא, וְכְתִיב הָתָּם, (ויקרא יג) וְהִצְרוּעַ אֲשֶׁר בּוֹ הִנְגַע בְּגָדוֹ יִהְיוּ פְרוּמִים וְרָאשׁוֹ יִהְיֶה פְרוּעַ. וְעַל קְלָלַת הַשֵּׁם, דְּכְתִיב, (שמואל א יז) הַיּוֹם הַזֶּה יִסְגְּרָךְ יְיָ בְּיַדִּי, וְכְתִיב, (ויקרא יג) וְהִסְגִּירוּ הַכֹּהֵן.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי אבא, מלה דא לא אתיישבא, ואצטריך לעינא ביה. אמר רבי אלעזר, הכי הוא ודאי, פלשתי דא קריב לייחוסא דדוד הוה, וברה דערפה הוה, והיינו דכתיב, (שמואל א יז) ממערכות פלשתים, אל תקרי ממערכות, אלא ממערות פלשתים, דשויה ל'אמיה כמערתא דא. וכיון דכתיב, (שמואל א יז) ויקלל הפלשתי את דוד באלהיו, אסתפל ביה דוד בעינא בישא. ובכל אתר דהוה מסתפל בעינא בישא, כל זיני צרעת אתמשכן מעיניה דדוד. והכי הוה ביואב, פיון דאסתפל ביה דוד בעינא בישא, מה כתיב, (שמואל ב ג) ולא יפרת מבית יואב זב ומצורע וגו'.

והכא בפלשתי דא, פיון שקלל את השם, אסתפל ביה בעינא בישא, וחמא במצחיה דאצטרע. מיד (שמואל א יז) ותטבע האבן במצחו, ואתדבקת הצרעת במצחו. וכלא הוה אשתקעת עינא בישא דצרעת במצחו, ואשתקעת אבנא ממש במצחו, ודאי מצורע הוה.

[זוהר חלק ג' - דף ר"ו ע"ב]

רשע חייבא (דף ר"ו ע"ב) דבלעם, עינא דיליה, הוה בהפוכא מעינא דדוד עינא דדוד הוה מרקמא מכל זיני גוונין, לא הוה עינא בעלמא שפירא למחזי, כעינא דדוד. כל גוונין דעלמא מנצצן ביה, וכלא ברחימו למאן דדחיל חטאה, דכתיב, (תהלים קיט) יראיך יראוני וישמחו. חדאן כד חמאן לי. וכל אינון חייבין דחלין מקמיה.

אבל עינוי דבלעם חייבא, עינא בישא בכלא, בכל אתר דהוה מסתפל, כשלהובא שצי ליה. דהא לית עינא בישא בעלמא, כעינא דהוה רשע, דאיהו בהפוכא מעינוי דדוד. על גלוי עריות, דכתיב, (ישעיה ג) ושפח יי קדקוד בנות ציון. וכתיב (ויקרא יד) ולשאת ולספחת. על הגנבה, דכתיב, (זכריה ה) הוצאתיה נאם יי צבאות ובאה אל בית הגנב וגו' וכלתו ואת עציו ואת אבניו. מאן הוא מלה דמכלה עצים ואבנים. דא צרעת. דכתיב, (ויקרא יד) ונתן את הבית את אבניו ואת עציו. על לשון הרע, דכתיב, (במדבר יב) ותדבר מרים ואהרן במשה וגו', וכתיב (במדבר יב) ויפן אהרן אל מרים והנה מצורעת. על עדות שקר, בגין דסהידו ישראל שקר, ואמרו (שמות לב) אלה אלהיך ישראל, בקל תקיף, דכתיב (שמות לב) קול מלחמה במחנה. בגין דא, (במדבר ה) וישלחו מן המחנה כל צרוע וכל זב וגו'. על דיין דמקלקל דינא, דכתיב, (ישעיה ה) פאכול קש לשון אש וחשש וגו' ופרחם פאבק יעלה וגו', מאי טעמא. פי מאסו את תורת יי צבאות. ואין פרחם, אלא צרעת. דכתיב, (ויקרא יג) ואם פרוח תפרח הצרעת. על דעאל בתחומא דחבריה מנין. מעוניהו. דעאל בתחומא דכהונה. דכתיב, (דברי הימים ב כו) והצרעת זרחה במצחו. ועל דמשלח מדנים בין אחים. דכתיב, (בראשית יב) וינגע יי את פרעה, דאיהו שלח

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מְדַנִּים בֵּין אַבְרָהָם וְשָׂרָה. וְעַל עֵינָא בִישָׂא, כְּמָה דְאַתְמַר. וְכִלְהוּ הוּוּ בֵּיהּ בְּהֵוּא רְשָׁע דְבַלְעָם.

תָּא חֲזִי, מַה פְּתִיב, פְּתוּרָה אֲשֶׁר עַל הַנְּהַר. מַאי עַל הַנְּהַר. דִּיֵּהב עֵינָא בִישָׂא, עַל הַהוּא נְהַר, דְקִיִּמָּא בְּהוּ בִישְׂרָאֵל. דְכְּתִיב, (ישעיה 10) הַנְּבִי נֹוֹטָה אֵלֶיהָ כְּנֵהר שְׁלוֹם. וְהוּא אֲתָא בְּהֵוּא פְּתוּרָא, וְאַגְרִי בְּהוּ.

אָמַר רַבִּי אַבָּא, כָּל הַנִּי מְלִין הוּוּ וְדַאי בְּבַלְעָם. אָבֵל גְּלוּי עֲרִיּוֹת מְנִין, דְכְּתִיב, (במדבר לא) הֵן הִנֵּה הֵיוּ לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּדַבַּר בַּלְעָם לְמַסָּר מֵעַל בְּיַי וְגוֹ'. הָא הֲכָא עֲבוּדָה זָרָה וְגְלוּי עֲרִיּוֹת. סְהִדוּתָא דְשִׁקְרָא, דְכְּתִיב וַיִּדַע דַּעַת עֲלִיוֹן, וַדַּעַת בְּהִמְתּוּ לָא הוּוּ יַדַּע. קַלְקַל יַת דִּינָא, דְכְּתִיב לָךְ אִיעֲצָךְ. דְהָא בְּדִינָא קִיִּמָּא, וְיֵהב עֵיטָא בִישָׂא לְאַבְרָאָשָׁא, וְסִטִּי מִן דִּינָא, וְאַמְלִיךְ בִישִׁין עַלִיִּיהוּ.

עָאֵל בְּתַחוּמָא דְלָאוּ דִילִיָּה, דְכְּתִיב וְאַעַל פֶּר וְאֵיל בְּמִזְבַּח, וְכְּתִיב אֵת שְׁבַעַת הַמִּזְבְּחוֹת עֲרַכְתִּי. מְשַׁלַּח מְדַנִּים בֵּין אַחִים, בֵּין יִשְׂרָאֵל לְאַבְיֵהֶם שְׁבַשְׁמִים. לְשׁוֹן הָרַע, לָא הוּוּ בְעַלְמָא כְּגִינִיָּה. קַלְלַת הַשָּׁם, דְכְּתִיב וְאַנְכִי אֶקְרָה כֶּת. וְכִלְהוּ הוּוּ בֵּיהּ. עֵינָא בִישָׂא כְּמָה דְאַתְמַר. וְכִלְא עַל הַהוּא נְהַר דִישְׂרָאֵל, יֵהב עֵינֹוֹי לְאַתְגְּרָא בֵּיהּ. אַרְצֵי בְנֵי עַמּוֹ, וְכִי לָא יַדְעֵנָא דְאַרְצֵי בְנֵי עַמּוֹ הִיא. אֵלָא רְזָא דָא, דְכָל בְּנֵי עַמּוֹ מִתְדַבְּקִין בֵּיהּ וְהָא אֲתַמַּר. (חסר, ועיין בסוף הספר סימן יו"ד) (במדבר כ"ב) וַיֵּרָא בְּלֶק בֶּן צְפּוֹר וְגוֹ'. רַבִּי יוֹסִי פְתַח, (משלי כג) אֵל תִּלְחַם אֵת לַחֵם רַע עֵין וְגוֹ'. דָּא בַלְעָם, דְבָרִיךְ לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל. וְאַל תִּתְּאוּ לְמַטְעַמוֹתֵינוּ, דָּא בְּלֶק, דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּוּ לָא אֲתַרְעִי לְאַיְנוֹן עַלְוֹן דְאַתְקִין קַמִּיָּה.

תָּא חֲזִי, בְשַׁעְתָּא דְחָמָא בְּלֶק דְהָא סִיחוּן וְעוּג אֲתַקְטְלוּ, וְאַתְנַסִּיבַת אַרְעֵהוֹן, חָמָא מַה חָמָא, דְאִיְהוּ אָמַר וַיֵּרָא. אֵלָא חָמָא בְּחֻכְמָתָא דִילִיָּה, דְאִיְהוּ, וְחֻמְשָׁה עַלְאִי דְמַדְיָן, וְעַמִּיָּה, נְפִלִין בִּידָא דִישְׂרָאֵל. חָמָא, וְלָא יַדַּע, וְעַל דָּא אַקְדִּים לְבַלְעָם, דְחִילִיָּה בְּפּוּמִיָּה, כְּגוּוֹנָא דִישְׂרָאֵל דְחִילִיָּהוֹן בְּפּוּמִיָּהוֹן.

[זוהר חלק ג' - דף ר"ז ע"א]

וְאַפִּילוּ בַלְעָם תְּאִיב הוּוּ יִתִּיר מְבַלְק. וְהֵהִיא יַדִּיעָא דְאִיְהוּ הוּוּ יַדַּע, בְּלִילִיָּא הוּוּ יַדַּע, בְּגִין דְאַיְנוֹן כְּתָרִין תְּתַאֲיִן וְחֻמְרִי, לָא שְׁכִיחוּ אֵלָא בְּמִשְׁמָרָה רַאשׁוֹנָה דְלִילִיָּא, וְעַל דָּא הוּוּ לִיָּה אֲתַנָּא, דְהָאִי גִיִּסָא, לְאַתְחַבְּרָא (דף ר"ז ע"א) חֻמְרִי בְּהִדָּה בְּרִישָׁא דְלִילִיָּא.

וְאִי תִימָא, הָא כְּתִיב וַיָּבֵא אֱלֹהִים אֵל בַּלְעָם לִילָה. הָכִי הוּוּ וְדַאי, וְאוּקִימָנָא הַהוּא מְמַנָּא דְמִמְנָא עַלִיִּיהוּ, וְהוּוּ הוּוּ אֲתִי לְקַבְּלִיָּה. כְּגוּוֹנָא דָּא (בראשית לא) וַיָּבֵא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אלהים אל לבן הארמי וגו'. וכלא חד מלה. בגין דא איהו אמר לרב רבי בלק לינו פה הלילה.

פיון דהוה אתי ההוא ממנא, בלעם הוה אתי לגבי אתניה, ועבד עובדיה, ואמר מלי, וכדין אתנא אודעא ליה. ואיהו אחזי עובדא למשרי עלוי ההוא רוחא. ומאי אחזי. הוא הוה ידע דחמרי שטאן ושראן בקדמיתא דליליא, כדין אחזי עובדא, וקאים לאתניה באתר מתתקן, ועביד עובדוי וסדר מלוי. וכדין הוה אתי מאן דאתי, ואודע ליה על ידא דההיא אתון.

פיון דליליא חד אמר ליה לא תלך עמהם, מאי טעמא תב תניינות להאי. אלא אינון ברשותא דלעילא קיימי, והא תנינו, בדרך שאדם רוצה ללכת בה מוליכין וכו'. בקדמיתא פתיב, לא תלך עמהם. פיון דחמא קודשא בריך הוא, דרעותא הוא למיהד. אמר ליה קום לך אתם ואך את הדבר וגו'. מה עבד בלעם כל ההוא ליליא הוה מהרהר ואמר ומה אן הוא יקרא דילי, אי בקטורא אחרא אתקטרנא. אשגח כל ההוא ליליא בחרשוי, ולא אשכח סטרא, דיהא הוא ברשותיה, אלא מסטרא דאתניה.

והיינו דאמר רבי יצחק אמר רבי יהודה, באלין כתרין תתאין אית ימינא ואית שמאלא. מסטרא דימינא חמרי, כמה דאוקימנא. ומסטרא דשמאלי אתני ותאנא, עשרה אינון לימינא, ועשרה לשמאלא. ודא הוא דאמר רבי יוסי, יוסף כד אתפרש מאבוי, ידע בחכמתא דלעילא, ברנא דכתרין קדישין עלאין. פיון דהוה במצרים, אוליף בההיא חכמתא דלהון, באינון כתרין תתאין, היך אחידן אינון דימינא, ואינון דשמאלא. עשרה דימינא ועשרה דשמאלא חמרי ואתני. ובגין כך רמוז לאבוי ממה דאוליף תמן, דכתיב (בראשית מה) ולאביו שלח פזאת עשרה חמורים וגו'.

אמר רבי יוסי, אינון דימינא כלילין פלהו בחד, דאקרי חמו"ר. והאי הוא ההוא חמור, דכתיב, (דברים כב) לא תחרוש בשור ובחמו"ר יחדיו. והאי הוא חמור, דזמין מלכא משיחא למשלט עליה, כמה דאוקימנא. ואינון דשמאלא, כלילין פלהו בחד דאקרי אתון, דהא מסטרהא נפיק עירה, קטרוגא דדרדקי, כמה דאוקימנא. והיינו דכתיב, (זכריה ט) עני ורוכב על חמור ועל עיר בן אתונות, אתנת חסר, עשרה דכלילין בחד.

ודא הוא דאמר רבי שמעון, מאי דכתיב, (בראשית מט) אסרי לגפן עירה. אסרי לגפן, זמין קודשא בריך הוא לקשרא בגיניהון דישראל דאקרון גפן. עירה. דאיהו קטיגורא דילהון, ובגין דאקרון שורק, דכתיב, (ירמיה ב) ואנכי נטעתיה שורק. בני אתנו, ההוא דנפיק מסטרא דהאי אתון.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

והני י' מימינא, וי' משמאלא, ואתכלילן בהני תרי, כלא אינון משתכחי בקס"ם. ואית עשרה אחרנין דימינא ועשרה דשמאלא, דמשתכחי בנח"ש. ועל דא כתיב, כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל. מאי טעמא, בגין כי יי אלהיו עמו. מסטרא דנח"ש, נפק שו"ר, מסטרא דקס"ם, נפק חמו"ר. ודא הוא שור וחמור, ועל דא בלעם, פיון דידע דאתקשר ברשותא אחרא, ואמר ליה אף את הדבר וגו', אבאיש ליה, ואמר, ומה אן היא יקרא דילי. מיד אסתפל בחרשוי, ולא אשכח דיהא ברשותיה, אלא האי אתון.

מיד (במדבר כ"ב) ויקם בלעם בבקר ויחבוש את אתונו למעבד רעותיה בה, ורעותא דבלק. ועל דא ויחר אף אלהים כי הולך הוא. הוא דייקא, דאפיק גרמיה מרשותיה, ממה דאמר ליה ואף את הדבר וגו'. תא חזי דהכי הוא, דהא בקדמיתא יתב ליה רשותא, ואמר קום לך אתם, השתא דהוה אזיל, אמאי ויחר אף אלהים. אלא בגין דהולך הוא, הוא ברשותיה דיליה, לנפקא מההוא דאמר ליה ואף את הדבר.

[זוהר חלק ג' - דף ר"ז ע"ב]

אמר ליה קודשא בריך הוא, (דף ר"ז ע"ב) רשע, את מתקן ומזרו זיינך לנפקא מן רשותי, חייך אנת ואתנך ברשותי תהוון. מיד ויתיצב מלאך יי. מאי ויתיצב. אמר רבי אבא, נפק וקאים באומנותא אחרא, מאומנותא דיליה, דהאי מלאכא דרחמי הוה. והיינו דאמר רבי שמעון, חייביא מהפכי רחמי לדינא. לשטן לו, דהא לא אומנותא דיליה הוה.

אמר רבי אלעזר, לא שני מלאכא, ולא נפק מאומנותא דיליה, אלא בגין דהוה האי מלאכא מסטרא דרחמי, וקאים לקבליה, סתיר חכמתא דיליה, וקלקל רעותיה. דדא הוא דכתיב לשטן לו. לו הוה שטן, ואשתכח שטן, אבל לאחרא לא הוה שטן.

תאנא, אמר רבי שמעון, כמה חפים הוה בלעם בחרשוי, על כל בני עלמא, דהא בשעתא דאשגח, לאשכחא עיטא לנפקא מרשותיה דקודשא בריך הוא, מההיא מלה דכתיב, ואף את הדבר וגו'. אסתפל בחרשוי, ולא אשכח בר ההיא אתון, מה כתיב, ויחבוש את אתונו, אטעין לה בכל חרשין, ובכל קסמין דהוה ידע, ואעיל בה, ואכליל לה מפלהו, בגין למילט להו לישראל. מיד ויחר אף אלהים כי הולך הוא. הוא דייקא כמה דאתמר. מה עבד קודשא בריך הוא, אקדים למלאכא דרחמי. לקיימא לקבליה, ויסתיר חרשוי וקסמוי.

ותא חזי, דעד השתא לא כתיב יי ולא אתחזי בקסמוי וחרשוי. והא אוקמוה. והשתא פיון דאתקין אתניה, וזוה בתקוני חרשוי, בסטרא דדינא למילט לישראל, אקדים קודשא בריך הוא למלאכא דרחמי לקבליה, ובשמא דרחמי, בגין לסתור

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

חכמתא דיליה, ולאסטאה לאתניה מההוא ארחא, כמה דכתיב, ותט האתון מן הדרך. מן הדרך דייקא. ועל דא לא פתיב ויתיצב מלאך האלהים, ויעמוד מלאך האלהים, אלא מלאך יי דרחמי.

אמר קודשא בריך הוא, רשע, את אטענת לאתנך בחרשך, בכמה סטרי דדיני לקבל בני. אנא אעבר טעונך, ויהפך מארחא דא, מיד אקדים מלאכא דרחמי לשטן לו. לו דייקא. כמה דאתמר. (במדבר כ"ב) ותרא האתון את מלאך יי וגו'. אמר רבי יצחק, וכי אמאי חמאת היא, ובלעם דהוה חכים כל כך לא חמא. אמר רבי יוסי, חס ושלום דההוא רשע יסתפל בחיזו קדישא. אמר ליה, אי הכי, הא פתיב נופל וגלוי עינים. אמר ליה לא שמענא בהא מידי ולא אימא. אמר ליה אנא שמענא, דכד הוה אצטריך לאסתפל, הוה נפיל וחמי. והשתא לא אצטריך לאסתפל.

אמר ליה, אי הכי, בדרגא עלאה יתיר הוה על כל נביאי מהימנותא, דאיהו גלוי עינים, חמי ואסתפל ביקרא דקודשא בריך הוא. והא רבי שמעון אמר, בלעם בחרשוי, הוה ידע באינון פתרין תתאין דלתתא, כמה דכתיב, (יהושע יג) ואת בלעם בן בעור הקוסם, קוסם קרייה קרא, דטנופא דטנופי, היך יסתפל ביקרא דמאריה. ועוד, הא אמר רבי שמעון, בחיזו חד דחזא לפום שעתא, דכתיב ויגל יי את עיני בלעם, אתעקימו עינוי, ואת אמרת דהוה חמי בגלוי דעייניו, ואסתפל ביקרא דקודשא בריך הוא.

אמר ליה, אנא אהדרנא לקבלך. דידי ודידך בעי צחותא. ודאי רזי אורייתא עלאין, ולא יכלין בני עלמא למיקם עליהו. בגין כך אסיר לאקדמא במלה דאורייתא, עד דישמע מלה וידע לה על בורייה. אתו לקמיה דרבי שמעון אמרו מלה קמיה.

[זוהר חלק ג' - דף ר"ח ע"א]

פתח ואמר, (תהלים ח) מה אנוש פי תזכרנו וגו', האי קרא אוקמוה, דממנן דעלמא אמרוה, בשעתא דסליק ברעותיה דקודשא בריך הוא למברי אנשא. קרא לכתות פתות דמלאכי עלאה, ואותיב לון קמיה. אמר לון, בעינא למברי אדם. אמרו קמיה, (תהלים מט) ואדם ביקר בל ילין וגו'. אושיט קודשא בריך הוא אצבעא דיליה, ואוקיד לון. אותיב פתות אחרנין קמיה, אמר לון בעינא למברי אדם. אמרו קמיה, (דף ר"ח ע"א) מה אנוש פי תזכרנו. מה טיבו דבר נש דא. אמר לון, בר נש דיהא בצלמא דידן, דיהא חכמתא דיליה, עלאה מחכמתכון.

פיון דברא אדם, וחטא, ונפק בדימוס קמיה, אתו עז"א ועז"אל, אמרו קמיה, פתחון פה אית לן גבך, הא בר נש דעבדת חטי קמך. אמר להו, אלמלי תהוון

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

שְׂכִיחֵי גְבִייהוּ וְכוּ'. מַה עֲבַד קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. אֲפִיל לֹון מְדַרְגָּא קְדִישָׁא דְלִהוּן מִן שְׂמִיא.

אָמַר רַבִּי שְׂמַעוֹן, הַשְׁתָּא אֶהְדְּרָנָא לְתַיּוּבְתֵיכוּן. דְּבַלְעָם אָמַר נּוֹפֵל וּגְלוֹי עֵינַיִם, אִי נִימָא דְלֹא הוּהּ חֲכִי, וְשִׁבּוּחֵי קָא מְשַׁבַּח גְּרַמִּיָּה, הֵיךְ יִכְתּוּב קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא מְלָה כְּדִיבָא בְּאוּרֵיָתָא. וְאִי מְלָה דְקָשׁוּט הִיא, הֵיךְ יִשְׁתַּבַּח הֵהוּא רְשָׁע בְּדַרְגָּא עֲלָאָה עַל כָּל גְּבִיאֵי מְהִימְנוּתָא. וְעוּד, דִּהָא לָא שְׂרִיא קְדוּשָׁה דְלַעֲיָלָא, אֲלֹא בְּאַתְרֵיהּ דְּאַתְחַזִּי לֵיהּ.

הַשְׁתָּא אֶהְדְּרָנָא לְמְלָה קְדַמָּאָה. בְּתַר דְּאֲפִיל לֹון קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, מְאַתְרֵי קְדִישָׁא דְלִהוּן. טַעוּ בְּתַר נְשִׂי עֲלָמָא, וְאַטְעוּ עֲלָמָא. חֲכָא אִית לְאַסְתַּכְּלָא, וְהָא כְּתִיב (תהלים קד) עוֹשֶׂה מְלֹאכֵי רוּחוֹת וּגּוֹ'. וְהָא אֲלִין מְלֹאכֵין הוּוּ, אִיךְ יִכִּילוּ לְאַתְקִימָא בְּאַרְעָא. אֲלֹא תָא חֲזִי, כָּל אֵינּוֹן (מַלְכִים) דְּלַעֲיָלָא, לָא קִימִין, וְלֹא יִכְלִין לְמִיקָם, בְּרַ בְּנִהוּרָא עֲלָאָה דְנִהִיר לֹון, וְקִימִין לֹון. וְאִי פְּסִיק מְנַיְיָהוּ הֵהוּא נְהוּרָא דְלַעֲיָלָא, לָא יִכְלִין לְמִיקָם. כָּל שְׁכָן אֲלִין דְּאֲפִיל לֹון קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. וּפְּסִיק מְנַיְיָהוּ הֵהוּא נְהוּרָא דְלַעֲיָלָא, דְּאַשְׁתַּנִּי זִיווּיָהוּ. וְכַךְ נְחַתוּ וְשְׁלִיט בְּהוּ אֲוִירָא דְעֲלָמָא, אֲשִׁתְּנוּ בְּדַרְגָּא אַחְרָא.

תָּא חֲזִי, מְנָא דִּהוּהּ נְחִית לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל בְּמַדְבְּרָא, הֵהוּא מְנָא הוּוּ, מְטָלָא דְלַעֲיָלָא, דִּהוּהּ נְחִית מְעַתִּיקָא סְתִימָא דְכָל סְתִימִין. וְכַד הוּוּ נְחִית, הוּוּ נְהוּרִיָּה נְהִיר בְּכִלְהוּ עֲלָמִין, וּמְנַיְיָ אֲתֹון חֲקַל דְּתַפּוּחִין, וּמְלֹאכֵי עֲלָאֵי. וְכַד הוּוּ נְחִית לְתַתָּא, וְשְׁלִיט בֵּיהּ אֲוִירָא דְעֲלָמָא, אֲגִלִּיד, וְאַשְׁתַּנִּי זִיווּיָהּ, וְלֹא הוּוּ זִיווּיָהּ אֲלֹא כְּמָה דְכְּתִיב, (במדבר יא) וְהַמֵּן פּוֹרַע גַּד הוּא וּגּוֹ', וְלֹא יִתִּיר. וְכָל שְׁכָן מְלֹאכֵין, פִּיּוֹן דְּנְחַתוּ וְשְׁלִיט בְּהוּ אֲוִירָא, אֲשִׁתְּנוּ מִהֵהוּא דַּרְגָּא קְדַמָּאָה דִּהוּוּ.

מַה עֲבַד קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. חֲמָא דְאַטְעִין עֲלָמָא, קָשֶׁר לֹון בְּשִׁלְשָׁלָאֵי דְפְּרוּזָלָא בְּטוּרָא דְחִשׁוּכָא, בְּאַן אַתְרֵי יִתְבִּי. בְּעַמִּיקָא דְטוּרֵי. אוֹתִיב לֵיהּ לַעֲזֹאֵל, וְרַמִּי חִשׁוּכָא דְאַנְפִּין. בְּגִין דִּהִיא שְׁעַתָּא דְקָשֶׁר לֹון קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, אֲתַתְּקַף וְאַרְגִּין כְּלָפֵי מְעַלָּה, וְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אֲפִיל לֵיהּ בְּעוּמְקָא עַד קְדַלִּיָּהּ, וְזִרִיק חִשׁוּכָא בְּאַנְפּוּי. עֲזֹאֵל דְלֹא אֲתַתְּקַף, אוֹתִיבֵיהּ גְּבִיָּהּ, וְנִהִיר לֵיהּ חִשׁוּכָא.

וּבְנֵי עֲלָמָא דִּידְעִין אַתְרֵיָּהוּ, אַתְיִין לְגְּבִיָּהוּ, וְאוּלְפִין לֹון לְבְנֵי נֶשֶׁא חֲרָשִׁין וּנְחָשִׁין וְקַסְמִין. וְאַיְנּוֹן טוּרֵי חִשׁוּכָא, אֲקָרוּן חֲרָרֵי קְדָם. מְאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּחִשׁוּכָא אֲקָדִים לְנְהוּרָא. וּבְגִין כְּךָ, טוּרֵי חִשׁוּכָא, חֲרָרֵי קְדָם אֲקָרוּן. לְבָן וּבַלְעָם מְנַיְיָהוּ אוּלְפֵי חֲרָשִׁין. וְהֵינּוּ דְאָמַר בַּלְעָם, מִן אַרְם יִנְחִנִּי בְּלֶק מְלֶךְ מוֹאָב מִחֲרָרֵי קְדָם וּגּוֹ'.

תָּא חֲזִי, בַּלְעָם הוּוּ קָא מְשַׁבַּח גְּרַמִּיָּה מִהָאֵי אַתְרֵי, וְאָמַר נְאֻם שׁוֹמֵעַ אֲמַרִּי אֵל וּגּוֹ'. בְּגִין דְּעֲזֹאֵל וְעֲזֹאֵל, אֲמַרִּי לְאַיְנּוֹן בְּנֵי עֲלָמָא, מְאִילִין מְלִין עֲלָאִין, דִּהוּוּ יְדַעִי

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בְּקִדְמִיתָא לְעִילָא. וּמִשְׁתַּעֵי מַעְלָמָא קְדִישָׁא דְהוּוּ בֵיהּ, הָדָא הוּא דְכָתִיב שׁוֹמֵעַ אֲמַרִי אֵל. שׁוֹמֵעַ קוֹל אֵל, לָא כְּתִיב, אֱלֹא אֲמַרִי אֵל, אֵינּוֹן אֲמִירָן דְאֲמַרִי מִנִּיהּ. מֵאֵן דְאֵתִי מִפְּרָקָא, וְשָׁאֲלִין לִיה מֵאֵן אֵת אֲתִי. אֲמַר, מְלַמְשִׁמַּע מְלִין דְמַלְכָּא קְדִישָׁא. כִּךְ נָאִם שׁוֹמֵעַ אֲמַרִי אֵל. וְיֹודַע דַּעַת עֲלִיוֹן, דְהוּוּ יָדַע שְׁעֵתָא דְתַלְיָא דִינָא בְּעַלְמָא, וּמְכוּיִן שְׁעֵתָא בְּחַרְשׁוּי.

[זוהר חלק ג' - דף ר"ח ע"ב]

אֲשֶׁר מַחְזֶה שְׂדֵי יְחֹזָה, מֵאֵן מַחְזֶה שְׂדֵי. אֲלִין אֵינּוֹן נִפְל וּגְלוּי עֵינִים. וְאֲלִין אֵינּוֹן (לך לך פ"ח ע"ב, לקמן רי"ב ע"א, פנחס רל"ב ע"א) עֲזֹאָ וְעֲזֹאָ ל. נִפְל: דָּא עֲזֹאָ, דְאֲעֵמִיק לִיה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעוּמְקָא חֲשׁוּכָא, וְיִתִּיב בְּעוּמְקָא עַד קְדִלְיָה כְּדָקְאֲמֶרֶן, וְחֲשׁוּכָא אֲזֻדְרַק בְּאַנְפּוּי. וְעַל דָּא אֲקָרִי נּוּפֵל. נִפְל זְמַנָּא חֲדָא מִן שְׁמַיָּא, וְנִפְל זְמַנָּא אַחְרָא, לְבַתֵּר, בְּעוּמְקָא דְחֲשׁוּכָא. עֲזֹאָ ל: הוּא גְלוּי עֵינִים, דְהָא לָא אֲזֻדְרַק חֲשׁוּכָא עֲלִיהּ, דְלָא אֲתַתְקַף, וְלָא אֲרַגִּזוּ כְּהָהוּא דְלְעִילָא. (דף ר"ח ע"ב) וּבְלַעַם קָרִי לֹוֹן מַחְזֶה שְׂדֵי, דְאֵינּוֹן נִפְל וּגְלוּי עֵינִים.

וּבְהָהוּא זְמַנָּא, לָא אֲשַׁתְּאַר בְּעַלְמָא, דִּישְׁתַּכַּח גְּבִייהוּ, בַּר אֵיהוּ. וּבְכָל יוֹמָא, הָוָה אֲסֵתִים בְּאֵינּוֹן טוּרִי עֲמַהוֹן. הָדָא הוּא דְכָתִיב, יִנְחֲנִי בְּלֶק מְלֶךְ מוֹאֵב מִתְרַרִי קַדָּם. מִתְרַרִי קַדָּם וְדָאִי, וְלָא מְאַרְץ בְּנֵי קַדָּם.

אֲמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כְּמָה זְמַנִּין אֲמִינָא מְלָה דָּא, וְלָא מְסַתְּפְלִי חֲבַרְיָיָא, דְהָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לָא שְׂרִיא שְׁכִינְתָּא, אֱלֹא בְּאַתֵּר קְדִישָׁא, בְּאַתֵּר דְאַתְחַזִּי לְשְׂרִיא עֲלוּי. וְכֵן קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְכַרִּזוּ וְאֲמַר, (דְּבָרִים יח) לָא יִמְצָא כִּךְ מְעַבִּיר בְּנוּ וְגו'.

וְהוּא דְאֵתִי (ס"א אֵתִי) לְאַתְעֲרַבָּא בְּהַדִּייהוּ.

אֱלֹא זַכָּאָה חוּלְקִיהוֹן דִּישְׂרָאֵל, דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא קְדִישׁ לֹוֹן לְשְׂרִיא בִּינֵיהוּ. וְהֵינּוּ דְכָתִיב, (דְּבָרִים כג) כִּי יִי אֱלֹהֶיךָ מִתְהַלֵּךְ בְּקֶרֶב מַחְנֵיךָ וְגו'. וּבְגִין דְהוּא מִתְהַלֵּךְ בְּקֶרֶב מַחְנֵיךָ, כְּתִיב וְהָיָה מַחְנֵיךָ קְדוֹשׁ וְגו'. וְכְתִיב (וִיקְרָא כ) וְהִיטַתְּם קְדוּשִׁים וְגו'. וְכְתִיב (וִיקְרָא יח) אֵל תִּטְמְאוּ בְּכָל אֵלֶּה וְגו'. וְכְתִיב (וִיקְרָא כ) וְאַקְץ בָּם וְגו'. דְלָא יְכִילָנָא לְקַרְבָּא גְּבִייהוּ, וְשָׂרוּ לִי לְבַר. זַכָּאָה חוּלְקִיהוֹן דִּישְׂרָאֵל, וְזַכָּאָה חוּלְקִיהוֹן דְנִבְיָאִי מְהִימְנֵי קְדִישִׁי, דְאֵינּוֹן קְדִישִׁין, וְאִית לֹוֹן חוּלְקָא לְאַשְׁתַּמְשָׂא בְּקְדוּשָׁה עֲלָאָה. (בְּמַדְבַּר כ"ב) וְתֵרָא הָאֲתוֹן אֵת מְלֶאךָ יִי נִצַּב בְּדַרְךָ וְחֲרַבּוּ שְׁלוּפָה בִּידוּ, (ס"א בְּדַרְךָ), בְּהָהוּא אֲרַחָא דְהוּוּ אֲשַׁתְּקַע (ס"א אֲשַׁתְּכַח) בְּגוּוּהָ. וְחֲרַבּוּ שְׁלוּפָה בִּידוּ, וְכִי אֵי אֵיהוּ נְפִיק לְקַבִּיל הָאִי אֲתוֹן, מֵאִי בְּעֵי חֲרַבָּא. וְאִי אֵיהוּ נְפִיק לְקַבִּילִיהָ דְבְּלַעַם, אֲמַאי חֲמַאת אֲתַנְיָהּ, וְאֵיהוּ לָא חֲמָא. אֱלֹא כְּלָא אֲזַדְמֵן. הָהוּא מְלֶאכְא מְזַדְמֵן לְקַבִּילִיהָ דְאֲתוֹן, לְאַפְקָא לָה מִן הָהוּא אֲרַחָא דְאַתְטַעֵן בָּהּ. וּבְמָה. בְּרַחֲמֵי.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואודמן לקבליה דבלעם, לאענשא ליה, על דאיהו הוה בעי למיהך ברשותיה, ולא ברשותא אחרא (ס”א דלעילא).

אמר רבי יוסי, השתא אית לשאלא, אי מלוי הוה אתיין מסטרא דכתרין תתאין, ולא מאתר אחרא, אמאי כתיב ויבא אלהים אל בלעם וגו', ואף את הדבר וגו'. אמר רבי יצחק (בגנייהון דישראל אתהדר מלאכא למללא עמיה. דאי תימא דקודשא בריך הוא מליל עמיה והוא אמר אך את הדבר וגו'. חס ושלום דהא ההוא מלאכא אמר ליה ואפס את הדבר וגו', דאי תימא ויאמר אלהים אל בלעם וגו'). הכי אוליפנא. דהאי אלהים דהכא פלהו מלאכא הוה. וההוא איהו אתר דאתי מסטרא דדינא קשיא, דביה אחידן חילא ותוקפא דאינון כתרין תתאין, דהוה משתמש בהו בלעם. ובגין כך, ויבא אלהים אל בלעם. ויאמר אלהים אל בלעם. דלזמנין אתקרי מלאכא בשמא עלאה.

ותט האתון מן הדרך, סטאת מן ההוא ארחא, דהות טעינא מסטרא דדינא קשיא, לקבליהון דישראל. ובמה חמא בלעם, דהיא סטאת מההוא ארחא. אלא הכי אמר רבי שמעון, דאפילו בארחא, בעא לאבאשא להו לישראל, בחילא דאתניה. וכיון דלא סליק בידוי, מה כתיב, ויך את האתון במקל. אטען לה, ואלבש לה, בזרוזי דינא קשיא תקיפא. הדין הוא דכתיב במקל. במקל דייקא. דאיהו דינא קשיא תקיפא. במקלו לא כתיב, אלא במקל.

פוק חמי, כמה תקיפא חכמתא דההוא רשע, ותיאובתא דיליה לאבאשא להון לישראל, דאיהו אשגח לנפקא מרשותא דלעילא, בגין דתיאובתיה לאתייקרא, ולאבאשא להו לישראל. (במדבר כ”ב) ויעמוד מלאך יי במשעול הכרמים וגו'. מה כתיב לעילא, בקדמיתא כתיב, ותט האתון מן הדרך ותלך בשדה, ותלך בארץ מישר, מסטרא דשדה, (אתער) וארכינת ממה דהוה בה. ויך בלעם את האתון להטותה הדרך לאסטאה לה מההוא ארחא דשדה. אמר רבי יוסי, בין מלאכא ובין בלעם הות אתנא בעאקו. לבתר כד חמא בלעם, דלא הוה יכיל, כדין ויך את האתון במקל. כמה דאתמר.

[זוהר חלק ג' - דף ר”ט ע”א]

ויעמוד מלאך יי וגו'. אמר רבי אבא, כמה אית לן לאסתפלא במלי דאורייתא, הגי קראי רמיזי (דף ר”ט ע”א) בחכמתא עלאה. וכי למגנא נפק האי מלאכא, לאתחזאה לחד אתנא. או למיקם בין פרמיא לקבלה, זמנא הכא וזמנא הכא. אלא כלא רזא עלאה הוא, וכלא בעי קודשא בריך הוא בגין לאגנא עליהו דישראל, ולא ישלטו בהו זינין בישין, בגין דאינון חולקיה דקודשא בריך הוא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ויעמוד מלאך יי וגו'. תאנא, מסטרא דאמא, כד איהי מתעטרא, נפקין בעטרהא אלה וחמש מאה סטרי גליפין בתכשיטהא. וכד בעאת לאזדווגא במלכא, מתעטרא בחד עטרא דארבע גוונין. (גוונין) אינון גוונין מתלהטן בארבע סטרי עלמא, כל גוונא וגוונא מתלהטא תלת זמנין בההוא סטרא. דאינון תריסר תחומי גליפין. ועאלין ואתכלילו בתריסר אחרנין.

ברישא דעטרא, אית ד' שורין לד' סטרין, ואינון מגדלות, כמה דאת אמר (שיר השירים ה) מגדלות מרקחים. מהו מרקחים. כמה דאת אמר, (שיר השירים ג) מכל אבקת רוכל. ועל כל מגדלא ומגדלא ג' פתחין, קביעין באבנין טבון, מכל סטרא וסטרא. האי עטרא, נהירא (ס"א טהירא) (ס"א טמירא) בדלוגין דאופיר, בגין יקרא דמלכא, כמה דכתיב, (ישעיה יג) אוקיר אנוש מפז וגו'.

תחות עטרא, תליין זגי דדהבא בסחרנהא, זגא דדהבא מסטרא דא, וזגא דדהבא מסטרא דא, וחד רמונא. (ס"א בגו) כגוון ההוא רמונא, אית בה אלה זגין, וכל זגא מנייהו, מתלהטא בסומקא בחוורא. ההוא רמונא אתפלג בפלוגין ארבע, וקיימא פתיחא, לאתחזאה זגהא. תלת מאה ועשרין וחמש זגין לסטרא דא, וכן לכל סטרא וסטרא, עד דמתלהטן ארבע סטרי עלמא, מחיזו דכל פלכא ופלכא, ואינון אקרונ פלח הרמון. כמה דכתיב, (שיר השירים ד) כפלח הרמון רקתך מבעד לצמתך.

ארבע גלגלין בפלכי ארבע זויין, נטלין בגלגולא לההוא עטרא, וכד נטלי לה, אזדקפן לעילא. עד דמטו לגלגולא דפלכא עלאה, דנהים יממא וליליא, מתחברן כל אינון פלכין, ונטלין לעטרא, וזקפן לה. וקלא דאינון גלגלין, אשתמע בכלהו רקיעין. לקל נעמיותא מתרעשין כל חילי שמיא, וכלהו שאלין דא לדא, עד דכלהו אמרי (יחזקאל ג) ברוך כבוד יי ממקומו.

כד מזדווג מלכא במטרוניתא, סלקא עטרא דא, ואתישבת ברישא דמטרוניתא. כדין נחית חד עטרא עלאה, קביעא דכל אבן טבא, וחיזור ושושן, בסחרנהא. בשית גלגלין אתיא, לשית סטרין דעלמא, שית גדפין דנשר נטלין לה. בפלכוי חמשין (ס"א פלכין) ענבין סחרנהא, דגליף בה אימא עלאה. קביעאן באבן טבא, חוור וסומק ירוק ואוכם תכלא וארגוונא. שית מאה ותלת עשר זויין, לכל סטרא וסטרא.

סדר הלימוד ליום טז אייר [יום 223 בשנה]

אלף ושית מאה מגדלין, לכל סטרא וסטרא. וכל מגדלא ומגדלא, טורין קביעין. פרחין לעילא, אשתאבן בכיתונא (ס"א בפתורא) דאימא עלאה, במשח רבות דילה. כדין אימא, בלחישו, נגיד מתנן עלאין, ושדר וקבע לון בההוא עטרא. לבתר

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אנגיד נחלי דמשח רבות קדישא, על רישא דמלכא. ומרישיה, נחית ההוא משחא טבא עלאה, על דיקניה יקרא. ומתמן נגיד על אינון לבושי מלכא. הדא הוא דכתיב, (תהלים קלג) כשמן הטוב על הראש יורד על הזקן וגו'.

לבתר אתהדר עטרא, ומעטרא ליה אימא עילאה בההוא עטרא, ופרישא עליה, ועל מטרוניתא, לבושי יקר בההוא עטרא. כדין קלא אשתמע בכלהו עלמין, (שיר השירים ג) צאינה וראינה וגו'. כדין חדוותא הוא בכל אינון בני מלכא. ומאן אינון. כל אינון דאתו מסטרייהו דישראל. דהא לא מזדווגי בהו, ולא קיימין עמהו, בר אינון ישראל, דאינון בני ביתא, ומשמי ליהו. כדין ברכאן דנפיקי מנייהו, דישראל הוא.

[זוהר חלק ג' - דף ר"ט ע"ב]

וישראל בטלין כלא, ומשדרי חולקא מניה לשאר עמין, ומההוא חולקא אתזנו כל אינון שאר עמין. ותאנא, מבין סטרי חולקיהון דממנן על שאר עמין, נפיק (דף ר"ט ע"ב) חד שביל דקיק, דמתמן, אתנגיד חולקא לאינון תתאי, ומתמן מתפרש לכמה סטרין. ודא קרינון ליה תמצית, דנפיק מסטרא דארעא קדישא.

ועל דא עלמא כוליה מתמצית דארץ ישראל קא שתי. מאן ארץ ישראל. הא אוקימנא. ובין לעילא, ובין לתתא, כל אינון שאר עמין עובדי כוכבים ומזלות, לא אתזנו אלא מההוא תמצית. ולא תימא דאינון בלחודוי, אלא אפילו אינון כתרין תתאין, מההוא תמצית שתיין. ודא הוא במשעול הפרמים, שביל מרברבי שאר עמין דמתברכן מניה.

כד חמא ההוא מלאכא, דהא בלעם אסטי לאתון לההוא שבילא, דכתיב להטותה הדרך, מיד ויעמוד מלאך יי במשעול הפרמים, לאסתמא שבילא, דלא יסתייעון ביה אינון שאר עמין עובדי כוכבים ומזלות, ואינון כתרין תתאין. ואזלא הא, כהא דאמר רבי יצחק, כתיב (שיר השירים א) שמוני נוטרה וגו', לנטרא ולברכא לשאר עמין בגלותא. וישראל דאינון פרמי שלי, לא נטרתי, בגין דאינון בגלותא, ולא מתברכין כדקא חזי.

גדר מזה וגדר מזה. אמר רבי אבא, היך יכיל ההוא מלאכא לאסתמא ההוא שבילא. אלא בגין דסיועא אחרא הוה ליה, קודשא בריך הוא וכנסת ישראל. רבי יהודה אמר, אורייתא מסייעא ליה, דכתיב, (שמות לב) מזה ומזה הם כתובים.

בההיא שעטא מה כתיב. ותרא האתון וגו', ותלחץ אל הקיר, מאי ותלחץ אל הקיר. כמה דאת אמר (ישעיה כב) מקרקר קיר וגו'. קיר: פטרונא, ההוא דשלטא עלייהו. ותלחץ את רגל בלעם אל הקיר, היא לא יהבא ליה סיועא כלל. ובעקווא,

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

(ס"א אשדת) אֲשֶׁרֶת (ס"א אשדרת) לִיה לְהוּא קִיר. וּרְמֹזָא לִיה הַאי, כְּדִין וַיִּסְפֵּה לְהַכּוֹתָהּ בְּהַאי סְטְרָא.

וַיִּוְסַף מְלֵאךְ יי עֲבוּר וַיַּעֲמֹד בְּמִקּוּם צָר וְגו'. בְּתַהֵיא שְׁעָתָא, אֲסִתִּים לָהּ כָּל אֲרַחֲיָן, וְכָל סִיּוּעִין, דְּלֵא אֲשֶׁתְּכַח בַּהּ מְכָל סְטְרָא דְעֵלְמָא סִיּוּעָא. כְּדִין וְתַרְבִּץ תַּחַת בְּלָעָם. כְּד חָמָא בְּלָעָם דְּלֵא הוּהּ יְכִיל, מַה כְּתִיב. וַיַּחַר אִף בְּלָעָם וַיַּךְ אֶת הָאֲתוֹן בְּמִקְלָהּ, כְּמַה דְּאֲתַמַּר, דְּאֲטַעֵן לָהּ, וְאֲלַבֵּשׁ לָהּ, בְּזִירוּנֵי דִינָא קִשְׂיָא תְּקִיפָא. (במדבר כ"ב) וַיִּפְתַּח יי אֶת פִּי הָאֲתוֹן וְגו'. הֵינֵנו חַד מְאִינֹן מְלִין, דְּאֲתַבְּרִיאוּ עֲרַב שַׁבַּת בֵּין הַשְּׁמֵשׁוֹת. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, מְאִי סִגֵּי הַאי לְבָלָעָם, אוּ לְאֲתוֹן, אוּ לְיִשְׂרָאֵל. בְּהַנִּי מְלִין. אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, דְּחִיִּיכִין בֵּיה אִינֹן רַבְרַבִּין דְּהוּוּ עֲמִיָה, וְכַד מְטוּ לְבָלָק, אָמְרוּ לִיה, וְכִי לְהַאי שְׁטִיָּא שְׁדַרְתָּ לְיִקְרָא, לֹא תִשְׁכַּח בֵּיה מִמְשׁוֹת, וְלֹא בְּמַלּוּי. וּבְאִינֹן מְלָה דְּאֲתַנָּא, אֲתַבְּזָא מִן יְקָרִיָה. רַבִּי חֲזִיָּא אָמַר אֲלֵמְלִי לֹא אֲמַרְתָּ אֲתַנָּא הַאי, לֹא שְׂבִיק בְּלָעָם הָהוּא דִּילִיָה, וּבְמַלְי דְּאֲתַנָּא יַדַּע דְּאֲתַבְּר חִילִיָה.

רַבִּי אַבְּא רַמִּי, כְּתִיב (במדבר טז) וַתִּפְתַּח הָאָרֶץ וְגו'. וְכַתִּיב וַיִּפְתַּח יי אֶת פִּי וְגו'. מְאִי שְׁנָא אֲרַץ מְאֲתוֹן, דְּלֵא כְּתִיב בַּהּ וַיִּפְתַּח יי אֶת פִּי הָאָרֶץ. אֲלֵא, הָתָם מִשֶּׁה גְזוּר עַל פּוּמָא, וּפְתַחַת, וְעַבְדַּת אֲרַעָא פְּקוּדָא דְּמִשֶּׁה, וְלֹא יָאוּת דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יַעֲבֹר פְּקוּדֵיהּ, דְּהָא מִשֶּׁה גְזוּר וּפְקִיד, (במדבר טז) וּפְצַתָּהּ הָאֲדָמָה אֶת פִּיהָ. וְעַל דָּא הִיא עַבְדַּת פְּקוּדֵי. דְּכַתִּיב וַתִּפְתַּח הָאָרֶץ אֶת פִּיהָ. אֲבָל הַכָּא, לֹא אֲשֶׁתְּכַח מֵאֵן דְּגוּר, אֲלֵא רַעוּתָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הוּוּ, וְהוּאִיל וְרַעוּתֵיהּ הוּוּ בְּכַף, כְּתִיב וַיִּפְתַּח יי אֶת פִּי הָאֲתוֹן. מַנִּיָה אֲתָא מְלָה, וּמַנִּיָה אֲשֶׁתְּכַח.

רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, אֲסִתְּכַלְנָא בְּפִרְשָׁתָא דָּא, וּבְאֵלִין מְלִין, וְאֲתַחֲזִיין דְּלֵאוּ מְלִין דְּצָרִיכִין אִינֹן. וְכִי מֵאַחַר דְּכַתִּיב וַיִּפְתַּח יי אֶת פִּי הָאֲתוֹן, בְּעִיין לְמַהוּי אִינֹן מְלִין מְלִי מְעַלְיָתָא, מְלִי דְּחַכְמָתָא, וְאִי כְּמַה דְּאֲתַעֲרוּ חֲבַרְנָא, דְּאִיהוּ מְשַׁבַּח דְּסוּסִיָּא דִּילִיָה רַעִי בְּרִטִיבָא, וְהִיא תַבַּת וְאֲמַרְתָּ, הִלֵּא אֲנִכִי אֲתוֹנָךְ. מַהֲכָא הוּוּ לָהּ לְמַפְתַּח, וְהִיא לֹא פְתַחָה אֲלֵא מַה עָשִׂיתִי לָךְ. וְאִי הַכִּי, אָמַי קָא טְרַח קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לְמַפְתַּח פּוּמָה לְהַנִּי מְלִין.

[זוהר חלק ג' - דף ר"י ע"א]

אָמַר רַבִּי אַבְּא, וְדֵאִי בְּאֵלִין מְלִין אוּלִיפְנָא דְּעֵתָא דְּבְלָעָם, דְּלֵאוּ כְּדֵאִי הוּא לְמִשְׁרֵי עֲלִיָה רוּחַ קוּדְשָׁא, וְאוּלִיפְנָא, דְּהָא לִית יְכִילוּ בְּאֲתַנִּיָה, לְאַבְּאִשָּׁא אוּ (דף ר"י ע"א) לְאוּטְבָא. וְאוּלִיפְנָא מְהַאי אֲתוֹן, דְּהָא לִית חִילָא בְּבַעֲרֵי לְאַשְׁרָאָה עֲלִיָהוּ דְּעֵתָא שְׁלִים. תָּא חֲזִי, בְּלָעָם, בְּתַהֵיא מְלָה דְּאֲתַנִּיָה, וּבְתַהֵיא דְּעֵתָא טְפִשָּׁא לֹא יְכִיל לְמִיקָם. בְּדַעְתָּא עֲלָאָה עַל אַחַת כְּמַה וְכַמַּה. (במדבר כ"ב) וְתַאמַר לְבָלָעָם מַה עָשִׂיתִי לָךְ. וְכִי בְּרִשׁוּתֵי הוּוּ לְמַעַבְד טַב וּבִישׁ. לֵאוּ. דְּהָא בְּעִירֵי לֹא מְתַנְהֲגוּן, אֲלֵא בְּמַה

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דנהגו לון. ואף על גב דההיא אתנא בעמיקתא (ס"א בעקתא) יתיר, לאו ברשותה היא, דהא הוא אטעין לה בחרשוי, וברשותיה קיימא.

ויאמר בלעם לאתון פי התעללת בי. הוה ליה לחייבא מנה, והוא אתיב לקבלא טפשותא דמלהא, כדין חייכו מניה, ואתקליל בעינייהו, וידעו דאיהו שטיא. ומה אמר. פי התעללת בי לו יש חרב בידי. אמרו, שטיא דא איהו יכיל לשיצאה עמין בפומיה, היך לא יכיל לשיצאה לאתניה, והוא בעי חרבא. ואוליפנא, דלית חילא בבעירי לאשראה עלייהו רוחא אחרא, דאי ימרון בני נשא, אי ימללון בעירי, כמה דעתא שלים יפקון לעלמא, פוק ואוליף מהאי אתנא, דהא קודשא בריך הוא אפתח פומה, חמי מלוי. (מצאתי כתוב בהעתקות, חסר כאן)

ויהי בבקר ויקח בלק את בלעם וגו'. רבי יצחק אמר, בלק חפים הוה בחרשין, יתיר מבלעם, בר דלא הוה מכוון שעתא ללטיא. משל וכו'. בגין כך ויקח בלק את בלעם וגו'. הוא הוה אתקין ליה ואחיד ליה לכלא.

ויעלהו במות בעל. מאי ויעלהו במות בעל. אלא אשגח בחרשוי, במאי סטרא יתאחיד בהו, ואשפח דזמינין ישראל למעבד במות, ולמפלח לבעל. כמה דכתיב, וילכו אחרי הבעל. וירא משם קצה העם, חמא רבבי דעמא, ומלכא דלהון, דפלחין ליה, כמה דכתיב (מלכים א יח) ויקראו בשם הבעל, וכתיב (מלכים א יח) אם יי האלהים וגו'. פיון דחמא בלעם, דזמינין ישראל להאי, מיד ויאמר בלעם אל בלק בנה לי בזה שבעה מזבחת. (חסר כתיב)

רבי יוסי ורבי יהודה, חד אמר לקבלי מדבחן דקדמאי, אקריב אינון שבעה מדבחן. וחד אמר, בחכמתא עבד כלא, ואשפח דחולקיהון דישראל בשבעה דרגין אתקשרו. בגין כך אסדר שבעה מדבחן.

לבר נש דהוה ליה רחימא חד, דשבק ליה אבוי. ובני נשא מסתפו לקטטה בהדיה, בגין ההוא רחימא. ליומין, אתא בר נש חד, ובעא לאתערא קטטו בהדיה. אמר, מה אעביד, אי אתער ביה קטטא, הא ההוא רחימא דאתקשר בהדיה, ולא יכילנא, אמר מה עבד, שדר ליה דורון לההוא רחימא. אמר ההוא רחימא, וכי מה אית ליה להאי בר נש גבאי, ידענא דבגין ההוא בר רחימאי הוא. אמר, האי דורון לא ייעול קמאי, זמינו ליה לכלבי ויכלוניה.

כך בלעם, אתא לאתערא קטטו בהו בישראל, וחמא דלא יכיל בגין ההוא רחימא עלאה דלהון, (כמה דאת אמר (משלי כז) רעך ורע אביך אל תעזוב.) שארי לתקנא קמיה דורון. אמר קודשא בריך הוא, רשע ומה אית לך גבאי, את בעי לאזדווגא בבני, הרי דורונך זמין לכלבי. תא חזי, מה כתיב, ויקר אלהים אל

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בלעם. ואמר רבי שמעון, לשון קרי וטומאה. דורונך לאלין אתמסר ולא ייעול קמאי.

רבי אבא אמר, ויקר: כמה דאת אמר, (תהלים קמז) לפני קרתו מי יעמוד. הוא הוה זמין, דבההוא דורון, יכיל בהו בישראל. מה פתיב. ויקר אלהים. קריר גרמיה מן דא דהוה חשיב. ויקר אלהים, כמה דאתמר, דאתער עליה מסטרא דמסאבותא.

[זוהר חלק ג' - דף ר"י ע"ב]

רבי אלעזר אמר, ויקר, בלעם חשיב דבההוא דורון ייעול לאבאשא להו לישראל, וקודשא בריך הוא אעקר ליה מקמיה לההוא דורון. ואעקר ליה לבלעם, ממה דהוה חשיב. ואעקר (ס"א ליה מההוא דרגא), לההוא דרגא הדא הוא דכתיב ויקר. כמה דאת אמר (משלי לו) יקרונה עורבי נחל. אמר ליה, רשע, לית אנת פדאי לאתקשרא בהדאי (דף ר"י ע"ב) ולמייעל קמאי. דורונך לכלבי אתמסר.

אמר רבי שמעון, תא חזי, האי רשע, געלא דכלא הוה. דלא תשכח בכל פרשתא דא, ויאמר יי אל בלעם, או וידבר יי, חס ושלום. מה פתיב. וישם יי דבר בפי בלעם וגו', כמאן דשוי חסמא בפום חמרא, דלא יסטי הכא או הכא, כף וישם יי דבר בפי וגו'.

אמר ליה קודשא בריך הוא, רשע, את חשיב דעל ידך יהא ויתקיים ברכה בבני, או אפכא. לא צריכין אינון לך, כמה דאמרין לצרעה וכו'. אלא את שוב אל בלק, וכד תפתח פומך, לא יהא ברשותך. ולא בפומך תלייא מלולא, אלא וכה תדבר. הרי כ"ה, דזמינא לברכא לון. כה, תמלל ברכה דבני, דכד תפתח פומך, היא תמלל מלין, לאתקיימא על בני, דלא אשבוק מלין לך.

תא חזי, דכף הוא, פיון דאתא לבלק, ובלק שמע כל אינון מלין, הוה חשיב דהא מפומיה דבלעם נפקין, אמר, לקוב אויבי לקחתיך. אמר בלעם. סב אלין חרשין ביך, בגין לאעפבא הכא להאי כה, ואי את תיכול לאעפבא (ס"א לאעקרא) לה בהאי חרשין, אנא אעקר לה מאינון מלין דהיא אמרה.

מה פתיב, התיצב כה על עולתך, בהאי, ובאלין חרשין, תעפב לה, ואנכי אקרה כ"ה, כלומר, אעקר לה מאלין מלין. אמר ליה קודשא בריך הוא, רשע, אנא אעקר לך. מה פתיב בתריה. ויקר אלהים אל בלעם. וההוא דבר ארים קלא, במלולי דכ"ה. ויאמר שוב אל בלק וכה תדבר, כ"ה תדבר ודאי.

תא חזי, בקדמיתא לא פתיב התיצב כה על עולתך, אלא התיצב על עולתך ואלכה אולי יקרה יי לקראתי. פיון דחמא דכ"ה אמר אינון ברכאן, פדין אמר התיצב כ"ה על עולתך, ואנכי אקרה כ"ה.

"זוהר ה'יומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

לכה ארה לי יעקב, כלומר, לקוט. רבי יוסי אמר, אשדי לון מההוא דרגא דאינון קיימי, כמה דאת אמר (שמואל א כ) צדה אורה. אמר, אי תיכול למשדי (ס"א לון מההוא דרגא) לתהוא דרגא דלהון, הא פלהו אתעקרו מעלמא. ולכה זועמה ישראל, ישראל דלעילא, דישתכח רוגזא קמיה, כמה דאת אמר (תהלים ז) ואל זועם בכל יום. (במדבר כ"ג) פי מראש צורים וגו'. אמר רבי יצחק, מראש צורים, אלין אינון אבהתא. דכתיב (ישעיה נא) הביטו אל צור חוצבתם. ומגבעות אשורנו, אלין אמנה, בין מהאי סטרא ובין מהאי סטרא, לא יכלין לאתלטייא.

רבי אבא אמר, פי מראש צורים, מאן יכיל להו לישראל, דהא הוא אחיד מרישא דכל צורים נפקין (שמות ס"ד), ומאן אינון צורים. גבורן. דהא כל דינין דעלמא מאינון גבורן נפקי, ואינון אתאחדן בהו. ומגבעות אשורנו, אלין שאר משריין (ס"א כתרין) דאתאחדן בהו. הן עם לבדד וגו'. כמה דאת אמר (דברים לב) ה' בדר ינחנו.

מי מנה עפר יעקב וגו', הא אוקמוה. אלא אמר רבי יוסי, תרין דרגין אינון, יעקב וישראל. בקדמיתא יעקב, ולבתר ישראל. ואף על גב דכלא חד, תרין דרגין אינון, דהא דרגא עלאה ישראל הוא.

מי מנה עפר יעקב וגו'. לתתא, מאן הוא עפר. רבי שמעון אמר, האי דכתיב ביה (ישעיה מא) יתן כעפר חרבו וגו'. מאן חרבו. הא ידיעא, דכתיב (ישעיה לד) חרב ליי מלאה דם. עפר, ההוא אתר דאתברי מניה אדם הראשון, דכתיב (בראשית ב) וייצר יי אלהים את האדם עפר וגו'. ומההוא עפר, כמה חיילין, וכמה משריין נפקו, כמה טפסין, כמה גרדיני נמוסין, כמה גירין, כמה בליסטראות, כמה רומחין, וסייפין, וזינין, אשתכחו מההוא עפר. (מי מנה) כמה דאת אמר, (איוב כה) היש מספר לגדודיו.

ומספר את רובע ישראל. רבע ישראל היא ה"א, וחד מלה היא. רובע ישראל, כמה דאת אמר (שמות כג) רובץ תחת משאו, רביע הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ג) מטתו של שלמה. דבר אחר רבע, כמו רביעית מישראל לתתא, רבע אתקרי לפום כתרין משמע דוד, דאיהו רגלא רביעאה דכורסייא.

[זוהר חלק ג' - דף ר"א ע"א]

דבר אחר מי מנה עפר יעקב וגו', כל אינון דחשיבין עפרא, כמה דאוקימנא. ומספר את רבע ישראל, דכתיב היש מספר לגדודיו. רבע ישראל כמה (דף ר"א ע"א) דאוקימנא. דבר אחר מי מנה עפר, אינון פקודין דאינון בעפרא, בזריעה, בנטיעה, בחצדא, והא אוקמוה חברייא. ומספר את רבע, כמה דאת אמר (ויקרא יט) בהמתך לא תרביע. (אמר רבי אבא, בלק חכים הוה בחרשוי כבלעם. בר דלא ידע לכוון

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

שעתא ללטיא). (במדבר כ"ג) וישא משלו ויאמר. וידבר לא פתיב, מאי וישא משלו. רבי חייא אמר, הוא הוה זקיף קלא לגבי ההוא ממלל, וישא משלו בלעם. ויאמר האי כה כמה דכתיב וכה תדבר, ואמירה מנה הוה.

תא חזי, פיון דחמא בלעם דבכל חרשוי ובכל ההוא דורון, לא יכיל לאעקרא ההוא כה, כמה דאת אמר ואנכי אקרה כה, אעקר להאי כה. אמר ליה קודשא בריך הוא, רשע, אנת סבור לאעקרא לה, אנת אעקר לך משלשולך, מה פתיב. ויקר אלהים אל בלעם, כמה דאתמר. לבתר, פיון דחמא דלא יכיל, הדר ואמר, וברך ולא אשיבנה, ולא אשיבנו מבעי ליה. אלא ולא אשיבנה ודאי, לההיא דכתיב כה, וכה תדבר. לית אנת יכיל לאהדרא לה.

אמר בלעם, בתרין דרגין בעינא לאעלא בהו. בעינא לאעלא בהו מדרגא דיעקב, ולא יכילנא. בעינא לאעלא בהו מסטרא אחרא דישראל, ולא יכילנא. מאי טעמא. בגין דשמא דא או דא, לא אתקשר בזינין בישין, הדא הוא דכתיב לא הביט און ביעקב וגו'.

תאנא, תרין דרגין אינון: נחש, וקסם. לקבליהון: עמל, ואון. אמר בלעם, הא ודאי אשפחנא לקבלי דהני יעקב וישראל. און, לקבליה דיעקב, דאיהו קטיר בנחש. עמל, לקבליה דישראל, דאיהו קטיר בקסם. פיון דחמא דלא יכיל, אמר, ודאי לא הביט און ביעקב וגו'. מאי טעמא. בגין דיי אלהיו עמו וגו'.

ואי תימא, בהני לא יכילנא. בקסם ונחש יכילנא. פתיב פי לא נחש ביעקב וגו'. ולא עוד, אלא דכל חילין דלעילא, וכל משריין פלהו, לא ידעי ולא מסתפלי בנמוסא דמלפא עלאה, עד דשאלו להני תרי יעקב וישראל. ומאי אמרי. מה פעל אל. אמר רבי אלעזר, כל הני מלין, כה אמר, והוא ארים קלא לקבלה, ולא ידע מאי הוא, ולא אשתמע בר קליה.

הן עם פלביא יקום וגו', מאן עמא תקיפא פישראל. בשעתא דאתנהיר צפרא, קם ומתגבר פאריא, לפולחנא דמאריהון, בכמה שירין, בכמה תושבחון. משתדלי באורייתא כל יומא, ובלילה לא ישכב וגו'. כד בעי בר נש למשכב על ערסיה, מקדש שמא עלאה, אמליך ליה לעילא ותתא. כמה גרדיני נמוסין מתקשרן קמיהו, בשעתא דפתחין פומהון על ערסיהו, בשמע ישראל. ובעאן רחמי קמי מלפא קדישא, בכמה קראי דרחמי.

רבי אבא אמר, הן עם פלביא יקום. זמינין האי עמא, למיקם על כל עמין עובדי פוכבים ומזלות, פאריה גיבר ותקיף, ויתרמי עלייהו. ארחייהו דכל אריותא למשכב על טרפיהו, אבל עמא דא לא ישכב, עד יאכל טרף.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דבר אחר הן עם פלביא יקום, לקרבא קרבנין ועלוון קמי מלכהון, על גבי מדבחא. ותאנא, בשעתא דקורבנא אתוקד על גבי מדבחא, הו חמן דיוקנא דחד אריה רביע על ההוא קרבנא, ואכיל ליה.

ואמר רבי אבא, אוריאל מלאכא עלאה הוה, וחמאן ליה בדיוקנא דאריא תקיפא, רביע על מדבחא, ואכיל לון לקרבנין. וכד ישראל לא הו זפאין כל כה, הו חמאן דיוקנא דחד פלבא חציפא רביע עליה, כדין הו ידעי ישראל דבעיין תשובה, וכדין תייבן. לא ישכב וגו', אלין קרבנין דליליא פגון עלוון. ודם חללים ישתה, דקודשא בריך הוא אגח קרבא דלהון על שנאיהון.

[זוהר חלק ג' - דף רי"א ע"ב]

רבי אלעזר אמר, לא ישכב, מהו לא ישכב. אלא בכל ליליא ויליליא, כד בר נש איהו אזיל בפקודי דמאריה, לא (דף רי"א ע"ב) שכיב על ערסיה, עד דקטיל אלה ומאה ועשרים וחמש, מאינן זיינין בישין, דשריין עמיה. רבי אבא אמר, אלה אינן דסטר שמאלא, דכתיב, (תהלים צא) יפול מצדה אלה. כמה דכתיב, (תהלים קמט) יעלו חסידים בכבוד וגו', (תהלים קמט) רוממות אל בגרונם וגו', לעשות נקמה וגו', הדיא הוא דכתיב לא ישכב וגו' ודיא הוא לעשות בהם משפט וגו'.

אמר רבי חזקיה, לקבלי תלת זמנין דהוא מחא לאתניה, ואטעין לה בחרשוי, אתברכון ישראל תלת זמנין. רבי חייא אמר, לקבליה אתברכון ישראל תלת זמנין, דסלקין ישראל לאתחזאה קמי מלכא קדישא. (במדבר כ"ג) וירא בלעם פי טוב בעיני יי וגו', ולא הלך בפעם בפעם לקראת נחשים וגו'. מאי לקראת נחשים. אמר רבי יוסי, דהני תרין זמנין קדמאי, הוה אזיל בכל חרשוי, ובעא למילט לישראל. פיון דחמא רעותיה דקודשא בריך הוא, דאמר שוב אל בלק, דהא מלוך לא בעיין בני. מלוך לא אוחרא זמין מהאי כה, כמה דכתיב וכה תדבר. כה תדבר, ולא אנת. כה תדבר, דשלטא על כל שליטין חרשין וקסמין וזינין בישין, דלא יכלין לאבאשא לבני. כדין בעא לאסתפלא בהו, בעינא בישא.

תא חזי, האי רשע כד אסתפל בהו בישראל, הוה מסתפל באלין תרין דרגין יעקב וישראל, לאבאשא לון, או בהאי או בהאי בחרשוי, בגין כה כל ברפן וברפן יעקב וישראל אתבריכו. וירא בלעם פי טוב וגו'. במה חמא חמא די בשעתא דאנפי מלכא נהירין, זינין בישין לא קיימי בקיימייהו, וכל חרשין וכל קסמין לא סלקאן בחרשייהו.

תא חזי, בהני תרי זמני פתיב ויקר. ויקר אלהים. ויקר יי אל בלעם וגו'. וכתיב וכה תדבר. והשתא פיון דחמא דהא לא אשתכת רוגזא, וחרשוי לא סלקין, כדין ולא הלך בפעם בפעם וגו'. פיון דאפריש ואסתלק גרמיה מחרשוי, שארי (ברוחא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אחרא) באתערותא אחרא לשבחה לישראל. אמר רבי יהודה, מאי אתערותא הכא. אמר ליה, (רוח אלהים ולא רוח יי אלא) אתערותא דרוחא חדא מסטרא דשמאלא, ההוא דאתקשרו תחותי אינון זינין וחרשין דיליה.

אמר רבי אלעזר, הכי אוליפנא, דאפילו האי זמנא לא שריא ביה רוחא דקודשא. אמר ליה רבי יוסי, אי הכי, הא פתיב ותהי עליו רוח אלהים, ובכל אינון זמנין אחרנין לא פתיב בהו הכי. אמר ליה הכי הוא. תא חזי, פתיב (משלי כב) טוב עין הוא יבורך, והא אוקמוה אל תקרי יבורך. אלא יברך. ובלעם הוה רע עין, דלא אשתכח רע עין בעלמא פוותיה, דבכל אתר דהוה מסתפל בעינוי, הוה מתלטייא.

ועל דא אמרו, האי מאן דאעבר בריה בשוקא, ומסתפי מעינא בישא, יחפי סודרא על רישיה, בגין דלא יכיל עינא בישא לשלטאה עליה. אוף הכא, פיון דחמא בלעם, דלא יכיל בחרשוי וקסמוי לאבאשא לישראל, בעא לאסתפל בהו בעינא בישא, בגין דבכל אתר דהוה מסתפל בעינוי בשין, הוה מתלטייא.

תא חזי מה רעותיה דיליה לקבלהון דישראל, פתיב וישת אל המדבר פניו, פתרגומו, (ושוי ס"א לקבל עגלא) לעגלא די עבדו ישראל במדברא אפוהי, בגין דיהא ליה סטר סיועא, לאבאשא להו.

השתא חמי מה פתיב, וישא בלעם את עינוי וידא את ישראל. בעא לאסתפל בהו בעינא בישא. ביה שעתא, אלמלא דאקדים לון קודשא בריך הוא אסוותא, הוה מאבד לון באסתפלותא דעינוי. ומאי אסוותא יהב קודשא בריך הוא לישראל בההיא שעתא. דא הוא דכתיב ותהי עליו רוח אלהים. ותהי עליו, על ישראל קאמר. כמאן דפריש סודרא על רישיה דינוקא, בגין דלא ישלוט בהו עינוי.

[זוהר חלק ג' - דף ר"ב ע"א]

פדין שארי ואמר, מה טבו אהליך יעקב. תא חזי, כל מאן דבעי לאסתפל בעינא בישא, לא יכיל, אלא פד משבח ואוקיר לההוא מלה, דבעי לאלטייא בעינא בישא. ומה ארחיה. אמר, חמו פמה טבא דא. פמה יאה דא. בגין דישלוט ביה עינא בישא. אוף הכא אמר, מה טבו אהליך יעקב, פמה אינון יאן, פמה (דף ר"ב ע"א) אינון שפירן, פמה נטיען שפירן דאתנטען מנייהו, דמיין לאינון נטיעין דנטע קודשא בריך הוא בגנתא דערן יאיין. מאן יתן, ואלין (נ"א דאלין) נטיען אשתכחו מאינון משכני, דבהו. (במדבר כ"ד) יזל מים מדליו וגו'. לבר נש דהוה ליה ידן שפירן, יאן למחזי. אעבר חד בר נש דעינא בישא, אסתפל באינון ידן, נקיט בהו, שארי לשבחה, אמר, פמה אינון שפירן, פמה אינון יאן, חמו אצבען מגזרה דשפירו עלאה. לבתר אמר, מאן יתן ידן אליו דשריין בין אבנין יקירין, ובלבושי

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

יְקַר דְּאֶרְגוּנָא (ס"א בביתאי וכו' בתיבותא דיליה) בְּבֵיתֵיהּ לְאַשְׁתַּמְשָׂא בְּהוּ, וַיְהוֹן גְּנִיזוּן בְּתִיבוֹתָא דִּילֵיהּ.

כִּךְ בַּלְעָם, שְׂרִי לְשַׁבְחָא, מַה טַּבוּ אֶהְלִיךְ, חֲמוּ כַּמָּה שְׁפִירָן, כַּמָּה יָאן וְכוּ', לְבַתֵּר אָמַר יִזְל מִים מְדַלְיוֹ, לֹא יִשְׁתַּכַּח נְטִיעָא שְׁפִירָא דָא, נְטִיעָא דְאֹרִייתָא, לְבַר מְאִינוּן מִסְכְּנִין (דליו, כלומר מסכנין) (נ"א משכנין), וְזָרְעוּ בְּמִים רַבִּים, דְּלֹא יִסְגִי וְלֹא יִרְבִּי רוּחָא דְקוּדְשָׁא.

אָמַר לֵיהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, רְשַׁע, לֹא יִכְלִין עֵינֵיךְ לְאַבְאָשָׁא, הָא פְּרִיסוּ דְקוּדְשָׁא עָלֵייהוּ, כְּדִין אָמַר, אֵל מוֹצִיאֻ מִמְצָרִים וְגו', הָא לֹא יִכְלִין כָּל בְּנֵי עֲלָמָא לְאַבְאָשָׁא לֹוֹן, דְּהָא חֵילָא תְקִיפָא עֲלָאָה אַחִיד בְּהוּ, וּמְאִי אִיהוּ. אֵל מוֹצִיאֻ מִמְצָרִים. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא פְתוּעָפוֹת רָאם לוֹ, דְּלֹא יִכִּיל בַּר נֶשׁ לְאוּשִׁיט יְדִיהָ עָלֵיהּ, מִגּוּ רומייה. וּמִדְאִשְׁתַּכַּח בְּזַקִּיפוּ עֲלָאָה הָכִי, יֵאכַל גּוּים צָרִיו וְגו'. וְלִית מֵאן דִּיכִיל לְאַבְאָשָׁא לֹוֹן.

וְאַפִּילוּ בְּזַמְנָא דְלֹא זָקִיף, לֹא יִכְלִין, הֵדָא הוּא דְכְּתִיב פְּרַע שָׁכַב. לֹא דְחִיל, בְּגִין דְאִשְׁתַּכַּח גִּיבַר כְּאִרִי וְכַלְבִּיא, אָפִילוּ כַּד אִינוּן בִּינֵי עַמְמֵיא, וְכַרַע וְשָׁכַב בִּינֵייהוּ, כְּאִרִי הוּא יִשְׁתַּכַּח בְּנִמוּסֵי אֹרִייתָא, בְּאוּרְחֵי אֹרִייתָא. (וּאִף עַל פִּי כֹן) שׁוֹלְטָנוּתָא אִית לְהוּ בְּמֵאֲרִיהוֹן, דְּאַפִּילוּ כָּל מַלְכֵיא דְעֲלָמָא, לֹא יַעֲקֻרוּן לְהוּ. כְּאִרִיא דָא כַּד שָׁכַיב עַל טְרַפֵּיהּ, לֹא יִכְלִין לְאַקְמָא לֵיהּ מְנִיָּה, הֵדָא הוּא דְכְּתִיב פְּרַע שָׁכַב כְּאִרִי וְגו'.

אָמַר רַבִּי אֲלַעְזָר, לֹא אִשְׁתַּכַּח בְּעֲלָמָא חֲפִים לְאַבְאָשָׁא, כְּבַלְעָם רְשִׁיעָא, דְּהָא בְּקַדְמֵיתָא הוּא אִשְׁתַּכַּח בְּמִצְרַיִם, וְעַל יְדוּי, קְשִׁירוּ מִצְרָאֵי עָלֵייהוּ דִּישְׂרָאֵל קְשׁוּרָא, דְּלֹא יִפְקוּן מִעֲבֻדוֹתֵיהוֹן לְעֲלָמִין. וְדָא הוּא דְאָמַר, מַה אֵיכּוֹל לְאַבְאָשָׁא לְהוּ, דְּהָא אָנָּא עֲבִידְנָא דְלֹא יִפְקוּן מִעֲבִידְתָא דְּמִצְרָאֵי לְעֲלָמִין, אֲבָל אֵל מוֹצִיאֻ, מִמְצָרִים וְלִקְבֵלֵיהוֹן (נ"א וְלִקְבֵלֵיהּ) לֹא יִכְלִין חֲכָמִין וְחֲרָשִׁין דְּעֲלָמָא. (בְּמַדְבַּר כ"ד) וְעַתָּה הַנְּנִי הוֹלֵךְ לְעַמִּי וְגו' רַבִּי יְהוּדָה פָּתַח, (דְּבָרִים כג) לֹא תִסְגִּיר עֶבֶד אֶל אֲדוֹנָיו וְגו' עֲמָךְ יֹשֵׁב בְּקִרְבֶּךָ. כַּמָּה חֲבִיבִין מְלֵי דְאֹרִייתָא. כַּמָּה חֲבִיבָה אֹרִייתָא קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. כַּמָּה חֲבִיבָה אֹרִייתָא, דְּאוּרִית לָהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל. תָּא חוּי, בְּשַׁעֲתָא דִּי נִפְקוּ מִמְצָרִים. שְׁמַע בַּלְעָם דְּהָא חֲרָשׁוּי וְקַסְמוּי, וְכָל אִינוּן קְשָׁרִין, לֹא סְלִיקוּ בְּהוּ בִּישְׂרָאֵל, שְׁאִרֵי לְגִרְרָא גְרַמִּיָּה, וְלִמִּירַט רִישִׁיָּה. אֲזַל לְאִינוּן טוּרֵי חֲשׁוּכָא, וּמִטָּא לְגַבֵּי אִינוּן שְׁלִשְׁלָאֵי דְפְרוּלָא.

וְכִךְ הוּא אֲרַחָא דְמֵאן דְּמִטֵּי גְבִייהוּ, פִּיּוֹן דְּעָאֵל בַּר נֶשׁ בְּרִישֵׁי טוּרֵיא, חֲמִי לֵיהּ עוֹזָא'ל, תְּהוּא דְאִקְרִי גְלוּי עֵינִים. מִיַּד אָמַר לְעוֹזָא, כְּדִין יְהִיבִין קָלָא, וּמִתְכַּנְּשִׁין גְבִייהוּ חוּיִין רַבְרַבֵּי דְמִתּוֹקְדָן, וְסַחְרִין לֹוֹן. מְשַׁדְרֵי אוּנִימְתָא זַעֲרִיתָא לְקַבְלֵיהּ דְּבַר

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

נש, ותנא, כמין שונרא, היא, ורישה פרישא דחוייא, ותרינ זנבין בה, וידהא ורגלהא זעירין. בר נש דחמי לה, חפי אנפוי, והוא מייתי חד קטורתא, מאוקידו דתרנגולא חוורא, שדי באנפהא והיא אתית עמיה.

עד דמטי לגבי רישא דשלשלאי, ותהיא רישא דשלשלאי, נעיץ בארעא, ומטי עד תהומא. ותמן בתהומא. חד סמיה, והוא נעיץ בתהומא תתאה, ובההוא סמיה אתקשר רישא דשלשלאי. כד מטי בר נש לרישא דשלשלאה, בטש בה ג' זמנין, ואינון קראן ליה, כדין כרע וסגיד על ברכויה, ואזיל ואטים עינוי, עד דמטי גבייהו. כדין יתיב קמיהו, וכל אינון חויין סחרין ליה מהאי סטרא ומהאי סטרא. פתח עינוי, וחמי לון, אודעזע, ונפל על אנפוי, וסגיד לקבליהו.

[וזהר חלק ג' - דף ר"ב ע"ב]

לבתר אולפין ליה חרשין וקסמין, ויתיב גבייהו (דף ר"ב ע"ב) נ' יומין. כד מטא זמנא למיהך לארחה, ההיא אונמתא, וכל אינון חויין, אזלין קמיה, עד דנפיק מן טורייא, בין ההוא חשוכא תקיפא.

ובלעם כד מטא גבייהו, אודע לון מלה, ואסגר גרמיה בטורייא עמהון. ובעא לקטרגא לון, לאתבא לון למצרים. וקודשא בריך הוא בלבב וקלקל כל חכמתא דעלמא, וכל חרשין דעלמא, דלא יכילו לקרבא בהדייהו.

תא חזי, השתא כיון דחמא בלעם דלא יכיל לאבאשא לישראל, אהדר גרמיה, ואמליך ליה לבלק, מה דלא בעא מניה, בגין לאבאשא לון. ועיטא דיליה הוה באינון נוקבי דמדין דאינון שפירן, ואלמלא דאמר ליה משה, לא הוינא ידע, דכתיב, (במדבר לא) הן הנזה היו לבני ישראל בדבר בלעם.

כיון דחמא קודשא בריך הוא עיטא דיליה, אמר, הא ודאי גרמך בעיטך יפול. מה עבד, ההוא חילא דשלט על כל חרשין, אחמי ליה סופא דכלא. וכי אית להו רשותא לזמן רחיק. אמר רבי יצחק, עינא חמא, ומלין אתמרו מההוא דקאים עליה, והא אוקמוה. וישא משלו ויאמר. מאן דאית ליה למימר. מאי טעמא. בגין דלא יתקיימון מלין דגעלא, ברעותא עלאה, (ס"א ובגין דיתקיימון מלין דלעילא) בדעתא עלאה באורייתא. (במדבר כ"ד) אראנו ולא עתה, דהא מלין אלן מנייהו אתקיימו בההוא זמנא, ומנייהו לבתר, ומנייהו בזמנא דמלכא משיחא. (מה שחסר כאן תמצא בזוהר חדש דף ס"ח ע"א ע"ש) תנן, זמין קודשא בריך הוא למבני ירושלם, ולאחזאה חד ככבא קביעא, מנצצא בע' רהטין, ובע' זיקין נהרין מניה באמצעות רקיע, וישתאלון ביה ע' ככבין אחרנין, ויהא נהיר ולהיט ע' יומין.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וביומא שתיתא, יתחזי בכ”ה יומין לירחא שתיתא, ויתכניש ביומא שביעאה, לסוף ע’ יומין, יומא קדמאה יתחזי בקרתא (חדא) דרומא. וההוא יומא ינפלוני ג’ שורין עלאין מההיא קרתא דרומי, והיכלא רברבא ינפול, ושלטיא דההיא קרתא ימות. כדין יתפשט ההוא ככבא לאתחזאה בעלמא. ובההוא זמנא יתערון קרבין תקיפין בעלמא, לכל ד’ סטרין, ומהימנותא לא ישתכח בינייהו.

סדר הלימוד ליום יז אייר [יום 224 בשנה]

ובאמצעות עלמא, כד יתנהיר ההוא ככבא, באמצעות רקיעא. יקום מלכא חד רב ושלטי בעלמא, ויתגאה רוחיה על כל מלכין, ויתער קרבין בתרין סטרין, ויתגבר עלייהו.

וביומא דיתברי (ס”א דיתכסי) ככבא, יודעו ארעא קדישא מ”ה מילין, סחרניה אתר דהיה בי מקדשא. ומערתא חדא מן תחות ארעא יתגלי. ומההיא מערתא יפוק אשא תקיפא לאוקדא עלמא. ומההיא מערתא יסגי חד עופא (ס”א ענפא), רברבא עלאה, דישלוט בכל עלמא, וליה אתיהב מלכותא. וקדישי עליונין יתכנשוני גביה. וכדין יתגלי מלכא משיחא בכל עלמא, וליה אתיהב מלכותא.

ובני עלמא בשעתא דיתגלי, יהון משתפחין בעקתא בתר עקתא. ושנאיהון דישראל יתגברון, כדין יתער רוחא דמשיחא עלייהו, וישיצי לאדום חייבא, וכל ארעא דשעיר יוקיד בנורא. כדין כתיב, וישראל עושה חיל. הדיא הוא דכתיב, והיה אדום ירשה והיה ירשה שעיר אויביו. אויביו דישראל. וכדין וישראל עושה חיל. ובההוא זמנא, יקים קודשא בריך הוא למתייא דעמיה, ויתנשי מנהון מיתה, הדיא הוא דכתיב, (תהלים קיח) ימין יי עשה חיל. לא אמות פי אחיה. וכתיב (עובדיה א) ועלו מושיעים וגו’. וכדין (זכריה יד) והיה יי למלך.

אמר רבי אבא, מאי דכתיב, (ישעיה נה) פי בשמחה תצאו וגו’. אלא כד יפקון ישראל מן גלותא, שכינתא נפקא עמהון, ועמה יפקון. הדיא הוא דכתיב, (ישעיה נה) פי בשמחה תצאו. ששון דא קודשא בריך הוא. רבי יצחק אמר דא צדיק. הדיא הוא דכתיב, (ישעיה נה) ששון ושמחה ימצא בה.

אמר רבי שמעון, צדיק ששון אקרי. ומן יומא דכנסת ישראל נפלת בגלותא. אתמנעו ברפן מלנחתא לעלמא מהאי צדיק. בההוא זמנא מה כתיב, (ישעיה יב) ושאבתם מים בששון, דא צדיק. ממעייני הישועה, אלין אבא ואמא. דבר אחר, אלין נצ”ח והו”ד. וכלא ממבועי נביעין עמיקן. כדין (ישעיה יב) ואמרת ביום ההוא אודך יי וגו’, (ישעיה יב) צהלי ורני ישבת ציון וגו’. ברוך יי לעולם אמן ואמן. ימלוך יי לעולם אמן ואמן.

זוהר פרשת פנחס

(במדבר כ"ה) וידבר יי אל משה לאמר, פנחס בן אלעזר וגו', רבי אלעזר פתח ואמר, (משלי א) שמע בני מוסר אביך ואל תטוש תורת אמןך. (יתרו פ"ה ע"א) שמע בני מוסר אביך, דא קודשא בריך הוא. ואל תטוש תורת אמןך, דא פנסת ישראל. מאי מוסר אביך, מוסר, דא אורייתא, דאית בה פמה תוכחין, פמה עונשין. פמה דאת אמר, (משלי ג) מוסר יי בני אל תמאס ואל תקוץ בתוכחתו.

ובגין דכל מאן דאשתדל באורייתא בהאי עלמא, זכי דיפתחון ליה פמה תרעין לההוא עלמא, פמה נהורין. בשעתא דינפוק מהאי עלמא, היא אקדימת קמיה, ואזלא לכל נטורי תרעין, מכרות ואומרת, (ישעיה כו) פתחו שערים ויבא גוי צדיק. אתקינו פרסיין לפלגיא עבדא דמלכא. דלית חדו לקודשא בריך הוא אלא מאן דאשתדל באורייתא, כל שפן בר נש דמתער בליליא לאשתדלא באורייתא, דהא כל צדיקיא דבגנתא דעדן, צייתין לקליה, וקודשא בריך הוא משתכח בינייהו, פמה דאוקמוה (שיר השירים ח) היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני.

רבי שמעון אמר האי קרא רזא דחכמתא אית ביה. היושבת בגנים, דא פנסת ישראל, דאיהי בגלותא עם ישראל, ואזלא עמהון בעקתייהו. חברים מקשיבים לקולך, משריין עלאין. בלהו צייתין לקולך, לקול תושבחתך בגלותא. השמיעני, פמה דאת אמר (שיר השירים ב) הראיני את מראיך השמיעני את קולך. השמיעני, קלא דאינון חברייה דמשתדלי באורייתא דהא לית תושבחתא קמאי, כאינון דמשתדלי באורייתא.

אמר רבי שמעון, כביכול, כל אינון דזכאן לאשתדלא באורייתא, ומכד פליג ליליא, ואתיין במטרוניתא כד נהיר יממא, לקבלא אנפי מלכא, אתקיה ואחסין בשכינתא. ולא עוד, אלא דשריא ביה חוט של חסד, פמה דאוקימנא.

תא חזי, כל מאן דזכי לאתתקף בשכינתא, יסתמר גרמוהי מאנון מלין דאחידן לקבלה. פגון מאן. אינון דלא משקרי באת קדישא, פגון בת אל נכר. וכל מאן דנטיר גרמיה, כביכול פנסת ישראל אחידא ביה, ונטרא ליה, והיא אקדימת ליה שלם. וכל שפן אי זכי וקני להאי.

ואמר רבי שמעון, אתחזיין ישראל לאשתצאה בההוא שעתא, בר דאקדים פנחס להאי עובדא, ושכיך רוגזא. הדא הוא דכתיב, פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב וגו'. דבר אחר, פנחס בן אלעזר וגו'. אמר רבי שמעון, בן בן תרי זמני, לאשלמא אובדא (נ"א עובדא) קא אתי.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי שמעון, האי בר נש דנטיל גלגולא דנשמתא, ולא זכי דיתתקן ביה, פאילו משקר בקושטא דמלכא. ואנא קרינא עליה האי קרא (ויקרא ה) או מצא אבידה וכחש בה ונשבע על שקר. וכחש בה, טב ליה דלא אברי.

תנינן צדיק גמור, אינו נדחה. וצדיק שאינו גמור, נדחה. מאן הוא צדיק גמור, ומאן הוא צדיק שאינו גמור, וכי מאן דלא שלים במלווי, צדיק אקרי. אלא, צדיק גמור, ידיע, דהא לא נטיל גלגולין עקימין, ובאחסנתיה בני בניין, ואתקין שורין, וחצב בירין, ונטע אילנין.

צדיק שאינו גמור, דבני בניין באחסנתא אחרא, חפר בה בירין, ואעדה, הא אתקין אבני יסודא כמלקדמין, ואעמל בה, ולא ידע אי אשתאר דיליה. מסטרא דיליה, טב וצדיק אקרי. ומסטרא דההוא אחסנתא, לאו הכי.

[זוהר חלק ג' - דף ר"ג ע"ב]

לבר נש דבני בניין שפירן, יאן למחזי, אסתפל ביסודא, וחמי ליה שקיע עקימא מכל סטרין. הא בנינא לא שלים, עד דסתר ליה, ואתקין ליה כמלקדמין. מסטרא דההוא בנינא דיליה, אשתכח טב ושפיר. (דף ר"ג ע"ב) מסטרא דיסודא, ביש ועקים. ובגין כך, לא אקרי עובדא שלים, לא אקרי בנינא שלים. בגין כך צדיק שאינו גמור אקרי, ונדחה. ועל דא (חבוקק א) כבלע רשע צדיק ממנו.

תא חזי, מאן דמקנא לשמא קדישא דקודשא בריך הוא, דאפילו לא יזכי לגדולה, ולא אתחזי לה, (ס"א דירית לה) רווח לה ונטיל לה. ודא ירית לה ועייל לה. פנחס לא אתחזי ליה בההוא זמנא, ובגין דקנא לשמא דמאריה, רווח לכלא, וסליק לכלא, ואתתקן ביה כלא וזכה לאשתמשא בכהונה עלאה. מההיא שעתא, פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן, דאשלים לתרין דרגין, בגין דקנא לשמא דמאריה, דאתתקן מה דאתעקם.

רבי יהודה פתח ואמר, (תהלים פו) שמרה נפשי כי חסיד אני הושע עבדך וגו'. סופיה דקרא אית לאסתכלא, ולבתר קרא כלא, סופיה דקרא כתיב, הבוטח אליך, הבוטח בך מבעי ליה, מאי הבוטח אליך. אלא כפיכול דוד מבטח ליה, דלא יעבר ליה פלגות ליליא בשנתא, כמה דכתיב, (תהלים קיט) חצות לילה אקום להודות לך. קמתי מבעי ליה. אלא, אקום, ואתקשר בך לעלמין.

שמרה נפשי, שמור מבעי ליה. והא תנינן דלית את באורייתא דלא אית בה רזין עלאין ויקירין. שמרה. לקודשא בריך הוא קאמר, שמרה לההוא חולקא, דאתאחד ביה נפש. דכד נפשא נפקאת מהאי עלמא, אתיא למירת עלמא (דאתי). אי זכי,

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כמה חילין עלאין נפקין לקבלא, ולנטרא לה, ולאעלא לה במדורא דדוכתהא, והאי ה' נטיל לה, לאתאחדא עמה בריש ירחי ושבת.

ואי לא זכי, כמה גרדיני טהירין אזדמנן לקבלה, ודחו לה לבר. ווי לההיא נפשא, דמתגלגלא בריקניא, כאבנא בקוספיתא. הדא הוא דכתיב, (שמואל א כה) ואת נפש אויביך יקלענה בתוך כף הקלע. ודוד בעי בעותיה קמי קודשא בריך הוא ואמר, שמרה נפשי, דלא ידחון לה לבר. וכד מטי (ס"א לקבלך, יפתחון לך) לקבלה, יפתחון לה פתחין, ותקבל לה קמך. כי חסיד אני, וכי חסיד אקרי. אמר רבי יהודה, אין. דכתיב, (ישעיה נה) חסדי דוד הנאמנים. בגין כף שמרה נפשי, דלא תשובק לה למהך לבר.

רבי יצחק אמר, כל בר נש דאית ליה חולקא בצדיק, ירית להאי ארץ, כמה דכתיב, (ישעיה ס) ועמך כלם צדיקים וגו'. והאי צדיק חסיד אקרי. אמר דוד בטר דבהאי אתר אחידנא, חסיד אני, ובגין כף שמרה נפשי, לאתקשרא בך.

רבי חייא פתח, (תהלים פא) עדות ביהוסף שמו וגו'. הא אוקמוה, דאוליף שבועין פתקין, ולשון הקדש יתיר. הדא הוא דכתיב, (תהלים פא) שפת לא ידעתי אשמע. אבל מאי עדות. תא חזי, בשעתא דאתתיה דפויטפר הות אחידא ביה לההיא מלה, הוה יוסף עביד גרמיה כמאן דלא ידע לישנא דילה, וכן בכל יומא עד ההיא שעתא בתרייתא, דכתיב (בראשית לט) ותתפששו בבגדו. מאי ותתפששו. אלא בגין דעביד גרמיה כמאן דלא ידע לישנא. ורוח הקדש צווח לקבליה, (משלי ז) לשמרה מאשה זרה מנכריה אמריה החליקה. מאי קא משמע לן. אלא כל מאן דנטיר גרמיה מהאי, אתקשר בה בשכינתא, ואחיד בההוא עדות. ומאי הוא. ה' דאתוסף ביה. דכתיב, עדות ביהוסף שמו. אוף הכא י' אתוסף בפנחס, על דקני בהאי.

רבי ייסא פתח, (תהלים קלז) על נהרות בבל שם ישבנו גם בכינו בזכרנו את ציון. את ירושלם מבעי ליה, כמה דכתיב, (תהלים קלז) אם אשכחך ירושלם תשכח מיני, מאי בזכרנו את ציון. לבר נש דהוה ליה היכלא יקרא, יאה ושפירא, אתו לסטין ואוקידו ליה. צערא דמאן הוא, לאו דמאריה דהיכלא. אוף הכא שכינתא בגלותא שריא, צערא דמאן הוא, לאו דצדיק. ואזלא הא כמה דאוקמוה, דכתיב (ישעיה נו) הצדיק אבד, אבד ממש. אוף הכא בזכרנו את ציון, בזכרנו ההוא צערא דיליה על זונגהא, צערא דיליה הוא.

[זוהר חלק ג' - דף רי"ד ע"א]

אמר רבי ייסא, מאן דאוקיר שמא דמאריה בהאי, ונטיר האי, זכה דיוקיר ליה מאריה על כלא. מנלן. מיוסף. דכתיב, (בראשית מא) וירכב אותו במרכבת המשנה אשר לו, וכתיב ונתן אותו על כל ארץ מצרים (דף רי"ד ע"א) ולא עוד, אלא כד

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

עברו ישראל ית ימא, ארונא דיוסף עאל בגו בקדמיתא, ולא הוו מיא קיימין על קיומיהו קמיה, הדא הוא דכתיב, (תהלים קיד) תים ראה ויננס. מאי ויננס. אלא ראה ההוא דכתיב ביה (בראשית לט) ויננס ויצא החוצה.

תא חזי, זכי ליקרא בחייוי וזכי ליקרא במיתתיה. בחייו אמאי. בגין ההוא זמן דלא בעא לאתדבקא בה, דכתיב, (בראשית לט) וימאן ויאמר אל אשת אדניו. וכתיב ולא שמע אליה לשכב אצלה להיות עמה. בגין כך זכה בהאי עלמא. פין דכתיב ותתפשהו בבגדו, וכתיב ויננס ויצא החוצה, זכי לבתר דעאל לגו פרוכתא עלאה, והכי אתחזי ליה, דידיה נטל בהאי עלמא, ודידיה נטל בעלמא אחרא.

פנחס זכי בהאי עלמא, וזכה בעלמא דאתי, וזכה לקיימא יתיר מכל אינון דנפקו ממצרים, וזכה לכהנא עלאה, הוא וכל בנוי אבתריה. ואי תימא דלא (נ"א דהא) זכה לכהנא עד לא עבד עובדא דא. אין (ס"א לא). דהא אינון דאמרי (דלא) דזכה קודם. לאו הכי אלא במאי אוקימנא תחת אשר קנא לאלהיו, דמשמע דבגין עובדא דא רווח פהונתא, מה דלא הוה קודם.

תא חזי, פל פהן דקטיל נפש, פסיל ליה פהונתיה לעלמין. דהא ודאי פסיל ההוא דרגא דיליה לגביה. ופנחס מן דינא פסיל לכהנא הוה, ובגין דקנא ליה לקודשא בריך הוא, אצטריך ליחסא ליה פהונת עלמין, ליה, ולבנוי אבתריה, לדרי דרין. אמר רבי יצחק, תא חזי, רשים הוא פנחס לעילא, ורשים הוא לתתא, עד לא יפוק לעלמא דהא עם אינון דנפקו ממצרים אתמני.

רבי אלעזר ורבי יוסי ורבי חייא, הוו אזלי במדברא, אמר רבי יוסי, הא דכתיב בפנחס הנני נותן לו את בריתי שלום. שלום ממלאך המות, דלא שליט ביה לעלמין, ולא אתדן בדינוי. ואי תימא דלא מית. ודאי לא מית כשאר בני עלמא, ואורין יומין על כל בני דרא, בגין דבהאי ברית עלאה אחיד, וכד אסתלק מעלמא, בתיאובתא עלאה ובדביקותיה שפירא אסתלק משאר בני עלמא.

רבי אלעזר פתח ואמר, (זכריה ג) ויראני את יהושע הכהן הגדול עומד לפני מלאך יי וגו'. תא חזי, ווי לאינון בני נשא, דלא מסתכלאן ביקרא דמאריהון, וכל יומא ויומא פרוזא קארי עלייהו, ולא משגיחין. אתא בר נש לאסתכלא בפקודי אורייתא, פמה סניגורין קיימין לאדכרא עליה לטב. אתא בר נש ואעבר על פקודי אורייתא, אינון עובדין קטיגורין עליה לבייש, קמי קודשא בריך הוא. יהושע פהן גדול הוה, ואוקמוה, מה פתיב ביה. והשטן עומד על ימינו לשטנו. ומה בהאי כך, בשאר בני עלמא דלא מסתכלי ביקרא דמאריהון, על אחת פמה וכמה.

חמי מה פתיב, ויהושע היה לבוש בגדים צואים, ואוקמוה. אבל בגדים צואים, ודאי אינון לבושין דאתלבשא ביה רוחא בההוא עלמא. זכאה חולקיה דמאן

"זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

דְּלוּבוּשׁוּי מִתְתַקְנִין וּשְׁלֵמִין בְּהוּא עֲלֵמָא. וְהָא אֲתֵמַר, כֹּל מֵאן דְּבַעֲיִין לְאַעְלָא לְגִיחָנָם, אֵינּוּן לְבוּשִׁין דְּמִלְבָּשִׁין לִיה, הִיךְ אֵינּוּן. מַה פְּתִיב הֵכָא, וַיְהוֹשֻׁעַ הָיָה לְבוּשׁ בְּגָדִים צוּאִים וְעוֹמֵד לְפָנַי הַמְּלֹאךְ. מֵאן מְלֹאךְ. דָּא מְלֹאךְ דְּמִמְנָא עַל גִּיחָנָם, וּמִמְנָא עַל מֵאן דְּחָמֵי בְּאֵינּוּן לְבוּשִׁין. עַד דְּאֲתִיב קָלָא וְאָמַר, הֲסִירוּ הַבְּגָדִים הַצּוּאִים מֵעַלְיוֹ.

מֵהֵכָא אֵית לְאַסְתְּכְּלָא, דְּעוֹבְדִין בִּישִׁין דְּבַר נֶשׁ, עַבְדִּין לִיה אֵינּוּן לְבוּשִׁים צוּאִים. וַיֹּאמֶר אֵלָיו רֵאָה הָעֵבֶרְתִּי מֵעַלְיָךְ עוֹנֵךְ וְהִלְבַּשׁ אוֹתָךְ מַחֲלָצוֹת. אֲלִבִּישִׁינִיה לְבוּשִׁין אַחֲרָנִין מִתְתַקְנִין, דְּבָהוּ אֲסְתְּכַל בַּר נֶשׁ בְּזִיו יִקְרָא דְמֵאֲרִיָּה.

[זוהר חלק ג' - דף רי"ד ע"ב]

תָּא חֲזִי, כְּגוּוֹנָא דָּא פְּנַחֶס, דְּלָא אֲסְתְּלַק מֵעֲלֵמָא, עַד דְּאֲתַתְּקִנוּ קָמִיָּה לְבוּשִׁין אַחֲרָנִין, דְּרוּחָא אֲתַהֲנִי בְּהוּ, לְעֲלֵמָא (דף רי"ד ע"ב) דְּאֲתִי. בְּשַׁעְתָּא חֲדָא אֲתַפְּשֵׁט מֵאֲלִין. וְאֲתַלְבַּשׁ בְּאֲלִין, לְקִימָא דְכִתִּיב הִנְנִי נוֹתֵן לוֹ אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם. עַד דְּהוּ אֲזֵל, שְׁמַשָּׁא הוּוּ תְקִיפָא, וַיִּתְּבוּ תַחֲוֹת צְלָא דְחַד טַנְרָא דְמַדְבְּרָא. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, וַדָּאי צְלָא חֲדוּתָא דִּנְפִשָׁא הוּא.

אָמַר רַבִּי חֲזִי אֶלְעָזָר, אֲלִין יוֹמִין, מֵרֵאשׁ הַשָּׁנָה עַד יוֹמָא בִּתְרָאָה דְּחַג, בְּעֵינָא לְמִיָּקָם עֲלִיָּהוּ. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, הָא אֲתֵמַר וְחֲבַרְיָא אֲתַעְרוּ בְּהוּ. אָמַר רַבִּי חֲזִי, וַדָּאי הֵכִי הוּא, אֲבָל אֲנָא שְׁמַעְנָא לְבוּצִינָא קְדִישָׁא עֲלָאָה מְלָה בְּהוּ. אָמַר לִיה, אֵימָא הָהוּא מְלָה. אָמַר לִיה עַד לָא קְאִימְנָא בֵּיתָה. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, אָף עַל גַּב דְּחֲבַרְיָא אוּקְמוּ מְלָה, וְשִׁפִּיר הוּא, אֲבָל סְדוּרָא דְּהִנְנִי יוֹמִי, רְזָא דְּחֲכֻמָּתָא הוּא, בֵּין מַחֲצָדֵי חֲקֵלָא.

תָּא חֲזִי, הָא אֲתֵמַר סְדוּרָא דִּיחֻדָּא כְּלָא בְּחַד הִיךְ הוּי. וְהָא אֲתֵמַר. פְּתַח וְאָמַר, (ישעיה נב) חֲשַׁף יְיָ אֶת זְרוּעַ קִדְשׁוֹ, דָּא דְרוּעָא חֲדָא, דְּבִיָּה תְּלִיא יְשׁוּעָה, דְּבִיָּה תְּלִיא נוּקְמָא, דְּבִיָּה תְּלִיא פּוּרְקָנָא. וְלָמָּה, לְמִיָּקָם לָה לְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל מֵעַפְרָא, וְלְקַבְּלָא לָה לְגַבִּיָּה, לְאוּדוּוּגָא כְּחֲדָא. וְכַד הָאִי אֲתַעַר לְקַבְּלָהּ, כְּמָה דְּחִילוֹ שְׂרִיא בְּעֲלֵמָא, עַד דְּיַנַּח הָהוּא דְרוּעָא תַחֲוֹת רִישָׁא לְאַתְחַבְּרָא. כְּמָה דְּאֲתֵמַר, (שיר השירים ב) שְׁמָאלוֹ תַחַת לְרַאשֵׁי וְגו', וְכַדִּין נִיחָא דִּינָא, וּמְכַפֵּר חוּבִין.

לְבַתַּר אֲתִי יְמִינָא לְחַבְּקָא, כְּדִין חֲדוּתָא שְׂרִיא בְּעֲלֵמָא, וְכַל אֲנַפִּין נְהִירִין. לְבַתַּר אוּדוּוּגָת בְּגוּפָא, וְכַדִּין כְּלָא אֲקָרִי אַחַד, בְּלָא פְּרוּדָא, כְּדִין הוּא שְׁלִימוֹ דְּכְלָא, וְחֲדוּתָא דְּכְלָא, וְאַחִידוֹ וַדָּאי, מַה דְּלָא אֲשַׁתְּכַח הֵכִי בְּשַׁאֲר זְמַנִּי.

כְּגוּוֹנָא דְּהָאִי, סְדוּרָא דְּהִנְנִי יוֹמִין, מֵרֵאשׁ הַשָּׁנָה עַד יוֹמָא בִּתְרָאָה דְּחַג. בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה, אֲתַעַר דְרוּעָא דְשְׁמָאלָא, לְקַבְּלָא לָה לְמַטְרוּנִיתָא, וְכַדִּין כְּלָא עֲלֵמָא בְּדִחִילוֹ

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בדינא, ובעי ההוא זמנא בתיבתא שלים, לא שתכתא עלמא קמי קודשא בריה הוא. לבתר אתיאת מטרוניתא, ובעיין בני היכלא בתשעה לירחא, למעבד חדוותא, ולמטבל בנהרא, לדכאה גרמייהו בזוגא דמטרוניתא, ביומא אחרא, הוא זוגא די'לה לשוואה שמאלא תחות רישהא, (נ"א רישא דמלכא) כמה דאת אמר שמאלו תחת לראשי.

וכדין ישראל בתעניתא על חובייהו, ומכפרא להו. דהא אימא עלאה אנהירת אנפחא למטרוניתא בזוגהא, ומתכפרין כל בני היכלא. כיון דשמאלא מקבלה לה בהאי יומא, דרישא דמטרוניתא שרייא על שמאלא.

ביומא קדמאה דחג, יתער ימינא לקבלה, בגין לחבקה וכדין כל חדווא וכל אנפין נהירין, וחדוותא דמים צלילן, לנסכא על מדבחא. ובעיין בני נשא למחדי בכל זיגין דחדוה, דהא ימינא גרים. בכל אתר דשאר ימינא, חדוותא אצטריך בכלא, כדין חדוותא היא לאשתעשעא.

[זוהר חלק ג' - דף רט"ו ע"א]

לבתר ביומא תמינאה, חדוותא דאורייתא הוא, דהא כדין זוגא דגופא, הוא זוגא דכלא, למחוי כלא חד, ודא הוא שלימו דכלא, ודא יומא דישראל איהו ודאי, ועדבא דידיהו בלחודייהו, דלית ביה חולקא לאחרא. זכאין אינון ישראל בעלמא דין, ובעלמא דאתי, עלייהו פתיב (דברים יד) כי עם קדוש אתה ליי אליהי וגו'. (במדבר כ"ה) פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי מעל בני ישראל וגו'. רבי יהודה פתח, (איוב ד) זכר נא מי הוא נקי אבד ואיפה ישרים נכחדו, תמן תנינן, מאן דחמי קשת בגונוי (ס"א נהרין), אצטריך לברכא ברוך זוכר הברית. בגין דדא איהו ברית קיימא קדישא, דשוי קודשא בריה הוא (דף רט"ו ע"א) בארעא דלא ייתי עלה מי טופנא. בגין דכד סגיא חייבין בעלמא, בעי קודשא בריה הוא לאובדא לון, וכדין דכיר לון האי אומאה דאומי לארעא, דכתיב תרי זמני לא לא. (בראשית ח) לא אוסיף לקלל, ולא אוסיף עוד להכות, דא איהו אומאה. כמה דכתיב, (ישעיה נד) אשר נשבעתי מעבור מי נח. (קשור עם הרעיא מהימנא)

רעיא מהימנא אמר ליה רעיא מהימנא, שפיר קאמרת, אבל בגין דאליהו דאיהו פנחס, קני על ברית, צריך לחדתא מלין סגיאין ביה, דהאי פרשתא פתיבא באורייתא על שמיה, דעליה אתמר (מלכים א יט) קנא קנאתי, תרי קנאות, חד בשד"י דלעילא, ותנינא בשד"י דלתתא, ובגין דא עביד תרין שבועות (נ"א בתרין לא לא) (ס"א בתרין זמנין) בתרווייהו, ותרין זמנין לא לא.

אבל רבי יהודה אמר, מאן דחמי קשת בגונוי נהירין, צריך לברכא ברוך זוכר הברית. ובגלותא דלאו איהו נהיר בגונוי כדקא יאות, ולא עוד אלא דלזמנין נהיר

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

זעיר, וזמנין לא נהיר כלל, זמנין אתחזי בשלימו, וזמנין לאו. דקשת קא רמיז גונוני, לזכוון דכהנים לזים וישראלים, כד אינון שפירין, דנהיר קשת בגונוני דאינון תלת.

קום אנת רבי יוסי הגלילי, ואימא, דהא מלין שפירין קאמרת בחבורה קדמאה, דקשת לא אתיא אלא לאגנא על עלמא. למלפא, דבכל זמנא דבריה חב, ומלפא חזי למטרוניתא, סליק רוגזא דבריה, דכתיב, (בראשית ט) וראיתיה לזפור ברית עולם. ועל דא לא אתחזי קשת, אלא לאגנא על עלמא. ולא אתגליא, אלא בלבוש יקר דמלכו, ובשעתא דאית צדיק בארעא, איהו ברית. למיקם ברית.

וכי בגלותא, קודשא בריך הוא אתרחק ממטרוניתא, ואיך מטרוניתא אתלבשת לבושי מלכותא בגלותא (ס"א ל"ג לא) לא. אבל בגלותא, לבושה דקדרות, ואיהו אמרת (שיר השירים א) אל תראוני שאני שחרחרת. אלא ודאי ההוא קשת דאתגליא בגלותא, לאו איהו אלא מטטרו"ן, דאתקרי שד"י ואיהו (בראשית כד) עבדו זקן ביתו, דשליט בכל דיליה (בגלותא), ובנוי, אתקריאו עבדים דקודשא בריך הוא. ובני מטרוניתא בנים, ובגין דא, אם כבנים אם כעבדים.

ובזמנא דאתחרב בי מקדשא, אוקמוה דעבדים חפו ראשם, ונתדלדלו אנשי מעשה. ודאי אנשי מעשה אתקריאו, על שם מטרוניתא, דאתמר עליה (משלי לא) רבות בנות עשו חיל ואת עלית על כלנה. אבל אי אית ליה צדיק, דזכווי ועובדוי לאנהרא, בהון מטרוניתא, ולמפשט מנה לבושי קדרותא דפשטין ולקשטא לה בלבושין דגונוני נהירין דרזין דאורייתא, מה כתיב ביה, וראיתיה לזפור ברית עולם. וראיתיה, ברזין נהירין דאורייתא, דאור ר"ז אתקרי, הדא הוא דכתיב, (משלי ו) פי נר מצוה תורה אור. ובאלין רזין אתמר וראיתיה.

ובהוא זמנא סליק מניה רוגזא דבריה, (אסתר ז) וחמת המלך שככה, ויימא לה מלפא בצלותא דעמידה קמיה, (אסתר ח) מה שאלתך וינתן לך ומה בקשתך. בההוא זמנא, שאלתא על פורקנא דילה, ובנהא עמיה, הדא הוא דכתיב, (אסתר ז) תנתן לי נפשי בשאלתי ועמי בבקשתי. אבל קשת דאתחזי בעלמא בגלותא, דעבדא איהו, וזמנין דנפיק בשלימו, כד בנוי מכשירין עובדוי, ולזמנין לא אשתכח בשלימו, כד בנוי לא מכשירין עובדוי (כאן חסר).

ואי לאו בגין אות יו"ד דשד"י דקני עליה פנחס דאגין ליה משבטא דשמעון הו קטלין ליה ואובדין ליה מעלמא. ובגין דא (איוב ד) זכור נא מי הוא נקי אבד דא פנחס ואיפה ישרים נכחדו, אלין דמכשירין עובדיהון קמי מלפא, ומקנין על שמייה, ומקדישין ליה ברבים. הכי מקדשין ליה לעילא, בין ממנן דשאר עמין,

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואשתמודעין ליה כל ממנא בכנוייה. אבל ישראל אשתמודעין לעילא פלא בשם ידו"ד, דאיהו חיי כל פנויין.

וכל שם וכנוי סהיד עליה, א"ל סהיד עליה, דאית ליה יכולת על כל אל, הדא הוא דכתיב, (איוב ה) אני אדרוש אל אל. אל, מארי דאל. אלהים סהיד עליה, דאיהו אלהי האלהים. אדנ"י סהיד עליה, דאיהו אדוני האדונים. אוף הכי כל שם. דכל (ספירה ומלאך) מלאך אית לכל חד שם ידיע, לאשתמודעא לכל פת בהוא שם דמלכא דיליה. אבל ישראל, אשתמודעין ליה ביהו"ה.

ורזא דמלה, בר נש חד יכיל למהוי ליה כמה סוסוון, אוף הכי כל ישראל אינון בנוי דאדם, וכל ברא צריך למהוי ליה לאבוי פסום וכחמור למשוי, ולמהוי כפיף תחותוי, והאי איהו רזא (תהלים לו) אדם ובהמה תושיע יי. דאיהו ברא דאדם, ועביד גרמיה כבהמה תחותוי.

ובגין דא איהו פקודא דקודשא בריך הוא באורייתא, למהוי אח מיבם לאתתיה דאח, למעבד ברא לאחוי, בגין דלא יתאביד מההוא עלמא. והאי איהו כגון רזא דכלאים בציצית. דאמרו, מה שאסרתי לך כאן, התרתי לך כאן. אסרתי לך פלאים דעלמא, התרתי לך פלאים דציצית. אסרתי לך אשת אח, התרתי לך יבמה. כגון מרכיבים תפוחים או דקלים מן במינו. ואסור לארפכא מין בשאינו מינו. ואתמר ביה (דברים כ) כי האדם עץ השדה. וביבמה מרכיבין מין בשאינו מינו, (תיקונים י"ט ע"א ע"ש) בגין דלא לתאביד (להאביד) נפש המת. (דברים כה) ולא ימחה שמו מישראל.

והאי איהו רזא דגלגול. גלגל לית ליה תנועה בלא אמת המים, אוף הכי, אמת המים רזא דאת ו', ביה אתעביד גלגל גלגול. ורזא דמלה, מה גלגל אין לו תנועה בלא אמת המים, אוף הכי, גלגל איהו י', ולית ליה תנועה בלא אמת המים דאיהו ו'. יבמה ה'. להאי איהו בינ"ה ב"ן י"ה. באות י' ברא עלמא דאתי, עולם ארוף, דאיהו ו'.

בגין דא, מאן דלית ליה בן, לאו איהו מבני עלמא דאתי, דימא לקבליה, ומניה נפיק, מבינייהו (תיקונים ע"ב ע"א) ו', ומניה מתפלגין כמה נחלי, דאינון מסבבין עלמא, עד דחזרו לימא דנפקו מתמן, ובגין דא אמר קרא, (קהלת א) כל הנחלים הולכים אל הים והים אינו מלא אל מקום שהנחלים וגו'. עד דאהדרו כגוונא דנפקו.

אוף הכי, (קהלת יב) והרוח תשוב אל האלהים אשר נתנה. כגוונא דיהיב לה (דף רט"ז ע"א) שלימתא. אם תשוב בתיבתא, דאיהו בינ"ה ב"ן י"ה, עלאה. את ה'

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

סליקת באת י' לחמשין, עשר זמנין חמש. הא איהו י"ם, י"ה. ב"ן, נחל דנפק מן ימא, ואתפליג לכמה נחלין, כגוונא דאילנא דאתפשט לכמה ענפין.

ואי לא חזר נשמתא שלימתא, כגוונא דאשתלמת. אתמר בה, שם הם שבים ללכת, איהי וכל נשמתין אחרנין. אוף הכי לאו איהו שלים בבן, אי לית ליה בת, דאיהו עלמא דין, למיהוי שלים בהאי עלמא דאתברי בה, הדא הוא דכתיב, (בראשית ב) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם. (אלא)

יה"ו, (איוב לג) הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר. ורשיעייא דאתמר בהון, (קהלת ח) ובכן ראיתי רשעים קבורים ובאו, גרמו אלה אלהיך ישראל, דאתמר עליהו, (עמוס ב) על שלשה פשעי ישראל. בתר דקלקלו גרמיהו תלת זמנין, ולא זכי ביה"ו, דאתמר ביה (קהלת יא) מקום שיפול העץ שם יהו. על ארבעה לא אשיבנו, דהיינו ה'. ואתדנו בגיהנם, במשחית אף וחימה.

ולבושין דתלת אתוון אליו, אשתמודעין בקשת, דאינון חיוור סומק וירוק. מאן דיייתי בזמנא חדא, איהו חיוור. בתניינא, סומק. בתליתאה, ירוק. ובגין דביעקב אתפלילו אתוון, ואשתרש אילנא ואתנטע ואתרבא, ואתעביד איבא טבא, (ישעיה כט) לא עתה יבוש יעקב ולא עתה פניו יחורו, למיהוי מרכבתיה ביצר הרע, דאיהו נחש, וכל מיני חיה בישא. ובגין דא, (הושע יב) וישר אל מלאך ויוכל. ובגין דאתקרי אדם אילנא, איהו רזא דא, לאילנא דאתנטע באתר דלא עביד איבא. מה עבד. עקר ליה ונטעיה באתר אחרא. ובגין דא אוקמוה מפל מקום דלא הוי מוחזק למיהוי עקר, עד דאזיל לארץ ישראל, ואתנטע תמן באתתא.

אוף הכי צדיק, דאיהו מטלטל מאתר לאתר, מבית לבית, כאילו ייתי בגלגולא זמנין סגיאין. והיינו (שמות כ) ועושה חסד לאלפים לאוהביו, עד דיופה לעלמא (דאתי) שלים. אבל לחייביא, לא אייתי ליה יתיר מתלת זמנין. ואי חזר בתשובתא, אתמר ביה גלות מכפרת עון. ובגין דא אוקמוה מפל מקום, צדיקים שוב אינו חוזרים לעפרם.

אלא קא רמיז, (ויקרא יד) ועפר אחר יקח וטח את הבית. (איוב לד) ואדם על עפר ישוב. (קהלת יב) וישוב העפר על הארץ פשהיה. בגין דהוא מנוגע, ולית ביה אלא אשה רעה, יצר הרע, דאתמר בה אשה רעה צרעת לבעלה. מאי תקנתיה. יגרשנה ויתרפא. דאיהי גרמת (בראשית ג) ויגרש את האדם האדם, דא נשמתא. א"ת, בת זוגו דאדם. (משלי כז) כצפור נודדת מן קנה פן איש נודד ממקומו.

ובגין דא, (תהלים פד) גם צפור מצאה בית, היינו יבמה. ודרור קן לה, היינו גואל, אשר שתה אפרוחיה, בן ובת. זכאה איהו מאן דעבד (לון) קינא, (ויקרא כה) וגאל את ממכר אחיו. דאיהו מכור בעבור דלאו דיליה.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ובגין דא אמר משה, (דברים ג) ויתעבר יי בי למענכם. הכא הוא סוד העבור. רעיא מהימנא, שזיב שתין רבוא, כמה זמנין דאתי בגלגולא, ובגין דא זכות פלהו תלייא קודשא בריך הוא ביה. ובגין דא אוקמוה רבנן, אשה אחת ילדה במצרים ששים רבוא בכרס אחד. ואף על גב דאוקמוה רבנן במלין אחרנין, שבעים פנים לתורה.

דהכי ארח דמארי רזין, אמרין מרגלית לתלמידיהון, ולא אשתמודעון ביה ברמינא, אהדר לון ההוא מלה במלי שחוק, כגוונא דההוא דאמר, דביצה אחת, אפילת שתין פרכין. ואתא ביצה ונפלת מן עופא דהוה פרח באוריא, ומחאת אלין שתין פרכין, ומארי דליצנותא אמרו, דלא אמר הוא אלא דבר נש כתב ששים פרכין, ואתא ביצה דנפקת מן עופא ומחקת שתין פרכין דכתיבה. וחס ושלום דמארי אורייתא אמרין מלין דשחוק, ודברים בטלים באורייתא.

סדר הלימוד ליום יח אייר [יום 225 בשנה]

אלא הא אוקמוה, (דברים כב) אפרוחים, אלין מארי משנה. או ביצים, אלין מארי מקרא. וכגוונא דנפל מההוא נפול, דאיהו בר נפלי, נפילת ביצה דאיהו אתרוג שיעורא בכביצה. ובגינה אתמר (עמוס ט) ביום ההוא אקים את ספת דוד הנופלת. ונפלו עמה (שיר השירים ו) ששים המה מלכות, דאינון פריכין בה, כגון פיצד כורכין את שמע. ואינון לקבל ששים מסכתות. ועלמות אין מספר, אלין (תהלים מה) בתולות אחריה רעותיה, דאינון הלכות, דלית לון חושבן.

וההוא ניפול איהו בן י"ה איהו בתוך נ' תרעין דבינ"ה, דהיינו י"ה חמש זמנין עשר ו' איהו ניפול, דנפל בתר ההיא דאתמר, (ישעיה יד) איך נפלת משמים הילל בן שחר ואקרי ניפול, ולא נפל, ולא נופל. בגין דביה ניפול י"ז ונחית בהון לגבי ה' ה', דאתמר בהון (רות א) ותלכנה שתיהן. הדא הוא דכתיב, (דברים כב) שלח תשלח חד מבית ראשון ותנינא מבית שני, לאקמא לון. הדא הוא דכתיב, (דף רט"ז ע"ב) (תהלים צו) "שמחו ה' שמים ו' תגל ה' ארץ.

תא חזי, האי שמשא אתגליא ביממא, ואתכסיא בליליא. ונהיר בשתין רבוא ככביא. אוף הכי רעיא מהימנא, בתר דאתכניש מעלמא, נהיר בשתין רבוא נשמתינ דישראל, אי דרא כדקא יאות. והאי איהו רזא דגלגולא, דאמר עליה קהלת, (קהלת א) דור הולך ודור בא. ואוקמוה דלית דור פחות מששים רבוא. והארץ לעולם עומדת, דא כנסת ישראל. ההיא דאתמר בה, (ישעיה יו) והארץ הדום רגלי, (בראשית כח) והיה זרעך כעפר הארץ.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ועוד רוא אחרא אוקמוה רבנן, הדור שהולך הוא הדור שבא, הלך תגר בא תגר, הלך סומא בא סומא. ועוד אוקמוה רבנן, דעתיד הוה משה לקבלא אורייתא בדרא דטופנא, אלא בגין דהו רשיעיא, הדא הוא דכתיב, (בראשית ו) בשג"ם הוא בשר. בשג"ם זה מש"ה. ואמאי קרי ליה בשגם. אלא קהלת חסר ב' מן בשג"ם לכסאה מלה. אמר (קהלת ח) אמרתי שגם זה הבל. ואוקמוה על יתרו, למה נקרא שמו קיני, שנפרד מקין. קם בוצינא קדישא ואמר, על דא פתיב, (בראשית ד) קניתי איש את ידו"ד. דחזאת ליה ברוח הקדש, דעתידין בנוי למיתב בלשפת הגזית.

ואוף הכי רבי אלעזר בן פדת, דהוה דחיקא ליה שעתא, דלא הוה ליה אלא קב חרובין מערב שבת לערב שבת, כמו לרבי חנינא. אמאי האי, בתר דהות בת קול נפקת ואומרת, כל העולם פלו אינו ניזון אלא בשביל חנינא בני.

אלא איהו גרים קודם, דחרב ק"ב מן י', דאיהו יב"ק. אוף הכי לא הוה ליה אלא קב חרובין. דאת י' איהו יחוד, ומניה אתיא נביעו לאת ב', דאיהו ברכה, ואיהו קדש, ומניה אתקדש ק', דאיהו קדושה. ורבי פדת גרים למהוי חרובין דיליה ק"ב, דאינון ק"דושה ב"רכה, אוף הכי לא הוה ליה אלא קב חרובין, אוף הכי איוב בן יבמה הוה, ובגין דא אתענש, על מה דאירע לו כבר.

ואינון דלא ידעי רוא דא, אמרי בני חיי ומזוני לאו בזכותא תליא מלתא, אלא במזלא תליא מלתא. והא חזינא לאברהם דחזא במזליה, דלא הוה עתיד למהוי ליה ברא, וקודשא בריך הוא אפיק ליה לברא, בדכתיב (בראשית טו) ויצא אותו החוצה ויאמר הבט וגו'. ואקמוה, דאמר ליה צא מאצטגנינות שלך, והעלהו למעלה מהפכבים, ואמר לו הבט נא השמימה וספור הפכבים. עד הכא מלין דרבנן, וצריך לפרשא לון בדרך גסתר.

תא חזי, כל ברין דעלמא, קודם דאתייהיבת אורייתא לישראל, הוה תליין במזלא, ואפילו בני חיי ומזוני. אבל בתר דאתייהיבת אורייתא לישראל, אפיק לון מחיובא דככביא ומזלי. ודא אוליפנא מאברהם. בגין דהו עתידין בנוי לקבלא ה' מאברהם, דאיהו חמשה חומשי תורה. דאתמר בה (בראשית ב) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם, בה' בראם. אמר לאברהם, בגין האי ה' דאתוסף בשמך, השמים תחתך, וכל ככביא ומזלי דנהירין בה'. ולא עוד, אלא דאתמר בה (בראשית מז) ה"א לכם זרע, וזרעתם בה"א. (בראשית כא) פי ביצחק יקרא לך זרע.

ובגין דא, כל המשתדל באורייתא, בטיל מניה חיובא דככביא ומזלי. אי אוליף לה פדי לקיימא פקודהא. ואם לאו, כאלו לא אשתדל בה, ולא בטיל מניה חיובא דככביא ומזלי. כל שכן עמי הארץ דאינון אתמתלן לבעירן. דאוקמוה עלייהו (דברים כז) ארור שוכב עם כל בהמה, דלא אתבטלון מנהון חיובא דככביא ומזלי.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

(תהלים קג) אָנוֹשׁ פָּחַצִיר יָמָיו כְּצִיץ הַשָּׂדֶה כִּן יִצְיֵץ, וְאַתְמַר בֵּיהּ, (תהלים לז) נֶעַר הֵייתִי גַם זָקֵנְתִי. לְבַתָּר (איוב לג) יָשׁוּב לִימֵי עֲלוֹמָיו. דְּאִילָנָא דְּאַתְקַצִּיצוּ עֲנַפֵּין עֲתִיקִין דִּילֵיהּ, וְצִמְחוּ כְּמַלְקָדְמִין בְּשֶׁרְשׁוּי, אֶהְדְּרוּ בְּעֲלָמָא כְּמַלְקָדְמִין. מִיתָנוּ סְבִין, וְאַתְהֶדְרוּ לְהָאֵי עֲלָמָא עוֹלִימִין. וְהֵיִינוּ רְזָא דְּמַחְדָּשׁ קוּדְשָׁא בְּרִידָא הוּא בְּכָל יוֹם תְּמִיד מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית. דְּמַתִּין אֶלְפָּה בְּכָל יוֹמָא וּמַתְחַדְשִׁין אֶלְפָּה בְּכָל יוֹמָא.

(תהלים קד) וַיֵּין יִשְׂמַח לְבַב אָנוֹשׁ, דָּא יֵינָא דְּאוֹרֵייתָא. דְּהָכִי סְלִיק יֵין, כְּחוֹשְׁבִין סוּ״ד. וּמָה יֵי״ן צְרִיךְ לְמַהוּי סְתִים וְחֹתִים, דְּלָא יִתְנַסֵּף לְעִבּוּדָה זָרָה. אוּף הָכִי צְרִיךְ לְמַהוּי סְתִים וְחֹתִים סוּד דְּאוֹרֵייתָא, וְכָל רִזִין דִּילָהּ, וְלָא אֶשְׁתַּקֵּיין אֶלְא לִירְאִיו. וְלָאוּ לְמַגְנָא עֲבָדִין כְּמָה פְּקוּדִין בֵּינָן, וּמְבַרְכִין בֵּיהּ לְקוּדְשָׁא בְּרִידָא הוּא, וַיֵּין אֵית לֵיהּ תְּרֵי גְוֹוִינִין, חִוּר וְסוּמְקָא, דֵּינָא וְרַחֲמֵי, וְהֵיִינוּ ב' תּוֹסַפְתַּ בֵּינָן. כְּגוּוֹנָא דְּשׁוֹשְׁנָה חִוּרָא וְסוּמְקָא. חוּר מְסַטְרָא דֵּימִינָא, סוּמְקָא מְסַטְרָא דְּשְׂמָאלָא.

וּמָאֵי לְבַב אָנוֹשׁ, לֵב הוּא לֵיהּ לְמִימַר. אֶלְא אֵית לֵב מְסוּר לְלֵב. וְאֵינּוּן ל'ב אֶלְהִים דְּעוּבָדָא דְּבְרֵאשִׁית, ב' מִן בְּרֵאשִׁית, ל' מִן לְעֵינֵי כָּל יִשְׂרָאֵל, אֵיהוּ ל'ב תְּנִינָא. דָּא ל'ב ל'ב (ס"א אינון) שְׁנַיִם סְלִקָּא דְּעֵתָא, חֶסֶר תְּמַנְיָא לְע"ב, דְּאֵיהוּ וַיְכַלּוּ. אֵינּוּן שְׁבַעֵה יְמֵי בְּרֵאשִׁית. תְּמַנְיָא מָאֵי הִיא. ז' יְמֵי בְּרֵאשִׁית, עִם (בראשית ה) זֶה סֵפֶר תּוֹלְדוֹת אָדָם. זֶה ע"ב, בְּחוֹשְׁבִין בֵּינָן.

מָאֵי לְהַצְהִיל פְּנִים מְשָׁמֵן. אֵינּוּן י"ב פְּנִים, ד' דְּאַרְיָה, ד' דְּשׁוּר, ד' דְּנִשְׁרָא, (דף רי"ז ע"א) דְּאֵינּוּן מִיכָּאֵל אַרְיָה, אַרְבַּע אַנְפִּין דִּילֵיהּ יְהו"ה. אַרְבַּע אַנְפִּין דְּשׁוּר, וְאֵיהוּ גְבַרְיָאֵל, וְאֵינּוּן יְהו"ה. ד' אַנְפִּין דְּנִשְׁרָא, וְאֵיהוּ נוּרְיָאֵל, וְאֵינּוּן יְהו"ה. וְאֵינּוּן מְמַנָּן, תַּחוּת חֶסֶד פַּח"ד אַמ"ת, דְּרַגִּין דְּתַלְתָּ אַבְהָן. וְאוּקְמוּהָ רַבְּנָן, הָאֲבוֹת הֵן הֵן הַמְּרַכְּבֵת. וְסִלְקִין (ס"א נְקוּדִין) גְּהוּרִין לְחֻשְׁבִין יב"ק. וְאֵינּוּן מְלַךְ מְלַךְ יְמִלּוּךְ, יְהו"ה אֶהֱיָה אֲדוֹנָי. סֵךְ הַכֵּל יב"ק (רבי אבא ורבי יוסי שבע"ב שייך כאן).

רְבִי שְׁמַעוֹן הוּא יְתִיב וְלַעֲזֵי בְּפִרְשָׁתָא דָּא, אַתָּא לְקַמֵּיהּ רְבִי אֶלְעָזָר בְּרִיהּ, אָמַר לֵיהּ, נָדָב וְאָבִיהוּא מָאֵי עֲבִידְתֵּיהוּ בְּפִנְחָס. אֵי לָא הוּא פְּנַחֶס בְּעֲלָמָא כַּד מִיתוּ, וּבַתָּר אַתָּא לְעֲלָמָא וְאֶשְׁלִים דּוּכְתֵּיהוּ שְׁפִיר. אֲבָל פְּנַחֶס בְּעֲלָמָא הוּא, (ס"א וסגן קאי) וּנְשַׁמְתִּיהּ בֵּיהּ בְּקִיּוּמָא קָאֵי.

אָמַר לֵיהּ בְּרִי, רְזָא עֲלָאָה הָכָא, וְהָכִי הוּא. דְּבִשְׁעָתָא דְּאַסְתַּלְקוּ מִן עֲלָמָא, לָא הוּוּ מִתְטַמְרֵן תַּחוּת גְּדַפֵּי טַנְרָא קְדִישָׁא. מָאֵי טַעֲמָא. בְּגִין דְּכַתִּיב, (במדבר ג) וּבְנֵים לָא הָיוּ לָהֶם, דְּאֶזְעִירוּ דִּיוֹקְנָא דְּמִלְכָּא, דְּהָא אֵינּוּן לָא אַתְחַזוּן לְשִׁמְשָׁא בְּכַהוּנָה רְבָה.

בְּשַׁעְתָּא דְּקַנֵּי פְּנַחֶס עַל בְּרִית קְדִישָׁא, וְעָאֵל בְּגוּ כְּמָה אוּכְלוּסִין, וְסִלְקִין לִוָן, לְגַיִפִּין עַל רוּמְחָא, לְעֵינֵיהוֹן דְּכָל יִשְׂרָאֵל. כַּד חָמָא שְׁבַטָא דְּשְׁמַעוֹן בְּכַמָּה אַכְלוּסִין

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דָּאָתוּ לְגַבִּיהַ, פְּרָחָא נְשַׁמְתִּיהַ מְנִיהַ, וְתָרִין נְשַׁמְתִּין דְּהוּ עֲרִטְרָאִין בְּלֹא דּוּכְתָא,
אֲתַקְרִיבוּ בֵּיהַ, וְאֲתַכְלִילוּ כַּחְדָּא, וְאֲתַהֲדַרְתּוּ נְשַׁמְתִּיהַ, כְּלִילָא רּוּחָא, דְּאֲתַכְלִיל בְּתָרִין
רּוּחִין, וְאֲתַתְקִפוּ בֵּיהַ, כְּדִין רּוּחַ דּוּכְתִּיּהוּ, לְמִיּהוּי כְּהֵנָּא (רבא) מַה דְּלֹא (אתחזי) מִן
קְדָמַת דְּנָא.

וְעַל דָּא כְּתִיב, (איוב ד) זָכַר נָא מִי הוּא נָקִי אָבֵד, דְּלֹא אֲתַאֲבִיד בַּהֲהִיא שְׁעָתָא,
וְלֹא אָבִיד רּוּחִיהַ כַּד פְּרָחָה מְנִיהַ. וְאִיפֹה יִשְׂרִים נִכְחָדּוּ. אֲלִין בְּנֵי אַהֲרֹן, דְּאֲתַהֲדְרוּ
לְעֵלְמָא, מַה דְּאָבֵד בְּחִיּהוּן. וְעַל דָּא כְּתִיב בֵּיהַ בְּפִנְחָס בֶּן בִּזְרְיָהּ, תְּרִי זְמַנִּי. פְּנַחֵס בֶּן
אֲלֵעָזָר בֶּן.

מַה כְּתִיב לְעֵילָא מְפָרְשָׁתָא דָּא. (במדבר כה) וַיֹּאמֶר יי אֵל מֹשֶׁה קַח אֶת כָּל רֵאשֵׁי
הָעָם וְהוֹקֵעַ אוֹתָם לַיי נֶגֶד הַשָּׁמַשׁ. וְכִי עַל דְּקַטְלִין בְּלִילִיא, אוּ עַל דְּקַטְלִין בִּימְמָא
בְּיומָא דְּעֵיבָא, כְּתִיב נֶגֶד הַשָּׁמַשׁ. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, דְּתַהֲא מִיתְתַּהוּן בְּאֲתַגְלִיָּא, כְּמַה
דְּחָבוּ בְּאֲתַגְלִיָּא.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, לָאוּ בְּגִין כַּךְ אֲתַמַּר. אֲלֹא מַהֲכָא אוֹלִיפְנָא, בְּדַרְגָּא דְּחָב בַּר נֶשׁ
לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לְהֵהוּא אֲתַר אֲצַטְרִיךְ לְמַעַבְדַּ תְּקַנְתָּא לְנַפְשִׁיהַ. אֵינּוּן חָבוּ
בְּבֵרִית קְדִישָׁא דְּאֲקָרִי שְׁמֵשׁ. בְּגִין כַּךְ דִּינָא וְתַקוּנָא דִּילְהוּן אִיהוּ כְּנֶגֶד הַשָּׁמַשׁ, וְלָאוּ
בְּאֲתַר אַחְרָא. מַכָּאן דְּלֹא אֲצַטְרִיךְ בַּר נֶשׁ לְתַקְנָא נַפְשִׁיהַ, אֲלֹא בַּהֲהוּא אֲתַר דְּחָב
לְגַבִּיהַ וּמָאן דְּלֹא יַעֲבִיד חֲכִי, לִית לֵיהַ תְּקוּנָא לְעֵלְמִין כְּדָקָא יָאוּת.

רַבִּי חֲזִיא פְּתַח, (תהלים קד) יִשְׁבְּעוּ עֵצִי יי אֲרֻזֵי לְבַנּוֹן אֲשֶׁר נָטַע, מַה כְּתִיב
לְעֵילָא, וַיִּזַּן יִשְׁמַח לְבַב אֲנוּשׁ וְגו'. וְכִי מֵאִי הָאִי לְהָאִי. אֲלֹא חֲכִי אוֹלִיפְנָא, דְּכְתִיב,
(תהלים קד) (בראשית י"ח ע"ב) מִצְמִיחַ חֲצִיר לְבַהֲמָה וְגו'. וְכִי שְׁבַחָא דְּבַהֲמָה דָּאִית לָהּ
חֲצִיר אֲתַא דּוּד לְמִימַר בְּרוּחַ קוּדְשָׁא. אֲלֹא מִצְמִיחַ חֲצִיר, אֲלִין אֵינּוּן שְׁתִּין אֲלֶף
רְבּוּא דְּמִלְאֲכִין, שְׁלִיחֹן, דְּאֲתַבְרִיאֻוּ בְּיומָא תְּנִינָא דְּבְרָאשִׁית, וְכִלְהוּ אֲשָׁא מְלַהֲטָא.
אֲלִין אֵינּוּן חֲצִיר. אֲמַאי חֲצִיר. בְּגִין דְּצִמְחִין כְּחֲצִיר דָּא בְּעֵלְמָא, דְּכָל יוּמָא וְיוּמָא
אֲתַקְצִירוּ הַשְׁתָּא, וְלִבְתַּר צִמְחִין וּמַהֲדְרִין כְּמִלְקָדְמִין.

וְעַל דָּא כְּתִיב מִצְמִיחַ חֲצִיר לְבַהֲמָה, הֲדָא הוּא דְּכְתִיב (משלי יב) יוֹדֵעַ צְדִיק נֶפֶשׁ
בְּהִמְתּוֹ, וְתַנִּינּוּ, אֲלֶף טוּרִין סְלָקִין לָהּ בְּכָל יוּמָא וְיוּמָא. וְכָל טוּרָא וְטוּרָא שְׁתִּין
רְבּוּא הוּי, וְהִיא אֲכֻלָּה.

וְעֵשֶׂב לְעֵבוּדַת הָאָדָם, אֲלִין אֵינּוּן נְשַׁמְתַּהוּן דְּצְדִיקִיָּא, דְּהֵהוּא אָדָם דְּרָכִיב
וְשְׁלִיט עַל בְּהֵמָה דָּא אֲכִיל, וְאֵעִיל לֹון בְּגוּוּיָהּ, וּבּוֹכּוּתַהוּן אֲתַזֵּן כָּל עֵלְמָא מַהֲהוּא
אָדָם, דְּכְתִיב בֵּיהַ, (יחזקאל א) וְעַל דְּמוֹת הַפֶּסֶא דְּמוֹת כְּמַרְאֵה אָדָם וְגו'. וְעַל דָּא
כְּתִיב הָאָדָם, הֵהוּא דְּאֲשַׁתְּמוּדַע, בְּגִין לְהוּצִיא לָחֵם מִן הָאָרֶץ, לְאֲפָקָא מְזוּנָא
לְעֵלְמָא מִן הָאָרֶץ קְדִישָׁא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ויין, דא חמרא עתיקא דנגיד מלעילא. ישמח לבב אנוש, אנוש: דא רזא דההוא נער, (דף רי”ז ע”ב) דסליק לסיבו, ואתהדר כמלקדמין. ועל דא פתיב, (תהלים קג) אנוש כחציר ימיו.

להצחיל פנים: אלן אינון פנים, דאקרון אנפי רברבי, ואנפי זוטרי. משמן: מנגידו דעלמא דאתי, משח ורבו קדישא עלאה. ולחם לבב אנוש יסעד, ההוא לחם דאזילו שחקים, וטחנן מנא למיכלא דצדיקייא סתמא, ומתמן אתנגיד לכמה חיילין, דאקרון לבב אנוש. וכלא אתא מנגידו עלאה.

ישבעו עצי יי, אלן אינון אילנן עלאין פנימאין. ארזי לבנון אשר נטע, דהא אתעקרו ונטע לון קודשא בריך הוא. מאי בין עצי יי, לארזי לבנון. עצי יי, אלן עץ החיים, ועץ הדעת וטוב ורע. ארזי לבנון, אלן חמשין תרעין, דאקרון חמש מאות שנה.

אשר נטע. אשר שם צפרים יקננו, בטוליהון, (רצ”ו) מקננן נשמטהון דצדיקייא, וכל חיילין קדישין אתזנו מתמן. חסידה, ברתייה דאברהם אבינו, דאקרי חסידה, ועביד חסד עם כל בני עלמא, בגין כף אקרי (שמות צ”ה ע”ב) חסידה. ברושים ביתה. בין דרועי עלמא יתבא. (ע”כ רעיא מהימנא)

רבי יוסי אמר, קשת אתא לאגנא על עלמא. למלכא, דכל זמנין דבריה חב לקבליה, אתא מלכא לאלקאה ליה, אתגליא עליה מטרוניתא בלבושי יקר דמלכו, מלכא חמי לה סליק רוגנא דבריה, וחדי בה, דכתיב, (בראשית ט) וראיתיה לזפור ברית עולם. ועל דא, לא אתחזי קשת בעלמא, אלא בלבושי יקר דמלכו. ובשעתא דאית צדיק בעלמא, איהו ברית, למיקם ברית, ואגין על עלמא. לא הוי צדיק, הא קשת, לאתחזאה דהא עלמא איהו קיימא לאובדא, אלא בגין קשת דא.

רבי אלעזר אמר, לעולם לא אתלבש קשת דא, אלא בלבושא דאבהן קדמאי. ירוק וסומק וחיוור. ירוקא, דא לבושא דאברהם, אצטבע לבושא (ס”א גוון) דא, כד נפק מניה ישמעאל. סומקא, דא גוון יצחק. דאתיא סומקא ואצטבע, כד נפיק מניה עשו. ואתמשך ההוא סומקא לתתא, עד ככבא דמאדים, דאתאחיד ביה עשו. חוורא, דא איהו לבושא טבא דיעקב, דהא לא אשתנו אנפוהי לעלמין.

[זוהר חלק ג’ - דף רט”ז ע”ב]

רבי אבא אמר יאות הוא, אבל הכי אמר בוצינא קדישא, חוור, דא אברהם. דאתלבן בחוורא דנורא. סומקא, דא יצחק ודאי. ירוק, דא הוא יעקב, דקיימא בין תרין גוונין, וכתיב ביה ביעקב, (ישעיה כט) לא עתה יבוש יעקב ולא עתה פניו יחורו דהא כל ערסיה שלים הוה. והכי הוא לא עתה יבוש יעקב, לאתחזאה בגוון

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

סומק, כיצחק דנפק מניה עשו. ולא עתה פניו יחורו, כאברהם לאתחזאה בגוון חור, דנפק מניה ישמעאל. אלא נטל גוונין, לאתעטרא בהו, על אבהו דיליה, (דף רט"ו ע"ב) ובאלין לבושין מתלבשת קשת, בשעתא דאתחזי קמי מלכא.

תא חזי, רזא דברית קדישא, היא את יו"ד, דמתעטרא ברשימו עלאה, והא (ס"א ודא) איהו דאתרשים בברית תדיר לעלמין, ובגין דקני פנחס על ברית, אתרשים בשמיה הכא את דא, פנחס יו"ד ועירא, איהו יו"ד דאיהו ברית ודאי, דנפיק מגו יו"ד עלאה קדישא. ועל דא, איהו קאים בקיומא שלים קמי מלכא קדישא, דלא אתאביד מגו עלמא. והכי הוא נקי מיתהוא חובא דפעור, ולא אתאביד תדיר מגו קדישא דעלמא. (ס"א ולא אתאביד מגו עלמא) (איוב ד) ואיפה ישרים נכחדו, אלין נדב ואביהוא, דלא אשתציאו מן ההוא עלמא בגיניה.

רבי אבא ורבי יוסי, קמו למלעי באורייתא בפלגות ליליא, עד דהוו יתבי ולעאן באורייתא. אמר רבי יוסי, הא דאמר רבי תייא אנוש פחציר ימיו שפיר קאמר. אבל במאי אוקימנא סופיה דקרא, כי רוח עברה בו ואיננו ולא יפירנו עוד מקומו. אמר ליה הכי הוא ודאי, אנוש פחציר ימיו כמה דאמר, פציץ השדה ההוא שדה דאשתמודע. פן יציץ דאתחדש ואתהדר כמלקדמין. (הכי יציץ וסליק, מאי טעמא בגין)

רעיא מהימנא ובחבורא קדמאה אמר רעיא מהימנא בוצינא קדישא, שפיר אמרו רבי אבא ורבי תייא ורבי יוסי, אבל (תהלים קג) כי רוח עברה בו ואיננו, הכא צריך למפתח מלין, מאי עברה בו. דא עברה וזעם וצרה. חד מאיננו מלאכין רעים.

דבגין דלא ישתמודעו ביה אינון מארי חובין, צריך למעבד ליה שנוי מקום, ושנוי השם, ושנוי מעשה. כגוונא דאברהם, דאתמר ביה (בראשית יב) לך לך מארצך וממולדתך, הרי שנוי מקום. (בראשית יז) ולא יקרא עוד שמך אברם, והיה שמך אברהם, הרי שנוי השם. שנוי מעשה דאשתני מעובדין בישין דעבד בקדמיתא, לעובדין טבין. איהו מתלא. לרוח דההוא דמית בלא בנין. כגוונא דא עבד קודשא בריך הוא לאדם, כך תריך ליה מיתהוא עלמא, ואייתי ליה להאי עלמא. והא אתמר לעיל.

(איוב יד) משנה פניו ותשלחהו, ובגין דא כי רוח עברה בו, חד מאיננו מלאכין רעים, כד חזי ליה משונה, בזמנא דאערע (ס"א ביה) עמיה, שאלין ליה שאר משחיתין עליה, דא הוא מארי חובך. איהו עני לון ואמר, ואיננו.

כד אתתרוך מאתריה, ואתנטע באתר אחרא, אתמר ביה ולא יפירנו עוד מקומו. בגין (ויקרא יד) דעפר אחר יקח וטח את הבית. ודא איהו רזא, ונתין את הבית את אבניו ואת עציו, אינון גרמין וגידין ובשרא דהוה חור עפרא. מה פתיב ביה (ישעיה

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

סו) ונחש עפר לחמו. בגין דהוה מנוגע. ולבתר ועפר אחר יקח וטח את הבית, ובני ליה גרמין וגידין. ואתחדש, בבית ישנה דעבדין ליה חדשה. ודאי איהו דאתחדש.

ומאי דאמר ולא יפירונו עוד מקומו. על רוח, דאתפליל רוחא זעירא, ברוחא עלאה. האי איהו מתלא, לאילן דלא עביד איבין, נטלין ענפין דיליה, ומרפיבין ליה בענפא דאילנא אחרא עלאה, (דא בדא) דעביד פירין, ואתפליל דא בדא, ועביד פירין. בההוא זמנא אתמר ביה, ולא יפירונו עוד מקומו.

אוף הכי בר נש דיתב בקרתא דיתבין בה אנשין בישין, ולא יכיל לקיימא פקודין דאורייתא, ולא אצלח באורייתא, עביד שנוי מקום, ואתעקר מתמן, ואשתרש באתר דדיירין ביה גוברין טבין, מארי תורה, מארי פקודין, דאורייתא אקרי עץ. הדא הוא דכתיב, (משלי ג) עץ חיים היא למחזיקים בה. ובר נש הוא עץ, דכתיב, (דברים כ) פי האדם עץ השדה. ופקודין דבה, דמיינ לאיבא, ומה פתיב ביה, (דברים כ) רק עץ אשר תדע כי לא עץ מאכל הוא אותו תשחית וכת. אותו תשחית מעלמא דין, וכת מעלמא דאתי. ובגין דא צריך לאעקרא (ליה מההוא) מההוא אתר, ויתנטע באתר אחרא בין צדיקיא.

מה בר נש בלא בנין, אתקרי עקר, ואתתיה עקרה. אוף הכי אורייתא בלא פקודין, אתקריאת עקרה, ובגין דא אוקמוה, לא המדרש הוא העיקר אלא המעשה. אתו חבריא ואשתטחו קמיה, ואמרו ודאי כען אוליפנא חדושא, איך אתפליל רוח ברוח, כמאן דחזי מלה בעינא ואתבריר ליה. בקדמיתא הוה לן קבלה, וכען ברירו דמלה.

ותו אתמר בחבורא קדמאה, דהא ניתא ליה לסטרא אחרא לשלטאה על זפאה, יתיר מכלא, ולא חייש כדין לכל עלמא. אדהכי, הא טולא אודמן לגבייהו, ואמר ליה מנלן. מאיוב. דחזא קודשא בריך הוא דדרא הוּו מחויבין פלייה, ואתא שטן לקטרגא, אמר ליה קודשא בריך הוא, (איוב א) השמת לבך אל עבדי איוב פי אין כמוהו בכל הארץ, לאשתובא ביה דרא. ואיהו מתלא לרעיא דאתא זאב למטרף עאניה, ולמיבד ליה. מה עבד ההוא רעיא דהוה חפימא, יהיב ליה אמרא תקיפא ושמנה ורברבא מכלהו, ההוא דהוּו מתנהגין אפתריה פלהו. וברעו לשלטאה על ההוא אמרא טבא, שכח (נ"א שבק) לכלהו. מה עבד ההוא רעיא, בשעתא דהוה זאב אשתדל בההוא אמרא, ברח רעיא עם עאנא ושוי לון באתריהון. ולבתר תב לאמרא, ושזיב ליה מזאב.

הכי עביד קודשא בריך הוא עם דרא, יהיב קודשא בריך הוא לצדיק, ברשו מקטרגא, לשובא לדרא בגיניה. ואם הוא תקיף פייעקב, אתמר ביה (בראשית לב) ויאבק איש עמו, כל שכן וכל שכן דנצח ליה, עד דאמר שלחני. אמר טולא טולא,

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

הכי הוא, זכאה חולקיה דההוא צדיק, דאיהו תקיף למסבל ייסורין, כל שכן מאן דנצח בהון למקטרגא דיליה. דאיהו שולטנותיה על כל דרא, ואתחשיב ליה פאילו הוא שזיב לון, וקודשא בריך הוא עביד ליה רעיא עלייהו באתריה, ובגין דא זכה רעיא מהימנא. למהוי רועה על ישראל, ולא עוד אלא דהכי אשליט ליה עלייהו בעלמא דאתי. בגין דשזיב לון דלא אתאבידו מתמן, דאנהיג לון באורייתא ובעובדין טבין.

אדהכי הא רעיא מהימנא, אמר לון, ואמאי לקי דרועא ימינא. דאורח כל מארי אסוותא דאקיון בקדמיתא דרועא ימינא, והא דרועא שמאלא איהו קריב ללבא, אמאי לא אקיון ליה. אמר ליה בגין דקודשא בריך הוא לא בעי לאלקאה יתיר, דהא בהאי סגיא, ואי אתיקר מרעא על שייפין דגופא, אקיו דרועא שמאלא.

אמר ליה, אי לא הו תרווייהו בחד זמנא, יאות אבל אית צדיק הכא, ואית צדיק הכא, לדא אית מרעין ומכתשין, ולדא אית טיבו. אמאי. אי אתיקר ביה מרעא יקיו לתרווייהו, דאינון תרין דרועין, למיהב אסוותא לכל שייפין, ואי לא אתיקר ביה מרעא על כל שייפין, אמאי אקיו לדרועא ימינא, יתיר משמאלא. אלא (נ"א אמר ליה) אימא אנת.

אמר ליה, ודאי גופא ותרין דרועין, אינון לקבל אבהו. רישא, לקבל אדם קדמאה. דרועא ימינא, לקבל אברהם. דרועא שמאלא, לקבל יצחק. גופא, לקבל יעקב. ומלגו לגופא, כבד לימינא. טחול לשמאלא. עשו וישמעאל. לבא יעקב, באמצעיתא. כנפי ריאה וכוליין, לקבל אברהם ויצחק. ריאה מימ. דאינון (ס"א כנפי ריאה שואבין) שואבין כל מיני משקין. כולין אשא, דבשיל זרע דנחית ממוחא.

ובגין דאברהם איהו מימ, שוי זרעיה בגלותא דאדום ובגין דא כבד לימינא דאברהם, ומרה, דכבד חרב דיליה, איהי מרה, אתמר בה (משלי ה) ואחריתה מרה כלענה. ואי חובין מתרבין בבנוי דאברהם דאינון בגלותא דאדום, אתיקר ביה מרע עלייהו מסטרא דכבד, דרועא ימינא צריך לאלקאה לאקווא דמיה מניה, דמאן דנטלין מניה ממוניה, פאילו שפיכו דמיה, ואשתאר עני, דעני חשוב כמת.

ואי חובין מתרבין מסטרא דבני יצחק, דאינון (ס"א בגלותא) בין ישמעאל, ביי מרעיה יתיקר מסטרא דטחול לשמאלא, וצריך לאקווא דרועא שמאלא, ולא יתיר.

ואי חובין מתרבין בבני יעקב, דאינון אחידן לתרין סטרין, דאינון מפוזרים בבני עשו וישמעאל, הא מרעא אתיקר על גופא, ובעי לאקווא ב' דרועין. ואי פלהו תלת במרעין כחדא. הא מרעא סליק לרישא, ובעי לאקווא ורידין דרישא, ואלין תלת אתעבידו מרפכה לאדם קדמאה ולאבהו, ובהון אתתקפו למסבל ייסורין, לאגנא על דרא לארבע סטרי דעלמא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ווי ליה לְדָרָא, דְגֵרְמִין דִּילְקוֹן אֲבֵהֶן וְאָדָם קְדָמָא, וְאֵלִין צְדִיקָיָא דְבִנְיָהוּ, דְלִית אֲפָרְשׁוּתָא בֵּין אֵלִין צְדִיקָיָא, לְאֲבֵהֶן וְאָדָם, דְאֵינֹן גְּשָׁמְתִין דְלֵהוֹן, וְדוּחָקָא וְצַעֲרָא וּגְזוּנָא דְלֵהוֹן, מְטִי לְאֲבֵהֶן וְאָדָם. כְּגוּוֹנָא דִּימָא, אֵלִין נְחָלִין דְנִפְקִין מִתְמָן, אִי חוּזְרִין עֲכוּרִין וּמְלוּכְלָכִין לִימָא, הָא ימָא נְטִיל מִן עֲכִירוֹ וּלְכְלוּכָא דְלֵהוֹן. וּבְחִילָא דִּימָא דְאִיהִי תְקִיפָא, לָא סְבִילַת לְכְלוּכָא דְלֵהוֹן, וְזִרְיַקַת לִיה לְבַר, וְאֲשְׁתְּאֲרוּ נְחָלִין צְלִילִין וְדְכִיין מֵהֵוּא לְכְלוּךְ.

כְּגוּוֹנָא דִּימָא, דְדְכִיַּאת לְכְלוּכִין דְבִנְהָא זְעִירִין, הֲכִי אֲבֵהֶן מְדַכְּאִין חוּבִין וּלְכְלוּכִין דְבִנְיָהוּ דִישְׂרָאֵל, כַּד אֲשְׁתַּכְּחוּ בְהוֹן צְדִיקָיָא בְעוּבְדִיהוֹן, תְקִיפִין לְמִסְבַּל יִיסוּרִין עַל דְרִיהוֹן. בְּהֵוּא זְמָנָא לִית אֲפָרְשָׁא בְהוֹן. אֲתוּ כְּלָהוּ וּבְרִיכוּ לִיה, וְאָמְרוּ לִיה סִינָיִי סִינָיִי, דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא וְשְׁכִינְתִיה מְלִיל בְּפוּמוֹי, מֵאֵן יְכִיל לְקִימָא קַמִּיה בְּכָלָא. זְכָאָה חוּלְקָנָא, דְזַכִּינָא לְחֻדְשָׁא חֲבוּרָא קְדָמָא דָּא בְּךָ, לְאַנְהָרָא שְׁכִינְתָא בְּגִלוּתָא.

אָמַר לוֹן, רַבְּנָן דְכָל דְרָא הוּיתוּ בְזַמְנִיהוֹן, כָּל שְׁכָן בּוֹצִינָא קְדִישָׁא, דְנִהִיר חֲכָמְתִיה בְּכָל דְרִין דְהוּוּ אֲבַתְרִיה, אֵל תַּתְּנוּ דְמִי לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא בְּאוּרִיַּתָּא, עַד יַעֲרָה עֲלֵינוּ רוּחַ קְדָשָׁא (לְגַבֵּי שְׁכִינְתִיה) דְהָא לָא אִית רִשׁוּ לְאֲשְׁתַּמְשָׁא בְּמַטְטְרוּיָן שַׁר הַפְּנִים אֲלָא לָךְ, דְאֲתוּוֹן דִּילִיה רְמִיזִין בְּשִׁמְךָ.

וּכְעַן צְרִיךְ אֲסִיָּא, לְמַנְדַּע בְּכַמָּה דְרָגִין אֲסַתְּלַק דְפִיקוּ דְהֵוּא חוּלָה בְּגִלוּתָא דְאָדָם, דְאֲתַמַּר עֲלִיה (שִׁיר הַשִּׁירִים ה) שְׁחוּלַת אֲהָבָה אֲנִי. דְהָא כַּמָּה אֲסִיָּין אֲתַכְּנָשׁוּ עֲלִיה, לְמַנְדַּע קִץ דְמַרְעָא דִּילִיה, בְּאֵלִין דְפִיקוּ, וְלֹא הוּוּ חַד מְנִיָּהוּ דְאֲשְׁתַּמּוּדַּע בְּהוֹן, דְדְפִיקוּ דְהֵוּא חוּלָה, לָא כָּל אֲסִיָּא בְּקִי לְאֲשְׁתַּמּוּדַּע בִּיה, דְאִית דְפִיקוּן דְקִשְׁרָא קִשְׁרָא קִרְקָא, דְאָמַר נְבִיא עֲלִיָּהוּ (יִשְׁעִיָּה כו) כְּמוֹ הָרָה תִּקְרִיב לְלֶדֶת תַּחֲלִיל תּוֹעַק בְּחַבְלִיה.

וּכְלָהוּ עֶשֶׂר שׁוּפְרוֹת, כְּלִילִין בְּתַלְתָּ, דְאֵינֹן סִימָן קִשְׁרָא, דְאִיהוּ תְקִיעָה שְׁבָרִים תְּרוּעָה. וְתְקִיעָה אַחְזִי אָרִיכוּ דְגִלוּתָא, שְׁבָרִים קְרִיבוּ דְגִלוּתָא. תְּרוּעָה בִּיה יִיתִי פּוּרְקָנָא, דְאַחְזִי דוּחָקָא בְּתַר דוּחָקָא, וְלִית רוּחָא בֵּין דָּא לְדָא, דְוַדְאִי בִּיּוֹן דְשָׂאֵר עֲמִין מְעַפְבִּין לוֹן לְיִשְׂרָאֵל בְּגִלוּתָא, דוּחָקָא דְלֵהוֹן מְקַרְב לוֹן פּוּרְקָנָא. אוּף הֲכִי מְהִירוּ דְדְפִיקוּ דָּא בְּתַר דָּא, בִּיה נְפִיק נְפִשָׁא דְבַר נֶשׁ, בְּתַר דְלִית רִיּוּחַ בֵּין דָּא לְדָא.

קִשְׁרָא קִשְׁרָא קִרְקָא, אִיהוּ דְשׁוּי קִשְׁרָא, תְקִיעָה שְׁבָרִים תְּרוּעָה. דְאֲתַעְבַּר בִּיה שְׁקַר מִן עֲלָמָא, (דָּף רִי"ט ע"ב) דְבִיה אוּמָאָה, (שְׁמוֹת יז) מְלַחְמָה לִי בְעַמְלָק. יִתְעַר בְּעַלְמָא. שִׁיר פְּשׁוּט, וְכַפּוּל, וּמְשׁוּלֶשׁ, וּמְרוּבַע. דְאִיהוּ סְלִיק אֲתוּוֹן דִּילִיה, י', י"ה, י"ו, י"ז, י"ח, י"ט, ע"ב. בְּהֵוּא זְמָנָא, וּבְכֵן צְדִיקִים יִרְאוּ וְיִשְׁמְחוּ וְיִשְׁרִים יַעֲלוּזוּ וְחֲסִידִים

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ברנה יגילו. ו' תוספת, אלה שתיתה. קודם דיליה עק"ב, חרב פי מקדשא, ולבתר דיליה, עד תשלום רעב, יהיה ערב. הדא הוא דכתיב, (שמות טז) ערב וידעתם כי יי הוציא אתכם וגו'. (בראשית מד) פי עבדך ערב את הנער וגו'. (ע"כ רעיא מהימנא)

פי רוח עברה בו ואיננו, דא הוא רוחא עלאה טמירא קדישא גניזא מפלא, דכליל ליה בגייה. וכדין ואיננו. ודא הוא רזא דחנוך, דכתיב ביה (בראשית ה) ואיננו פי לקח אותו אלהים, דא אלהים עלאה. רוח עלאה, רוח גניזא טמירא. ולא יפירנו עוד מקומו. דהא אתפליל רוחא זעירא, ברוחא עלאה. מה פתיב בתריה, וחסד יי מעולם ועד עולם ועאל ליה כהנא רבא לגו קדש קדשים. ונטיל ליה, ואוליד ליה כמלקדמין, ואתחדש כנשר עלמין. ואתהדר איהו נער.

[זהר חלק ג' - דף רי"ח ע"א]

עד דהו יתבי, חמו חד טולא דקיימא עלייהו, אזלא ואתיא, אזלא ואתיא, בגו ביתא. תוהו. אמר רבי אבא, יוסי בני, אימא לך מה דהוה לי עם בוצינא קדישא. יומא חד הוינן אזלינן בבקעתא דאונו, והוינן לעאן באורייתא, כל תהוא (דף רי"ח ע"א) יומא, ומגו תוקפא דשמשא אותבנין גבי חד טינרא, בגו נוקבא חדא.

אמינא ליה, מאי האי, דבכל שעתא דחייבין אסגיאנו בעלמא, ודינא שרייא בעלמא, זכאין דבהון לקאן עלייהו. דהכי תנינו, בחובא דדרא, קדישייא וצדיקייא יתפסון. אמאי, אי בגין דאינון דלא מוכיחין לעלמא על עובדייהו, כמה אינון דמוכיחין, ולא מקבלי מנייהו, וצדיקייא אתפפין קמייהו. ואי בגין דלא הוי מאן דיגין על עלמא, לא יהון מתין, ולא יתפסון בחובייהו, דהא חדווה איהו לצדיקייא באבודא דלהון.

אמר ליה, בחובה דדרא ודאי מתפסין צדיקייא, והא אוקימנא הני מילי. אבל בשעתא דיתפסון צדיקייא במרעין, או במכתשין, בגין לכפרא על עלמא הוי, כדין יתפסון כל חובי דרא, מנלן. מפל שייפי גופא, בשעתא דכל שייפין בעאקו, ומרע סגי שרייא עלייהו, שייפא חדא אצטריך לאלקאה, בגין דיתסון פלהו, ומנו. דרועא. דרועא אלקי ואפיקו מיניה דמא, כדין הא אסוותא לכל שייפי גופא.

אוף הכי בני עלמא אינון שייפין דא עם דא. בשעתא דבעי קודשא בריך הוא למיהב אסוותא לעלמא, אלקי לחד צדיקא בינייהו, במרעין ובמכתשין, ובגיניה יהיב אסוותא לכלא. מנלן. דכתיב, (ישעיה נג) והוא מחולל מפשעינו מדוכא מעונותינו וגו'. ובחבורתו נרפא לנו. ובחבורתו, אקוותא דדמא, כמאן דאקיז דרועא, ובההוא חבורא נרפא לנו, אסוותא הוא לנא לכל שייפין דגופא.

[זהר חלק ג' - דף רי"ח ע"ב]

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

ולעולם לא אלקי צדיקא, אלא למיהב אסוותא לדרא, ולכפרא עליהו. (ורזא דא צדיק ורע לו) דהא ניהא לסטרא אחרא דדינא שלטא (לשלטאה) על זכאה יתיר מפלא, דלא חייש פדין לכל עלמא, ולא אשגח בהו, מחדוה דשליט עליה. וזהו זכאה זכי לשולטנא עלאה, בהאי עלמא, ובעלמא דאתי. צדיק (דף רי"ח ע"ב) וטוב לו, דלא חייש קודשא בריך הוא לכפרא על עלמא.

אמינא ליה, אלו לא הו בחד זמנא, יאות. אבל אית צדיק הכא, ואית צדיק הכא, לדא אית מרעין ומכתשין, ולדא אית כל טיבו דעלמא. אמר לי, בחד מנייהו או תרין סגי, דלא בעא קודשא בריך הוא לאלקאה פלא, (ס"א כל דמה) פמה דלא אצטריך אלא דרועא חדא, לאלקאה ולקנאה למיהב אסוותא לכל שייפין. אוף הכא, בחד צדיקא סגי.

סדר הלימוד ליום יט אייר [יום 226 בשנה]

ואי אתקף (ס"א אתיקר) ביה מרע, על כל שייפין, פדין אצטריך תרין דרועין לאקנאה. אוף הכי, אי אסגיא חובין יקירין על עלמא, פדין כל זכאין אלקון, למיהב אסוותא על כל דרא. אבל בזמן דלא אסגיא כל פה, פדין חד זכאה אלקי, ושאר צדיקיא בשלם, דהא לא אצטריך עלמא דילקון פלהו. אתסיאו עמא. אתסיאו צדיקיא. ולזמנין דכל יומיהון קיימין במרעין, לאגנא על דרא. מיתו, הא אתסי פלא, ואתכפר. לזמנין דחובין אינון יקירין יתיר.

קמנא ואזלנא. ותוקפא דשמשא הוה יתיר, ודחיק לן באורחא. חמינן אילנין במדברא, ומיין תחותייהו. יתיבנא תחות חד טולא דאילנא דמדברא. שאילנא ליה, מאי האי דכל עמין דעלמא לא עבדין נענועא, אלא ישראל בלחודייהו, דכד לעאן באורייתא, מתנענען הכא והכא, בלא למודא דבר נש בעלמא, ולא יכלין למיקם בקיימיהו.

[זוהר חלק ג' - דף רי"ט ע"א]

אמר לי, אדכרתן מלתא עלאה, ובני עלמא לא ידעין, ולא משגיחין. יתיב שעטא ובכה, אמר, ווי לבני נשא דאזלין פבעירי חקלא, בלא סוכלתנו. במלה דא בלחודי אשתמודען נשמתהון קדישין דישראל, בין נשמתהון דעמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות. נשמתהון דישראל אתגזרו, מגו בוצינא קדישא דדליק, דכתיב, (משלי כ) נר יי נשמת אדם. והאי נר בשעטא דאתאחד (נ"א דאתדליק) (דף רי"ט ע"א) מגו אורייתא דלעילא, לא שכיך נהורא עליה אפילו רגעא. ורזא דא, (תהלים פג) אלהים אל דמי לך. פגוונא דא כתיב, (ישעיה סב) המזפירים את יי אל דמי לכם,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לא שכיכו לכון. נהורא דשרגא פיון דאתאחדא גו פתילה, ההוא נהורא לא שכיך לעלמין, אלא מתנענעא נהורא לכאן ולכאן, ולא משתכיד לעלמין.

כגוונא דא, ישראל, דנשמתיהו מגו ההוא נהורא דשרגא, פיון דאמר מלה חדא דאורייתא, הא נהורא דליק, ולא יכלון אינון לאשתכא, ומתנענען לכאן ולכאן, ולכל סטרין. כנהורא דשרגא, דהא (משלי כ) גר יי נשמת אדם פתיב.

וכתיב, (יחזקאל לד) אדם אתם, אתם קרויין אדם, ולא אומין עובדי כוכבים ומזלות. נשמתין דעמין עובדי כוכבים ומזלות, מדעיכו דקש, בלא נהורא דשרי עלייהו. ועל דא משתככין, ולא מתנענען, דהא לית לון אורייתא, ולא דלקין בה, ולא נהורא שרייא בהון, אינון קיימין פעצים בגו נורא דדליק, בלא נהורא דשריא עלייהו, ועל דא משתככין בלא נהורא כלל. אמר רבי יוסי, דא איהו ברירו דמלה, וכאן חולקי דזכינא להאי, למשמע דא.

קום רבי אבא, לחדשא מילין דאורייתא, דאמרת בחבורא קדמאה. פתח רבי אבא ואמר, (ישעיה מב) שירו ליי שיר חדש תהלתו מקצה הארץ וגו'. כמה חביבין ישראל קמי קודשא בריך הוא, דחדוה דלהון ותושבחתא דלהון, לאו איהו אלא (ס"א) לשתפא לקודשא בריך הוא ושכינתיה בהווא דהכי וכו') ביה. דהכי תנינו, כל חדוה דישראל דלא משתתפי בה לקודשא בריך הוא (ושכינתיה), לאו איהו חדוה. וזמין איהו סמאל וכל סיעתא דיליה לקטרגא ליהווא חדוה, (ס"א ואתחור) ואשתאר בצערא ובכיה, וקודשא בריך הוא לא אשתתף בהווא צערא.

אבל מאן דשתף קודשא בריך הוא ושכינתיה בחדוה דיליה, אם ייתי מקטרגא לקטרגא בההיא חדוה. קודשא בריך הוא ושכינתיה משתתף בהווא צערא. מה פתיב ביה (ישעיה סג) בכל צרתם לו צר. ובמאי. בגין (תהלים צא) דעמו אנכי בצרה.

ומגלן, דאית לון לישראל לשתפא לקודשא בריך הוא ושכינתיה בחדוה דלהון. (בגין דלאו איהו חדוה, אלא בשותפות דיליה מאלין) דכתיב, (שם קמט) ישמח ישראל בעושיו. ההוא חדוה דישראל לאו איהו, אלא בעושיו. בעושיו, בעושו מפעי ליה. אלא אלין קודשא בריך הוא ושכינתיה, ואביו ואמו, דאף על גב דמיתו, קודשא בריך הוא אעקר לון מגן עדן, ואייתי לון עמיה ליהווא חדוה, לנטלא חולקא דחדוה עם קודשא בריך הוא ושכינתיה. כמה דאת אמר (איוב מ) העושו יגש חרבו.

דבר אחר בעושיו, בגין דבר נש אתעביד בשותפות, גברא ואתתא, וקודשא בריך הוא. ועל רזא דא פתיב, (בראשית א) נעשה אדם, בשותפו. דתנינו, תלת אומנין עבד קודשא בריך הוא, לאפקא מנהון עלמא, ואלין אינון: שמיא, וארעא, ומיאי. וכל חד שמש חד יומא, ואהדרו כמלקדמין.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

יומא קדמא, אפיק שמיא אומנותא דיליה, דכתיב (בראשית א) ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור. יומא תניינא, אפיקו מיא אומנותא לעבידתא, דכתיב ויאמר אלהים יהי רקיע בתוך המים וגו'. אסתלקו פלגא מייא לעילא, ופלגא מייא לתתא אשתארו. ואלמלא כף דמיא אתפרשו, עלמא לא הוה קאים. יומא תליתא, עבידת ארעא ואפיקת כמה דאתפקדת, דכתיב ויאמר אלהים תדשא הארץ דשא עשב, וכתיב ותוצא הארץ דשא וגו'.

עד הכא כל אומנא מאלין תלתא, אפיק אומנותא דיליה, ועבדו מה דאתפקדו. אשתארו תלת יומין אחרנין. יומא ד', אתפקד אומנא קדמא למעבד אומנא דיליה, דכתיב ויאמר אלהים יהי מארת וגו', והיינו שמים. ביומא חמשאה, אפיקו מייא דאיהו אומנא אחרא, דכתיב ויאמר אלהים ישרצו המים וגו'. ביומא שתיתא, עבדת ארעא אומנותא דילה, דכתיב ויאמר אלהים תוצא הארץ נפש חיה וגו'.

רעיא מהימנא אמר קודשא בריך הוא, ושכינתי אנא שותפותא דנשמתא, ואבוי ואמיה שותפותא דגופא, דאבוי מזריע לובן, דעיינין, ודגרמין, וגידין, ומוחא. ואתתא שחור דעיינין, ושערא, ובשרא, ומשכא. ואוף הכי שמייא וארעא. וכל חיילין דלהון, אשתתפו ביצירתיה. מלאכין, מנהון יצר הטוב ויצר הרע למחוי מצוייר מתרווייהו. שמשא וסיהרא, לאנהרא ליה ביממא וליליא. חיון ובעירן ועופין ונונין, לאתפרנסא מנהון. כל אילנין וזרעין דארעא, לאתפרנסא מנהון.

מה עבד קודשא בריך הוא, אעקר לאבוי ולאמיה מגנתא דעדן, ואייתי להו עמיה, למחוי עמיה בחדוה דבנוי, ולית חדוה כחדוה דפורקנא, דכתיב בה, (דברי הימים א טז) ישמחו השמים ותגל הארץ ויאמרו בגוים יי מלך. (דברי הימים א טז) אז ירננו עצי היער מלפני יי כי בא לשפוט את הארץ. (ע"כ רעיא מהימנא)

פיון דתלת אומנין אלין אשלימו עובדייהו. אמר לון קודשא בריך הוא, אומנותא חדא אית לי למעבד, ואיהו אדם. אתחברו כחדא, ואנא עמכון, נעשה אדם, גופא דלכון, ואנא אהא שותפו עמכון, ונעשה אדם. כמה דבקדמיתא הוה בשותפו, הכי נמי לבתר. אבא, דביה עביד עבידתא דשמיא, ועבידתא דמייא. ואתתא, דאיהי אומנא תליתא, כגוונא דארעא. וקודשא בריך הוא דאשתתף בהדייהו. ועל רזא דא כתיב בעושיו.

ואף על גב דאבא ואמא אתפרשו מהאי עלמא, חדוה בכל שותפותא הוי. דתנינן, בשעתא דבר נש (דף ר"כ ע"א) שתיה לקודשא בריך הוא לחדוה דיליה, קודשא בריך הוא אתי לגנתא דעדן, ואעקר מתמן (ס"א דאודע תמן) לאבוהי ואמיה, דאינון שותפין בהדיה, ואייתי לון עמיה להווא חדוה, וכלהו זמינין תמן, ובני

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

נשא לא ידעין. אבל בעקו דבר נש, קודשא בריך הוא זמין לגביה בלחודו, ולא אודע לאבוהי ולאמיה, הדא הוא דכתיב, (תהלים יח) בצר לי אקרא יי ואל אלהי אשוע וגו'.

אתדר ההוא טולא דמלקדמין, ואזלא גו ביתא, כמו דיוקנא דבר נש. נפל על אנפוי רבי אבא. אמר רבי יוסי, אדפרנא דבהאי אתרא חמינא ליה לרבי פנחס בן יאיר, יומא חד הוה קאים בהאי דוכתא, והוה אמר הכי, (במדבר כ"ב) פניחס בן אלעזר בן אהרן הכהן, באת י' זעירא.

בגין דתרין אלפין ביתין רשימין, אלפא ביתא דאתוון רברבן, ואלפא ביתא דאתוון זעירן. אתוון רברבן, אינון בעלמא דאתי. ואתוון זעירן, אינון בעלמא תתאה. י' זעירא, ברית קיימא קדישא. פיון דקני פנחס על ברית דא, אתוסף ביה י' זעירא, רזא דברית דא.

בההוא שעתא, אמר קודשא בריך הוא, מה אעביד עם משה, ברית דא ממשה הוי, וכלה דיליה הוי. גנאי הוא למיהב ליה לאחרא, בלא דעתא ורעותא דמשה, לאו יאות הוא. שארי קודשא בריך הוא ואמר למשה, משה, פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן. אמר ליה משה, רבונו של עולם מהו. אמר ליה, אנת הוא דמסרת נפשך על ישראל דלא ישתצון מן עלמא בכמה זמנין, ואיהו השיב את חמתי מעל בני ישראל וגו'. אמר משה מה את בעי מני, הא כלא דיך.

אמר ליה, הא כלא דיך היא, אימא ליה דתשרי בגויה. אמר משה, הא בלבא שלים תהא לגביה. אמר ליה אימא אנת בפומך, וארים קלך, דאנת מסר ליה ברעותא, בלבא שלים. הדא הוא דכתיב, לכן אמור, את אימא ברעותא, הנני נותן לו את בריתי שלום. משה הוה אמר הנני נותן לו וגו', דאילו קודשא בריך הוא, הוה ליה למימר לכן אמור לו הנני נותן לו את בריתי שלום, אבל לא כתיב אלא לכן אמור. ואי תימא, דאתעברת מן משה. לא. אלא כבוצינא דא דאדליקו מינה, דא יחיב ואהני, ודא לא אתגרע מנה.

אתא ההוא טולא, ויתבי, ונשיק ליה. שמעו חד קלא דהוה אמר, פנון אתר, פנון אתר לרבי פנחס בן יאיר, דאיהו גבייכו. דתנינו, דכל אתר דצדיקא אתחדש ביה מלי דאורייתא, כד איהו בההוא עלמא, פקיד לההוא אתר, ואתי ליה לגביה. וכל שכן כד שראן בגויה צדיקיא אחרנין. לחדתא בההוא אתר, דאמרין מלי דאורייתא. כגוונא דא דהוה אתי רבי פנחס בן יאיר למפקד לאתריה, ואשכח אלין צדיקיא מחדתין מלין דאורייתא, ואתחדש כמלקדמין, ההוא מלה דרבי פנחס בן יאיר קמיה.

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי אבא, יאות מלה דרבי פנחס בן יאיר, דהא לא פתיב לכן הנני נותן, אלא לכן אמור הנני נותן לו. וכי מלה דא הוה גניזא מחסידיא דא תחות ידך, ולא הוית אמר. זכאה חולקנא, דזכינא למיהוי בסיעתא דטולא קדישא הכא.

אוף הוא פתח ואמר, משמיה דרבי פנחס (קהלת ט) כל אשר תמצא ידך לעשות בכחך עשה וגו', כמה יאות ליה לבר נש בעוד דבוצינא דליק ושריא על רישיה, לאשתדלא ולמעבד רעותא דמאריה. בגין דההוא נהורא דבוצינא, איהי כ"ח דשריא עליה. ועל דא פתיב, (במדבר יד) יגדל נא פח יי. פח יי, דא הוא פח, דשריא על רישיהון דצדיקייא, וכל אינון דמשתדלין ברעותא דמאריהון. ועל דא תנינו, כל העונה אמן יהא שמיה רבא מברך בכל פחו. (דא איהו כחו)

[זוהר חלק ג' - דף ר"כ ע"ב]

ודאי אצטריך לאתערא כל שייפוי בחילא תקיף בגין דבאתערוותא תקיף דאתקף, אתער ההוא פח קדישא עלאה, ואסתלק גו קודשא ואתבר חילא ותוקפא דסטרא אחרא. ועל דא (דף ר"כ ע"ב) בכחך, אצטריך למעבד רעותא דמאריך.

כי אין מעשה וחשבון וגו', בגין דבההוא פח אית מעשה, אשתדלותא לאשתדלא בהאי עלמא דאקרי מעשה, עלמא דעובדא, למשלם סופא דמחשבה. וחשבון, דא הוא עלמא, דתליא בדבורא, דהא חשבון בדבורא תליא. ועל דא, כל גימטריאות, ותקופין, ועבורין דעלמא, בסיהרא הוו. ודעת, דא איהו רזא דשית סטרין, דתליין במחשבה, ואקרון עלמא דההוא מחשבה. וחכמה, דכלא תליא מניה.

וכל אלין כלילין בההוא פח, מה דלאו הכי בסטרא דשאול, דרגא דגיהנם. דהא כל בר נש דלא אשתדל בהאי פ"ח, בהאי עלמא, לאעלאה ביה, במעשה וחשבון ודעת וחכמה, סופיה לאעלאה בשאול, דלית ביה מעשה וחשבון ודעת וחכמה. דהא סטרא אחרא, ארח שאול איהי, דכתיב, (משלי ז) דרכי שאול ביתה. מאן דאתרפי מהאי פ"ח קדישא, אתקף ביה סטרא אחרא, דשאול ביתה.

אשר אתה הולך שמה, וכי כל בני עלמא אזלי לשאול. אין. אבל סלקין מיד, דכתיב, (שמואל א ב) מוריד שאול ויעל. בר אינון חייבין, דלא הרהרו תשובה לעלמין, דנחתין ולא סלקין. ואפילו צדיקים גמורים נחתין תמן. אמאי נחתין. בגין דנטלין כמה חייבין מתמן, וסלקין לון לעילא. (ותמן עבדין לון להרהר בתשובה) ומאן אינון. דהרהרו בתשובה בהאי עלמא, ולא יכילו, ואסתלקו מן עלמא. וצדיקייא נחתין בגיניהון דחייבין גו שאול, ונטלין לון, וסלקין לון מן תמן.

אמר רבי יוסי, פתיב (קהלת ז) אחת לאחת למצא חשבון. חשבון דגימטריאות דקיימן בסיהרא, באן דרגא דילה אינון. לא אתיב ליה. אמר, שמענא, ולא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אֲדַכְרְנָא מְלָה. קָם הֵהוּא טוּלָא, וּבִטְשׁ בְּעֵינֵי דְרַבִּי אַבָּא, נָפַל עַל אַנְפּוּי מַגּוּ דְחִילוֹ. עַד דְּהוּה נָפַל עַל אַנְפּוּי, נָפַל קְרָא בְּפוּמִיָּה, דְּכַתִּיב, (שיר השירים ז) עֵינֶיךָ בְּרוֹכוֹת בְּחֻשְׁבוֹן עַל שְׁעַר בֵּית רַבִּים. וְאֵלִין עֵינִין דִּילָהּ, פְּרַפְרָאוֹת לְגוּ חֲכָמָה עֲלָאָה, דְּאֲתַמְשְׁכָא מְלַעֲיָלָא, וּמַגּוּ חֻשְׁבוֹן וְתַקּוּפִין וְעַבּוּרִין אֲתַמְלִיזִין, וְאֲתַעְבְּדוּ בְּרִיכוֹת, דְּנַפְקוּ מִיַּמִּין, לְכָל סְטָרִין, (נ"א אינון עיינין) עַד דְּאֲתַפְקֶדן לְכָל חוּשְׁבוֹן וְעַבּוּרִין דְּסִיְהָרָא בְּלִבְד (ס"א דלבר), וְכַכְבִּין וּמְזֻלֵי לְמַעְבַּד חֻשְׁבוֹן, וְדָא אִיהוּ עַל שְׁעַר בֵּית רַבִּים, דָּא אִיהִי סִיְהָרָא דְלִבְר.

אָמַר רַבִּי אַבָּא לְרַבִּי יוֹסִי, הֵהוּא מְרַגְלָא קְדִישָׁא דְהוּה תַּחוּת יַדְךָ, מַגּוּ סִיעֶתָא דְחִסְדָּא קְדִישָׁא דְאִיהוּ גַבְנָן, כְּמָה שְׁפִיר אִיהוּ, וְאֶהְדְרְנָא בֵּיהּ. דְּהָא וְדָאִי לָא אֲצִטְרִיךְ לְאַפְקָא אֲתַתָּא, לְמִשְׁרֵי בְּאַתְרַּא אַחְרָא, עַד דְּבַעֲלָה יַפְקֶד לָהּ וַיְהִיב לָהּ רְשׁוּ לְמַהֲרָה. וְאוּדְעִין לְבַעֲלָה בְּקַדְמִיתָא, וּמִפְּיִסִין לִיהָ, דְּהוּא יַפְקֶד לָהּ, וַיְהִיב לָהּ רְשׁוּ לְמִיָּהֶךָ לְהַהוּא אַתְרָה. כִּךְ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא פִּיִּס לְמִשְׁהָ, וְעַד דְּיַהֲב לִיהָ רְשׁוּ, וְאָמַר לִיהָ אִימָא אַנְתְּ, הַנְּנִי נוֹתֵן לוֹ אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם, לְמִשְׁרֵי בְּגוּוִיָּהּ, וְעַד דְּיַהֲב לָהּ רְשׁוּ לְמַהֲרָה תַּמּוֹן, לָא אֲזֻלָּת.

מְנַלְן. מְצַדִּיקוּ שֶׁל עוֹלָם, דְּיַהֲב לָהּ רְשׁוּ, לְמִשְׁרֵי גּוּ צַדִּיקֵי בְּהַאי עֲלָמָא. וַיְתַבָּא עַמְהוֹן, כְּכֻלָּה גּוּ קְשׁוּטָהָא. וְצַדִּיקָא דְּעֲלָמָא חָמִי, וְחַדִּי בְּהַאי. אֲבָל בֵּין דְּרוּעֵי דְּבַעֲלָה שְׂכִיבַת, וְאֲתַהֲדַרַת לְמַהוּי בְּהַדְרִיָּהּ, וְתַבַּת לְבַעֲלָה. כְּמָה דְּאֲתָּא אָמַר, (אסתר ב) בְּעָרְבַי הָיָא בָּאָה וּבִבְקָר הָיָא שְׂבָה. בְּעָרְבַי הָיָא בָּאָה, לְגַבֵּי בַעֲלָה. וּבִבְקָר הָיָא שְׂבָה, לְגַבֵּי צַדִּיקֵיָּא דְּעֲלָמָא. וְכֻלָּא בְּרִשׁוּתָא דְּבַעֲלָה. (הדא הוא דכתיב, (תהלים לו) וצדיק חונן ונותן).

וּמִשְׁהָ כִּךְ אָמַר, הַנְּנִי נוֹתֵן לוֹ אֶת בְּרִיתִי, כְּמָה דְּצַדִּיק דְּלַעֲיָלָא נוֹתֵן, אוּף אָנָּא הַנְּנִי נוֹתֵן, מִתְּנָה לְמַהֲדַר מִתְּנָה אִיהִי. וּבְגִין בְּרִית דָּא, רְוּחַ כְּהוּנָה עֲלָאָה. וְאִי לָא תְּהָא בְּהַדְרִיָּהּ, לָא אֲתַקְשֶׁר פְּנַחַס בְּדַרְגָּא דְּכְהוּנָה עֲלָאָה, דְּהָא בְּרִית דְּבִקָּא אִיהוּ תְּדִיר בִּימִינָא עֲלָאָה. וַיִּמְינָא עֲלָאָה דָּא, זְמִין לְמַבְנֵי בִּי מְקַדְשָׁא, דְּאִיהוּ בְּרִית.

[זוהר חלק ג' - דף רכ"א ע"א]

אָמַר רַבִּי אַבָּא, אֲדַכְרְנָא מְלָה חֲדָא, דְּשְׁמַעְנָא מִבּוּצִינָא קְדִישָׁא, דְּשְׁמַע מְשֻׁמִּיָּה דְּרַבִּי אֱלִיעֶזֶר. יוֹמָא חַד, אֲתָא לְקַמִּיָּה חַד חַפִּים גּוּי, אָמַר לִיהָ סָבָא סָבָא, תְּלַת בְּעֵינִין (דף רכ"א ע"א) בְּעֵינָא לְמַתְבַּע מְנַךְ. חַד, דְּאֲתוּן אַמְרִין דְּיַתְבְּנֵי לְכוּ בִּי מְקַדְשָׁא אַחְרָא, וְהָא לָא הוּוּ לְמַבְנֵי אֱלָא תְּרִי זְמִינִין, בֵּית רֵאשׁוֹן וּבֵית שְׁנֵי, בֵּית שְׁלִישִׁי (ובית רביעי) לָא תְּשַׁכַּח בְּאוּרִיָּתָא, וְהָא מַה דְּהוּה לִיהָ לְמַבְנֵי, כְּבַר אֲתַבְּנוּן, וְלַעוֹלָם לִית בֵּיהּ יַתִּיר, דְּהָא תְּרִי בְּתֵי יִשְׂרָאֵל קְרָא לֹון קְרָא. וְכַתִּיב, (חגי ב) גְּדוֹל יְהִיָּה כְּבוֹד הַבַּיִת הַזֶּה הָאֲחֵרוֹן מִן הָרֵאשׁוֹן.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ותו, דאתון אמרין, דאתון קרבין למלפא עלאה, יתיר מפל שאר עמין, מאן דמתקרבי למלפא, איהו חדי (יתיר) תדיר, בלא צערא, בלא דחילו, ובלא דחיקו. והא אתון בצערא ובדחיקא וביגונא תדיר, יתיר מפל בני עלמא. ואנן לא אתקרבי לן צערא ודחיקא ויגונא כלל. אנן קרבינן למלפא עלאה, ואתון רחיקין מניה, ועל דא אית לכו צערא ודחיקא אבלא ויגונא, מה דלא אית לן.

ותו, דאתון לא אכלי נבלה וטרפה, בגין דתהוון בריאין, וגופא דלכון להוי בבריאותא. אנן אכלינן כל מה דבעינן, ואנן תקיפין בחילא בבריאותא, וכל שיפון דילן בקיומיהו. ואתון דלא אכלין, חלשין פלכו במרעין בישין, ובתבירו יתיר מפל שאר עמין. עמא דסני לכון אלהכון בכלא. סבא סבא, לא תימא לי מדי, דלא אשמעינך, ולא אקבל מנך. זקיף עינוי רבי אליעזר, ואשגח ביה, ואתעביד תלא דגרמי.

פיון דנח רוגזיה, אהדר רישיה ובכה, ואמר, (תהלים ח) יי אדוננו מה אדיר שמך בכל הארץ. כמה תקיף חילא דשמא קדישא, תקיפא בכל ארעא, וכמה חביבין מלי דאורייתא, דלית לך מלה זעירא דלא תשכח לה באורייתא, ולית מלה זעירא דאתיא באורייתא, דלא נפקת מפומיה דקודשא בריך הוא. מלין אלין דשאל ההוא רשע, אנא שאלנא יומא חד לאליהו, ואמר דהא במתיבתא דרקיעא, אתסדרו קמיה דקודשא בריך הוא, והכי הוא.

דכד נפקו ישראל ממצרים, בעא קודשא בריך הוא למעבד לון בארעא, כמלאכין קדישין לעילא, ובעא למבני לון ביתא קדישא, ולנחתא ליה מגו שמי רקיעין, ולנטעא לון לישראל, נציבא קדישא, כגוונא דדיוקנא דלעילא. הדא הוא דכתיב, (שמות טו) תביאמו ותטעמו בהר נחלתך. באן אתר במכון לשבתך פעלת יי. בההוא דפעלת אנת יי, ולא אחרא. מכון לשבתך פעלת יי, דא בית ראשון. מקדש יי כוננו ידיך, דא בית שני. ותרווייהו, אומנותא דקודשא בריך הוא אינון.

ומדארגיזו קמיה במדברא, מיתו, ואכנס לון קודשא בריך הוא לבנייהו בארעא. (אוליפו עובדיהון) וביתא אתבני על ידא דבר נש, ובגין כך לא אתקיים. ושלמה הוה ידע, דבגין דהאי עובדא דבר נש לא יתקיים, ועל דא אמר, (תהלים קכז) אם יי לא יבנה בית שוא עמלו בוניו בו, דהא לית ליה ביה קיומא. ביומי דעזרא, גרם חטאה, ואצטרכון אינון למבני, ולא הוה ביה קיומא. ועד כען, בנינא קדמאה דקודשא בריך הוא, לא הוה בעלמא, ולזמנא דאתי פתיב, (תהלים קמז) בונה ירושלם יי, איהו ולא אחרא. ובנינא דא אנן מחפאן, ולא בנינא דבר נש, דלית ביה קיומא כלל.

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

בית ראשון, ובית שני, יחית לון קודשא בריך הוא כחדא מלעילא. בית ראשון באתכסיא, ובית שני באתגליא. ההוא בית להוי באתגליא, דאתקרי בית שני, דיתחזי לכל עלמא אומנותא דקודשא בריך הוא. חדוה שלים, ורעותא דלבא בכל קיומא.

ההוא בית ראשון באתכסיא, אסתלק לעילא, על גבוי דההוא דאתגליא. וכל עלמא יחמון, ענני יקר דסחרן על גבי דההוא דאתגליא, ובגו דאינון עננין, הוי בית ראשון, בעובדא טמירא, דסליק עד רום יקר שמייא, ובניינא דא אנון מחכאן.

[זוהר חלק ג' - דף רכ"א ע"ב]

ועד כען, לא הוה בעלמא, דאפילו קרתא דירושלם לא ליהוי אומנותא דבר נש, דהא פתיב, (זכריה ב) ואני אהיה לה נאם יי חומת אש סביב וגו'. אי לקרתא פתיב הכי, כל שפן ביתא, דאיהו דיורא דיליה. ועובדא דא, הוי אתחזי למהוי ברישא, כד נפקו ישראל ממצרים, ואסתלק עד לסוף יומין, בפורקנא (דף רכ"א ע"ב) בתראה.

שאלתא אחרא, דודאי אנון קרבין למלכא עלאה, יתיר מפל שאר עמין. ודאי הכי הוא, דישראל עבד לון קודשא בריך הוא לבא דכל עלמא. והכי אינון ישראל בין שאר עמין, כלבא בין שייפין, כמה דשייפין לא יכלי למיקם בעלמא אפילו רגעא חדא בלא לבא, הכי עמין בלהו, לא יכלין למיקם בעלמא, בלא ישראל. ואוף הכי ירושלם בגו שאר ארעאן, כלבא בגו שייפין. ועל דא איהי באמצעיתא דכולי עלמא. כלבא גו שייפין.

וישראל מתנהגן גו שאר עמין, כגוונא דלבא גו שייפין. לבא איהי רכיף וחלש, ואיהו קיומא דכל שייפין, לא ידע מצערא ועקא ויגונא כלל אלא לבא, דביה קיומא, דביה סוכלתנו, שאר שייפין לא אתקריב בהו כלל, דהא לית בהו קיומא, ולא ידעין מדי. כל שאר שייפין לא קריבין למלכא, דאיהו חכמתא וסוכלתנו, דשריא במוחא, אלא לבא. ושאר שייפין, רחיקין מניה, ולא ידעין מניה כלל. כף ישראל, למלכא קדישא קריבין, ושאר עמין רחיקין מניה.

שאלתא אחרא, דישראל לא אכלי גבלות וטרפות, וטנופא ולכלוכא דשקצים ורמשים כשאר עמין, הכי הוא, דהא לבא דאיהו רכיף וחלש, ומלכא וקיומא דכל שאר שייפין, לא נטיל למזוניה, אלא ברירו וצחותא דכל דמא, ומזוניה נקי וברירא, ואיהו רכיף וחלש מפלא, ושאר פסולת אנון לכל שייפין, וכל שאר שייפין לא משגחין בהאי, אלא כל פסולת וביש דכלא נטלין, ואינון בתקיפו כמה דאתחזי לון.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ועל דא בכל שאר שייפין אית אבעבועין, שאת או ספחת, סגירו דצרעת. ללבא, לאו מפל הני כלום, אלא איהו נקי ברירא מפלא, לית ביה מומא כלל. כד קודשא בריך הוא נטיל ליה לישראל דאיהו נקי וברירו דלית ביה מומא על דא פתיב, (שיר השירים ד) כלך יפה רעיתי ומום אין בך. אתא רבי יוסי, נשיק ידוי, אמר, אילו לא אתינא לעלמא, אלא למשמע דא, די. (במדבר כ"ב) ושם איש ישראל המפה וגו'. אמר רבי יצחק, האי קרא הכי הוה ליה למכתב, ושם איש ישראל אשר הפה פנחס, ולא המפה אשר הפה, לא נאמר אלא בארץ סתים.

אלא הכי אמר רבי אלעזר (נ"א (רצ"ה ע"ב) רבי שמעון), פיון דסלקיה קודשא בריך הוא לפנחס לכהנא רבא, לא בעא לאדפרא ליה לפנחס בקטלנותא דבר נש. דהא לא אתחזי לכהנא רבא. עד לא סלקיה לכהנא רבא, אדפר ליה, ואמר וירא פנחס ויקח רמח וגו', וידקור את שניהם וגו'. פיון דסלקיה לכהנא רבא לא אדפר שמה בקטלנותא, דלא אתחזי ליה, וחס עליה יקרא דקודשא בריך הוא, דכהנא רבא לא אתחזי לאדפרא בקטלנותא. ושם האשה המופה, אוף הכי.

רבי שמעון הוה אזיל מקפוטקיא ללוד, ורבי יהודה אזיל עמיה, עד דהוו אזיל פגע בהו רבי פנחס בן יאיר, ותרין גוברין טוענין אבתריה. שכין חמריה דרבי פנחס. טעינו ליה, ולא אזיל. אמר רבי פנחס, שביקו ליה, דהא ריחא דאנפין חדתין קא ארח, או נסא אתעביד לן השתא. עד דאינון תמן, נפק רבי שמעון מבתר חד טנרא. נטל חמרא ואזיל, אמר רבי פנחס, ולא אמרית לכו, דהא ריחא דאנפין חדתין קא ארח.

נחת וגפיף ליה רבי פנחס, ובכה, אמר ליה, חמינא בחלמי, דאתיא שכונתא לגבי, ויהבת לי נבזבזן רברבן, וחדינא בה. השתא כמה דחמינא. אמר רבי שמעון, מקל פרסי דחמרך, ידענא דאנת הוא. השתא חדוה שלים. אמר רבי פנחס, נתיב בדוך חד, דמלי דאורייתא אצטריך צחותא. אשפחו עינא דמיא, ואילנא, יתבו.

[זוהר חלק ג' - דף רכ"ב ע"א]

אמר רבי פנחס, מסתפל הוינא דהא לתחיית המתים, בארחה אחרא יעביד לון קודשא בריך הוא, ומה דהוה השתא קדמאת, ליהוי כדין בתראה. מנלן. מאינון עצמות, הנהו גרמין דאחיא לון קודשא בריך הוא על ידי יחזקאל, דכתיב, (יחזקאל לז) ותקרבו עצמות עצם אל עצמו בקדמיתא, ולבתר פתיב (דף רכ"ב ע"א) וראיתי והנה עליהם גידים ובשר עלה וגו'. ויקרם עליהם עור מלמעלה ורוח אין בהם. דהא מה דאפשיט בקדמיתא, ליהוי בתראה. בקדמיתא (אפשיט מרוחא, ולבתר) עור, ולבתר בשר, בקדמיתא אפשיט מרוחא, ולבתר עור, ולבתר בשר, ולבתר עצמות.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי שמעון, בְּדֵא אַקְשֵׁן קְדָמָא, אֲבַל גְּרָמִין אֲלִין דְּאַחֵיא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, נְסִין וְאַתִּין מְשַׁנְיִין, עֶבֶד בְּהוּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. תָּא חֲזִי מַה פְּתִיב, (איוב י') זְכַר נָא פִי כַחֲמוֹר עֲשִׂיתָנִי וְאֵל עֶפֶר תְּשִׁיבֵנִי. מַה פְּתִיב בְּתַרְיָה, הֲלֵא כַחֲלָב תְּתִיכֵנִי וְכַגְבִּינָה תְּקַפִּיאֲנִי, עוֹר וּבָשָׂר תְּלַבִּישָׁנִי וּבְעֲצָמוֹת וּגְיָדִים תְּסוּכְכֵנִי. זִמִּין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לְבַתֵּר דִּיתְבְּלִי בַר נֶשׁ בְּעַפְרָא, וּמָטִי זְמָנָא דְתַחֲתִית הַמְתִּים, דֵּהוּא גְרָמָא דִּישְׁתָּאֵר. לְמַעַבְד לִיה כְּעֶסָה דָּא, וְכַגְבִּינָה דְחָלָב, וּנְבִיעַ כַּחֲלָב, דֵּהוּא נְבִיעוּ נְקִי מְצוּחָצָח בְּצַחוּתָא הֵהוּא גְרָמָא. כַּד יִתְעַרְב הֵהוּא גְרָמָא וַיִּתְמַחֵי כַּחֲלָבָא, וּלְבַתֵּר יִקְפִיא לִיה, וַיִּתְצַיֵּיר בְּצִיּוּרָא כַּגְבִּינָה בְּקַפִּיאוּתָא, וּלְבַתֵּר יִתְמַשֵּׁךְ עֲלֵיהּ עוֹר וּבָשָׂר וְעֲצָמוֹת וּגְיָדִים.

הָדָא הוּא דְכְּתִיב הֲלֵא כַחֲלָב תְּתִיכֵנִי וְכַגְבִּינָה תְּקַפִּיאֲנִי. הַתְּכַתְּנִי לָא פְּתִיב, אֲלֵא תְּתִיכֵנִי. הַקַּפִּיתָנִי לָא פְּתִיב, אֲלֵא תְּקַפִּיאֲנִי. הַלְבַּשְׁתָּנִי לָא פְּתִיב, אֲלֵא תְּלַבִּישָׁנִי. סוּכְכֵנִי לָא פְּתִיב, אֲלֵא תְּסוּכְכֵנִי. כְּלָהוּ לְבַתֵּר זְמָנָא מְשֻׁמְעָא.

וּלְבַתֵּר מַה פְּתִיב, חַיִּים וְחֹסֵד עֲשִׂיתָ עִמָּדִי, דָּא רוּחָא דְחַיִּי. (ס"א ואי תימא) עֲשִׂיתָ עִמָּדִי פְּתִיב, וְלֹא פְּתִיב תַּעֲשֶׂה. אֲלֵא הֲכִי אָמַר, חַיִּים וְחֹסֵד עֲשִׂיתָ עִמָּדִי. בְּהֵהוּא עֲלָמָא שְׁדִית בִּי רוּחָא דְחַיִּים, אֲבַל וּפְקוּדְתָךְ, דְּמִטְרוּנִיתָא דְּמַלְכָּא, שְׁמַרְהָ רוּחִי, אִיהִי נְטֻרַת לְרוּחִי, בְּהֵהוּא עֲלָמָא. מָאִי וּפְקוּדְתָךְ, דָּאתָ זִמִּין לְפְקָדָא לָהּ בְּקַדְמִיתָא. (שמרה רוחי) וְרוּזָא דְמַלְכָּה דָּא, כָּל נְפִשִׁין דְּצַדִּיקָא, גְּנִיזִין וּטְמִירִין תַּחוּת כְּרִסְיָא דְּמַלְכָּא, וְאִיהִי נְטֻרָא לֹון, לְאַתְבָּא לֹון לְדוּכְתֵייהוּ, הָדָא הוּא דְכְּתִיב וּפְקוּדְתָךְ שְׁמַרְהָ רוּחִי. מָאִי וּפְקוּדְתָךְ. כְּמָה דָּאתָ אָמַר, (תהלים קט) פְּקוּדְתוֹ יִקַּח אַחֵר. פְּקוּדְתָךְ, דָּא מִטְרוּנִיתָא דְּמַלְכָּא, דְּכָל רוּחִין אֵינֹון פְּקוּדוּנִין בִּידְהָא, הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (תהלים לא) בִּידְךָ אֶפְקִיד רוּחִי וְגו', וְאִיהִי נְטֻרָא לֹון, בְּגִין דָּא שְׁמַרְהָ רוּחִי, וְאִיהִי נְטֻרַת לָהּ.

כְּגוּוֹנָא דָּא אָמַר דּוּד, (תהלים פו) שְׁמַרְהָ נְפִשִׁי כִּי חָסִיד אָנִי. שְׁמַרְהָ: דָּא מִטְרוּנִיתָא דְּמַלְכָּא. דְּאִיהִי נְטֻרָא נְפִשִׁי, בְּגִין כִּי חָסִיד אָנִי. וּבְכָל אַתְר דְכְּתִיב סְתָם, דָּא מִטְרוּנִיתָא. כְּמָה דָּאתָ אָמַר, (שמות כד) וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה. (שמות טו) וַיֹּאמֶר אִם שָׁמַעַתְּ שְׁמֵעַתְּ בְּקוֹל יְיָ אֱלֹהֶיךָ.

כְּכָה רַבִּי פְּנַחֵס, וְאָמַר, וְלֹא אָמַרִית לָךְ דְּשְׁכִינְתָא יְהַבַת לִי נְבִזְבֹּון וּמְתַנֵּן, זַפְּאָה חוּלְקִי דְזַכִּינָא לְמַחְמִי לָךְ, וְשְׁמַעְנָא דָּא. אָמַר לִיה, בְּהֵהוּא זְמָנָא, תִּינַח הֵהוּא גְרָמָא, שְׂאֵר גְרָמִין דִּישְׁתַּכְחוּן מַה יִתְעַבִּיד מְנַהוּן. אָמַר לִיה, כְּלָהוּ יִתְפַּלְלִי בְּהֵהוּא נְבִיעוּ דְהָאִי גְרָמָא, וַיִּתְפַּלְלִי בְּהַדְיָה, וַיִּתְעַבִּיד כְּלָא עֶסָה חֲדָא, וְתַמָּן יִתְצַיֵּיר צִיּוּרָא, כְּמָה דְאַתְמַר. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (ישעיה נח) וְעֲצָמוֹתֶיךָ יַחְלִיץ. מָאִי יַחְלִיץ. כְּמָה דָּאתָ אָמַר (הושע ה) חֲלִץ מֵהֶם. כְּלָהוּ יִתְעַבְרוּן מְקוּיִמִייהוּ, וַיִּתְפַּלְלִי בְּהָאִי גְרָמָא, לְמַהוּי עֶסָה חֲדָא. וְכַדִּין (ישעיה נח) וְהֵייתָ כְּגֵן רוּחַ וְכְמוֹצָא מִים וְגו'. (אמר רעיא מהימנא)

“זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רעיא מהימנא אמר רעיא מהימנא, ווי לון לבני נשא, דאינון אטימין לבא, סתימין עיינין, דלא ידעין דכד אתי ליליא, תרעין דגיהנם אתפתחו, דאיהי מרה. ועשנין דילה דמתפשטין, סלקין עד מוחא. וכמה חייילין דיצר הרע, מתפשטין בכל אברין דגופא. ותרעין דגן עדן, דאיהו עיינין דלבא, מסתמין ולא מתפתחין. דכל נהורין דעיינין, מלבא נפקין.

ותרעין דלבא, אינון עיינין מסתמין, בגין דלא מסתפלין באלין מזיקין, דאינון לילית. ולא שלטין בנהורין דלבא, דאינון מלאכים דמתפשטין בכל אברים, כענפין דאילנא לכל סטרא. בהווא זמנא אינון כלהו נהורין סתימין בלבא, ומתכנשין לגביה, (ישעיה סא) פיונים אל ארבותיהם. פנח ואתתיה, וכל מין ומין, דעאלו עמיה בתיבה.

[זוהר חלק ג' - דף רכ"ב ע"ב]

ומזיקין דמתגברין על כל אברים דגופא, כמי טופנא דגברו עליה ט"ו אמה, בגין דחב בי"ה, ואסתלק י"ה מן גופא, ואשתאר אלם, בלא ראיה ושמיעה וריחא ודבור. ורזא דמלה, (תהלים לט) נאלמתי דומיה (החשיתי משוב וכאבי נעכר), דומי"ה: דו"ם י"ה. כהווא זמנא, חמש עשרה אמה, גברו מזיקין על גופא. ואינון ככסלא לעיגיא. (דף רכ"ב ע"ב).

סדר הלימוד ליום כ אייר [יום 227 בשנה]

וכגוונא דנת, שלח את היונה בשליחותיה. אוף הכי שלח נשמטא באדם. רוחיה בשליחותיה. ובגין דא צריך בר נש לפקדא לה במטרונותא. הדיא הוא דכתיב (תהלים לא) בידך אפקיד רוחי. ואם היא אסירא בחובי דגופא, בידא דחייילין דיצר הרע, מה כתיב, בידך אפקיד רוחי פדית אותי יי אל אמת.

ועוד בזמנא דאיהי חייבת, מה כתיב ברוחיה, (משלי יא) יד ליד לא ינקה רע. דאזיל מיד ליד, במשריין דיצר הרע, דשריין עליה בחובין דיליה, וזרקין ליה מאתר לאתר. והאי איהו דאחזי גרמיה במדינה אחרת, או במלכו אחרא, ולזמנין באשפה, כפום חובי. ואי איהו זכאה, כל משריין דיצר טוב כלהו, (יחזקאל א) ופניהם וכנפיהם פרודות, לקבלה רוחיה, וסלקין ליה לעילא, לאתר דחיון דכרסייא, ותמן חזי, כמה חזיונות, דמיונות, ומראות דנבואה. ובגין דא אוקמוה רבנו, דחלום אחד מששים בנבואה.

ועוד (תהלים פו) שמרה נפשי כי חסיד אני, אף על גב דאוקמוה בגמרא ולא חסיד אני שכל מלכי מזרח ומערב ישנים עד ד' שעות ואני (תהלים קי"ט) חצות לילה

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אָקוּם לְהוֹדוֹת לָךְ. וְלֹא עוֹד אֶלָּא שְׁפַל מַלְכֵי מִזְרַח וּמַעֲרֵב וְכוּ' וְאֲנִי יָדִי מְלוֹכְלוֹכוֹת בְּדָם שְׁפִיר וְשִׁלְיָא כְּדִי לְטַהַר אִשָּׁה לְבַעֲלָהּ. מִיַּד אֲזַדְמֵן לִיָּה צְפַרְדֵּעַ וְאִמְר לִיָּה לְמָה אֶת מְשַׁבַּח גְּרַמְךָ לְמִימְר חֲצוֹת לִילָה אָקוּם לְהוֹדוֹת לָךְ וְאֲנָא כָּל לִילְיָא לֹא שְׁכִיבְנָא לְשַׁבְּחָא לִיָּה וְלִנְגְנָא קַמִּיהָ. אִמְר דְּוִי לְמַמְנָא דְּהָהוּא צְפַרְדֵּעַ דְּלֹא יַדַּע מַאי דְּאֲנָא אֲמִינָא דְּלֹא אֲמִינָא כִּי חָסִיד אֲנִי.

אֶלָּא בְּגִין דְּאוּקְמוּהָ רַבְּנֵן. וְלֹא עִם הָאָרְצֵי חָסִיד. דְּאוּרִייתָא אֲתִיְהִיבַת מִימִינָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּאִיהוּ חָסִיד. וּבְגִין דָּא, מֵאֵן דְּאֲתַעְסַק בְּאוּרִייתָא, אֲתַקְרִי חָסִיד. בְּגִין דָּא, אֲמִינָא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, שְׁמֵרָה נְפִשִׁי, וְלֹא תִדּוֹן לָהּ כְּעוֹבְדֵי אֱלִין עֲמֵי הָאָרְצוֹת, דְּאֲתַמַּר בְּהוּ וְלֹא עִם הָאָרְצֵי חָסִיד. וְאִי תִימָא, כַּמָּה עֲמֵי הָאָרְצוֹת אֵינּוֹן דְּעַבְדוּ חָסִיד. אֶלָּא הַכִּי אוּקְמוּהָ, אִי זְהוּ חָסִיד, זֶה הַמַּתְחַסֵּד עִם קוּנוֹ. כַּגּוֹן דְּוִי דְּהוּא מַחְבֵּר. וּמַאי הוּא מַחְבֵּר, אוּרִייתָא דְּלַעֲיִלָּא הוּא מַחְבֵּר עִם קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וּבְגִין דָּא, שְׁמֵרָה נְפִשִׁי כִּי חָסִיד אֲנִי.

וְכַד בַּר נֶשׁ מִית, מַה כְּתִיב בָּהּ בְּהַאי נְפִשׁ (משלי ו) בְּהַתְּהַלְכְּךָ תִּנְחָה אוֹתְךָ בְּשֹׁכְבְּךָ תִּשְׁמֹר עֲלֶיךָ, וְהַקִּיצוֹת לְתַחֲיִית הַמֵּתִים, הִיא תְּשִׁיחָךְ. דָּא לְתַחֲיִית הַמֵּתִים שְׁפִיר, דְּיוֹקִים לִיָּה לְבַר נֶשׁ, אֲבָל לְאֲגְרָא לְנִשְׁמַתָּא בְּעֵלְמָא דְּאֲתִי, מַאי הוּי.

אֶלָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְלַבֵּישׁ לָהּ כְּקַדְמִיתָא בְּעַנְנֵי כְבוֹד. כְּקַדְמִיתָא תִיעוּל בְּמֵרָאָה, דְּאִיהוּ כְּגוֹוְנָא דְּגוּפָא, כְּלִיל בְּרַמ"ח אֵיבָרִים. אוּף הַכִּי תִיעוּל בְּמֵרָאָה, כְּלִיל בְּמֵאֲתִים וְאַרְבַּעִים וּשְׁמֹנֶה פִּיקוּדִין וּבְרַמ"ח. נְהִירִין דְּמַתְּפַרְשֵׁן מֵהָהוּא מֵרָאָה. דְּאֲתַמַּר בֵּיהּ, (במדבר יב) וַיֹּאמֶר אִם יִהְיֶה נְבִיאֵכֶם יִי בְּמֵרָאָה אֵלָיו אֲתוּדַע. וּבְלָבוּשֵׁן דְּעַנְנֵי כְבוֹד (בראשית ט) וְרֵאִיתִיהָ לְזִכּוֹר בְּרִית עוֹלָם, דָּא אֲסַפְקֵלְרִיָּאָה הַמֵּאִירָה. (במדבר יב) בְּחֵלוֹם אֲדַבֵּר בּוֹ, דָּא אֲסַפְקֵלְרִיָּאָה דְּלֹא נְהָרָא. כְּלִיל מִשְׁס"ה נְהִירִין, כַּחֲשַׁבְּנֵי יִשְׁנָה. וְהֵינּוּ (שיר השירים ה) אֲנִי יִשְׁנָה. חַד בְּעֵלְמָא דִּין. וְחַד בְּעֵלְמָא דְּאֲתִי. וְאֵינּוֹן בְּעוֹבְדֵי יְדוּי דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

וְרִזָּא דְּלַהוֹן, (שמות ג) זֶה שְׁמִי לְעוֹלָם. י"ה עִם שְׁמִי, שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְחַמְשָׁה וְשִׁשִּׁים. ו"ה עִם זְכָרִי, מֵאֲתִים וּשְׁמֹנֶה וְאַרְבַּעִים. וְכַרוּזִין נְחֲתִין וְסִלְקִין קַמִּיהָ, הָבוּ יָקָר (ס"א לדיוקנא) לִיקְרָא דְּמַלְכָּא.

וְהֵינּוּ (בראשית א) וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ בְּצֶלֶם אֱלֹהִים בָּרָא אוֹתוֹ. וְהוּא דְּעַבְד לִיָּה בְּתֵרִין דְּיוֹקְנֵין, בְּתֵרִין גְּנִים (נ"א פְּנִים) דְּאֲתַמַּר עֲלֵיהּ (שיר השירים ה) הַיּוֹשֶׁבֶת בְּגַגִּים אִיהוּ עֵילַת עַל כָּלָא דְּאֲתַמַּר עָלָהּ (דברים ד) כִּי לֹא רֵאִיתָם כָּל תְּמוּנָה. וְעַל שְׂאָר דְּיוֹקְנֵין כְּתִיב, תְּמוּנַת כָּל וְגו'. (במדבר יב) וְתְמוּנַת יִי יִבִּיט. וְתֵרִי"ג מְלֹאכִין סִלְקִין לָהּ לְנִשְׁמַתָּא. בְּאֱלִין דְּיוֹקְנֵין, כְּלָהוּ וּפְנִיָּהּם וְכַנְפֵיהֶם פְּרוּדוֹת, לְקִיָּים קָרָא דְּכְתִיב בְּהוֹן (שמות יט) וְאִשָּׁא אֲתַכֶּם עַל כַּנְפֵי נְשָׂרִים וְאָבִיא אֲתַכֶּם אֵלַי.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כְּגוֹנוֹא דְנַפְקוּ מִמְצָרִים, וְאִזְלוּ בְעֲנֵי כְבוֹד, וּבְכָל הַהוּא יָקָר, כִּהְהוּא גְּוֹנָא תְּהָא מִפְקִינוּתָא דְנִשְׁמַתָּא, מְגוּפָא דְטַפְּה סְרוּחָה, לְמִיזֵל לְתַרִּין גְּנִים, דְּאִתְבְּרִי שְׁמִיא וְאַרְעָא דְלַהוֹן בְּשֵׁם יי. וּבְגִינִיה אֲתַמַּר, (תהלים צו) יִשְׁמַחוּ הַשָּׁמַיִם וְתִגַּל הָאָרֶץ. בְּהָהוּא זְמַנָּא יִתְקַיִים בְּבַר נֶשׁ (ישעיה ל) וְלֹא יִכְנַף עוֹד מוֹרִיף לְגַבִּיף, (ישעיה ו) בְּשִׁתִּים יִכְסֶה פָּנָיו, אֲלֵא וְהָיוּ עֵינֵיךָ רוֹאוֹת אֶת מוֹרִיף. וּמִסְטָרָא דְאַלִּין מְרֹאוֹת, זְכָה מִשָּׁה רַבִּינוּ עֲלֵיו הַשְּׁלוֹם, רַבֵּן שֶׁל נְבִיאִים וְחַכְמַיִם. אֲמַר בּוֹצִינָא קְדִישָׁא, אֲנִתְ הוּא דְזִכִּית בְּחִיף, לְמַה דִּיזְכּוֹן צְדִיקָא בְּתַר חֵייהוֹן, זְכָאָה חוּלְקָךְ.

[זוהר חלק ג' - דף רכ"ג ע"א]

דְּבַר אַחַר שְׁמַרְה נִפְשֵׁי כִּי חָסִיד אָנִי, אֲמַאי. כְּדִי שְׁאֲתַחֲסַד עִם אָנִי. דְּאִתְמַר בֵּיה אָנִי וְה'ו'. וְוִי לִיָּה לְמַאן דְּאַפְרִישׁ (דף רכ"ג ע"א) אָנִי מִן הוּא. דְּאִתְמַר (תהלים ק) הוּא עֲשָׂנוּ וְלֹא אֲנַחְנוּ. דְּכִלְא חַד בְּלֵא פְרוּדָא. הֵדָא הוּא דְכַתִּיב, (דברים לב) רְאוּ עַתָּה כִּי אָנִי אָנִי הוּא אָנִי אֲמִית וְאַחִיָּה מְחַצְתִּי וְאָנִי אֲרַפָּא וְאִין מִיָּדִי מְצִיל. אָנִי יְדוּ"ד, אָנִי הוּא וְלֹא אַחַר. וְדָא אָנִי מִן אֲדָנִי. יְדוּד עֲמוּדָא דְאַמְצַעִיתָא.

וּבְגִין דִּידוּ"ד אִיהוּ לִימִינָא דְאִיְהִי חֶסֶד, אֲמַר, שְׁמַרְה נִפְשֵׁי דְאִתְחַסַּד בְּךָ עִם אָנִי, וְאִיהוּ אֲדָנִי לְגַבּוּרָה. וּבְתַפְּאֶרֶת, אֲתַחֲבַרְן תְּרִין שְׁמֵתָן יֵאֵהֲדוּנָה"י. וְרִזָּא דְמַלְּהָ בְּחֶסֶד וּבְגַבּוּרָה, (יחזקאל א) וּפְנִיָּהֶם וְכַנְפֵיהֶם פְּרוּדוֹת מְלַמְעֵלָה וּבְתַפְּאֶרֶת, דְּאִתְקַרִי (שמות טו) יְדוּ"ד אִישׁ מְלַחְמָה, מַה כְּתִיב (יחזקאל א) שְׁתִּים חוֹבְרוֹת אִישׁ, תְּרַתִּין שְׁמֵתָן מִתְחַבְּרָן בֵּיה כְּחֵדָא. וְשְׁתִּים מְכֹסוֹת אֶת גּוֹיֹתֵיהֶנָּה. תַּפְּאֶרֶת אֲתַקְרִי גּוֹף, (דניאל ט) וּגְוִיָּתוֹ כְּתַרְשִׁישׁ יֵאֵהֲהוּיָה"ת. (תהלים פו) הוֹשַׁע עַבְדְּךָ אֱלֹהֵי שְׁמַח נִפְשׁ עַבְדְּךָ תְּנֶה עֶזְךָ לְעַבְדְּךָ. תִּלְתַּת זְמַנִּין אֲתַעֲבִיד דְּוֹד עַבְדִּי בְּתַהֲלָה דָּא, לְקַבֵּל ג' זְמַנִּין, דְּאוּקְמוּהָ מְאַרִי מִתְנִיתִין, דְּבַעֲי בַר נֶשׁ לְמַהוּי עַבְדָּא בְּצִלּוֹתָא. בְּבִרְכָאן קְדַמְאִין, כְּעַבְדִּי דְּמִסְדֵּר שְׁבַחוּי קָמִי רַבִּיהָ. בְּאַמְצַעִיוֹת, כְּעַבְדָּא דְּבַעֲי פָּרַס מְרַבִּיהָ. בְּאַחַרְוֹנוֹת, כְּעַבְדִּי דְּמוּדָה קָדָם רַבִּיהָ, בְּפָרַס דְּקַבִּיל מִינֵיהָ, וְאוּזִיל לִיָּה.

וְתִלְתַּת זְמַנִּין דְּבַעֲי לְמַעַבְד עַבְדִּי, מִסְטָרָא דְעַבּוּדָה. דְּאוּקְמוּהָ מְאַרִי מִתְנִיתִין, דְּלִית עַבּוּדָה אֲלֵא תַפְּלָה. וְתִלְתַּת אַבְהוֹן, אֲתַקְרִיאוּ עַבְדִּים מִסְטָרָהָא, עַל שֵׁם שְׁכִינְתָּא, דְּאִיְהִי עַבּוּדָת יי. וְאוּף הָכִי מִשָּׁה עַבְד יי. וּבְגִין דָּא, (ויקרא כה) כִּי לִי בְנֵי יִשְׂרָאֵל עַבְדִּים. אֲבָל לְגַבִּי אַחַרְנִין, כֹּל יִשְׂרָאֵל בְּנֵי מְלָכִים הֵם, מִסְטָרָא דְמַלְכוּת. וְאִיְהִי אֲמַאי אֲתַקְרִיאת עַבּוּדָה. כְּאוּרַח דְּאִתְתָּא לְמִפְּלַח לְבַעֲלָהָ, וְאוּרַח בְּנִין, לְמִפְּלַח לְאַבּוּהוֹן.

וְדוּד, אֲתַעֲבִיד עָנִי, חָסִיד, וְעַבְד. הֵדָא הוּא דְכַתִּיב, (תהלים פו) תַּפְּלָה לְדוּד הִטָּה אֲדָנִי אֲזַנְךָ עָנִי כִּי עָנִי וְאַבִּיוֹן אָנִי. שְׁמַרְה נִפְשֵׁי כִּי חָסִיד אָנִי. הוֹשַׁע עַבְדְּךָ אֶתְהָ אֱלֹהֵי הַבּוֹטֵחַ אֲלֵיךָ. אֲתַעֲבִיד עָנִי לְתַרְעָא דְמַלְכָּא, דְּאִתְמַר בְּהָ, (תהלים נא) אֲדָנִי

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

שפתי תפתח. אֲדַנְיִי הִיכָל, אֶתְעַבֵּד עָנִי לְתַרְעָא דְהִיכְלָא דְמַלְכָא. וּמָה פְתִיב. הֵטָה אֲדַנְיִי אֲזַנְךָ עָנִי וְדָא שְׂכִינְתָא תַתְּאָה. דְּאִיהוּ אֲזִן לְקַבְלָא צְלוֹתִין וּלְמַשְׁמַע לִוְן. כְּדַכְתִּיב, (תהלים כב) כִּי לֹא בָזָה וְלֹא שָׁקַץ עֲנוֹת עָנִי וְלֹא הִסְתִּיר פָּנָיו מִמֶּנּוּ וּבִשְׁוֵעוֹ אֱלֹהֵי שָׁמַע.

דְּאִיהוּ אֶתְעַבֵּד עָנִי וְדַל, מִסְטָרָא דְאֵת ד' מִן אַחַד, לְמַשְׁאֵל מִן א"ח, דְּאִיהוּ עֲמוּדָא דְאַמְצָעִיתָא. לְקַיִמָא בֵּיה, (תהלים קטז) דְּלוֹתֵי וְלִי יְהוֹשִׁיעַ, דְּלֹא יָמוּת מִשִּׁיחַ בֶּן אֶפְרַיִם. וְשָׂאִיל מַנִּיה בַּהוּא תַרְעָא, בְּגִין יִשְׂרָאֵל הָעֲנִיִּים, לְקַיִים בְּהוּ (שמואל ב כב) וְאֵת עִם עָנִי תוֹשִׁיעַ.

וּלְבַתֵּר שָׂאִיל בְּגִין כְּהֵנִיָּא, דִּיחֲזוֹר עֲבוּדָה לְמַקּוּמָה, וְאֶתְעַבֵּד עֲבַד. וּלְבַתֵּר דִּיהִיב לִוְן אֶרְיִיתָא מִסְטָרָא דְחֶסֶד, לְמַעַבְד גְּמוּל עִם דְּלִי'ת מִן אֶרְיִיתָא, וּבְגִין דָּא אֶתְעַבֵּד חֲסִיד. כִּךְ מְטָא לְג' סְפִירָאן עֲלָאִין, פְּתַח וְאָמַר (תהלים קלא) יי לֹא גָבַהּ לְבִי וְלֹא רָמוּ עֵינַי וְלֹא הִלְכְּתִי בְּגִדּוֹלוֹת וּבִנְפִלְאוֹת מִמֶּנִּי.

שְׁלֵמָה אָמַר, הָא בִּינָה אִיהִי דְמִשְׁה, אֲשָׁאֵל בְּחַכְמָה עֲלָאָה, דְּאִיהִי לְעִיל מְדַרְגִּיה. מָה פְתִיב, (קהלת ז) אָמַרְתִּי אַחְפָּמָה וְהִיא רְחוּקָה מִמֶּנִּי. וְהָא פְתִיב (מלכים א ה) וַיִּי גִתֵּן חֲכָמָה לְשֵׁלְמָה. חֲכָמָה זַעֲרָא. וּבַעַא לְסַלְקָא מִתַּתָּא לְעִילָא, דְּאֶתְרַחֲיקַת מַנִּיה. בְּגִין דְּאֶפִּילוּ לְבִינָה לִית בַּר נֶשׁ בְּעֲלָמָא דִּיכִיל לְסַלְקָא, בַּר מִמִּשְׁה, כָּל שָׁפֵן לְעִילָא מַנִּיה, דְּאִיהוּ חֲכָמָה עֲלָאָה, מִסְטָרָא דִּילָה חֲכָם עֲדִיף מִנְבִּיא. וְאִף עַל גַּב דְּאוּקְמוּהָ בְּאַרְח דְּרִשָּׁא, עַל פְּרָה אֲדוּמָה. שְׁבַעִים פָּנִים לְתוֹרָה.

רַבִּי אֶלְעָזָר, קוּם לְחַדְשָׁא מְלִין קַמִּי שְׂכִינְתָא, דִּי תַהָא עֲזָר לְאַבִּיךָ, דְּשָׁמָא גְרִים, עֲזָר אֵל, אֵל מִימִנָא, עֲזָר מִשְׁמָאלָא. הֲדָא הוּא דְכַתִּיב, (בראשית ב) אַעֲשֶׂה לּוֹ עֲזָר כְּנַגְדּוֹ. בְּמַאי. בְּזַרְע שְׁפִיר, דְּאִיהוּ הַפֶּךָ עֲזָר. וַיְקוּם רַבִּי יוֹסִי עִמָּךְ, דְּאִיהוּ כְּרִסְיָא שְׁלִימְתָא לְמֵאֲרִיָה, דְּהָכִי סְלִיק יוֹסִי, לְחֲשַׁבּוֹן הַכֶּסֶף, אֱלֹהִים בְּחוּשְׁבָן.

וַיְקוּם עֲמִיָה רַבִּי יְהוּדָה, דְּבֵיה הו"ד, וּבֵיה י'ה, וּבֵיה יְדוּד ד', ד' חִיּוֹן. (יחזקאל א) וּפְנִיָהם וּכְנַפֵּיהֶם פְּרוּדוֹת, כְּלָהוּ, לְקַבְלָא לִיה. וּמַנִּיה דְּוֹד, דְּהוּדָה לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּרָגָא בְּהוּדָאוֹת דְּאִיהוּ מִצַּד הוּד. וַיְקוּם עֲמִיָה רַבִּי אֶלְעָאִי, בְּגִימְטְרִיא יב'ק, בְּקִי בְּהִלְכְּתָא.

[זוהר חלק ג' - דף רכ"ג ע"ב]

וַיְקוּם עֲמִיָה רַבִּי יוּדָאִי, דְּחוּשְׁבַנְיָה א"ל. כְּגוֹן מִיכָאֵל, מְלָאכִין רְשִׁימִין בְּאֵל. כְּגוֹן (בראשית לא) יֵשׁ לְאֵל יָדַי. וְרוּזָא דְאֵל, א' דְמוֹת אָדָם. ל' תֵּלֶת חִיּוֹן, דְּאִינּוֹן ד' אֲנָפִין לְכָל חַד, דְּרַמְיּוֹן (ס"א בה) בְּה' בְּחוּשְׁבָן ל' תֵּלֶת יוּדִין, (נ"א עולים ל'). וְאִינּוֹן בְּרֵאשִׁי

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תלת אזכרות, דאינון יי מלך, יי מלך, יי ימלוך לעולם ועד. ויקום רבי אבא עמהון, דאיהו חושבניה ד', ד' חיון. (דף רכ"ג ע"ב).

רבי שמעון איהו כאלנא, ורבי אלעזר בריה וחברוי, דאינון חמשה דאדכרנא, בענפין דאלנא רברבין דדמיין לדרועין ושוקין.

קום רבי שמעון, ויתחדשון מלין מפומה, בהאי קרא דמלקדמין. למנצח, תמן נצח, נגון צח. וביה אתקרי ידוד מארי נצחון קרבין, לגבי אומין עובדי כוכבים ומזלות דעלמא, ורחמין ודינא לישראל. ורזא דמלה, (משלי יא) ובאבוד רשעים רנה. מ"ל, שבעין שמהן אית ליה, ועם נצח והוד, ע"ב, פחושבן חס"ד, ורזא דמלה, (תהלים טז) נעימות בימינה נצח.

הוד, ביה (דברי הימים א טז) הודו ליי. צדיק, ביה (תהלים לג) רננו צדיקים בידוד. וביה (ירמיה לא) רנו ליעקב שמחה. תפארת, ביה הללו אל. הללויה, הללו יה. דתמן ידו"ד. בנגון ובזמר, חסד וגבורה. בלשיר ובברכה, חכמה ובינה. באשרי, כתר. בתהלה, מלכות.

מזמור, ביה ר"ז, וביה מו"ם. מסטרא דזמר דאורייתא וזמר דצלותא. זמר מסטרא אחרא, איהי מו"ם ו"ר. זמרא בביתא, חרפא בביתא. גדה שפחה בת עובדי כוכבים ומזלות זונה. ודא אתון מזמו"ר. נגון, תמן ג"ן. הכי שפירו דנגונא, ביה הלל. כגון (שמות יב) ליל שמורים הוא ליי להוציאם מארץ מצרים. אשרי ביה שרי עלמא משבחין, (תהלים קמד) אשרי העם שככה לו. בברכה, (תהלים לד) אברכה את ה' בכל עת. בתהלה, תמיד תהלתו בפיי. (תהלים ס) על שושן עדות, דא הוד. דאיהו שושן, סומק שליט על חוור, דנצח שליט איהו חוור על סומק. מאי עדות. דא צדיק. איהו ברית, דאיהו אחיד לשמיא וארעא. הדא הוא דכתיב, (דברים ד) העידותי בכם היום את השמים ואת הארץ. מאי מכתם. מ"ך ת"ם מך, איהו צדיק. תם, עמודא דאמצעיתא, דרגא דיעקב. איש תם. גוף וברית חשבינן חד. ללמד, חסד וגבורה, דמתמן אורייתא אתיהיבת, ללמוד וללמד.

אמר ליה שפיר קאמרת, אבל (תהלים יב) למנצח על השמינית, דלא תווי נצח מן הוד, דאיהי ספירה ח', אמר למנצח על השמינית. אמר בוצינא קדישא, אי הכי, בינה דרגא דילך, ואמאי אוקמוה ונתן ההוד למשה, שנאמר (במדבר כז) ונתתה מהודך עליו.

אמר ליה, שפיר קא שאלת. ה' סלקא באת י', חמש זמנין עשר, לחמשין תרעין דבינה, ואתפשטותא דלהון מחסד עד הוד, הן חמש עשרה בכל ספירה, אינון חמשין. ובגין דא, מבינה עד הוד, כלא אתפשטותא חדא. לבתר אתא צדיק, ונטיל

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כָּל חֲמִשִּׁין תִּרְעִין בְּלַחֲדוּי, לְמַהּוּי שְׁקִיל לְכָל חֲמִשׁ, וְאַתְקְרִי כָּל, דְּנִטִּיל כָּל חֲמִשִּׁין תִּרְעִין. וְאוּף הָכִי כְּלָה, נְטִילַת לְהוּ כְּלָהוּ. אָמַר, כְּעַן וּדְאִי אֲתִיִּישׁב מְלָה עַל בּוּרִיִּיה.

וְעוּד לְמִנְצַחַת, תִּמְן מ'ל עִם נְצַח. וּדְא מ'ל מִן חֲשַׁמ'ל. מִן ח'שׁ, הוּד וְנְצַח, אֵינּוֹן לְקַבִּיל תְּרִין שְׁפוּוֹן. וּבְגִין דָּא אֲתַקְרִיאוּ שְׁפוּוֹן, חִוּוֹן אֲשָׁא מְמַלְלָא. וּבְחַגִּיגָה עַד הֵיכָן מַעֲשֵׂה מְרַכְבָּה, וְאוּקְמוּהָ מִן וְאַרְא עַד חֲשַׁמְל. דְּמַסְטְרָא דְגְבוּרָה אֲתַקְרִיאוּ חִוּוֹן אֲשָׁא. וְנָהַר דְּנַפִּיק מִזֵּעַן דְּלָהוֹן, יְסוּד. כְּלָהוּ תְּלַת אֵינּוֹן מְרַכְבָּה לְתַפְאַרְת, אָדָם.

מַעֲשֵׂה מְרַכְבָּה, דָּא מְלָכוּת. וּבְתַלַּת אֲלִין, אֵיהוּ חֲכָמָה וּבִינָה וְדַעַת. וּבְגִין דָּא אוּקְמוּהָ מְאַרִי מַתְנִיתִין, דְּאִין דּוֹרְשִׁין בְּמַעֲשֵׂה מְרַכְבָּה בִּיחִיד, אֲלֵא אִם כֵּן הוּא חֲכָם וּמִבִּין מְדַעְתוּ.

וְאִית מְרַכְבָּה לְתַתָּא מִזְעִיר אֲנַפִּין, דְּאֵיהוּ מְט'טְרוֹן. אָדָם הֲקָטָן. דְּבְמְרַכְבָּה דִּילֵיה דְּאֵיהוּ פְּרָדָס, רְדִיפִי מִיָּא דְּאוּרִיִּיתָא, דְּנַפִּיק מִגּוּ פְּרָדָס דִּילֵיה, לְתַלַּת מְאַרְבַּע, דְּאֲתַמַּר עֲלֵיִיהוּ, אַרְבַּעָה נְכַנְסוּ לְפְרָדָס. וְהָא אֲתַמַּר.

דְּאֵיהוּ צְפָרָא דְּחִזָּא רַבָּה בַּר בַּר חֲנָה, לְכִיף יָמָא דְּאוּרִיִּיתָא, דִּימָא מְטִי עַד קוּרְסוּלוּי. וְרִישֵׁיה מְטִי עַד צִית שְׁמִיָּא, וְלֵא אֲכַשִּׁילוּ תְּלַת בֵּיה, מְשׁוּם דְּנַפִּישֵׁי מִיָּא דִּילֵיה, אֲלֵא מְשׁוּם דְּרְדִיפִי מִיָּא וְאוּקְמוּהָ.

אֲבַג כְּלִיל לִוּן דְּסַלְקִין לְשִׁית, לְקַבִּל אֲתוּוֹן מְטְרוֹן. רְבִיעָאָה ד', (מְלָכִים א יט) קוּל דְּמָמָה דְּקָה, דְּתַמְן אֲתִי מְלָכָא. וְאֵיהוּ אָדָם לְשַׁבַּת עַל הַכֶּסֶף.

אִי' מִים עֲלִיוֹנִים, וּמִים תַּחְתּוֹנִים. דְּלִית בִּינֵיהוּ אֲלֵא כְּמֵלֵא נִימָא, דְּאֵיהוּ ו', נְטוּי בִּינֵיהוּ, בְּרַקִּיעַ דְּאֵיהוּ מְבַדִּיל בֵּין מִים לְמִים, דִּיהָא הַבְּדִלָה בֵּין נוּקְבָא לְדְכוּרָא. בְּגִין דָּא (בְּרַאשִׁית א) וַיְהִי מְבַדִּיל וְרִזָּא דְּמְלָה, יֵאֱהַדוֹנְהִי. מִים עֲלִיוֹנִים זְכָרִים י' עֲלָאָה, מִים תַּחְתּוֹנִים נְקֻבוֹת, י' תַּתָּאָה. שִׁית אֲתוּוֹן בִּינֵיהוּ, כְּחוּשְׁבָן ו', דָּא מְטְרוֹן, דְּאֵיהוּ בֵּין א.

[זוהר חלק ג' - דף רכ"ד ע"א]

וְעוּד, יוּד נְקוּדָה. ו' גִּלְגַּל. וְלִית תְּנוּעָה בְּגִלְגַּל בְּשִׁית סְטְרִין כְּחוּשְׁבָן ו', אֲלֵא בְּהֵיא נְקוּדָה. וְהָהוּא נְקוּדָה אֵיהוּ יְחוּדָא דְּכָלָא, וְאַסְהִידַת עַל הָהוּא יְחִיד, דְּלִית לֵיה שְׁנִי, דְּאוּקְמוּהָ עֲלֵיה רַבָּנָן, שְׁצַרְיָךְ לִיְחִידוּ כְּדִי שְׁתַּמְלִיכְהוּ עַל (דף רכ"ד ע"א) הַשְּׁמַיִם וְעַל הָאָרֶץ, וְעַל ד' רוּחוֹת עֲלָמָא. ב', שְׁמַיִם וְאַרְץ. ג', עַמּוּדָא סְבִיל לִוּן. ד', אַרְבַּע חִוּוֹן. ה' פְּרַסְיָא. ו', שִׁית דְּרַגִּין לְכַרְסֵיָא. וְעוּד, א ב ג ד ה ו ז ח ט: אָדָם. י' יְיָחִיד דִּילֵיה, מְלָכוּת, עֲשִׂירָאָה דְּאָדָם. תְּשַׁע, אֵיהוּ לְקַבִּל תְּשַׁע אֲתוּוֹן. זְכָאִין אֵינּוֹן יִשְׂרָאֵל, דִּידְעִין רִזָּא דְּמְאַרִיִּהוֹן.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דבר אחר, צו את בני ישראל ואמרת אליהם את קרבני לחמי לאשי ריח ניחוחי. רבי יהודה אמר, בקרבנא אית עשן, ואית ריח, ואית ריח ניחח, עשן איהו מסטרא דדינא, הדא הוא דכתיב, (דברים כט) כי אז יעשן אף יי. (תהלים יח) עלה עשן באפו ואש מפיו תאכל. ריח ניחוחי, רחמי. (שיר השירים ג) וריח אפך כתפוחים.

אמר רעיא מהימנא, והא תרווייהו עשן וריח, אינון באף, וקראין סהדין. חד, עלה עשן באפו. ותניינא, וריח אפך כתפוחים. ואמאי אתקרי חד עשן דינא ותניינא רחמי. אלא, בחוטמא אית תרין חלונין, ואתמר בשמאלא, עלה עשן באפו, מאי עלה. אלא מלבא דאיהו בשמאלא, לקבל גבור. מימינא נחית רוחא לגביה, לקררא ליה, ולשככא רוגזיה, מסטרא דחסד, דתמן מוחא. חכמה לימינא, הרוצה להחכים ידרים. בינה בלבא, כלפי שמאלא, הרוצה להעשיר יצפין. ובגין דא עלה עשן באפו, מן בינה לגבי חכמה, דאיהי לימינא, ומקבל ליה בחדוה, בנגוונא דליואי.

והאי עשן לא סליק, אלא על ידי אש, דאדליק בעצים, דאינון אברים מליין פקודין, עצי עולה. מארי תורה, אורייתא דאיהי אדליקת בהון, אש בתוקפא דגבורה, ועלה עשן בהון. בבינה עשן המערכה.

ומדסליקת לאף, אתקרי קטרת, הדא הוא דכתיב, (דברים לג) ישימו קטורה באפך. ולית דבטיל מותנא בעלמא, כקטרת, דאיהו קשורא דדינא ברחמי, עם ריח ניחוח באף. תרגום דקשר קטירו. אמר רבי יהודה, זכאה חולקנא דרווחנא מלין סתימין באתגלייא. עוד אמר בוצינא קדישא, דבתר דצלותא איהי כקרבנא, מאן דיימא פטום הקטרת, בתר תהלה לדוד, בטיל מותנא מביתא.

אמר רעיא מהימנא, כען בעי למנדע, איך אתקיננו צלותין לקבל קרבנין. אלא תלת צלותין, לקבל את הפכש האחד תעשה בבקר, דא צלותא דשחרית, דאתמר בה, (בראשית יט) וישכם אברהם בבקר אל המקום אשר עמד שם את פני יי. ואוקמוה רבנן, דלית עמידה אלא צלותא. ואת הפכש השני תעשה בין הערבים, לקבל צלותא דמנחה, דתקין לה יצחק. הדא הוא דכתיב, (בראשית כד) ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב. ולית שיחה, אלא צלותא. צלותא דערבית, לקבל אמורין ופדרין דמתאפלין כל הלילה. הדא הוא דכתיב, (בראשית כח) ויפגע במקום וילן שם כי בא השמש. ולית פגיעה, אלא צלותא.

אדהכי דאנן באתר דא, אמאי כתיב ויקח מאבני המקום וישם מראשותיו וישכב במקום ההוא, וכי לא הוו ליה פרים וכסתות למשכב. אלא הואיל ואתא חתן לגבי פלה, אף על גב דלא הוה ארחוי למשכב אלא בפרים וכסתות, ואיהי יהיבת ליה אבנים למשכב, יקבל כלא ברעותא דלבא, והא אתמר. ואוף הכי אתמר בחבורא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

קדמאה. מהו דכתיב, (בראשית לב) ויאמר יעקב כאשר ראם, אמר רבי שמעון תיב. ואימא קרא, (ע”כ רעיא מהימנא) (ככתוב דף רכ”ה ע”ב אלא פגיעה בר”מ שם)

רעיא מהימנא אמר רעיא מהימנא, לית קרבנין, אלא לרחקא סטרין מסאבין, ולקרבא דרגין קדישין. ואתמר בחבורא קדמאה, דלהון, (ערקין דכבדא, אלין אישים וכל אינון חיילין ואתמר) ערקין דכבדא אית מנהון רבבין, אית מנהון רבבין וזעירין, ומתפשטין מנהון לכמה סטרין. ואלין נטלין אברין ואמורין ופדרין דמתאכלין כל הלילה, דהא קרבן פלא ליי.

אמר בוצינא קדישא, רעיא מהימנא, והלא אמרת לעיל דקרבנין דקודשא בריך הוא לאו אינון אלא לקרבא י' בה' ו' בה'. אלא, אף על גב דכל קרבנין צריכין לקרב קמיה, איהו פליג לכל משריין, מאכלין דקרבנין, לכל חד פדקא חזי ליה, לשכליים, מזוני דאורייתא, ומשתייא דיינא ומיא דאורייתא. לטבעיים, דאינון שדים דאינון כבני אדם, יהיב לון אלין מאכלין טבעיים, דנחית אשא דלהון, למיכל לון.

כמה דאוקמוה רבנן, אי זכו, הוה נחית כמו אריה דאשא למיכל קרבנין. ואי לא, הוה נחית תמן כמין פלבא דאשא. ואוף הכי כד מית בר נש, אי זכי, נחית בדמות אריה, לקבלא נפשיה. ואי לאו בדמות פלבא, דאמר דוד עליה, (תהלים כב) הצילה מחרב נפשי מיד פלבא יחידתי.

ובגין לשיזבא קודשא בריך הוא גופיהון דישראל מנהון ונפשהון. מני, לקרב קרבנין דבעירן וגופן באתריהו, לקיים (משלי כה) אם רעב שונאך האכילהו לחם ואם צמא השקהו מים. אבל קודשא בריך הוא, לא נטיל אלא רעותא דלבא, ותבירו דיליה (דאיהו ישראל). הדא הוא דכתיב, (תהלים נא) זבחי אלהים רוח נשברה לב נשבר ונדפה אלהים לא תבוה. פגוונא דכלי חרס, דאתמר בהון נשברו נטהרו.

כהנא מוחא. לוי לבא. גופא ישראל. ואתמר בהון, כהנים בעבודתם, ולוים בדוכנם, וישראל במעמדם. ואי כבד בעי לקרבא לגבי דלבא, חלביה דאינון מסאבין, איהו לא נטיל. אלא שמנונו דחלב טהור. פגוונא דאית בגופא, חלב טהור וחלב טמא, דם צליל בלא פסולת, ודם עכור בפסולת. וערקין דלבא, חיילין קדישין. וערקין דכבד, חיילין מסאבין. אוף הכי אינון משריין דיצר הרע, ומשריין דיצר הטוב, אלין ממנן על ערקין דלבא, ואלין ממנן על ערקין דכבדא. אוף הכי תרי אומי, ישראל, ואומין דעלמא עובדי פוכבים ומזלות.

אמר ליה רעיא מהימנא, שפיר קא אמרת בכלא, אבל אפילו ישראל לאו פלהו שוין, דאית בהון בני מלכות, מסטרא דמלכות קדישא, פלילא מעשר ספיראן,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ומכל הוויין וכנויין. ואית מנהון עבדין, מסטרא דעבד, דאיהו (בראשית כד) עבדו זקן ביתו. ואית מנהון כבעירן, ואתמר בהון, (יחזקאל לד) ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם. ואינן דדמיין לענא, קודשא בריך הוא מני לקרבא בעירן באתרייהו, לכפרא עלייהו. ואינן דדמיין למלאכין, קרבנין דלהון אינן עובדין טבין, דממנן עלייהו מלאכים, דמקריבין לקודשא בריך הוא באתרייהו.

ואינן דהו בנין לידוד, הדא הוא דכתיב, (דברים יד) בנים אתם ליי אלהיכם. בחובין דלהון מתפרדי אתוון, ותקונא (ס"א דלהון הוא אורייתא), הוא דלהוי אורייתא דאיהו שם ידוד, לקרבא אתוון, י' בה', ו' בה', בקרבנא דלהון.

הרי בכל קרבנין, בין דבעירי, בין דמלאכין דממנן על פקודין, בין במלכותא, בין בשמיה. כלא צריך לקרבא לקודשא בריך הוא (דאורייתא דיליה) באתוון קדישין. ואיהו רכיב בארבע חיון דמלאכים. ואיהו רכיב בארבע יסודין, דמנהון אתבריאו ארבע חיון טבעיים. ואיהו הוא דמקרב מיא באשא, ורוחא בעפרא. הדא הוא דכתיב, (איוב כה) עושה שלום במרומיו. ואוף הכי הוא מקרב מיכאל דאיהו מים שכליים, עם גבריאל. דהוא אש שכלי. ואיהו מקרב אוריאל, דאיהו אויר. דהיינו רוח שכלי. עם רפאל, דאיהו אפר, דהיינו עפר שכלית. דמיד דאסתלק קודשא בריך הוא מבינייהו, לית בהון חילא.

ואי תימא, הא פתיב בכל קרבנין לידוד, ואיך אמרנא דאית פרודא באתוון. אלא האי אתמר, בדרגין דאתבריאו ואתקריאו בשמיה. ולא דאינן איהו ממש. הדא הוא דכתיב, (ישעיה מג) כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו. דאית אתוון דידוד באצילות, דלית בהון פרודא והפסקה, דאינן פמבועין לגבייהו, דאשקיין לאילנין. ובגין אלין דאתבריאו, אדמיין י' לרישא, ו' לגופא, ה' לעשר אצבען.

אבל עלות העלות על כלא, דאתקרי ידוד, אתמר ביה, (ישעיה מ) ואל מי תדמיוני ואשׁוה יאמר קדוש. (ישעיה מ) ואל מי תדמיון אל ומה דמות תערכו לו. (מלאכי ג) אני יי לא שניתי. לא מטי ביה חובין לאפרשא אתווי, י' מה, ו' מה, דלית ביה פרודא. ועליה אתמר, (תהלים ה) לא יגורך רע. איהו שליט על כלא, ולית מאן דשליט ביה. איהו תפיס בכלא, ולית מאן דתפיס ביה. ואיהו לא אתקרי ידוד, ובכל שמהו, אלא באתפשטות נהוריה עלייהו. וכד אסתליק מנייהו, לית ליה מגרמיה שם כלל מנהון. (קהלת ז) עמוק עמוק מי ימצאנו.

לית נהורא יכיל לאסתפלא ביה, דלא אתחשכת. אפילו פתר עליון, דאיהו נהוריה תקיף על כל דרגין, ועל כל חילי שמיא, עלאין ותתאין, אתמר עליה, (תהלים יח) ישת חשך סתרו. ועל חכמה ובינה, (תהלים צו) ענן וערפל סביביו. כל

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

שָׁפֶן שָׂאָר סְפִירָאן. כָּל שָׁפֶן חֵיוֹן. כָּל שָׁפֶן יְסוּדִין, דְּאִינוּן מֵתִים. אִיהוּ סוּבָב עַל כָּל עֲלָמִין, וְלִית סוּבָב לֹון לְכָל סְטָרָא, עֵילָא וְתַתָּא, וְלֵאֲרַבַּע סְטָרִין, בַּר מִנְיָה. וְלִית מֵאן דְּנִפְיֵק מִרְשׁוּתֵיהּ לְבַר. אִיהוּ מְמַלָּא כָּל עֲלָמִין. וְלִית (ס"א אלהא וכו' לון בר מיניה) אוּחְרָא מְמַלָּא לֹון.

אִיהוּ מְחִיה לֹון וְלִית עֲלֵיהּ אֱלֹהָא אַחְרָא, לְמִיָּהב לִיה חַיִּין. הֲדָא הוּא דְכְתִיב, (נחמיה ט) וְאַתָּה מְחִיה אֶת כּוֹלָם. וּבְגִינְיָה אָמַר דְּנִיָּאל, (דניאל ד) וְכָל דְּאָרִי אַרְעָא כְּלָא חֲשִׁיבִין וְכִמְצַבֵּייה עֵבִיד בְּחִיל שְׁמִיָּא. אִיהוּ מְקַשֵּׁר וּמְיַחַד זִינָא לְזִינְיָה, עֵילָא וְתַתָּא. וְלִית קוֹרְבָא לְהוּ בְד' יְסוּדִין, אֱלָא קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא כַּד אִיהוּ בִּינְיָיְהוּ.

מִיד דְּחָבוּ, אֲלִין דְּאֲתַקְרִיאוּ בְּנִים אַתֶּם לִידוּד אֱלֻקִּיכֶם, אֲסַתְּלַק מִן אַתּוּן, אֲשַׁתְּאָרוּ בְּפִרוּדָא. וּמֵאִי תַקּוּנֵיהּ, לְקֶרְבָּא אַתּוּן בְּקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, 'י בְּה', 'ו' בְּה'. אוּף הָכִי אִינוּן עֵבִידִין דִּילֵיהּ, מְסֻטָּרָא דְחֵיוֹן. בְּחוּבִין דְּלֵהוּן גְּרָמוּ לִיה, לְאֲסַתְּלַקָּא מִנְהוּן. מֵאִי תַקְנֵתָא דְלֵהוּן. לְנַחְתָּא קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא עֲלֵיהּ, לְקֶרְבָּא לֹון. אוּף הָכִי אִינוּן דְּהוּ מְאֲרַבַּע יְסוּדִין, דְּאִינוּן עֲאֵנָא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, דְּגִרְמוּ לְסַלְקָא קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא מִינְיָיְהוּ. מֵאִי תַקְנֵתָא. לְקֶרְבָּא לֹון לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא.

וּבְגִין דָּא בְּכֻלְהוּ מְנִי, קֶרְבָּן לִידוּד, אֶת קֶרְבְּנֵי לְחַמֵּי לְאִשֵּׁי. אוּף אֶת הַכֶּבֶשׂ אֶחָד תַּעֲשֶׂה בַבֶּקֶר וְאֶת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי תַעֲשֶׂה בֵּין הָעֶרְבִים. וְכֹתִיב (ולקחת) (ויקרא ה) שְׁתֵּי תוֹרִים אוֹ שְׁנֵי בְנֵי יוֹנָה, כָּל זִינָא אֲזִיל לְזִינְיָה. וְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא מְקַרְבַּ כְּלָא בְּאַתָּר דָּא, אִיהוּ עֵלֵת עַל כְּלָא, דְּלִית אֱלֹהָא בַר מִנְיָה. וְלִית מֵאן דִּיכִיל לְקֶרְבָּא חִילִין, בַּר מִנְיָה.

[זוהר חלק ג' - דף רכ"ד ע"ב]

אַבְל חִילִין דְּאוּמִין עוֹבְדֵי עֲבוּדַת כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת, אִינוּן מְסֻטָּרָא דְּפִרוּדָא. וּוִי לְמֵאן דְּגִרְמִים בְּחוּבוֹי, לְאֲעֵלָא אַתּוּן וְחֵיוֹן וְיְסוּדִין. דְּמִיד אֲסַתְּלַק קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא מִיִּשְׂרָאֵל. וְיִיעֲלוּן אוּמִין עוֹבְדֵי עֲבוּדַת כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת בִּינְיָיְהוּ. לִית לֹון קֶרִיבוֹת בְּקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, דְּלִית קוֹרְבָּנִין בְּחוּצָה לְאַרְצָא. וּבְגִין דָּא אוּקְמוּהּ רַבְּנָן, הֲדָר בְּחוּצָה לְאַרְצָא דּוּמָה כְּמִי שְׁאִין לוֹ אֱלוֹהִים. בְּהָהוּא זְמַנָּא דְּאָמַר מְלִין אֲלִין, נַחְתוּ כָּל אַתּוּן קְדִישִׁין, וְחֵיוֹן קְדִישִׁין, וְד' יְסוּדִין, לְגַבִּיָּה, וּבְרִיכוּ לִיה וְאָמְרוּ, עַל יְדֵךְ רַעֲיָא מְהִימְנָא, נַחֲתֵת עֲלֵן קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, וּמִתְקַרְבִּין זִינָא (דף רכ"ה ע"ב) לְזִינְיָה, בְּרִיךְ אַנְתָּ לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, בְּאַרְבַּע יְסוּדִין. כְּעַן אַתְּבְרִיר כְּלָא עַל בּוּרִיָּיְהוּ. (ע"כ רעיא מְהִימְנָא) (ובחבורא קדמאה קיבה רל"ד ע"ב)

אָמַר רַבִּי פְּנַחֵס, מְסַתְּפֵל הוּינָא, שְׁמִירָה בְּלָב אִיהוּ וְדָאִי, (דחמא בלב) (ס"א ולב דוגמא דלב עילאה) וְעַל דָּא שְׁמוּר בְּלָב, וְלָאוּ בְּאַתָּר אַחְרָא. זְכִירָה בְּזִכְרָא, בְּמוֹחָא, דְּרַכִּיב וְשְׁלִיט עַל הַלֵּב. וְלִית זְכִירָה אֱלָא בְּמוֹחָא. וְעַל דָּא זְכוּר לְזִכְרָא וְשְׁמוּר לְנַקְבָּה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מוחא דאיהו דכורא, רכיב ושלטי על הלב. לב שליט ורכיב על הפכד. פכד סמאל ונחש דא בדא, ואיהו חד. (ס"א ואינון דכר ונוקבא) (דף רכ"ד ע"ב) יותרת הפכד וכבד. ועל דא בקורבנא, יותרת הפכד, דא נחש. פכד מיכלא דדכורא, רזא דסמאל.

אמר רבי שמעון, ודאי פך הוא, ויאות הוא, וברירא דמלה, ורזא וסתרין דקרבן, הכי הוא. פכד נטיל בקדמיתא, הוא ויותרת דיליה, (ס"א ולבתר יותרת דיליה) סמאל ובת זוגו. (ס"א ולבתר כל וכו' דאינון חיילין) וכל אינון ערקין דכבדא. חיילין ומשריין דלהון. ונטילו דלהון, דאכלין חלבין שמנינו דקרבנא. הדא הוא דכתיב, (שמות כט) ואת החלב אשר עליהם. וכדין קריב פלא לגבי לב.

ולב לא נטיל מפלא. אלא ודוי דאתעביד ביה, וסליק בהוא תננא וצלותא דאתעביד עליה דקרבנא. לב קריב לגבי מוחא, רעותא דיחודא דכהנא ביה, וחדוותא דליואי. מוחא דא, נהורא דאתיא ממוחא עלאה. מוחא קריב לגביה טמיר מפלא, דלא אתידע פלל. (ס"א לגביה, מכלל דלא אתפרע כלל) וכלא אתקשר דא בדא. ומוחא קריב נחת רוח דכלא.

ערקין דכבדא, אלין אישים, וכל אינון חייליהון. פכד, כמה דאתמר. יותרת נקבה, נוקבא דיליה. אמאי יותרת. דלא אתחברת בדכורא אלא פד אשארת לה שעתא, לבתר דעבדת נאופהא, ושבקא ליה. תו, יותרת נקבה, דכד בעיא לאתחברא בבר נש, אתעבידת לגביה שירין, דלא אתחשבת פלל. לבתר איהי אתקרבת זעיר זעיר לגביה, עד דאתעבידא ליה חבורא חדא. ומאלין ערקין דכבדא, מתפשטן אחרון זעירין, לכמה זיינין, וכלא נטלין אמורין ופדרין. וכלהו פלילן בפכד.

סדר הלימוד ליום כא אייר [יום 228 בשנה]

[זוהר חלק ג' - דף רכ"ה ע"א]

לב דאיהו עקרא בקדושה, נטיל ומקריב למוחא כמה דאתמר. לב שריא על תרין פולין, ואינון תרין פרובין. יהבין עיטא. ואינון רחיקין קריבין, ימינא ושמאלא. וכלהו נטלין ואכלין כל חד בדקא יאות, עד דאתקשר פלא פחדא. (תהלים נא) זבחי אלהים רוח נשברה, דא מתקריב ללב, רוח נשברה, ודוי וצלותא. דהא ודאי (קהלת יב) והרוח תשוב אל (דף רכ"ה ע"א) האלהים אשר נתנה. וכבד מקריב ליה לגביה לב, דאיהו סניגורא עליה, וכלא קשורא פחדא בקורבנא.

מן פכד, נפקין כל מרעין, וכל מכתשין, לכל שייפי גופא, וביה שריין. לב, איהו זכיה מפלא. מניה נפקין כל טב, וכל בריאותא דשייפין פלהו, וכל תוקפא, וכל חדות, וכל שלימו דאצטריף לכל שייפין.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

פָּתַח וְאָמַר, (תהלים לא) בָּטַח בְּיְי וְעָשָׂה טוֹב שְׁכֵן אֶרֶץ וְרָעָה אַמוּנָה. בָּטַח בְּיְי, כְּדָקָא יָאוּת. וְעָשָׂה טוֹב, תְּקוּנָא דְּבְרִית קְדִישָׁא. דְּתַהּא מְתַקֵּן לִיהּ, וְנָטִיר לִיהּ כְּדָקָא יָאוּת. וְאִי תַעֲבִיד דָּא, אַנְתָּ תַהּא הֶכָא בְּאַרְעָא, וְיִתְּזֵן מִנְהּ, וְיִתְּפָרְנֵס מִנְהּ, הֵהִיא אַמוּנָה דְּלַעֲיָלָא.

וְתוּ, (ס”א מתקן ליה ונטיר ליה. שכן ארץ ארץ קדישא עילאה ארץ החיים דההיא ארץ תשרי בההוא טוב. ורעה אמונה ההיא אמונה דלעילא יתון ויתפרנס מניה על ידך. ואי תעביד דא) תַתְּעַנְג עַל יְי וְיִתְּזֵן לְךָ מִשְׁאָלוֹת לְבָבְךָ. כָּל דָּא אֲתַתְּקִנַּת בְּתַקּוּנָא דְּבְרִית. מִיּוֹן דְּאֲתַתְּקִנַּת בְּרִית, אֲתַקֵּן כָּלָא. פְּנַחֵס בְּגִין דְּקָנִי עַל בְּרִית דָּא, זָכָה לְכָלָא. וְלֹא עוֹד אֲלָא דְּאֲגִין עַל כָּל יִשְׂרָאֵל, וּבִיהּ אֲתַקֵּיִם וְהִתְעַנְג עַל יְי. דְּהָא סָלִיק וְאֲתַקְשֵׁר לַעֲיָלָא, (ואנהיר) בְּאוּר קַדְמָאָה דְּבְרָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וּגְנִיז לִיהּ. בְּהַהוּא אוּר דְּאֲתַתְּנִי אַבְרָהָם מִנִּיָּה, וְאַהֲרֹן כְּהֵנָּא אֲתַקְשֵׁר בֵּיהּ.

לְבַתֵּר דְּאֲסַתְּלֵק לְכַהֲנָא רַבָּא, לֹא אֲדַכֵּר לִיהּ קְטְלָנוּתָא דְּזוּמְרִי, וְלֹא יָאוּת בְּגִין דְּלֹא יִתְאַחַד כָּלִל בְּעַנְפוּי דְּסִטְרָא אַחְרָא, וְלֹא אֲתַחְזִי לְאֲדַכְרָא עָלֵיהּ. דְּכָל מֵאֵן דְּקָטִיל, עֲנַפִּין דְּסִטְרָא אַחְרָא אֵית בֵּיהּ. וּפְנַחֵס הָא מִתְאַחִיד בִּימִינָא, וְלִית לִיהּ חוּלְק בְּסִטְרָא אַחְרָא כָּלִל, וְעַל דָּא לֹא אֲדַכֵּר הֶכָא. מַה דְּאֲתַחְזִי שְׁבַחָא, אִיהוּ גְנָאי לִיהּ, וּנְחִיתוּ מִדְּרָגָא עֲלָאָה דְּאֲתַאחִיד בֵּיהּ. וְעַל דָּא כְּתִיב הַמּוֹפֵה אֲשֶׁר הוֹפֵה סֵתֵם, וְשֵׁם הָאִשָּׁה הַמּוֹפֵה, וְלֹא אֲדַכֵּר עַל יְדֵי דְּמֵאֵן.

אָמַר רַבִּי פְּנַחֵס, זָכָאָה דְּרָא דְּשִׁמְעִין מִיִּלְךָ בְּאוּרִיָּתָא, וּזְכָאָה חוּלְקִי דְּזַכִּינָא לְכַךָ. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, זָכָאָה דְּרָא, דְּאַנְתָּ וְחִסְדוֹתֵךְ אֲשַׁתְּכַח בְּגוּיָהּ. עַד דְּהוּוּ יִתְבִּין וּמְפִיִּסִין דָּא לְדָא, אֲתָא רַבִּי אֲלַעְזָר בְּרִיהּ דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן, וְאֲשַׁכַּח לוֹן תַּמָּן. אָמַר רַבִּי פְּנַחֵס, וְדָאי דְּכְתִיב, (בראשית לב) וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב כַּאֲשֶׁר רָאָם מַחְנֶה אֱלֹהִים זֶה. אָמַר לִיהּ רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֲלַעְזָר בְּרִי, תִּיב בְּרִי, וְאִימָא קְרָא. יִתִּיב רַבִּי אֲלַעְזָר.

פָּתַח וְאָמַר, (בראשית לב) וַיַּעֲקֹב הֵלֵךְ לְדַרְכּוֹ וַיִּפְגְּעוּ בּוֹ מַלְאֲכֵי אֱלֹהִים. מֵאִי וַיִּפְגְּעוּ בּוֹ. אֲלָא אֵית פְּגִיעָה לְטָב. וְאֵית פְּגִיעָה לְבִישׁ. וְאֵית פְּגִיעָה לְצִלוּתָא. אֲלָא בְּשַׁעֲתָא דְּהוּוּ אֲזִיל לְחָרָן, מַה כְּתִיב. (בראשית כח) וַיִּפְגַּע בְּמָקוֹם, צִלוּתָא דְּעַרְבִית הוּוּ דְּצִלֵי בְּהַהוּא מָקוֹם. כְּמַה דְּאֵת אָמַר, (שמות לג) הִנֵּה מָקוֹם אֲתִי. וְצִלוּתָא דְּעַרְבִית בְּהַהוּא אֲתֵר אֲתַחְזִי.

תוּ וַיִּפְגַּע בְּמָקוֹם, מִלֵּי פִּיִּסִין אִיהוּ. דְּאֲתָא שְׁמַשָּׁא קְדִישָׁא לְגַבִּי סִיְהָרָא, בְּעֵלָה לְגַבִּי אֲתַתָּא. מִכָּאֵן דְּלֹא יָאוּת לְבַעַל לְמִיתֵי לְגַבִּי אֲתַתָּא, אִי לֹא הוּי בְּמִלֵּי פִּיִּסִין לְפִיִּסָּא לָהּ. דְּכְתִיב וַיִּפְגַּע בְּמָקוֹם, וּלְבַתֵּר וַיִּלֵּן שָׁם. כִּד הוּוּ אֲתִי יַעֲקֹב מִחָרָן, מַה כְּתִיב, וַיִּפְגְּעוּ בּוֹ, שְׁדֵרֵת הִיא לְפִיִּסָּא לִיהּ, לְמִיתֵי לְגַבְהָ.

[זוהר חלק ג' - דף רכ"ו ע"א]

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

ויאמר יעקב כאשר ראם. מאי כאשר ראם. אלין מלאכין דיום, ומלאכין דלילה הוו, ואתכסיו מניה, ולבתר אתגליין ליה. ועל דא כאשר ראם, כתיב מחנה אלהים זה. מהכא דהוו אלין דיממא, ואלין דליליא. אינון דליליא כתיב בהו, (דף רכ"ו ע"א) מחנה אלהים, ואינון דיממא, כתיב בהו, זה. ועל דא ויקרא שם המקום ההוא מחנים. תרין משריין. והשתא משריין קדישיין חמינא הכא. זכאה ארחי דאתינא הכא. (דף רכ"ו ע"א)

אמר רבי שמעון, מאן דפתח פתחא יימא. אמר רבי אלעזר, תנינן, כל מאן דאמר תהלה לדוד בכל יום תלת זמנין, איהו בר עלמא דאתי. והא אתמר טעמא. אי בגין פרנסה ומזונא דכל עלמין, תרין זמנין אינון בכל יומא בצפרא ובפנייא, דכתיב, (שמות טו) בתת יי לכם בערב בשר וגו', אמאי תלת זמנין בכל יומא. אלא תרין למזונא דבני אינשי ודכל עלמא. וחד למיהב תוקפא לההוא אתר דפתחו ידוי.

ותרין מזונין אלין משניין דא מן דא, וכלהו תלת מזוני פתיבי הכא, (תהלים קמה) ואתה נותן להם את אכלם בעתו, דא מזונא דעתירי, דיהיב מיכלא סגי בעתו, הא חד. תרין, דכתיב ומשביע לכל חי רצון, דא מזונא דמסכני, דאינון שבעין מרצון, ולא מגו מיכלא סגי. תלת דכתיב פותח את ידך, דא תוקפא לההוא אתר, ובפתיחו ידוי, נפקא רצון ושבעא לכלא.

תו הכי אוליפנא, דלא איהו אלא תרי זמני, בגין מזונא ופרנסה בכל יומא. דאלין חיובא על בר נש. ואי אמר יתיר, לאו בגין חובה איהו, אלא בגין שבחא גו תושבחן דזמירות דדוד מלכא. (ס"א דנפיק ידוי דקודשא בריך הוא וברוך לשבעה מרצון ועל דא לאו חיובא הוא אלא תרי זמני ביומא ושבחא איהו לקודשא בריך הוא לתת לו זמירות דדוד מלכא) מאי טעמא. בגין דפרנסה לא חזי למשאל אלא בתר צלותא ופרנסה דמאריה. מלכא ייכול בקדמיתא ולבתר ייכלון עבדוי.

[זוהר חלק ג' - דף רכ"ו ע"ב]

הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ה) באתי לגני אחותי כלה אכלתי יערי עם דבשי שתיתי ייני עם חלבי, לבתר אכלו רעים. אכלתי יערי, דא צלותא דמיושב. עם דבשי דא קריאת שמע. אכלתי יערי דא צלותא דמיושב, ההוא יער (דף רכ"ו ע"ב) לבנון, יוצר אור (ס"א משרתים) והאופנים וחיות הקדש, (כולם קדושים) כל הני אקרונ יער אילנין ונציבין דביה. עם דבשי דא קריאת שמע, דאיהו מתיקו דכלא, בכמה צופין ומתיקין.

שתיתי ייני, דא צלותא, דמעומד, מטיבו (ס"א משיכו) דיינא עלאה דאתנטר. ודא בשלש ברכות ראשונות. עם חלבי, אלין אינון שלש ברכות אחרונות, ואתפלילן

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אלין באלין. עד פֿען מיכלא דמלכא. לבתר דאכל מלכא, אכלו רעים לעילא, שתו ושכרו דודים לתתא.

ועל דא לית חיובא דמזונא אלא לבתר צלותא. בצלותא דמנחה (בערב) קודם צלותא מאי טעמא. בגין דעד לא אשתכח דינא קשיא, בעוד דאנפין דמלכא נהירין, יימא תהלה לדוד, בהאי סדורא דמזונא. דלבתר דדינא שריא ותלי על עלמא, לאו שעטא איהו. אתא רבי פנחס ונשקיה.

רעיא מהימנא אלא פגיעה איהי פיוסא, דכד ייתי חתן לגבי פלה, לית ארץ לחתן לייחדא בכלה, אלא בפיוסא. ולבֿתר יעבד עמה לינה. והיינו (ד”א וילן שם) פי בא השמש.

אמר רעיא מהימנא, אי הכי מאי ניהו פי בא השמש דהא ארץ דרשא אוקמוה, לשון כבייה, והיינו פי בא השמש. אלא מהכא אוליפנא, מאן דמייחד באתתיה, צריך בליליא למכבי שרגא, וביממא לאו ארץ דרבנן לשמש מטתן, אלא בלילה, ארץ צנעא. ובגין דא, מתי אתעביד לינה. פי בא השמש, דאתפני שמשא מעלמא.

ובגין דא, אוף הכי דצריך לאתפסיא מן שמשא, והכי צריך לאתפסיא מאלין מלאכין, דאינון מיצר הטוב מימינא, בכמה משריין. ומיצר הרע, דאזיל לשמאלא בכמה משריין. ובגין דא, בֿתר דאתא צפרא, אמר כאשר ראם. ומסטרֿא דיעקב דהוה איש תם, לא הוה עמיה אלא חיילין דמלכא ומטרוניתא. ובגין דא ויקרא שם המקום ההוא מחנים. אינון מלאכין דיממא כתיב. כאשר ראם מחנה אלהים זה. וכד אתו מלאכים דליליא, דאתכנשו בהדיה, לנטרא ליה אמר ויקרא שם המקום ההוא מחנים.

בגין דצלותא איהי פלה, הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ד) אתי מלבנון פלה אתי וגו'. אתקרי הכא אתי. ובאורייתא דבכתב אתמר עליה, (שמות לג) הנה מקום אתי. ובגין דאיהי אתקריאת מקום בעלמא דין, אתמר בה ויפגע במקום וילן שם.

ובגין דא איהי אמרת, (ירמיה ט) מי יתנני במדבר מלון אורחים. דהות רשו בפני עצמה, ולא עֿם אינון דקבעין לה חובה עמהון, בלא חתן דילה. ובכל שעטא דבר נש מצלי, קודשא בריך הוא אקדים ונטר ליה. ורזא דמלה, (בראשית כד) והאיש משתאה לה. ולית איש, אלא קודשא בריך הוא. הדא הוא דכתיב, (שמות טו) יי איש מלחמה. (בראשית כד) ויהי הוא טרם פלה לדבר והנה רבקה יוצאת, כגון (זכריה ט) ויצא כפרק חצו.

ואי תימרון, דהא אוקמוה רבנן, לעשרה קדמא שכּינתא ואתיא, לאחד עד דיתב. לעשרה דהיא י' קדמה ה'. לאחד דאיהו ו', עד דיתב, לא אתיא לגביה ה'.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תְּנִינָא. וְרִזָּא דְמַלְהָ, דְּבִאֲתָר דְלִית תַּמְן יִיָּהּ, לָא אֲתִיָּא תַּמְן ה'. וּמֵאן דְּבִעֵי לִיחְדָּא אֲתוּוֹן, צְרִיךְ בְּתַחֲנוּנָה וּבְתַחֲנוּנֵי. וּבְגִין דָּא, (דברים ג) וְאֲתַחֲנֵן אֵל יְיָ, בְּאֲדָנִי לְשֹׁכַ יִנְתָּא בְּתַחֲנוּנִים. וְלִקְוֵדְשָׁא בְרִיךְ הוּא בְּרַחֲמֵי, עַד הֶכָּא.

אֵת הַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד תַּעֲשֶׂה בַּבֶּקֶר וְאֵת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי תַעֲשֶׂה בֵּין הָעֶרְבִים. דְּאִיהוּ רִזָּא דְכַבְשֵׁי דְרַחֲמֵנָא, דְּאוּקְמוּהָ עַלֵּיהּוּ רַבְּנָן, גְּבִי כַבְשֵׁי דְרַחֲמֵנָא לְמָה לָךְ. אֲלָא מַלִּין דִּיהוֹן תַּחֲוֹת כַּבְשׁוֹנֵי דְעֵלְמָא, יְהוֹן מְכוּסִין תַּחֲוֹת לְבוּשָׁךְ. מַה לְבוּשׁ אִיהוּ מְכַסֶּה עַל גּוּפָא, אוּף הֵכִי צְרִיךְ לְכַסְּאָה רִזִּין דְּאוּרִיָּתָא. כָּל שְׁכֵן רִזִּין דְּקַרְבָּנִין, דְּאִינוּן כְּגוּוּנָא דְקָרִיבוּ דְאֲתַתָּא לְגַבֵּי בַעֲלָהּ.

וּמַה קָרִיבוּ דְתַרְוּוּיָהּוּ צְרִיךְ בְּאֲתַפְסֵיא. אוּף הֵכִי צְרִיךְ קָרְבָן לְכַסְּאָה לֹוֹן, מְבַנֵּי עֲרִיין רְשִׁיעִיָּא חֲצוּפִין, דְלִית לֹוֹן בְּשֵׁת פָּנִים וְלֹא עֲנוּהּ. וּכְמַה מִינֵי מְמוּזְרִין אִינוּן, בְּנֵי עֲרִיּוֹת, בְּנֵי נְדָה, דְנַד ה' מְנָה, וְאֲשַׁתְּכַח בְּאֲתָרָהּ. שְׁפַחָה בַת אֵל נֹכַר זוֹנָה. וְהֵאֵי אִיהוּ רִזָּא, (משלי ל) תַּחַת שֶׁלֶשׁ רְגָזָה אֶרֶץ וְגו', תַּחַת עֶבֶד כִּי יִמְלוֹךְ וְנִבֵּל כִּי יִשְׁבַע לָחֶם וְשִׁפְחָה כִּי תִירֶשׁ גְּבִירָתָהּ. דְנַד ה' מֵאֲתָרָהּ, דְּאִיהֵי מְטְרוֹנִיתָא, יֵצֵר הַטּוֹב. וְעֲלָא בְּאֲתָרָהּ שְׁפַחָה יֵצֵר הָרַע.

וְרִזָּא דְמַלְהָ, (ויקרא יד) כְּנִגְע נִרְאָה לִי בְּבֵית, הֵינֵנו דָּם טָמֵא דְנִדְהָ. וּמַה הָתָם וְהִסְגִּירוּ הַכֹּהֵן שִׁבְעַת יָמִים. אוּף הֵכִי (ויקרא טו) שִׁבְעַת יָמִים תִּהְיֶה בְנִדְתָּהּ. (ולית מצורע וכו' עד לה' אלהיכם נדפס בפרשת צו דף ל"ג ע"ב) זְכָאִין אִינוּן אֲבָרִים דְּמִתְקַדְשֵׁי בְּשַׁעַת תְּשֻׁמִּישׁ, דְּאִינוּן עֲצֵי הָעוֹלָה, דְּאֲחִידִין בְּהוֹן אֲשִׁין קַדִּישִׁין, שֵׁם יְדוּד דְּאֲחִיד בְּאֲשִׁין דְּלֵהוֹן. וּבְגִין דָּא (ישעיה כד) בְּאוּרִים כְּבָדוּ יְיָ עַל כֵּן כַּבְשֵׁי דְרַחֲמֵנָא, הֵינֵנו אֵת הַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד תַּעֲשֶׂה בַּבֶּקֶר וְאֵת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי תַעֲשֶׂה בֵּין הָעֶרְבִים.

שְׁלִימוּ דְקָרָא, וְעֲשִׂירִית הָאִיפָה סֵלֶת. זְכָאָה אִיהוּ מֵאן דְּאֲנָגִיד מְמוּחִיָּה, טָפָה סֵלֶת נִקְיָה בְּלֹא פְסוּלֶת. וְאִיהֵי רְמִיזָא בְּאֵת י' מִן אֲדָנִי, כְּלִילָא בְּעֶשֶׂר סְפִירָאן. דְּאִיהֵי בְּלוּלָה בְּשֵׁמֶן פְּתִית רְבִיעִית הַחֵין. וְאִיהֵי בְּלוּלָה, בְּמִקְרָא, בְּמִשְׁנָה, בְּתַלְמוּד, בְּקַבְלָה. (כאן שייך מה שכתוב בדף רמ"ד ע"א אמר רעיא מהימנא ועשירית האיפה)

יְחֻזְקָאֵל כַּד חֲמָא שְׂכִינְתָא מְגוּ קְלִיפִין, חֻזָּא עֲמָה עֶשֶׂר סְפִירָאן. בְּלֹא פְרוּדָא כְּלָל. וְאֵלִין אִינוּן מוּחָא, מְלָגוּ, כְּלָהּוּ חֻזָּא לֹוֹן מְגוּ נְהַר כְּבַר דְּלִתְתָּא, אִיהֵי (תהלים סח) רָכַב אֱלֹהִים רְבוּתִים, כָּל רְבוּא עֶשֶׂר אֲלָפִין, רְבוּתִים כ' אֲלָף, אֲפִיק תְּרֵי שְׁאִינָן, אֲשַׁתְּאָרוּ תַמְנֵי סָר, בְּחוּשְׁבָן ח"י עֲלָמִין. דְּכְלִיל עֶשֶׂר סְפִירָאן, דְּאֲתַלְבֵּשׁ בְּט"ט מִן מְטְרוֹן. ט"ט מִן טְטָפֶת, וְאֲתַמַּר בֵּיהּ (דברים ו) וְהָיוּ לְטְטָפֶת בֵּין עֵינֶיךָ. מֵאן עֵינִין. אֵלִין לְעִילָא, דְּאֲתַמַּר בְּהוּ (יחזקאל א) נִפְתַּחוּ הַשָּׁמַיִם וְאֲרָאָה מְרֹאוֹת אֱלֹהִים. מֵאן מְרֹאוֹת. אֵלִין אִינוּן עֶשְׂרָה מְרֹאוֹת דְּמְטְרוֹן, דְּחֻזָּא כְּשֶׁרְגָא בְּגוּ עֲשִׁישִׁיתָא. תִּשַׁע בְּאֲתַגְלִיָּא, וְחַד סְתִים.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מראה חדא דאיהו חזו קדמאה מאלו עשרה, דא איהו דאתמר ביה, (יחזקאל א) וממעל לרקיע אשר על ראשם כמראה אבן ספיר דמות כסא. ואף על גב דאתפרש לעילא, צריך לחדתא עליה מלין דחדושין.

אמר קודשא בריך הוא, למשריין דלעילא, מאן דמצלי, בין יהא גבור, בין יהא חכם, בין יהא עשיר. בזכוון גבור. חכם בתורה. ועשיר במצות. לא ייעול בהיכלא דא צלותיה, עד דתחזון ביה סימנין אלין, דיהב גרמיה ביה תקונין דילי. ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין, אם הרב דומה למלאך יי צבאות תורה יבקשו מפייהו. למאן דיהא רשים באלין סימנין בלבושיה, תקבלון צלותיה. סימנא חדא דיהא רשים בצלותיה, בתכלת, בכנפי מצוה ציצית. דאיהו דמי לרקיע, דאיהו מטטרון. דיוקנא דיליה, תכלת שבציצית.

ובגין דא, שיעור הציצית אוקמוה רבנן, טלית שהקטן מתכסה בה ראשו ורובו. והאי איהו דאתמר ביה, (ישעיה יא) ונער קטן נוהג בם. והאי איהו נוהג בד' חיון, דאינון ד', ואיהו כליל (מלכים א י) שש מעלות לכסא, דאינון ו'. ובגין דאיהו כליל עשר, מתלבשין ביה עשר ספיראן, י'. וביה הוה אתחזי קודשא בריך הוא בשכינתיה, דאיהי כלילא מעשר ספיראן, לנביאי. ומסטרא דשכינתא דאיהי עשיראה, תכלת שבציצית, איהו תכלת דכל גוונין.

דאיהי תכלית די' ספיראן. וביה (שמות לט) ותכל כל עבודת אהל מועד. ואיהי לשון פלה. הדיא הוא דכתיב, (במדבר ז) ויהי ביום פלת משה להקים את המשכן. ואוקמוה רבנן, פלת כתיב, ואיהו תכלת דשרגא, דאכיל תרבין ועלוון.

ועליה אמר יחזקאל (יחזקאל א) דמות כמראה אבן ספיר דמות כסא. סגולה דהאי אבן, מאן דירית לה, לא שלטא נורא דגיהנם עליה. לית נורא בעלמא מקלקל לה, ולא כל מיני מתכות. כל שכן מיא, דלא מזיקו לה. מאן דירית לה, אתקיים ביה (ישעיה מג) כי תעבור במים אתך אני וגו'. וכל עלאין ותתאין דסטרא אחרא דחלין מניה. תכלת דימא בגיניה אתמר, כי תעבור במים אתך אני. דבסגולה דא, (שמות טו) סוס ורוכבו רמה בים, דא ממנא דמצרים.

מגוון דא, דחלין עלאין ותתאין. משריין דימא דחלין מניה. ומשריין דרקיעא דאיהו תכלת, מניה דחלין. משריין דתכלת (ס"א ומשריין דרקיעין ומשריין) דנורא דגיהנם דחלין מניה. והאי תכלת (דף רכ"ז ע"א) איהו דין. דינא אדנ"י. דינא דמלכותא דינא ותרין גוונין רשימין בטלית, חד חוור, וחד תכלת. ועל תרין גוונין אלין אתמר, (שמות כד) ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר. לבנת, לובן דספיר. דאיהו כליל בתרין גוונין, רחמי ודינא, חוור ואוכם. אוכמו דתכלת. ועל תרין גוונין, רמיוז רבנן, מאימתי קורין את שמע בשחרית, משפיר בין תכלת ללבן.

זֶהָר הַיּוֹמִי" - לְיִמּוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר וְתַקּוּנָיִם בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה

לְמַהוּי בְרֵתָא דְמַלְכָא, קְרִיאַת שְׁמַע, יְחוּדָא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, כְּלִיל מִתְרִין גְּוֹנִין
אֲלִין, דְּאִינוּן יְדוּ"ד אֲדַנְ"י, רַחֲמֵי וְדִינָא. כְּגֹוֹנָא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא כְּלִיל ב' גְּוֹנִין,
יְהוּ"ה אֲדַנְ"י לְמַהוּי רַחֲמֵי וְדִינָא, כְּסָא דִין וְכְסָא רַחֲמִים. (מַטְטְרוֹן)

(יְחֻקָּאל א) כְּמַרְאָה אֲבָן סְפִיר דְמוֹת כְּסָא. מְאֵי דְמוֹת כְּסָא. אֲלֵא לְקַבֵּל כְּרִסְיָא,
דְּאִית לִיה ע"ב גְּשָׁרִים. דִּיהָא בַר נֶשׁ רְשִׁים בַּע"ב קְשָׁרִים, וְחֻלְיִין דְּצִיצִית, לְקַבֵּל
ע"ב גְּשָׁרִים דְּכְרִסְיָא. דְּאִינוּן ח"י קְשָׁרִים, וְחֻלְיִין לְכָל סְטָרָא. דְּכְרִסְיָא דְּאִיהוּ ה',
לְכָל סְטָרָא בְּד' חִיּוֹן דְּכְרִסְיָא, דְּאִינוּן ד'.

וְשִׁית דְּרַגִּין דְּכְרִסְיָא, דְּאִינוּן ו', וְדָא מַטְטְרוֹן, אִיהוּ כְּלִיל ד' חִיּוֹן. הֲדָא הוּא
דְּכְתִיב, (יִשְׁעִיָּה יא) וְנֶעַר קֶטֶן נוֹהֵג בָּם. וְאִינוּן מִיכָּאֵל גְּבִרְיָאֵל נוּרְיָאֵל רְפָאֵל. מַטְטְרוֹן
(מַלְכִים א י) שֵׁשׁ מַעְלוֹת לְכְסָא, דְּסִלְקִין שִׁית מְאָה, צִיצִית בְּתִרִין יוֹדִי"ן. וְאִי חֶסֶד
יוד, הָא חִירַק בְּאַתְרֵיהּ, הֲכִי סִלְקָא. בְּכָל סְטָרָא בְּד' כְּנַפֵּי, צִיצִית וְתַלְתָּ עֶשֶׂר חֻלְיִין
דְּצִיצִית, אִינוּן תְּרִי"ג.

וְעוּד. שֵׁשׁ מַעְלוֹת לְכְסָא, בְּרֹזָא דָא וְא"ו, סְלִיק לְחֻשְׁבָּן י"ג, דְּאַתְרֵימִיז בְּתַלְתָּ
תִּיבִין, וְיִסַּע וְיִבָּא וְיֵט. דְּאִינוּן וְהוּ אֲנִי וְהוּ. חֲמֵשׁ קְשָׁרִין, ה' לְכָל סְטָרָא. א' טְלִית
חַד לְכֻלְהוּ. וּבָאָת ה' אֲשֶׁתְּלִים ח"י. דְּאִינוּן ט"ט. לְמַהוּי חִיה לְכָל סְטָרָא. כְּלִיל ד'
חִיּוֹת. וְלְכָל חִיה, אַרְבַּע אֲנָפִין, וְאַרְבַּע גְּדַפִּין, אִינוּן ל"ב אֲנָפִין וְגְדַפִּין. וְאִינוּן תְּלִיין
מַחֲיָה דְּאִיהוּ אָדָם.

וְאִינוּן ל"ב, כְּחוּשְׁבָּן יו"ד ה"א ה"א. שְׁלִימוּ דְלֶהוֹן, וְא"ו. תְּלִיסַר חֻלְיִין בְּכָל ד'
כְּנַפֵּי, וְהוּא"ו מְתִיחַד עִם כָּל אַרְבַּע חִיּוֹת, וְאֲשֶׁלִּים לְעִילָא, אֲשֶׁלִּים לְתַתָּא. עֲמוּדָא
דְּאַמְצַעִיתָא אִיהוּ מַטְטְרוֹן, לְאַשְׁלֵמָא לְעִילָא, כְּגֹוֹנָא דְתַפְּאַרְתָּ, שְׁמִיָּה כְּשֵׁם רַבִּיָּה.
בְּצֻלְמוּ כְּדִמוּתוֹ אַתְבְּרִי. דְּאִיהוּ כְּלִיל כָּל דְּרַגִּין, מְעִילָא לְתַתָּא, וּמְתַתָּא לְעִילָא.
וְאִיהוּ אַחִיד בְּאַמְצַעִיתָא. הֲדָא הוּא דְכְתִיב, (שְׁמוֹת כו) וְהִבְרִיחַ הַתִּיכּוֹן בְּתוֹךְ הַקְּרָשִׁים
מִבְּרִיחַ מִן הַקְּצֵה אֶל הַקְּצֵה.

וְאִיהוּ כְּלִיל ד' אֲנָפִין, וְאַרְבַּע גְּדַפִּין דְּכָל חִיה וְחִיה דְּלְעִילָא, דְּאִינוּן, יְאֻדְרוֹנְהִי.
אֲזִ יִשִּׁיר מִשָּׁה. בְּכָל חִיה אַרְבַּע אֲנָפִין, וְאַרְבַּע גְּדַפִּין, כְּגֹוֹנָא דָא. א"ז בְּאַרְיָה. א"ז
בְּשׁוּר. א"ז בְּנֶשֶׁר. א"ז בְּאָדָם. דְּאִינוּן ל"ב אֲנָפִין וְגְדַפִּין, כְּחוּשְׁבָּן א"ז ד' זְמַנִּין.

וְאִינוּן ד' אֲנָפִין: יְדוּ"ד. אַרְבַּע גְּדַפִּין: אֲדַנְ"י. לְקַבֵּל ד' בְּגַדֵּי זֶהָב, וְאַרְבַּע בְּגַדֵּי
לְבָן, דְּלְבִישׁ כְּהֵנָּא לְכַפְּרָא עַל יִשְׂרָאֵל. לְקַבֵּל, (תְּהִלִּים נא) אֲדַנְ"י שְׁפָתַי תִּפְתָּח.
וְצֻלוֹתָא. דְּתַפְּלָה יְדוּ"ד, בְּחֻתִּימָה ח"י בְּרַכָּאן דְּצֻלוֹתָא. וְתַמְנֵי סְרִי זְמַנִּין יְדוּ"ד, אִית
בְּהוֹן ע"ב אַתְוּוֹן, כְּחוּשְׁבָּן וְיַכְלוּ, דְּכְלִילִין בְּצַדִּיק ח"י עֲלָמִין.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ובארבע חיון, ידו"ד אדני. תמני לכל סטרא, אינון ל"ב אתוון, וי"ג אתוון, דאשתכחו מן וה"ו אני וה"ו, הא תלת עשר, דכלילן עילא ותתא. בהון אשתלים אדם, דאיהו מ"ה, עמודא דאמצעיתא.

לעילא באילנא דחיי, לית, קליפין. (אסתר ד) פי אין לבא אל שער המלך בלבוש שק. לתתא אית קליפין במטטרון, דאיהו בדיוקנא דעמודא דאמצעיתא. דבזמנא דקודשא בריך הוא לבר ממלכותיה, אתפסי בגדפין ואנפין דעבד דיליה, הדא הוא דכתיב, (שמואל ב כב) וירכב על פרוב ויעף.

ואינון קליפין דסחרין לד' חיון דמטטרון, אינון: תהו, (מלכים א יט) והנה רוח גדולה וחזק מפרק הרים ומשבר סלעים לא ברוח יי. בה"ו, ואחר הרוח רעש לא ברעש יי, הא תרין קליפין, ירוק וחוויר, דקליפין דאגוזא, חד תהו, קו ירוק, תננינא בהו, אבנין מפולמין, קליפא תקיפא, פאבנא מפולמא. לקבל תרין קליפין אלין, מוץ ותבן דחטה.

קליפא תליתאה, דקיקא. לקבל סובין דחטה, דהכא איהו מתדבק בחטה, ולא יכיל לאתפרשא מתמן, עד דטחנין ליה בריחיא, דאינון לקבל טוחנות דפומא דבר נש, דצריך למטחן בהון מלין דאורייתא, עד דיהון פקמח סלת נקיה, ובנפה דאיהי שפה, אתבריר פסולת דאיהי סובין (דאורייתא) עד דישתכח הלכה סלת נקיה. בההוא זמנא, נטיל לה לבא ומוחא, וכל אברין דגופא דאתפשט בהון נשמתא, ואתפרנסת בה נשמתא, פגוונא דגופא אתפרנסת במלין דעלמא, (קהלת ז) דזה לעומת זה עשה אלהים, נהמא דגופא, ונהמא דאורייתא. הדא הוא דכתיב, (משלי ט) לכו לחמו בלחמי.

והאי קליפא, איהו פקליפא דמתדבקא במוחא דאגוזא, ובזמנא דאגוזא איהי רכיכא, אתפרש ההיא קליפא ממוחא דאגוזא, בלא קושיא. ובזמנא דאגוזא איהי (דף רכ"ז ע"ב) יבשה, קשה לבר נש לאעברא ליה מתמן, פי עדיין הקושיא במקומה עומדת. ובגין דא מני קודשא בריך הוא לבר נש, לאהדרא בתיובתא בבחרותיה, קודם דיוקין ביה יצר הרע. הדא הוא דכתיב, (ויקרא יט) מפני שיבה תקום, קודם שיבה דילך. והאי קליפה איהי אש, ואתמר בה ואחר הרעש אש לא באש יי. רביעאה, תהום. חלל דאגוזא, ביה קול דממה דקה, תמן קא אתי מלפא, (יחזקאל א) ומתוכה פעין החשמל מתוך האש.

ואינון קליפין, אינון רשימין בד' אברים דגופא. בריאה, תמן ליחא, דמינה אשתכחו סרכות דריאה, (משלי ה) רגליה יורדות מות שאול צעדיה יתמוכו. ותמן רוח חזק מפרק, דדפיק בכנפי ריאה דבר נש, והאי איהו רוחא דאסעיר גופיה דבר נש, מה דכפף ליה אליהו תחותיו, וסליק לעילא ביה. הדא הוא דכתיב, (מלכים ב ב)

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ויעל אליהו בפערה השמימה. והאי דפיק על ריאה, דשותה כל משקין. ובהון, (בראשית א) ורוח אלהים מרחפת על פני המים, האי איהו קליפה לרוחא דקודשא. לשמאלא, רוח סערה, עליהו אתמר, (קהלת י) לב חכם לימינו ולב פסיל לשמאלו.

דוד אעבר ליה מלבוי, וקטיל ליה. הדא הוא דכתיב, (תהלים קט) ולבי חלל בקרבי ובגין דא זכה, לנשבא רוח צפונות, בכנור דיליה. ואתמר ביה, (יחזקאל לו) כה אמר יי מארבע רוחות באי הרוח, והוה מנגן ביה בכנור, בד' מיני נגונים, בשיר פשוט, דאיהו י'. ובשיר כפול, דאיהו י"ד. ובשיר משולש, דאיהו יד"ו. ובשיר מרובע, דאיהו ידו"ד. הא אינון עשר אתוון. דעבד דוד לקבליהו, י' מיני תלים. וסלקין לע"ב אנפין, כחושבן י' אתוון אלין.

ומתי סליקו בע"ב מיני נגונא. כד אתעבר שולטנותא דעון משחית אף וחימה. דבהון דפיק רוח סערה. בארבע סטרין, דסלקין לי' פתרין לע"ב אומין, הדא הוא דכתיב, (משלי יא) ובאבוד רשעים רנה.

דמיכאל גבריא"ל נוריא"ל רפא"ל, שלטין על ד' סטרין (ס"א יסודין) טבין דבר נש, דאינון מיא ואשא ורוחא ועפרא, וכל חד אית ליה ד' אנפין. עון משחית אף וחימה, תליין (ס"א שלטין) על מרה לבנה, דריאה דעביד סרכא. ובמרה סומקא דכבד, דאתאדם במאדים. ובמרה ירוקא דאחידא בכבדא, דאיהו חרבא דמלאך המות, דאתמר בה (משלי ה) ואחריתה מרה כלענה תדה כחרב פיות. ובמרה שחורה, לילית, שבת, שולטנותא בטחול, דאיהו עציבו, שאול תחתית, עניותא וחשוכא בכיה והספדא ורעבון.

מיד דמתעברין אלין קליפין מבר נש, שלטא עליה אילנא דחיי, בע"ב אנפין, דאינון י' י"ד ידו"ד, דאשתכחו עשרה תליין מארבע רוחות, דאינון ידוד, דאתמר בהון, כה אמר ידוד מארבע רוחות באי הרוח, דא הוא רוחו דמשית. דאתמר ביה, (ישעיה יא) ונחה עליו רוח יי, כד איהו מנשב באזן ימינא דלבא, דתמן חכמה מסטרא דחסד, דביה הרוצה להחכים ידרים בחכמה. וחס"ד נשב בפניה, דבחכמה י'. בפניה ה'. בתפארת ו'. במלכות ה'. ידוד דפיק בכלהו ארבע. דסלקין לעשר. ולע"ב מחשבה דלבא.

דא יו"ד ה"א וא"ו ה"א, ימינא איהו מים. ואיהו יד הגדולה. משמאלא אש. ואיהו יד החזקה. בעמודא דאמצעיתא, י"ד רמה. דאיהו רוחא דקדשא. וכלא בן י"ד. (יחזקאל א) פי רוח החיה באופנים אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו. ביה מתנהגים מיא ואשא. דאחיד בתרוייהו, ודפיק בערקין דמוחא, דאיהו מים. ובערקין דלבא, דאיהו אש. ורוח בכנפי ריאה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בכל אבר ואבר דגופא, אשתכח גלגלי ימא דאורייתא, וגלגלי רקיעא, דאינון אשא. פלהו סלקין ונחתין ביה. ואיהו אתריה בין רקיעא וימא, מאנא דיליה ארעא, דאיהי שכינתא.

וכגוונא דעופין, פתיחו גדפייהו, לקבלא רוחא לפרחא ביה. הכי כל אברים דגופא, פתיחו בכמה מקורין, בכמה פרקין, בכמה ערקין, בכמה אדרין דלבא, אדרין דמוחא, לקבלא ליה. דאי לאו דנשיב בבתין דלבא, הוה נורא דלבא, אוקיד כל גופא. וכמה סולמין, ואדרין, דערקין דקנה דלבא, וקנה דריאה, פלהו מתתקנין לגביה.

כד סליק דבורא, על פנפי דריאה, אתעביד קול. בההוא זמנא (קהלת י) פי עוף השמים יוליך את הקול. (תהלים כט) קול יי על המים. מסטרא דמיא, דאיהו מוחא, דתמן סליק בכנפי ריאה. קול יי חוצב להבות אש, מסטרא דלבא, כד נפיק מפומא, אתקרי דבור.

ולקבל תרין פנפי ריאה, דפתחין גדפין לקבלא ליה, הדא הוא דכתיב, (יחזקאל א) ופניהם וכנפיהם פרודות מלמעלה. הכי שפון נטלין ליה לדיבור, ופרחין ליה לעילא.

וכגוונא דאינון חמשה פנפי (ס"א ענפי) ריאה, פלהו פתיחו בלא סרכא, לקבלא האי קול, הכי נמי צריכין למהוי חמשה תקונין דפומא, פלהו פתיחו בלא סרכא, בחמש תקונין דאינון: (דף רכ"ח ע"א) אחהע בגרון. בומף בשפון. גיכק בחיף. דטלנת בלישנא. זסשרין בשינים.

ודבור דיהא בהון, בלא סרכא ועפובא כלל. הדא הוא דכתיב, (בראשית כד) ויהי הוא טרם פלה לדבר והנה רבקה יוצאת. דא צלותא, דאיהו דבור. ובגיניה אתמר, אם שגורה תפלתי בפי יודע אני שמקובל. ואי אית סרכא ונפקא בעכובא, יודע אני שמטורף. בגין (ס"א כגון) סרכא בריאה דאיהי טרפה.

וקול דא שמע ישראל, דביה (יחזקאל א) ואשמע את קול פניהם. ודא ידו"ד דאיהו קול, כד נפיק לקבלא שכינתא בצלותא בחשאי, דאיהו דבור, דביה אדנ"י שפתי תפתח, כל אברין פתיחו פלהו גדפייהו, ברמ"ח תיבין, דאינון בד' פרשיין דקריאת שמע, דבהון נחית קלא.

וכד נחית, כמה צפרין מצפצפין לגביה, בכמה מיני נגון, פלהו על אברין דגופא, דאינון ענפי אילנא. ובכל גדפין דכל אבר, דתמן דיורא דצפורא, דאיהי אדנ"י, בכל ענפא וענפא, אשתכח פתיחא לגבי דבעלה. אדנ"י שפתי תפתח, איהו פתחא לגביה, בצלותא דעמידה. לית אבר מרמ"ח אברים דשכינתא, דלאו איהי

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

פתיחא לקבלא ליה. ובגין דא אתקריאת שיחת מלאכי השרת. איהו צפצוף עופות, דאינון נשמתין דשריין באברים. איהי שיחת דקלים, דאינון ענפין דאילנא.

ובהוא זמנא, דנחית ידוֹד לגבי אדנ״י בכל אבר, אתמר בהו, (יחזקאל א) בעמדם תרפינה כנפיהם. והאי רזא דחשמל. חיות אש, עתים חשות, ועתים ממללות. ואמרו מארי מתניתין, במתניתא תנא, כשהדבור יוצא מפי הקדוש ברוך הוא, חשות, וכשאין הדבור יוצא מפי הקדוש ברוך הוא, ממללות. בהוא זמנא דמתייחדין קול ודבור כחדא, דאינון יאהדונהי, חשות. אבל בזמנא דפניהם וכנפיהם פרודות, ידוֹד מן אדנ״י בפרודא, איהו אשתכח בארבע אנפי חיון, פלהו פתיחן, לקבליה ממללות, למשאל מזונא, בגין (דניאל ד) דמזון לכלא ביה. אדנ״י אשתכח בכנפי החיות, פלהו פתיחן לגבי חיון.

שאגין בקול דאיהו ידוֹד, פלהו בימינא. אופנים מצפצפן בדבור, דאיהו אדנ״י בשמאלא. בשרפים מתחברים קול ודבור באמצעייתא. יאהדונהי. בהון (בראשית א) ועוף יעופף. הדא הוא דכתיב, (ישעיה ו) ויעף אלי אחד מן השרפים. ואתמר בהון, (קהלת י) ועוף השמים יוליך את הקול ובעל כנפים יגיד דבר. ושרפים שש כנפים לאחד. מסטרא דאת ו', דאיהו עמודא דאמצעייתא, כליל ימינא ושמאלא. ואיהו כליל שית תיבין, (ישעיה ו) בשתים יכסה פניו ובשתים יכסה רגליו ובשתים יעופף סימן.

תקונא תניינא, (יחזקאל א) ועל דמות הפסא דמות כמראה אדם עליו מלמעלה. רשימו דספר תורה, ואיהו (ישעיה מד) כתפארת אדם לשבת בית.

ואוקמוה רבנן, כל הקורא קריאת שמע ערבית ושחרית, כאילו מקיים (יהושע א) והגית בו יומם ולילה. דטלית לבנה, איהו לימינא מסטרא דחסד. ואתמר, אל מלך יושב על פסא רחמים ומתנהג בחסידות. (ישעיה טז) והוכן בחסד פסא. חסד סליק ע"ב חולין וקשרין דטלית.

ואית טלית מסטרא דמטרוֹן, דאיהו ט"ט, כליל ח"י, בין קשרין וחולין לכל סטרא. ה' קשרין לקבל ה' חומשי תורה. ותליסר חולין, לקבל תליסר מכילן דרחמי דאורייתא. דאתמר בהון, בי"ג מדות התורה נדרשת.

ובגינה אתמר, כמראה אדם עליו מלמעלה. בדיוקנא דתפארת, דאיהו תפארת אדם עליו מלמעלה. ואתקרי בשמיה, יוֹד ה"א וא"ו ה"א. (ישעיה מג) כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו. ולעילא כמראה אדם, דא שכנינא, דאיהי כחיוו דעמודא דאמצעייתא, בד' אנפין, ובעשר ספיראן, דאינון אדם. וארבע אנפין דאדם, ארבע אתון. ואינון י"ד אתון, ובהון (הושע יב) וביד הנביאים אדמה.

סדר הלימוד ליום כב אייר [יום 229 בשנה]

ועוד אתקרי ח"י, מסטרא דצדיק, וביה קודשא בריך הוא ושכינתיה אתקרי אז אדם, דאיהו עמודא דאמצעיתא, ט"ל, ושכינתיה ה'. ובה' איהו אדם. בגין דט"ל הכי סליק בחושבן יו"ד ה"א וא"ו. והאי איהו מוריד הט"ל, לגבי ה"א. קשר דטלית, ח"י עלמין, דקשיר קודשא בריך הוא ושכינתיה בכל סטרין, בארבע כנפות דטלית.

תפלין משמאלא, הדא הוא דכתיב, (ישעיה סב) נשבע יי בימינו ובזרוע עזו. בימינו, זו תורה. ובזרוע עזו, אלו תפלין. יהו"ה בד' פרשיין. אדנ"י היכלא לד' אתון, בד' בתי דתפלין. קשר של תפלין דיד, דא צדיק ח"י עלמין, דאיהו קשורא דתרווייהו. בזרוע שמאלא. קשר דרישא, דא עמודא דאמצעיתא, דאחיד ביה ידו"ד אהי"ה לעילא, דאינון (כת"ר) חכמ"ה ובינ"ה.

קריאת שמע דאיהו יחודא באמצעיתא, ואיהו אחיד בין ציצית ותפלין, דכלהו פרשיין דציצית ותפלין, אינון כלילן ביחודא דקריאת שמע. ומסטרא דעמודא דאמצעיתא, דאיהו טלית ותפלין, דאתמר בהו, (שמות יג) והיה לאות על ידכה ולטוטפות בין עיניך. (במדבר טו) ועשו להם ציצית.

(דף רכ"ח ע"ב) ש' של תפלין, הלכה למשה מסיני. (דברים כח) וראו כל עמי הארץ כי שם יי נקרא עליך ויראו ממך. ואוקמוה מאי שם ידו"ד. אלו תפלין שבראש. ש' של תפלין. תרין שינין שית מאה. שית דרגין. ושבע ענפין דתרין שינין, הא תלת עשר, וכלא תרי"ג. ולית פקודא דלאו איהי שקילא לכל אורייתא.

כגוונא דא, כל מצוה איהי יהו"ה. י"ה עם שמ"י שס"ה. ו"ה עם זכרי רמ"ח. ובגין דא כל מצוה איהי שקילא לתרי"ג. והא אוקמוה, שמע ישראל כליל תרי"ג, מסטרא דציצית. ותרי"ג מסטרא דתפלין איהו בכל אתר.

והיו לטוטפות, טטפת: טט, ח"י עלמין, צדיק, לקבליה מטטרוז. פת, תפארת. מטטרוז סוס דתפארת, דביה כל ספיראן מתלבשין. והכי איהו פגופא לנשמתא. וכד קודשא בריך הוא אסתלק מניה, אשתאר אלם, לית ליה קול ולא דבור. אשתכח, דקודשא בריך הוא ושכינתיה איהו קול ודבור. דכל מלאך ומלאך. ובכל קלא ודבור דאורייתא, ובכל קלא דצלותא. ובכל פקודא ופקודא. בכל אתר שולטנותיה בעלאין ותתאין, איהו חיים דכלא, איהו סביל כלא.

ולית אדני בלא ידוד, כגוונא דלית דבור בלא קול. ולית קול בלא דבור. והאי איהו קשוט, בעלמא דאצילות. אבל בעלמא דפרודא, אית קול בלא דבור. קשר

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

של תפלין שדי, אחיד ביה עילא ותתא. ודא צדיק חי עלמין, אחיד (ס"א ביה) בין קול ודבור.

אדהכי, הא רעיא מהימנא אזדמן לגבי סבא, ואמר סבא סבא, תפלין וציצית ופרשת מזוזה, אינון ג' פקודין, כלילן בקריאת שמע. וקריאת שמע פקודא רביעאה. וציצית אדכר ג' זמנין. ובתפלין אדכר בהו תרין זמנין אות. ובציצית ז' של תזכרו דצריף להתיו בה. ובמזוזה, שדי מלבר, ידו"ד מלגו.

ופרשיין סתימין ופתיחן אמאי. ושיעור ארבה דציצית ורוחפה, דתקינו ארך כל הציצית תרין עשר אצבען בגודל. מצות תכלת, שלישי גדיל, ושני שלישי ענף. ובין קשר לקשר כמלא גודל. וכל חוליא וחוליא תהיה משולשת. והכי תפלין אמאי במוחא. ולקבל לבא. ושיעור רצועתהון אמאי אינון עד לבא לשמאלא. ועד טבורא לימינא. ורצועא דיד עד דיכרוף וישלש תלת זמנין באצבע צרדא.

אלא, ודאי בגד חשוב לאו איהו, אלא שלש על שלש לכל סטרא. אינון תריסר, לקבל ד' בגדי לבן, וד' בגדי זהב, וד' בגדי דכהן הדיוט. ומסטרא דברפת פהן הדיוט קא רמיז, אל תהי ברפת הדיוט קלה בעיניך. שלישי גדיל, ושני שלישי ענף, דאיהו תכלת.

וכל חוליא משולשת, כל משולש מסטרא דקדושה. הדא הוא דכתיב קדושה לך ישלשו. וישראל שלישיה, בגין (שמות יד) דושלישים על כלו. דציצית מסטרא דעמודא דאמצעייתא, דאיהו תליתאה לאבהן, וכל דבר משולש, וה"ו יל"י, כל תיבה משולשת מסטרוי. חוליא כלילא מתלת פריכות משלשין, דא שכנתא. קדושה לך ישלשו. ואיהי משולשת בעמודא דאמצעייתא, כליל תלת ענפי אבהן, דאינון ש' מן שבת, שכנתא בת יחידה. (ס"א מליא מן) חליא, תכלת שבציצית.

זכאה גופא, דהכי איהו רשים, בשכנתא וקודשא בריך הוא, על כנפי דמצות. רשים ברצועא דאיהו תפלה דיד, בתלת פריכות באצבע צרדא. דאיהי כגוונא דחוליא, פריכא בתלת פריכות באצבעא. רשים בקשר דתפלין, כליל בתרין קשרין, סלקין חמשה עשר משולשין, תרין בקשרא חד.

שלשה עשר חולייין, אית בהון תשעה ושלשים פריכין, כחושבן ט"ל. ושלשה עשר חליין, כחושבן אחד. סלקין ב"ן. והאי איהו בן י"ה. עמודא דאמצעייתא.

כל קשר בדיוקנא דכה ימינא, כל חוליא בדיוקנא דאצבע, דאית ביה תלת פריכין, לקבל תלת פריכות. והכי בכל אצבע תלת פריכין, לבר מגודל. דאיהו שיעור בין קשר לקשר דציצית, כמלא גודל. איהי מדה דחוטמא. ומדה דעין ימינא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ושמאלא. ואיהו מדה בין עין לעין. ומדה דאון ימינא ושמאלא. ומדה דכל שפה ושפה. ומדה דלישנא. (שמות כו) מדה אחת לכל היריעות.

אמה שיעור דגופא, לארבע סטרין ועילא ותתא. דאינון שית אמות. ובכל אמה ואמה שלשה פרקין, ח”י פרקין בשית אמין. ואינון רוא דח”י נענועין דלולב. לשית סטרין. תלת נענועין לכל סטרא. ועלייהו אתמר, (שיר השירים ז) זאת קומתך דמתה לתמר. ודא שיעור קומה, מקנה ישראל בשכינתא, איהו ח”י ארבע זמנין, דאינון ארבע סלקין שבעים ושנים.

ורוא דחיון, קומה דלהון (דף רכ”ט ע”א) (יחזקאל א) וגביהם וגובה להם ויראה להם וגבותם וגו’, וגביהם, ארבע חיון דמרפבתא תתאה. וגובה להם, ד’ חיון דמרפבתא מציעתא. וגבותם, ארבע חיון דמרפבתא תליתאה. וכלהו י”ב. ואינון מלאות עינים, בגוונא דא סביב לארבעתן, ידוד ידוד ידוד.

ומארי דקומה רשימין בהון בצלותא, באן אתר. אלא כל הפורע פורע בברוך. וכל הזוקף זוקף בשם. זקיפות ארבעה. וכריעות ד’. הא הכא קא רמיז באלין זקיפות וכריעות, מוליך ומביא למי שד’ רוחות העולם שלו, מעלה ומוריד למי שהשמים והארץ שלו. ואינון שית סטרין, שמים וארץ וד’ רוחות. לקבל תלת ברכאן קדמאין, ותלת בתראין, בעושה שלום במרומי ד’, כריעה וזקיפא לשמאלא, וכריעה וזקיפא לימינא. והאי איהו נותן שלום לשמאלו וימינו, לשמאל רבו, ולימין רבו.

הא אינון תריסר, בין (כריכות) וכריעות וזקיפות. ובהון ע”ב עיינין. ו’ כריעות בהון ח”י נענועין, ג’ בכל פעם, ראש וגוף וזנב, דצריך למכרע. בח”י חוליין סלקין ע”ב. באלין ע”ב עיינין דקודשא בריך הוא, נהרין ע”ב גדפין דשכינתא, וקמת עלייהו, ואתקריאת עמידה. דבקדמיתא נפילה איהו, וצריך לאקמא לה בשם ידוד, בח”י עלמין, ובארבע זקיפות בשית ברכאן, דאיהו תפארת, כליל תלת ברכאן קדמאין, ותלת ברכאן בתראין.

ולמכרע בח”י עלמין, והאי איהו ו’ ו’. כל הפורע פורע בברוך, וכל הזוקף זוקף בשם יהוה. עמודא דאמצעיתא וצדיק ו’ ו’. עלאה בינה בן י”ה ואינון רמיון בויסע ויבא ויט ו’ עלאה. בן י”ה אחיד בזקיפה וכריעה, וכלהו סלקין ח”י ברכאן דצלותא.

ד’ כריעות באדני, ד’ זקיפות בידוד, עמודא דאמצעיתא. ושכינתא חי עלמין, קשיר לון, ודא יאהדונה”י, אמין, בכל ברכתא מח”י ברכאן, ח”י זמנין ידוד אינון ע”ב עיינין, דנהרין בע”ב גדפין, דאינון ח”י זמנין אדני.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וְרָא דְמַלְהָ, וְגַבְיָהּ, וְגוּבָהּ לְהָם, וְגַבְוֹתָם. וְגַבְיָהּ: גְּדַפִּין. וְגוּבָהּ לְהָם: אֲנַפִּין. וְגַבְוֹתָם: דְּאִינוּן עֲלֵיהוּ. מְלֵאוֹת עֵינַיִם סְבִיב לְאַרְבַּעַתּוֹ, כְּלָהוּ מְרוּבַעוֹת. וְכָלֵא קְשׁוּט, ע' עֲנַפִּין (נ"א אַנְפִּין) לְאוֹרֵייתָא. גְּדַפִּין, אֲדַנִּי. אֲנַפִּין, יְהוּה. עֵינַיִן, אֶהִיָּה. וְסֻלְקִין יב"ק בְּחוּשְׁבוֹן, אֲדַנִּי, בְּמַעֲשֵׂה. יְדוּד, בְּדַבּוּר. אֶהִיָּה, בְּמַחְשְׁבָה.

בְּכָל עֵין וְעֵין, שִׁיעוּר גּוּדֵל. וְדָא ו' בֵּינוּנִי. וּב' פְּרָקִין בְּגוּדֵל, אִינוּן י' י'. לְקַבֵּל חוּטְמָא ו'. לְקַבֵּל ב' נְקֻבֵי חוּטְמָא, י' י'. וְסֻלְקִין יוּד הָא. וְדָא וִיַצֵּר. שִׁיעוּר דְּכָל מִדָּה וּמִדָּה, יוּד הָא, בְּכָל אֲתָר שְׁלֹטְנוּתֵיהָ, בְּכָל אַבְר וְאַבְר. כָּל אַבְר, כְּגוֹן (דְּבָרִים לֵב) יִפְרוֹשׁ כְּנַפְיוֹ יִקְחָהוּ יִשְׁאַהוּ עַל אֶבְרָתוֹ.

לֵית אַבְר בְּכָל מְרַפְבְּתוֹ, דְּלָאוּ אִיהוּ כָּל אַבְר בְּדִיוֹקְנֵיהָ. וּבְכָל אֲתָר אֲשֶׁתְּכַח, (יְחֻזְקָא ל א) וּפְנִיָּהֶם וְכַנְפֵיהֶם פְּרוּדוֹת מְלֻמְעָלָה. לְקַבֵּל פְּרִשְׁיִין פְּתִיחָן דְּתַפְלִין. לְקַבֵּל תּוֹרָה. וְכַד לְתַתָּא, אִינוּן סְתִימִין פְּרִשְׁיִין, לְקַבֵּל יִאֲדוּנְדִי עֲלֵיהוּ. בְּאַנְפוּי וְגַדְפוּי.

וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא רְשִׁים בְּיִשְׂרָאֵל לְקַבֵּלֵיהוּ, בְּצִלוֹתָא לְמַהוּי חֲבָרִים בְּהַדְיָהוּ, לְמַכְרַע בְּכָל גּוֹפֵייהוּ, בְּתַמְנֵי סְרִי בְּרַכָּאן דְּצִלוֹתָא, לְאַמְלָכָא עֲלֵיהוּ אֲמֵן, וְאִיהוּ יִאֲהַדְוֵנָהּ, בְּכָל אַבְר וְאַבְר דְּלֵהוּן, וְאֲמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, מֵאֵן דְּלֵא הוּי רְשִׁים קְדַמְיִיכוֹ, לְמַהוּי כּוֹרַע בְּבְרוּךְ, וְזוֹקֵף בִּיהוּה, בְּקוּמָה דְּגוּפָא, לֹא יִיעוּל צִלוֹתֵיהָ בְּהִיכְלָא דִּילִי, דְּאִיהוּ אֲדַנִּי. לֹא תִקְבְּלוּן מְלִין דִּילֵיהָ, עַל גְּדַפְיִיכוֹ וְאַנְפֵיִיכוֹ, דְּכָל מֵאֵן דְּמַצְלִי בְּאַדְנִי, וּמַצְרָף לִידוּד אֲנַפִּין (ס"א עֲנַפִּין) דְּמִלְאַכִּין, וּפְנִיָּהֶם וְכַנְפֵיהֶם פְּרוּדוֹת לְעִילָא, (ס"א לְנִטְלָא) יִאֲהַדְוֵנָהּ י', בְּמִלִּין דְּצִלוֹתָא דְּנַפְקִין מִפּוּמוּי דְּבַר נֶשׁ.

וְגַדוּל הַעוֹנָה אֲמֵן יוֹתֵר מִן הַמְּבָרַךְ. דְּלִגְבֵי אֲדַנִּי יְהוּה בְּצִלוֹתָא, וּפְנִיָּהֶם וְכַנְפֵיהֶם פְּרוּדוֹת. לְקַבֵּל יְהוּה בְּאַנְפִּין, אֲדַנִּי בְּגַדְפִּין, (שְׁמוֹת כה) פְּרוּב אֶחָד מְקַצָּה מְזֵה וְכַרוּב אֶחָד מְקַצָּה מְזֵה. אֲבָל כַּד חוּר שְׁלִיחַ צְבוּר צִלוֹתָא, וְעוֹנָה אֲמֵן, אִיהוּ בְּמַחְבְּרַת הַשְּׁנִית, מִתְחַבְּרִין תְּרִין שְׁמֵהֶן בְּמַחְבְּרַת הַשְּׁנִית. בְּקַדְמֵיתָא, (שְׁמוֹת כו) מְקַבְּלוֹת הַלְוִלָּאוֹת אַחַת אֶל אַחַת בְּקַרְשִׁים, דְּאִינוּן קֶשֶׁר אֲצַבְעָאן. אֲבָל בְּאַמֵּן, (שְׁמוֹת כו) וְהָיָה הַמְּשַׁכֵּן אֶחָד, דְּבִיָּה חוּבְרוֹת אֵשָׁה אֶל אַחֻתָּהּ.

תְּקוּנָא תְּלִיתָא סְדֵר דְּבוּרָא (ס"א חֲדָר דְּדַבּוּרָא) דְּצִלוֹתָא, דְּבִיָּה חִיּוֹן אֵשָׁא מְמַלְלָן. וְהָאִי הִיא (יְחֻזְקָא ל א) וְאַרְא כְּעֵין חֲשַׁמֵּל כְּמַרְאָה אֵשׁ בֵּית לָה סְבִיב. הָאִי אִיהוּ רְוָא דְּחֲשַׁמֵּל. דְּאִינוּן חִיּוֹן אֵשָׁא, עֵתִים חֲשׁוֹת עֵתִים מְמַלְלוֹת. וְאִינוּן דְּחֲשׁוֹת לְסִפְרָא תּוֹרָה, בְּזַמְנָא דְּדַבּוּר נְפִיק מִפִּי הַקּוּרָא, אִיהוּ חָשִׁיב לְגַבְיָהּ, כְּאֵלוּ מְקַבְּלִים אוֹרֵייתָא בְּטוּרָא דְּסִינֵי. וּבְזַמְנָא דְּאֲמַר אִיהוּ אֲנָכִי, לֹא אֲשַׁתְּמַע קְלָא, וְלֹא דְּבוּרָא אַחְרָא דְּחִיּוֹן, אֶלֵא דִּילֵיהָ.

כְּגוּוּנָא דָא, כַּד דְּבוּרָא דָא נְפִיק מִפּוּמֵיהָ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, חִיּוֹת אֵשׁ חֲשׁוֹת. וּבְזַמְנָא דְּשִׁתִּיק חִיּוֹת אֵשׁ מְמַלְלוֹת. הֵדָא הוּא דְּכַתִּיב, (שְׁמוֹת כ) וְכָל הָעָם רוֹאִים (דף

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רכ”ט ע”ב) את הקולות, קלין דחיון, דהו שאגין. ואת הלפידים, דהו נפקין בדבור דחיון, בכמה מיני נגון קדם מלפא. ואלין דאינון דחשות לספר תורה, אינון בדיוקנייהו דחיון. ומני לון קודשא בריך הוא, לאעלא לון, בחדר דמראה אש בית לה.

ועוד אינון דחשות (ס”א ועוד אינון דנפיק מנייהו דבורא בצלותא דביה חיון אשא ממלון ואינון דחשות) בצלותא בח”י ברכאן, ייעלון בחדר דמראה דא. ועוד אינון דחשות להלכה, דאתמר בה, אגרא דשמעתתא סברא, ייעלון בחדר דאיהו היכל דמראה דא, דאורייתא, עלה אתמר (ירמיה כג) הלא כה דברי כאש נאם יי וכפטיש יפוצץ סלע. ודא סלע דאתמר ביה (במדבר כ) ודברתם אל הסלע לעיניהם ונתן מימיו. אלין דמשתדלין בה לשמה, נפיק לון מיא דאורייתא מתיקון, ואתמר בהון, (במדבר כ) ותשת העדה ובעירם. ואלין דלא משתדלין בה לשמה, נפיק לון מים מרירין, דאתמר בהון (שמות א) וימררו את חיהם בעבודה קשה: דא קושיא. בחומר: דא קל וחומר. ובלבנים: בלבון הלכה.

תקונא רביעאה וחמשאה, (יחזקאל א) ממראה מתניו ולמעלה וממראה מתניו ולמטה. דבהון שוקי החיות כנגד כלן, ובספירן נצח והוד. מטטרון אות בצבא דיליה, ואיהו דיוקנא דצדיק. דצדיק אות בצבא דלעילא, ומטטרון איהו אות בצבא דלתתא. מטטרון שדי ביה, (יחזקאל א) והחיות רצוא ושוב כמראה הבזק.

ורגליהם רגל ישרה, דרגלין דמזיקין פלהו עקלתון. ורגליהו, ורגלין דחיון, קדישין, אתמר בהון ורגליהם רגל ישרה, מצד חיה דאיהו ישראל, ישראל כליל תלת חיון, דאתמר בהון האבות הן הן המרפבה.

(יחזקאל א) וכף רגליהם ככף רגל עגל, מסטרא דחיה דאיהו שור. ונוצצים כעין נחושת קלל, מסטרא דנחש בריח דימא. דאיהו סליק לגביה ביבשתא. רצוא, מסטרא דנוריאל, דסליק רצוא. ושוב, מסטרא דשדי. דהכי סליק בחושבן. ואיהו סליק מטטרון.

וכד הו ישראל שמעין קלא ממזרח, הו רצין תמן. ולמערב הכי, וכן לדרום ולצפון. אמר קודשא בריך הוא למלאכי השרת, אלין דרהטין לצלותא דמצוה, ורהטין לפרקא בשבתא, ורהטין למעבד רעותא דילי, ותייבין בתיובתא. קבילו לון בהיכלא דהאי מראה, דבאלין סימנין, אינון חברים בהדייכו, אינון דרצין ושבין באורייתא, בדבורא דהלכה, אינון רשימין בהדייכו, ואעילו לון בהאי היכלא.

הכי פד מצלין ישראל, מיכאל טאס עלמא בטיסא חדא. וגבריאל טאס בתרין טאסין. וכד נפיק דבורא מישראל, בהלכה, בצלותא, ובכל פקודא דשכינתא תמן. אינון רצין לגבה, ושבין בה בשליחות מאריהון. ובכל אתר דשמעין קלא

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דאורייתא, דתמן קודשא בריך הוא, אינון רצין לגבי תהוא קלא, ותייבין בה בשליחותא דמאריהון. דבכל קלא דשם ידו"ד לית תמן, בדבורא דלית תמן אדני, לא רצין ושבין תמן. ובגין דא, ורגליהם רגל ישרה, (הושע יד) פי ישרים דרכי ידו"ד, באתר דידו"ד תמן, איהו דרך ישרה. ואי לית תמן ידו"ד, לא איהו דרך ישרה.

ועוד רגליהם רגל ישרה, אמרו מארי מתניתין, דמאן דמצלי, בעי לתקנא רגלוי בצלותיה, כמלאכי השרת. ככף רגל עגל, למחוי רשים בהדייהו. ובגין דא, אוקמוהו רבנן, המתפלל צריך לכוון את רגליו, שנאמר וכף רגליהם ככף רגל עגל. ואמר קודשא בריך הוא, אלין דאינון רשימין בצלותיהו הכי, לכוון רגלוי כוותיכו, אפתחו לון תרעי היכלא, לאעלא במראה דא.

תקונא שתיתאה, (יחזקאל א) ראיתי כמראה אש, הכא ראייה ממש. אמר קודשא בריך הוא, מאן דיעול בחיזו דא, ויהא בצלותיה לביה לעילא, לשם ידו"ד, ועינוי לתתא בשמא דאדני, תיעלון בהיכלא דא, כגוונא דמלאכין, וגביהן לעילא, ויראה להם לתתא, לקבל שכינתא דאיהי יראת ידו"ד.

ובראייה ושמיעה וריחא ודבור, שריא ידו"ד. בעשייה, במשוש, שמוש, הלוח, שריא אדני. ודא ראייה, דאור ונר (ס"א דאורייתא), דאתמר בה (משלי ו) ותורה אור. ריחא דקרבנין, דאינון צלותין, דבור באורייתא, דבור בצלותא. ועשייה דמצוה, ומוש דילה, ומשוש דילה, והלוח דילה. וראייה ושמיעה, דלית תמן אורייתא ומצוה, קודשא בריך הוא ושכינתיה לא שריא תמן. דקודשא בריך הוא שריא בראייה, וכן שכינתיה, דאורייתא ותורה אור, שכינתיה ראייה דילה ידו"ד (כמדבר יב) במראה אליו אתודע, (קודשא בריך הוא במראה אליו אתודע שכינתיה).

במחשבה מלגו בינה, בן ית. ישראל עלה במחשבה. הרהור חכמה, לחכימא ברמיזא. חכמה עלה במחשבה דאיהו בינה, מחשבה והרהור פלא חד. חכמה לא אשתמודע אלא בבינה, ובינה בלב. ובגין דא, מחשבה בלב, הרהור בלב. וכן אורייתא ספר תורה. מצוה (דף ר"ל ע"א) לשמוע. וכן בחוטמא, ריח גיחח ליהו"ה. שכינתא איהי קרבן דילה, עולה דילה, וצלותא איהי כקרבן, וכריח גיחח סליקת לגביה, ואתקריבת לגביה בצלותא, והכי בדבור, (ירמיה כג) הלא כה דברי פאש נאם ידו"ד. ה' שכינתא, דבור דילה.

כגוונא דשכינתא, איהי מראה דילה, שמיעה דילה, ריח גיחח דילה, דבור דילה, ברישא. הכי איהו בידין, עשיית מצוה דילה, בגופא פריעא דילה. בצלותא וקיפא דילה, בצלותא עמידה דילה, (דאיהי מזליה) דאיהו דקימא קמיה בכל אתר,

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וכרעת לגביה, ואתנפלת לרגלוי בנפילת אפים, למשאל מניה רחמים על בנהא, איהי ענוה לגביה, ואית לה בשת פנים מיניה.

ולא כשפחה בישא, לילית, חצופה בלא ענוה, לית לה בשת פנים, אימא דערב רב, ובגין דא אמר שלמה, (משלי יב) אשת חיל עטרת בעלה וכרקב בעצמותיו מבישה. דשכינתא איהי מטרוניתא, שפחה דילה לילית, לית לה ענוה, ולא בשת אנפין מקודשא בריך הוא. והכי בנהא ערב רב, וקודשא בריך הוא עתיד לאעפרא לה ולבנהא מעלמא, דממזרים אינון מבני ט' מדות, אסנ'ת משגח'ת, (ר"ת אנוס"ה, שנוא"ה, נידוי, תמורה, מורדת, שכורה, גרושת הלב, חצופה, תערובת) ממזרי דרבנן.

וכן שכינה איהי שמוש דקודשא בריך הוא, יחוד דיליה בצדיק חי עלמין. ואיהי הליכה דיליה, (תהלים פה) צדק לפניו יהלך, למעבד רעותיה. (בראשית כד) ויהי הוא טרם פלה לדבר והנה רבקה יוצאת, רהיטת לגביה, למעבד רעותיה. בראיה, בשמיעה, בריחא, בדבור, בעשיה, בגופא, בשמוש, בהלוך, בכל אבר, איהי מצוה לשמשא ליה, ולמעבד רעותיה.

ובנהא, הכי אינון בדיוקנהא, בני ענוה, בני בשת אנפין, פלהו כמדות דילה. ובגין דא מני קודשא בריך הוא למשה, (שמות יח) ואתה תחזה מפל העם אנשי חיל יראי אלהים אנשי אמת שונאי בצע. אנשי חיל, מסטרא דימינא דאברהם, דתמן ראייה דאורייתא, (דברים לג) מימינו אש דת למו. יראי אלהים, מסטרא דיצחק, דתמן שמיעה, דאמר חבקוק נביאה (חבקוק ג) יי שמעתי שמעך יראתי. אנשי אמת, מסטרא דיעקב, דתמן ריח ניחח לידוד, בחוטמא. שונאי בצע, מסטרא דדבור, סמכא רביעאה, דאדם הראשון, דאתחבר באבהן. תלת חיון אינון, אריה שור נשר, בראייה שמיעה ריחא, אדם בדבור.

ושמת עליהם שרי אלפים, מסטרא דאת א'. ושרי מאות, מסטרא דאת ד', ד' מאות שנה דאשתעבידו ישראל במצרים. (בדלות דאורייתא) שרי חמשים נ'. ושרי עשרות י'.

ישראל באינון מדות אשתמודעון, דאינון בנוי דקודשא בריך הוא ושכינתיה. למהוי בהון אנשי חיל, כגון אשת חיל עטרת בעלה, מארי דחסד. יראי אלהים. אנשי אמת, ולא אנשי שקר, דבני (צפניה ג) ישראל לא יעשו עולה ולא ידברו כזב ולא ימצא בפיהם לשון תרמית. ושונאי בצע, כבר נש שמח בחלקו. ולא כערב רב בנוי דשפחה בישא, דאינון כחויא דכל ארעא קדמיה. הדא הוא דכתיב, (ישעיה סה) ונחש עפר לחמו, ודחיל למשבע מעפרא, דדחיל דתחסר ליה. והכי מארי בצע. דלא שבעין מפל ממון דעלמא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין, לא המדרש הוא העיקר אלא המעשה. בגין דקודשא בריך הוא איהו סתים בסתרי התורה, במאי אשתמודע. במצות, דאיהי שכינתיה, דאיהי דיוקניה. כגוונא דאיהו ענו, שכינתיה ענוה. איהו חסיד, ואיהי חסידה. איהו גבור, ואיהי גברת על כל אומין דעלמא. איהו אמת, ואיהי אמונה. איהו נביא, ואיהי נביאה. איהו צדיק ואיהי צדקת. איהו מלך, ואיהי מלכות. איהו חכם, ואיהי חכמתא. איהו מבין, ואיהי תבונה דיליה. איהו פתר, ואיהי עטרה דיליה, עטרת תפארת. ובגין דא אוקמוה רבנן, כל מי שאין תוכו כפרו אל יכנס לבית המדרש. כדיוקנא דקודשא בריך הוא, דאיהו תוכו ושכינתא ברו, איהו תוכו מלגו, ואיהי ברו מלבר. ולא אשתניאת איהי דלבר, מההוא דלגו, לאשתמודעא דהיא אצילותיה, ולית אפרשותא תמן כלל, (שמות כה) דמבית ומחוץ תצפנו.

ובגין דאיהו ידוד, סתים מלגיו, לא אתקרי אלא בשכינתיה, אדני. ובגין דא אמרו רבנן, לא פשאני נכתב אני נקרא, בעולם הזה, נכתב אני בידו'ד, ונקרא אני באדני'. אבל בעולם הבא, נכתב בידו'ד, ונקרא בידו'ד. למהוי רחמי מכל סטרא ובגין דא מני קודשא בריך הוא למלאכי השרת, מאן דלא יהא תוכו כפרו, בכל אברין פנימאין וחצונין, לא ייעול בהיכלא דא. ובגין דא אמר קרא, (דברים לב) הצור תמים פעלו. (דברים יח) תמים תהיה עם יי אלהיך.

תקונא שביעאה, (יחזקאל א) כמראה הקשת אשר יהיה בענן ביום הגשם. אמרו רבנן, מן (יחזקאל א) וארא עד כמראה הקשת הן הן מעשה המרכבה. ואמרו חכמים, פשהיה רבי עקיבא דורש במעשה מרכבה, ירדה אש מן השמים, וסבבה האילנות. והיו מתקבצין מלאכי השרת כבמזמוטי (דף ר"ל ע"ב) חתן וכלה. בגין דלית יחודא וקשורא ומרכבה, לשם ידו'ד באדני', אלא בצדיק. דאיהו קשת, דאיהי (ד"א דביה) מרכבתא שלימתא דלעילא, יאהדונה". שכינתא איהי מעשה בראשית, ואוקמוה, אין דורשין במעשה בראשית בשנים. בגין דענפין דאילנא, אינון פרידות מלמעלה בכנפי חיון, ידו'ד לימינא, אדני' לשמאלא. חתן לימינא, כלה לשמאלא. כד אתיין לה לחופה, בכמה מיני נגונא, צריכין ישראל לאתערא לון לתתא, בשירות ותשבחות, בכל מיני נגונא בצלותא, הא קא אתיין לחופה.

וצריכין ישראל למיהב קדושין לכלה. מחתנא, בקשורא דתפלה דיד, למהוי קשירא ליה, ולעטרא לון בתפילין דרישא, דאיהו פאר, הדא הוא דכתיב, (יחזקאל כד) פארך חבוש עליך. ותלת פריכין דרצועה, לקבל ג' קדושות, דאינון קדוש קדוש קדוש, (רצועה) קדושה לך ישלשו. וצריך לברכא לון בשבע ברכאן, דאינון שבע ברכות דקריאת שמע, בשחר שתיים לפניה ואחת לאחריה. ובערב שתיים לפניה ושתיים לאחריה.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וכלה בחופה, דאיהי בדיוקנא דכנפי מצוה, בציציות מוזהבות, ותכלת ולבן, כסא דין וכסא רחמים, כליל דא בדא. וכמה קשרים וחליין, סחרניה. בכמה מרגלאן ואבנין יקירין, מליין סגולות, סחרין לגביה, כדיוקנא דזגין ורמונין, דלבושי מלכא ומטרוניתא, דאינון ד' בגדי לבן, וד' בגדי זהב, מסטרא דתרין שמהן, ידו"ד אדנ"י, כשמו כן כסאו, כן חופתו, כן לבושו. רשים שמייה בכלא, כד בעי לאעלא בהיכליה, למהוי תמן חתן בכלתיה, בח"י ברכאן דצלותא, דאיהי (נ"א בהיכלא ליחדא תמן בצלותא בח"י ברכאן דצדיק דאיהו) כמראה הקשת.

אין דורשין במרכבה ביחיד, בגין דהדורש ליחיד, עמיה הא אינון שנים בדרשא. ולא צריך תמן למשמע קלא בצלותיה. אלא (שמואל א א) רק שפתייה נעות וקולה לא ישמע, ובהאי רזא (במדבר ג) והזר הקרב יומת. והכי באצילות (ד"א בצלותא) כל חד מצלי בחשאי, דלא אשתמע צלותיה לגבי חבריה. כגון מאן דדריש לחבריה, וישתיק דבור לגביה, לא צריך למעבד אלא דבור בחשאי, דלא ישמע חבריה. ובגין דא אוקמוה רבנן, כל המשמיע קולו בתפלתו, ה"ז מקטני אמנה.

ובגין כך חיוון אשא לעילא, ממללן כענפין דאילנא, דהוו מתקבצין תמן, במזמוטי חתן וכלה. באן אתר. בקריאת שמע, דתמן ואשמע את קול כנפיהם. דאינון ס"ד לד' גדפין, ד' זמנין ס"ד, סלקין רנ"ו. והאי איהו, (ירמיה לא) רנו ליעקב שמחה. אימתי. לבתר דנטיל נוקמא משנאו, ויוקיד טעוון דלהון, הדא הוא דכתיב, (משלי יא) ובאבוד רשעים רנה. איהו הנר (ס"א מ' שנין) לאשלמא ע"ב ע"ב, ע"ב. ותליין ס"ד.

ותליין ס"ד, מן תמניא א"ו. והכי ס"ד מתמניא א"ו לד' סטרין, רנ"ו. וכד מטי לל"ב, דאינון א"ו א"ו א"ו א"ו, דאינון ח' ח' ח' ח', אתחבר י' לכל סטר, למהוי ח"י יהו"ה, בח"י ברכאן דצלותא, דאית בהון ח"י זמנין ידו"ד, דסלקין ע"ב. בההוא זמנא דמתחברא יהו"ה באדנ"י בח"י עלמין יאהדוניה, מיד חיון דאש חשות. מה פתיב בהון. (יחזקאל א) בעמדם תרפינה כנפיהם, בעמדם ישראל בגלותא (נ"א בצלותא), תרפינה כנפיהם, דלא ישתמודעון עד תהיא שעתא.

והאי איהו רק שפתייה נעות. דאינון כנפי החיות, וקולה לא ישמע. מה דהוי חשמל, חיון אשא ממללן, אינון חשות. ובגין דא תקינו צלותא בחשאי, והכי מעשה מרכבה בחשאי, למללא תמן בחשאי, בינו לבין עצמו. ג' צלותין תקינו, ובכלהו ח"י יהו"ה, דאינון ע"ב אתוון, בכל צלותא, בתמני סרי ברכאן, דאינון רי"ו, וכלילן בחסד, בע"ב, עם ל"ב נתיבות, והיינו ר"ן חסרין ב'. דכלילן בעמודא דאמצעיתא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דמקרבנא אשתמע צלותא, צלותא מקרבנא. כגוונא דאתמר בהון, (יחזקאל א) ואשמע את קול כנפיהם. הכי בכרובים, (במדבר ז) וישמע את הקול מדבר אלי. כגוונא דכבש סלקין ונחתין ביה קרבנין ועלוון. הכי בצלותא, מלאכין סלקין תרי ונחתין תרי. וכגוונא דסיני, דביה משה ואהרן סלקין ונחתין, סלקין תרי ונחתין ב'. ובפקודא דא, אתרמיזו כל פקודין דאורייתא.

והכי כד הוה פתח רבי עקיבא במעשה מרפבה, פומיה הוה סיני, וקליה הוה סלם, דביה מלאכין סלקין ונחתין. בכל דבור ודבור דיליה, הוה רכיב עליה מלאך מטטרו'ן. איהו רכב לשכינתא, דכלילא ביה ספירן עמודא דאמצעייתא, דאיהו יו"ד ה"א וא"ו ה"א מלגו. דשכינתא כלילא מי' ספירן, דלבר. וקודשא בריך הוא ושכינתיה, רכב ומרפבה. (עלות העלות) עמודא דאמצעייתא, רכב לעלת העלות. ושכינתיה, רכב לעמודא דאמצעייתא. ועלת העלות איהו דמיחד לכלא, ומסדר לכלא, ונהיר בכלא. נהוריה אעבר בנשמתא וגופא ולבושא. ולית ביה שנוי ושותפו וחושבן ותמונה ודמיון מפל מרפבתא, ומראה ודמיון דאתחזיין בעין השכל. דרגין עלאין ותתאין, אינון רכב ומרפבתא לגביה, ועליה לית מאן דרכיב.

קשת, סימן תקיעה שברים תרועה. ואינון סימן מרפבה דאבהן. תקיעה, דאברהם. שברים, דיצחק. תרועה, דיעקב. דאתמר ביה (במדבר כג) ותרועת מלך בו. וג' גוונין אתחזיין ביה, חוור סומק וירוק. ומסטרא דגבורה, אתקרי (דף רל"א ע"א) (שמואל א ב) קשת גבורים חתים. ומסטרא דימינא, (יחזקאל א) כמראה הקשת אשר יהיה בענן ביום הגשם. כד אתחזי ביום הגשם, אחזי רחמי. וכד אתחזי בלא מטרא, אחזי דינא. מעורב בין מטרא ושמשא, אחזי דינא ורחמי כליל. והאי איהו ש' מן שדי, תלת ענפי אבהן, דאינון ידו"ד אלהי"נו ידו"ד, תלת שמהן לקבל תלת ענפי אבהן. ובהון י"ד אתוון, בחושבן ד"י מן שדי. ולבוש דשדי, מטטרוון, דהכי סליק בחושבן שדי. (ע"כ רעיא מהימנא) (ובחבורא קדמאה תמן תנינן דחזי קשת רי"ד ע"ב אמר רעיא מהימנא שפיר קאמר שם רט"ו ע"א).

אמר רבי יהודה, לימא לן מר, (ס"א מאלין) מלין מעלייתא דראש השנה. פתח רבי שמעון ואמר (מלכים ב ד) ויהי היום. בכל אתר דכתיב ויהי, איהו צער, ויהי בימי צער. ודאי, ויהי היום, יומא דאית ביה צער, ודא הוא ראש השנה, יומא דאית ביה דינא קשיא על עלמא. ויהי היום ויעבר אלישע אל שונם, יומא דראש השנה הוה. ובכל אתר ויהי היום, דא ראש השנה. (איוב א) ויהי היום ויבאו בני האלהים, יום ראש השנה הוה.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בכל זמנא תרין יומין אינון, מאי טעמא. בגין, דלהוי יצחק כליל דינא ורחמי, תרין יומין ולא חד. דאלמלא ישתכח יחידאי, יחריב עלמא. ועל דא פתיב תרין זמנין, ויהי היום ויהי היום.

ויבאו בני האלהים, אלין בית דין רברבא. בני האלהים ודאי, בנוי דמלכא קריבין לגביה. ואינון שבעין ממנו, דסחרין תדירא למלכא. ואינון חתכין דינא על עלמא. להתיצב על יי, וכי על יי קיימי. אלא, בשעתא דאלין קיימי על דינא, דינא קדמאה דכלא ביה, מאן הוא. דלא יוקיר לשמא דקודשא בריה הוא, ודלא יוקיר לאורייתא ולעבדוי. אוף הכי, מאן הוא דלא חייש על יקרא דשמא קדישא, דלא יתחיל בארעא. מאן הוא דלא חייש ליקריה דקודשא בריה הוא, מאן הוא דלא שוי יקר לשמא דא. ויבא גם השטן בתוכם, גם, לרבות ההיא נוקבא דיליה. אוף הכי להתיצב על יי, דאיהו חייש נמי ליקרא דשמא דא.

הכא אפליגו עמודין קדמאין דעלמא. חד אמר, איוב מחסידי אומות העולם הוה. וחד אמר, מחסידי ישראל הוה. ואלקי, לכפרא על עלמא. דהא יומא חד אשכחיה רב המנונא לאליהו. אמר ליה, ודאי תנינן דאית צדיק ורע לו, רשע וטוב לו. אמר, צדיק, כל שממועטין לו חובותיו נותנין לו בעולם הזה חובו, ועל פן צדיק ורע לו. וכל שמרובין עוונותיו, וממועטין זכותיו, נותנין לו שכרו בעולם הזה, רשע וטוב לו. אמר ליה, דינוי דמארי עלמא עתיקין (ס"א עמיקין) אבל בשעתא דבעי קודשא בריה הוא לכפרא חובין דעלמא, אלקי בדרועא דלהון, ואסי לכולהו. מתל לאסייא, דאלקי לדרועא, לשיזבא לכל שייפין. כמה דכתיב, (ישעיה נג) והוא מחולל מפשעינו וגו'. (רי"ח)

סדר הלימוד ליום כג אייר [יום 230 בשנה]

כמה דאתמר, בההוא יומא של ראש השנה, דקיימין שבעין קתדראין למידן דינא לעלמא, כמה אינון מארי תריסין, קטיגורין, דקיימי לעילא. אלין מיימינין לזכו ואלין משמאלין לחובא, לאדפרא חובין דעלמא, חובין דכל חד וחד. ועל דא אצטריף לבר נש, לפרשא חובוי, כל חד וחד כמה דאיהו, בגין דמאן דמפרש חטאוי, לא אתמסר דיניה, אלא בידא דמלכא, קודשא בריה הוא בלחודוי. ומאן דדאין ליה קודשא בריה הוא, איהו לטב. ועל דא בעא דוד מלכא, (ואמר) (תהלים מג) שפטי אלקים, אנת, ולא אחרא. וכן שלמה אמר, (מלכים א ח) לעשות משפט עבדו, הוא, ולא אחרא, וכל בית דין בדילין ממנו.

ועל דא אצטריף לון לפרשא חובין דכל שייפא ושייפא, וכל מה דעביד בפרט. הדא הוא דכתיב, (תהלים לב) חטאתי אודיעך וגו'. לבתר ואתה נשאת עון חטאתי

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

סלה. מנלן. ממשוה, דכתיב (שמות לב) אנא חטא העם הזה וגו'. בישראל כתיב, (שמואל א יב) חטאנו כי עזבנו את יי, דאי תימא האי ביחיד, אבל בצבור לא. הא כתיב קרא דא. ואי תימא הא בצבור, אבל שליחא דלהון לא, הא כתיב (שמות לב) וישב משה אל יי וגו'. וכתיב (שמות לב) ויעשו להם וגו'. מאי טעמא. מאן דמפרש חוביה, בי דינא בדילין מיניה, בגין דבר נש קריב לגרמיה, ולא אתדן על פומיה.

[זוהר חלק ג' - דף רל"א ע"ב]

ותו, לא שביק למקטרגא לאולפא עליה חובא מומא. דבר נש יקדים (דף רל"א ע"ב) ויימא, ולא יהיב דוכתא לאחרא למימר. כדין קודשא בריך הוא מחיל ליה, הדיא הוא דכתיב, (משלי כח) ומודה ועוזב ירוחם.

ביומי דראש השנה, מתקנין בי דינא פורסייא למלפא, למידן כל עלמא. וישראל עאלין בקדמיתא בדינא קמיה, דליפוש רחמי. (ס"א קמיה דליפוש רוגזא) תנן ומשפט עמו ישראל דבר יום ביומו, יום ביומו מאי הוא. אלא הני תרי יומין דראש השנה. אמאי תרי יומין. בגין דאינון תרי בי דינא, דמתחברן כחדא. דינא עלאה, דאיהו קשיא, בדינא תתאה, דאיהו רפיא, ותרווייהו משתכחי.

ועל דא לא ידעי הני בבלאי, רזא דיבבא ויללותא, ולא ידעי דתרווייהו אצטריכו, יללותא דאיהו דינא תקיפא. תלת תבירין דאיהו דינא רפיא, גנוחי גנח רפיא. אינון לא ידעי, ועבדין תרווייהו. ואנן ידעינן, ועבדינן תרווייהו. (ס"א ועל דא רזא דיבבא ותרווייהו אצטריכו, הני בבלאי, אינון לא ידעי, ועבדין תרווייהו.) וכלא נפקין לארח קשוט.

פתח ואמר, (תהלים פא) תקעו בחדש שופר בפסח ליום חגנו. תקעו בחדש שופר, מאי בחדש. דא בי דינא רפיא, דאקרי חדש. בפסח: (כס דעלמא עילאה, כ"ס ה' דא פחד יצחק דאיהו כס למלכא עילאה, תו בכסה) דא דינא קשיא, פחד יצחק. דינא דאתפסייא תדיר, דלאו איהו דינא באתגלייא. כי חק, דא דינא רפיא. ומשפט, (דא דינא קשיא) דא דינא ברחמי. ותרווייהו אינון כחדא. בגין כך תרין יומין, ותרווייהו ברזא חדא. (תהלים פט) אשרי העם יודעי תרועה וגו', לא כתיב שמעי, או תוקעי תרועה, אלא יודעי תרועה. בגין (ס"א כגון) חפימין דדיירין באוירא דארעא קדישא, אינון ידעי תרועה. רזא דתרועה, כמה דכתיב, (תהלים ב) תרועם בשבט ברזל. מאן עמא פישראל, דידעין רזין עלאין דמאריהון, למיעל קמיה, ולא תקשרא ביה. וכל אינון דידעי רזא דתרועה, יתקרבון למיתה באור פניו דקודשא בריך הוא. ודא אור קדמאה דגניו קודשא בריך הוא לצדיקיא. ועל דא אצטריף למנדע לה.

כתיב (ויקרא ט) היותרת מן הפבד. וכתיב (ויקרא ג) ואת היותרת על הפבד. (בתר דעבדת ניאופא, אסתליק עליה.) יותרת מן הפבד, דא אשת זנונים, דאזלא ונפקא מן

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

הכבד, לאסטא בני עלמא, ולאסטנא עליהו. ושבקת לדכורא, למעבד זנונים. ובגין דא היתרת מן הכבד, יותרת על הכבד. בתר דעבדת ניאופא, אסתלקת עליה. מצח אשה זונה. אתגברת על בעלה דאיהו כבד, בכעס דמרה, אשת מדנים, וכעס, דשלטא איהי על דכורא דילה. מצח אשה זונה שלטא על הכבד, אשת מדנים וכעס.

יותרת מן הכבד, מן הכבד נפקא לאבאשא לכל עלמא, ולמעבד ניאופין עם כלא. לבתר איהי סלקא לגבי דכורא, מצח אשה זונה, בעזותא דאנפין, וכדין איהי על הכבד. ועוד, יותרת מן הכבד אתקריאת מסטרא אחרא, בתר דנפקת לנאפא עם כלא, יהיבת שירין לבעלה, והאי איהי יותרת מן הכבד.

מגו כבד, ויותרת דילה, נפקת מרה, ואיהי חרפא דמלאך המות, דנפקו מנה טפין מרירן לקטלא בני נשא. הדא הוא דכתיב, (משלי ה) ואחריתה מרה כלענה. ואיהי תליא בכבד, כל מרעין ומותא ביה תליין. וההוא יומא דראש השנה (משטנא) משטטא בעלמא, למכנש כל חובי עלמא וכדין כל אברין דאינון ישראל, אינון בעאקו, דאינון אברי דמטרוניתא, (משלי כ) גר יי נשמת אדם, שכנתא קדישא. וכדין כל ישראל בעאקו, ונטלי שופר לאתערא ביה ההוא תקיעה ושברים ותרועה.

[זוהר חלק ג' - דף רל"ב ע"א]

רעיא מהימנא אמר רעיא מהימנא, ודאי בתר דאברין וערקין דלבא, דדמיין לישראל, אינון בעאקו. צריכין לאתערא בקנה, דאיהו שופר. ודא קנה דריאה. בתר דכנפי ריאה לא יכלין לשככא (דף רל"ב ע"א) רוגזא דמרה דאתגברת על ערקין דלבא, ועל כל ערקין דאברין דגופא. ההוא רוחא דנשיב בהון, סליק בקנה, דאיהו שופר, עלמא דאתי. דהכי אוקמוה, ושט, דומה לעלמא דין, דביה אכילה ושתייה. קנה, דומה לעלמא דאתי, דלית ביה אכילה ושתייה.

ולבתר דשט ו' מן ושט, ברבוי אכילה דגזל אתארך ואתעביד שטן. ומאן גרים דא. (במדבר יא) שטו העם ולקטו, שטותא דלהון דאתערבו בערב רב שטיין, דתאווה דלהון אכילה ושתייה דגזל וחמס, (תהלים יב) דשוד עניים ואנקת אביונים. בנון כפופה שטיין, דאכלין בלא טחינה. מה פתיב בהו, (במדבר יא) הבשר עודנו בין שיניהם טרם יפרת ואף יי חרה בעם. אתפשט ו' דשטו, איהו דרוחיה כפופה, ואיהו נ'. ודא גרם דאתפשט שטן באכילה ושתייה, ואתגבר על כל אברין וערקין בשס"ה לא תעשה. כחושבן השט"ן חסר חד, דא יום הפורים, דלית ביה אכילה ושתייה.

ואיהו כגוונא דקנה, ואיהו ו' בן י"ה, מן בינה. ובגיניה אוקמוה מארי מתניתין, הרואה קנה בחלום, זוכה לחכמה. הדא הוא דכתיב, (משלי ד) קנה חכמה קנה בינה. דלית קנה דאיהו פחות מתרווייהו, דאינון י' חכמה, ה' בינה. ובגין דא, צריך

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

לאתערא בשופר, דאיהו קנה, עלמא דאתי, עולם ארוך, אךך אפים, דמשתכחי מיניה י”ג מכילין דרחמי, פחושבן וא”ו, א’ אךך, ו’ ו’ אפים.

ואימא עלאה איהי תקיעה, מסטרא דאברהם. שברים, מסטרא דיצחק. תרועה, מסטרא דיעקב. שכינתא תתאה, קשר דכלהו. דהיינו: ק’ תקיעה. ש’ שברים. ר’ תרועה. וכלהו משלשין לגבי שכינתא, הדא הוא דכתיב, קדושה לך ישלשו. דלית קלא יכיל לנפקא לבר, אלא מן הפה. אוף הכי, לית לאפרשא שכינתא מן קודשא בריך הוא. דקודשא בריך הוא אתמר ביה, (תהלים כט) קול יי חוצב להבות אש. ושכינתא תפלת כל פה. ואינון סימנין, קשר”ק קשר”ק קר”ק. (עד כאן).

נטלין שופר, לאתערא ביה, תרועה ותקיעה, דינא קשיא ברחמי, ושברים דינא קשיא בלא רחמי (ס”א דינא רפיא ברחמי) וכדין הכי יתערו לעילא לאתערבא דא בדא.

רעיא מהימנא ובחבורא קדמאה, אמר רעיא מהימנא, בהאי אתבסם שטן, וקמיט נו”ן מן ושט, מה דהוה שטן לפנים, תב לאחורא, ואתהדר ושט, כדבקדמיתא. בגין דהקול קול יעקב. ישראל לית חיליהון באכילה ושתיה, כשאר עמין, דירתין עלמא דין, דחיליהון באכילה ושתיה. אלא חיליהון בקול דא, דאיהו עלמא דאתי, עולם ארוך, דאתברי באת יו”ד, ובגין דקול שופר מניה נפיק, אמרו רבנן אין פוחתין מעשרה שופרות. ובאות י’ ודאי, אתעביד עולם ארוך, דאיהו ו’ עלמא דאתי ובאת ה’, ברא עלמא דין, דאיהי ה’ זעירא, דבה אכילה ושתיה דאורייתא.

ועוד רזא אחרא, בתר דאתגזר גזרה בתרין אתוון, דאינון ה’ ה’, תרין בתי דינין, מאן יכיל לבטלא גזרה דתרווייהו. י”ו. דאת ה”א אימא עלאה. י’ אב. ומה פתיב, (במדבר ל) כל גדר וכל שבועת אסר לענות נפש, דאיהי ה’, אישה יקימנו ואישה יפרנו. ובגין דא, צריך לאתערא קלא דאיהו ו’, בעשרה שופרות, דאינון י’. ועקרא דלהון בנשימה אחת, כל סימן וסימן, בפה, דאיהי י’ מעשרה.

מיד דשמעו מלין רבי שמעון וכל חברייהו, אמרו, בריך אלהא דזכינא למשמע מלין, מההוא דאתקרי רבן של נביאים, רבן דחכמים, רבן דמלאכי השרת, דקודשא בריך הוא ושכינתיה מדבר על פומי, וכתב על ידוי רזין אלין, דלא אשתמעו פוותייהו ממתן תורה, ועד כען.

[זוהר חלק ג’ - דף רל”ב ע”ב]

אמר ליה, בוצינא קדישא, אשלים מלולי דרזין דחבורא קדמאה, לפרשא לון, דהא כל מארי מתיבתאן דלעילא, ומארי מתיבתאן דלתתא, פלהו מזומנין למשמע

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מלין אלין מפומך, ופירושין דילך. דהא חדוה ופורקנא, יתער בהון לעילא ותתא. אל תתנו דמי, לא אנת, וכל סיעתא דילך. (ע"כ רעיא מהימנא).

בתרועה ותקיעה ושברים, אתבסם פלא דא בדא. וכל מה דתהוא כבד נקיט, אקריב לגבי לב, דאיהו מלכא, לזיינא (לדינא). ותהוא לב, לאו אורחיה, ולא תיאובתיה, בעכירו דעובדין דעמיה. אלא נקיט כל ברירו, וכל צחותא, (דף רל"ב ע"ב) וכל זכיינ, וכל עובדין טבין. וכל ההוא עכירו וטנופין ולכלוכא דאינון עובדין בישין, (ס"א ליתא) (זריק לון לשאר עמין עובדי כוכבים ומזלות ההוא כבד) אנה לכבד. דאתמר ביה, (בראשית כז) עשו איש שעיר. וכל ערקין דיליה, דאינון שאר עמין עובדי כוכבים ומזלות. הדא הוא דכתיב, (ויקרא טז) ונשא השעיר עליו את כל עונותם. מאי עונותם. עונות תם. דאתמר ביה, (בראשית כה) ויעקב איש תם. וחובין דעמודא (ס"א דעמיה) דאינון ערקין ודפקין דלבא.

ובגין דא, שחין וצרעת וספחת, לכל אינון אברין, מכבד אשתכחו, מאילין לכלוכין דאשתארו ביה. מלבא אתי כל בריאותא, לכל אברין. דהכי הוא, פיון דלבא נטיל כל זכיו וברירא וצחותא. כבד נטיל כל מה דאשתכח ואשתאר מן לכלוכא וטנופא. וזריק לכל שאר שייפין, דאינון שאר עמין עובדי כוכבים ומזלות אחרנין, בעל כרחיהו. ומפסולות דפסולת דכבד, נטל טחול, דאתמר ביה (בראשית א) יהי מארת. (משלי ג) מארת יי בבית רשע.

רעיא מהימנא עוד אמר בחבורא קדמאה, אמר רעיא מהימנא, והא אוקמוה רבנן עליה, טחול שוחק. ואיהו (קהלת ז) שחוק הכסיל. ובגין דא, אוקמוה רבנן דמתניתין, אוי לו למי שהשעה משחקת לו. וקהלת אמר (קהלת ז) טוב פעם משחוק. טוב פעם דכבד, דאיהי מרה, רצועה דקודשא בריך הוא, רצועה לאלקאה בה צדיקיא בעלמא דין במרעין בישין, במכתשין, משחוק דשחיק לון בטחול, בלכלוכא דהאי עלמא, דשוחק לון שעתא בעותרא. ועוד, ארס דטחול איהו זחיל עפר, ואיהו תקיף יתיר מארס דמרה.

ובגין דערב רב אינון שאור שבועיסה, ואינון אומין דעלמא דמיין למוץ, יתיר מעכבין בגלותא ערב רב לישראל, מאומין עובדי כוכבים ומזלות. כמה דאוקמוה רבנן, מי מעכב. שאור שבועיסה מעכב. דאינון דבין בישראל, כשאור בעיסה. אבל אומין עובדי כוכבים ומזלות, לאו אינון אלא (תהלים א) כמוץ אשר תדפנו רוח.

ועוד (ויקרא טז) ונשא השעיר עליו, כד רעותיה למעבד קורצא לקודשא בריך הוא עם ישראל, דאיהו נשא כל חובין דכיל למסבל לון, עד דאתעביד כבד, (תהלים לח) כמשא כבד יכבדו ממנו, חובין על גדפוי. מה עביד, סליק לטורא

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

עֲלָאָה, פְּחֻמְרָא כַּד אִיהוּ בְּעֵי לְסַלְקָא לְטוּר גְּבוּהָ, כַּמְשָׂא כְבֵד יִכְבַּד עָלֶיהָ. כַּד אִיהוּ לְעֵילָא, וּבְעֵי לְסַלְקָא לְפִי מַעוּט דְּאַשְׁתָּאָר לֵיהּ, אֲתִיקָר עָלֶיהָ מְטוּלָא, וְנִפְיֵל, וְאַפִּיל גְּרַמְיָה לְתַתָּא, וּבְכַבֵּד מְשָׂא דְאַתְתְּקֵף עָלֶיהָ, אֲתַעְבִּידוּ כָּל אַבְרִין דִּילֵיהּ פְּסָקוֹת, דְּלֹא אֲשְׁתָּאָר אַבְר שְׁלִים. אוּף הֵכָא אִירַע לְסַמְאֵל וְנַחֲשׁ, כַּבֵּד וַיּוֹתֵרַת הַכְּבֵד, יִצַּר הָרַע וּבֵת זוּגִיָּה זוּגָה. מִתְמָן כָּל בֵּת אֵל נִכְר זוּגָה. (ע"כ רעיא מהימנא) (ובחבורא קדמאה אמר ר' פנחס רכ"ד ע"א שייך רל"א ע"ב)

אָמַר רַבִּי פְּנַחֵס, אוֹרְחָא דָּא הוּוּהּ מִתְקַנָּא לִי, לְמַשְׁמַע מַלְיָן אֲלִין מַעֲתִיק יוּמִין, זַכָּאָה עֲלֵמָא דְאַנְתָּ שְׁאֲרֵי בְּגוּיָה. וּוִי לְעֲלָמָא, דִּישְׁתָּאָרוֹן יִתְמִין, וְלֹא יִדְעִין מַלְיָ דְאוּרִיָּתָא כַּדְקָא יָאוּת. וְדַאי הֵכִי הוּוּא, דְכַבֵּד נְטִיל כְּלָא טַב וּבִישׁ. וְאַף עַל גַּב דְּמִשְׁטָטָא וְלִקִּיט כָּל חוּבֵיהוֹן דִּישְׂרָאֵל, הֵכִי נָמִי זַכִּיִן דְלַהוֹן לְקִיט, בְּגִין לְקִימָא קוֹרְצִיָּה. וְכֹלָא הָאִי וְהָאִי מִקְרִיב לְגַבֵּי לֵב. וְאוֹרְחוּי דְלֵב, לֹא נְטִיל אֲלָא זְכִיכוּ וּבְרִירוּ וְצַחוּתָא דְכְּלָא, כְּמָה דְאַמְרַת. וְשָׂאָר טְנוּפָא וְלִכְלוּכָא, אַהֲדַר לְכַבֵּד, וְנְטִיל כְּלָא בְּעַל פְּרַחֲיָה, דְכַתִּיב וְנִשְׂא הַשְּׁעִיר עָלָיו וְגו'. מִלָּה דָּא אַהֲדַרְנָא, בְּגִין דִּיתְבַּסֵּם לְפּוּמֵי כְּמִתְקָא דְדוּבְשָׂא, זַכָּאָה חוּלְקֵי דְזַכִּינָא לְהָאִי, לְמַחְמֵי דָּא בְּעֵינֵי.

אוּף הוּוּא פְּתַח וְאַמְר, (תהלים קלא) יי לא גָּבַהּ לְבִי וְלֹא רָמוּ עֵינַי וְגו', הָאִי קָרָא אָמַר דָּוִד, בְּשַׁעֲתָא דְהוּוּהּ אֲזִיל עַל פִּיָּה נְהָרָא, (והוה אמר) רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, כְּלוּם הוּוּהּ בַּר נֶשׁ בְּעֲלָמָא, דְאוּרֵי וּמְשַׁבַּח לְמַאֲרִיָּה פּוּוֹתֵי. אֲזַדְמַנַּת לֵיהּ צְפַרְדֵּעַ, אָמַר לֵיהּ, דָּוִד, לֹא תִתְגַּאֲה, דְאַנָּא עֲבַדִּית יִתִּיר מִנָּךְ, דְמִסְרִית גּוּפְאֵי עַל מִימְרָא דְמַאֲרֵי, דְכַתִּיב (שמות ז) וְשַׂרְץ הַיָּאֹר צְפַרְדַּעִים, וְהָא אוּקְמוּהָ. וְתוּ דְאַנָּא מְשַׁבַּח וּמְזַמֵּר לִילֵיאָ וְיוּמָא, בְּלֹא שְׂכִיכוּ. בְּהֵיאָ שַׁעֲתָא אָמַר דָּוִד, יי לא גָּבַהּ לְבִי וְלֹא רָמוּ עֵינַי. יי לא גָּבַהּ לְבִי. (כאן חסר)

[זוהר חלק ג' - דף רל"ג ע"א]

דָּא הוּוּא קְרַבְנָא, דְכַכְּל יוּמָא, וּבְכַל זְמַן וְזְמַן, לְגַבֵּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּא. דְאַתְפְּלִילַת כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל בֵּיהּ, בֵּין כָּל שְׂאָר אַכְלוּסִין, וְכָל אִילִין פּוּלְחָנִין, אֲפִיקוּ לָהּ מִבֵּין גּוּבִין, וּמִבֵּין (דף רל"ג ע"א) שְׂאָר עַמִּין. כַּף יִשְׂרָאֵל, כָּל זְמַן דְאַיְנוּן אֲטִימֵי לְבָא, וְלֹא פְתַחִין בְּתִיבְתָא, לֹא סַלְקִין רִיחָא, וְלֹא אֲפִיק לֹון מִגּוּ גּוּבִין. אֲבַל כַּד פְּתַחִין בְּתִיבְתָא, מִיַּד סַלְקִין רִיחָא, וַיִּפִּיק לֹון מִבֵּין גּוּבִין, וַיִּתְהַנֵּי בְּהוּ כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. דְכַתִּיב, (שיר השירים ה) פְּתַחִי לִי אַחוּתֵי רַעֲיָתִי. דְכָל זְמַן דְשׁוֹשְׁנָה אֲטִימָא, לִית לָהּ רִיחָא, וְלֹא סַלְקָא מִבֵּין גּוּבִין, וְדִיּוּרְהָא בִּינִיָּהּ, כְּמָה דְאַתְמַר. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּא לֹא שָׁדַר לֹן לְמַהֲךְ אוֹרְחָא דָּא, אֲלָא לְאוּלְיָהּ מַלְיָן אֲלִין.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

עד דהוו יתבי, אתא נשרא, ומאיך, ונטיל חד שושנה מבינייהו, ואזלת. אמרו, מכאן ולהלאה, נהך לאורחין. קמו ואזלו. עד הכא אורחא דרבי פנחס, ורבי שמעון אזל ליה, איהו ורבי אלעזר, ושאר חברייהו, ורבי פנחס ושאר חברייהו.

פתח ואמר רבי פנחס על זה, (תהלים ס) למנצח על שושן עדות מכתם לדוד ללמד, מאי ללמד. לאולפא לבני עלמא חכמתא. והא אוקמוה, שושן עדות, אלן סנהדרי גדולה. דכתיב בה, (שיר השירים ז) סוגה בשושנים. מכתם לדוד סימנא דאחזיאו ליה לדוד, כד שדר ליואב לארם נהרים ולארם צובא, לאגחא בהו. אמר רבי פנחס, דא איהו שושן עדות דקיימא הכא, הא ככביא בשמיא, שכנינתא עלן, ודרגין עלאין בהדה, וסייעתא קדישא לתושבחתא, דא איהו שושן בשלימו כדקא יאות. קמו ואזלו. אלן הכא ואלן הכא. אזל ליה רבי פנחס, ובת בכפר עקימין, ורבי יצחק ורבי חייה בהדיה.

עד דאקדימו למיזל, יתבו ומחכו לנהורא דצפרא, זקיף עינוי רבי חייה, וחמא אלן פוכבייא דשרביטא, דקא מרהטן ואזלן. אמר, ודאי בכמה זמנין שאלנא על אלן פוכבייא.

אמר רבי פנחס, אלן פוכבייא דשרביטא ידיען בסוכלתנו דחברייהו, דהא קודשא בריך הוא ברא כל אינון פוכבי רקייעא, רברבין וזעירין. וכלהו אודן ומשבחן לקודשא בריך הוא. (דכתיב, תהלים קמז) מונה מספר לככבים) וכד מטא זמנייהו לשבחא, קרא לון קודשא בריך הוא בשמא, דכתיב, (ישעיה מ) לכולם בשם יקרא. וכדין רהטי, ואושיטו שרביטא דנהורא, למהך לשבחא למאריהון, בההוא אתר דאתפקדן. הדא הוא דכתיב, (ישעיה מ) שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה. וגו'. אדהכי אתא נהורא, קמו ואזלו.

עד דהוו אזלי, אתא נשרא רברבא, אסחר על רישייהו, וקיימא עלייהו. אמר רבי פנחס, ודאי עידן רעותא הוא השתא, בה שעתא, אתפתחו תרעי דרחמי, לכל אינון בי מרעי, והוא זמנא לאסוותא לון. ואף על גב דאינון אסירין למלכא (ס"א דמלכא). דהא נשרא דא סימנא דרחמי איהו.

פתח ואמר, (דברים לב) כנשר יעיר קנו על גוזליו ירחף וגו'. ליכא בעלמא מאן דאיהו ברחמי על בנוי פנשרא, והא אוקמוה דכתיב, (משלי ל) ויאכלוה בני נשר, דאיהו רחמנא על בנוי. ומגו דהשתא עידן דרחמי, אתא נשרא דא ואסחר עלנא. בשעתא דא איהו רחמי, לכל אינון בי מרעי. ודא איהו דכתיב, (תהלים ה) "י בקר תשמע קולי. ודא בקר דאברהם, ואתערותא דיליה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אדהכי, אסחר נשרא ואעבר לקמיייהו. אמר רבי פנחס, נשרא נשרא, מה אנת לגבן, אי בשליחותא דמרך אתית, הא אנן הכא. אי בגין מלה (ס"א סימנא) אחרא אתיתא, הא אנן הכא זמינן. אתרם נשרא לעילא, ואתפסי מנייהו, ואינון יתבו.

אמר רבי חייא, הא דשלמה מלכא זוטרתא (ס"א תיוהא) הוא, דתנינן, נשרא רברבא הוה אתי לגביה שלמה מלכא בכל יומא ויומא, והוה שלמה מלכא רכיב על גדפהא, ואוביל ליה ד' מאה פרסי בשעתא חדא. לאן אוביל ליה לתרמו'ד במדבר בהרים. אתר כד איהו, לגבי טורי דחשוכא, דאקרי (מלכים א ט) תרמוד במדבר ולאן איהו אתר דתרמודאי, אלא תרמוד דאיהו במדבר בהרים, ותמן מתכנשי כל רוחין וסטרין אחרנין. וההוא נשרא הוה טאס לתמן, בשעתא חדא.

[זוהר חלק ג' - דף רל"ג ע"ב]

פיון דקאים על ההוא דוכתא, אגבה נשרא, ושלמה כתב פתקא, וארמי תמן, ואשתזיב מאינון רוחין. ונשרא הוה מסתפל גו חשוכא דטורין, לאתר דתמן עזא ועזאל, דאינון תמן אסירין בשלשלאי דפרזלא, נעיצן גו תהומי. ולית יכילו (ס"א רשו) לבר נש בעלמא (דף רל"ג ע"ב) למיעל תמן, ואפילו עופי שמיא, בר בלעם.

וכיון דנשרא מסתפל גו חשוכא רברבא, מאיך לתתא, ונטיל ליה לשלמה מלכא תחות גדפהא שמאלא, ומכסייא ליה. וקיימא על אלן שלשלאי, ואזלא ומקרבא לגבייהו, ושלמה כדין אפיק עזקא, (שורטיגא) דחקיק עליה שמא קדישא, ושוי בפומא דנשרא. ומיד, אינון הו' אמרי, כל מה דבעי שלמה מלכא, ומתמן הוה ידע שלמה חכמתא (עילאה). הךא הוא דכתיב, (מלכים א ט) ויבן וגו' את תרמוד במדבר בארץ. וכי בנינא הוה עביד בארץ. אלא מהו ויבן. אסתפל בסכלתנו, וידע לההוא דוכתא, למנדע ביה חכמתא. (עילאה כמה דאת אמר (נחמיה ח) ויבינו במקרא).

עד דהו' יתבי, הא נשרא אתיא לגבייהו, ושושנה חדא בפומה, ושדי קמיייהו, ואזלת לה, חמו וחדו. אמר רבי פנחס, ולאן אמינא לכו, דנשרא דא בשליחותא דמארה, אזלא ואתיא. שושנה דא, איהי שושן עדות דקאמינא, וקודשא בריך הוא שדר ליה לגבן.

פתח כמלקדמין ואמר, (תהלים ט) למנצח על שושן עדות מכתם לדוד ללמד. וכי שושן עדות מאי סהדותא סהיד. אלא שושן דא איהי סהדותא למעשה בראשית, ואיהי סהדותא לכנסת ישראל. סהדותא ליחודא עלאה, ודא איהו. בגין דשושנה דא אית בה תליסר עלין, וכלהו קיימין בעקרא חדא, ואית בה חמש עלין לבר תקיפין, דחפיין לדא שושנה ואגיבו עליה.

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

וכלא ברזא דחכמתא הוא, תליסר עלין, אלין תליסר מכלין דרחמי, דירתא פנסת ישראל מלעילא, וכלהו אחידן בעקרא חדא, (ד"א דאינון י"ג תיקונים דדיקנא תתאה דאריך אנפין, דאינון י"ג תיקונים עלאין דזעיר אנפין) ואיהו ברית חדא ודוגמא דברית (ס"א יחודא) יסודא דכלא. חמש תקיפין דסחרן עליה, אלין חמשין תרעין, חמש מאה שנין (דיסודא, יסודא (נ"א בבי מקדשא) ברית קדישא) דאילנא דחיי, אזלא בהו.

סהדותא לעובדא דבראשית. כל עובדא דבראשית, פלהו (ס"א חמש מאה שנין דיסודא ברית קדישא כלהו עובדא דבראשית תיבין וכו') תיבין ידיען בסוכלתנו, וקיימא בחושבנא אלהים דמעשה בראשית. אחזי לעילא, ואחזי לתתא. אחזי לעילא, ברזא דעלמא דאתי. ואחזי לתתא, ברזא דכנסת ישראל.

שושנה סהדותא לעובדא דבראשית, דקיימא בכל הני סימנין, דכתיב (ס"א דא) בראשית ברא אלהים, דא שושנה. תליסר עלין, (נ"א אינון) תליסר תיבין עד אלהים תננינא. ואינון: את, השמים, ואת, הארץ, והארץ, היתה, תהו, ובהו, וחשך, על, פני, תהום, ורוח. הא תליסר עלין דשושנה. חמש תקיפין דסחרן לאלין, אינון: מרחפת, על, פני, המים, ויאמר. הא חמש אחרנין. לבתר יהי אור, הא עיקרא ושרשא דשושנה דכלא ואחידן בה.

סהדותא ליחודא. חמש עלין תקיפין, שרשא ויחודא, דאחידן ביה תליסר עלין אלין. (דברים ו) שמע ישראל יי אלהינו יי, הא חמש עלין דשושנה. אחד, דא היא עיקרא ושרשא דכלהו אחידן ביה. רזא (ס"א סהדותא ליחודא. חמש תיבין שמע ישראל יי אלהינו יי, אינון חמש עלין תקיפין דשושנה. שרשא ויסודא אחידן ביה דא הוא אחד, ואיהו עיקרא ושרשא דכלהו אחידן ביה. תליסר עלין אלין רזא) דתליסר בחושבנא, גושפנקא דמלכא.

תא חזי, כגוונא (שיר השירים ב) דשושנה בין החוחים, הכי אינון ישראל בין עמין עובדי פוכבים ומזלות. והכי פנסת ישראל, בין שאר אכלוסין רברבן ממנן. כל זמן דשושנה קיימא אטימא, דלא פתיחא, לית בה ריחא, ולא סלקין לה, ולא מפקין לה מגו גובין, בשעתא דשושנה פתיחא, סלקא ריחא, כדין אפיקו לה מגו גובין. ויתהני בהו פנסת ישראל, שנאמר (שיר השירים ה) פתחי לי אחותי רעיתי, וקודשא בריך הוא לא שדרה לן אלא למיהך לאורחן.

[זוהר חלק ג' - דף רל"ד ע"א]

אמר רבי אלעזר לאבוהי, הא שמענא אלין שייפין אטימין, ברזא דקרבנין. שייפין אחרנין, רזא דלהון מאי. אמר ליה רבי (דף רל"ד ע"א) שמעון לרבי אלעזר, אלעזר ברי, כל שאר שייפין דלגו, רזא עלאה איהו.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, לבא הא אתמר, אבל לב דא איהו נורא דדליק, ואלמלא דזמין לגביה מלכא עלאה כנפי ריאה, דאתיין לקמיה רוחא, מרוחא דנשיב מגו בוסמין עלאין, הוה אוקיד לעלמא ברגעא חדא.

רעיא מהימנא ובחבורא קדמאה, אמר רעיא מהימנא, בוצינא קדישא, כל מה דאמרת שפיר, אבל מוחא איהו מים, לב איהו אש, ותרווייהו איהו רחמי ודינא, דא כפא רחמי, ודא כפא דינא. וקודשא בריך הוא מלך, עומד מכסא דין, דאיהו לב. ויושב על כפא רחמים, דאיהו מוחא.

וכד חובין מתרבין על אברים, ועל ערקין דלבא, דאיהו פרסיא דדינא. אתמר בלבא, (אסתר ז) והמלך קם בחמתו ממשתה היין, דאיהו יינא דאורייתא. ובזמנא דכנפי ריאה נשבין על לבא, (יחזקאל א) ואשמע את קול כנפיהם (אסתר ז) וחמת המלך שככה. דתריין כנפי ריאה, (שמות כח) והיו הפרובים פורשי כנפים למעלה סוככים בכנפיהם על הפפרת, דא כפורתא דלבא.

ובמאי וחמת המלך שככה. בגין דואשמע את קול כנפיהם (במדבר ז) וישמע את הקול, דא קול תורה, קול דקריאת שמע. וידבר אליו, בצלוחתא דפומא, דאיהו (תהלים נא) אדני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך.

וההוא רוחא דנשיב בכנפי ריאה, איהו אפיק קלא בקנה, דאיהו קנה חכמה קנה בינה. ואתמר בה, (יחזקאל לז) כה אמר יי מארבע רוחות באי הרוח. דאינון ארבע אתוון ידו'ד, והאי איהו רוח דדפיק בכל ערקין דלבא, דאתמר בהון, (יחזקאל א) אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו.

אמר בוצינא קדישא, ודאי רעיא מהימנא, דרגא דילך איהי, דביה וחמת המלך שככה. (תהלים קמד) אשרי העם שככה, בגימטריא משה. אמר ליה, בריך אנת בוצינא קדישא, בוצינא דדליק קמי מלכא ומטרוניתא. נר יי, איהי נשמה דילך.

אמר ליה, הא אמרת מוחא ולבא וכנפי ריאה, תרי כולייין מאי ניהו. אמר רעיא מהימנא, הא אוקימנא בכנפי ריאה, עושה מלאכיו רוחות, כולייין משרתיו אש לוחט. ואינון תריין כנפי ריאה, ותריין כולייין, לקבל ד' חיון דכרסייא. פרסייא, איהו לבא באמצעיתא.

וכן מוחא, אית ליה ארבע חיון, דאיהו פרסייא דרחמי. ומאי ניהו. ראיה שמיעה ריחא דבור. ראיה: אריה. שמיעה: שור. ריחא: נשרא. וד' אנפין וד' כנפין לכל חד. דבור: אדם איהו. אחיד עילא ותתא, דרועין דבהון וידינו פרושות כנפרי שמים. גוף אריה, ושוקים, (יחזקאל א) וכף רגליהם ככף רגל עגל. ועל גופא אתמר, (בראשית מא) מרפבת המשנה. משנה כתיב, לישנא דמתניתין. (ע"כ רעיא מהימנא).

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

פֶּתַח וְאָמַר, (בראשית יט) וַיִּי הַמָּטִיר עַל סְדוֹם וְעַל עַמּוֹרָה גְפֹרִית וְאֵשׁ, אָמַי אוֹקִיד לוֹן. בְּגִין דְּכַנְפֵי רִיָּאָה לָא נְשִׁיבוּ בְּהֵיאָ שְׁעָתָא. וְסִתְרָא דְכַנְפֵי רִיָּאָה, דָּא (תהלים סח) כַּנְפֵי יוֹנָה נַחֲפָה בְּכַסְף וְאִינוּן רְפָאֵל, וְצַדִּיקֵיִּאל. וְעַלִּיִּהוּ אֲתָמַר, (תהלים קד) עוֹשֶׂה מְלָאכְיוֹ רוּחוֹת, לְנִשְׁבָּא תְדִיר קָמִי מְלָכָא (ס"א לבא).

טְחוּל, פֶּתַח בּוּצִינָא קְדִישָׁא וְאָמַר, (קהלת ד) וְאָרְאָה אֶת כָּל הָעֲשׂוּקִים שְׁנַעֲשׂוּ תַחַת הַשָּׁמֶשׁ וְהִנֵּה דַמְעַת הָעֲשׂוּקִים. מֵאֵן אִינוּן עֲשׂוּקִים. אֲלִין יְנוּקִין דְּאִינוּן בְּתוּקָפָא דְאַמְחוּן. דְּסִלְקִין מֵעֲלָמָא, עַל יְדֵי מְלָאךְ הַמּוֹת. וְכִי מְלָאךְ הַמּוֹת קָטִיל לוֹן, דְּאִיהוּ עוֹשֶׂק. אֲלָא הֵדֵר וְאָמַר, וּמִיִּד עוֹשְׂקֵיהֶם כַּח וְאִין לָהֶם מְנַחֵם. מֵאֵן הֵהוּא כַּח. דָּא הוּא דְכַתִּיב, (בראשית א) יְהִי מְאֹרֶת בְּרַקִּיעַ הַשָּׁמַיִם. וְדָא הוּא מְאֹרֶת חֶסֶד וְאוֹ, וְדָא לִילִית, דְּאִיהִי מְמַנָּא דֵּהֵהוּא עוֹשֶׂק.

וְאִיהִי אֲקָרִי טְחוּל, וְאִיהִי אֲזֹלַת (משפטים קי"ד) וְחִיִּיכָא בִּינוּקִי, וּבְתַר עֲבֹדַת בְּהוּ וְרוּגְזָא וְדַמְעָה, לְמַבְכֵי עַלִּיִּהוּ. טְחוּל לְזִינָא דְכַבֵּד אֲזֹלָא. דָּא אַבְרִי בִּשְׁנֵי, וְדָא בְּרַבִּיעֵי בְּעוֹבְדָא דְבְּרָאשִׁית. וּבְגִין דָּא, לִית סִימְנָא טְבָא בִּשְׁנֵי וּבְרַבִּיעֵי. כְּבֵד מוֹתָא דְרַבְרָבִי, טְחוּל מוֹתָא דְזוּטְרִי.

רַעִיא מְהִימְנָא וּבְחַבּוּרָא קְדַמָּתָה, אָמַר רַעִיא מְהִימְנָא, וְדָאִי חָכִי הוּא, דְכַבֵּד אִיהוּ דְרָגָא דְעָשׂוּ. עָשׂוּ הוּא אָדוּם. הוּא כְּנִישׁ כָּל דְמִין, בֵּין צְלוּלִין, בֵּין עֲכוּרִין. וְלֹא אַבְחִין בֵּין טַב לְבִישׁ. לָא עֲבִיד אֲפֻרְשׁוּתָא בִּינֵיהוּ. לְבָא אִיהוּ יִשְׂרָאֵל, דְאַבְחִין בֵּין טַב לְבִישׁ, בֵּין דָּם טָמֵא לְדָם טָהוֹר, וְלֹא נָטִיל אֲלָא בְרִירוֹ וְנִקְיֹ דֵּהֵהוּא דְמָא, כְּבוֹרֵר אוּכַל מַגּוּ פְסוּלַת.

[זוהר חלק ג' - דף רל"ד ע"ב]

סדר הלימוד ליום כד אייר [יום 231 בשנה]

וּלְבַתֵּר דְנָטִיל לְבָא, דְאִיהוּ יַעֲקֹב, בְּרִירוּתָא דְדָמִים, דְאִיהוּ לְעִילָא. וְאֲשֵׁתָאֵר כְּבֵד דְאִיהוּ (דף רל"ד ע"ב) עָשׂוּ בְּפְסוּלַת. אִיהוּ כְּעִיס עֲלִיהָ בְּמַרְהָ, דְאִיהִי גִיְהֵנָם, דְאַתְבְּרִיאַת בְּיוֹמָא תְנִינָא, מוֹתָא דְרַבְרָבִי, וְאִיהִי נוֹקְבָא בִישָׁא, אֵשׁ זָרָה, עֲבוּדָה קָשָׁה, עֲבוּדָה זָרָה קָרִינָן לָהּ.

וּבְגִין דְמִינָה אֲתַעֵר כְּעַס לְכַבֵּד, אוֹקְמוּהָ רַבְּנָן בְּמִתְנִיתִין, כָּל הַפּוֹעֵס כְּאִילוֹ עוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה. וְלֹא עוֹד, אֲלָא דְלִית שְׁרִיפָה וְחַמִּימוֹת בְּכָל מַרְעִין דְאַבְרִין דְגוּפָא, אֲלָא מְמַרְהָ. דְאִיהִי אֲדִלִיקַת בְּשִׁלְהוּבִין עַל עֲרָקִין דְכַבֵּד, וּבְעֵי לְאוּקְדָא כָּל גּוּפָא. וְאִיהוּ כְּגוּוּנָא דְיָמָא, כֵּד אִיהוּ כְּעִיס, דְגִלִי יָמָא סִלְקִין עַד רְקִיעָא, וּבְעוּ לְנַפְקָא מְגַבּוּלֵיהוּ, לְתַבְרָא (ס"א לחרבא) עֲלָמָא. אִי לָאו שְׁכִינְתָא, דְאִיהִי לַחּוּלָה כְּחוּל

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דַּאֲסַחַר לִימָא, דְּלֵא נִפְקַת מִפּוֹמָהָא, אוּף הֵכִי שְׂכִינְתָא אֲסַחַרְתָּ לְגוּפָא, וְסִמְיָךְ לִיה, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר, (תהלים מא) יִי יִסְעֵדְנּוּ עַל עֵרֶשׁ דְּוִי.

וּבְגִין דָּא אוּקְמוּהָ מְאָרִי מִתְנִיתִין, הַמְבַקֵּר אֶת הַחוֹלָה, לָא לִיתִיב לְמִרְאֲשׁוֹתֵינוּ, מְשׁוּם דְשְׂכִינְתָא עַל רִישֵׁיהָ. וְלֵא לְרַגְלוֹי דְמִלְאָךְ הַמּוֹת לְרַגְלוֹי. הָאִי לָאוּ לְכָל בַּר נֶשׁ, אֲלֵא לְבִינּוֹנִי. אֲבָל לְצַדִּיק גְּמוּר, יִי יִסְעֵדְנּוּ עַל עֵרֶשׁ דְּוִי, עַל רִישֵׁיהָ. וְשְׂכִינְתָא אֲסַחַר גּוּפִיהָ, עַד רַגְלוֹי. וּבְגִין דָּא אֲתַמַּר בִּיעֻקְבָּ, (בראשית מט) וַיֹּאסֶף רַגְלָיו אֶל הַמַּטָּה, וְדָא שְׂכִינְתָא דְאַתְמַר בָּהּ, (ישעיה סו) וְהֶאֱרִץ הַדּוֹם רַגְלֵי. לְרִשְׁעֵי גְמוּר, מִלְאָךְ הַמּוֹת אֲסַחַר לִיה בְּכָל סַטְרָא. וְדָא יֵצֵר הָרַע, דְּמִלְאָךְ הַמּוֹת אֲסַחַר לִיה בְּכָל סַטְרָא, חֲרָבָא דִּילֵיהָ, דְּפָנֵינוּ מוֹרִיקוֹת, בְּטַפְּהָ חֲדָא מְאִינּוֹן ג' טַפּוֹת, דְּזָרִיק בֵּיהָ. הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, (משלי ה) וְאַחֲרִיתָהּ מָרָה כְּלַעֲנָה. כְּפִד דָּא דְכוּרָא. יוֹתֶרֶת הַכְּפִד נּוֹקְבָא. (עד כאן).

קִיבָה, אִיהוּ דְרַגָּא חַד מִשְׁתִּין דְּמוֹתָא. וְדָא אֲתַקְרִי תְרַדְמָה. עֲסַטְרָאָה (נ"א עסירטא), דְּרַגָּא שְׁתִּיתָאָה דְּמִלְאָךְ הַמּוֹת. וּמַגּוּ דְאַתִּי מְרַחֵיק, אִיהוּ מְסַטְרָא דְּמוֹתָא. וְלָאוּ מוֹתָא. רְמִזָּא, חַד מִשְׁתִּין דְּמוֹתָא.

רַעֲיָא מְהִימְנָא אֲמַר רַעֲיָא מְהִימְנָא, בְּתַר דְּגוּפָא אִיהוּ מְאִילְנָא דְטוֹב וְרַע, לִית אֲבַר בְּגוּפָא, דְּלֵא אִית בֵּיהָ יֵצֵר הָרַע וְיֵצֵר טוֹב, לְבִינּוֹנִיִּים. וְלְצַדִּיקִים גְּמוּרִים, תְּרִין יִצִירוֹת, דְּדַכְר וְנוֹקְבָא, תְּרוּוִיָּהוּ טוֹבִים. כְּגוּוֹנָא דְחַתָּן וְכֻלָּה. לְרִשְׁעִים גְּמוּרִים, תְּרִין יִצִירוֹת בִּישִׁין, דְּכַר וְנוֹקְבָא, בְּכָל אֲבַר וְאֲבַר, מְסַטְרָא דְסַמָּאל וְנַחֲשׁ.

וּבְגִין דָּא מְסַטְרָא דְאַילְנָא דְטוֹב וְרַע, קִיבָה אִית בָּהּ תְּרִין דְרַגִּין. דְּהֵכִי אוּקְמוּהָ רַבְּנֵי, קִיבָה יִשָּׁן. וְאִית שִׁינָה, אַחַת מִשְׁתִּין בְּמוֹתָא. וְשִׁינָה, אַחַת מִשְׁתִּין בְּנְבוּאָה. וּבְגִין דָּא אוּקְמוּהָ רַבְּנֵי מְאָרִי מְתִיבְתָא, (זכריה י) הַחֲלוּמוֹת שְׂוֹא יְדַבְרוּ, וְהַכְּתִיב (במדבר יב) בְּחִלּוֹם אֲדַבֵּר בּוֹ. לֵא קִשְׂיָא, כָּאֵן עַל יְדֵי שַׁד. כָּאֵן עַל יְדֵי מִלְאָךְ. חֲלוֹם עַל יְדֵי מִלְאָךְ, חַד מִשְׁתִּין בְּנְבוּאָה. חֲלוֹם עַל יְדֵי שַׁד, אִיהוּ שְׂוֹא, מְסַטְרָא דְּמוֹתָא. וְאִיהוּ תַבְּנֵי, דְּהֵכִי אוּקְמוּהָ, כְּשֵׁם שְׂאִי אֲפֻשֵׁר לְבַר בְּלֵא תַבְּנֵי, כִּךְ אִי אֲפֻשֵׁר לְחֲלוֹם בְּלֵא דְבָרִים בְּטָלִים.

אֲצִטּוּמְכָא דָּא קְרַקְבֵן נְקֻלָּה. וְאוּקְמוּהָ רַבְּנֵי, קוּרְקֵבֵן טוּחֵן, דְּאִיהוּ נְטִיל כְּלָא, וְשׁוּחַק, וּמְשַׁדֵּר לְכָל אֲבָרִין. אִי אֲבָרִין בְּלֵא חוּבִין, כְּגוּוֹנָא דְאוּקְמוּהָ רַבְּנֵי, דְּאִית מְלִין דְּמַעַכְבִּין יַת קְרַבְנָא, דְּלֵא נַחֲת לְקַבְלָא לִיהָ, הַהוּא דְשַׁדֵּר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְקַבְלָא דוֹרוּנָא דִּילֵיהָ. דְּאִית דְּמַקְבֵּל לִיהָ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עַל יְדֵי אַרְיָה, דְּאַתְמַר בֵּיהָ (יחזקאל א) וּפָנֵי אַרְיָה אֵל הַיְמִין לְאַרְבַּעַתָּן. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא רְכִיב עָלֶיהָ, וְנַחֲת בֵּיהָ, לְקַבְלָא הַהוּא דוֹרוּנָא.

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

ואית דורונא דמקבל ליה על ידי שור, דאתמר ביה (יחזקאל א) ופני שור מהשמאל לארבעתן. ואית דורונא, דמקבל על ידי דנשר, דאתמר ביה (יחזקאל א) ופני נשר לארבעתן. דאינון שתי תורים, או שני בני יונה. ואית דורונא, דמקבל ליה על ידי דאדם דכתיב ביה, (ויקרא א) אדם פי יקריב מכם קרבן ליי. בדיוקנא דהוא דאתמר ביה. (יחזקאל א) ודמות פניהם פני אדם. ידו"ד נחית עליהו, לקבלא דורונא.

[זוהר חלק ג' - דף רל"ה ע"א]

ואית חיון טבעיות, ממנו על גופין, דאינון מארבע יסודין, ואינון דכין. ולקבליהו ארבע חיון דורסין, מסאבין, (נ"א מלאכין ממנו) על ד' מריין, דאינון: מרה חורא, מרה סומקא, מרה ירוקא, מרה אוכמא. ואית חיון שכליות, דסחרין לכרסייא. ואית לעילא מנייהו, וגבוהים עליהם, ואינון חיון אלהיות, מסטרא דקדושה. ואית חיון דסטרא אחרא. ואתקריאו אלהים אחרים. ואלהיות דקודשא, אלהים חיים. ואלין אלהיות דקדושה, אתקריאו אלהי האלהיות, ועלת על פלא, אל אדון על כל המעשים. וכל זינא אזיל לזיניה. ובגין דאית אלהים אחרים, אמר עליהו, (שמות כב) זובח לאלהים יחרם בלתי לידו"ד לבדו. בגין דלא יתערב אלהים חיים עם אלהים אחרים. (ס"א ובחבורא קדמאה) (עד כאן)

(דף רל"ה ע"א) אצטומכא דא, נטיל ושחיק, ומשדר לכל סטרין דלתתא, ומניה אתזנו תתאי. מאינון שתין שמרים לתתא, כל אינון רוחין וסטריין אחרנין דאיתזנו בליליא, מאינון אברים ופדרים. ושאר נטלין כל שייפין, ונטיל כלא כבד, וקריב ללב, כמה דאתמר. ודא איהו דכתיב, (יחזקאל א) ופני אריה אל הימין. ועל דא אתחזי על מדבחא, כגוונא דאריה אכיל קרבנין. מכאן ולהלאה כל שאר שייפין, ברוא דגופא כגוונא דלעילא.

רעיא מהימנא אמר רעיא מהימנא, בוצינא קדישא, ודאי אצטומכא בקדמיתא נטיל כלא, עד שית שעתיין, ואופה. קרקבו, איהו אופה. וריאה, איהי משקה. לבא מלפא. ואינון תריין, אינון ודאי אופה ומשקה, למיהב למלפא, משפירו דכל מאכלין ומשקין, רישא דכלהו, מבחר לכלהו. והיינו דכתיב, (שיר השירים ה) אריתי מורי עם בשמי אכלתי יערי עם דבשי שתיתי ייני עם חלבי. לבתר, אכלו רעים, שאר אברים, דאינון חילין ומשריין דמלפא, דפליג לון מזונא, על ידי שר האופים. שתו ושכרו דודים, על ידי שר המשקים.

וכבד איהו לימינא דבר נש. ובגין דא, ופני אריה אל הימין לארבעתן לימינא דמלפא, דאיהו לבא. טחול, לשמאלא. אלין אינון מסטרא אחרא, ופני שור

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מהשמאל. משקה חמרא מזוג במיא למלפא. ואריה אכיל, דא כבד, פניש מזונא קמי מלפא, דאיהו לבא.

ואית לאקשווי על האי. אי כבד איהו עשו, איך הוא מתקן מזונא ללבא. אלא ודאי לבא איהו פגוונא דיצחק. כבד עשו, דאיהו הצד ציד. ויימא ליה, (בראשית יו) יקום אבי ויאכל מציד בנו. אלן אינון צלותין, דאזלין ומתתרכין מעניי, ויצחק בצערא וביגונא, דלא יכלין לכוונא לצלותא. ובגין דא לא אמר ויאכל מציד, אלא ויאכל מציד בנו. (שמות ד) בני בכורי ישראל. פגוונא דא, לית לון לישראל מזונא בגלותא, אלא על ידי אומין דעלמא.

אבל כד אינון בארעא דישראל, מזוניהון על ידי שכינתא. ויהון תרין פנפי ריאה משקין אומה, שר המשקים. ותרין פולין האופים, דמבשלין הזרע דנחית מן מוחא, ומבשלין מיא דמקבלין מכנפי ריאה. ולבתר דייכול מלפא, דאיהו לבא, אתמר בתרין פליין דיליה, אכלו רעים. ולתרין פנפי ריאה, שתו ושכרו דודים.

דלבא איהו פסא דין, ארבע חיון שליחן דיליה. תרין פנפי ריאה, ותרין פליין, דכנפי ריאה ופניהם וכנפיהם פרודות מלמעלה, לקבלא עליהו מלפא, דאיהו (ישעיה יא) רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת יי. דיתיב על פרסייא, דאיהו לבא, דכל אינון דפיקין מתנהגין אבתריה, כחייילין בתר מלכיהון.

ורוחא דנשיב מכנפי ריאה, נשיב על תרי נוקבי חוטמא. ואיהו קריר וצנינא משמאלא. וחס מימינא. ומסטררא דמוחא דאיהו פרסייא דרחמי, איהו רוח קר לימינא, דחסד. וחס משמאלא דגבורה, דתמן לבא. ומוחא מזיג ביה, באמצעייתא דתרווייהו. אוף הכי לבא מזיג, מקור וחום. ומוחא אוף הכי, דמקבלין דין מדין.

ושמרים דכלא, נטיל טחול, ומשריין דיליה, דאינון עבדים ושפחות, דאמר עליהו שלמה, (קהלת ב) קניתי לי עבדים ושפחות. תרין פולין אתקריאו אשים, על שם אשים דלעילא, דאתמר בהו (דברים יח) אשי יי ונחלתו יאכלון.

ובקנה שית עזקאן, דעלייהו אתמר, (תהלים כט) הבו ליי בני אלים. דבהון סליק קלא, דאתפליג לו' קלין דשכינתא. ושביעאה סליק לפומא, דאיהו פרסייא. ושית עזקאן דקנה, אינון פגוונא דשית דרגין דכרסייא דמלפא. וקנה איהו סלם, דביה (בראשית כח) מלאכי אלהים עולים ויורדים בו, דאינון תבלים סלקין ביה מלפא (נ"א מלבא), ורוחין דאורא (חורין נפקין) נחתין ביה בלבא, לקררא חמימותא, דלא לוקיד גופא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וכד רוחא נחית, נחית בכמה רוחין, כמלכא עם חיליה. וכנפי ריאה מקבלין לרוחא, דאיהו מלכא עלייהו, כמה דאמינא. (יחזקאל א) ופניהם וכנפיהם פרודות, (שמות כה) והיו הכרובים פורשי כנפים למעלה.

[זוהר חלק ג' - דף רל"ה ע"ב]

אי זכאן אברין דבר נש בפקודין דעשה דמלכא עלאה דאיהו רוח הקדש, נחית בסלם, דאיהו גרון, בכמה רוחין קדישין, דאתמר עלייהו, (תהלים קד) עושה מלאכיו רוחות וסלקין לקבל אלין הבלים דלכא, דאתמר עלייהו, משרתיו אש לוהט. ועלייהו אתמר (תהלים כט) קול ידו"ד חוצב (דף רל"ה ע"ב) להבות אש. בגין דליכא אדני, דמניה סלקין להבות אש בפומא דאיהו ידו"ד, דנחתין עמיה כמה רוחין דקדושה, מארבע אתון יהוה. דאתמר עלייהו, (יחזקאל לו) כה אמר ידו"ד מארבע רוחות באי הרוח.

קנ"ה, איהו קנה חכמה קנה בינה, דאינון לימינא דחסד, ולשמאלא דגבורה. תפארת, סלם באמצעיתא, בגופא כליל תרין דרועין, וגוף וברית, ותרין (סטרין) שוקין. לקבל שית עזקאן דקנה.

וכד נחית ידו"ד ללבא, לגבי אדני, מתחברין דינא ברחמי בלבא. דאיהו יאהדונהי. וכד סליק אדני לפומא, דאדני שפתי תפתח, לקבלא יהוה בפומא, לאתחברא תמן תרין שמהן בחבורא חדא, יאהדונדי, כגוונא דמתחבראן בלבא. ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין, מי שאין תוכו כפרו אל יכנס לבית המדרש, אי לית לון פומא ולבא שוין. (עד כאן).

קנה שית עזקאן בקנה, מתחבראן כחדא, ואינון אקרון בני אלים, מפקי רוחא לנשבא על עלמא. ואתיין מסטרא דגבורה. וכד אינון מתחברן כחדא, אינון כגוונא דשופר. ואלין אקרו שופר, שופר של איל של יצחק. אלים בני בשן, הבו ליי בני אלים. אלים דיצחק, ומפקין רוחא וקלא. וההוא קלא נפיק, ואערע בעבי מטרא, ואשתמע לברייתא לבר. ועל דא כתיב, (איוב כו) ורעם גבורותיו מי יתבונן. דודאי מסטרא דגבורה קא אתיין. ובגין דא (ס"א ומה אמר ההוא קלא, קול יי על המים אל הכבוד וגו') אל הכבוד הרעים יי על מים רבים. אל הכבוד רועם לא כתיב, אלא אל הכבוד הרעים, על ידא דבני אלים. ולית מאן דידע בשבחה דהאי קלא, הדא הוא דכתיב מי יתבונן.

רעיא מהימנא ובחבורא קדמאה, פתח רעיא מהימנא ואמר, ווי לון לבני נשא, דאינון אטימין לבא, סתימין עיינין, דלא ידעין אברים דגופיהון על מה אינון מתתקנין, דהא קודשא בריך הוא (נ"א קנ"ה) תלת חילין כלילין ביה, חד הבל, דאיהו להב אש, דנפיק מן לבא ואתפלג לז' הבלים, דאמר קהלת. תניינא, אויר

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דְּעָאֵל לְגַבְיָהּ מְלָבֵר. תְּלִיתָאָה, מִים דְּכַנְפֵי רִיאָה, דְּאִינוּן דְּבוּקִים בְּקִנְהָ. וּמִתְלַת אֲלִין
אֲתַעְבִּיד קוּל, מִים וְרוּחַ וְאֵשׁ, וּמִתְפְּלַג כָּל חַד לְוֹ, וְאִינוּן ז' לְהַבִּים, ז' אֲוִירוֹת, ז'
נְחָלִים.

וְכַד אַעְרְעוּ לְהַבִּים דְּלָבָא, בְּעַבְי מְטָרָא, דְּאִינוּן כַּנְפֵי רִיאָה, אֲרַח קִנְהָ דְרִיאָה.
הָאִי אִיהוּ וְרַעַם גְּבוּרוֹתֵיו מִי יִתְבוּנוּן. דְּבִיהָ לֵב מִבִּין בְּבִינָה, דְּאִיהִי בְּלָבָא לְשִׁמְאָלָא,
גְּבוּרָה. וְחֶסֶד לְיִמִּינָא, מִים דְּכַנְפֵי רִיאָה. וְתַמְן חֲכֵמָה מוּחָא, וּמְנִיָּה, (שִׁיר הַשִּׁירִים ד'
מְעִין גְּנִים בְּאֵר מִים חַיִּים וְנוֹזְלִים מִן לְבָנוּן. דְּאִיהוּ לְבוּנָא דְמוּחָא, נוֹזְלִים עַל קִנְהָ
דְרִיאָה. בְּתַר דְּאִסְתְּלִקוּ עֲנָנִים דְּבִינָה לְגַבֵּי מוּחָא.

וְרוּזָא דְמַלְחָה (שִׁיר הַשִּׁירִים ג') מִי זֹאת עוֹלָה מִן הַמְדַבֵּר פְּתִימְרוֹת עֶשֶׂן. וְדָא עֶשֶׂן
הַמְעַרְכָּה, דְּסָלִיק מִן לָבָא לְמוּחָא. דְּכָל רוּחִין דְּעֵלְמָא, לֹא זִזִין לִיהָ מֵאֲתַרְיָה. חֲכֵמָה:
כַּח מ'ה. פַּח: בְּלָבָא. מַה: בְּמוּחָא. קִנְהָ: תְּפִאָרַת, כְּלִיל ו' סְפִירָאָן. ו' דְּרָגִין אִינוּן
לְכַרְסֵיָא, דְּאִיהִי אִימָא. לְנַחְתָּא חֲכֵמָה לְגַבְיָהּ, מִן מוּחָא לְלָבָא, דְּבִיהָ לֵב מִבִּין. וּבְגִין
דָּא, (מְשַׁלֵּי ד') קִנְהָ חֲכֵמָה קִנְהָ בִינָה. בִּיהָ אֲבָא נַחֲתָא. בִּיהָ אֲבָא סָלִיק. וְהָאִי אִיהוּ
סָלֵם דְּבִיָּה (ס"א עוֹלִים וְיוֹרְדִים בּו) עוֹלִים תְּרִי, וְיוֹרְדִים תְּרִי. (ע"כ רַעִיא מֵהִימְנָא).

וְשֵׁט דְּבַלְע מִיכְלָא, וּמִתְמַן עָאֵל לְכֻלְהוּ שְׁיִיפִין, דְּאִיהִי (ס"א דָּא אִיהוּ רוּזָא) בְּדַרְגָּא
דְּאֲשִׁים. אֲשִׁים אִינוּן קָרְבִין מִיָּד, וּבְלַעֵי וְנִטְלֵי כְּלִיל (ס"א כְּלָא) מְגוּ אֲשָׁא עֲלָאָה,
דְּכְלִיל לָאֲשִׁים. וְרוּזָא דָּא, (דְּבָרִים יח) אֲשִׁי יי וְנַחְתָּלוּ יֵאֱכֻלוּן. אֲלִין אֲכֻלִין וּבְלַעֵין,
וְשָׂאֵר לָא אֲכֻלִין הָכִי.

וְכָל בְּנֵי עֵלְמָא (ס"א לְבַר) לְבַד, לֹא יִדְעִין אִיךָ אֲכֻלִין, וְלֹא רִזָּא דְלַהוּן, אֲלָא
דְּרָגִין דְּלָגוּ אִינוּן יִדְעִין, וְנִטְלִין מְנִיָּהוּ. וְשֵׁט לִית לִיהָ בְּדִיקָה מִבְּחוּץ, דְּלֹא יִדְעִי,
אֲלָא מִבְּפָנִים יִדְעִי וְנִטְלֵי עַד דְּעָאֵל לְבֵי טוּחְנָא, וְאֲשִׁתְּחִיק וְאֲתַבְּשֵׁל. וְנִטְלֵי כְּלָא
כְּבֵד כְּמָה דְּאֲתַמַּר. מֵאֲלִין אֲשִׁים נִפְקִי דְּרָגִין, דְּאֲקֻדְמֵי וְנִטְלֵי מְכַבֵּד בְּקַדְמִיתָא, (וּמֵאֵן
אִינוּן, אֲלִין) הַטוּחְנוֹת, אֲכֻלֵי קָרְבָּנִין וְטַחְנִי. וְעַל דָּא מְדַאֲתַחֲרַב בֵּי מְקַדְשָׁא כְּתִיב,
(קְהֵלֵת יב) וּבִטְלוּ הַטוּחְנוֹת כִּי מַעֲטוּ. אֲלִין טַחְנִין בְּקַדְמִיתָא.

[זוהר חלק ג' - דף רל"ו ע"א]

כִּיּוֹן דְּאֲתַטְחֵנוּן, אִינוּן דְּשִׁלְטֵי עֲלֵיָהוּ, בְּלַעֵי וְנִטְלֵי, וְאֲקֻרוּן וְשׁ"ט. אֲמַאי. אֲלָא
וְשֵׁט, דְּיִקְנָא דְּוֹא"ו, (דף רל"ו ע"א) אִיהוּ וְשֵׁט כְּפוּף. וְלְבַתֵּר, שֵׁט לְמִיכָל מְשִׁתָּא,
חֲמָרָא וּמִיא. דְּכְתִיב, (בְּמִדְבָר יא) שֵׁטוּ הָעַם וְלָקְטוּ. מִיכְלָא לְמִיכָל, מְשִׁתָּא חֲמָרָא
וּמִיא, נְסוּכָא דִּיין, וְנְסוּכָא דְּמִים.

בְּהָאִי וְשֵׁט עָאֵל וְאֲשִׁתְּאִיב בְּרִיאָה, אֲלִין שְׂרָפִים, (ס"א שְׁיִיפִין) בְּשִׁלְהוּבִיתָא דְלַהוּן
נִטְלֵי מְשִׁתָּא, וְאֲקֻרוּן רִיאָה, בְּחִבּוּרָא חֲדָא, וְאֲשִׁתְּאִיב כְּלָא בְּהוּן. וְכָל אֲלִין, נִטְלִין

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כל חד וחד, פדקא חזי ליה. ומדחרב בי מקדשא, (קהלת יב) ובטלו הטוחנות פי מעטו בלהו. דאזעירו דיוקנייהו ומזונייהו, ולית יומא דלית ביה מארה, ארים קליה רבי שמעון ואמר, ווי ירושלם קרתא קדישא, ווי לעמא, דכל טבאן אלין אבדין, רברבן גיברין ממנן אזעירו דיוקנייהו, על דא בכו חברייא. אמרו, ווי רבי, כד תסתלק מן עלמא, מאן יגלה רזין סתימין עמיקין כאלין, דלא אשתמעו מן יומא דשלמה מלכא, ועד השתא. זכאה דרא דשמעין מלין אלין, וזכאה דרא דאנת בגויה, ווי לדרא דישתארון יתמין מנף.

רעיא מהימנא ובחבורא קדמאה פתח רעיא מהימנא ואמר, והא כתיב, ושפתותינו שבח כמרחבי רקיע. ושבע רקיעין אינון: וילון. רקיע. שחקים. זבול. מעון. מכון. ערבות. שחקים. דבהון ריחים דטוחנים מן לצדיקים לעתיד לבא. ואינון אקרון שחקים, על שם (שמות ל) ושחקת ממנה הדק, ואינון נצח והוד, עלייהו אתמר (ישעיה מה) ושחקים יזלו צדק, דאיהי שכינתא תתאה.

וילון, דביה מכנים ערבית ומוציא שחרית. רקיע, איהו יסוד. דביה נהרין שמשא וסהרא, דאיהו עמודא דאמצעיתא ושכינתא תתאה. הדא הוא דכתיב, (בראשית א) ויתן אותם אלהים ברקיע השמים להאיר על הארץ. וצדיק אות, בין נצח והוד. ועדות, בין תפארת ומלכות.

נצח והוד תרין פלגי גופא אינון, כגוונא דתרין תאומים. ובגין דא אתקריאו שחקים. תרווייהו כחדא ו'ו אינון, מן ושט, מסטרא דשמאלא. ואינון תרין טוחנות, מסטרא דימינא. (שמות יג) ויקח משה את עצמות יוסף עמו. עצמות צדיק יסוד עלמין, דרגא דיוסף הצדיק. ועלייהו אתמר, את קרבני לחמי לאשי. ולית לחם, אלא אורייתא, (משלי ט) לכו לחמו בלחמי. ואינון: אשכלות דצדיק. וצדיק, עץ פרי. ובגיניה אתמר, (במדבר יג) וישאוהו במוט בשנים. ואמאי במוט. בגין דלא הוה תמן צדיק.

ובגינייהו אתמר ביה, (תהלים נה) לא יתן לעולם מוט לצדיק, דאיהו עץ, דאתמר ביה, (במדבר יג) תיש בה עץ אם אין. אעקרו עץ דאיהו צדיק, אלין דאפיקו שום ביש על ארעא, וגרמו, וישאוהו במוט בשנים, ו'ו.

עלייהו אתמר, סחטה ענבים. צדיק יסוד, ביה סוד, דאיהו יין המשומר בענביו מששת ימי בראשית. דאינון ו' דרגין דאת ו'. ואינון שרפים, ו'ו, (ישעיה ו) יש כנפים לאחד. משמאלא. ואינון אפיקו מים מימינא. וצחין בשלהוביתא דלהון מסטרא דגבורה, ושואבין מסטרא דחסד.

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

ועלייהו אתמר, (תהלים קד) עושה מלאכיו רוחות, מסטרא דעמונדא דאמצעיתא, דנשבין על לבא, דאיהו דרגא עשיראה ברוחא דקודשא, דאיהו בינייהו. ואיהו ו', אות בצבא דיליה, כליל ו' פרקין דתריין שוקין, דכתיב בהו (שיר השירים ה) שוקיו עמודי שש, ודא צדיק אות ברית.

ו' עלאה, תפארת. בין שית פרקין דתריין דרועין. ובגין דא, ו' ו', גוף וברית חשבינן חד. ואינון (שמות כה) פורשי כנפים למעלה, לקבל ו' עלאה עלייהו. ומסטריה, אתקריאו נביאי האמת. סוככים בכנפיהם על ברית, דאיהו ו' תננינא, (משלי י) וצדיק יסוד עולם. ובגין דא, נצח והוד, טוחנים מן לצדיקניא, דאינון מסטרא דצדיק יסוד עולם, דאיהו בינייהו. ובגין דא אתקריאו טוחנות.

ומסטרא דושט, (במדבר יא) שטו העם ולקטו, אינון לקוטות דפסקות דמתניתא. וטחנו בריחים, מהכא, מאן דאפיק מלין דאורייתא, צריך למטחן לון בשניים, ולאפקא מלין שלימין, ואינון מלין אתקריאו שלמים. ואוחרנין, דאינון שטיין, דאכלין מלין בהלעטה, ולא טוחנין לון בטוחנות דלהון ובשינהון, מה פתיב בהו, (במדבר יא) הפשר עודנו בין שניהם ואף יי חרה בעם, דאינון, מגזעא דמאן דאמר (בראשית כה) הלעיטני נא. ונצח והוד אתקריאו כרובים.

[זוהר חלק ג' - דף רל"ו ע"ב]

ותמניא אינון: חכמה, בינה, גדולה, גבורה, תפארת, מלכות, נצח, הוד, צדיק, עטרה על רישיה. דאיהו לית ליה זוג. ומאי עטרה דיליה. פתר עליון. ובגיניה (דף רל"ו ע"ב) אוקמוה מארי מתניתין, העולם הבא אין בו לא אכילה ולא שתיה אלא צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם. והיינו דאוקמוה, אמרה שבת קמי קודשא בריך הוא, לכלהו יומי נתת בן זוג ולי לא נתת בן זוג. (ע"כ רעיא מהימנא) (רעיא מהימנא רי"ג ע"א)

פתח רבי שמעון ואמר, (דברים ו) שמע ישראל יי אלהינו יי אחד. ע' רברבא, ד' אוף הכי. וסימנא דא עד. היינו דכתיב, (שמואל א יב) עד יי בכם. אשתארון אתוון ש"מ, מ' פתוחה. מאי טעמא לא סתימא, בגין דם' סתימא, מלפא (ס"א עלמא) עלאה. מ' פתיחא, מלפא (ס"א עלמא) תתאה. אתוון אחרנין, אשתארו א"ח, (משלי כה) פבוד אלהים הסתר דבר פתיב.

אשכחנא בספרא דרב המנונא סבא, כל מאן דמייחד יחודא דא בכל יומא, חדוה זמינא ליה מלעילא, מרזא דאתוון אלין, ש"מ מהאי סטרא. א"ח, מהאי סטרא. ומצורף אתוון, למפרע (שדי) שרי, ובמישר (חיים) סיים. וסימן אשמה. דכתיב, (תהלים קד) אנכי אשמה ביי. ממש. דא יחודא קדישא. ושפיר איהו. והכי הוא בספרא

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דחנוך, דאמר פי האי גוונא, דמאן דמייחד יחודא דא בכל יומא, חדוה זמינא ליה מלעילא.

תו אית ביה ש"מ, דאתפליל מן ע' רברבא. אלין שבעין שמהן ברוא דאבהן קדישין, ודא הוא שמע: שם ע'. ישראל, יי, אלהינו, יי, אלין ארבע בתי דתפלין, דאחיד לון א"ת. תהוא דאמר (שיר השירים ה) פתחי לי אחותי רעיתי. ד': דא קשר של תפלין, דהיא אחידת בהו. רוא לחפימין אתמסר, דלא לגלאה. שתיק רבי שמעון. בכה וחיך, אמר, אימא, דהא ודאי רעוא אשתכת, ולית כדרא דא עד דייתי מלפא משיחא, דיהא רשו לון לגלאה.

תרין רצועין נפקין, מסטרא דא ומסטרא דא, רוא דתרין ירכין דלתתא דהאי א"ת, דנביאי קשוט אחידן בהו. דהא מלעילא נפקין תרין רצועין, רוא דתרין דרועין, מימינא ומשמאלא, ודל'ת אתאחידת בהו. לבתר נחתא, ואתפשטו ירכין לתתא. פיון דהיא אתאחידת לעילא כדקא יאות, נחתא לתתא, לאתאחידא באכלוסהא. וכד איהי אתאחידת, אחידא בשפולי ירכין, ורשימו דיוד ברית קדישא עלה מלעילא, כדין איהי אתאחידת ביחודא חד.

יו"ד דא איהי רוא דברית, (ועל דא) כל מאן דנטר ברית דא, איהו אשתזיב לעילא, ואשתזיב לתתא. (מנא לן) פנחס, בגין דאיהו קני על ברית דא, אשתזיב מן דינא עלאה, ומן דינא דלתתא, ובגין כך אתרשם יו"ד דא בגווייה, הדא הוא דכתיב, פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן וגו'.

יו"ד דא, אצטריך דלא יתעדי כלל מגו תפלה דיד, דלא יעביד פרודא. וכל חדוה דילה, בהאי י'. איהו יו"ד דא בדכורא איהי, ולא בנוקבא, איהו צדיק, ואיהי צדק. ובגין כך, אתקריבת בהדה, ומאן דרחיק ליה מאתר דא, רחיק הוא מעדוונא דעלמא דאתי.

בדכורא איהו צדיק, ואיהי צדק בלא יו"ד. איהו איש. ואיהי אשה, בלא יו"ד. ובגין כך חדוה (נ"א תיובתא) דילה, לאתקרבא בה, ולא תעדנא בהדה. מאן דרחיק עדוונא דא, ירחקון ליה מעדוונא דלעילא. ועל דא פתיב, (שמואל א ב) פי מכבדי אכבד וגו'.

תא חזי, פנחס קאים קמי דינא תקיפא דיצחק, וסתים פרצה, בגין כך אשלים לגבי פנחס רוא דיצחק. קם קמי פרצה דכתיב, (תהלים קו) ויעמוד פנחס ויפלל. קם בפרצה קמי דינא דיצחק, בגין לאגנא עליהו דישראל. (ס"א פנחס קאים קמי דינא תקיפא דיצחק לאגנא עליהו דישראל. דכתיב, (תהלים קו) ויעמוד פנחס ויפלל. מאי ויעמוד, דקם בפרצה קמי דינא דיצחק, בגין כך אשלים לגבי פנחס רוא דיצחק.) ועל דא פליל דא בדא בחושבנא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואי תימא, הא חושבנא לא תלייא אלא בעיינין דילה, והכא חושבנא לעילא ביצחק. אלא ודאי הכי הוא, בגין דיצחק תליא ואשתמשא (ס"א ואתמשך) בההוא אתר דאינון עיינין, דתמן דיינין דינין דכל עלמא, דהא עיינין דילה, אינון שבעין קתדראין, אתר דדינין דעלמא, ואקרון סנהדרין. ועל דא פלא חד, בגין דיצחק ואינון כחדא אזלין, וכלא שפיר.

[זוהר חלק ג' - דף רל"ז ע"א]

פנחס דא יצחק, וקם פנחס ודאין דינא, ומתלבש בגבורה תקיפא דאיהו שמאלא. ובגין כך זכה לימינא. הכא אתפליל שמאלא בימינא. השיב את חמתי, מאי השיב את חמתי. אלא אלין אינון ג' ממונים דגיהנם: משחית, אף, וחיתה. (ד"א חד על שפיכות דמים, חד על גילוי עריות, וחד על עבודה זרה.) בגין דחמא ההוא חמה, דהוה פשיט ואתמשך מסטרא דיצחק, מה עבד, אתלבש איהו ביצחק, ואחיד בההוא חמה, כמאן (דף רל"ז ע"א) דאחיד בחבריה, ואתיב ליה לאחורא.

וכדין דן דינא, ועביד דינא. דן דינא, דכל בועל ארמית קנאין פוגעין בו. ועביד דינא, דכתיב וידקור את שניהם. ועל דא כתיב הכא, השיב את חמתי. וכתיב התם, (איכה ב) השיב אחור ימינו מפני אויב, מה להלן לאחורא, הכי נמי לאחורא. ועל דא יו"ד דפנחס הכא, יו"ד דיצחק. וכלא הוא מעל בני ישראל, דכד חמא ההוא חמה, חמא ליה דהוה נחית על רישיהון דישראל.

מאי חמא. חמא מ', את דא דהוה טאס ברקיעא, ודא הוא סימנא דמלאך המות, דבעיא לאתבנאה באת וא"ו ואת ת'. מה עבד פנחס. דהוה מתלבש ביצחק, כדין נטיל ההוא את מ', וחטף ליה, וחבר ליה בהדיה. כיון דחמא מלאך המות, דפנחס חטף ליה לההוא מ' בהדיה, מיד תב לאחורא.

מאי טעמא. בגין דכד קני בלביה פנחס, אתלבש ביצחק, ואסתלק למיהו בחושבנא ר"ח, והכי סליק שמיה ר"ח, והכי סליק יצחק. כיון דחמא לאת מ' טאס ברקיעא, חטף ליה, וחבר ליה בהדיה ואתעביד מיד רמ"ח, הדא הוא דכתיב ויקח רמח בידו.

בגין דאות מ' הוה סימנא קדמאה לאדם הראשון, למבני מות על עלמא, בגין דאת דא הוה טאס על רישיה דאדם, בשעתא דכתיב, (בראשית ג) ותקח מפריו, מ' פריו. והוה מחכא ו"ת, בזמנא דכתיב, (הקדמת בראשית י"ב ע"ב) ותאכל, ותתן, ותפקחנה. כדין אתבני מות על עלמא.

פנחס הוה חמי ליה השתא ההוא את מ', טאס על רישיהון דישראל. והיאך חמא ליה. חמא דייקנא דמ' פתוחה, מליא דמא. כיון דחמא ליה, אמר הא ודאי סימנא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דמלאך המות, מיד חטף לה, אדבר עליה שמא מפרש, ונחית להאי את לגביה. ומה דהוה ר”ח, אתצריה רמ”ח. כדין ויקח רמח בידו. ועל דא כתיב מעל בני ישראל בקנאו את קנאתי, דקני לשמא קדישא, דהוה מחברין ליה ברשו אחרא. בתוכם, מאי בתוכם. בגין דהוה אזל ועאל בגו כמה אוכלוסין, כמה רברבן, ומסר גרמיה למותא בינייהו. אבל בתוכם, בתוך מ’, בתוך מ’ תוה ההוא קנאה דקני.

מאי טעמא מ’. בגין דאיהי סימנא דמות, איהי סימנא דמ’ מלקיות. איהי סימנא דד’ מיתות בית דין. ומתמן סליק ונחית, נחית וסליק, סליק למ’, ונחית לד’. נחית מד’, אינון ד’ רוחין, דמתפרשן מגו דכר ונוקבא ממסאבותא, ובגניניהו ד’ מיתות בית דין. ומתמן סלקין למ’. והיינו מ’ סימנא ומאנין דמלאך המות. ודא נטיל פנחס, וקם בתוך מ’, ועל דא ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי.

וכי האיך השיב פנחס חמתיה דקודשא בריך הוא, והכתיב ויהיו המתים במגפה וגו’, אי לא מית חד מנייהו, תוה אמינא השיב את חמתי, אבל פיון דכל הני מיתו, מאי טעמא השיב את חמתי ולא כליתי את בני ישראל. אלא ודאי ברירא דמלה, ווי ליה לבר נש דפגים זרעיה, ווי ליה למאן דלא נטיר זרעיה בדקא יאות, חס ושלום דאפילו חד מישראל מית, אלא שבטא דשמעון, כד אתי אינון ערב רב, אתערבו בנשין דשבטא דשמעון, בתר דאתגיריו, ואולידו בנין, מנהון מיתו בעגל, ומנהון מיתו במותנא, ואחרנין מיתו הכא, אינון דאשתארו. הדא הוא דכתיב, ויהיו המתים במגפה, אשר מתו לא כתיב, אלא המתים, מתים דמעיקרא הוו.

אמר רעיא מהימנא, השיב את חמתי, מאי השיב את חמתי. אלא ג’ ממונים דגיהנם, חד על שפיכות דמים, וחד על גלוי עריות, וחד על עבודה זרה. ואינון: משחית, אף, וחימה. הוא (חמא דהוה) (ס”א חימה דהוה) טאס בעלמא. אמר השיב את חמתי מעל בני ישראל, ולא אמר מעל העם, דאינון ערב רב, דאתמר ויפול מן העם ביום ההוא כשלת אלפי איש, דהכי אוקימנא ושאלו לבוצינא קדישא. (ע”כ).

ובגין דאסתמרו ישראל, וכל אינון זרעא קדישא, אתמנון פלהו, בגין דלא חסר אפילו חד מנייהו. ועל דא כתיב, ולא כליתי את בני ישראל, מכלל דאחרנין פלו. וכן השיב את חמתי מעל בני ישראל, מעל בני ישראל השיב, אבל מעל אחרנין דהוה ערב רב, לא השיב. ועל דא רשים קרא ואמר, מעל בני ישראל. ובגין דא אתמנון בני ישראל כמלקדמין, וחבר לון קודשא בריך הוא בהדיה. פגוונא דא בעובדא דעגל, דכתיב, (שמות לב) ויפול מן העם וגו’. כל אינון מערב רב הוו. ולאחזאה דלא הוו מבני ישראל, מה כתיב לבתר, (שמות לה) ויקהל משה את כל עדת בני ישראל.

סדר הלימוד ליום כה אייר [יום 232 בשנה]

אמר רעיא מהימנא, השיב את חמתי, מאי השיב את חמתי. אלא ג' ממונים דגיהנם, חד על שפיכות דמים, וחד על גלוי עריות, וחד על עבודה זרה. ואינון: משחית, אף, וחימה. הוא (חמא דהוה) (ס"א חימה דהוה) טאס בעלמא. אמר השיב את חמתי מעל בני ישראל, ולא אמר מעל העם, דאינון ערב רב, דאתמר ויפול מן העם ביום ההוא כשילשת אלפי איש, דהכי אוקימנא ושאלו לבוצינא קדישא. (ע"כ).

(דף רל"ז ע"ב) (שמות לה) קחו מאתכם תרומה. תא חזי, בקדמיתא כתיב, (שמות כה) מאת כל איש אשר ידבנו לבו. כלא בכלל. פיון דאינון ערב רב עבדו דא, ומיתו מנייהו אינון דמיתו, בעא קודשא בריך הוא לאתפייסא בהדייהו דישראל, אמר לון, אתחברו כלכו לסטר חד, הדא הוא דכתיב, (שמות לה) ויקהל משה את כל עדת בני ישראל בלחודייהו, אמר לון, בני, בכון אנא בעי למשרי, עמכון תהא דיורא דילי.

ועל דא, (שמות כה) קחו מאתכם תרומה, מאתכם, ולא מאחרא, לא בעינא דתהא שתופא לאחרינין בהדי, ולא בהדייכו, ובגין כך פלהו אשתציאו. אוף הכא הא אינון מאינון גזעא בישא הוו, ויהיו המתים. המתים, ודאי מתים, ולא מישראל. ובגין כך מנה לון, דכתיב שאו את ראש בני ישראל, ארימו רישייהו.

אמר רבי אלעזר, אבא, כמה יאות הוא, אי לא אשכחנא פלוגתא על דא. אמר ליה ברי אימא. אמר ליה והא כתיב (במדבר כה) ויצמד ישראל לבעל פעור, ותנינו דאתחברו ישראל בהדיה, כצמידא דא דאתחבר בבר נש בקשוטוי, הכי אתחברו ישראל לבעל פעור. אמר ליה אלעזר, הכי הוא, ויצמד ישראל לבעל פעור, אלא אנא לא אמרית דאתדכו ישראל מהווא חובה, אלא דאתדכו ממותא, דלא שריא עליהו מותא.

אמר ליה והא כתיב, (במדבר כה) קח את כל ראשי העם והוקע אותם. אמר ליה ראשי העם ודאי, ולא ראשי בני ישראל. ומן העם אית לן למילף, כתיב הכא העם, וכתיב התם (שמות לב) וירא העם. (שמות לב) ויקהל העם. (שמות לב) ויפול מן העם. אבל תא חזי, ויצמד ישראל לבעל פעור, ולא פלחו ליה, אבל מן סיפיה דקרא אוכה, דכתיב ויאכל העם וישתחוו, ולא כתיב ויאכל וישתחו ישראל. אלא העם,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

פִּיּוֹן דְּכִתִּיב וַיִּצְמַד יִשְׂרָאֵל, מֵאֵי וַיֹּאכֵל הָעֵם. אֲלֵא הָהוּא זְרַעַא בִּישָׂא, הוּו חוּבָה דִּישְׂרָאֵל. (דף רל”ח ע”א)

מֵהוּ דְּכִתִּיב, (במדבר כה) וַיִּצְמַד יִשְׂרָאֵל לְבַעַל פְּעוֹר. תָּא חֲזִי, וַיִּצְמַד יִשְׂרָאֵל בְּבַעַל פְּעוֹר לָא כְּתִיב, אֲלֵא לְבַעַל פְּעוֹר. קְשׁוּטִין וְתוּקְפָא יְהִיבוּ לְבַעַל פְּעוֹר, בְּלֵא דְעֵתָא, בְּגִין דְּפּוֹלְחָנָא דְּפְעוֹר הוּא, לְמַפְרַע גְּרַמְיָה, וְלֵאפְקָא קַמְיָה צוּאָה רוּתַחְתָּ. וְהָהוּא עֵיבִידְתָּא אֲהֵנִי לֵיה, וְאַתְתְּקַף מִנְיָה. וַיִּשְׂרָאֵל פִּיּוֹן דְּחָמוּ דָא, חֲשִׁיבָא דְזִלְזוּלָא דִּילְיָה אִיהוּ, וְקִלְקוּלָא דִּילְיָה, דְּהָא בְּעִבּוּדָה זָרָה כְּתִיב, (ישעיה ל) צָא תֹאמַר לוֹ. וְאַיְנוּן בְּגִין זִלְזוּלָא דְעִבּוּדָה זָרָה, פְּרַעוּ גְרַמְיָהוּ בְּלֵא יְדִיעָה, וְעַל הֵנִי כְּפַר פְּנַחְס, וּבְטַל מוֹתָנָא, דְּכִתִּיב וַיִּכְפַּר עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. (ומה כתיב)

רַעִיא מֵהִימְנָא וּמָה כְּתִיב, קָחוּ מֵאַתְכֶם תְּרוּמָה לִי, וְלֵא מְעַרְב רַב, דְּלֵא אַתְקֵרִיאוּ קַהֲלָה וְחִבּוּר, עַד דְּאַתְעַבְר מִנְהוֹן עַרְב רַב, כְּבִיכּוּל בּוּזְמָנָא דְּמַתְעַרְבִין בִּינְיָהוּ, כְּאִילוּ לָא הוּו גּוֹי אַחַד. וּבְגִין דָּא קָחוּ מֵאַתְכֶם תְּרוּמָה, וְלֵא מְשׁוּתְפוּ אַחְרָא, דְּלֵא בְּעֵינָא לְשִׁתְּפָא אַחְרָנִין בִּינֵי וּבִינְיָכוּ.

וְלֵא עוֹד, אֲלֵא כַּד עַרְב רַב מְעוֹרְבִין אִינּוּן בִּישְׂרָאֵל, מָה כְּתִיב (איכה א) הִיו צָרִיף לְרֵאשׁ. וַיִּשְׂרָאֵל בְּתַר דְּמַתְעַבְרֵי מִנְיָהוּ אֲלִין מָה כְּתִיב, שָׂאוּ אֶת רֵאשׁ כָּל עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. וְלֵא עוֹד, אֲלֵא דְאָמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֲנָא בְּעֵי לְדִירָא עֲמֻכוֹן. הִדָּא הוּא דְּכִתִּיב, (שמות כה) וַעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנָתִי בְּתוֹכְכֶם.

וְלֵא עוֹד, אֲלֵא כַּד בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּגִלוּתָא, עֲלִיָּהוּ אַתְמַר מִי מְעַכְב שְׂאוּר שְׂבַעסָה, וְהָא אוֹקְמוּהָ מְאִרֵי מַתְנִיתִין, בּוּזְמָנָא דְּעַרְב רַב אִינּוּן רֵאשִׁים עַל יִשְׂרָאֵל, כְּבִיכּוּל כְּאִילוּ (ס”א עברין שולטני דקודשא בריך הוא), עַבְדִּין שׁוּלְטָנוּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וַיִּיעֲלוּן בְּמִשְׁפְּטֵי כְּכַבֵּיא וּמְזִלֵי. וּבְגִין דָּא צְוּוּחִין וְאַמְרִין, (ישעיה כו) ” אֱלֹהֵינוּ בְּעִלוּנוּ אֲדוּנִים זוֹלְתָהּ.

דְּבַר אַחַר, פְּנַחְס וְכוּ’. קוּם בּוּצִינָא קְדִישָׁא, וְאַפְתַּח מְלִי קַמִּי שְׂכִינְתָּא. קָם בּוּצִינָא קְדִישָׁא, וְאָמַר, בְּחַבּוּרָה קְדַמָּאָה אַתְמַר הֲכִי. תָּא חֲזִי, פִּינַחְס קָאִים קַמִּי דִּינָא תְּקִיפָא דִּיצְחָק, וְקָם קַמִּי פְּרָצָה, דְּכִתִּיב, (תהלים קו) וַיַּעֲמוּד פִּינַחְס וַיִּפְלַל וַתַּעֲצַר הַמַּגְפָּה, בְּגִין לְאַגְנָא עֲלִיָּהוּ דִּישְׂרָאֵל, וּבְגִין דָּא כְּלִיל דָּא וְדָא בְּחוּשְׁבָנָא, פִּינַחְס כְּמַנְיָן יְצָחָק, וְהֲכָא צְרִיף לְחַדְתָּא מְלִין.

פְּתַח וְאָמַר, אֲלִיָּהוּ רְחִימָא דְּמִלְכָּא עֲלָאָה, חֲזָא מ”ם מִן מוֹת טָאס בְּאוּרָא, חֲטָף לָה, וְשִׁתְּףָ לָה עִם ר”ת, דְּאִיָּהוּ יְצָחָק, וְאִיָּהוּ בְּחוּשְׁבָן פִּינַחְס, וְאַשְׁתְּלִים בְּה רמ”ת. לְבַתַּר חֲזָא ו’ מִן מו”ת טָס בְּרַקִּיעָא, וְחֲטָף לֵיה, וְשׁוּי לֵיה בְּרמ”ת, וְאַשְׁתְּלִים רומ”ת. הִדָּא הוּא דְּכִתִּיב, וַיִּקַּח רוּמַח בִּידּוֹ.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואיהו, בְּמָה יְכִיל לַחֲטוּף תְּרִין אֲתוּון אֲלִין. בְּתֵרִין רוּחִין דְּאֲשַׁתְּמָרוּ (ס"א דאתמרין) לְעִילָא, דְּאֲשַׁתְּפּוּ בְּפִנְחָס. פְּנִי ח'ס. בְּתֵרִין פְּנִים אֲלִין, חָס עַל יִשְׂרָאֵל דְּלֹא אֲתֵאבְדוּ, בְּחִילָא דְּתֵרוּוֹיִיהוּ, וַיִּדְקוּר אֶת שְׁנֵיהֶם, בְּתֵרִין אֲתוּון מ'ו. וְהֵינּוּ בְּקִנְאוּ אֶת קִנְאָתִי בְּתוֹכְכֶם.

וְאִמְאִי אֲשַׁתְּתַף בִּיצְחָק. בְּגִין דִּיצְחָק מְסַר גְּרָמִיָּה לְמִיתָה. וּבְגִין דָּא אֲשַׁתְּתַף לִיה לִיצְחָק, לְמַהוּי לִיה עֹזֵר. דְּמִסְטְרָא דְּתֵרִין עֵיזְלִי דְּאִיִּלְתָּא, אֲשַׁתְּתַפִּי בֵּיה אֲבֵרָהֶם וַיַּעֲקֹב, דְּאֲבֵרָהֶם דְּרָגִיָּה חֹסֵד אֲשַׁתְּתַף בַּח"ס דְּפִנְחָס. יַעֲקֹב אִיהוּ פְּנִי א"ל (ס"א יַעֲקֹב אִיהוּ פְּנִי דְּפִנְחָס) דְּפִנְחָס בְּגִין דְּאֲתַמַּר בֵּיה, (בראשית לב) כַּאֲשֶׁר עָבַר אֶת פְּנֵי־אֵל, (ס"א שם המקום פנ"י) פְּנִי א"ל. בְּגִין דְּכַד עֲלָמָא אִיהוּ בְּדוּחְקָא, וְאִית צְדִיק בְּעֲלָמָא מְקַנֵּי עַל בְּרִית, אֲבָהֶן אֲשַׁתְּתַפּוּ בֵּיה, וּבְגִינֵיהוּ אָמַר מִשָּׁה בְּדוּחְקָא דְּיִשְׂרָאֵל, (שמות לב) זְכוּר לְאֲבֵרָהֶם לִיצְחָק וְלִישְׂרָאֵל עַבְדֵּיהּ. וּבִתְלַת אֲתוּון יְה'וּ מִן אֲלֵיהוּ, זְכָה לְה' מִן הַנְּבִיא, וְדָא אִיהוּ אֲלֵיהוּ, ה' נְבִיא, (ס"א וְדָא רִזָּא אֵל יְהוּ נְבִיא) וְאֲשַׁתְּלִים בֵּיה יְדוּ"ד.

י' דְּזָכָה פְּנָחָס בֵּיה, בְּגִין דְּקַנֵּי עַל בְּרִית, זְכָה לְבְרִית. וְתֵרִין יוֹדִין אֵינּוּן, יוֹד עֲלָאָה מִן יְדוּ"ד, דְּכֶרֶת בָּהּ לְאֲבֵרָהֶם, בֵּין י' אֲצַבְעוֹת דִּיִּדִין. יו"ד זְעִירָא אִיהי מִן אֲדָנִי, דְּכֶרֶת בָּהּ בֵּין י' אֲצַבְעָאן דְּרָגְלִין וְאִיהי אֶת קְדִישָׁא, דְּמַתְעַטְרָא בְּרִשְׁמֵיהּ עֲלָאָה.

וְדָא אֲתַרְשִׁים תְּמִיד לְעֲלָמִין, אִיהי אוֹת דְּשַׁבַּת, אוֹת דְּתַפְלִין, אוֹת דִּיּוֹמִין טְבִין, אוֹת דְּשִׁדֵּי דְרִשִׁים (דברים ו) עַל מְזוּזוֹת בֵּיתָךְ וּבִשְׁעָרֶיךָ. לְמַהוּי בָּהּ רִשְׁמִין יִשְׂרָאֵל בְּרִצּוּעֵיהוּ, בְּבְרִית דְּלֵהוּן, דְּאֵינּוּן בְּנוֹי דְּמִטְרוּנִיתָא, בְּנוֹי דְּהִיכְלָא דְּמִלְכָא קְדִישָׁא, וּבְאֹרִייתָא, אֵינּוּן רִשְׁמִין בְּאֶת י' עֲלָאָה, דְּאֵינּוּן בְּנֵי מִלְכָא עֲלָאָה, כְּמָה דְּאֹקְמוּהּ. וְהָא אֲתַמַּר (דברים יד) בְּנִים אַתֶּם לִי אֱלֹהֵיכֶם.

וְאוֹת יוֹד דְּשִׁדֵּי, אִיהוּ חוּלִיא דְּשַׁלְשֻׁלַת, עַל קוּדְלָא דְּשִׁד יִצְרַר הָרַע, דְּלֹא לְנִזְיִק לִיה לְבַר נֶשׁ. דְּעֲלִיָּה אָמַר דּוּד, (תהלים כב) הֲצִילָהּ מִחֶרֶב נַפְשִׁי מִיַּד כָּלֵב יַחֲדַתִּי. אִיהוּ נַחֲשׁ, אִיהוּ כָּלֵב, אִיהוּ אֲרִיָּה. דְּעֲלִיָּה אָמַר דּוּד, יֵאָרֹב בְּמִסְתָּר כְּאֲרִיָּה בְּסִפָּה. וְהַנְּבִיא קָרָא לִיה דּוּב, הֲדָא הוּא דְּכַתִּיב, (איכה ג) דּוּב אֹרֵב הוּא לִי אֲרִי בְּמִסְתָּרִים. (תהלים מט) נִמְשַׁל כְּבַהֲמוֹת, נִמְשַׁל לְכָל חֵיוֹן מִסְאָבֹן, דְּאֵינּוּן דוּרְסִין, אֲתַמְתִּיל לְכָל בַּר נֶשׁ, כְּפֹהִם חוּבוּי, וְהָא אֲתַמַּר.

וְהָאִי אִיהוּ כָּלֵב וְנַחֲשׁ וְחִמּוֹר נוֹעַר, דְּמַרְפִּיבִין עֲלִיה נַפְשָׁא. וּמִיד דְּאֲשַׁתְּמוּדַע הֵהוּא דְּרַכִּיב עֲלִיה דְּאִיהוּ חִיִּבָּא, עֲלִיה כְּתִיב, (בראשית מט) וַיִּפּוֹל רֹכְבּוֹ אַחֲוֹר. וְרוּא דְּמִלָּה, (דברים כב) כִּי יִפּוֹל הַנוֹפֵל מִמֶּנּוּ. וּבְגִין דָּא אָמַר אֵיבֹב, (איוב יב) לֹא נוֹפֵל

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אנכי מפם. וצדיק דרכיב עליה, קשיר ליה בקשירו דרצועין דתפלין. אות תפלין דאיהו אות יוד. דשדי, חוליא על קדליה. ש דתפלין, שלשלת על קדליה.

וביה רכיב אליהו, וסליק לשמיא. הדא הוא דכתיב, (מלכים ב ב) ויעל אליהו בפערה השמים. וביה (איוב לח) ויען ידוד את איוב מן הפערה. ובגין דא, אוקמוה רבנן דמתניתא עליה, איזהו גבור הכובש את יצרו. ואית למאן דמתהדר ליה חמור, דלאו איהו מצטער רוכבו. ואלין אינון דמשתדלין בקל וחומר. ובגין דא אתמר באברהם, (בראשית כב) ויחבש את חמורו. ובגיניה אתמר על משיח, (זכריה ט) עני ורוכב על חמור.

ובגין דא י' מן שדי, דאיהו חולייא דשלשלת, מינה (ס"א מפחדין) מפוזרים כל שדין ומזיקין, ומיד דחזיין ליה במזוזות דתרעין, ברחין, דבה אתמר, (תהלים קמט) לאסור מלכיהם בזיקים ונכבדיהם בכבלי ברזל. כל שכן פד חזיין לה באות תפלין על דרועין, ורשימין בה באות ברית בבשריהון, (במדבר א) והזר הקרב יומת, לית זר, אלא יצר הרע, דדמיא לכל חיון ועופין דורסין.

ובגין דא, (איוב ד) זכור נא מי הוא נקי אבד, דא פנחס, דקני על ברית, ואתרשים ביה, דאיהו ברא דמלפא ומטרוניתא. קני במחשבה, וכי לאת י' מן יהו"ה. וקני בעובדוי, וזכה לאות י' מן אדני. והאי איהו חכמה בראש. וחכמה בסוף. ובגין דאדם קדמאה הוה רשום בתרווייהו, אוקמוה עליה רבנן, דאיהו ראשון למחשבה, אחרון למעשה. אדהכי דאמר מלין אלין אתפסי מנייהו. אמר (דף רל"ח ע"ב) רבי אלעזר, (לחברוי) זכאה חולקנא, דזכינא למשמע מלין מבני עלמא דאתי.

ובחבורא קדמאה. לכן אמר, באומאה עלה, אם הוא ברעותך, ואי לאו, אימא. רבי פנחס בן יאיר. תהוא טולא בטש בעינוי דרבי אבא, וכי לא הוה ידע קודשא בריך הוא, אי הוה ברעותיה, אם לאו. אמר ליה, אם ליה גלוי, מי גלוי לאחריני, ובגין דא לכן אמר.

ותו אתמר בחבורא קדמאה, (תהלים ס) מכתם לדוד, סימנא דאחזיאו ליה לדוד, פד שדר ליואב לארם נהרים ולארם צובה לאגחא בהו קרבא. אמר רעיא מהימנא, שושן עדות: דא סהדותא דשכינתא, דאיהו שושן עדות. דאיהי סהדותא דקיימא עלן, וסהידת עלן קמי מלכא, ודרגין עלאין קדישין בהדה, וסייעתא קדישא לתושבחתא.

אמר רעיא מהימנא, שושן עדות דאינון סהדין על ישראל, דאינון אברים, ואיהי נשמתא עלייהו. איהו סייעתא דשמיא. דאתמר בה, (מלכים א ח) ואתה תשמע השמים. איהי סייעתא קדישתא, (ומנה תלייא) דאתמר עלה תניא דמסייע לה.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

(במדבר כד) איתן מושבך ושים בסלע קנף. איתן: תני"א. תמן קנא דנשרא עלאה, ואיהי שכנתא. ועלה אתמר, (דברים לב) פנשר יעיר קנו על גוזליו ירחק, דאינון שוני הלכות ומשניות. וכל דבור ודבור דנפיק מפומי דההוא תני"א, דאפיק בין לשמא דידוד, בין באורייתא, בין בצלותא, בין בברכה, בין בכל פקודא ופקודא, מה כתיב ביה. יפוש כנפיו, ההוא נשרא דהוא דבור, דביה יהו"ה.

יקחהו ישאהו על אברתו, מאי על אברתו. על ההוא אבר דבר נש, (ס"א על ההוא נשרא) דביה מצוה ידו"ד, אתקרי אבר דשכינתא. ובגין דא ישאהו על אברתו. ישאהו: כגון (במדבר ו) ישא ידו"ד פניו אליך.

ומאי ושים בסלע קנף. אלא אמר דוד עליה, (שמואל ב כב) יי סלעי ומצודתי. אנה הכי תנא, דאיהו ביה הלכה תקיפא כסלע, דלית פטיש יכיל לפצצא יתה בכל קושיין דעלמא. בהאי איהו מקננא נשרא, וכל תנאים אתקריאו קנים דילה. ובגין דא, (דברים כב) פי יקרא קן צפור לפניך, בארץ מקרה, זמנא חדא כאושפיזא ואכסנאי, דאזדמן לפום שעתא בבי אושפיזיה.

ואית דאינון במתניתא דלהון דירה לשכינתא, הדא הוא דכתיב, (שמות לא) ושמרו בני ישראל את השבת וגו', לדורותם, לדורתם חסר, לשון דירה. ואית מארי משנה דתורתם אומנותם, דלא זזת שכינתא מנהון כל יומיהון. אבל אלין, פי יקרא קן צפור לפניך, בהון שכינתא בארץ מקרה, זמנין שרייא עליהו ואשתכחת עמהון, וזמנין לא אשתכחת עמהון.

ורזא דמלה, זמנין דאשתכחת עמהון, לא תקח האם. וזמנין דלא אשתכחת עמהון, שלח תשלח את האם. אפרוחים אלין מארי משנה. או ביצים, מארי מקרא באלין דלא קבעין למודיהו, שלח תשלח את האם. אבל באלין דקבעין למודיהו, לא תקח האם על הבנים. ואית מארי הלכות, דדמיין לככביא, הדא הוא דכתיב, (דניאל יב) ומצדיקי הרבים ככבים לעולם ועד. לאו ככבים, דאתמר בהון (נחמיה ט) וכל צבאם יכול. אלא כאינון ככביא דעלמא דאתי, דאינון לעולם ועד קיימי תדיר.

(בראשית א) ויאמר אלהים נעשה אדם, בתר דאשלימו לעבידתיהו כל אומן ואומן, אמר לון קודשא בריך הוא, אומנותא חדא אית לי למעבד, דיהא שותפא דכלנא. אתחברו כלכו כחדא, למעבד ביה כל אחד ואחד מחולקא דילה, ואנא אשתתף עמכון, למיהב ליה מחולקא דילי. והיינו נעשה אדם בצלמנו כדמותנו. ואוקמוה רבנן, דלית אדם אלא ישראל, הדא הוא דכתיב, (יחזקאל לד) ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם. אתם אדם, ולא עובדי כוכבים ומזלות. ובגין דא (תהלים קמט) ישמח ישראל בעושיו.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר בוצינא קדישא, ודאי ההוא תנא דאתמר בפסלע דחויא אמר דא, דכתיב ביה איתן מושבך ושים בפסלע קנך. דתלת אבהן נקראו איתנים, ורביעאה איתן מושבך. דביה מתישבא הלכה, דאתמר בה הלכה למשה מסיני. דאיהו אתפשט על שתין רבוא דישראל, ונהיר לון באורייתא, כשמשא (לסיהרא) דאתפסי בליליא, ונהיר לכל ככביא ומזלי. ולית ליליא אלא גלותא, ואיהי (ישעיה כא) שומר מה מלילה שומר מה מליל. ואתגליא ביממא, דאתמר (בראשית מד) הבקר אור, בקר דאברהם, דאתמר ביה (שמות טז) ובקר וראיתם את כבוד יי. (רות ג) חי יי שכבי עד הבקר.

אדהכי, הא רעיא מהימנא נפיק מההוא סלע, ואמר, בוצינא קדישא, מה מועיל לי לאתטמרא מקמך, דהא לא שבקנא אתר דלא עאלית לאתטמרא מנך, ולא אשכחנא, אי הכי לית לי לאתכסייא מנך.

אמר ליה בוצינא קדישא, בתר דאמר נעשה אדם בצלמנו כדמותנו, מאי ניהו דאמר לבתר ויברא אלהים את האדם בצלמו. אמר ליה, מה דאוקמוה על דא מארי מתניתין, דמנהון הוו אמרין יברא, ומנהון אמרין לא יברא, קודשא בריך הוא ברא ליה, דכתיב ויברא אלהים את האדם בצלמו. אמר ליה, אי הכי (דף רל"ט ע"א) איהו, לא יהיב חולקא ביה חד מנייהו, ולא אתעביד בדיוקנא דלהון, אלא באיקונין דמלכא בצלמו כדמותו, דאיהו צלם דמות תבניתו. אמר הכי אשתמודע. אמר חס ושלום. אלא אנא אמינא לך, דאתברי בכלא, ואשליטיה על כלא. ואי הוה יהיב כל חד ביה חולקיה, בזמניה דהוה פעסיה עליה, כל חד, הוה נטיל חולקיה מניה, (ישעיה ב) פי במה נחשב הוא.

אלא קודשא בריך הוא ברא ליה (כל חד וחד) בדיוקניה, דא מלכות קדישא, דאיהי תמונת כל. דבה אסתכל קודשא בריך הוא, וברא עלמא, וכל בריין דברא בעלמא, וכלל בה עלאין ותתאין, בלא פרודא כלל, וכלל בה עשר ספירן, וכל שמהן וכנויין והויין. ועלת על כלא, דאיהו אדון על כלא, ולית אלהא בר מניה, ולא ישתכח בעלאין ותתאין פחות מינה. בגין דאיהי קשר דכלהו, שלימו דכלהו, לקיימא ביה (תהלים קג) ומלכותו בכל משלה. ובגין דלא אשתכח עלת על כלא בעלאין ותתאין פחות מנה, אפילו בחד מנייהו, אתקריאת אמונת ישראל. ומסטרא דעלת על כלא, אתמר בה, (דברים ד) כי לא ראיתם כל תמונה, אבל מסטרא דשאר בריין. אתמר בה, (במדבר יב) ותמונת יי יביט.

אתא בוצינא קדישא ושאר חברייה, ואשתטחו קמיה, ואמרו, ודאי כען לית מאן דיכיל למיטל מניה חולקיה, דלא יהיב ביה חולקא חד בעלמא, אלא בורא עלמין, עלת על כלא, וביה תליא ענשיה, או אגריה, ולא במלאך ושרה, ולא בשום בריה

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דְּעָלְמָא. וּבְגִין דָּא אוֹקְמוּהָ רַבְנֵי דְּמִתְנִיתִין, הַמְשַׁתְּףָ שֵׁם שָׁמַיִם וְדָבָר אַחַר, נִעְקָר מִן הָעוֹלָם. מִיַּד דְּשָׁמַע מְלִין אֲלִין דְּאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בּוֹצִינָא קְדִישָׁא חֲדָא רַעֲיָא מְהִימְנָא. (ס"א דאמר רעיא מהימנא בוצינא קדישא חדא) וְכָל חֲבַרְיָא בְּרִיכוּ לֵיהּ, וְאָמְרוּ, רַעֲיָא מְהִימְנָא, אִי לָא הוּהּ אֲתִי בַר נָשׁ בְּעֵלְמָא אֲלָא לְמִשְׁמַע דָּא דִּי.

זְכָאָה אִיהוּ, מֵאֵן דְּאִשְׁתַּדַּל בְּגִלוּתָא בְּתַרְאָה, לְמַנְדַּע לְשְׁכִינְתָא, לְאוֹקִיר לָהּ בְּכָל פְּקוּדִין, וְלְמַסְבֵּל בְּגִינָה פְּמָה דּוּחֻקִין. כְּמָה דְּאִתְמַר, אֲגָרָא דְּכֻלָּהּ דּוּחֻקָא. (בראשית כח) וַיִּשְׁכַּב בַּמָּקוֹם הַהוּא, אִם יֵשׁ כ"ב אוֹתוֹת דְּאוֹרִייתָא, אִיהִי שְׁכִיבַת עֲמִיָּה.

מֵאֵן י"ש. חֲכָמָה מֵאֵין. דְּבִאֲתַר דְּשְׁכִינְתָא עֲלָאָה תַּמָּן, חֲכָמָה תַּמָּן. וּבְגִינָה אִתְמַר, (משלי ח) לְהַנְחִיל אוֹתֵבֵי יֵשׁ. וְהֵינּוּ (שמות כ) וַעֲשֵׂה חֶסֶד לְאֵלְפִים לְאוֹתֵבֵי. מִסְטָרָא דְּאִהַבַת חֶסֶד. וַיֵּשׁ דְּאִיהִי חֲכָמָה לִימִינָא, דְּהָכִי אוֹקְמוּהָ הַרוּצָה לְהַחֲפִים יְדָרִים. וּבְגִין דָּא, לְהַנְחִיל אוֹתֵבֵי יֵשׁ.

תָּא חֲזִי בְּרוּזִין סְתִימִין, בְּמַדּוֹת דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, הֵהִיא מְדָה דְּמִשְׁתַּדְּלִין בְּהָ, וְדַכְרִין בְּהָ, עֲלָה אִתְמַר, בְּמַדָּה שְׁאֲדָם מוּדָד בְּהָ מוּדְדִין לוֹ. וְשִׁבְעִין אֲנַפִּין לְאוֹרִייתָא, וְהֵאִי אִיהוּ (שמות כ) בְּכָל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אֲזַכִּיר אֶת שְׁמִי, תִּזְכֹּר אֶת שְׁמִי מִבְּעֵי לֵיהּ. אֲלָא בְּהֵהִיא מְדָה דְּאֲזַכִּיר אֶת שְׁמִי, בְּהֵהִיא מְדָה אָבָא אֲלִיךָ וּבִרְכַתִּיךָ. (ע"כ רע"מ).

(במדבר כ"ו) עַל פִּי הַגּוֹרֵל תִּחַלֵּק נַחֲלָתוֹ בֵּין רַב לְמַעֵט. רַבִּי יְהוּדָה פָּתַח וְאָמַר, (קהלת ג) יְדַעְתִּי כִּי כָּל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה הָאֱלֹהִים הוּא יִהְיֶה לְעוֹלָם עָלָיו אֵין לְהוֹסִיף וּמִמְנֹו אֵין לְגְרוֹעַ וְגו'. שְׁלֹמֹה מְלָכָא, דְּחֲכָמְתִּיהָ יִתִּיר עַל כָּל בְּנֵי עֲלָמָא, לָא יִדְעֻנָּא כִּי כָּל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה הָאֱלֹהִים הוּא יִהְיֶה לְעוֹלָם, וְאִיהוּ אָמַר יְדַעְתִּי, מַה דְּלָא יִדַּע בַּר נָשׁ אַחֲרָא.

אֲלָא וְדֵאִי שְׁלֹמֹה מְלָכָא חֲכָמְתִּיהָ סִלְקָא עַל כָּל בְּנֵי עֲלָמָא, וּמַה דְּאִיהוּ יִדַּע לָא יִדְעִי כָּל שְׂאָר בְּנֵי עֲלָמָא. תָּא חֲזִי, שְׂאָר אוּמְנֵי דְּעֲלָמָא, כַּד אִיהוּ עֵבִיד עֵבִידְתָּא, אֲשַׁגַּח בֵּיהּ, וְאִסְתַּכַּל זְמַנָּא וְתִרִין זְמַנִּין וְעֵבִיד לֵיהּ, וְלִבְתַּר אוֹסִיף עָלֶיהָ, אוּ גְרַע מְנִיָּה. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לָאוּ הָכִי, אֲפִיק עֵבִידְתָּא לְאִמְתוֹ מִתְהוּ, דְּלִית בְּהָ מְמִשּׁוֹת כְּלָל, וְאִיהוּ מִמֶּשׁ אִתְתַּקֵּן כְּדָקָא יְאוּת, וְלָא אֲצַטְרִיךְ לְאוֹסְפָא וְלֹאֲגְרַעָא מְנִיָּה. בְּגִין כַּךְ כְּתִיב, (בראשית א) וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה וְהִנֵּה טוֹב מְאֹד.

תוּ כָּל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה הָאֱלֹהִים, לְתַקּוּנָא דְּעֲלָמָא, וְדֵאִי הוּא יִהְיֶה לְעוֹלָם. רַבִּי יִצְחָק אָמַר, אִי הָכִי מְהוּ וְהָאֱלֹהִים עָשָׂה שְׁיִירָאוּ מְלַפְנֵיו. אֲלָא הָאִי קָרָא הָכִי אוּלִיפְנָא, וְהוּא רְזָא עֲלָאָה בֵּין חֲבַרְנָא, הָאִי קָרָא הָכִי מִבְּעֵי לֵיהּ, כִּי כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה הָאֱלֹהִים הוּא יִהְיֶה לְעוֹלָם, מְהוּ כָּל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה, וְהָא כְּתִיב מַה שְׁהִיָּה כְּבָר הוּא וְאֲשֶׁר לְהִיּוֹת כְּבָר הִיָּה, וְאִתְּ אִמְרַת כָּל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

[זוהר חלק ג' - דף רל"ט ע"ב]

אֵלָא מְקַרָא אַחְרָא אֲשֶׁתְּמַע, כְּתִיב (ישעיה סד) עֵין לֹא רִאֲתָה אֱלֹהִים זּוּלְתָךְ יַעֲשֶׂה לְמַחְפָּה לּוֹ. יַעֲשֶׂה, עֲשִׂית מְבַעֲי לִיה. לְמַחְפָּה לּוֹ, לָךְ מְבַעֲי לִיה. אֵלָא אַתְר עֲלָאָה הוּא, דְּנִגִיד וְנִפְיָק וְאֲדִלִיק בּוֹצִינִין כְּלָהוּ לְכָל עֵיבֵר, וְאֶקְרִי עוֹלָם הֵבֵא. וּמְנִיָּה נִפְיָק חַד אֵילְנָא, (דף רל"ט ע"ב) לְאַתְשָׁקִיא וְלֵאֲתִתְקַנָּא. וְהָאִי אֵילְנָא עֲלָאָה וְיִקְרָא הוּא עַל כָּל שְׂאָר אֵילְנִין, וְהָאִי אִוְקְמוּהָ. וְהוּא עוֹלָם הֵבֵא דְנִגִיד וְנִפְיָק, אַתְקִין לִיה לְהָאִי אֵילְנָא תְדִיר, אֲשָׁקִי לִיה, וּמִתְקַן לִיה בְּעֵבִידְתִּיה, מְעַטֵר לִיה בְּעַטְרִין, לֹא פְסִיק מְבוּעֵי מְנִיָּה לְעֵלָם לְעֵלְמֵי עֲלָמִין.

בְּהוּא אֵילְנָא תְלִיא מְהִימְנוּתָא, בִּיה שְׂרִיא מְכָל שְׂאָר אֵילְנִין, קִיוּמָא דְכָלָא בִּיה. וְעַל דָּא כְּתִיב, כָּל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה הָאֱלֹהִים הוּא יְהִיָּה לְעוֹלָם. וְדָאִי הוּא הִיָּה הוּא הוּא וְהוּא יְהָא. עֲלִיו אִין לְהוֹסִיף, וּמְמַנּוּ אִין לְגְרוּעַ. וְעַל דָּא בְּאוּרִייתָא כְּתִיב, (דברים יג) לֹא תוֹסֵף עֲלָיו וְלֹא תִגְרַע מִמֶּנּוּ. דְּאֵילְנָא דָּא, דְּאוּרִייתָא הוּא. וְאַתְר דָּא אַתְקִין הָאֱלֹהִים תְדִיר. הָאֱלֹהִים סִתָּם, דָּא גְבוּרָה מְאִין סוּף וּמְאִין חֶקֶר. כְּמָה דָּאֲתָא אָמַר, (ישעיה מ) אִין חֶקֶר לְתַבּוּנָתוֹ, הָאֱלֹהִים, וְלֹא אֱלֹהִים. וְעַל דָּא עֲשֶׂה, יַעֲשֶׂה תְדִיר, כְּמַבּוּעַ דְּלֹא פְסִיק מִיּוּמֵי לְדְרֵי דְרִין.

בְּגִין כְּךָ כְּתִיב, וְהָאֱלֹהִים עֲשֶׂה שְׂיִירָאוּ מְלַפְנִי. אַתְקִין לִיה לְהָאִי אֵילְנָא, בְּתַקּוּנָא שְׁלִים, דְּאֲחִיד לְכָל סֵטֵר עֵילָא וְתַתָּא, בְּגִין דְּיִירָאוּ מְלַפְנִי. וְלֹא יַחְלִפּוֹן לִיה בְּחִלּוּפָא אַחְרָא לְדְרֵי דְרִין.

אָמַר רַבִּי אַבָּא, וְדָאִי שְׂפִיר קָא אֲמַרְתָּ, אַבְּל תּוּ אִית לְאַסְתַּכְּלָא, בְּקַדְמִיתָא יַעֲשֶׂה, וּלְבַתֵּר וְהָאֱלֹהִים עֲשֶׂה, מַה בֵּין הָאִי לְהָאִי. אֵלָא (תדיר) וְדָאִי יַעֲשֶׂה וְאַתְקִין לְהָאִי אֵילְנָא, דְּלֹא פְסִיק מִיּוּמֵי לְדְרֵי דְרִין. וּלְבַתֵּר עֲשֶׂה, מַהוּ עֲשֶׂה. אֵלָא עֲשֶׂה הָאֱלֹהִים אֵילְנָא אַחְרָא לְתַתָּא מְנִיָּה. וְלֹא יַעֲשֶׂה כְּהָאִי. דְּהָאִי אֵילְנָא תַתָּאָה, עֵבִיד לִיה וְאַתְקִין לִיה, בְּגִין דְּמָאן דִּיעוּל לְאֵילְנָא עֲלָאָה, יִיעוּל בְּרִשׁוֹ, וְיִשְׁכַּח לְאֵילְנָא תַתָּאָה, וְיִדְחַל לְמִיעָאֵל, אֵלָא כְּדִקָּא חֲזִי.

תָּא חֲזִי, דְּהָאִי, נְטִיר פְתַחָא הוּא. וְעַל דָּא אֶקְרִי (תהלים קכא) שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל וְדָא אֵילְנָא תַתָּאָה עֲשֶׂה, אַתְשָׁקִיא וּמִתְנֵן מְאֵילְנָא דְלְעֵילָא. וְעַל דָּא לֹא כְּתִיב יַעֲשֶׂה, אֵלָא עֲשֶׂה. מְאִי טַעְמָא. שְׂיִירָאוּ מְלַפְנִי בְּנֵי עֲלָמָא, וְלֹא יִקְרַבּוֹן לִיה, אֵלָא אֵינּוֹן דִּיתְחַזּוֹן לְקַרְבָּא, וְלֹא אַחְרָא, וְיִסְתַּמְרוֹן בְּנֵי נְשָׂא אַרְחֵי דְּאוּרִייתָא, וְלֹא יִסְטוֹן לִימִנָא וְלְשִׁמְאָלָא.

תָּא חֲזִי, עַל הָאִי אֵילְנָא דְכָל חִילוּי בִּיה שְׂרִיא, אָמַר דּוֹד, (תהלים טז) אַתָּה תּוֹמִיךָ גּוֹרְלִי. מַהוּ גּוֹרְלִי. דָּא עַדְבָּא דְּאֲחִיד בִּיה דּוֹד מְלַכָּא. וְעַל דָּא, עַל פִּי הַגּוֹרֵל (ס"א כן בִּיה עַל פִּי) כְּתִיב. וְכֵן הוּא עַל פִּי יִי. וְיִמַת שָׁם עַל פִּי יִי. הַגּוֹרֵל כְּתִיב. וְכַפָּא

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

חולקיהון דאינון דמשתדלין באורייתא יממא ויליג, וידעי ארחוי. ואינון אכלי בכל יומא מזונא עלאה. כמה דאת אמר, (קהלת ז) החכמה תחיה בעליה. דהא אורייתא דלעילא מאתר דא אתון, והא אתמר עלייהו, (ישעיה סה) הנה עבדי יאכלו.

רבי אבא פתח ואמר, (יחזקאל א) ויהי קול מעל לרקיע. דא קול דאחיד להאי רקיע, ואשתתף בהדיה. ודא הוא (תהלים קיא) זכר עשה לנפלאותיו. והוא רקיעא קאים עלייהו, על אינון חיוון. ודא הוא דאברי בשני, (בראשית א) להבדיל בין מים למים.

והא אוקמוה, דשבעה רקיעין לעילא לעילא. ודאי וילון אינו משמש, דהא לית ליה מדיליה, אלא מה דיתבין ליה. ומסכני ביה אתאחדו, דא הוא רזא דכתיב, (דברי הימים ב כב) ובעניי הכינותי לבית אלהי. ודא מכניס שחרית ומוציא ערבית. דהא בליליא, אפיק חילוי לכל סטרין, ושלטא על אינון חילין ואכלוסין. ובשחרית פניש לכלהו, ואעיל לנקבייהו, ולא שלטין. דהא בקר כליל פלהו. כמה דאת אמר (תהלים צב) להגיד בבקר חסדך ואמונתך בלילות. והא אוקמוה.

וקול אית על האי רקיע, מניה אתון האי רקיע, בשעתא דהאי קול אתער, פלהו אכלוסין לא נטלין, ולית בהו רשו, אלא למיקם בדוכתייהו, ואקרבי חיליהון ומחכאן, לההוא טיבו דנגיד לההוא רקיע, ויתברכן בגיניה, ועל דא איהו מעל לרקיע אשר על ראשם.

[זוהר חלק ג' - דף ר"מ ע"א]

תא חזי וממעל לרקיע אשר על ראשם כמראה אבן ספיר דמות כסא, כמראה אבן ספיר, דא אבן ישראל. ודא הוא רזא דכתיב, (בראשית כט) וגללו את האבן וגו'. חד אבן נחתא מלעילא, כד בעו ישראל למירת ארעא, וכתיב ביה גורל. ואיהו אמר, דא לפלניא, ודא לפלניא. ודא אבן הוא מתחות (דף ר"מ ע"א) פרסייא דמלפא נחתא. ודאי (בראשית מט) משם רועה אבן ישראל כתיב. ובגיני כף על פי הגורל ודאי תחלק נחלתו.

רבי יצחק ורבי יהודה הוו אנלי מאושא ללוד, פגע בהו רבי אלעזר, רהטו אבתריה. אמרו, ודאי נרהיט אבתריה דשכינתא. עד דמטו לגביה, אמרו ודאי נשתתף בהדך, ונשמע מלה חדתא.

פתח ואמר, (ישעיה נא) שמעו אלי רודפי צדק מבקשי וגו'. שמעו אלי רודפי צדק, אינון דאזלין בתר מהימנותא, רודפי צדק, ודאי אינון מבקשי ה'. אי בעיתו למנדע מהימנותא, ולאחדא להאי צדק, לא תסתפלון בה בלחודהא פשאר בני

”זוהר היוםמי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

עֲלְמָא, דְּגֵרְמוּ מִיְתָה לְגֵרְמִייהוּ עַל דָּא. אָבֵל (ישעיה נא) הִבִּיטוּ אֶל צוּר חוֹצְבֹתֵם וְאֶל מַקְבֵּת בּוֹר נּוֹקְרֹתֵם.

(רבי חייא הוה אזיל למחמי לר' אלעזר וכו' עד אשרי אדם עוון לו בכך. תוספתא היא וכבר נדפסה בפרשת לך לך דף פ"ט ע"א שורה ל"ה. ואלו החילופים מצאתי בין הכתוב בהעתק אשר לפני לבין הכתוב שם. ע"ב שורה כ"ה צ"ל ואמר אמאי אחסין דוד מלכא מלכותא דאיהו. שם שורה כ"ט במקום בדוד צ"ל שלמה, דף צ' שורה י"א צ"ל קלא דהוה אמר אי קדישא הביאני המלך חדריו בכל אינון אידרין דסבא דאנפין עולימא קדישא אתמסרו בידיה כל מפתחן דבגינך ובחייך קדישא כל חילי שמיא נגילה ונשמחה בכך, ודחילו שורה ט"ז במקום אזלו צ"ל יתבו תמן).

(במדבר כ"ח) צו את בני ישראל ואמרת אליהם את קרבני לחמי וגו'. פתיב (שמואל א טו) החפץ ליי בעולות וזבחים כשמוע בקול יי וגו'. לית רעותא דקודשא בריך הוא, דיחוב בר נש, ועל חוביה יקריב קרבן. אלא קרבן דאיהו בלי חובה, דא איהו קרבן שלים, ואקרי שלמים, וקרבן תמיד אוף הכי, ואף על גב דמכפר על חובין.

רבי אבא פתח, (תהלים נא) זבחי אלהים רוח נשברה וגו'. האי קרא אוקמוה, דרעותא דקודשא בריך הוא, לא אתרעי בקרבן דבר נש על חובוי, אלא רוח נשברה. ובני נשא לא ידעי מאי קאמרי, והכי שמענא מבוצינא קדישא, דכד אתי בר נש לאסתאבא בחובוי, אמשיך עליה רוח, מסטרא דמסאבא, ואתגאי על בר נש, ושליט עליה לכל רעותא. וההוא סטרא מסאבא, אתגבר בחיליה ואתתקף, ושליט עליה לרעותיה. אתי בר נש ושליט עליה לאתדכאה, מדכאין ליה.

בזמנא דהוה בי מקדשא קיים, אקריב קרבניה, כל כפרה דייליה תלייא עליה, עד דאתחרט, ותבר לההוא רוח מגו גאותא דייליה, ומאיך ליה. ודא הוא תבירו, דההוא דרגא דמסאבא. וכד אתבר ההוא רוח מסאבא, וקריב קרבניה, דא איהו דאתקבל ברעוא פדקא יאות.

ואי לא אתבר ההוא רוח, לאו קרבניה פלום, ולכלבי אתמסר, דהא קרבנא דא לאו דקודשא בריך הוא, אלא מכלבי. ובגין כך זבחי אלהים פדקא יאות, הוא רוח נשברה, דיתבר ההוא רוחא מסאבא, ולא ישלוט. ועל דא מאן דיתבר ליה פדקא יאות, עליה כתיב, (תהלים עח) רוח הולך ולא ישוב. ליהוי ההוא גברא באבטחותא, דלא יתוב לגביה לעלמין. הדא הוא דכתיב, ולא ישוב. לב נשבר ונדפה, ההוא גברא דלא אתגאי, ולא אתענג בענוגין דעלמא, אלהים לא תבזה, ביקרא איהו לגביה. (במדבר כ"ח) צו את בני ישראל. מאי צו. דא עבודה זרה. בגין דלא ייעול גרמיה לאסתאבא ברוח מסאבא, דאיהו עבודה זרה ממש.

[זוהר חלק ג' - דף ר"מ ע"ב]

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

רבי אלעזר פתח. (שיר השירים ה) באתי לגני אחותי כלה וגו'. האי קרא אוקמוה, אבל אית סתרים בקרבנא (ס"א שית סדרין דקרבנא) הכא, וכלא אתמר. אמר ליה רבי שמעון, יאות הוא, דשרית מלה, וסתמת, אימא. (ס"א נסתמת אמאי) אמר, בגין דחמינא בספרא דחנוך מלה, ואוליפנא. אמר, אימא תהיא מלה דחמית (דף ר"מ ע"ב) ושמת.

אמר כלא חד מלה, קודשא בריך הוא אמר דא, באתי לגני, בגין דכל קרבנין דעלמא כד סלקין, כלהו עיילין לגו גנתא דעדן בקדמיתא, רזא דכנסת ישראל. והיאך בקדמיתא ושירותא דקרבנא, בשעתא דבר נש אודי חטאי עליה, ונכיסו וזריקו דמיה על מדבחא.

סדר הלימוד ליום כו אייר [יום 233 בשנה]

השתא אית לאסתפלא, היאך אינון רוחין קדישין אתהנון מהאי. ומאי טעמא דקרבנא דבהמה, והא יתיר הוה סגיא, לתברא בר נש תהוא רוחא, ולאתבא בתויבתא מאי טעמא נכיסו דבהמה, ולאוקדא ליה בנורא דמדבחא.

אלא רזא הוא, בגין דאית בהמה דרביעא על אלף טורין, ואלף טורין אכלת בכל יומא, וכלהו אקרון (תהלים ג) בהמות בהררי אלף. ועל דא תנינו, דאית בעירא אכיל בעירי. וממה הו. מאשא. וכלהו לחיד לון תהיא בהמה בלחיקא חדא, הדא הוא דכתיב, (דברים ד) פי יי אלהיך אש אכלה הוא אל קנא. וכל מיא דירדן, דאמלא בשית שנין, היא עבדת ליה גמיעה חדא, הדא הוא דכתיב, (איוב מ) יבטח פי יגיד ירדן אל פיהו.

סתרא דמלה, חמירא דכל הני, עקרא ויסודא להני בעירי דלתתא. בגין דרוחא מנייהו מתפשטא (ס"א דרוחי דבעירי מנייהו מתפשטו) לתתא, ואתציר תהוא רוחא לתתא בבועירי. וכד חב בר נש, אייתי בעירא לקרבנא, ותהוא רוחא דבעירא דא, סלקא ותב לאתריה, ומתפשט תהוא רוחא בכלהו. וכל אינון דזינא דא, מתקרבין ואתיין ואתהניין מההוא חלבא ודמא, דההוא לבושא דרוחא דא, דהא מסטרא דלהון הוה (בגין) תהוא רוחא (דלהון). וכלהון אתהנו ואתנו, ואתעבדון סניגורין על תהוא בר נש. ועאל דרך ושט, כמה דאתמר. ובגין כך קרבנא מן הבהמה.

אמר רבי שמעון, בריך ברי לקודשא בריך הוא, עלך אתמר (משלי כג) ישמח אביך ואמך ותגל יולדתך. ישמח אביך, דלעילא. ואמך, דא כנסת ישראל. ותגל יולדתך, דא ברתיא דרבי פנחס בן יאיר חסידא. אלעזר ברי אימא, הא קורבנא דבהמה, קרבנא דעופי מאי. דכתיב, (ויקרא א) ואם מן העוף עולה קרבנו. אמר ליה,

”זוהר היוםי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

לא חמינא, אבל אסתפלנא מהאי מלה דבהמה, מלה דעופי. ולא אימא, בגין דלא חמינא, ועד כען לא שמענא.

אמר ליה אלעזר, יאות אמרת. אבל רזא דקרובין סטרין סגיאי תמן, ולא אתמסרו לגלאה, בר לזכאי קשוט, דרזא דמאריהון לא אתכפי מנייהו. סטרין דקרובין, דא איהו סטרין, לאיבון מאנין (ס”א חיון) קדישין. ד’ דיוקנין חקוקין בכסא, ודא איהו כורסייא ופרנסא דמלכא קדישא. פני שור. פני נשר. פני אריה. פני אדם. פני אדם דכליל לכלהו. וכל אנפין מסתכלין אלין לאלין, ואתכלילין אלין באלין, ומנייהו מתפשטין לכמה סטרין ורבון, עילא ותתא, דלית לון שיעורא ומנינא וחשבון.

פני שור, אתפשט לבעירי רוחא מניה, לארבעה זיינין, ואתכלילין בחד, ואלין איבון: פרים, וכבשים, ועתודים, ועזים. ואלין קיימין לקרבנא. ובגין דמנהון הוה, איבון חייילין קדישין דמתפשטי מההוא פני שור, מתקרבין ליסודא דלהון, ואתהבון מההוא יסודא ולבושא דלהון. ואי לא דהו להו יסודא דהאי עלמא, לא מתקרבין תמן.

כגוונא דהוי גייתא לשכינתא קדישא, מרוחיהון דצדיקייא, ואתקריבת לקבלא רוחא דההוא זכאה, ואתהנאת מניה, בגין דמנה הוה ההוא רוח. כף אלין אתהבון מסטרא דיסודא דלהון, ואתהבון מההוא לבושא דמתקרבי ליה, (ס”א דהא) רוח מלבושא (ס”א) כך אלין מתהבון מההוא לבושא דמתקרבו מסטרא דיסודא דלהון, דהא חלבא ודמא לבושא) דרוחא דלהון הוה. ובגין כף אתהבון מנייהו.

פני נשר אתפשט לעופא רוח מניה. ונשר בתרין סטרין איהו. ורזא דא (בראשית א) ועוף יעופא, תרין רוחין. ובגין כף אתפשט ונחתא (ס”א) ונשר בתרין סטרין איהו. ימינא ושמאלא ורזא דא (בראשית א) ועוף יעופא, ובגין כך תרין רוחי מתפשטו מניה ונחתו) מימינא ומשמאלא קרבנא דעופי.

[זוהר חלק ג’ - דף רמ”א ע”א]

מכל סטר דכיא, לא אתקריב אלא יונה ותורים, דאיבון בקשוט לזווגייהו, (דף רמ”א ע”א) מכל שאר עופין. והם גרדפין, ולא רודפין. ומהימנא דא לדא, נוקבא לבר זוגו. ועל דא קרבנא מנייהו. ונחתתי ומתקרבי איבון רוחין קדישין, ואתהבין מיסודא ועקרא דלהון.

ואי תימא, היך אתפשט זעיר מהאי יונה, או משפנינא דא, לכמה סטרין חייילין דלית לון שיעורא. או מן בעירא חדא אוף הכי. תא חזי. חד שרגא דקיק דליק, אתמלייא מניה כל עלמא. תו אעא דקיק, אדליק לרבנא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

עד הכא קרבנא מתרין סטרין דחקיקין בכסא. השתא אית למשאל, ד' דיוקנין אינון, דחקיקין בכסא, מאי טעמא לית קרבנין מאחרנין. אלא ודאי מפלהו אית קרבנא. אריה חקוק בכורסייא, בשעתא דקרבנא שלים, אריה נחית ועאל באשא, ואכיל ואתנהי מתמן. אדם חקוק בכורסייא, אדם עקרא דכלא, ומקריב תמן רוחיה ונשמתייה, ואדם עלאה אתהני מאדם תתאה, וכל זינא אתקריב לזיניה, ואתהני מניה מדיליה ממש, ומיסודא דיליה.

ואי תימא, הא אריה דלית ליה יסודא לתתא בההוא קרבנא. אריה כליל בכלהו, דהא לימינא הוי, ובגין כך אכיל בכלהו, וכל שאר לא אכלין (ס"א מניה) מזיניה, בגין דימינא הוא. הא כל ד' דיוקנין דחקיקין בכסא, מתקריבין לקרבנא, ובגין כך הוי קרבנא שלים. וכד אתהנון מעקרא ויסודא דלהון, כדין נחת רוח לאדלקא בוצינין עלאין.

כהני וליואי וישראל, יהבי (ס"א אינון) יסודא ועקרא לאינון דרגין עלאין דלהון. וכל דרגא יהיב ליסודיה ד' דיוקנין דכורסייא בקדמיתא. כדאמרן זינא לקבל זיניה, ומתקריב אינון בקדמיתא זינא לזיניה. פני שור פלהו פנים דמתפשטן לאינון זינן כדקאמרן, פלהו מתקריב לעקרא ויסודא דלהון. פני נשר, כדאמרן. פני אריה, כדאמרן. פני אדם, דמקריב רוחיה ונשמתייה מתקריב לגבי אדם עלאה.

כהנא דמיחד שמא קדישא, מתקריב לגבי כהנא עלאה. ההוא דעאל לבית קודש הקדשים. ואתקריב דא, ואדליק בתקוניה בנהירו דאנפין (ס"א דאתוון), לקדמות כהנא דלתתא. ליואי די מנגני בחדוה, ההוא סטרא דלהון חדי, ואנהיר אנפין. ישראל דקריב, (ס"א דקיימו) על קרבנא בצלותא, דהא צלותא על פלא הוה. אתער לגבייהו ישראל סבא (ס"א עילאה), סתמא (ס"א חוטמא) קדישא, ואנהיר אנפין.

כל זינא לזיניה, וכל מלה בתר יסודא דיליה אזלא ואתערו דרגין תתאין לדרגין עלאין, ואף על גב דכלהו מתערין, ואתערו דרגין דחקיקין בכסא, לגבי דרגין דארעא, יסודא דלהון. ואינון דרגין עלאין דמטמרן, פלהו מתערי ומתקריב לסעודתא, ומתעדני. אבל לית רשו לחד מנייהו למיכל, לא לדרגי עלאי, ולא לדרגי תתאי, ולמתהני שום הנאה, ולא לאושיט ידא בקרבנא, עד דמלפא עלאה אכיל ואתהני, ויהיב לון רשו.

לבתר דיהב לון רשו, כל חד וחד אתהני ואכיל (כדקא יאות). והיינו דכתיב, (שיר השירים ה) אריתי מורי עם בשמי, אלין אינון דרגין עלאין. מורי עם בשמי, אכלי ואתהני כדקא יאות. (ס"א דא דרועא ימינא, בירכא שמאלא). אכלתי יערי עם דבשי, דא יעקב ברחל, דא אכילה כדקא יאות. שתיתי ייני עם חלבי, דא דרועא שמאלא, בירכא ימינא. הא פלהו דרגין (ס"א קרבנין) עלאין, דאתהני בהו מלפא

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

קדישא בקדמיתא. ודא מיכלא דיליה והנאה דיליה. עד הכא מיכלא דמלכא עלאה בקדמיתא.

[זוהר חלק ג' - דף רמ"א ע"ב]

מכאן ולהלאה, יהיב רשו לד' דיוקנין דחקיקין בכורסייא, ולכל אינון דמתפשטין מנייהו, לאתהני ולמיכל. הדא הוא דכתיב, אכלו רעים שתו ושכרו דודים. אכלו רעים, אלין אינון ארבע דיוקנין דאמרן. שתו ושכרו דודים, כל אינון דמתפשטי מנייהו, וכלהו אכלי ומתפשטי, ואתהנון פדקא יאות, ואנהירו אנפין, ועלמין פלהו בחדוה, (דף רמ"א ע"ב) וכל חד וחד, בין דרגין עלאין, ובין דרגין תתאין, ביסודא דלהון מתקרבין ומתהנין. דא איהו רזא וסתרא דקרבנא פדקא חזי.

אתו רבי אלעזר ורבי אבא ושאר חברייא, ואשתטחו קמיה. אמר רבי אבא, אלמלא לא אתמסר אורייתא בטורא דסיני, אלא דאמר קודשא בריך הוא, הא בר יוחאי אורייתא וסתרין דילי, דיי לעלמא. ווי פד תסתלק מן עלמא. מן ינהיר בוצינן דאורייתא, פלא יתחשך מההוא יומא. דהא עד דייטי מלכא משיחא, לא ליהוי דרא פדרא דא, דרבי שמעון שרי בגויה.

אמר רבי שמעון, על רזא דא, אסיר ליה לבר נש לטעום פלום, עד דייכול מלכא עלאה, ומה איהו. צלותא. צלותא דבר נש, כגוונא דא, בקדמיתא, מזמנין לדיוקנין דחקיקין בכורסייא, על אינון בריין, דמתפשטי רוחין דלהון, על עופי ובעירי, לקרבנא בריין דרוחא דלהון יסודא בהאי עלמא מנייהו, והיינו (תהלים קד) מה רבו מעשיך יי, דהא בריין דאתחזיין לקרבנא רוחא דילהון, מתפשט עלייהו ארבע דיוקנין, מזמנן על קרבנין אלין. והיינו דקאמרן, והאופנים וחיות הקדש, וכל אינון חיילין אחרנין דקא מתפשטי מנייהו.

ולבתר פהנא רבא דקא מייחד שמא קדישא, היינו אהבת עולם אהבתנו וכו'. יחודא דקא מייחד, היינו (דברים ו) שמע ישראל יי אלהינו יי אחד. ולבתר ליואי, דקא מתערי לנגונא, היינו (דברים יא) והיה אם שמוע וגו', השמרו לכם פן יפתה וגו'. דא נגונא דליואי, בגין לאסתרא סתרא (ס"א לאתערא סטרא) דא, בקרבנא דא. ולבתר ישראל, דא אמת ויציב ונכון, ישראל סבא דקיימא על קרבנא, (קרבנא עילאה הא דרגין) דאיהי י' דרגין עלאין פנימאין דכלא, קיימא על פתורא.

אבל לית רשו לחד מנייהו למיכל, ולאשיט ידא לקרבנא, עד דמלכא עלאה אכיל. והיינו ג' ראשונות, וג' אחרונות. פיון דאיהו אכיל, יהיב רשו לד' דיוקנין, ולכל אינון סטרין דמתפרשין מנייהו, למיכל.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כדין אדם, דאיהו דיוקנא דכליל כל שאר דיוקנין, מאיך ונפיל על אנפוי, ומסיר גרמיה ורוחיה לגבי אדם דלעילא, דקיימא על אינון דיוקנין, דכליל כל דיוקנין, לאתערא ליה עליה פדקא חזי, והיינו (תהלים כה) אליך יי נפשי אשא, לאתערא (תלת) דיוקנין אחרנין, וכל אינון דמתפשטי מנייהו. (תהלה לדוד) והיינו (תהלים קמה) יביעו. ירננו. יאמרו. ידברו. וכלהו אכלין ואתהניין כל חד וחד פדקא חזי ליה.

מכאן ולהלאה לימא בר נש עאקו דיליה ביה (ס"א דלביה), הדיא הוא דכתיב, (תהלים כ) יענך יי ביום צרה. (עאקו) פעוברתא דיתבא בעאקו, לאתהפכא פלהון סניגורין עליה דבר נש. ועל דא פתיב (תהלים קמד) אשרי העם שככה לו וגו'.

רבי שמעון הוה אזיל לטבריא, פגע ביה אליהו, אמר ליה שלמא עליה דמר. אמר ליה רבי שמעון, במאי קא עסיק קודשא בריך הוא ברקיעא. אמר ליה בקרבנות עסיק, ואמר מלין חדתין משמד, זכאה אנת, ואתינא לאקדמא לה שלם, ומלה חדא בעינא למשאל מנה, לאספמא. במתיבתא דרקיעא שאלתא שאילו, עלמא דאתי לית ביה אכילה ושתיה, והא פתיב (שיר השירים ה) באתי לגני אחותי כלה וגו', אכלתי יערי עם דבשי וגו'. מאן דלית ביה אכילה ושתיה, איהו אמר אכלתי יערי עם דבשי שתיתי ייני עם חלבי.

[זוהר חלק ג' - דף רמ"ב ע"א]

אמר רבי שמעון, וקודשא בריך הוא מאי קא אתיב לון. אמר ליה, אמר קודשא בריך הוא, הא בר יוחאי יימא. ואתינא למשאל מנה. אמר רבי שמעון, כמה חביבו חבב קודשא בריך הוא לכנסת ישראל, ומסגיא דרחימו דרחים לה, שני עובדוי ממה דהוא עביד. דאף על גב דלאו אורחוי במיכלא ומשתייא, בגין רחימותא, אכיל ושתה. הואיל ואתי לגבה, עביד רעותה. פלה עיילת לחופה, ובעת למיכל, לית דין דייכול חתנה בהדה, אף על גב דלאו ארחיה למעבד הכי. הדיא הוא דכתיב באתי לגני אחותי כלה. הואיל ואתינא לגבה, ולמיעל בהדה לחופה, (דף רמ"ב ע"א) אכלתי יערי עם דבשי וגו'.

וילפינן מדוד, דזמין לקודשא בריך הוא, ושני עובדוי ממה דארחוי דקודשא בריך הוא, וקודשא בריך הוא קביל ועביד רעותיה. זמין למלכא ומטרוניתא בהדיה, הדיא הוא דכתיב, (תהלים קלב) קומה יי למנוחתך אתה וארון עונך. מלכא ומטרוניתא פחדא, בגין דלא לאפרשא לון, שני מאנין, ושני עובדין דמלכא.

הדיא הוא דכתיב, (תהלים לב) כהניך ילבשו צדק וחסידיך ירננו בעבור דוד וגו', כהניך ילבשו צדק, לויה מבעי ליה, דהא צדק מסטרא דליואי איהו. וחסידיך

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

יִרְנְנוּ, לוֹיִיךָ יִרְנְנוּ מִבְּעֵי לֵיָהּ, דְּהָא רַנָּה וְזַמְרָה בְּלִיּוֹאֵי גִינְהוּ, וְאִיהוּ שְׁנֵי וְאָמַר,
כְּהִנְיָךְ וְחִסְדִּיךָ, דְּאִינוּן מִסְטָרָא דִּימִינָא.

אָמַר לֵיָהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּוֹד לָאו אֹרַח דִּילֵי הַכִּי. אָמַר דְּוֹד, בְּעֵבֹר דְּוֹד
עֲבֹדְךָ אֵל תֵּשֵׁב פְּנֵי מְשִׁיחֶךָ. תְּקוּנָא דְּאֲנָא תְּקִינָת, לָא תִשְׁנֶה לֵיָהּ. אָמַר לֵיָהּ, דְּוֹד,
הוֹאִיל וְזִמְינָת לִי, אֵית לִי לְמַעְבַּד רְעוּתְךָ, וְלָאו רְעוּתִי. וְיִלְפִינָן מֵהָאֵי, אֹרַחָא
דְּעֻלְמָא, דְּמָאן דְּמִזְמֵן לְאַחְרָא, הֵהוּא דְּאֲתֵי לְגַבִּיָהּ, אֵית לֵיָהּ לְמַעְבַּד רְעוּתִיָהּ, אָף
עַל גַּב דְּלָאו אֹרַחִיָה בְּכַךְ.

כַּךְ (בראשית כח) וַיִּקַּח מֵאֲבְנֵי הַמָּקוֹם וְגו', הוֹאִיל וְאֲתָא חָתָן לְגַבִּי פְּלָה, אָף עַל גַּב
דְּלָאו אֹרַחִיָה לְמִשְׁכַּב. אֲלָא בְּכָרִים וְכִסְתוֹת, וְאִיהִי יְהִבָּה לֵיָהּ אֲבָנִין לְמִשְׁכַּב, פְּלָא
יִקְבַּל בְּרְעוּתָא דְּלִבָּא. הֵדָא הוּא דְּכְתִיב, וַיִּשְׁכַּב בַּמָּקוֹם הַהוּא, עַל אִינוּן אֲבָנִין, אָף
עַל גַּב דְּלָאו אֹרַחִיָה בְּכַךְ.

אוּף נְמִי הֶכָא, אֲכַלְתִּי יַעֲרִי עִם דְּבִשֵׁי אָף עַל גַּב דְּלָאו אֹרַחִיָה בְּכַךְ, בְּגִין רְחִימוּ
דְּכַלָּה. וְעַם כָּל דָּא בְּבֵיתָא דְּכַלָּה וְלָא בְּאֲתַר אַחְרָא. בְּאֲתַרִּיהָ לָא אֲכִיל וְלָא שְׁתִּי,
בְּאֲתַר דִּילָהּ אֲכִיל וְשְׁתִּי. הֵדָא הוּא דְּכְתִיב, בְּאֲתֵי לְגַבִּי. מְלֶאכִין דְּשֹׁדֵר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא לְאַבְרָהָם, לָא אֲכָלוּ וְלָא שְׁתוּ בְּאֲתַרִּיָהּ, בְּגִין אֲבָרָהֶם אֲכָלוּ וְשְׁתוּ. אָמַר לֵיָהּ,
רַבִּי. חִיָּךְ, מְלָה דָּא בְּעֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמִימַר, וּבְגִין דְּלָא לְמַחֲזֹק טִיבו
לְגַרְמִיָהּ, קָמִי כְּנִסְתָּ יִשְׂרָאֵל, סְלִיק מְלָה לְגַרְמָךְ, וְכָאָה אֲנָתְּ בְּעֻלְמָא, דְּמֶאֱרַךְ
מִשְׁתַּבַּח בְּךָ לְעֵילָא. וְעַלְךָ כְּתִיב, (שמואל ב כג) צְדִיק מוֹשֵׁל יֵרָאֵת אֱלֹהִים. (במדבר
כ"ח) אֵת קַרְבְּנֵי לַחֲמֵי לְאִשֵׁי וְגו', רַבִּי יוֹדָאֵי אָמַר, בְּקַרְבְּנָא אֵית עֵשֶׂן, וְאֵית רִיחַ,
וְאֵית גִּיחַח. עֵשֶׂן: אִינוּן מְאִרֵי דְּרוּגָזָא. דְּכְתִיב, (דברים כט) פִּי אֹז יַעֲשֶׂן אָף יִי. אִינוּן
אֲתַהֲנוּן מְעֵשֶׂן. וְעֵשֶׂן רוּגָזָא, בְּחוּטְמָא אִיהוּ. רִיחַ: אִינוּן דְּאֶקְרוּן תְּפוּחִין. אָמַר רַבִּי
אָבָא, כְּתוּבִים. הֵדָא הוּא דְּכְתִיב, (שיר השירים ז) וְרִיחַ אֲפִיךָ כְּתוּבִים. (במדבר כ"ח)
אֵת הַכֶּבֶשׂ אֶחָד תַּעֲשֶׂה בַּבֶּקֶר. מְאִי בַּבֶּקֶר. דָּא בַּקֶּר דְּאַבְרָהָם. דְּכְתִיב, (בראשית כב)
וַיִּשְׁכַּם אֲבָרָהָם בַּבֶּקֶר. מְנַלְן דְּהָאֵי בַּקֶּר דְּאַבְרָהָם הוּא. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, מֵהֶכָא,
(בראשית מד) הַבֶּקֶר אֹר. בַּקֶּר אֹר לָא כְּתִיב, אֲלָא הַבֶּקֶר אֹר, וְדָא אֹר קְדַמָּאָה,
דְּבָרָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעוּבָדָא דְּבְרָאשִׁית, וְעַל דָּא תַעֲשֶׂה בַּבֶּקֶר, בַּבֶּקֶר
דְּאֲשַׁתְּמוּדְעָא. וְלִקְבַל בַּקֶּר דְּאַבְרָהָם, אֲתַקְרִיב קַרְבְּנָא דָּא. קַרְבֵּן דְּבִין הָעֲרִבִים, דָּא
יִצְחָק, וְלִקְבַל עֲרֵב דִּיִּצְחָק אֲתַקְרִיב. מְנַלְן. דְּכְתִיב, (בראשית כד) וַיֵּצֵא יִצְחָק לְשׁוּחַ
בְּשָׂדֵה לַפְּנוֹת עֲרֵב. וְעֲרֵב דִּיִּצְחָק הוּא, וְהָא אֹקִימָנָא.

רַעִיא מֵהִימְנָא פְּקוּדָא דָּא לְהַקְרִיב מְנַחָה בְּכָל יוֹם, וְלְהַקְרִיב קַרְבֵּן מוֹסַף שְׁבַת.
וְאֲבַתְרִיָה לְהַסְדִּיר לְחַם הַפָּנִים וְלְבוֹנָה. וְקַרְבֵּן מוֹסַף בְּרָאשׁ חֲדָשׁ. בּוֹצִינָא קְדִישָׁא,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בכל יומא צריך לשדורי דורונא למלכא בידא דמטרוניתא. אי איהי ברשו בעלה, צריך תוספת, כגון מוסף בשבת ובראש חדש, ומוסף דכל יומין טבין.

דאיהי רשות היחיד דיליה ועמודא דאמצעייתא איהו בעלה דהאי רשות. ויעקב דתקן צלותא דערבית, איהו דרגא דיליה דעמודא דאמצעייתא. בגין דא אוקמוה מארי מתניתין, תפלת ערבית רשות, דאף על גב דבגלותא דדומה ללילה, דשלטין תמן סמאל ונחש, וכל ממנן דאכלוסין דיליה, ושכינתא נחתת בגלותא עם ישראל, איהי ברשו דבעלה אשתפחת, הדא הוא דכתיב, (ישעיה מב) אני יי הוא שמי וכבודי לא אחר לא אתן.

[זהר חלק ג' - דף רמ"ב ע"ב]

ובגין דא (בראשית כח) ויפגע במקום, לית פגיעה, אלא פיוסא. כגון (רות א) אל תפגעי בי. כנסת ישראל פייסת ליה, דלא יוזו מינה, דקודשא בריך הוא איהו מקומו של עולם. מאי עולם. דא (דף רמ"ב ע"ב) שכינתא. תרגום עולם, עלמא, לישנא דעולמא, כמה דאת אמר, העלמה. ומה פתיב ביה, (בראשית כח) ויגן שם, אתפייס עמה, למיבת תמן בגלותא עם שכינתא. ואי תימא דיעקב פייס לה, שפיר. ובגין דאיהי בכל ליליא, דאיהו גלותא, ברשו בעלה, אוקמוה תפלת ערבית רשות. ופירושא אחרנא, איהו תבן למיכל לבעירן חומריום בקל וחומר. נחתו מארי מתניתין, ואשתתחו קמיה, וחדדי בהאי מלה, וקשרו לה בכמה קשרין דרזין סתימין. ואעטרו לה, וסליקו לה לגבי חברייה דאשתארו תמן.

אמר רעיא מהימנא, בוצינא קדישא, בגין דא בשאר צלותין איהו חובה, דשטר חוב עליהו, לסמכא לה בצדיק חי עלמין, דביה כל הסומך גאולה לתפלה, אינו נזוק בכל אותו יום. ובמאי סמיכת על יסוד. בדרועא ימינא. הדא הוא דכתיב, (רות ג) חי יי שכבי עד הבקר.

כד מטי זמן צלותא דמנחה, בערב היא באה. הדא הוא דכתיב, (בראשית ח) ותבא אליו היונה לעת ערב. בגין דמנחה שלוחה היא לאדוני, (אדני מבעי ליה) בגלותא דעשו, (שם לב) והנה גם הוא אחרינו. ועוד לאדוני (אדוני לאדוני), דא איהו אדון כל הארץ, ודא צדיק, מתמן יוסף הצדיק, (דברים לג) בכר שורו הדר לו. דעתיד לנפקא מניה משיח בן אפרים. ובגיניה אתמר (בראשית לז) והנה קמה אלמתי וגם נצבה והנה תסובינה אלמותיכם ותשתחוינה לאלומתי. ובצדיק, כל הפורע פורע בברוך.

אמר בוצינא קדישא, רעיא מהימנא, בך אתמר (שמות יג) ויקח משה את עצמות יוסף. בגין דגוף וברית חשבינן חד. ובגין דא עלך אתמר, והנה קמה אלומתי וגם נצבה. דכך תפלה מעומד. וכן כל הזוקף זוקף בשם. ובצדיק, כל הפורע פורע בברוך, והיינו ותשתחוינה לאלמתי. דאנת אחיד בימינא ובשמאלא, בגוף וברית.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וּלְבַתֵּר תִּסְתַּלַּק עֲלֵיהֶוּ לְבִינָה, לְמַפְתַּח בַּהּ חֲמִשִּׁין תְּרַעִין דְּחִירוֹ לְיִשְׂרָאֵל. לְקַיִּמָא,
(מיכה ז) כִּימִי צִאתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲרָאֵנוּ נִפְלְאוֹת, וּבִגִּין דָּא צְלוֹתָא דְשַׁחֲרִית חוּבָה,
דְּעֲרַבִית רְשׁוּת.

בְּעֲרַבִית אִיהוּ הַשְּׂפִיבְנוּ, דְשִׁכִּיבַת בֵּין דְרוּעֵי מְלָכָא בְּגִלוֹתָא. כַּד יֵיתִי צְפָרָא, פֶּסַח
אֲחִיד בִּיהַּ בִּימִינָא. אֲבַל בְּדְרוּעָא שְׂמַאלָא דִּיצְחָק, תִּשְׂרִי. (בראשית כד) וַיְהִי הוּא טָרַם
כְּלָה לְדַבֵּר וְהִנֵּה רַבְקָה יוֹצֵאת, מִן גְּלוֹתָא. וּבִגִּין דְלָא נִפְקִי מִסְטְרָא דְדִינָא, יַעֲקֹב
(בראשית מח) שָׁפַל אֶת יָדָיו, וְשׁוּי שׁוּר בִּימִינָא, אֲרִיָּה בְשִׂמְאֵלָא. וּבִגִּין דָּא (תהלים קי)
נְאֻם יְיָ לְאֲדוֹנָי שֵׁב לִימִינִי, דָּא צְדִיק, לְקַבְּלִיהַּ מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף, וְאָמַר לִיהַּ שֵׁב
לִימִינִי, דְרוּעָא דְאַבְרָהָם, בְּגִלוֹתָא דִּישְׂמַעְעָל, עַד אֲשִׁית אוֹיְבֵיךָ הַדּוֹם לְרַגְלֵיךָ.

בְּהַהוּא זְמַנָּא, יִתְעַר רוּחַ יִתְיָרָה תּוֹסַפַּת עַל יִשְׂרָאֵל, הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (יואל ג)
אֲשַׁפּוּךְ אֶת רוּחִי עַל כָּל בֶּשָׂר, וַיְהִי נִיּוּחָא לְיִשְׂרָאֵל מֵאוּמִין דְּעֵלְמָא, (אסתר ט) וְנוּחַ
מֵאוֹיְבֵיהֶם. כְּגוּוֹנָא דְשַׁבַּת, דְאַתּוֹסְףָּ בְּפִר נֶשׁ נֶפֶשׁ יִתְיָרָה בְּשַׁבַּת, וְאִית לֹון בַּהּ
נִיּוּחָא, אִי בְּנֶפֶשׁ יִתְיָרָה אִית לֹון נִיּוּחָא, דְאִיהִי נוֹקְבָא, כָּל שְׁכַן בְּרוּחָא דְאִיהוּ
דְכוּרָא.

וְתַנְאִים וְאַמּוּרָאִים, נֶפֶשׁ יִתְיָרָה בְּשַׁבַּת לְכָל יִשְׂרָאֵל כְּחֵדָא, חַד אִיהִי. אֲבַל לְכָל
בַּר נֶשׁ, אִיהוּ כְּפוּם עוּבְדוּי. וְאַלְיִפְנָא מְקַל וְחוּמְר דְתִיּוּבְתָא, דְכָל יִשְׂרָאֵל כְּחֵדָא,
בְּכָל זְמַנָּא דְחֻזְרִין כְּלָהוּ, מִתְקַבְּלִי. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (דברים ד) כִּי אֱלֹהֵינוּ בְּכָל
קְרָאֵנוּ אֱלֹוֵי, דְשֵׁם יְיָ מוּכְתָר עֲלֵיהֶוּ בְּכַתְרִיהַּ, דְאִיהוּ כְּתַר עֲלִיּוֹן. וְהִיא אִיהוּ נְשִׁמָּה
יִתְיָרָה דְכָל יִשְׂרָאֵל, בְּשַׁבַּת וְיוּמִין טְבִין. וּבִגִּין דָּא תְּקִינּוּ בְּכָל יוּמִין, לְמַחְתָּם בְּשֵׁם
יְדוּד, דְאִיהוּ חוֹתָם דְכָל בְּרַכְאָן דְצְלוֹתֵינוּ, וְלֹא אֲמַרִין מוֹסְףָּ בְּלֹא כְּתַר. וּבְשַׁבַּת,
תְּקִינּוּ לְמִימְר בְּמוֹסְףָּ, כְּתַר יִתְנוּ לָךְ יְיָ אֱלֹהֵינוּ.

אֲבַל לְכָל חַד מִיִּשְׂרָאֵל, הֵכִי נַחִית לִיהַּ נֶפֶשׁ יִתְיָרָה, כְּפוּם דְרָגָא דִּילִיהַּ. אִי הוּא
חֲסִיד, יְהִבִין לִיהַּ נֶפֶשׁ יִתְיָרָה מִמַּדַּת חֶסֶד, כְּפוּם דְרָגָא דִּילִיהַּ. אִי אִיהוּ גְבוּרָא, יִרָא
חֲטָא, יְהִבִין לִיהַּ נֶפֶשׁ יִתְיָרָה, מִמַּדַּת גְּבוּרָה. וְאִי אִיהוּ אִישׁ תָּם, יְהִבִין לִיהַּ נֶפֶשׁ
יִתְיָרָה, מִמַּדַּת אֱמֶת. וְנֶפֶשׁ יִתְיָרָה דָּא מְלָכוּת, דְאִיהִי כְּלִילָא מְעַשֵּׂר סְפִירָאן, וְכְפוּם
מַדָּה דְבַר נֶשׁ. אִם נֶשִׂיא יִשְׂרָאֵל, אוּ חֲכָם, אוּ מְבִין בְּחֲכָמָה, אוּ בְתוּרָה, דְאַתְמַר
בִּיהַּ, (משלי א) לְהִבִין מִשָּׁל וּמְלִיצָה. אוּ בְנַבִּיאִים, אוּ בְכַתּוּבִים. הֵכִי יְהִבִין לִיהַּ נֶפֶשׁ
יִתְיָרָה, דְאַתְקַרִיאת כְּתַר מְלָכוּת.

וְאִי חֲכָם, כְּמָה דְאוּקִימְנָא הַמְּחַפִּים לְכָל אָדָם, דְאַתְמַר (תהלים קד) כָּלִם בְּחֲכָמָה
עֲשִׂיתָ, יְהִבִין לִיהַּ נֶפֶשׁ יִתְיָרָה מִתְמָן. וְאִם הוּא מְבִין דְבַר מִתּוּךְ דְבַר בְּאוּרִייתָא,
יְהִבִין לִיהַּ נֶפֶשׁ יִתְיָרָה מִבִּינָה. וְאִם הוּא חֲכָם בְּנַבִּיאִים וּבְכַתּוּבִים, יְהִבִין לִיהַּ נֶפֶשׁ

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

יתירה מנצח והוד. ואי איהו צדיק גמור דנטר אות ברית, אות שבת, אות יומין טבין, אות תפילין, יהבין ליה נפש יתירה מצדיק, ובכל אתר, נפש יתירה ממלכות.

[זוהר חלק ג' - דף רמ"ג ע"א]

ואי איהו בר נש מפל מדות אלין, יהבין ליה פתר בשם ידוד, פידוד (דף רמ"ג ע"א) אלהינו בכל קראנו אליו. אין קדוש פידוד. מעלמא דדכורא, דאיהו תפארת, מלך מוכתר בכתר עלאה, דבה ימלוך בשכינתיה, דאיהי נפש יתירה. וכתר נשמה יתירה, יהו"ה, רוח, דאתמר (יואל ג) אשפוך את רוחי על כל בשר, ואיהו כליל י' ספיראן מעילא לתתא, פגוונא דא: י' חכמה. ה' בינה. ו' כליל שית ספיראן, מחסד עד יסוד. ה' מלכות. כ' מן פידוד אלהינו, פתר על רישיה. והאי איהו נשמה דאתוספא ביום שבת.

ובגין דעלת העלות, מופלא ומכוסה בהאי פתר, ואתפשט בשם יהוה בשבתות וימים טובים, לית שולטנותא לסמאל ולנחש ולכל ממנן דיליה, ולית ליה שלטנותא לגיהנם, נוקבא בישא דסמאל, ולא למשריין דיליה, כלהו מתטמרין מן קדם משרייתא דמלכא, פגוונא דיתטמרן אומין עובדי פוכבים ומזלות דעלמא, פד יתגלי משיחא, תדא הוא דכתיב, (ישעיה ב) ובאו במערות צורים (ישעיה ז) ובנקיקי הסלעים.

קמו תנאין ואמוראין, ואמרו, רעיא מהימנא, אנת הוא שקיל לכל ישראל, ממולא מפל מדות טבין, ודאי בך שרייא, ההוא דאתמר ביה, (שמואל א ב) אין קדוש פידוד אלהינו. אנת פתר על כל חד וחד מישראל, כי אין בלתך בר נש, דיהא פתר עלך, לא נשיא, ולא חכם, ולא מבין, ולא חסיד, ולא גבור, ולא תם, ולא נביא, ולא צדיק, ולא מלך. אנת הוא בדיוקנא דקודשא בריך הוא, ברא בדיוקנא דאבוהי, פגוונא דישראל, דאתמר בהון, (דברים יד) בנים אתם ליי אלהיכם. אשלים פקודין דמארך, דלית פקודין מאלין דילך, דלא יתעטר ביה קודשא בריך הוא ושכינתיה עילא ותתא, בכתר עלאה, בכל מדה ומדה.

פתח ואמר, תנאין ואמוראין, דכד הוה קרי לכלהו, לרבי שמעון בכלל עמהון בכל זמנא, אמר לון, אנא משבחנא לכו, פפום גדיבות דלכון, דאתון בני גדיבים אברהם יצחק ויעקב. לית מאן דיכיל לשבחא לכון, אלא מרי עלמא, דאפילו אורייתא כלה עד אין סוף, בכו היא תליא. פגוונא דאתמר באורייתא, (איוב יא) ארוכה מארץ מדה ורחבה מני ים, הכי שבח דילכו. אבל יתקיים בכו, מה דאתקיים בי, דחדנא ביקרא דאחרן אחי, כמה דאוקמוה, הלב ששמח בגדולת אחיו, ילבש אורים ותומים.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ותנאין ואמוראין, כל מוספין דשבתות וימים טובים, כל מוסף דאמרין ביה פתר, מהכא אשתמודעין. וכל צלותין דישראל, ריחא דלהון, פריחא (שיר השירים ג) דמר ולבונה וכל אבקת רוכל, בשאר יומין. אבל בשבתות וימים טובים, חשיב עליה מפל מיני בשמים.

בגין דביומין טבין, סלקין מפל אבקת רוכל, דאתמר ביה, (בראשית לב) ויאבק איש עמו. דצלותא דאיהי פגימה, אתאבק עמה סמאל, לאגחא עמה בההוא פגימו דעבירה, בההוא אבק דדא, ודא סליק עד שמיא.

אבק דיעקב, לאולפא זכותא על צלותא, בכמה משריין דחובין (ד"א דזכרון) דאינון (ס"א חילין) חבילין ומשריין, דמתכנשין עמיה, לאולפא זכו עליה. ואבק דרגא דסמאל, סליק בכמה משריין דחובין, לאולפא חובין עליה, ודא צלותא דערבית, דאקרי סלם דיעקב, דבה (בראשית כח) והנה מלאכי אלהים עולים ויורדים בו. אלן דסלקין חובין, ונחתי זכרון תחותיהו, ואלן סלקין זכרון, ונחתין חובין תחותיהו. ומשפילין לון בכמה קרבין.

דאינון מארי תריסין, במלחמתה של תורה, עד דישתמע קרבא לטורין רברבין, דאינון אברהם יצחק ויעקב, הדא הוא דכתיב, (מיכה ו) שמעו הרים את ריב יי. ריב דצלותא. ריב דאורייתא. והאי קרבא דצלותא דערבית, עד עלות השחר. דרבן גמליאל אוקמה, עד עלות השחר. דתפלת ערבית זמנה כל הלילה, אלא דחכמים עבדו גדר עד חצות.

ובגין דא ויאבק איש עמו עד עלות השחר, מאן שחר. צלותא דערבית. דשיעורה עד בקר דאברהם, דאיהי ארבע שעות (בראשית כב) וישכם אברהם בבקר. פריש שעתיא קדמאה, בסוף השחר, (דאיהו) נצח יעקב, דתמן (תהלים כב) למנצח על אילת השחר, לנטלא נוקמא מסמאל, דנגע בירך שמאלא דיעקב, דאיהו הוד, דביה אתמר (איכה א) נתנני שוממה כל היום דוה, הוד, מסטרא דהוד, אלף חמישאה, אשתארת בי מקדשא חרבה ויבשה.

אמר רבי שמעון, דא הוד דילך רעיא מהימנא, דביה אנת חרב, מנבואה דילך משמאלא, ובגין דאנת (ישעיה סג) מוליך לימין משה דאיהו נצח, רישא דשחרין, (משלי ה) אילת אהבים, פתח דוד למנצח על אילת השחר, דביה ייתי מארי נצחן קרבייא. ובגין דנצח והוד תרין שחרין, אוקמוה במתניתין מאימתי קורין את שמע בשחרין, ולא אמר בשחר. אלא בשחרין תרין.

[זוהר חלק ג' - דף רמ"ג ע"ב]

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ותרין משיחין יתערוך לגבייהו, משיח בן דוד, לקבל נצח, ואתקשר בבקר דאברהם, הדא הוא דכתיב, (תהלים טז) נעימות (דף רמ"ג ע"ב) בימינך נצח. הוד בגבורה, דביה משיח בן אפרים אחיד. אנת באמצעיתא, דדרגא דילך תפארת, דאתקשר בך עמודא דאמצעיתא. ויסוד חי עלמין בדרגא דילך. וחכמה בימין, הרוצה להחכים ידרים. ובינה לשמאלא, הרוצה להעשיר יצפין.

איהי הקשת גבך, והאי איהו לבושא דשכינתא. לבושא דצדיק, דאתקרי ברית הקשת. ואיהו אות שבת, ואות יום טוב, ואות תפילין, ואות ברית מילה. ואמר קודשא בריך הוא, מאן דלאו איהו רשים בהאי אות, לא ייעול במראה דא, בחדר דא. והאי איהו מטה, דעמודא דאמצעיתא מטה ביה כלפי חסד לצדיקים גמורים, למיהב לון זכוון, בח"י ברכאן דצלותא. ומטה כלפי חובה לרשיעייא, למידן לון בגבורה לדינא, כפום עובדיהון. ובעמודא דאמצעיתא מאריך על בינונים. והאי איהו ש'.

תלת גוונין דקשת, אות ברית הקשת, בת יחידה, שבת מלכתא. ואית לה שית דרגין, תחות שולטנותא, דאינון ששת ימי המעשה, דכלילן במטטרון. דעלייהו אתמר, (שמות כג) ששת ימים תעשה מעשיך. אבל בת יחידה, שבת לידוד, העושה בה מלאכה יומת.

סדר הלימוד ליום כז אייר [יום 234 בשנה]

יהוה אתקרי באות ה'. ומסטר א דא, יד'ו לימינא. דאיהו ה' שלימו דיליה. והכי לכל סטרא בשית סטרין, ידו, דוי, ויד, יוד, דיו, ודי. אינון ח"י אתוון, דכלילן בצדיק חי עלמין. ואיהי רביעית ההין בכל סטרא.

ואיהי ה"א, מסטרא דשמא מפרש, יו"ד ה"א וא"ו. יו"ד בחסד, ה"א בגבורה, וא"ו בתפארת. כד שלטא האי ט"ל, אסרו חכמים ארבעים מלאכות חסר אחת. ואתקריאו אבות מלאכות, על שם דאינון לקבל אבהן, דשליט עלייהו ט"ל, דאיהו ארבעים חסר אחת.

ובאלין ארבעים מלאכות חסר חד, לקה עשרה מלקיות לאדם. ועשרה לתוה. ועשרה לנחש. ותשעה לארעא. ובגין דט"ל שלטא בשבת דאיהו ה', אין לוקין בשבת. והאי ט"ל לאו איהו כט"ל דחול, מסטרא דעבד מטטרון. וארבעים מלאכות חסר אחת, הם הזורע והחורש וכו'.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

סבא סבא, שכינתא אתקרי אר”ץ דקודשא בריך הוא. הדיא הוא דכתיב, (ישעיה 10) והארץ הדום רגלי. מסטרא דחסד אתקריאת מים. ומסטרא דגבורה אתקריאת אש. ומסטרא דעמודא דאמצעייתא אויר. ואיהי ארץ, קרקע לכלהו.

ובגין דנשמתא יתירה אתפשטא בשכינתא, דאיהי שבת מלכתא, דאתמר בה (תהלים קג) ומלכותו בכל משלה, משם איהי מלכות, דשלטנותהא על ארעא, ועל אילנין וזרעין. (וטורין ואבנין) ובגין דאילנא דחיי, דהיא נשמתא יתירה דבשבת, בה תולדין דילה, אית נייחא לארעא, דאיהי שכינתא.

ובגין דשכינתא עלאה אתפשטת בארעא, דאתמר בה (במדבר יט) פרה אדומה תמימה אשר אין בה מום אשר לא עלה עליה עול, אסור לחרוש בשבת חרישה בשור. דאתמר (תהלים קכט) על גבי חרשו חורשים. ושכינתא תתאה איהי פרה אדומה מסטרא דגבורה. תמימה, מסטרא דחסד, דאיהו דרגא דאברהם, דאתמר ביה (בראשית יז) התהלך לפני והיה תמים. אשר אין בה מום, מסטרא דעמודא דאמצעייתא. אשר לא עלה עליה עול, מסטרא דשכינתא עלאה דאיהי חירו, באתר דאיהי שלטא (במדבר א) וזהר הקרב יומת, לית רשו לסטרא אחרא לשלטאה, לא שטן, ולא משחית, ולא מלאך המות, דאינון מסטרא דגיהנם.

ובגין דא, ביומין דחול, אמרין ישראל, (תהלים עח) והוא רחום יכפר עון ולא ישחית והרבה להשיב אפיו וגו’. בגין דביומין דחול, שכינתא תתאה אתלבשת באלין קליפין דמיתה דדינא. ובשבת אתפשטת מנייהו, בגין דאילנא דחיי דאיהו בן י”ד, יד”ו, אתחבר בה”א. בההוא זמנא נייחא אשתכחת לה”א, וכל מה דאיהו תחותה, ולא צריך למימר ביה והוא רחום. ומאן אינון (ס”א תחותה). תחות י” ישראל. וכל אתר דישראל משתפחין, נטירו אשתכח ונייחא.

ובגין דא, אסור למחרש בארעא, ולמעבד בה גומות, דהוי כאילו עביד פגימו בארעא קדישא, דאיהי שכינתא. ואסור לאשתמשא בכלים דארעא בשבת. ואפילו לטלטל אבן. ולא פלי בעלמא. דיהוי נייחא לון בזכו דשכינתא דאתקריאת אבנא, דכתיב בה (בראשית כח) והאבן הזאת אשר שמתי מצבה, בצלותא. עמידה איהי לישראל, דבגינה אית לון קיומא בעלמא. ועליה אתמר, (בראשית מט) משם רועה אבן ישראל. (זכריה ג) על אבן אחת שבעה עינים, (תהלים קיח) אבן מאסו הבונים.

[זוהר חלק ג' - דף רמ"ד ע"א]

ובגין דא (שמות לא) ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת לדרתם ברית עולם. צריך לנטרא לה בדירתם, דלא יפקון מרשות היחיד לרשות הרבים. והאי איהו דאוקמוה מארי מתניתין, יציאות השבת שתים שהן (דף רמ"ד ע"א) ארבע, הוצאה מרשות לרשות, והכנסה נמי יציאה קרי לה. ואינון סמאל ונחש,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

צְרִיכִין יִשְׂרָאֵל לְנִטְרָא לֹון, דְּלֹא יִיעָלוֹן לְדִירָה דְשְׁכִינְתָּא, דְּאִיְהִי רְשׁוֹת הַיְחִיד. מֵאֵן רְשׁוֹת הַרְבִּים. חֲלָלָה שְׁפָחָה זֹנָה נְדָה גֹוִיהָ, רְשׁוֹת דְּסִמְאֵל וְנַחֲשׁ, וְשִׁבְעִין מְמָנָן דְּעַמִּין. (ע"כ רעיא מהימנא)

פְּתַח וְאָמַר, (שיר השירים ה) בְּאִתִּי לִגְנֵי וְכוּ', עַד חֲלָבֵי חֶסֶר. נִדְפַס בְּפִרְשֵׁת וִיקְרָא דָּף ג' ע"ב. וּבַחְבוּרָא קְדָמָאָה, (בדף רמ"א ע"א) אֲרִיתִי מוֹרֵי עִם בְּשָׁמִי, דְּרוּעָא יְמִינָא בִּירְכָא שְׁמָאֵלָא. אֲכַלְתִּי יַעֲרֵי עִם דְּבִשִׁי, יַעֲקֹב בְּרַחֵל. שְׁתִּיתִי יַיִנִי עִם חֲלָבֵי, דְּרוּעָא שְׁמָאֵלָא בִּירְכָא יְמִינָא. דְּרוּעָא יְמִינָא בִּירְכָא שְׁמָאֵלָא, אֵינּוֹן חֶסֶד עִם הוּד. יַעֲקֹב בְּרַחֵל, עֲמוּדָא דְּאֲמֻצְעִיתָא בְּמַלְכוּת. דְּרוּעָא שְׁמָאֵלָא בִּירְכָא יְמִינָא גְבוּרָה בְּנֻצָּח.

וְאֵמַאי שְׁנֵי מִדּוֹת דִּילֵיהָ הָכִי. אֵלָא רְזָא דְּנִימָא הָכָא, דְּוִד אָמַר הָכָא, (תהלים קלב) כְּהִנְיָךְ יִלְבָּשׁוּ צְדָק וְחִסְדֵיךָ יִרְנְנוּ. וְאִתְמַר הָתָם, וְלוֹיִיךָ מִבְּעֵי לֵיהָ לְמִימַר. אָמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאוּ אֲרַח לְשָׁנוֹת מִדּוֹתֵי, אֵלָא בְּתַר דְּזַמִּינַת לִי, אֵית לִי לְמַעֲבַד רְעוּתָךְ. וּמִהָכָא אוֹלִיפְנָא, דְּבַעַל הַבַּיִת דְּמִזְמִין אֲפִילוּ לְמַלְכָּא, אֵית לֵיהָ לְמַעֲבַד רְעוּתֵיהָ. וּבְגִין דָּא אוֹקְמוּהָ, כָּל מַה שְׁאוּמַר לָךְ בַּעַל הַבַּיִת עֲשֵׂה חוּץ מִצָּא. וְעִם כָּל דָּא דְּרְזָא דָּא שְׁפִיר אֵיהוּ, הָא כְּתִיב (מלאכי ג) אֲנִי יְיָ לֹא שֶׁנִּיתִי, וּבְכָל קְרַבְנִין לֹא כְּתִיב בְּהוֹן אֵלָא לִידוּד, אִיךָ יְכִיל לְמַהוּי דִּישְׁנֵי דְּרַגִּין דְּשִׁמְיָה בְּקַרְבָּנָא.

אֵלָא, אֲרִיתִי מוֹרֵי: יוֹצֵר אוֹר. עִם בְּשָׁמִי: אֶהְבֵּת עוֹלָם. אֲכַלְתִּי יַעֲרֵי: שְׁמַע יִשְׂרָאֵל. עִם דְּבִשִׁי: בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעַד. שְׁתִּיתִי יַיִנִי: וְהָיָה אִם שְׁמוֹעַ, עַד וַיֹּאמֶר. עִם חֲלָבֵי: מִן וַיֹּאמֶר, עַד אָמֵת. אֲכָלוּ רַעִים: ג' רֵאשׁוֹנוֹת, וְג' אַחֲרוֹנוֹת. שְׁתוּ וְשִׁכְרוּ דוּדִים: שְׂאֵר בְּרַכָּאן דְּצִלוֹתָא.

וּבַחְבוּרָא קְדָמָאָה, סִתְרָא דְּקַרְבָּנָא, פְּרִים וּכְבָשִׁים וְעֵתוּדִים וְעִזִּים, אֵינּוֹן ד', פְּנֵי שׁוּר. פְּנֵי נֶשֶׁר וְגו', שְׁתֵּי תוֹרִים אוּ שְׁנֵי בְנֵי יוֹנָה, וְצִרִיךְ לְפָרְשָׁא. אֲרִיָּה נְחִית לְגַבֵּי שׁוּר, דְּאִיְהוּ שְׁמָאֵלָא, לְאַתְקִשְׂרָא חֶסֶד בְּגְבוּרָה. אָדָם נְחִית לְגַבֵּי נֶשֶׁר. דְּרַגָּא דִּיעֲקֹב. וּבְגִין דָּא אוֹקְמוּהָ מְאֵרֵי מִתְנִיתִין, שׁוּפְרִיָּה דִּיעֲקֹב שׁוּפְרִיָּה דְּאָדָם קְדָמָאָה הָוָה. וּמֵאֵן גְּרִים לְאַסְתִּלְקָא לְאַתְקִרֵי יִשְׂרָאֵל, דְּכְתִיב, (בראשית לב) לֹא יַעֲקֹב יֹאמֶר עוֹד שְׁמֶךָ כִּי אִם יִשְׂרָאֵל יְהִיָּה שְׁמֶךָ, דִּיהוּי יִשְׂרָאֵל עֲקָר לְאַפְרָשָׁא בֵּינֵיהוּ. (ע"כ רעיא מהימנא) (רמ"ז ע"א ובחבורא קדמאה סולת למנחה וכו').

(במדבר כ"ח) וְעֲשִׂירִית הָאִיפָה, אֵמַאי. אֵלָא עֲשִׂירִית הָאִיפָה, לְקַבֵּל כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. דְּאִיְהִי עֲשִׂירָאָה דְּדְרַגִּין, וְאַצְטְרִיכָא לְאַתִּיְהָבָא בֵּין תְּרִין דְּרוּעִין, וְאִיְהִי סִלַּת נְהָמָא, וְאִיְהִי נְהָמָא. וּבְגִין דְּאִיְהִי נְהָמָא, לֹא אֶתְפַּקֵּד עַל נְהָמָא דְּחֻמְשַׁת מִינִין, דְּאִיְהִי חֻטָּה, וְשְׁעוּרָה, וְשִׁיפּוֹן וְכוּ', מְמָנָא דְּעֵלְמָא. וְלֹא שׁוּי מְמָנָא עֲלֵיהוּ, אֵלָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּלַחוּדוּי.

[זוהר חלק ג' - דף רמ"ד ע"ב]

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ובגין דא, מאן דמזלזל בנהמא, וזריק ליה בארעא, עניותא רדיף אבתריה. וחד ממנא אתפקד על דא, ואיהו רדיף אבתריה, למיהב ליה עניותא, ולא יפוק מן עלמא, עד דיצטריך לבריין. ועליה פתיב, (איוב טו) נודד הוא ללחם איה. נודד הוא, ויהך מטלטל, וגלי מאתר לאתר, ללחם איה הוא. ולית (דף רמ"ד ע"ב) מאן דישיגח עליה, הדא הוא דכתיב איה. מאן דירחם עליה, בגין דלא ישפת. (ובחבורא קדמאה אמר רעיא מהימנא מאן דמזלזלא)

רעיא מהימנא ובחבורא קדמאה אמר רעיא מהימנא, מאן דמזלזל בפרורין דנהמא, וזריק לון באתר דלא אצטריך. האי כל שפן מאן דמזלזל בפירורין דמוחא, דאינון טפין דזרע, דזריק לון בארעא, דאתמר בהון (בראשית ו) כי השחית כל בשר את דרכו על הארץ. או דזריק לון בנדה, או בבת אל נכר, או בשפחה או בזונה. וכל שפן וכל שפן מאן דמזלזל בפירורין דנהמא דאורייתא, דאינון קוצי אתוון, ותגי אתוון, דאתמר עלייהו כל המשתמש בתגא חלף.

כל שפן מאן דמסר רזין דאורייתא, וסתרי קבלה, וסתרי מעשה בראשית, או סתרי אתוון דשמא מפרש, לאנשים דלאו אינון הגונים, דשליט עלייהו יצר הרע, אשה זונה, דאתמר עליה, (משלי ו) כי בעד אשה זונה עד כפר לחם. ולית לחם אלא כ"ב אתוון דאורייתא. ולית כפר, אלא אפילו הלכה אחת. (ועוד רעיא מהימנא)

ובחבורא קדמאה, לא גלי רזא באלין פרורין, אלא בארח פשט, ולא יהיב בהון שיעורא. אבל אוקמוה מארי מתניתין, דשיעורא דפירורין כזית לפחות, כל שפן אי אינון כפיצה. דמארי מתניתין דקדקו עלייהו, עד כזית עד כפיצה לברכא עלייהו.

רעיא מהימנא וארח רזא, א"ח הוא ט' פרורין, שלש לכל סטר, תלת מן ד', תרין עשר. רביעית איהו שלימו, לאשלמא ביה עשר. ולאשלמא ד', דאינון ידוד. מאי עשר. אינון: יו"ד ה"א וא"ו ה"א. קוצא דאת ד' מן אחד, שיעורא כזית. י' מן ידוד, שיעורא דיליה כפיצה.

איהי ד', שלימו דמרכבתא דאדם, ושלימו דארבע אנפין דאדם. ובגין דא, (במדבר ו) ישא ידוד פניו אליך. ואוקמוה מארי מתניתין, והכתיב (דברים י) אשר לא ישא פנים. אלא אמר הקדוש ברוך הוא, ולא אמרתי להם (דברים יא) ואכלת ושבעת, והם דקדקו עליהם, עד כזית או עד כפיצה, ואיך לא אשא להם פנים. ורבנן דמתניתין ואמוראין, כל תלמודא דלהון, על רזין דאורייתא סדרו ליה.

קם רעיא מהימנא, וסליק ידוי קמי קודשא בריך הוא ושכינתיה, ואמר הכי, קודשא בריך הוא יהא רעוא דילך, למיהב לון מזונא שלימתא, לתקנא לגבך, ולגבי מטרוניתא עלאה עלמא דאתי, דאתמר עליה, (תהלים כב) פי ליי המלוכה

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ומושל בגוים. ולגבי מטרוניתא תניינא, דאתמר בה זמנא תניינא, (עובדיה א) והיתה ליי המלוכה. לתקנא פתורא שלימתא, מכל עדונין, ומכל מאכלין.

ואנא מזמן עמך, לכל מארי מתניתין, ולמארי מקרא, ולמארי תלמוד, וכל שפן למארי סתרי תורה דילך, פלה דילך, מטרוניתא קדישא דילך, עלאה ותתאה, וכלא ברשות דעלת כל עלאין, אדון כל האדונים, מלך על כל המלכים דעילא ותתא, דאיהו יחיד בלא תניינא, ולית את ונקודה דמשתתף בהדיה, ולא שנוי גוונין דאינשא. דאיהו מארי כל מפתחאן, דרזין דהוויות, ושמהן וכנויין, וכל רזין גניזין דחכמתא, דתפתח לון פלהו ליקרא דילך, עלת על כל עלות. אנא מתחנן קדמך, דתפתח לון ליקרא דילך, דיקרא דילך איהו מאבי ואמי דשמיא, ואב דכל ישראל, ואם דלהון, דאתמר בה (משלי א) ואל תטוש תורת אמה, ועמך לית שותפו דאם בעלמא.

קם זמנא תניינא, ואמר מארי מתניתין, נשמתין ורוחין ונפשין דלכון, אתערו כען כולהו, ואעברו שינתא מנכון, דאיהי ודאי משנה, ארץ פשט דהאי עלמא. דאנא לא אתערנא בכו, אלא ברזין עלאין דעלמא דאתי, דאתון בהון (תהלים קכא) הנה לא ינום ולא ישן.

פתח ואמר, הא אוקמוה מארי מתניתין, בעל הבית בוצע וארץ מברך. ועוד אוקמוה, צריך לדקדק בה' מן המוציא. ותרין תהין אינון, לקבל שתי הלחם. שתי פכרות דשבת. י, איהי פביצה לכל חד וחד. ומאן איהו בעל הבית דבוצע. דא ו'.

אדהכי, הא סבא דסבין קא נחית לגביה, ואמר, רעיא מהימנא חזור בך. דהא לחם איהו ו', שתי פכרות דיליה, כמה דאמרת אינון ה' ה'. ודאי ו' איהו לקבל יעקב. ה' ה' לקבל לאה ורחל. י, פביצה לכל חד.

אמר ליה, סבא סבא, והא בכמה אתרין אוקמוה, דיעקב איהו בעל הבית, ויוסף אורח, דדרגיה יסוד חי עלמין, כליל ח"י ברכאן דצלותא, ובגין דא אוקמוה עליה, (משלי י) ברכות לראש צדיק. אמר ליה הכי הוא, וכלא קשוט. כל רזא באתריה, מה דאנא אמרית, ומה דאת אמרת. אבל ההוא דפליג נהמא מאן הוא.

אמר ליה, סבא אנא בדיוקניה, ודא יו"ד ה"א וא"ו ה"א, ודא אדם דמרכבתא עלאה, דאנפין דיליה יהוה. ובגין דא, ו' לחם, דאינון ה' ה'. ושיעורא דאוקמוה כזית וכביצה, הא אתמר כזית באן שמא משערין, דהא אוקמוה רבנן דאין עושין מצות חבילות, אנה הכי, לא יהבינן תרין שיעורין באת י, למהוי כזית וכביצה. אלא תרי אלפא ביתות אינון, אית י' עלאה, ואית י' זעירא, י' מן ידוד, עלאה. י' מן אדני, זעירא. ואלין תרין, חד כזית, וחד בכביצה, ברזא דא יאהדוניה. אתא סבא ונשיק ליה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אֲדַהֲכִי קָם בּוֹצִינָא קְדִישָׁא, פִּתַּח וְאָמַר, וְדַאי פְּעֵן מִתְחַבְּרִין (משלי ל) מַה שְּׁמוּ וּמַה שְּׁם בְּנוּ, חֲדוּ חֲבֵרֵיִיא וְאָמְרוּ, זָכָאָה הוּא מֵאן דְּזָכִי לְמִיכַל מַהֲאִי נְהֵמָא, דְּאִתְמַר בֵּיה (משלי ט) לָכוּ לְחַמּוּ בְּלַחְמִי. וְזָכָאָה נִפְשָׁא, דְּאִתְמַר בֵּיה (ויקרא כב) מִלְּחָם אָבִיהָ תֹאכַל. (ויקרא כב) וְכָל זֶר לֹא יֹאכַל בּוֹ. דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בֵּיה אִתְמַר, (מלאכי ב) הֲלֹא אָב אֶחָד לְכָלְנוּ. וְנִפְשָׁא דְּאִתְעַסְקַת בְּאוּרֵיִיתָא, מִלְּחָם אָבִיהָ תֹאכַל.

וּמֵאן גְּרִים לָהּ דְּאִכְלַת מִלְּחָם אָבִיהָ. בְּגִין דְּתַבַּת בְּתִיבְתָא (דף רמ"ה ע"א) וְאִתְאַחַדְתָּ (נ"א ואתחדת) כְּנַעֲוֵרִיָּה. הֲדָא הוּא דְּכַתִּיב, (ויקרא כב) וְשָׁבָה אֶל בֵּית אָבִיהָ כְּנַעֲוֵרִיָּה, כְּגוֹן (איוב לג) וַיָּשׁוּב לִימֵי עֲלוּמִיו. כְּגוֹנוֹא דְּאִלְנָא דְּקָצִיצוּ לִיהָ, וְאִתְחַדַּשׁ בְּשֶׁרְשׁוּי. וְהֵאִי אִיהוּ רְזָא, דְּמֵאן דְּמִית בְּלֹא זֶרַע.

וְעוּד אִית רְזָא אַחְרָא, דְּלִבְתָּר יִיתֵי בְּגִלְגוּלָא, וְיִתְחַדַּשׁ כְּמִלְּקַדְמִין. וְהֵיִינוּ אֲלִמְנָה וְגִרוּשָׁה, דְּאִתְתַּרְכַּת מִגְּנָתָא דְּעָדוּן, וּבְגִין דָּא אִתְקַרִּיאת גְּרוּשָׁה, כְּגוֹן (בראשית ג) וַיִּגְרַשׁ אֶת הָאָדָם. וּמֵאן גְּרִים לָהּ. בְּגִין דְּזֶרַע אֵין לָהּ, דְּמִית בְּלֹא בְּנִין. וְשָׁבָה אֶל בֵּית אָבִיהָ כְּנַעֲוֵרִיָּה, דְּתַבַּת בְּהֵאִי עֲלֵמָא בְּהוּא נַעַר בֶּן יָבִם, וְהֵיִינוּ וְשָׁבָה אֶל בֵּית אָבִיהָ כְּנַעֲוֵרִיָּה. וְלִבְתָּר דְּזָכַת לְזֶרַע מִלְּחָם אָבִיהָ תֹאכַל. וְכָל זֶר לֹא יֹאכַל בּוֹ וְגוֹ'. (דברים כה) לֹא תִהְיֶה אִשֶׁת הַמַּת הַחוּצָה, לְאִישׁ זֶר.

אָמַר רַעֲיָא מְהִימְנָא, הֲלֵל וְשִׁמְאִי, דְּאִתּוֹן, חַד מְסִטְרָא דְּרַחֲמִי, וְחַד מְסִטְרָא דְּדִינָא, דְּאִינוֹן חֶסֶד וְגִבּוּרָה, דְּרַגִּין דְּאִבְרָהָם וַיְצַחֵק. וְאִתּוֹן מְגֻזְעֵיִיהוּ, אִתְכְּנָשׁוּ חֵכָא, אִתּוֹן וְתַמְנִין תְּלַמִּידִים דְּהוּוּ לִיהָ לְהֵלֵל. וְאוּף חֵכִי תְּלַמִּידֵי בֵּית שְׁמַאי, לְסַעוּדְתָא דְּמִלְּכָא.

הָא אוּקְמַתוֹן, אִתּוֹן וְחֲבֵרֵיִיא דְּעַמְכוּן, מְאָרִי דְּהוּרָאוֹת, דְּאוּקְמַתוֹן, אֵין הַבּוֹצֵעַ רְשָׁאִי לְמִיכַל, עַד שְׁיַעֲנוּ אִמֵּן מְאָרִי סַעוּדְתָא, וְלִית מְאָרִי סַעוּדְתָא רְשָׁאִין לְמִיכַל, עַד שְׁיֹאכַל הַבּוֹצֵעַ. וְדַאי כַּד בָּצַע בַּעַל הַבַּיִת, וּבָצַע לְאִינוֹן מְאָרִי סַעוּדְתָא, לֹאוּ לְכַלְהוּ מְשַׁעַר שְׁעוּרָא חֲדָא, דְּלֹאוּ אוּרַח אֵלִין בּוֹצְעִין, לְבָצוּעַ בְּשׁוּתָה, דְּלִזְמַנִּין יְהִיב לְדָא כְּבִיצָה, וְלְדָא כּוֹזִית.

וְכַד עוֹנִין אִמֵּן עַל הָאִי בְּצִיעָא, קָדָם דְּיִיכוּל בַּעַל הַבַּיִת, מְחַבְּרִין תְּרִין שְׁיַעוּרִין כְּחֲדָא, בְּכּוֹזִית וְכְבִיצָה, יְאִהֲדוּנְהִי, אִמֵּן, דָּא לֹאוּ אִיהוּ עַל הָאִכְלָה, אֲלֵא עַל הַבְּצִיעָה, לְבַתָּר דְּאִינוֹן שְׁיַעוּרִין מְצַטְרָפִין בְּאִמֵּן, יִיכוּל בַּעַל הַבַּיִת. וְהֵיִינוּ (שיר השירים ה) אֲרִיתִי מוֹרִי עִם בְּשָׁמִי אֲכַלְתִּי יַעֲרִי עִם דְּבִשִׁי, וְלִבְתָּר אֲכַלּוּ רַעִים שְׁתוּ וְשָׁכְרוּ דוּדִים. אֲכַלּוּ רַעִים, מְאָרִי סַעוּדְתָא. דִּיהוּן בְּנִין בְּדִיּוּקְנָא דְּאִבּוּהוּן.

הָא חֵכָא לְחָם בְּשִׁתֵּי כְּפָרוֹת, וְשְׁיַעוּרוֹ כּוֹזִית וְכְבִיצָה. מֵאִי גִיהוּ לְחָם הַפְּנִים דְּפִתּוּרָא דְּמִלְּכָא. אֲלֵא הָא אוּקְמוּנָה, דְּאִית לִיהָ תְּרִיסַר אַנְפִּין. וּמֵאִי גִיהוּ. אֲלֵא אִינוֹן

זֹהַר הַיּוֹמִי" - לְיִמּוּד כָּל סֵפֶר הַזֹּהַר וְתַקּוּנִים בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה

ד' אַנְפֵי אַרְיָה. ד' אַנְפֵי שׁוֹר. ד' אַנְפֵי נֶשֶׁר. וְאַיִנוֹן (במדבר ו) יְבָרְכֶךָ יְדוּד. יָאֵר יְדוּד. יִשָּׂא יְדוּד.

וּמִנְלֵן דְּלַחֵם הַפָּנִים אִיהוּ מִפְתּוֹרָא דְמִלְכָא. דְכָתִיב, (יחזקאל מא) וַיְדַבֵּר אֵלַי זֶה הַשְּׁלַחַן אֲשֶׁר לִפְנֵי יְדוּד. ז"ה: י"ב אַנְפִין. וְאוֹף הָכִי, מֵאֵן דְּאִית לִיה, בְּעֵי לְתַקְנָא וְלִסְדְּרָא עַל פְּתוּרֵיה, אַרְבַּע כְּפֻרוֹת בְּכָל סְעוּדָתָא דְשַׁבְּת, לְתַלַּת סְעוּדָתֵי תְרִיסַר אַנְפִין.

וְאִי תִימָא לָאו אִינּוֹן אֶלָּא שִׁית מִדְּאוּרֵייתָא, מִשּׁוּם לַחֵם מִשָּׁנָה. אֶלָּא לָא נִיכּוּל לְמַדְכַּר ו', בְּלֹא חֲבֵרֵיה, ו' ו', שִׁית מְלַעֲיָלָא לְתַתָּא, וְשִׁית מְלַתְתָּא לְעֵילָא. לְקַבֵּל שִׁית דְּרַגִין דְכֻרְסֵיִיא עֲלָאָה. וְשִׁית דְּרַגִין דְכֻרְסֵיִיא תַתָּאָה. שִׁית בְּאַתְכְּסֵיִיא. וְשִׁית בְּאַתְגְּלֵיִיא. (דברים כט) הַנְּסֻתְרוֹת לִידוּד אֱלֹהֵינוּ וְהַנְּגָלוֹת לָנוּ וְלִבְנֵינוּ עַד עוֹלָם.

וְלַחֲמֵי תוֹדָה אִינּוֹן מ' חֲלוֹת, י' רְקִיקִין. י' רְבוּכִין. י' (קרח קע"ט ע"א) שֶׁל חֲמִץ. י' שֶׁל מִצָּה. הָא אִינּוֹן מ'. לְקַבֵּל י' מִן יְדוּד. ד' אַנְפֵי אָדָם. י' מִן יְדוּד, ד' אַנְפֵי אַרְיָה. י' מִן יְדוּד, ד' אַנְפֵי שׁוֹר. י' מִן יְדוּד, ד' אַנְפֵי נֶשֶׁר. הָאִי אִיהוּ תַקּוּנָא קְדָמָאָה דְּפְתּוֹרָא דְמִלְכָא, דְּאִינּוֹן י' דְּבָרִים דְּצָרִיךְ בַּר נֶשׁ לְאַנְהַגָּא בְּפְתּוֹרָא דְשַׁבְּת.

חַד, לְתַקְנָא פְתּוֹרָא כְּמֵאֵן דְּאֶכִּיל קָמִי מִלְכָא. הָדָא הוּא דְכָתִיב זֶה הַשְּׁלַחַן אֲשֶׁר לִפְנֵי יְדוּד. תְּנִינָא, נְטִילַת יָדִים, עַד שְׁעוּרָא דְגִזְרוּ רַבָּנָן, דְּאִינּוֹן חֲמִשׁ קְשָׁרִין, דְּבִהוֹן י"ד פְּרָקִין. וְאוֹף הָכִי י"ד פְּרָקִין אִינּוֹן, דִּיד שְׁמָאֶלָא. וְאַיִנוֹן כ"ח פְּרָקִין. לְקַבְּלֵיהוּ כ"ח יְדוּד, דְּאִינּוֹן כ"ח אֲתוּוֹן דְקָרָא קְדָמָאָה דְעוּבְדָא דְבְרָאשִׁית. דְּאֲתַמַּר בְּהוֹן, (במדבר יד) וְעַתָּה יִגְדֵל נָא כַח יְדוּד.

וְעֶשֶׂר אֲצַבְעוֹן, רְמִיזֵי לְעֶשֶׂר אַמִּירָן דְעוּבְדָא דְבְרָאשִׁית. וּבְגִין דָּא אוֹקְמוּהָ מְאֵרֵי מִתְנִיתִין, מֵאֵן דְּמִזְלִזֵל בְּנְטִילַת יָדִים, נְעַקֵּר מִן הָעוֹלָם. אַמְאֵי. בְּגִין דְּאִית בְּהוֹן רְזָא דְעֶשֶׂר אַמִּירָן, וּכ"ח אֲתוּוֹן, דְּבִהוֹן אֲתַבְּרֵי עֲלָמָא.

תְּלִיתָאָה, כּוּס דְּבִרְכָה, דְּתַקִּינוּ בֵּיה עֲשָׂרָה דְּבָרִים. הַדְּחָה. שְׁטִיפָה. עֲטוּר. עֲטוּף. חֵי. מְלֵא. מְקַבְּלוּ בְּשֵׁתֵי יָדָיו. וְנוֹתְנוּ בְּיָמִין. וְנוֹתְנוּ עֵינָיו בּוּ. וּמַגְבִּיהוּ מִן הַקְּרַקַּע טַפַּח. וּמִשְׁגָּרוּ בְּמִתְנָה לְאַנְשֵי בֵיתוֹ.

וְאוּרַח רְזָא, כּוּס (דברים לג) מְלֵא בְרַכַּת יי. כּוּס בְּגִי' אֱלֹהֵי'ם. וּמִתְמָן נִשְׁמָתָא, דְּאִיהֵי עַל שְׁמִיָּה כּוּס. הָדָא הוּא דְכָתִיב, (תהלים קטז) כּוּס יִשׁוּעוֹת אִשָּׁא. מֵאֵן יִשׁוּעוֹת. ה' אֲצַבְעוֹן. דְּאִינּוֹן לְקַבֵּל ה' סְפִירָן דְכּוּס. דְּאִיהוּ אֱלֹהִים חַיִּים בִּינָה (דף רמ"ה ע"ב) מִתְפַּשְׁטָא בְּהוֹן, לְחֲמִשִּׁין תְּרַעֲיָן. ה' זְמַנִּין עֶשֶׂר. בְּאֵת י', דְּאִיהוּ י' דְּבָרִים דְּתַקִּינוּ רַבָּנָן בְּכּוּס, דְּאִיהוּ אֱלֹהִים חַיִּים, ה' אֲתוּוֹן, בְּחֻשְׁבָּן ה'.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואוקמוה בכוס, שצריך הדחה ושטיפה. הדחה מבחוץ, ושטיפה מבפנים. ורזא דמלה, שיהא תוכו כבדו. מאן דזכי לנשמתא מהאי כוס, למהוי נשמתא דכיא מלגו ומלבר. ורזא דמלה, (ויקרא טז) וטהרו וקדשו, טהרה מבפנים, וקדושה מבחוץ. ומה כוס לאו טהרתיה וקדושתיה מלגו ומלבר בלא מיא. אוף הכי נשמתא, לאו טהרתה וקדושתה מלגו ומלבר בלא אורייתא. ובגין דא אמר רבן גמליאל, מי שאין תוכו כבדו לא יכנס לבית המדרש. בגין דלאו איהו מסטרא דאילנא דחיי, אלא מעץ הדעת טוב ורע.

עטור, אוקמוה מעטרו בתלמידים. וארח רזא, ה' איהו כוס, מעטרו בתלמידים באת י', דאיהו עטרת על ה'. עטוף, צריך לאעטפא רישיה בגין דשכינתא על רישיה. דהכי אוקמוה מארי מתניתין, אסור לתלמיד חכם למינהך ד' אמות בגלוי הראש. משום (ישעיה ו) מלא כל הארץ כבודו. כל שפן בברכה, ובאדפרת שמא קדישא, למהוי בגלוי הראש.

דאת י' מן ידוד, איהי אתעטף באור, ואתעביד אויר. (והיינו אוירא דארץ ישראל מחכים) בגין דאת י' דאיהי חכמה באויר, והיינו אור דאתעטף ביה כד ברא עלמא, הדא הוא דכתיב, (תהלים קד) עוטה אור כשלמה. והאי איהו (בראשית א) יהי אור יהי אויר. ואוקמוה מארי סתרי תורה, בטרם נתהווה כל דבר, נתהוו ההיות. ובגין דא יהי אור ויהי אור, דהוה מקדמת דנא.

ח"י אוקמוה, חי מן החבית. וארח רזא, שכנינתא עלאה איהי תמינאה דספיראן מתתא לעילא, ובגין דא אתקריאת ח', ואתמר בה (משלי כד) בחכמה יבנה בית. והיינו חבית: ח' בי"ת. ובגין דאיהי חיים, דכתיב (משלי ג) עץ חיים היא למחזיקים בה, יין מתמן איהו ח"י. ודא איהו יינא דאורייתא. מאן דאשתדל בה, אקרי ח"י. ועוד, צדיק ח"י. איהו חי מן החבית.

יין אית מניה תרין גוונים, חוור וסומק. יין, ע' אנפין. הא ע"ב. ולקבל תרין גוונים דיין, איהי זכור ושמור דשבת, וע' תיבין דקדוש ויכל"ו, הא ע"ב.

מלא, הדא הוא דכתיב כוס (דברים לג) מלא ברכת יי. ואוף דאיהו מלא מיינא דאורייתא. בר נש הכי צריך למהוי שלים, כמה דאת אמר (בראשית כה) איש תם: גבר שלים. כמו (בראשית לג) ויבא יעקב שלם, הכי צריך למהוי נשמתא שלימתא, ולא יהיה בה פגם, (ויקרא כא) דכל אשר בו מום לא יקרב. אוף הכי אלם עם י"ה, הוא אלהים, כחושבן כוס. (שם י"ה) איהו מלא, והפוך אלם ותמצא מלא. אימת. כד אית תמן י"ה. והיינו (שמות יז) כי יד על כס י"ה. אדנ"י חושבניה ו"ה. עמודא דאמצעיתא מלא מן (תקונים ע' ע"א) תרווייהו. ובגין דא שריא עליה אדם, דהוא שמא מפרש.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מקבלו בשתי ידי, כגוונא דאורייתא, דהוה בתרין לוחין, ה' דברן בלוחא חדא, לקבל ה' אצבעאן דיד ימינא. וה' בלוחא תניינא, לקבל ה' אצבעאן דיד שמאלא. ואתייהבו בימינא דהיינו ביד ימין. ובגין דא, שני לוחות אבנים הוריד בידו, ולא בידיו. והאי איהו דאסהיד קרא, (דברים לג) מימינו איש דת למו.

ונותן עיניו בו, בגין דהאי פוס, דאיהו לקבל ארעא דישראל, דאתמר בה, (דברים יא) תמיד עיני יי אלהיך בה. ועיינין דלעילא, אינון שבעין סנהדרין, ומשה ואהרן עלייהו. תרין עיינין עלאין. חד עין ימין, וחד עין שמאלא, ואינון ע"ב, כמנין ביין. והאי איהו רזא דנותן בפוס עינו.

ומגביהו מן הקרקע טפת, בגין דאת ה' איהי פוס, בעי לסלקא לה באת י', דאיהי טפת, דביה אתפתחת ה' בה' אצבעאן. ומשגרו לאנשי ביתו במתנה, בגין דיתברך דביתהו, דאיהי נפש, דאתמר בה (במדבר יא) נפשנו יבשה אין כל, ואתברכת ואתעבדת פרין, הדא הוא דכתיב, (בראשית א) תדשא הארץ דשא.

רביעאה, למהוי על פתוריה דברי תורה, דלא יתקיים ביה כגוונא דעמי הארץ, דאתמר עליהו (ישעיה כח) כי פל שלחנות מלאו קיא צואה. אבל בסתרי תורה אוקמוה, הרוצה להעשיר יצפין, יתן שלחן לצפון, הרי שלחן לשמאלא, דאיהו דין, בעי לקשרא ביה ימינא, דאיהו אורייתא, דאתיהיבת מחסד, דאיהו רחמי, ימין ה'.

חמישאה, אוקמוה מארי מתניתין, דצריך להארץ על פתוריה, בגין עניים. ורזא דמלה, בגין דצדקה יארץ יומי, דלא יתקצרון. כגוונא דאורייתא איהו אריכות יומין, בתרין עלמין, בעלמא דין ובעלמא דאתי לנשמתא. אוף הכי צדקה, איהי אריכות יומין לגופא, בתרין עלמין, הדא הוא דכתיב, (דברים ל) כי הוא חייך ואורך ימך. כי הוא חייך בעולם הזה ואורך ימך בעולם הבא. דעלמא דאתי לגופא (דף רמ"ו ע"א) לתחית המתים, דלבתר דייקום לא ימות. וכגוונא דעלמא דאתי יחא קיים, הכי עלמא דין יחא קיים.

שתיתאה, שלא יחא גרגון ובלען על פתוריה דמלכא, כגוונא דעשו דאמר (בראשית כה) הלעיטני, ארץ הלעטה, אלא בארץ טחינה. אוף הכי, מאן דאפיק מלין דצלותין או דאורייתא מפומי, בעי לאפקא לון בהטחנה שלמים, ולא בהלעטה חסרים. ולא עוד, אלא בגין סכנה דשמא יקדים קנה לו שט.

שביעאה, מים אחרונים. ואוקמוה, מים ראשונים מצוה. ואחרונים חובה. ואמצעיים רשות. מים ראשונים צריך לסלקא אצבעו, בגין דלא יהדרון משקין ויטמאו את הידים. ואית מרבנן דאמרי, דאחרונים משום מלח סדומית, שלא תסמא את העינים. ואי הכי אפקין לון מחובא. וסתרי מילין, אלין דאמרו עליהו חובה,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וְלֹא אֶרַח אֶרְעָא לְסַתְרָא גְאוּנִים מְלִין, (ס”א מאלין דאמרי עליהו) אֶלָּא דְאַתְקְרִי עַלְיֵיהוּ, (דברים יז) עַל פִּי הַתּוֹרָה אֲשֶׁר יוֹרוּךְ.

וְלֹא עוֹד, אֶלָּא דְאָמְרוּ עַלְיֵיהוּ ג’ קְדוּשׁוֹת, הֵדָא הוּא דְכַתִּיב, (ויקרא יא) וְהִתְקַדְּשִׁתֶּם וְהִיִּיתֶם קְדוֹשִׁים. וְהִתְקַדְּשִׁתֶּם אֵלּוּ מִיָּם רֵאשׁוֹנִים. וְהִיִּיתֶם קְדוֹשִׁים אֵלּוּ מִיָּם אַחֲרוֹנִים. כִּי קְדוֹשׁ, זֶה שְׁמֵן עָרֵב. אֲנִי יי, זֶה בְּרַכָּה. וְאֲמַצְעִיִּים, בֵּין גְּבִינָה לְבָשָׂר. וּבְגִין דָּא, וְהִתְקַדְּשִׁתֶּם וְהִיִּיתֶם קְדוֹשִׁים כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי יי. וְכַאֲן עֲמָא, דְמֵאֲרִיהוּן יִשְׁוֵי לֹון לְגַבִּיָּה.

אוּף הָכִי וְהִתְקַדְּשִׁתֶּם, בְּשַׁעַת תְּשֻׁמִּישׁ. מִיָּם רֵאשׁוֹנִים דְזָרַע בַּר נֶשׁ, מִצְוָה. אַחֲרוֹנִים דְנוֹקְבָא, חוּבָא. וְאֲמַצְעִיִּים קָא רְמִיז, וְכַגְבִּינָה תְקַפִּיאֲנִי. הֵדָא הוּא דְכַתִּיב, (איוב י) הֲלֹא כַחֲלָב תִּתִּיכְנִי וְכַגְבִּינָה תְקַפִּיאֲנִי. וְהֵאֵי אִיהוּ דְקָא רְמִיז, בֵּין גְּבִינָה לְבָשָׂר, דְאַתְמַר בֵּיה (איוב י) עוֹר וּבָשָׂר תִּלְבִּישָׁנִי.

תְּמִינָאָה, לְשִׁלְשָׁה צְרִיךְ כּוֹס. אֲמַאי. בִּינָה אִיהִי תְלִיתָאָה מְעַשָּׂר סְפִירָאן, מְעִילָא לְתַתָּא. וּבְגִין דָּא פְּחוֹת מְשִׁלְשָׁה לָא צְרִיךְ כּוֹס. (ד”א) לְשִׁלְשָׁה צְרִיךְ כּוֹס, קָא רְמִיז קְדוּשָׁה לְךָ יִשְׁלָשׁוּ. וְלֹא עוֹד, אֶלָּא דְאֹרִייתָא לָא נַחְתָּא פְּחוֹת מַג’, כְּהַנִּים, לְוִים, יִשְׂרָאֵלִים. תּוֹרָה, נְבִיאִים, וְכַתוּבִים. בִּירַח תְּלִיתָאֵי, בְּיוֹם תְּלִיתָאֵי. וְדָא בִּינָה, יד”ו. וּבְגִינָה אַתְמַר, שְׁלֹשׁ מְשֻׁמְרוֹת הוּ”י הַלִּילָה. מְלָכוֹת ה’ רְבִיעִית, עָלֶה אַתְמַר אַרְבַּעַה מְשֻׁמְרוֹת הוּי הַלִּילָה. וְש’ דְתַלְת עֲנַפִּין לְקַבֵּל תַּלְת מְשֻׁמְרוֹת. וְדָאֲרַבַּע עֲנַפִּין, לְקַבֵּל אַרְבַּעַה מְשֻׁמְרוֹת.

תְּשִׁיעָאָה, כּוֹס שֶׁל בְּרַכָּה, רְבִיעִית לּוֹג, וְשִׁיעוּרָא דִילֵיהּ, לְקַבֵּל ה’, רְבִיעִיָּה דְשֵׁם יְדוּ”ד. עֲשִׂירָאָה, בְּעֲשָׂרָה אוֹמֵר נְבִרְךָ לְאַלְהֵינוּ. וְשְׁכִינְתָא תַתָּאָה, אִיהִי רְבִיעִית, וְעֲשִׂירִית. רְבִיעִית לְשֵׁם יְדוּד. עֲשִׂירִית לְעֶשֶׂר סְפִירִין. דְאֵינּוּן יו”ד ה”א וְא”ו ה”א. וְכַמָּה צְרִיךְ בַּר נֶשׁ לְנִטְרָא גְרַמִּיָּה, דְלָא לְזִרוּק מְלִין אֵלִין בְּאַתְרַּךְ דְלָא אֲצִטְרִיךְ. כְּמוֹ מֵאן דְזָרִיק נְהֵמָא. כָּל שְׁכָן מֵאן דְזָרִיק נְהֵמָא דְאֹרִייתָא, לְבַר מְפִתּוּרֵיהּ, דְאִיהִי שְׁכִינְתָא. דְאַתְמַר בָּהּ, (יחזקאל מא) זֶה הַשְּׁלַחַן אֲשֶׁר לִפְנֵי יי. (ע”כ רעיא מהימנא).

וּבַחֲבוּרָא קְדָמָאָה, תַּלְת אֵינּוּן דְגְרַמִּין בִּיש לְגְרַמִּיָּהוּ. תְרִין בְּהֵאֵי עֲלָמָא, וְחַד בְּעֲלָמָא אַחֲרָא, וְאֵלִין אֵינּוּן: מֵאן דְלֵיִט גְרַמִּיָּה, דְתַנְיִן חַד מְמַנָּא אַתְפַּקְד קַמִּיָּה דְבַר נֶשׁ, וּבְשַׁעַתָּא דְלֵיִט גְרַמִּיָּה הֵוּא בַר נֶשׁ, הֵאֵי מְמַנָּא, וְשְׁבַעִין אַחֲרָנִין דְמְמַנָּן תַּחוּתֵיהּ, נְטִלִין תְּהִיא מְלָה, וְאֲמַרִי אֲמֹן, וְסִלְקִי לָהּ לְעִילָא, וְדֵינִין לָהּ, וְאִיהוּ רְדִיף אַבְתְּרִיָּה, עַד דְעֵבִיד לֵיהּ, וְאֲשִׁלִּים לֵיהּ תְּהוּא מְלָה.

מֵאן לְךָ רַב מְמֻשָּׁה, דְאֲמַר (שמות לב) וְאִם אֵין מְחַנֵּי נָא מְסַפְרָךְ אֲשֶׁר כְּתַבְתָּ, וְאֲמַר לְצוּרְךָ, וְאָף עַל גַּב דְקוֹדֶשָׁא בְרִיךְ הוּא עֵבִיד רְעוּתֵיהּ, עִם כָּל דָּא לָא אֲשַׁתְּזִיב מְעוֹנְשָׁא, וְהֵא אַתְמַר דְלָא אַדְכַּר בְּפִרְשַׁת וְאַתְהָ תְּצוּהָ, וְאַתְמַחֵי מִתְמָן. וְהֵא

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

אוקמוה. מאן לן רב מדוד מלכא, דאמר (תהלים לט) אמרתי אשמרה דרכי מחטוא בלשוני אשמרה לפי מחסום בעוד רשע לנגדי, מאי בעוד רשע לנגדי. ההוא ממנא דאתפקד על דא, ונטיל ההיא מלה לאבאשא ליה לבר נש.

[זוהר חלק ג' - דף רמ"ז ע"ב]

וחד מאן דזריק נהמא, או פירורין דנהמא בארעא, וקא עביד ביה זלזולא, כמה דאתמר. הני תרי בהאי עלמא. וחד בההוא עלמא, מאן דאוקיד שרגא במוצאי שבת, עד לא מטו ישראל לקדושא דסדרא, בגין דקא מחלל שבתא, וגרים לנורא דגיהנם לאתוקדא, עד לא מטא (דף רמ"ז ע"ב) זמניה.

חד דוכתא אית בגיהנם, לאינון דקא מחללי שבתא. פיון דאיהו אוקיד שרגא עד לא מטא זמניה, חד ממנא אית בגיהנם במוצאי שבת, ואוקיד בקדמיתא לההוא דוכתא, ואמר האי דוכתא דפלגיא. וכל חייבין דגיהנם, מסייעי לאוקדא ההוא דוכתא. ההוא ממנא קארי ואמר, (ישעיה כב) הנה יי מטלטלך טלטלה גבר ועטף עטה. חייבין דגיהנם אמרי, (ישעיה כב) כדור אל ארץ רחבת ידיים שמה תמות וגו'. בגין דאיהו גרים לון לאתוקדא, עד לא מטא זמניהו. הא לן תלתא, דגרמי ביש לגרמיהו, כמה דאתמר.

השלמה מההשמטות (סימן יב)

(בראשית כ"ח) ויחלום ויהנה סולם, דא צלותא. מצב ארצה, דמצלין בני נשא לה בארעא דאיהי שכנתא ומטאת לשמיא דאיהו קודשא בריך הוא, דאתמר (מלכים א ח) ואתה תשמע השמים. ורזא דמלה (תהלים ח) ה' אדונינו מה אדיר שמוך בכל הארץ אשר הודך על השמים.

ובזמנא דמודע לון קודשא בריך הוא, שכנתא דסלקא בההיא צלותא. מיד (בראשית כ"ח) והנה מלאכי אלהים עולים ויורדים בו, בההוא בר נש. כולהו פתחין גדפיהו לקבל שכנתא (בההיא) בההוא צלותא. הדיא הוא דכתיב, (יחזקאל א) ופניהם וכנפיהם פרודות מלמעלה. והאי איהו עולים שכנתא על גדפיהו. ויורדים בו, מאי בו, בקודשא בריך הוא.

סדר הלימוד ליום כח אייר [יום 235 בשנה]

וקודשא בריך הוא נחית עליהו לקבלא שכנתא, ומתייחד קודשא בריך הוא בו (בההיא) בההוא צלותא. דשכנתא איהי מצוה פלילא משם הוי"ה, יהו"ה איהי חיה דייליה, ומצוה בלא מחשבה לית לה סליקו.

בהאי ספר הזוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי - [דף 2585]

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ומחשבה איהו אדם יו"ד ה"א וא"ו ה"א, תפארת מצוה, מלכות פליא מארבע חיון דמרכבתא פליא מארבע אתון איהי נוקבא דיליה אנפין דיליה, אנפי רחמי. בגינה אמינא, (שמות ל"ג) אם אין פניך הולכים אל תעלנו מזה.

ומסטר א דצדיק אתקרי אחורוי, חיה פליא ח"י חולין דאינון מאחור דבר נש לקבל ח"י נענועין דלולב דדומה לשדרה דביה ח"י חולין. איהו אחור לעובדא דבראשית, וקדם למחשבה דאתמר בה, ישראל עלה במחשבה. מה לאו הכי באדם, דעץ הדעת טוב ורע דאיהו אחור למעשה וקדם לפורענות.

קמו תנאים ואמוראים ואמרו, רעיא מהימנא, יתקיים בך האי קרא (ישעיה ס"ב) אל תתנו דמי לו. דהא עלאין ותתאין מקננין בצולמא דידך. משיריין דקודשא בריך הוא דאינון ממתבתא עילאה ומשיריין דמטרוניתא דאינון ממתבתא תתאה, עלך אתמר (בראשית כ"ח) והנה מלאכי אלהים וגו'. בך סלקין משיריין דשכינתא בצלותא דילך, ונחתין משיריין דקודשא בריך הוא לקודשא בריך הוא לגבי שכינתא בכמה שירין וניגונין בצלותא. ואנת הוא קריבו דקודשא בריך הוא בצלותא דילך דאיהי קרבנא דקודשא בריך הוא ושכינתיה. (במדבר כ"ח) בצו את בני ישראל את קרבני לחמי דתקיננו מארי מתניתין קרבנין בצלותא מסטרא דימינא, דתמן איש חסד כהן. ותקיננו זמירות דאינון שיר דלויים אבתרייהו מסטרא דגבורה. והוד דרגא דדוד מלכא אתקשר בשמאלא. ואהרן דדרגא דיליה נצ"ח אתקשר בחסד. הדא הוא דכתיב (תהלים ט"ז) נעמות בימינך נצח.

לבתר שמע ישראל דיחודא, כליל ברכו וקדושה, איהו קדוש קדוש קדוש, וברכה מסטרא דימינא. הדא הוא דכתיב (במדבר ו) דבר אל אהרן ואל בניו לאמר כה תברכו את בני ישראל.

ויקדושה מסטרא דלויים עמודא דאמצעיתא קשור ימינא ושמאלא, ואיהו קשורא דתפילין דרישא דאיהי אימא עילאה תפילין על רישיה, כמה דאוקמוה מארי מתניתין בתפילי דמארי עלמא, מה פתיב בהו. ואיהו קשורא דתפילין דיד דאיהי שכינתא תתאה והאי איהו דאוקמוה מארי מתניתין, הראהו למשה קשר של תפילין. ש של תפילין משה, כליל תלת ענפין דאבהן לעילא, דתקיננו תלת צלותין דאינון סימן שמ"ע, דאיהי שחרי"ת מנח"ה ערבי"ת, מ"ה דילך צלותא דשבת דאתמר ביה (בראשית א) ורדו בדגת הים ובעוף השמים וגו'.

ואנת כליל מרכבה תתאה דאהרן דוד ושלמה ואדם קדמאה לעילא ובת זוגיה לתתא, אם כל ח"י דאיהו צדיק חי עלמין. ובגין דא אהרן אף על גב דאיהו ימינא אוקמוה רבנן ביה, אהרן שושבינא דמטרוניתא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

יעקב איהו כליל תלת אבהן דביה רכיב אדם קדמאה, דלאו למגנא אוקמוה מארי מתניתין, שופריה דיעקב פשופריה דאדם קדמאה.

אמר בוצינא קדישא, רעיא מהימנא חזינן דכפל קודשא בריך הוא שמך. ואמר, משה משה, לאכללא לך במרפבתא עילאה ובמרפבתא תתאה, לאכללא בך אדם קדמאה מסטרא דאבהן, ולאכללא בך חוה מסטרא דאהרן דוד ושלמה. למה לא כפל שם יעקב הכי.

אמר ליה בוצינא קדישא בגין, דקרא ליה יעקב וישראל. יעקב לישנא דעקב דהיינו נוקבא. דאתמר, עקבו של אדם הראשון היה מכהה גלגל חמה. ואתקרי ישראל דתמן ראש דכורא, רישא לנוקבא דהיינו עקב. והאי איהו דאמר קודשא בריך הוא לחויא, (בראשית ג) הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב. ודא גרם שכונתא בגלותא דאתמר בה, (משלי כ"ב) עקב ענוה יראת ה'.

חדי רבי שמעון וחדו מארי מתניתין ואמרו, פומא דשכינתא סיני, מאן יכיל למיקם (קמי) פומך דקודשא בריך הוא ושכינתיה ממללין ביה ושתין רבוא דמתיבתא עילאה ושתין רבוא דמתיבתא תתאה ממללין ביה על פומך. ועלך אתמר, והנה מלאכי אלהים עולים ויורדים בו.

דבר אחר והנה סולם, פתח רבי שמעון ואמר, סיני דא סולם ואיהו קל ורוא דמלה הנה ה' רוכב על ע"ב ק"ל ע"ב, יו"ד ה"י וי"ו ה"י. ועוד ע"ב י, י"ה, יה"ו, יהו"ה. ק"ל יו"ד, יו"ד ה"א, יו"ד ה"א וא"ו, יו"ד ה"א וא"ו ה"א. אתוון קדמאין סלקין לע"ב אתוון, ואינון תולדין דילהון סלקין ק"ל. ע"ב ק"ל סלקין (ש"ו ע"א) מאתן ותרין פחושבן ב"ר. ואנת הוא רעיא מהימנא, עלך אתמר (תהלים ב) נשקו בר. ואנת רב לתתא רבן של כל ישראל רבן דמלאכי השרת, בר לעילא, בר לקודשא בריך הוא ושכינתיה.

אתמר לגבי דוד (שמואל ב י"ד) גם יי העביר חטאתך לא תמות, בהאי גם אתפפר דוד. והאי איהו שיעורא דחלה, מ"ג ביצים ותוספת חומש ביצה, רמיז (ויקרא ה) וחמישיתו יוסף עליו.

זכאה צלותא דנפקא מפומך, כגוונא דקודשא בריך הוא נחית על טורא דסיני ואתמר ביה (דברים כ"ט) כי אשר ישנו פה וגו'. הכי בר (כד) אנת תשתדל באורייתא וצלותא קודשא בריך הוא פניש עלאין ותתאין וכל אינון נשמתינ דהוו וכל דעתידין למהוי וכל משיריין דמלאכים ונחית בצולמא דילך לקבלא צלותא דילך ואורייתא דילך. בגין דמחשבבתא דילך ליחדא לקודשא בריך הוא ושכינתיה בכל משריין דיליה עילא ותתא באורייתך ובצלותך.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

קודשא בריך הוא מחשבה טובה מצרפה למעשה. וכגוונא דאיהו אמר אנכי, וכלהו אמרו (שמות כ"ד) נעשה ונשמע, הכי קודשא בריך הוא עביד לכל משירין דייליה דכלהו שתקין ושמעין למלוכה, בגין דרעותך בהון ליחדא לקודשא בריך הוא ושכינתיה בכל משירין דייליה.

וכל מה דקודשא בריך הוא אבטח למעבד לך כמה טבין דלית לון סוף, פלהו אמרו נעשה ונשמע. ובגין דא (תהלים ק"ג) ברכו ה' מלאכיו גבורי פח עושי דברו לשמוע בקול דברו, ואתתקף בך. דהא קודשא בריך הוא ושכינתיה וכל משירין דייליה אסתפמו למעבד כל רעותך ויתיר, מה דאיהו כתוב על ידך. ולא נפיל מלה זעירא מכתבת ידך דלא אתקיים.

זכאה בר נש דמאריה חשיב ליה כגופיה ועביד ליה יקרא פדיוקניה למחוי שקיל מילולין פומוי באורייתא וצלותא כמלוי בטורא דסיני. ולית חד דפתח פומוי לקטרגא ליה אלא פלהו עלאין ותתאין באסכמותא חדא וברעותא חדא: (עד כאן מההשמטות)

רעיא מהימנא אמר רעיא מהימנא דוכתין וכו' עד על אתוון (נדפס בספר ויקרא

דף ט"ז ע"ב)

דבר אחר (בראשית כח) ויחלום והנה סלם, רעיא מהימנא, מה ל' אסתלק על כל אתוון, הכי את עתיד לאסתלקא על כל בריין. בגין דאסתלק לשמא דיו"ד ה"י וא"ו ה"י. דביה י"י, דחושבניה ל'. דבקדמיתא הוית בשם יו"ד ה"א וא"ו ה"א, דאיהו יאא, בי"ג מכילן דרחמי, דאינון אחד. כען תסתלק באל, דאיהו יא"י. דתרין שמהן סהדין, הלא אל אחד בראנו. הלא הוא דכתיב, (מלאכי ב) הלא אב אחד לכלנו הלא אל אחד בראנו.

ובג' יודין אלין, יתקיים בך, (ישעיה נב) ירום ונשא וגבה מאד, במ"ה. דהכי סליק מא"ד, לחשבן אד"ם. ובהפוך אתוון, מאד הוא אדם. ירום: בארבע אנפין דאריה, דאינון (במדבר ו) בברכה ידו"ד. ונשא: בארבע אנפין דשור, דאינון ישא ידו"ד בשמאלא. וגבה מאד: יאר ידו"ד, באמצעיתא. ודא יוד הי ואו הי, ישא ידו"ד פניו אליך וישם לך שלום. רביעאה ידו"ד, ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם.

מסטרא דימינא, אתקריאת אבן. וכמה אבנין מפולמין יקירין אשתכחו מנה, דמנייהו מיא דאורייתא נפקין. ובגיניהון אתמר, אמר רבי עקיבא לתלמידיו פשתגיעו לאבני שיש טהור אל תאמרו מים מים שמא תסתכנו בנפשכם. לא תימרון דאינון מים, מים ממש. משום (תהלים קא) דובר שקרים לא יכון לנגד עיני. דאלין מים, דא אורייתא, דאתמר בה (משלי ו) ותורה אור. ובגין דהאי נהורא נביע במבועא דמיא, (ישעיה נח) אשר לא יכזבו מימיו, אתקרי מים.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ומסטרא דשמאלא, האי אבן דאיהי י', אתקרי גחלת. ומתמן עשר ספירן
פשלהבת קשורה בגחלת. ואית לה ד' גוונים, (ועשרה) אינון, יוד הא ואו הא. ידו"ד.
ואיהי יד הגדולה בימינא, יד החזקה בשמאלא, עמודא דאמצעיתא, מתמן איהי יד
רמה, פליל ממ"ב גוונים.

ובגין דאיהי מסטרא דימינא אבן, ומסטרא דשמאלא גחלת, בה נטיל קודשא
ברוך הוא נוקמא, מישמעאל ואדום, דאינון אישין נוכראין, ומים הנדונים. וממנן
דלהון סמאל ונחש. סמאל אשא דגיהנם, ממונה על אומה דעשו. נחש ממונה על
אומה דישמעאל, ואיהו רהב דממנא על מיא.

בימינא דאברהם, דדרגיה חסד, נטיל נוקמא מישמעאל, וממנא דיליה.
ובשמאלא דיצחק, דדרגיה פחד, נטיל נוקמא מעשו, וממנא דיליה. בתרין משיחין,
דאינון חד מימינא, משיח בן דוד. וחד משמאלא, משיח בן יוסף. ובדרגא דיעקב,
דאיהי לקבליה, ברזא (בראשית מח) דשפל את ידיו (כי מנשה הבכור). אריה לשמאלא.
שור לימינא, דישמעאל. בגין דיהודה גלה בעשו, אשתכח ימינא דקדושה, עם
שמאלא דעשו. ושמאלא דקדושה עם ימינא מסאבא דישמעאל, (בראשית מט) עד
כי יבא שילה, רעיא מהימנא, בדרגיה תפארת ישראל, נטיל נוקמא מערב רב.

בתלת דרגין אלין, יפקוד (נ"א יפקון) כהנים לויים וישראלים, מן גלותא. ובהון
נטיל נוקמא, מעשו וישמעאל וערב רב. כגוונא דערב רב מעורבין בעשו
וישמעאל, הכי יעקב מעורב באברהם ויצחק, ערוב דתרווייהו. והכי מתערב שילה,
עם משיח בן דוד ומשיח בן יוסף, ויהא שלשלת דתרווייהו, כההוא זמנא דחזא
בלעם בנבואה דיליה, דהכי מתקשרי תרין משיחין ברעיא מהימנא, בתלת אבהון,
בגלותא בתראה.

[זוהר חלק ג' - דף רמ"ז ע"א]

פתח ואמר, (במדבר כג) לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל יי אלהיו
עמו ותרועת מלך בו. וכלא לקיימא קרא, (ישעיה נד) וברחמים גדולים אקבצך.
בההוא זמנא מתברין קליפות, דהוו מסחרין לשכינתא. מיד אתגלייא אבנא חדא
מתלת אבנין, דאינון סגולתא. דעלייהו אתמר, (יחזקאל א) ויהי בשלשים שנה,
ואינון יי ברביעי, אבנא רביעא. (דף רמ"ז ע"א) בחמשה לחדש, אבנא חמשה.
לקבלייהו, (שמואל א יז) ויקח דוד חמשה חלוקי אבנים מן הנחל. ואינון לקבלייהו
חמש תיבין, דאינון שמע ישראל ידו"ד אלהינו ידו"ד. (יחזקאל א) ואני בתוך
הגולה, דא שכונתא, בה קודשא בריך הוא אחד. ו' בתוספת ואני, הוא נהר, צדיק
חי עלמין. (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן, מאי עדן. דא בינה, נהר
דנפיק מנה, דא ו', בן י"ה, דרגא דרעיא מהימנא, ורעיא מהימנא, נפיק מאימא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

עֲלָאָה, וְאִתְפְּשֵׁט בְּשִׁית סְפִירָאן עַד צְדִיקָא, וּמְנִיָּה אֲשֶׁקִי לְגַנְתָּא (דעדן), דְּאִיהִי שְׂכִינְתָּא.

מַאי כְּבִ”ר. כ’, פְּתַר. ב’, בִּינָה. ר’, רֵאשִׁית חֲכָמָה. פְּתַר בִּימִינָא, חֲכָמָה בְּשִׁמְאֵלָא, בִּינָה בְּאֲמֻצְעֵיתָא. רַכְבַּ לְעֵילָא לְעֵלֵת הָעֵלוֹת. י’ סְפִירָאן כְּלָהוּ, אֲתַכְּלָלוּ בְּנֵהָר, דְּאִיהוּ אִתְפְּשֵׁט עַד צְדִיקָא, דְּאִיהוּ כָּל, כְּלִיל כְּלָא. וּבְגִינִיָּה אֻקְמוּתָא, (דנִיאל ד) אֵילָנָא רַבָּא וְתַקִּיָּה, וּמְזוּן לְכָלָא בֵּיתָא. מְנִיָּה תְּלִיָּא כְּלָא. כַּד חָמָא שְׂכִינְתָּא מְגוּ קְלִיפִין, חָזָא עֲמָה עֶשֶׂר סְפִירָן. (ע”כ רעיא מהימנא) (עיין רכ”ו ע”ב) (ס”א ובחבורא קדמאה)

סֵלֶת לְמִנְחָה, לְאֲעֻלָּאָה לְהַאי סֵלֶת, קָמִי מַלְכָּא עֲלָאָה לְמִנְחָה. בֵּין תְּרִין דְּרוּעִין.

רעיא מהימנא (זה בא אחרי דרועין) ובחבורא קדמאה, אָמַר רַעֲיָא מְהִימְנָא, מְהַאי אֲשֶׁתְּמוּדַע, הֵנִי מִיְלִין סְתִימִין אֵינּוֹן, וְצָרִיךְ לְמַפְתַּח לֹוֹן קָמִי חֲבַרְיָא, אַבְרָהָם יִצְחָק דְּתַקִּינוּ שְׁחָרִית וּמִנְחָה, אֲתַמַּר עֲלֵייהוּ, (ישעיה מח) אִף יְדֵי יְסֻדָּה אֲרִץ, דָּא יִצְחָק. וַיִּמְנִי טַפְחָה שְׁמַיִם, דָּא אַבְרָהָם. דְּדַרְגִּין דְּלָהוֹן חֲסֵד וּפְחַד. דְּאֲתַמַּר עֲלֵייהוּ (ישעיה סב) נִשְׁבַּע יי בִּימִינוּ, וּבְזוּרְעָא עֵזוּ, אֵינּוֹן תְּרִין דְּרוּעִין דְּמַלְכָּא, דְּאִיהוּ יְדוּ”ד, עֲמוּדָא דְּאֲמֻצְעֵיתָא. סֵלֶת דִּילִיָּה, דָּא שְׂכִינְתָּא תַתָּא, נְהוּרָא דִּילִיָּה, סֵלֶת נְקִיָּה מְסֻטְרוּי בְּלָא פְּגִימוּ דְּחֻשׁוּכָא, וּבְלָא תַעְרוּבַת חֻשׁוּכָא כְּלָל. דְּהִכִּי אֵינּוֹן חֻשׁוּכִין עִם נְהוּרִין, כְּבַר קָדָם מוּץ וְתַבֵּן.

וּבְחֻבִיָּהוֹן דִּישְׂרָאֵל, מִתְעַרְבִין חֻשׁוּכִין בְּנְהוּרִין, וּכְגֻוּנָא דְּדָשׁ בַּר נֶשׁ תְּבוּאָה, וּלְבַתַּר אִיהוּ בּוּרַר לָהּ, כְּבוּרַר אוּכַל מִתּוּךְ פְּסוּלַת. כַּךְ יִשְׂרָאֵל, צָרִיךְ לְמַעַבַּד בְּרוּחִיָּהוֹן, כַּד אֲתַעְרַב בְּהוֹן חֻשׁוּכִין. וְרוּזָא דְּמַלְכָּה, (תהלים נא) זְבַחֵי אֱלֹהִים רוּחַ נְשִׁבְרָה וְגו’. דְּבַהֲכִי אֲתַבַּר חֻשׁוּכָא, דְּאִיהוּ יִצַר הָרַע, דְּמַכְסֵי עַל רוּחָא, כְּמוּץ דְּמַכְסָּה עַל חֻטָּה. אוּ כְּעֵנָן, דְּמַכְסָּה עַל שְׁמַשָּׁא, וְלֹא מִנַּח לִיָּה לְאַנְהָרָא.

וּבְזֻמְנִין דְּחֻשָּׁךְ, דְּאִיהוּ יִצַר הָרַע, מַכְסָּה עַל יִצַר הַטּוֹב, דְּאִיהוּ אוּר. אִיהוּ כְּמַאן דְּתַפִּיס בְּבֵית הָאֲסוּרִין דִּיצַר הָרַע. וְאוּף הִכִּי, כַּד יִצַר הַטּוֹב אִיהוּ תַפִּיס בְּרִשׁוּ דִּיצַר הָרַע, הִכִּי אֵינּוֹן תַפִּיסִין חִיילִין דִּיצַר הַטּוֹב, בְּרִשׁוּ דְּחִיילִין דִּיצַר הָרַע. וּבְזֻמְנָא דִּיתַבַּר בַּר נֶשׁ רוּחִיָּה, בְּכָל אַבְרִין דִּילִיָּה, קָדָם יְדוּ”ד, מַה פְּתִיב. (ישעיה מט) לְאֲמַר לְאֲסוּרִים צִאוּ וּלְאֲשֶׁר בַּחֲשָׁךְ הִגְלוּ.

אַבְל שְׂכִינְתָּא אִיהִי סֵלֶת נְקִיָּה, דְּלִית חֻשׁוּכָא וְקַבְלָא יְכִיל לְאֲתַעְרַבָּא בָּהּ. אִיהִי כְּגַפּוֹ, דְּלֹא מְקַבְּלָא הֲרַפְּבָה מִמִּין אַחְרָא, דְּלֹאוּ אִיהִי מִינָהּ. וְהַאי סֵלֶת בֵּין דְּרוּעֵי מַלְכָּא אִיהִי יְתַבָּא, בְּלוּלָה בְּשִׁמּוֹן כְּתִיתָא. (ע”כ רעיא מהימנא).

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

(ובחבורא קדמאה) בלולה בשמן כתיב, בשמן, בההוא שמן דנגיד ונפיק מלעילא. אמר רבי שמעון, יאות אמרת. אבל מאי כתיב. אלא רזא עלאה איהו. דכיון דאיהו שמן, מאי כתיב. אלא רמז הוא דקא רמזו לשמשא בנוקבא, לאנגדא לגבה שמן כתיב כדקא יאות לה, לא הוי אלא כתיב (ס"א אלא רזא עלאה הוא, דקא רמזו לאנגדא לגבה שמן כתיב כדקא יאות לה), לאפקא מזיתים, דאינון שייפין דגופא, ולאמשכא ההוא נגידו מלעילא, בכל שייפא ושייפא. (לא הוי אלא כתיב)

[זוהר חלק ג' - דף רמ"ז ע"ב]

וצדיק איהו דכתיב (דף רמ"ז ע"ב) כתיבין, ואפיק מכל אינון שייפין עלאין, דאינון זיתין קדישין, משח רבו בתיאובתא שלים, לגבי נוקביה. ואי לא כתיב, לא יפוק ההוא משחא, אלא בלא תיאובתא דשייפין, וההוא נגידו, לא אתהני מניה נוקבא, ולא הוי כדקא יאות, עד דתהא בלולה מניה מכל שייפין. ועל דא בלולה בשמן כתיב, לאתהנאה ולא תזנא מניה. (אמר רעיא מהימנא)

רעיא מהימנא (שייך לקמן סוף ע"ג (נ"ל דצ"ל ע"ב)) אמר רעיא מהימנא, בוצינא קדישא, כמה מתיקין מילך, ודאי אתמר הכא, בלולה בשמן כתיב. ואתמר התם, באורייתא דבעל פה, בלולה במקרא, במשנה, בתלמוד. ועוד אית רזא תניינא, בלולה בשמן כתיב. ודאי לאו אורייתא איהי בלולה. אלא למאן דסביל כמה מכתשין בגינה. כמה דאוקמוה מארי מתניתין, דלית אורייתא מתקיימת, אלא במי שממית גרמיה עלה. ועוד אמרו, בזמן שאתה מכתת רגליך ממדינה למדינה, תזכה לראות פני שכינה.

ועוד בלולה בשמן כתיב, דא הוא דמקיים פת במלח תאכל, (יחזקאל ד') ומים במשורה תשתה. ועוד בלולה בשמן כתיב, הדא הוא דכתיב, (ישעיה נג) והוא מחולל מפשעינו מדוכא מעונותינו. ועוד בלולה בשמן כתיב, דא צדיק חי עלמין, דנגיד טפין קדישין, דאינון פירורין כזיתים, ממוחא עלאה, דאינון חד עשרון לקבל י'. ושני עשרונים, י'. ושלושה עשרונים לפר, י' י' י'. ואינון עשרון לפבש, וב' עשרונים לאיל, ושלושה עשרונים לפר.

ורזא דמלה אמרו בתעניות, אין טפה יורדת מלמעלה, שאין עולין כנגדה טפיים. ואינון ברזא דא ג' ורמזו דילהון לקבל תלת מוחין. חד מוח הזכרון. תניינא מוח המחשבה. תליתאה מוח הדמיון. הדמיון והזכרון סלקין מן לבא המחשבת נחתא על לבא ומקבלין לה עלייהו כמלכא בגין דהאי אדם דאיהו מחשבה דרכיב ושליט על חיזא תליתאה ונחית עלה לגבי תרין חיזון ופתחין גדפייהו לקבלא לה כגון חולם על צירי אתעביד סגולתא ודא כתר עליון על חכמה ובינה.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

עֲשֹׂרוֹן וּשְׁנֵי עֶשְׂרוֹנִים, רְמִיזוֹן לְתֵּלֶת חֲיוֹן דְּמִרְכַּבְתָּא עֲלָאָה. דְּאֵינוֹן: גְּדוּלָה, גְּבוּרָה, תְּפָאֲרַת. שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרוֹנִין, רְמִיזוֹן: לְנֻצַּח, הוֹד, יְסוּד. מִרְכַּבַּת הַמְּשֻׁנָּה. רְבִיעִית הַחַיִּין: דָּא מְלָכוּת קַדִּישָׁא, ה' רְבִיעָא מִן שֵׁם יְדוּ"ד. דְּאֵיהוּ אַרְבַּע אַנְפֵי אָדָם. (ע"כ רעיא מהימנא).

רְבִיעִית הַחַיִּין, רְגֵלָא רְבִיעָא לְכַרְסֵיָא עֲלָאָה, וְאֵיהוּ עוֹלָה תְּמִיד לְגַבִּיָּה בְּכָל יוֹמָא וְיוֹמָא, עַד מַחְשַׁבְתָּא עֲלָאָה, דְּלִית לָהּ סוּף. וּבְגִין דָּא, עוֹלָה קָא אַתְיָא עַל הַרְהוּר הַלֵּב.

רעיא מהימנא וּבַחְבוּרָא קַדְמָאָה אָמַר, רַעֲיָא מְהֵימְנָא, הֵיא תְּגָא דְזֹרְקָא, אֵיהִי יוֹד, רְבִיעִית. אוּף הָכִי בַחֲיָה דְשִׁמָּה אָדָם, דְּאַרְבַּע אַנְפֵין דִּילֵיהּ דְּאֵינוֹן יְדוּ"ד, מְקַף שׁוּפֵר הוֹלֵךְ סְגוּלָתָא. תֵּלֶת חֲיוֹן, דְּאֵינוֹן תְּרִיסַר שְׁבַטִין. (ע"כ רעיא מהימנא).

וּבַחְבוּרָא קַדְמָאָה, עוֹלָת תְּמִיד, אֵיהִי רְגֵל רְבִיעָא לְכַרְסֵיָא עֲלָאָה, דָּא עוֹלָה תְּמִיד בְּכָל יוֹם, מֵאֵינוֹן יוֹמִין שִׁית דְּבִרְאִישִׁית. בְּשַׁבַּת עַל חַד תְּרִין, בְּגִין דִּיתוּסַף בָּהּ נְהִירוֹ וְשְׁלִימָא כַּדְקָא יָאוּת, וְהָא אַתְמַר.

רעיא מהימנא אָמַר רַעֲיָא מְהֵימְנָא, מְלָכוֹ. בְּשִׁית סְפִירָן אֵיהִי עוֹלָה תְּמִיד לְגַבִּי ו', דְּאַחִיד בְּהוֹן. בֶּן י'ה, גְּנִיז בְּבִינָה. וּבְאֵן סְפִירָה מֵאֵינוֹן שִׁית סְלִיקַת לְגַבִּיָּה. בְּיוֹמָא תְּלִיתָאָה, דְּאַקְרִי תְּפָאֲרַת. דְּבִיּוֹם הַשַּׁבָּת אַתוּסַף עֲמִיה נֶפֶשׁ יְתִירָה, דְּאֵיהִי בִינָה. ה' עֲלָאָה. י' אוּת בְּשַׁבַּת, חֲכָמָה עֲלָאָה. מְלָךְ מְעוּטַר בְּכַתַּר, וּבְגִין דָּא, בַּתְּפִלַּת מוּסַף כְּתַר יִתְנּוּ לָהּ.

וּבְרָאשֵׁי חֲדָשִׁיכֶם, וְכִי כָמָה רִישֵׁין אֵית לָהּ לְסִיחָרָא. אֵלָא אֵינוֹן תְּרִין נְקוּדִין, כְּגוּוֹנָא דָּא נְקוּדָה תְּתָאָה סִיחָרָא, תְּרִין רִישֵׁין דִּילָהּ, תְּרִין נְקוּדִין דְּאֵינוֹן עֲלָהּ, סְגוּלָה. בְּקַדְמִיתָא הוּוּה כְּתַר עֲלֵי תְּרֵי מְלָכִין כְּגוּוֹנָא דָּא, וְהוּוּת סְגוּלָתָא. וּלְכַתַּר דְּאַמְרַת אֵי אֶפְשָׁר לְשְׁנֵי מְלָכִים לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בְּכַתַּר אַחַד, אָמַר לֵיהּ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, לְכִי וּמַעֲטִי אֶת עֲצָמְךָ. וּנְחִיתַת לְרַגְלוֹי דְּתְרִין מְלָכִים, כְּגוּוֹנָא דָּא וְהֵינּוּ סְגוּלָה, מַה דְּהוּוּת סְגוּלָתָא, אַתְהַדְרַת סְגוּלָה.

וְרָזָא דְּמִלָּה, לְקַבֵּל תְּרִין נְקוּדִין, דְּאֵינוֹן תְּרִין מְלָכִים, קָא רְמִיז פְּרִים בְּנֵי בְּקַר שְׁנַיִם, וְלְקַבֵּל נְקוּדָה עֲטָרָה עַל רִישֵׁיהוּ, אָמַר, וְאֵיל אַחַד, כְּמוֹ כְּתַר אַחַד. כְּתַר דְּאַמְרַת אֵי אֶפְשָׁר לְשְׁנֵי מְלָכִים שִׁישְׁתַּמְשׁוּ בְּכַתַּר אַחַד, אֲזַעֲרִית גְּרָמָה אוּף הָכִי, וְשַׁעֲרֵי עוּזִים אַחַד לְחַטָּאת. אֵיל דִּיצְחָק, אַתְהַדְרַת שַׁעֲרֵי. אַתְהַפֵּךְ מִרְחַמֵי לְדִינָא, וְאַתְזַעֲרֵי.

וּבְגִין דָּא שַׁעֲרֵי עוּזִים אַחַד לְחַטָּאת, וְלֹא אָמַר לְעוֹלָה, לְמַהוּי כְּתַר. וּמְנַלְן דְּאֵית יְרִידָה בְּחַטָּאת, שְׁנַאֲמַר (ויקרא ט) וַיֵּרַד מִעֲשׂוֹת הַחַטָּאת. וְאַמַּי שְׁתַּף עוֹלָה עִם

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

חטאת בִּירִידָה. אֵלָא לְאוּלְפָא, דְּעוּלָה הוּת בְּקִדְמִיתָא מִדַּת הַרְחָמִים, וּלְבַתֵּר אֶתְהַפְכַת לְדִינָא בִּירִידָה, וְאֶתְקִרִיאת חֲטָאת, וְכֵלָא חַד.

[זוהר חלק ג' - דף רמ"ח ע"א]

וּבְגִין דָּא, הִבִּיאוּ עָלַי (דף רמ"ח ע"א) כְּפָרָה, עָלַי הוּת סִיְהָרָא כְּתָר וּדְאִי, כְּגוּוֹנָא דָּא וּלְבַתֵּר אֶתְמַעִיטָת, וּנְחַתָּת לְרַגְלִין דִּילֵיהּ, כְּגוּוֹנָא דָּא וּבְזִמְנָא דָּא הִבִּיאוּ עָלַי כְּפָרָה, אִיתְמַר בְּהּ, (ויקרא ו) הִיא הָעוּלָה, סְלִיקַת מִרְגְּלוֹי. דְּאֶתְמַר בְּהּ, (ישעיה סו) וְהָאָרֶץ הַדּוּם רַגְלֵי. לְמִימַר בְּהּ, הַשָּׁמַיִם כְּסָאִי. וְהֵאֵי אִיהוּ רְזָא, (שמואל ב כג) צְדִיק מוֹשֵׁל יֵרֵאת אֱלֹהִים. דְּמַהֲפֵךְ דִּינָא לְרַחֲמֵי. וְרְזָא דְמַלְאָה, (תהלים קיח) אֲבָן מֵאִסוּר הַבּוֹנִים הִיתָה לְרֵאשׁ פָּנָה. כְּגוּוֹנָא דָּא, דוּד"י. יְדוּד.

וְעוּד, כְּבֵשׁ א' וְשְׁנַי כְּבֵשִׁים בְּנֵי שָׁנָה תְּמִימִים, לְקַבֵּל תְּלַת סְפִירָן. שְׁבַעָה כְּבֵשִׁים בְּנֵי שָׁנָה, לְקַבֵּל שְׁבַע סְפִירָן. שְׁבַעָה כְּבֵשִׁים, אֵינּוֹן ז' יוֹמִין דְּסִיְהָרָא. בְּנֵי שָׁנָה, בְּנֵי דְּסִיְהָרָא, דְּאֶקְרִי שָׁנָה. דְּאִיהִי חֲדָא מֵאֵינּוֹן שְׁנַיִם קְדֻמוֹנִיּוֹת. (ע"כ רעיא מהימנא).

וּבְרָאשֵׁי חֲדָשִׁיכֶם וְגו' וְכִי כְּמָה רָאשֵׁין אֵינּוֹן לְסִיְהָרָא. וְהָא לִית רִישָׁא לְסִיְהָרָא, אֵלָא שְׁמַשָּׁא, דְּאִיהוּ רִישָׁא לְגַבְהָ. אֵלָא רָאשֵׁי תְרִין בְּכַל יַרְחָא וְיַרְחָא. וְאֵינּוֹן יַעֲקֹב וְיוֹסֵף, דְּמִתְחַדְתִּי עַל סִיְהָרָא. וְעַל דָּא בְּעוּ לְחַדְתָּא לָהּ.

פְּרִים בְּנֵי בְּקָר שְׁנַיִם, אֵלִין אֵינּוֹן דְּאֶמְרָה סִיְהָרָא, דְּהִיךְ יִשְׁתַּמְשׁוּן בְּהּ כְּחַדָּא, וְאוֹזְעִירַת גְּרָמָה תְּחוּתֵיהּ. וְאֵיל אַחַד, דָּא אֵיל דִּי צַחֲקָא. וְכִי אֲבָרְהָם לֹאן אֹזֵיל. אֵלָא בְּגִין דְּאֶתְעַר תְּמָן עֲשׂו, אֶתְכַנְיֵשׁ אֲבָרְהָם, דְּלָא יַחֲמֵי לֵיהּ, וּמֵאֵן אִיהוּ שְׁעִיר דְּרֵאשׁ חֲדָשׁ. (תרי נוסחי) וּבְגִין דְּזִמְיָן לְאֶתְעַרָא תְּמָן עֲשׂו דְּאִיהוּ שְׁעִיר אֲתַכְנִישׁ אֲבָרְהָם, וְלָא אֶשְׁתַּכַּח תְּמָן, יַצְחָק, אֶשְׁתַּכַּח תְּמָן, דְּרַחֲמֵי דִּילֵיהּ לְגַבְיָהּ, כְּחַמְרָא עַל דוּרְדֵייהּ. יַעֲקֹב אֶשְׁתַּכַּח תְּמָן, לְתַבְרָא אֲנָפוּי. יוֹסֵף דְּאִיהוּ שׁוּר (ס"א שטן) דִּילֵיהּ, לְגַבֵּי רַחֵל.

רַעִיא מְהֵימְנָא אָמַר רַעִיא מְהֵימְנָא, וְדְאִי בְּנֵי שָׁנָה אֶתְקִרִיאוּ עַל שֵׁם חַמָּה, (נ"א מלכות) אֵימָא קְדִישָׁא, דְּאֶתְמַר בְּהּ פְּנֵי מוֹשֶׁה כְּפְנֵי חַמָּה. (ס"א סִיְהָרָא דְּאֶקְרִי שָׁנָה דְּאִית בְּהּ שְׁנֵי יוֹמִין, כְּחוֹשְׁבִין) שָׁנָה אִית בְּהּ שְׁס"ה יוֹמִין, כְּחוֹשְׁבִין שְׁס"ה לֹא תַעֲשֶׂה. וְאִיהוּ עַל דָּא לְשִׁמְאֵלָא. אֵימָא עֲלָאָה, סִיְהָרָא בִּימִינָא. אֶסוּרָה בְּרֵתָא לְאֲבָא דְּאִיהוּ לְיִמִינָא חֶסֶד. וְאִיהִי כְּלִילָא מִרְמ"ח פְּקוּדִין. אֶשְׁתַּכַּח ו' עִם אֵימָא לְשִׁמְאֵלָא. בְּרֵתָא עִם אֲבָא לְיִמִינָא דְּחֶסֶד. (ואִיהִי כְּלִילָא מִרְמ"ח פְּקוּדִין. אֶשְׁתַּכַּח ו' עִם אֵימָא, בְּרֵתָא עִם אֲבָא לְיִמִינָא) וְרְזָא דְּמַלְאָה, (משלי ג) בְּחֶכְמָה יֶסֶד אָרֶץ. חֶכְמָה אֲבָא. אָרֶץ בְּרֵתָא. כּוֹנֵן שְׁמַיִם דְּאִיהוּ בְּרָא, עִם אֵימָא דְּאִיהוּ תְּבוּנָה, וְהֵאֵי אִיהוּ יִדְד"ו, הַיּוֹת בְּאֲמָצֵע.

וְעוּד וְשְׁעִיר עֲזִים אַחַד, תְּרִין שְׁעִירִין אֵינּוֹן, דְּאֶתְמַר עֲלֵיהּ (ויקרא טז) וְלָקַח אֶת שְׁנֵי הַשְּׁעִירִים וְגו' גוֹרֵל אַחַד לְיֵי גוֹרֵל אַחַד לְעֹזָאוּל. שְׁעִיר לֵיי, בְּגִין מִיעוּט

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

סיהרא, ואיהו שעיר אחד לידו'ד לחטאת. אחד: מסטרא דיחודא. אבל שעיר דעזאזל, לא פתיב ביה אחד, לא קרבן, ולא אשה, ולא עולה. אלא ושלח ביד איש עתי המדברת. ושלח, כדאמר יעקב (בראשית לב) מנחה היא שלוחה לאדני לעשו. אוף הכי שוחד, לתברא רוגזא דסמא'ל, דלא יתקריב למקדשא לקטרגא.

לכלבא דאיהו רעב, ומאן דבעי דלא נשיף ליה, יחיב ליה בשרא למיכל, או נהמא, וישקי ליה מ'א. ורוזא דמלה, (משלי כה) אם רעב שונאך האכילהו לחם וגו'. ובדא יתהדר רחימו דבר נש, דלא דיי דלא נשיף ליה בכמה יסורין, אלא אתהדר למהוי ליה סניגורא, ואתהדר רחימוי.

[זוהר חלק ג' - דף רמ"ח ע"ב]

ואמאי הוו שלחין ליה ביד איש עתי, פגים. בגין דסטרין אחרנין פלהו מארי מומין, ואתקריאו שעירים, דכתיב, (ישעיה יג) ושעירים ירקדו שם. ואתמר בהון, (ויקרא יז) ולא יזבחו עוד את זבחייהם לשעירים. דעלייהו אתמר, (דברים לב) יזבחו לשדים לא אלוה. ובשעיר דא, אתפרש מכלא, ונושא כל חובין דישראל עליה, כמה דאת אמר, (ויקרא טז) ונשא השעיר עליו את כל עונותם. ועוד, בתר דנטיל איהו ונשא. קודשא בריך הוא נושא עון. (שמות לד) מאי בין נושא לנשא. נשא: מטולא. נושא: סליקו דמטולא. (ובחבורא קדמאה) (ע"כ רע"מ)

ושלשה עשרונים, תלת דרגין קדמאין דילה, דכל חד וחד עשר, כגוונא דלעילא עשרונים, חד מעשרה. ושעיר חטאת אחד, אמאי אקרי חטאת. בגין דאיהו חטאת, ומסטרא דחטאת הוא. אמר רבי אלעזר, והא פתיב ליי. (דף רמ"ח ע"ב) אלא ליי אתקריב ודאי, דכתיב לכפר. לתברא אנפין, וכלא יתקריב למקדשא, אלא יהבי חולקא חדא לסמאל, ואכיל ליה, ולא אחיד בשאר קרבנין. ודא איהו לחודיה, דלא אשתתף אחרא עמיה למיכל ביה.

איהו אתהני בגו סעודתא דמלכא בחולקא דא, ועל דא חדי, ואתפרש מישראל, ולא מקטרגא עליהו. ואי לא דהוה מיעוטא דסיהרא, לא הוו יהבי ליה בסעודתא דמלכא פלום. וכי במיעוטא דסיהרא מאי קא עביד. אלא בגין דקריב ויניק, ונטיל חילא לעמיה, מגו סטר שמאלא דסיהרא, ואתתקף ביה. ובשעיר דא אתפרש מכלא, ואתהני בהאי. ובגין דקודשא בריך הוא אזעיר לה לסיהרא, מקרבין ליה להאי שעיר, בגין דיתפרש מנה, ולא יתקריב למקדשא. ועל דא תנינן, הביאו עלי כפרה. עלי: בגיני, דאזעירת לה, בגין סבת דילי אתון צריכין דא.

רעיא מהימנא (גם זה רעיא מהימנא) (במדבר כ"ח) ובראשי חדשיכם, אינון יעקב ויוסף. (בראשית לז) אלה תולדות יעקב יוסף, דמחדתי על סיהרא. אשכחנא בספרא דחננך דאמר, כמה דבראש חדש, דאתדפיאת סיהרא לאתקרבא בבעלה, אצטריף

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

למיהב לסטרא אחרא חולקא חדא, בההוא זינא דילה. אוף הכי נמי אצטריכת לאתתא, בשעתא דאתדפיאת לאתקרבא בבעלה, למיהב חולקא חדא לסטרא אחרא, בההוא זינא דילה.

ומאן איהו. ההוא חולקא טופרהא בטנופא דלהון. וזעיר מריש דשערא, בגין דבעי לאסרקא רישא, ולאכרכא לון דא בדא, ולא זייל אבתרה ההוא סטרא בישא, לאבאשא לה, ואתפרש מנה בכל סטרין. ומה תעביד, מההוא שערא וטופרין. לבתר דתכריד לון כחדא, אצטריד לאנחא לון באתר דלא עבריין תמן בני נשא, או בגו חוריין תתאין דחצרא, ותגניז לון תמן. (ועוד ובראשי חדשיכם אמרו, שייך כאן)

ועוד ובראשי חדשיכם אמרו רבנן דמתניתין, דכד הוו מקדשין ירחין על פי בית דין, הוו משיאין משואות בראשי ההרים, והוו אמריין כזה ראה וקדש. לזמנין סהרא הות כגוונא דא הוה מסתפלא לעילא בקרנא. ולזמנין מסתפלא לתתא כגוונא דא לזמנין מסתפלא למזרח כגוונא דא כ לזמנין למערב כגוונא דא לזמנין לדרום ולזמנין לצפון והאי איהו כ אסתכלותה דילה לשית סטרין דכליל לון תפארת דאיהו ו' גדולה גבורה תפארת. נצח הוד יסוד.

נקודא דנגיד עליה מלגו, היא חכמה. והיא חוט דאסחר עליה, איהו כתר. והיא נקודא איהו לזמנין עטרה, ולזמנין פסא, למיתב עליה, לזמנין שרפרף להדום רגליו.

ואמאי אתקריאת לבנה. על שם לבון ההלכה, דאיהי מלגו, (תהלים מה) כל כבודה בת מלך פנימה. ובאשא דבינה דנחית עליה איהי מתלבנת. ורזא דמלה, (ישעיה א) אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו. ומאי דהות אדני דינא, סומקא בגבורה, דתמן בינה. אתלבנת מסטרא דחסד, דתמן חכמה, ואתהדרת ידוד.

ומה גרים לאתהפכא מדינא לרחמי צדיקים גמורים דסיהרא מסטרא דעץ הדעת טוב ורע, איהי קליפא דילה חשוכא, אם בהרת שחורה, היא יצר הרע, שפחה. (ויקרא יג) ושפלה איננה והיא פהה, ולית לה מדילה, אלא ההוא חוט דנהיר בה, דאיהו ליה לה בליליא, דאיהי גלותא. ואתעבר מנה ביממא, דאיהו עלמא דאתי, דביה (מלאכי ג) וזרחה לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה.

[זוהר חלק ג' - דף רמ"ט ע"א]

אבל סיהרא דעץ החיים, ההיא נקודה דלגו מנה, איהי כמבועא דלית ליה פסק, דכתיב בה, (ישעיה נח) וכמוצא מים אשר לא יכזבו מימיו. ואתקריאת אילת אהבים מסטרא דחסד, דהיינו (ירמיה לא) אהבת עולם אהבתיהך על פן משכתיך חסד. ותריין

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

קרנן אית לה מן נהורא, כגוונא דא לזמנן האחת גבוה מן השנית כגוונא דא:
לזמנן קרנן אינון שוין. (ע"כ רעיא מהימנא).

סדר הלימוד ליום כט אייר [יום 236 בשנה]

(דף רמ"ט ע"א) **רעיא מהימנא** אמר רעיא מהימנא בההוא זמנא אלין מארי
חכמתא וכו' עד אתעבר נחש מעלמא (נדפס בפרשת אחרי מות דף ס"ז ע"ב ואחריו נמשך
מה שכתוב בסמוך) ואי תימא דלע' תחיל ולב' שנין אולידת, בתר אלף ומאתן,
כחושפן רע"ב. הא כתיב (ישעיה סו) בטרם תחיל ילדה. ורוא דמלה, (ישעיה סה) והיה
טרם יקראו ואני אענה עוד וגו'. ומאי (ס"א יומא) בטרם. אלא קדם דישתלימו,
שבועין ותריין שנין, בתר אלף ומאתן, אינון חבלים דיולדה, יתגליין ב' משיחין
בעלמא. ובההוא זמנא (תהלים כט) ובהיכלו פלו אומר כבוד, והא אוקמוה (משלי ג)
כבוד חכמים ינחלו. בההיא שעתא, אלין מארי תורה יהון נכבדים. אלין דסבילו
כמה חבלים וצירין פיולדה, והו מבוזין בין עמי הארץ, יהון נכבדים. ומיד (תהלים
כט) יי למבול ישב, לרשיעיא. אין מבול, אלא דינין דמבול. כגוונא דנפתחו
(בראשית ז) מעיינות תהום וארובות השמים נפתחו ביומי טופנא, אוף הכא יתערוך
דינין לגבייהו עילא ותתא, עד דלית סוף ותכלית, וכל בזויין וקלנא, דעבדו אומין
עובדי פוכבים ומזלות דעלמא, לשם יהוה ולעמיה, וכמה חרופין דסבילו ישראל
מזייהו על שם יי, מפלהו נטיל נוקמא קודשא בריה הוא, ועל דא אתקרי, (נחום א)
נוקם יי ונוטר ובעל חמה לגבייהו. ובחדש הראשון, מאן ראשון. דא ניסן. תמן
אולידת התיא חיה, לקיים מה דאוקמוה מארי מתניתין, בניסן נגאלו ובניסן עתידין
להגאל. ובי"ד דיליה, (שמות יז) ויאמר פי יד על פס יה, תמן אומי לאעברא
מעלמא זרעא דעשו עמלקיים, בההוא זמנא (שמות יב) משכו וקחו לכם צאן
למשפחותיכם ושחטו הפסח. משכו: (הושע ז) משך ידו את לוצצים. בההוא זמנא, כה
אמר יי לרועים הפושעים בי. ואומר, (יחזקאל יג) ואל אדמת ישראל לא יבאו. ואלין
אינון רועים דענא, פרנסי דרא. ובגין דא אתמר עלייהו, (הושע ב) הנה אנכי מפתיה
והולכתיה המדברה. (יחזקאל כ) ונשפטתי אתכם וגו', פאשר נשפטתי את אבותיכם
דקטיל לון במכת חשך. (ע"כ רעיא מהימנא) (ר' אלעזר וכו' שהוא בהפך הדף)

ובחדש הראשון וגו'. רבי אבא פתח, (תהלים מב) כאיל תערוג על אפיקי מים כן
נפשי תערוג אליך אלהים. האי קרא אוקמוה, כתיב הכא איל וכתיב התם אילת
בגין דאית דכר ואית נוקבא (ואף על גב דאית דכר ונוקבא, כולא חד. האי איל, איהו
אקרי דכר. ואיהו אקרי נוקבא. הדא הוא דכתיב כאיל תערוג ולא כתיב יערוג. וכלא חד.
אילת השחר).

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מאי אילת השחר. אלא דא איהי חיה חדא רחמנית, דלית בכל חיון דעלמא רחמנית כוותה. בגין דבשעתא דדחיקת לה שעתא, ואצטריכת למזונא לה ולכל חיון. איהי אזלת למרחיק לארץ רחיקא. ואתיאת ואובילת מזונא. ולא בעאת למיכל, עד דתיתי ותתהדר לאתרהא. אמאי. בגין דיתכנשון לגבה שאר חיון, ותחלק לון מההוא מזונא. וכד אתת, מתכנשין לגבה כל שאר חיון, והיא קיימא באמצעיתא, ופלגת לכל חד וחד. וסימן, (משלי לא) ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וגו'. וממה דפליגת לון, איהי שבעה, כאלו אכלה יתיר מיכלא מכלא. (אימתי פליגת לון).

וכד ייתי צפרא דאקרי שחר. ייתי לה חבלים דגלותא. ובגין דא, אתקריאת אילת השחר. על שם קדרותא דצפרא. דחבלים לה פילדה. הדא הוא דכתיב, (ישעיה כו) כמו הרה תקריב ללדת תחיל תזעק בחבליה וגו'. (אמר רעיא מהימנא בההוא זמנא שייך אחרי זה)

אימתי פלגת להון. כד צפרא בעי למיתי. בעוד דאיהי ליליא, וקדרותא סליקת לאנהרא. כמה דאת אמר, ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וגו'. פיון דאנהיר צפרא, כלהו שבעין במזונא דילה.

כדין, קלא חדא אתער באמצעיתא דרקייע, קארי בחיל ואמר, קריבין עולו לדוכתיכו. רחיקין. פוקו. כל חד וחד ליכנש לאתריה דאתחזי ליה. פיון דאנהיר שמשא, כל חד וחד אתכניש לאתריה. הדא הוא דכתיב, (תהלים קד) תזרח השמש יאספון וגו'. ואיהי אזלת ביממא, ואתגליא בליליא. ופלגא בצפרא. ובגין כף אקרי, אילת השחר.

[זוהר חלק ג' - דף רמ"ט ע"ב]

לבתר אתתקפת כגיבר ואזלת, ואקרי איל. לאן אתר אזלת. אזלת שתין פרסי מההוא (דף רמ"ט ע"ב) אתר דנפקא, ועאלת לגו טורא דחשוכא. (ומתמן ארחת מזונא) אזלת בגו ההוא טורא דחשוכא, ארץ לרגלה חויה חדא עקימא, ואזיל לרגלה. ואיהי סלקא מתמן, לגבי טורא דנהורא. פיון דמטת תמן, זמין לה קודשא בריך הוא חויה אחרא, ונפיק ומקטרגא דא בדא, ואיהי אשתזיבת. ומתמן נטלת מזונא, ותבת לאתרה, בפלגות ליליא. ומפלגו ליליא, שריא לפלגא, עד דסליקת קדרותא דצפרא. פיון דאנהיר יממא, אזלת, ולא אתחזיאת, כמה דאתמר.

ובשעתא דעלמא אצטריך למטרא, מתכנשין לגבה כל שאר חיון, והיא סליקת לריש טורא רמאה, ואתעטפת רישהא בין ברכהא, וגעת גועה בתר גועה, וקודשא בריך הוא שמע קלה, ואתמלי רחמין, וחס על עלמא. והיא נחתת מריש טורא, ורהטת, וטמירת גרמאה. וכל שאר חיותא אבתרהא רהטין, ולא משכחין לה. הדא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

הוא דכתיב, (תהלים מב) פֶּאִיל תַּעְרוֹג עַל אֲפִיקֵי מַיִם. מֵאֵי עַל אֲפִיקֵי מַיִם. עַל אֲפִיקֵי מַיִם מֵהֵנּוּ דְאֲתִיבְשׁוּ, וְעֲלָמָא צָחִי עַל מַיִיא, כְּדִין תַּעְרוֹג.

בְּשַׁעֲתָא דְאֲתַעְבְּרַת, אֲסַתִּימַת, כִּיּוֹן דְּמִטָּא זְמַנָּא לְמִילַד, גְּעָאֵת וְרַמַּאת קָלִין, קָלָא בְּתַר קָלָא, עַד שְׁבַעִין קָלִין, כְּחוּשְׁבֵּן תִּיבִין (תהלים כ) דִּיעֲנֵךְ יְיָ בְּיוֹם צָרָה, דְּאִיהִי שִׁירְתָּא דְּעוֹבְרַתָּא דָּא. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא שָׁמַע לָהּ, וְזַמִּין לְגַבְהָ. כְּדִין אֲפִיק חַד חוּיָא רַבְרָבָא, מִגּוֹ טוּרֵי חָשׁוּף וְאֲתִי בֵּין טוּרִין, פּוּמִיָּה מְלַחְכָּא בְּעַפְרָא, מְטִי עַד הַאי אֵיל, וְאֲתִי וְנָשִׁיךְ לָהּ בְּהוּא אֲתַר, תְּרִי זְמַנִּי.

זְמַנָּא קְדַמָּאָה נְפִיק דְמָא, וְאִיהִי לְחִיךְ. זְמַנָּא תְּנַיִנָּא, נְפִיק מַיִיא וְשָׁתוּ כָּל אֵינּוֹן בְּעִירָן דֵּי בְּטוּרֵיִיא, וְאֲתַפְתַּחַת וְאוּלִידַת. וְסִימְנָךְ (במדבר כ) וַיֵּךְ אֶת הַסֶּלַע בְּמַטְהוֹ פַּעֲמַיִם. וְכֹתִיב וְתִשֶׁת הָעֵדָה וּבַעֲרִים.

בְּהוּא זְמַנָּא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא חָס עָלָהּ עַל (ס"א עובדא) עוֹבְרַתָּא דְנַחֲשׁ (ס"א דחיה) דָּא. מַה כְּתִיב, (תהלים כט) קוֹל יְיָ יַחֲלִל אֵילֹת וַיַּחֲשׁוּף יַעֲרוֹת וְגו', קוֹל יְיָ יַחֲלִל אֵילֹת, אֵינּוֹן חַבְלִין וְצִירִין, לְאֲתַעְרָא אֵינּוֹן שְׁבַעִין קָלִין. מִיַּד וַיַּחֲשׁוּף יַעֲרוֹת, לְאֲעַבְרָא (נ"א לאתערא) הַהוּא נַחֲשׁ, וְלְאֲתַגְלִיָּיא הַהִיא חִיָּה בִּינִיָּיהוּ לְמִיָּהָ. וּבְהִיכְלוּ, מֵאֵי וּבְהִיכְלוּ. בְּהִיכְלוּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כָּל אֵינּוֹן אַכְלוּסִין, פְּתַחֲוּן וְאֲמַרִין כְּבוֹד. מֵאֵי כְּבוֹד. (יחזקאל ג) בְּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְקוֹמוֹ. (במדבר כ"ח) וּבַחֲדָשׁ הָרֵאשׁוֹן, מֵאֵן חֲדָשׁ הָרֵאשׁוֹן. דָּא אִיהוּ חֲדָשׁ, דְּהֵאֵי חִיָּה אֲתַגְלִיָּיא בִּיהַ וְאֲתַתְּקַפַּת בִּיהַ, וְנִפְקָא לְעֲלָמָא בְּאַרְבַּעַת עָשָׂר יוֹם. בְּאַרְבַּעַת עָשָׂר, אֵלִין שְׂאָר חַיּוּוֹתָא, דְּאֵינּוֹן י' י' לְכָל סֶטֶר, בְּד' סֶטֶרִין דְּעֲלָמָא. וּבְסֶפְרֵי קְדַמָּאֵי, אִיהוּ י', וְחַד לְכָל סֶטֶר לְאַרְבַּע סֶטֶרִין, וְאֵינּוֹן אַרְבַּע עָשָׂר. כִּיּוֹן דְּאֵינּוֹן אַרְבַּע, מִתְחַבְּרָאן וּמִתְתַקְנָן עִם אֵינּוֹן עָשָׂר דְּבַסְטְרָא דִּימִינָא, כְּדִין י"ד, בְּחֲדוּהַ לְאֲתַתְּקַנָּא חִיָּה דָּא (ס"א לאתקנא סיהרא חיה דא) בְּתַקּוּנָהָא.

[זוהר חלק ג' - דף ר"נ ע"א]

רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, וְדָאֵי הָכִי הוּא. וְתָא חֲזִי, כְּתִיב (שמות יב) מִשְׁכּוֹ וּקְחוּ לָכֶם צֹאן וְגו', מִשְׁכּוֹ, (בחבורא קדמאה) מֵאֵי מִשְׁכּוֹ. כְּמָאן דְּמִשְׁיךְ מֵאֲתַר אַחְרָא, לְאֲתַר דָּא. מִשְׁכּוֹ יוֹמִין עֲלָאִין לְגַבֵּי יוֹמִין תְּתַאֲוִין. יוֹמִין עֲלָאִין אֵינּוֹן שְׁס"ו, (דף ר"נ ע"א) כְּחוּשְׁבֵּן מִשְׁכּוֹ. יוֹמִין תְּתַאֲוִין, זְמַנִּין דְּאֵינּוֹן שְׁנ"ה, וּבְזְמַנָּא, דְּאֲתַנְהָרָא סִיְהָרָא בְּאֲשְׁלָמוֹתָא, סְלִיקוּ לְמַהוּי אֵינּוֹן יוֹמִין שְׁס"ה, כְּחוּשְׁבֵּן מִשְׁכּוֹ חֶסֶר חַד.

מִשְׁכּוֹ יוֹמִין עֲלָאִין לְגַבֵּי יוֹמִין תְּתַאֲוִין, לְמַהוּי כְּלָהוּ כְּחֲדָא בְּחַבְרָא חֲדָא. וּמֵאֵן מִשְׁיךְ לוֹן. אֵינּוֹן עָשָׂר דְּלִסְטֵר יְמִינָא, דְּכְתִיב בְּעֵשׂוֹר. בְּעֵשׂוֹר, בְּעֵשְׂרָה מְבַעֵי לִיָּה, מֵאֵי בְּעֵשׂוֹר. אֵלָא (תצוה ק"פ ע"א) ט' אֵינּוֹן לְכָל סֶטֶר, וּנְקוּדָה חֲדָא דְּאֲזֵלָא בְּאֲמַצְעִיתָא. כְּגוּוֹנָא דָּא, וְהֵאֵי נְקוּדָה אֲשְׁלִימַת לְעֵשָׂר וְעַל דָּא בְּעֵשׂוֹר כְּמָה

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דַּאתְמַר זְכוּר וְשִׁמּוֹר לְשִׁמוּשָׁא בְּעֵשְׂרָה אֵינּוֹן יוֹמֵי תִשְׁעָה בְּהֵוּא נְקוּדָה. לַחֲדָשׁ הַזֶּה יוֹמֵי דְלִסְטָר יִמְנָא בְּגִין לְאַתְחַבְרָא זֹאת בְּזַה לְמַהוּי כְּלָא חַד.

וּבְזִמְנָא דְאֵינּוֹן ד' אַתְקִשְׁרוּ לְד' סְטָרִין (מתחברן) בְּהַדְיָהוּ. כְּדִין אֹלִידַת הַהוּא חַיָּה וְחוּיָא אֲזִיל לִיה וּבְהֵוּא זִמְנָא מְקַדְשִׁין לְעֵילָא לְהַאי חַיָּה וְקָרְאֵן לָהּ כְּבוֹד. וְכִדִּין אַתְקַדְשׁ מוּעֵדָא. מַה דְלָא הוּוּ עַד הַשְׁתָּא, וְכַעַן קָרְאֵן לָהּ כְּבוֹד, הַדָּא הוּוּ דְכְּתִיב, (תהלים כט) וּבְהִיכְלוּ כְּלוּ אֹמֵר כְּבוֹד. (אמר רעיא מהימנא מילין אלין שייך כאן)

רַעִיא מְהִימְנָא אִמַר רַעִיא מְהִימְנָא, מְלִין אֲלִין סְתִימִין, וְצָרִיךְ לְמַפְתַּח לֹון לְגַבֵּי חֲבַרְיָא, דְמֵאֵן דְסְתִימִין לֹון גְּנִיזִין דְאֹרִייתָא, אִיהוּ מְצַעַר לֹון. דְלְרִשִׁיעֵי אִי גְהוּרִין דְרִזִין, אַתְחַזְרִין לֹון חֲשׁוּכִין. וְאִיהוּ מְתַלָּא לְמִמּוֹנָא דְאִיהוּ גְנִי, מֵאֵן דְחַפֵּר לִיה, עַד דְגַלִּי לִיה, וְלֹאוּ אִיהוּ דִילִיָּה, אַתְהַדֵּר בְּסוּכְלַתְנוּתִיה בְּחֲשׁוּכָא וְקַבְלָא. וְלִמֵּאֵן דְאִיהוּ דִילִיָּה, גְהִיר לִיה. וּבְגִין דָּא, אִית לְבַר גֵּשׁ לְגַלְאָה רִזִין סְתִימִין דְבְאֹרִייתָא.

בְּעֵשׂוֹר: ט' אֵינּוֹן לְכַל סְטָר, לְקַבַּל ט' יְרַחֵן דִּילְדָה, כְּחוּשְׁבֵן א"ח. מֵאֵן יוֹלְדַת. ד' מֵן אַחַד. א"ה, אִיהוּ ט', לְד' סְטָרִין דָּאת ד', וְאֵינּוֹן אַרְבַּעִים. א"ח זְכוּר, ד' שְׁמֹר. הָא אַרְבַּעִין וְתָרִין.

אַשְׁתָּאֵר כְּבוֹד, דַּאתְמַר בֵּיה בְרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלַכּוּתוֹ לְעוֹלָם וָעַד. וְאִיהוּ כְּבוֹד ל"ב, ד' זִמְנִין לְכַל סְטָר דָּאת ד', הָרִי ס"ד לְד' סְטָרִין, רנ"ו. וְאֹוְקֻמוּהָ, כְּבוֹד לְעֵילָא, ל"ב לְתַתָּא. וּבְגִין דָּא מִיִּיחַדִּין בְּכַל יוֹמָא תָרִין זִמְנִין, דְאִמְרִין בְּהוּ תָרִין זִמְנִין כְּבוֹד, דְאִיהוּ ס"ד. וְתָרִין זִמְנִין ד' ד' מֵן אַחַד, הָרִי ע"ב. הָרִי ד' דְאַחַד, שְׁלִימוֹ דְמ"ב שְׁמַהֵן. וְשְׁלִימוֹ דְע"ב שְׁמַהֵן. וּבְגִין דָּא אִמְרִין בְּמִזְמוֹר לְדוֹד (תהלים כד) מִי זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד יי עֲזוּזוֹ וְגִבּוֹר. וּבְזִמְנָא תְנַיִנָא מִי הוּוּ זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד. (ע"כ רעיא מהימנא) (אמר רעיא מהימנא מילין אלין שייך כאן).

מֵאֵן הִיכְלוּ. דָּא הִיכַל עֲלָאָה פְּנִימָאָה, דְתַמְנֵן מְתַקְדְּשָׁא כְּלָא. תַמְנֵן מְקַדְשִׁין לְמֵאֵן דְחֻזִי לְאַתְקַדְשָׁא. הִיךְ מְקַדְשִׁין לִיה בְּהֵוּא הִיכְלָא. בְּקַדְמִיתָא אַתְפַּתְחוּ תְרַעִין, וְחַד מְפַתְחָא סְתִימָא, אַתְקִין וּפַתַח תְרַעָא חַד, לְסְטָר דְרוּם, כְּדִין עָאל כְּהֵנָּא רַבָּא בְּהֵוּא פְתַחָא, וְאִזְדַּרוּ בְּהִימְיָנוּי, וְתַקּוּנוּי. וְאַתְעֵטָר בְּעֵטָרָא דְקְדוּשָׁה וְלְבִישׁ חוּשְׁנָא וְאַפּוּדָא, וּמְעִילָא דְשַׁבְעִין זָגִין וְרִמּוּנִין, דְאֵינּוֹן (שמות כח) פְּעֻמוֹן זְהָב וְרִמּוֹן. וְצִיץ נִזְרָא דְקוּדְשָׁא עַל מְצִיחָה, דְאַתְקָרִי צִיץ נִזְרֵי הַקֹּדֶשׁ, וְאַתְקִשְׁט בְּד' בְּגָדֵי זְהָב, וּבְד' בְּגָדֵי לְבָן. וְעַל הַהוּא צִיץ מ"ב אַתּוּן מְלַהֲטֵן בֵּיה, וּמְנַצְצֵן עֲלֵיה, וְנִהִיר כָּל הַהוּא הִיכְלָא בְּנִהוּרִין עֲלָאִין. (רעיא מהימנא אסתחר ההוא היכלא לקמן וכו')

[זוהר חלק ג' - דף ר"נ ע"ב]

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אסתחר ההוא מפתחא, ופתח סטרא אחרא דבסטר צפון, כדין עאל לוי, מעשרא דייעקב, דאפריש לקודשא בריך הוא. וכנור דעשר נימין עמיה, ואתעטר בעטרין, וכדין אסתחר מפתחא, ופתח בההוא היכלא חד תרעא, ההוא תרעא דקיימא באמצעיתא, עמודא דלסטר מזרח (דף ר"ג ע"ב) עאל ואתעטר בשבעין עטרין, ואתעטר בארבע אתון, דאינון תריסר. ואתעטר בגלופין דמאתן וע' אלף עלמין, ואתעטר בעטרין דסייפי עלמא עד סייפי עלמא, בכמה לבושי יקר, בכמה עטרין קדישין.

אסתחר ההוא מפתחא, ופתח ליה כל תרעין גניזין, וכל תרעין דקדושין טמירין, ואתקדש בהו, וקיימא תמן כמלכא. מתברך בכמה ברכאן, מתעטר בכמה עטרין. כדין נפקי פלהו בחבורא חדא, מתעטרין בעטרייהו כדקא יאות. פיון דנפקי אתער ליה בקשוטוי.

והאי חיה אתערא, ואזעירת גרמה, מגו רחימו דשירתא, היך אזערת גרמה מגו רחימו דשירתא, אזערת גרמה זעיר זעיר, עד דאתעבידת נקודה חדא. פיון דאיהי אזעירת גרמה, (בשירתא) כדין כתיב, (שמות ב) וילך איש מבית לוי ויקח את בת לוי. בת לוי ודאי, מסטרא דשמאלא. היאך אחיד לה. אושיט שמאלא תחות רישה מגו חביבו.

ואי תימא, פיון דאיהי נקודה חדא, איך יכיל לאחדא בנקודה זעירא. אלא לגבי עילא, כל מה דהוא מלה זעירא, דא תושבחתא, ודא עלוייא ורב ברבו עלאה. מיד כהנא רבא אתער לה, ואחיד לה, וחביק לה, דאלו הוות רברבא, לא יכלין לאחדא כלל. אבל פיון דאזעירת גרמה, ואיהי נקודה חדא, כדין אחדין בה, וסלקין לה לעילא, פיון דסלקין לה, ויתבא בין תרין סטרין אליו, כדין ההוא עמודא דקיימא באמצעיתא, אתחבר בהדה בחביבו דנשיקין, ברחימו דחבורא חדא. כדין (בראשית כט) וישק יעקב לרחל, ברחימו דנשיקין מתדבקן דא בדא, בלא פרודא, עד דנקטא נפשא דענוגין כדקא יאות.

בשעתא דנקטא נפשא דענוגין כדקא יאות, ובעיא לפקדא לחילהא, מתכפשיין פלהו, וקרין לה מגו היכלא קדישא, כבוד כבוד כבוד. בהיכלא קדישא אבא ואמא, פתחי ואמרי מקודש מקודש. כדין ירחא אתקדש כדקא יאות. וכדין כתיב, ובחדש הראשון, ראשון ודאי, ועל דא משכו וגו'. ועל דא בעשור לחדש הזה, דאתחבר סיהרא בשמשא, ומה דהות (נקטא) נקודה חדא, כד נחתא אתפשט זעיר זעיר, ואתמלייא, ואתעבידת ה', מלייא מפל סטרין, מתקדשא כדקא יאות.

[זהר חלק ג' - דף ר"ג ע"א]

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

רעיא מהימנא (דף ר"ג ע"א) אסתחר ההוא היכלא, ופתח תרעא אחרא דסטרי דרום (ד"א צפון) בשבעין ותריין עטרין. לבתר אפתח תרעא תליתאה, לסטר מזרח, בחמשין (ותרין) גהורין, דחמשין תרעין דבינה. לבתר אפתח תרעא אחרא דלסטרי צפון (ד"א מערב), בע"ב עטרין, וכלהו רמ"ח בחושבן תיבין דפרשיין דקריאת שמע. ומה דבקדמיתא תהיא חיה הות זעירא, בתהוא זמנא אתרביאת, הדא הוא דכתיב, (ישעיה ו) מלא כל הארץ כבודו, דאיהו כבוד עלאה ותתאה.

כד מטי לח"י עלמין, דביה ח"י ברכאן דצלותא, ופתח ביה (תהלים גא) אדני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך. כדין עמונדא דאמצעיתא, אתחבר בהדה בחביבו דנשיקין דשפון, ואינון נצח והוד, דלשון איהו צדיק בינייהו. לשון למודים בתהוא זמנא, (בראשית כט) וישק יעקב לרחל, כדין קראן לתהיא חיה כבוד כבוד אבא ואימא, מקודש מקודש. כדין ירחא אתקדשא כדקא יאות, כדין ובחדש הראשון ראשון ודאי.

[זוהר חלק ג' - דף ר"ג ע"ב]

וכדין משכו. ועל דא בעשור לחדש הזה, דאתחבר סיהרא קדישא בשמשא. דאתמר ביה, (תהלים פד) כי שמש ומגן יי אלהים (צבאות). ומה דהות נקודה זעירא, (ס"א כגוונא דא) אתמלאת בסיהרא, וכדין איהי החדש מלא. (דף ר"ג ע"ב) וסיהרא אתמלייא כגוונא דא. מלא כל הארץ כבודו. בקדמיתא חסר, וכען בשלימו. (ע"כ רעיא מהימנא) (ר' חייא פתח וכו')

רעיא מהימנא אמר רעיא מהימנא, כגון לישנא דאיהו מקל לכל אנשי ביתיה, ואיהו לישנא דאת ו', ואיהו מטה דביה עשר אותיות, וביה מחא קודשא בריך הוא על ידוי י' מחאן. ובגין דכל מחאן הו מסטרא דה' ה', רבי עקיבא אומר, מנין שכל מכה ומכה שהביא הקדוש ברוך הוא על המצרים במצרים היתה של חמש מכות וכו', אמור מעתה וכו'. ואת ה' סלקא באת י' לחמשין מחאן, חמש זמנין חמשין, אינון ר"ן. ובגין דא, ועל הים לקו ר"ן מכות.

אמר יוסף, כל מיטב ארץ מצרים רעמסס היא, וההיא ארעא אפרישו לדחלן דלהון, לרעיא ולמיהד בכל ענוגין דעלמא. וכל מצראי חשיבון לאינון [ח ס ר כ א נ ק ט ע ר ע י א מ ה י מ נ א]

.... מפלא. ולא עוד, אלא דאתמר בהו, (שמות יב) ומקלכם בידכם, לאתכפייא כל דחלן דמצראי, תחות ידיהו. ובגין דאינהו בכורות ממנן, פתיב (שמות יב) ויי הכה כל בכור.

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

בְּתַר כָּל דָּא פְּתִיב, (דברים טז) לֹא יֵאָכֵל חֶמֶץ שִׁבְעַת יָמִים תֹּאכַל עָלָיו מִצּוֹת לַחֵם עֹנִי. וּכְתִיב (שמות יב) כָּל מַחְמֶצֶת לֹא תֹאכְלוּ. אָמַר רַעִיָא מְהִימְנָא, אֲמַאי מְנִי דְלֹא לְמִיכַל חֶמֶץ שִׁבְעַת יוֹמִין, וְלְמִיכַל בְּהוֹן מִצָּה. וְאֲמַאי לֹא יֵאָכֵל, וְאֲמַאי לֹא תֹאכְלוּ. אֲלֵא ז' כְּכַי לְכַת וְאִינוּן: שְׁצ"ם חֲנֻכ'ל. וְאִינוּן מִסְטָרָא דְטוֹב וְרַע, נְהוּרָא דְלָגוּ מִצָּה. קְלִיפָה דְלִבְר חֶמֶץ. וְאִינוּן חֶמֶץ דְּכַר מַחְמֶצֶת נּוֹקְבָא.

מִצָּה דְלָגוּ שְׁמוּרָה. וְאִינוּן, (אסתר ב) שִׁבְעַת הַנְּעֻרוֹת הִרְאוּיוֹת לְתַת לָהּ מִבֵּית הַמֶּלֶךְ. וְאֲתַמַּר עַלֵּיהוּ, (שמות יב) וְשָׁמַרְתֶּם אֶת הַמִּצּוֹת. מִצָּה אִיְהִי שְׁמוּרָה לְבַעֲלָהּ, דְאִיְהוּ ו'. וּבִיה אֲתַעְבִּיד מִצָּה.

וּמֵאֵן דְנִטִיר לָהּ לְגַבֵּי יְהִ, דְגַנְיִזִין בְּמ"ץ מִן מִצָּה, וְאִינוּן. י"ם ה"ץ. וּמְנִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְבִרְךְ לָהּ שִׁבְעַת בְּרֻכּוֹת לַיַּל פֶּסַח, דְאִינוּן שִׁבְעַת הַנְּעֻרוֹת דִּילָהּ, שְׁצ"ם חֲנֻכ'ל. וּמְנִי לְאֵעֲבָרָא מִנְהוֹן חֶמֶץ וּמַחְמֶצֶת, דְאִינוּן עֲנָנִים חֲשׁוּכִין דְמְכַסְיִין עַל נְהוּרִין, דְשִׁבְעָה כְּכַי לְכַת, דְאֲתַמַּר בְּהוֹן (בראשית מא) וְתִבְאֲנָה אֵל קִרְבְּנָה וְלֹא נִודַע כִּי בָאוּ אֵל קִרְבְּנָה וּמְרִאִיהוֹן רַע, חֲשׁוּךְ כְּאֶשֶׁר בְּתַחֲלָה. דְכָל כְּף חֲשׁוּכָא דְעֲנָנִין דְלָהוֹן, דְלֹא יִכְלִין נְהוּרִין לְאַנְהָרָא לְהוֹן, וּבְגִין דָּא וְלֹא נִודַע כִּי בָאוּ אֵל קִרְבְּנָה. (ע"כ רעיא מהימנא).

רַבֵּי חֲיִיא פְּתַח, בְּאַרְבַּעַת עָשָׂר יוֹם לְחֹדֶשׁ פֶּסַח וְגו'. אִימְרָא דְאִיְהוּ פֶּסַחָא אֲמַאי. אֲלֵא דְחֵלָא דְמִצְרָאִי, וְאֵלְהָא דְלָהוֹן, הוּוּ אֲמַרָא. בְּגִין דְמִצְרָאִי פְּלַחִין לְמִזֵּל טָלָהּ, וּבְגִין כְּף פְּלַחִין לְאִימְרָא. תָּא חֲזִי, פְּתִיב (שמות ח) הֵן נִזְבַּח אֶת תּוֹעֵבַת מִצְרַיִם. מֵאִי תּוֹעֵבַת מִצְרַיִם. וְכִי עַל דְשִׁנְאִין לִיהִ, פְּתִיב תּוֹעֵבַת מִצְרַיִם. אֲלֵא דְחֵלָא דְמִצְרָאִי, וְאֵלְהָא דִּילָהוֹן, אֲקָרִי תּוֹעֵבַת מִצְרַיִם. כְּמָה דְכְּתִיב, (דברים יח) כְּתוּבַת הַגּוֹיִם, דְחֵלָא דְשָׂר עַמִּין.

[זוהר חלק ג' - דף רנ"א ע"א]

תָּא חֲזִי חֲכַמְתָּא דִּיּוֹסָה, דְכְּתִיב, (בראשית מז) וּמִקְצָה אַחִיו לָקַח חֲמִשָּׁה אַנְשִׁים, וְאוֹלִיפָה לֹוֹן לְמִימַר, אַנְשֵׁי מְקַנְהָ הֵיוּ עֲבָדֶיךָ. וְכִי מְלָכָא דְהוּוּ שְׁלִיט עַל כָּל אַרְעָא, וְאַבָּא לְמְלָכָא, עֲבִיד כְּדָא, וְעֲבִיד לְאַחִיו דִּישְׁנָאוֹן (דף רנ"א ע"א) לְהוֹן, וְלֹא יַחְשְׁבוּן לְהוֹן. (למעבד להוֹן רועי צאן) אֲלֵא וְדָאִי תּוֹעֵבַת מִצְרַיִם, דְחֵלָא וְאֵלְהָא דִּילָהוֹן אֲקָרִי חֲכִי, וְעַל דָּא פְּתִיב, (שמות ח) הֵן נִזְבַּח אֶת תּוֹעֵבַת מִצְרַיִם.

אָמַר יוֹסָה, כָּל (בראשית מז) מִיטְבַּ מִצְרַיִם הִיא אַרְץ רַעַמְסֵס, וְהִיא אַרְעָא אַפְרִישׁוֹ דְחֵלָא דְלָהוֹן, לְרַעִיא וְלְמִיחָךְ בְּכָל עֲנוּגִין דְעֵלְמָא. וְכָל מִצְרָאִי חֲשִׁיבוּ לְאִינוּן דְרַעָאן לְדַחֲלִיהוֹן, כְּדַחֲלִיהוֹן. אֲעֲבִיד לְאַחִי דִּירְתוֹן הִיא אַרְעָא, וְיִסְגְּדוּן לֹוֹן מִצְרָאִי, וְיַחְשְׁבוּן לֹוֹן כְּדָקָא יְאוּת. וְהֵינּוּ דְכְּתִיב, (בראשית מז) כִּי תּוֹעֵבַת מִצְרַיִם כָּל רוּעָה צֹאן, מִחְשְׁבִין לֹוֹן כְּדַחֲלִיהוֹן.

"זוהר ה'יומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי יוסי, והא תנינן כמה דאתפרע קודשא בריך הוא מאינן דפלחי לעבודה זרה, הכי אתפרע מעבודה זרה ממש, וכי יוסף עביד לאחוי עבודה זרה. אמר ליה, לא עביד יוסף לאחוי עבודה זרה, אלא עביד לון לשלטאה על עבודה זרה דילהון, ולאכפיא עבודה זרה דילהון תחות ידיהו, ולרדאה לון במקל. (אמר רעיא מהימנא כגון, בסוף דף שקודם זה) אמר יוסף, אי ישלטון אחי על עבודה זרה דילהון, כל שכן דישלטון על גרמיהו, ובגין כך אותיב לון במיטב ארעא, ואשליט לון על כל ארעא.

ועל דא אמרא דאיהו פסח אמאי. אלא דחלא דמצראי, ואלהא דילהון הוה אימרא. אמר קודשא בריך הוא, מבצעשור לחדש סיבו דחלא דילהון דמצראי, ותפשו ליה, ויהא אסור ותפיש בתפישא דילכון, יומא חד ותרינ וג', וביומא ד', אפיקו ליה לדינא, ואתכנשו עליה.

ובשעתא דמצראי הוה שמעין קל דחלא דילהון, דתפיש בתפישא דישראל, ולא יכלין לשזבא ליה, הוה בכאן, והוה קשיא עליהו, כאילו גרמיהו אתעקידו לקטלא. אמר קודשא בריך הוא, יהיה תפיש ברשותיכו, יומא בתר יומא, ארבעה יומין, בגין דיחמון יתיה תפיש, וביומא רביעאה אפיקו ליה לקטלא, וייחמון ליה מצראי היך אתון עבדין ביה דינא, ודא קשיא להו מן כל מכתשי דעבד לון קודשא בריך הוא, אינן דינן דיעבדון בדחליהון.

[זוהר חלק ג' - דף רנ"א ע"ב]

לבתר דיינן ליה (דף רנ"א ע"ב) בנורא, דכתיב, (דברים ז) פסילי אלהיהם תשרפון באש. אמר קודשא בריך הוא, אל תאכלו ממנו נא. דלא יימרון ברעותא ובתיאובתא דדחלנא, אכלין ליה הכי. אלא אתקיננו ליה צלי, ולא מבושל, דאלו מבושל יהא טמיר, ולא יחמון ליה, אלא תקונא דיליה דיחמון ליה הכי מוקדא בנורא, בגין דריחיה נודף.

ותו רישיה עליה כפוף על קרסולוי, דלא יימרון דחיה, או מלה אחרא הוא, אלא דישתמודעון ליה, דאיהו דחלא דלהון. ותו, דלא ייכלון ליה. בתיאובתא, אלא על שבועא, ארח קלנא ובזיון. ותו, עצם לא תשברו בו, אלא דיחמון גרמוי רמאן בשוקא, ולא ייכלון לשזבא ליה. ועל דא פתיב, (במדבר לג) ובאלהיהם עשה ה' שפטים. דינן סגיאין. תו ומקלכם בידכם, ולא חרבא ורומחא ושאר מאני קרבא.

אמר רבי יהודה, הא אוקמוה, דמצראי פלחי למזל טלה, ובגין כך פלחין לאימרא. אמר רבי יוסי, אי הכי, טלה יפלחון, ולא אימרא. אמר ליה, כלא פלחין, אלא מזל טלה נחית וסליק בטלה ואימרא, ובגין כך פלחין לכלא. אמר ליה הכי

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

שְׁמַעְנָא, דְּכָל בְּעִירָא רַבָּא (ס"א דצאן) דְּחָלָא דְּלֵהוּן הוּהוּ, וְעַל דָּא קָטִיל קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כָּל בְּכוֹר בְּהֵמָה. וְהָא אֲתַמַּר דְּאֵלִין אֵינּוּן דְּרַגִּין דְּלַעֲיָלָא, דְּאֶקְרוּן הֵכִי.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, כְּתִיב (שמות יב) כָּל מַחְמֶצֶת לֹא תֹאכְלוּ, וְכָתִיב (שמות יג) לֹא יֹאכַל חֻמֶּץ. אֵלָּא דָּא דְּכַר, וְדָא נֹקְבָא. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֶלְעָזָר בְּרִי, בְּדָא זֶה שִׁיךְ בְּרַעֲיָא מִהֵימְנָא אַחַר קֶרְבְּנָא) כְּתִיב לֹא תֹאכְלוּ, וּבְדָא כְּתִיב לֹא יֹאכַל, אָמַאי לֹא כְּתִיב לֹא תֹאכְלוּ. אֵלָּא, נֹקְבָא דְּאִיהִי אֲסִיטָא אֲרַחְתָּא, בְּאַזְהָרָה וְדָא, דְּכַר דְּאִיהוּ אֲחִיד בְּחוּטָא דְּדַכְיוּ יִתִיר, בְּבִקְשָׁה. וְעַל דָּא כְּתִיב, לֹא יֹאכַל, לֹא תֹאכְלוּ.

אָמַר לִיָּה אַבָּא, וְהָא כְּתִיב (דברים טז) לֹא תֹאכַל עָלְיוּ חֻמֶּץ. אָמַר לִיָּה, אֲסִיגִי תְּבִין יִתִירִין לִיקְרָא לְקֶרְבְּנָא. אֲבָל בְּקַדְמִיתָא בְּבִקְשָׁה לֹא יֹאכַל. אֲבָל לְבַתֵּר בְּאַזְהָרָה, לֹא תֹאכְלוּ, דְּהוּא קְשִׁיָּא מִתְרוּוִיָּהוּ. מַחְמֶצֶת מְאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּרִיחָא דְּמוֹתָא אִיתַּ תְּמֵן. חֻמֶּץ, דְּכַר. מַחְמֶצֶת, נֹקְבָא. (משלי ה) רַגְלֵיהָ יוֹרְדוֹת מוֹת, בְּרִישָׁא וְסִיפָא דְּתִיבָה, תִּשְׁכַּח לָהּ. וּבְגִין דָּא מֵאן דְּאֹכִיל חֻמֶּץ בְּפִסְתָּא, אִיהוּ אֲקַדְיֵמַת לִיָּה מוֹתָא, וְלִינְדַע דְּמִית הוּא בְּעַלְמָא דִּין, וּבְעַלְמָא דְּאֲתִי, כְּתִיב (שמות יב) וְנִכְרַתָּה הַנֶּפֶשׁ הַזֹּאת.

מִצָּה, אָמַאי (ס"א אתקריאת מצה). אֵלָּא הֵכִי תְּנִינָן, שְׁדִי: בְּגִין דְּאָמַר לְעוֹלְמוֹ דֵּי, דִּיאֲמַר לְצְרוּתֵינוּ דֵּי. אוּף הֵכִי מִצָּה, בְּגִין דְּקָא מְשַׁדְּד דְּמִבְּרַחַת לְכָל סְטָרִין בִּישׁוּן, וְעֵבִיד קְטֻטָּה בְּהוּ, כְּגוּוֹנָא דְּשְׁדִי דְּמִזְוָה, דְּמִבְּרִיחַ לְשְׁדִים וּמְזִיקִים דְּתַרְעָא, אוּף הֵכִי אִיהִי מִבְּרַחַת לֹון מְכָל מְשַׁכְּנֵי קְדוּשָׁה, וְעֵבִיד מְרִיבָה וּקְטֻטָּה בְּהוּ. כְּמָה דָּאֲתָּ אָמַר, (שמות יז) מִסָּה וּמְרִיבָה. עַל דָּא כְּתִיב מִצָּה. וְהָא מִסָּה בְּסַמְךָ אִיהוּ. אֵלָּא תְּרַגּוּמוֹ דְּמִסָּה, אִיהוּ מִצוֹתָא.

רַעֲיָא מִהֵימְנָא רַבִּי שְׁמַעוֹן פִּתַּח וְאָמַר, גְּעַר חֵית קְנָה עֲדַת אַבִּירִים בְּעַגְלֵי עַמִּים. גְּעַר חֵית קְנָה, דָּא קְנָה דְּאֲתַאֲחַד בֵּיהּ עֶשׂוֹ, דְּאִיהִי קְרַתָּא דְּרוּמֵי רַבְתָּא, דְּנַעֲץ גְּבַרְיָאֵל קְנָה בִּימָא רַבָּא, וּבְנֵו עָלֶיהָ כְּרַךְ גְּדוּל דְּרוּמֵי. קְנָה דְּחֻמֶּץ. וְכַד יִיתִי פּוֹרְקָנָא לְיִשְׂרָאֵל, יִתְּבַר לִיָּה. הֵדָּא הוּא דְּכְתִיב גְּעַר חֵית קְנָה עֲדַת. וּמִתְעַבְּר מִיד חֻמֶּץ מְעַלְמָא. מַחְמֶצֶת דִּילִיָּה רוּמֵי. וְיִתְּגַלֵּיָּא מִצָּה בְּעַלְמָא, דְּאִיהִי בִי מַקְדְּשָׁא דְּבֵית רַאשׁוֹן וּבֵית שְׁנֵי.

אָמַר בּוּצְיָנָא קְדִישָׁא (ס"א רעיא מהימנא), דְּאֵינּוּן לְקַבֵּל בַּת עֵין יָמִין, וּבַת עֵין שְׂמָאל. וְאֵינּוּן לְקַבֵּל (לחם משנה) רוּמֵי רַבְתֵּי, רוּמֵי זְעִירָא. לְקַבֵּל תְּרִין עֲנַנִּין, דְּמְכַפְּיִין עַל בַּת עֵינָא יְמִינָא וּשְׂמָאלָא. וְאֵינּוּן לְקַבֵּל שְׂאוֹר וְחֻמֶּץ. וְעַד דְּאֵלִין יִתְּבַעְרוּן מְעַלְמָא בַּל יִרְאָה וּבַל יִמְצָא חַד מִבְּנֵיהוּ, בֵּית רַאשׁוֹן וּשְׁנֵי לֹא יִתְּגַלֵּיִן בְּעַלְמָא.

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

ואסוותא דעננא עינא, דאחשיך לבת עינא ימין ושמאל, מה יהא אסוותא דלהון. מרה דעגלא. והיינו (ישעיה כז) שם ירעה עגל ושם ירביץ. שם ירעה עגל, דא משיח בן יוסף, דאתמר ביה (דברים לג) בכור שורו הדר לו. ושם ירביץ, דא משיח בן דוד. חד אעבר רומי רבתי. וחד אעבר רומי זעירתא. וגבריא"ל דמיכאל לקבליהו אינון.

ובגין דא ח', דאיהו חוטא זעירא, תבר לה, וייעול ה' באתרהא. דבקדמיתא קנה וסוף קמלו. קנה שלטנותא דרומי, וסוף לכל מלכין, דעתיד קודשא בריה הוא לתברא ליה. גער חית קנה, גער חיה בישא, ח' מן חמץ, ואתבר רגליה מן מחמצת, דאתמר בה (משלי ה) רגליה יורדות מות. ועוד גער חית קנה, יתבר רגל קוף מן קנה, וישתאר הנה. מיד הנה יי אלהים בחזק יבא, (ישעיה מא) ראשון לציון הנה הנם ולירושלם מבשר אתן. הנה: ס' בתר אלה ומאתן.

ואמר (שמות מט) בוצינא קדישא, (בראשית מ"ו) כל הנפש לבית יעקב ששים ושש. ששים, לאתערוותא דמשיח ראשון. ושש, לאתערוותא דמשיח שני. אשתארו ו' שנים לע"ב, לקיים בהו, (ויקרא כה) שש שנים תזרע שדך ושש שנים תזמור כרמך ואספת את תבואתה, דאתמר (ירמיה ב) קדש ישראל ליי ראשית תבואתה.

אם בן, מה פתיב לעיל (ירמיה לא) רנו ליעקב שמחה. אלא ארבע גאולות עתידין למהוי, לקבל ארבע כוסות דפסח. בגין דישראל מפוזרין בארבע פנות עלמא, ואינון דיהון רחוקין מאומין, אקדימו לרנו. ותננינו, לשתין. ותליתאין, לשתין ושית. ורביעאין לע"ב.

ופורקנין אלין, יהון בארבע חיון, בשם ידוד דרכיב עלייהו. הדא הוא דכתיב, (חבקוק ג) כי תרפב על סוסך מרפבותיך ישועה. דלקבליהו, יתער לתתא ארבע דגלין, ותריסר שבטין. ברזא דידוד מלך, ידוד מלך, (שמות טו) ידוד ימלוך לעולם ועד. תריסר אתוון אינון, לקבל תריסר שבטין, וי"ב אנפין דתלת אבהו, דאתמר עלייהו האבות הן הן המרפבה. ואינון עשר שבטין, אלה שנין. תרין שבטין, מאתן שנין. ומי"ב אתוון, תליין ע"ב שמהן, דאינון ע"ב שנין, בתר אלה ומאתן.

ואינון כ"ד, לכל חיה מתלת חיון. כ"ד רזא דיליה, (ישעיה ו) וקרא זה אל זה ואמר. ואינון תלת פתות, מן כ"ד צורות. פת אחת אומרת קדוש, וכת תננינא אומרת קדוש, וכת תליתאה אומרת קדוש. מיד אתער שמאלא במ"ב אתוון, דעבד דינא בעמלק.

(דברים כב) כי יקרא קן צפור לפניך בדרך מארי מקרא. בכל עץ, מארי משנה. דאינון באפרוחים, דמקנגין בענפי אילנא. אית דאמרי, בכל עץ, אלין ישראל. (דף רנ"ב ע"ב) דאתמר בהו, (ישעיה סה) כי כימי העץ ימי עמי. או על הארץ, אלין מארי

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תורה (ד"א משנה), דאתמר בהו, על הארץ תישן וחיי צער תחיה ובתורה אתה עמל. אפרוחים: אלן פרחי כהונה. או ביצים: אלן דון לון קודשא בריך הוא מקרני ראמים ועד ביצי פנים. והאם רובצת על האפרוחים, בזמנא דהו קרבין קרבנין. מה פתיב לא תקח האם על הפנים.

חרב בי מקדשא, ובטלו קרבנין, מה פתיב, שלח תשלח את האם. וגלו הפנים, והיינו ואת הפנים תקח לך, מסטרא דא' דאת ו', דאיהו עולם ארוך דאתמר ביה (דברים כב) למען ייטב לך והארכת ימים, לעולם שכלו ארוך.

ובאתר דקרבנין, תקינו צלותין, ומצפצפין בקלין דשירין. בקול דקריאת שמע, לגבי עמודא דאמצעייתא דאיהו לעילא. דהא אימא וברתא בגלותא, ומיד דנחית, קשרין לה בברתא, דאיהי יד כהה, למהוי קשיר ו' עם ה', בשית ספיראן. מיד מלחשין לגבי חכמה, ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד.

אח"ד פב"ד, גימטריא מ"ה מן חכמה. דנחית ליה לגבי אמה, ומיד דנחית, קשרין ליה עמא בקשורא דתפילין דרישא. ובגין דא בארבע פרשיין דתפילין, קדש לי, חכמה. והיה פי יביאך, בינה. שמע ישראל תפארת, כליל ו' ספירן, בשית תיבין. והיה אם שמוע, מלכות, יד כהה. צלותא פתר כ' על רישיה, אין קדוש פידוד, דסנדלפון קושר כל צלותין, ועביד לון פתר.

בההוא זמנא צריך לסדרא מנורא (ס"א פתורא) לסעודתא דמלכא, ומשכנא ומנרתא וארונא ומדבחא, וכל מיני שמושא דביתא דמלכא. ולאו בתר פתורא אזלינן דלאו עובדא דקודשא בריך הוא, דלא אזלינן אלא בתר פתורא דאיהו עובדי ידוי דקודשא בריך הוא, דאיהו שכינתיה. משכן דיליה, פתורא דיליה, מנרתא דיליה, ארונא דיליה, מדבחא דיליה, איהי כלילא מכל מאני שמושא למלכא עלאה.

אינהו אינון דמתקני חמרא ונתמא דמלכא עלאה, דאתמר בהו את קרבני לחמי לאשי, דלית לקרבא ליה לגביה אלא אלן דאתקריאו אשי יי. ובגין דא את קרבני לחמי לאשי. דעליה אתמר, (משלי ט) לכו לחמו בלחמי. ואתקרי לחם הפנים, דאינון י"ב אנפין, (במדבר ו) יברכך יהוה, יאר יהוה, ישא יהוה, תריסר אנפין דתלת חיון.

מאי לחם דאלין פנים. דא נהמא דאדם, דאיהו יו"ד ה"א וא"ו ה"א. ואית ליה נהמא בארבע אנפין, דאינון ארבע אתוון ידוד. האי נהמא דפתורא דמלכא, איהו סלת נקיה.

כבשן דיליה, דאופה ביה נהמא, שכינתא. תמן אתבשל ואשתלים. ובגין דא, אין בוצעין אלא מאתר דגמר בשולא. כגוונא דשלימו דפרי, איהו גמר בישולו. והאי

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אִיהוּ אֲדֹנָי, גָּמַר וּשְׁלִימוּ דִּידוֹד, דְּאִיהוּ לָחֵם הַפָּנִים. אֲדֹנָי, כְּבִשְׁן דִּילִיה. דְּאִיהוּ כְּבוּשָׁה תַּחֲוֹת בְּעֵלָה. וּבְגִינָה אֲתָמַר, (שמות יט) וְהָרַסִּינִי עִשְׂוֹן כְּלוּ מִפְּנֵי אֲשֶׁר יִרְדַּעְלִיו יְיָ בְּאֵשׁ וַיַּעַל עֵשְׂוֹן כְּעִשְׂוֹן הַכְּבִשְׁן. וְלֹא כְּכַבִּשְׁן דְּאֵשׁ דְּהִדְיוּט, אֲלֵא כְּכַבִּשְׁן, דְּבִיהַ כְּבִשׁ רַחֲמֵי לְעַמִּיה, כַּד מְצַלִּין וּבְעוֹן בְּעוֹתִין, כֵּן יִכְבְּשׁוּ רַחֲמֵיה אֶת כְּעִסְדָּה. וּבִיהַ כְּבִשְׁי דְּרַחֲמָנָא לְמָה לָּךְ.

וּבְנֵהמָא דְּאוּרִייתָא, אִית סֵלַת דִּיהַב לִיה מְלָפָא, לְאִינוֹן דְּאֲתָמַר עַלִּייהוּ, כָּל יִשְׂרָאֵל בְּנֵי מְלָכִים. מִיכְלָא דְּצַדִּיקֵי. וְאִית נֵהמָא דְּאוּרִייתָא, דְּאִיהוּ פְּסוּלַת, לְאִינוֹן עֲבָדִין וּשְׁפָחוֹת, דְּבֵי מְלָפָא. וּבְגִין דָּא בְּמִטְרוֹנִיתָא אֲתָמַר (משלי לא) וְתִקֵּם בְּעוֹד לִילָה וְתִתֵּן טָרֶף לְבֵיתָהּ וְחֶק לְנַעֲרוֹתֶיהָ, דְּאִינוֹן מְאָרֵי מִתְנִיתִין. וּבְגִין דָּא אֲתָמַר בְּמִיכְלָא דְּמְלָפָא, וְעִשְׂרִית הָאִיפָה סוּלַת וְדָאֵי, וְדָא יו"ד מִן אֲדֹנָי, אִיהוּ עִשְׂרִית. וְדָא סֵלַת דְּהִיכְלָא דְּמְלָפָא אֲשַׁבַּחַת (ד"א דמיכלא דמלכא אשתכחת).

קוּם בּוֹצִינָא קְדִישָׁא, אַנְתּוּ וְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיךְ, וְרַבִּי אַבְא, וְרַבִּי יְהוּדָה, וְרַבִּי יוֹסִי, וְרַבִּי חֵיָא, וְרַבִּי יוֹדָאֵי, לְתַקְנָא דּוֹרוֹנָא לְמְלָפָא, וּלְקַרְבָּא כָּל אַבְרִין, דְּאִינוֹן יִשְׂרָאֵל, קְרַבְנִין לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הַהוּא דְּאֲתַקְרִי נְשֻׁמָּה, לְגַבִּי אַבְרִים שְׁכִינְתָא קְדִישָׁתָא, אֵשׁ שֶׁל גְּבוּהַ. דְּאֲחִיד בְּעַצִּים, דְּאֲתַקְרִיאוּ עַצִּי הַעוֹלָה, דְּאִינוֹן עֵץ הַחַיִּים וְעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע. עַצִּי הַקֹּדֶשׁ אֲתַקְרִיאוּ, אִינוֹן מְאָרֵי תוֹרָה, דְּאֲתַאֲחִידַת בְּהוֹן אוּרִייתָא, דְּאֲתָמַר בְּהַ (ירמיה כג) הֲלֹא כֹה דִּבַּרְתִּי כֹּאֵשׁ נָאִם יְיָ.

וְאֲתָמַר בְּהַ, עוֹלָה לִי, קְרַבֵּן לִי, אֲשֶׁה לִי, וְאֲתָמַר אֶת קְרַבְנֵי לַחֲמֵי לְאֲשֵׁי. וְהָא כְּתִיב דִּלִּית לְקַרְבָּא קְרַבֵּן אֶלָּא לִי, מֵאִי נִיהוּ, אֶת קְרַבְנֵי לַחֲמֵי לְאֲשֵׁי. אֶלָּא אֲרַחָא, דְּמֵאֵן דְּקָרִיב דּוֹרוֹנָא, לְמַקְרַב לִיה לְמְלָפָא, וּלְבַתֵּר אִיהוּ פְּלִיג לִיה, לְמֵאֵן דְּבַעִי. אוּף הֵכִי יִשְׂרָאֵל, מְקַרְבִּין אוּרִייתָא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, (דף רנ"ג ע"א) דְּאִיהוּ לַחֲמוּ, וְאִיהוּ יִינוּ, וְאִיהוּ בְּשַׁר דִּילִיה, וְאֲתָמַר בְּהַ, (בראשית ב) עֵצִים מְעַצְמֵי וּבְשַׁר מִבְּשָׂרֵי. בְּשַׁר קֹדֶשׁ, דְּאוּקְמוּהַ עֲלָה מְאָרֵי מִתִּיבְתָאן, בְּבְשַׁר הַיּוֹרֵד מִן הַשָּׁמַיִם עֲסֻקִּין.

קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מֵאִי עֲבִיד מִהַהוּא דּוֹרוֹנָא. לְמְלָפָא דְּאֲכִיל עַל פְּתוּרָא. דְּקַרְבִּין עַל פְּתוּרִיהַ מִכָּל מִין וּמִין, סֵלַת, וּבִינּוֹנֵי, וּפְסוּלַת. וְאִיהוּ פְּלִיג מִפְּתוּרִיהַ, לְכָל מְאָרֵי סְעוּדָתָא, לְכָל חַד כְּדָקָא יָאוּת, עַל יְדֵי מְמַנֵּן דִּילִיה. וּמִהַהוּא נֵהמָא, דְּאִיהוּ סֵלַת, דְּמְלָפָא אֲכִיל, אִיהוּ מְנִי לְמִיהַב לְאִינוֹן דְּרַחֲמִין גְּבִיהַ. הֲדָא הוּא דְּכְתִיב, אֶת קְרַבְנֵי לַחֲמֵי לְאֲשֵׁי רִיחַ נְחוּחֵי. דְּהֵינּוּ (דברים יח) אֲשֵׁי יְיָ וְנַחֲלָתוֹ יֵאכְלוּן (ודא הוּא הַהוּא דְּאֲתָמַר בִּיהַ (משלי ט) לִכּוּ לַחֲמוּ בַלְחָמֵי וּשְׁתוּ בֵּין מִסְכְּתֵי). הָאִי אִיהוּ מְסֻטְרָא דְּאִילָנָא דְּחֵי. אֲבָל מְסֻטְרָא דְּעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע, מְנִי לְמִיהַב בִּינּוֹנֵי, לְמְלָאָכִים. וּפְסוּלַת לְשִׁדִּין וּמְזִיקִין, דְּאִינוֹן מְשֻׁמְשִׁין לְסוּסוֹן וּלְפִרְשֵׁין דְּמְלָפָא.

”זֶה־ר הַיּוֹמִי” - לַיְמוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּה־ר וְתַקּוּנֵי־ם בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה

וְאוֹף הַכִּי דְפָרְשִׁין דְּמַלְכָּא, הוּוּ מְאָרִי מְשַׁנָּה, דְּאִינּוֹן כְּמַלְאָכִים. מְשַׁמְשִׁין לוֹן שְׂדִים יְהוּדָאִי, דְּאִינּוֹן רְשִׁימִין בְּאוֹת שְׂדֵי, (ס”א באות י’) וְאִית שְׂדִין וּמְזִיקִין מְסֻטְרָא דְּמֻסָּאָבוּ, דְּאִתְקְרִיאֵי שְׂדִים עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת. (קהלת ז) וְזֶה לְעוֹמֵת זֶה עָשָׂה הַאֲלֹהִים.

וּבְגִין דָּא אָמְרוּ מְאָרִי מְתַנִּיתִין, דְּאִינּוֹן ג’ מִינִין מִינֵי־הוּ, חַד מִין דְּלֵהוֹן כְּמַלְאָכִי הַשָּׁרֵת. וּמִין תְּנִינָא, כְּבִנֵי אָדָם. וּמִין תְּלִיתָאִי, כְּבַעֲיָרָן. וְאִית בְּהוֹן חֲפִימִין בְּאוּרִייתָא דְּבִכְתָּב וּדְבַעַל פֶּה. אִתְקְרִי יוֹסֵף שִׂידָא, עַל שֵׁם דְּאוֹלִיד לִיהָ שְׂדֵי. וְלֹאוּ לְמַגְנָא אָמְרוּ מְאָרִי מְתַנִּיתִין, אִם הָרַב דּוֹמָה לְמַלְאָךְ יִי צְבָאוֹת תּוֹרָה יְבַקְשׁוּ מִפִּיהוּ. וְאִשְׁמְדָאִי מַלְכָּא, הוּוּא וְכָל מְשַׁפְּחִתִּיהָ, הָא אוּקְיָמָנָא דְּאִינּוֹן שְׂדִין יְהוּדָאִין, דְּאִתְכַּפְּיִין בְּאוּרִייתָא, וּבְשִׁמְהוֹן דְּאוּרִייתָא.